

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LEGEND BORN

"A searing
modern tale of
grief, power, and
self-discovery."

—DHONIELLE
CLAYTON,
New York Times
bestselling author
of *The Belles*

TRACY DEONN

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

Övgü için **LEGENDBORN**

An Indies Introduce Selection★

"Zengin ve patlayıcı bir çıkış."

-SLJ, yıldızlı eleştirisi

"Denizin üstüne ya da *taşın* altına bakmayın; bu, gerilim dolu hikâye anlatımının gelmiş geçmiş ve gelecek tüm hayranları için bir fantastik roman."

-KIRKUS REVIEWS

"*legendbovn*, Arthur'un macerasını güneyli siyahların kültürüyle harmanlayan heyecan verici ve gerilimli bir fantezi. Okuyucuları en başından itibaren kendine bağlayacak ve son, akıllara durgunluk veren ifşaya kadar nefessiz bırakacak."

-KWAME MBALIA, Tristan Strong serisinin *Rem Yovb Times* çok satan yazarı

"*legendbovn*, Tracy Deonn'u her fantezi ve çağdaş YA okurunun radarına yerleştirmesi gereken olağanüstü bir ilk kitap. Arthur efsanesi ve Güneyli Siyah Amerikan tarihinin ustaca ve anlayışlı bir şekilde harmanlanması, gizem, romantizm ve dünyadaki yerinizi bulmanın sürükleyici bir hikayesini oluşturuyor - kesinlikle okunması gereken bir kitap!"

-ALYSSA **COLE**, ödüllü aşk romanı yazarı

"*legendbovn* tarih ve güç hakkında büyüleyici, çarpıcı bir modern fantezi ve Deonn izlenmesi gereken bir yazar."

-KIERSTEN WHITE, *The Guinevere Deception* kitabının *Rem Yovb Times* çok satan yazarı ve *Slayev*

"Cassandra Clare ve Kiersten White hayranları için biçilmiş kaftan olan Tracy Deonn'un Arthur efsanesine getirdiği eşsiz yorum sihir ve yürek dolu. Harika bir ilk kitap!"

-ASHLEY POSTON, *Geebevela*'nın ulusal çok satan yazarı

"Yuvarlak Masa'ya koltuklar ekleyen ve yeni okurları kendilerini masalın içinde bulmaya davet eden bir Kral Arthur yeniden canlandırması olan Tracy Deonn'un *efsanevi* romanı, güney halk geleneklerini ve Siyah Kız Büyüsü'nü keder, güç ve kendini keşfetme üzerine yakıcı bir modern hikâyeyle örüyor."

-DHONIELLE CLAYTON, *The Belles* kitabının *Rem Yovb Times* çok satan yazarı

"*legendbovn* sarhoş edici ve heyecan verici ve kendi büyüünü arayan Siyah bir kız olmanın ne olduğuna dair derin bir anlayış ve savunmasız bir hayranlıkla yankılanıyor. Tracy Deonn mükemmel temposu, heyecan verici olay örgüsü ve göz ardı edilemeyecek hikâye anlatma becerisiyle ilk sayfadan itibaren sizi büyülüyor. Bu kitap, sayfa sayfa sizi nasıl özgür bıraktığını keşfedene kadar her şeyinizi rehin alacak."

-L.L. MCKINNEY, büyük beğeni toplayan Nightmare-Verse serisinin yazarı

LEGENDBORN

TRACY DEONN

MARGARET K. McELDERY BOOKS

New York Londra Toronto Sidney

Yeni Delhi

rov my mothev

PROLOGUE

POLİS MEMURUNUN vücudu bulanıklaşır, sonra tekrar netleşir.

Ona doğrudan bakmıyorum. Bu odada tek bir şeye odaklanamıyorum ama baktığımda yüzü parlıyor.

Rozeti, dikdörtgen isim levhası, kravat iğnesi? Göğsündeki tüm küçük metal detaylar bir çeşmenin dibindeki gevşek gümüş para gibi dalgalanıyor ve parlıyor. Onunla ilgili hiçbir şey katı görünmüyor. Onunla ilgili hiçbir şey gerçek hissettirmiyor.

Yine de bunu düşünmüyorum. Düşünemem.

Ayrıca, üç saat boyunca aralıksız ağladığınızda her şey uhrevi görünür.

Polis memuru ve hemşire beni ve babamı nane yeşili küçük bir odaya getirdiler. Şimdi masanın diğer tarafında oturuyorlar. Bize "durumu açıkladıklarını" söylüyorlar. Bu insanlar gerçek hissettirmiyor, ama açıklamaya devam ettikleri "durum" da gerçek değil.

Annemin ölümü için ağlamıyorum. Ya da kendim için. Ağlıyorum çünkü hastanedeki bu yabancılar -hemşire, doktor, polis memuru- annemi tanımıyorlar ama yine de öldüğünde ona en yakın olanlar onlardı. Ve insanların öldüğünde, yabancıların kabusunuzu dile getirmesini dinlemek zorunda kalıyorsunuz.

Polis memuru, "Onu saat sekiz civarında 70. Yol'da bulduk," diyor. Klima çalışıyor. Hastane tipi el sabunu ve Aoor temizleyicinin keskin kokuları yüzümüze çarpıyor.

Tanımadığım bu insanların, beni bu dünyaya getiren ve bugünümü yaratan kişi olan annem hakkında geçmiş zaman kullanmalarını dinliyorum. Onlar geçmişte kaldılar - kalbimi geriyorlar - tüm kalbim çarpıyor, kanıyor, parçalanıyor - tam önümde.

Bu bir ürolasyon.

Bu üniformalı yabancılar sözleriyle içimi oyuyorlar ama onlar sadece işlerini yapıyorlar. Sadece işlerini yapan insanlara bağıraram, değil mi?

Ben de istiyorum.

Babam vinil yastıklı bir sandalyede oturuyor. Kâğıt parçalarının üzerine yazılmış paragrafları okumak için öne doğru eğildiğinde sandalye gıcırıyor. Bu evraklar nereden geldi? Annemin ölümü için kimin elinde evrak var? *Ben* hazır değilken onlar neden hazır?

Babam sorular soruyor, ismini imzalıyor, göz kırpmıyor, nefes alıyor, başını sallıyor. Nasıl çalıştığını merak ediyorum. Annemin hayatı durdu. Her şeyin ve herkesin yaşamının durması gerekmez mi?

Aile sedanımızın içinde ezilmişti, vücudu bir vur-kaç olayından sonra ön panelin altında yarı buruşmuştu. İyi kalpli, muhtemelen korkmuş bir yardımsever yolun kenarında devrilmiş arabasını görene kadar yalnızdı.

Kan kırmızısı sicim, dün gece anneme öfkeyle söylediğim son sözleri Şubat ayındaki bir başka geceye bağlıyor. En iyi arkadaşım Alice ve ben, ailesinin iki katlı evinin bodrumunda otururken, UNC- Chapel Hill'in Erken Üniversite Programı'nın hayalimiz olduğuna karar verdiğimiz bir gece. *Doğru lise öğrencileri, yıllarca Cavolina'da üniversite eğitimi alabilecek, üniversitede yaşamı deneyimleyebilecek ve bağımsız olabileceklerdi.* En azından broşürde böyle yazıyordu. Alice ve benim için Early College iki azınlık kızının Kuzey Carolina kırsalındaki küçük bir kasabadan çıkış biletiydi. Bizim için Erken Kolej daha büyük fikirler, sınıflar ve cesaret demekti. Başvuru formlarımızı birlikte doldurmuştuk. Okuldan sonra Bentonville postanesine birlikte yürüdük. Zarfları kanallara birlikte atardık. EC'ye girebilirsek, Bentonville Lisesi'nden ayrılıp evden dört saat uzaklıktaki bir üniversite yurduna ve bizi bazen nefes alamayacak kadar sıkı tutan ebeveynlerimizden uzağa taşınabilirdik.

Ben doğmadan on yıl önce, annem Carolina'da üniversite öğrencisiymiş. Gelişmekte olan bir bilim insanıymış. Yıllarca hikayelerini dinledim. Ayrıntılı kimya deneylerinin çerçeveli fotoğraflarını gördüm: beherler ve cam pipetler; yüksek elmacık kemiklerinin üzerinde duran koruyucu gözlükler. Aslında bu fikri aklıma sokmak onun suçuymuş. En azından ben kendime böyle söylüyordum.

Mektuplarımız dün geldi. Alice'in ailesi başvurduğunu biliyordu. Sanki kabul edilenler onlarmış gibi sevindiler.

Benim için bu şekilde gitmeyeceğini biliyordum; annemin arkasından başvurmuştum, içeri girdiğimde, o mektubu aldığımda, beni yakınında tutma ihtiyacından vazgeçeceğinden emindim. Mavi-beyaz Carolina kırtasiye kağıdına yazılmış mektubu ona uzattım ve sanki bir ödölmüş gibi sııttım.

Onu hiç bu kadar kızgın görmemiştım.

Beynim bedenimin nerede oturduğunu kabul etmiyor. Bu hastane odasının evini bulmak için son otuz altı saati katalogluyor.

Dün gece: güven, emniyet ve büyüme için acele etmemek hakkında kükredi. Ben adaletsizlik, kazandıklarım ve toprak yollardan uzaklaşmam gerektiği hakkında çığlık attım.

Bu sabah: Uyandığında hala öfkeliydim. Yatakta, bütün gün onunla konuşmamak için sessiz bir beyanda bulundum. Bu beyan iyi hissettirmişti.

Bugün: benim için inatçı bir "*We'll talb latev*" akımı taşıması dışında sıradan bir Salı günüydü.

Bu gece: Günüün sonunda işten ayrıldı. Sonra: bir araba.

Şimdi: bu soluk yeşil oda ve içime çektiğimde yakan bir dezenfektan kokusu.

Sonsuza kadar: *We'll talb latev*, *We'll neuev talb again* ile aynı şey değil.

Şubat ayından kalma sicim sanki bir daha nefes alamayacakmışım gibi etrafımı sıkıca sarıyor, ama bir şekilde polis memuru hala konuşuyor, parıldıyor ve ışıldıyor.

Etrafındaki hava canlı görünüyor. Sanki sihirle sıırsıklam olmuş gibi.

Ama tüm dünyanız paramparça olduğunda, birazcık sihir... hiçbir şeydir.

ÜÇ AY SONRA

BİRİNCİ BÖLÜM

SİPARİŞ

KAROLİNALI BİR BİRİNCİ SINIF ÖĞRENCİSİ karanlığın içinden koşarak geçiyor ve kendini ay ışığının aydınlattığı geceye fırlatıyor.

Bağırması uykulu kuşların tepemizde uçuşmasına neden oluyor. Ses, Eno Taş Ocağı'nı sınırlayan kayalıklarda yankılanıyor. El fenerleri, çıtır çıtır bir sıçramayla suya düşene kadar, fırıl fırıl dönen kollar ve tekmeleyen bacaklardan oluşan Yelkenli vücudunu izler. Yukarıdaki uçurum çizgisinde otuz üniversite öğrencisi sevinç çığlıkları atarak çam ağaçları arasında dolaşıyor. Hareket halindeki bir takımyıldızı gibi, koni şeklindeki ışık huzmeleri gölün yüzeyinde dolaşıyor. Toplu nefes, tutulmuş. Tüm gözler arıyor. Bekliyor. Sonra, çocuk bir kükremeye sudan fırlıyor ve kalabalık patlıyor.

ClIP jumping, Güneyli beyaz çocuk eğlencesi için mükemmel bir formül: kırsal kesimde pervasızlık, bir cep feneri değerinde önlem ve bir cesaret. Başka tarafa bakamıyorum. Her koşuda kendi ayaklarım kenara bir santim daha yaklaşıyor. Hiçliğe doğru her sıçrayış, düşüşten önceki her havada asılı kalma anı, göğsümün içinde vahşi bir özlem kıvılcımını çağırıyor.

Bu özlemi bastırıyorum. Kapatıyorum. Kapattım.

"Neyse ki lanet bacaklarını kırmamış," diye mırıldanıyor Alice yumuşak ses tonuyla. Kenardan bakarak, sırttan süveterlinin çıkıntıları kavrayışını izliyor.

kayalara ve açığıdaki sarmaşıklara tırmanıyor. Düz, kömür karası saçları şakağına yapışmış. Ağustos sonu neminin ılık, yapışkan avuçları tenimize baskı yapıyor. Benim buklelerim zaten ensemden olabildiğince uzakta bir puP halinde, bu yüzden bileğimdeki ekstra elastik bandı ona uzatıyorum. Hiç konuşmadan alıyor ve saçlarını at kuyruğı şeklinde topluyor. "Buraya gelirken bu taş ocağı hakkında bir şeyler okumuştum. Her birkaç yılda bir çocuklar yaralanıyor, kayalıklara düşüyor, boğuluyor. Atlamayacağımız kesin ve geç oluyor. Gitmeliyiz."

}

"Neden? Isırılıyorsun diye mi?" Kolunun yanındaki küçük bir vızıltıya vuruyorum.

Bana ters ters baktı. "Zayıf konuşma yeteneğiniz beni aşağıladı. Bu en iyi arkadaş davranışı değil. Sen kırmızısın." Alice sosyoloji okumak istiyor, sonra da belki hukuka girer. On yaşımızdan beri beni sorguluyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Çocukluğumuzdan beri en iyi arkadaşın *olarak* beni defalarca kızdırdın *ama yine* de beni işe almaya devam ediyorsun. Bu iş berbat. İK tam bir kabus."

"*Yine de* geri gelmeye devam ediyorsun. İkinci dereceden de olsa, bu işten zevk aldığının kanıtı."

Omuz silkiyorum. "Fay iyidir."

"Bunu neden sevmediğimi *biliyorsun*."

Ben yaparım. Kampüsteki ilk gecemizde yasaları çiğnemeyi *planlamamıştım* ama akşam yemeğinden sonra Bentonville Lisesi'nden tanıdığımız Charlotte Simpson şeklinde bir fırsat ortaya çıkmıştı. Charlotte biz daha eşyalarımızı yerleştirmeyi bitirmeden kafasını yurt odamıza soktu ve gece dışarı çıkmak için ona katılmamızı istedi. İki yıllık EC'den sonra Charlotte bu yıl resmen Carolina'ya kaydolmuştu ve görünüşe göre bu arada bir yerlerde parti kızına dönüşmüştü.

Gün boyunca Eno River State Fark yürüyüş, kamp ve kano için açık, ancak buradaki tüm çocuklar gibi kapılar kapandıktan sonra gizlice girerseniz, muhtemelen kesinlikle izinsiz girmiş olursunuz. Normalde gideceğim bir şey değil ama Charlotte derslerin ilk gününden önceki gecenin özel olduğunu söyledi. Bazı birinci sınıflar ve son sınıflar için Taş Ocağı'nda parti vermek bir gelenekmiş. Ayrıca gelenek mi? Birinci sınıf öğrencilerinin uçurumun kenarından madene atlaması.

zengin bir göle sahiptir. Park, Orange ve Durham ilçeleri arasında yer alıyor ve I-8S'in kuzeyinde, Carolina kampüsünden yaklaşık yirmi beş dakika uzaklıkta bulunuyor. Charlotte bizi buraya eski gümüş rengi Jeep'ile getirdi ve yol boyunca Alice'in arka koltukta yanımda olduğunu hissettim, her şeyin yasadışılığına karşı küçülüyordu.

Atlayıcının sınırsız kahkahası kafasından önce uçurumu aşıyor. En son ne zaman böyle güldüğümü hatırlamıyorum.

"Bundan hoşlanmıyorsun çünkü bu"-Sesimi dramatik bir fısıltıya düşürüyorum -"Vules'a karşı mı?"

Alice'in koyu renk gözleri gözlüklerinin arkasından yanıyor. "Gece kampüste yakalanmak EC'den *otomatik olarak* atılmak demektir."

"Dur bakalım, Hermione. Charlotte her yıl bir grup öğrencinin bunu yaptığını söyledi."

Başka bir atlayıcı ormana doğru koşuyor. Daha derin bir sıçrama. Şeref. Alice çenesini diğer öğrencilere doğru uzatır. "Bunlar onlar. Bana neden burada olmak istediğinizi söyleyin?"

Çünkü öylece oturamam. Çünkü annem öldüğünden beri, içimde bir şeyler söylemek ve çığlık atmak isteyen bir yanım var.

Bir omzumu kaldırıyorum. "Çünkü maceramıza başlamak için daha iyi bir yol var mı?"

9 inç isyan mı?"

Hiç eğlenmiş görünmüyor.

"Biri isyan mı dedi?" Charlotte'un çizimleri yapraklar ve çam iğneleri arasında çıtırdıyor. Keskin ses, cırcır böceklerinin ve partinin hoparlörlerinden yolumuza çıkan alçak bas gümbürtüsünün arka planında göze çarpıyor. Yanımda durdu ve kumral atkuyruğunu omzundan uzaklaştırdı. "Hepiniz zıplıyor musunuz? Bu bir gelenektir." Sırıttırıyor. "Ve eğlenceli."

"Hayır," Alice'in ağzından neredeyse fırlayacaktı. Yüzümde bir şey belirmiş olmalı, çünkü Charlotte sırıttırıyor ve Alice "Bree..." diyor.

"Sen tıp fakültesi öğrencisi falan değil misin Charlotte?" Ben soruyorum. "Nasıl *hem* bu kadar zeki *hem de* bu kadar kötü olabiliyorsun?"

"Burası üniversite," diyor Charlotte omuz silkerek. "'Zeki ama kötü bir nüfuz' öğrencilerin yarısını tanımlıyor."

"Char?" Bir erkek sesi yırtık pırtık bir çobanpüskülünün arkasından sesleniyor. Charlotte daha arkasını dönüp uzun boylu kızıl saçlı adamı görmeden yüzünde geniş bir gülümseme belirir

Bize doğru yürüyen bir çocuk. Bir elinde kırmızı bir Solo bardak, diğerinde de bir el feneri tutuyor.

"Selam bebeğim," diye mırıldanıyor Charlotte ve onu kıkırdayan bir öpücükle selamlıyor.

"Chav?" Yüzünü buruşturan Alice'e ağzımı açıyorum.

Ayrıldıklarında Charlotte bize el sallıyor. "Bebeğim, bunlar evden yeni gelen EC çocukları. Bree ve Alice." Bir koala gibi çocuğun koluna sarılıyor. "Bu benim erkek arkadaşım. Evan Cooper."

Evan'ın incelemesi o kadar uzun sürüyor ki bizim hakkımızda ne düşündüğünü merak ediyorum.

Alice Tayvanlı-Amerikalı, kısa boylu ve sıırım gibi, dikkatli gözlere ve yarı kalıcı bir gülümsemeye sahip. Bütün işi "her ihtimale karşı" iyi bir izlenim bırakmak için giyinmek ve bu gece koyu renk kot pantolon ve Feter Fan yakalı puantiyeli bir bluz seçti. Evan'ın bakışları altında yuvarlak gözlüklerini burnuna doğru itiyor ve utangaç bir el sallıyor.

On beş-sekiz yaşındayım, üniversite öğrencisi *sayılabilecek* kadar uzunum ve siyahım. Annemin elmacık kemikleri ve kıvrımları ve babamın dolgun ağzı ile kutsanmışım. Eski bir kot pantolon ve tişört giymiştim. Utangaçlık bana göre değil.

Evan'ın gözleri beni görünce açılıyor. "Sen annesi ölen kızsın, değil mi? Bree Matthews?"

İçime bir acı damladı ve duvarım yerine oturdu. Ölüm alternatif bir evren yaratıyor ama üç ay sonra bu evrende yaşamak için gerekli araçlara sahibim.

Charlotte dirseğiyle Evan'ın kaburgalarına vuruyor ve gözleriyle onu hançerliyor. "Ne?" Ellerini kaldırdı. "Söylediğin buydu-"

"Özür dilerim." Bakışları özür dileyen bir ifadeyle onun sözünü kesiyor.

Duvarım iki şekilde çalışıyor: saklamam gereken şeyleri gizliyor ve göstermem gereken şeyleri göstermeme yardımcı oluyor. Özellikle Kaybınız İçin Üzgünüm kalabalığı için çok faydalı. Zihnimin gözünde, duvar şimdi güçlendirildi. Tahtadan, demirden, çelikten daha güçlü. Öyle olmalı çünkü sırada ne olduğunu biliyorum: Charlotte ve Evan, Annesi Ölen Kız'la konuştuklarını anladıklarında herkesin söylediği o tahmin edilebilir sözleri söyleyecekler.

Kederli İnsanları Rahatlatmak Bingo gibidir, ancak tüm kareler kaplandığında herkes kaybeder.

Charlotte canlandı. *Bırak beni.*

"Nasılsın? Senin için yapabileceğim bir şey var mı?"

Çifte mhammy.

Bu iki sorunun gerçek cevapları mı? Gerçek cevaplar mı? *Rot mell* ve *Ro*. Onun yerine "Ben Bir'im" diyorum.

Kimse gerçek cevapları duymak istemiyor. Kaybınız için üzgünüz kalabalığının istediği şey, soruları sorduğu için kendini iyi hissetmektir. Bu oyun berbat.

"Hayal bile edemiyorum," diye mırıldanır Charlotte ve tombala tahtasında bir kare daha kapanır. Hayal *edebilirler*; sadece hayal etmek istemezler.

Bazı gerçekleri sadece trajediler öğretebilir. Öğrendiğim ilk gerçek, insanlar sizin acınızı kabul ettiklerinde, sizin acınızın da onları kabul etmesini isterler. Bunu gerçek zamanlı olarak *hafifletmeleri* gerekir, yoksa üzerinize düşeni yapmamış olursunuz. Charlotte'un aç mavi gözleri gözyaşlarımı, titreyen alt dudağımı arıyor, ama duvarım yukarıda, bu yüzden ikisini de alamayacak. Evan'ın hevesli bakışları kederimi ve intizarımı arıyor, ama çenemi saygıyla öne eğdiğimde gözlerini kaçırıyor.

Güzel.

"Kaybınız için üzgünüm."

Lanet olsun.

Ve en nefret ettiğim kelimelerle, Evan bingoyu vurdu.

İnsanlar zihinsel bir hata yaptıklarında bir şeyler kaybederler. Sonra o şeyi kaybettikleri yerden tekrar bulurlar. Ama annem *kayıp* değil. O gitti.

Ben öyle değilmiş gibi davransam da Before-Bree de gitti.

After-Bree annemin ölümünden bir gün sonra ortaya çıktı. O gece uyudum ve uyandıgımda o oradaydı. After-Bree cenaze sırasında oradaydı. Komşularımız üzüntü ve brokoli güveci için kapımızı çaldığında After-Bree oradaydı. Yas ziyaretine gelenler nihayet evlerine dönerken After-Bree yanımdaydı. Babamın garip, vaaz niteliğindeki yas kitabına göre, hastaneden sadece travmaya bağlı hafıza kaybı gibi bulanık parçalar hatırlayabilsem de, After-Bree var. O, ölümün bana verdiği istenmeyen bir hatıra.

Zihnimde After-Bree neredeyse bana benziyor. Uzun boylu, atletik, sıcak kahverengi tenli, istediğimden daha geniş omuzlar. Ama benim koyu, sıkı buklelerim genellikle başımın üstünde toplanırken, After-Bree'ninkiler canlı bir meşe ağacı gibi geniş ve gevşek uzanıyor. Benim gözlerim kahverengiyken, onunkiler fırında erimiş demirin koyu sarı, kızıl ve obsidyen rengi, çünkü After-Bree sürekli olarak

Patlama. En kötüsü geceleri, tenime içeriden baskı yaptığında ve acı dayanılmaz olduğunda. Birlikte fısıldarız, "Çok üzgünüm anne. Hepsi benim suçum. Göğsümün içinde yaşıyor ve nefes alıyor, kendi hayatımın ve nefesimin bir kalp atışı gerisinde, öfkeli bir yankı gibi.

Onu kontrol altında tutmak tam zamanlı bir iş.

Alice After-Bree'yi bilmiyor. Kimse bilmiyor. Babam bile.

Özellikle de babam.

Alice boğazını temizliyor, ses düşüncelerimde bir dalga gibi kırılıyor. Ne kadar süre kendimden geçtim? Bir dakika mı? İki dakika mı? Üçüne odaklanıyorum, yüzüm boş, duvarlar yukarı. Evan sessizlikten rahatsız oluyor ve "Bu arada, saçın çok fena olmuş!" diye geveliyor.

Bakmadan biliyorum ki saçlarımdan fışkıran bukleler uyanık, gecenin neminde gökyüzüne doğru uzanıyor. Kollarımı kıpırdatıyorum, çünkü ses tonu bir iltifattan ziyade eğlenceli bir tuhaflıkla karşılaşmış gibi hissettiriyor - ve bu eğlenceli tuhaflık Siyah saçlarımla Siyah ben. Harika.

Alice bana sempatik bir bakış atıyor ama Evan bunu tamamen kaçırıyor, çünkü tabii ki kaçırıyor. "Sanırım burada işimiz bitti. Gidebilir miyiz?"

Charlotte somurtuyor. "Yarım saat daha, söz veriyorum. Partiyi kontrol etmek istiyorum."

"Evet! Hepiniz gelin beni bir FBR atışında izleyin!" Evan bir kolunu kız arkadaşının omuzlarına doluyor ve biz itiraz edemeden onu uzaklaştırıyor.

Alice nefesinin altından homurdanıyor ve ağaç sınırının kenarındaki yabani otların üzerinden yüksek adımlarla geçerek peşlerinden gidiyor. Çoğunlukla sonbahar panicum ve marestail. Annem hayattayken bana bitkileri seslenmek için bu otlara "cadı otu" ve "at otu Aeabane" derdi.

Alice takip etmediğimi fark edene kadar neredeyse ağaçlara varmıştı. "Geliyor musun?"

"Bir saniye içinde orada olacağım. Biraz daha atlayış izlemek istiyorum." Başparmağımı omzumun üzerinden salladım.

Geri çekildi. "Seninle bekleyeceğim."

"Hayır, sorun değil. Sen önden git."

Beni inceliyor, sözüme inanmakla daha da zorlamak arasında gidip geliyor. "İzle, atla değil mi?"

"İzle, atlama."

"Matty." Onun bana taktığı çocukluk lakabı -Matty, soyadımın kısaltılmışı- göğsümün derinliklerinde bir şeyleri kıvrandırıyor. Eski anılar son zamanlarda bunu yapıyor, *hev* ile ilgili olmayanlar bile ve bundan nefret ediyorum. Gözyaşlarımın tehdidiyle görüşüm bulanıklaşıyor ve Alice'in yüz hatlarını göz kırparak netleştirmek zorunda kalıyorum - solgun bir yüz, burnunun ucuna sürekli kayan gözlükler. "Ben... Bunun düşündüğümüz gibi olmadığını biliyorum. Carolina'da olmak yani. Ama... Sanırım annen buna alışacaktı. Eninde sonunda."

Bakışlarımı ay ışığının izin verdiği kadar uzağa fırlatıyorum. Gölün karşısındaki ağaç tepeleri, taş ocağı ile karanlık gökyüzü arasında gölgeli bir saçak oluşturuyor. "Asla bilemeyeceğiz."

"Ama-" "Her zaman bir ama."

Sesine sert bir şeyler karışıyor. "Ama eğer burada olsaydı, senin... yapmanı isteyeceğini sanmıyorum..."

"Neye?"

"Başka biri olmak için."

Bir çakıl taşına tekme atıyorum. "Bir dakika yalnız kalmam lazım. Partinin tadını çıkar. Yakında orada olacağım."

Sanki ruh halimi ölçüyormuş gibi bana bakıyor. "Küçük partilerden nefret ederim, insanı sürekli efor sarf etmeye zorlarlar."

Gözlerimi kısıyorum, hafızamda tanıdık kelimeler arıyorum. "Az önce beni Jane Austen mı yaptın?"

Kara gözleri parıltıyor. "Edebiyat ineği kim? Alıntı yapan mı yoksa alıntıyı tanıyan mı?"

"Bekle." Başımı eğlenerek sallıyorum. "Az önce beni *Stav Waves* mı yaptın?"

"Hayır." Sırıttıyor. "Seni *Rem Ho9e*'ladım."

"Hepiniz geliyor musunuz?" Charlotte'un bedensiz sesi ormanın içinden bir ok gibi fırlıyor. Alice'in gözlerinde hâlâ bir tutam endişe var ama uzaklaşmadan önce elimi sıkıyor.

Çalılıkların arasında ayakkabılarının hisirtisini artık duyamaz hale geldiğimde nefesimi bırakıyorum. Telefonumu çıkardım.

Hey, ufaklık, sen ve Alice yerleşin, tamam mı?

İkinci mesaj on beş dakika sonra gelmişti.

Bentonville'den kaçmaya hazır olan Cesur Bree'miz olduğunu biliyorum, ama bizi unutma. Evdeki küçük insanlar. Anneni gururlandır. Arayabildiğin zaman ara. Sevgiler, baba.

Telefonumu cebime geri sokuyorum.

Bentonville'den kaçmaya hazırdım ama cesur olduğum için değil. İlk başta evde kalmak istemiştım. Her şeyden sonra bu doğru görünüyordu. Ama aylarca babamla aynı çatı altında yaşamak utancımı dayanılmaz hale getirmişti. Aynı kişi için üzülüyoruz ama kederimiz aynı değil. Fizik dersindeki çubuk mıknatıslar gibi; eş kutupları birbirine itebilirsiniz ama dokunmak istemezler. Ben babamın kederine dokunamıyorum. Gerçekten istemiyorum. Sonunda Bentonville'den ayrıldım çünkü kalamayacak kadar korkmuştım.

Kalabalıktan uzakta, uçurum boyunca ilerliyorum ve taş ocağını solumda tutuyorum. Her adımda nemli toprak ve çam kokuları yükseliyor. Yeterince derin nefes alırsam, öğütölmüş taşın mineral kokusu boğazımın arkasına takılıyor. Bir adım ötede, toprak ayaklarımın altından çekiliyor ve göl gökyüzünü, yıldızları ve gecenin olasılıklarını yansıtarak genişçe uzanıyor.

Buradan, atlayıcıların neyle çalıştığını görebiliyorum: Taş ocağını oluşturmak için toprağı ve kayaları her kim yarmışsa, otuz derecelik bir açıyla kazmış. Yüzü tamamen temizlemek için hızlı koşmak ve uzağı sışramak gerekiyor. Tereddüde izin yok.

Kendimi ay benim bitiş çizgimmiş gibi koşarken hayal ediyorum. Öfkeyi, utancı ve dedikoduyu geride bırakabilecekmişim gibi koşuyorum. Uçurumun üzerinden boşluğı doğru süzölürken kaslarımdaki lezzetli yanmayı, damarlarımdaki tatlı ve güçlü akıntıyı neredeyse hissedebiliyorum. Hiçbir uyarı olmadan, After-Bree'nin kıvılcımı bağırsaklarımdan 1re'deki bir sarmaşık gibi uzanıyor, ama bu sefer onu itmiyorum. Kaburgalarımın arkasında açılıyor ve sıcak basıncı o kadar güçlü ki patlayacakmışım gibi hissediyorum.

Osuruğum patlamak üzere.

"Yerinde olsam bunu yapmazdım."

Arkamdan gelen alaycı bir ses beni ürkütüyor ve yukarıdaki gölgelikte gizlenmiş birkaç kuşu ciyak ciyak gökyüzüne gönderiyor.

Çalılıkların arasından kimsenin yaklaştığını duymamıştım ama uzun boylu, siyah saçlı bir çocuk sanki başından beri oradaymış gibi rahatça bir ağaca yaslandı; kollarını göğsünde kavuşturmuş, siyah savaş botlarını ayak bileklerinde çaprazlamıştı. Çocuğun yüz ifadesi

küçümseyerek tembelleşiyor, sanki tam dozda bir şeyler toplamak için zahmete bile giremiyor.

"Böldüğüm için beni bağışlayın. Bir uçağa atlamak üzereymişsiniz gibi görünüyordu. Tek başınıza. Karanlıkta."

Rahatsız edici derecede güzel. Yüzü aristokrat ve keskin, yüksek, soluk elmacık kemikleriyle çerçevelemiş. Vücudunun geri kalanı gölgelerden oluşuyor: siyah ceket, siyah pantolon ve alnına düşen ve küçük siyah lastik tıkaçlar taşıyan ölçülü kulakların hemen altında kıvrılan mürekkep siyahı saçlar. On sekiz yaşından büyük olamaz, ama yüz hatlarında bir şey bir gence ait değil - çenesinin kesimi, burnunun çizgisi. Durgunluğu.

Hem genç hem de yaşlı olan çocuk onu incelememe izin veriyor, ama sadece bir anlığına. Sonra, alaca bakışlarını meydan okurcasına dikeyyor. Gözlerimiz buluştuğunda, tepeden tırnağa içimi yakan bir şok kaplıyor ve ardında korku bırakıyor.

Yutkunuyorum, başka tarafa bakıyorum. "O atlayışı yapabilirim." Homurdanıyor. "ClıP atlayışı çok saçma."

"Kimse sana sormadı." Diğer inatçı insanlar tarafından kızdırılan inatçı bir yapım var ve bu çocuk açıkça bu niteliğe sahip.

Sağına doğru adım atıyorum. Bir kedi kadar hızlı, bana doğru uzanıyor, ama tutamadan önce geri dönüyorum. Kaşları kalkıyor ve ağzının köşesi seğiriyor. "Seni daha önce buralarda görmemiştim. Yeni misin?"

"Ben gidiyorum." Döndüm ama çocuk iki adımda yanımdaydı.

"Kim olduğumu biliyor musun?"

"Hayır."

"Ben Selwyn Kane."

Bakışları yanağımda dans eden küçük, görünmez elektrik kıvılcımları gönderiyor. İrkiliyorum ve elimi bir kalkan gibi aramıza atıyorum.

Parmaklar, çok sıcak, çok güçlü, anında bileğimin etrafına dolanıyor. Karıncalanma hissi dirseğime kadar iniyor. "Neden yüzünü kapattın?"

Ona verecek bir cevabım yok. Ya da kendime. Ondan uzaklaşmaya çalışıyorum ama beni demir gibi tutuyor. "Bırak beni!"

Selwyn'in gözleri hafifçe açılır, sonra daralır; kendisine bağırılmasına alışık değildir. "Bir şey *hissediyor* musun? Sana baktığımda?"

"Ne?" Çekiyorum, ama o ePort olmadan beni sıkıca tutuyor. "Hayır."

"Yalan söyleme."

"Ben-"

"Sessiz ol!" diye emrediyor. Göğsümde parlak bir öfke kabarıyor ama sıradışı gözleri yüzümde geziniyor. Hemen çıkar. "Garip. Düşündüm ki-"

Birdenbire bağırışlar geceyi böldü, ama bu sefer sesler uçurumdan atlayanlardan gelmiyordu. İkimiz de ormana ve onun ötesine, açıklıktaki partiye doğru dönüyoruz. Daha fazla bağırış ve mutlu, sarhoş türden değil.

Kulağımın dibinde alçak bir hırıltı. Sesin, dişleri hâlâ bileğime kilitli olan talepkâr çocuktan geldiğini fark edince sığıyorum. Ağaçlara bakarken, ağzı memnun bir gülümsemeye dönüşüyor ve neredeyse alt dudağına değen iki köpek dişini ortaya çıkarıyor. "Yakaladım seni."

"Kimi yakaladın?" Talep ediyorum.

Selwyn sanki orada olduğumu tamamen unutmuş gibi irkiliyor, sonra sinirli bir homurtuyla beni bırakıyor. Hızla ormana doğru ilerliyor, ağaçların arasında sessiz bir gölge gibi. Ben bir yanıt veremeden gözden kayboldu.

Sol tarafımdaki partiden sarsıcı bir çığlık yankılanıyor. Sağımdaki uçurumdan atlayanlardan da sesler yükseliyor, onlar da şimdi açıklığa doğru koşuyorlar. Damarlarımdaki kan donuyor.

Rlice.

Kalbim göğsümde çarparak Selwyn'i takip etmek için patika başına doğru koşuyorum ama ağaçların altına girdiğimde karanlıkta zemin zar zor görünüyor. Üç adım sonra ayağım takılıyor ve sertçe çalılardan arasına düşüyorum. Dallar avuç içlerimi ve kollarımı sıyrıyor. İki titreşim nefes alıyorum. Gözlerimin alışmasına izin veriyorum. Ayağa kalktım. Bağırarak üniversite öğrencilerinin sesini dinliyorum. Sonra damarlarımdaki adrenalinle hızlı ve dikkatli adımlarla doğru yönde yarım mil kadar koşuyorum ve Selwyn'in ormanda el feneri olmadan nasıl bu kadar hızlı hareket edebildiğini merak ediyorum.

Tökezleyerek açıklığa girdiğimde parti kaosa dönüşmüştü. Öğrenciler uzun ve dar patikadan aşağı, çakıl alana park etmiş arabalara doğru koşmak için birbirlerini itiyorlar. Ağaçların ötesinde, araba motorları inişli çıkışlı bir dalga halinde homurdanıyor. İki adam fiçileri kaldırıp kamyon kasalarına itmek için uğraşırken küçük bir kalabalık

yanlarında hortumdan su içerek varillerin "hafiflemesine" yardımcı olmaya çalışıyor. Ire'nin yanında, yirmi çocuktan oluşan bir çember Solo bardaklarını ve cep telefonlarını havaya kaldırarak tezahürat yapıyor. Her neye ya da kime bakıyorlarsa Alice olmayacak. O beni bulmaya çalışırdı, benim onu bulmaya çalıştığım gibi. Telefonuma uzanıyorum ama cevapsız arama ya da mesaj yok. Çıldırılmış olmalı.

"Alice!" Kalabalıkta onu, Charlotte'un at kuyruğunu ve tişörtünü, Evan'ın kızıl saçlarını arıyorum ama yoklar. Yarı çıplak, sırlıslıkla bir üniversiteli kız yanımdan iterek geçiyor. "Alice Chen!" Kamp dumanı havada yoğun bir şekilde dalgalanıyor; zar zor bir şey görebiliyorum. Alice'in adını söyleyerek terleyen, çalkalanan bedenlerin arasından ilerliyorum.

Uzun boylu sarışın bir kız yüzüne çok yakın bağırdığımda kaşlarını çatıyor ve ben de kaşlarımı çatıyorum. Bakımlı bir hançer nasıl güzelse o da öyle güzel: keskin, parlak ve her açıdan. Biraz titiz. Kesinlikle Alice'in tipi. *Kahretsin*, o-

"Biri polis çağırmadan herkes dışarı çıksın!" diye bağırır kız.

Co9s?

Solo bardak taşıyan çember parçalandığında başımı kaldırıp bakıyorum. Az önceki çığlıkların sebebini ve birilerinin polisleri aramasının nedenini görmek sadece bir saniyemi alıyor: bir kavga. Kötü bir gece. Dört sarhoş, *coşkulu* çocuk yerde bir yığın halinde yuvarlanıyor ve sallanıyor. Muhtemelen sezon öncesinden kalma futbolcular ve adrenalin, bira ve kim bilir başka nelerle besleniyorlar. Devlerden birinin elinde diğerinin tişörtü var, kumaş o kadar gergin ki dikişin yırtıldığını duyuyorum. Üçüncüsü ayağa kalkmış, dördüncünün karnına bir tekme atmak için geriye doğru yükseliyor. Sanki gladyatörlerin dövüşünü izliyorum gibiyim, tek farkları zırh yerine kas katmanlarıyla kaplı olmaları ve boyunlarının uyluğum kadar kalın olması ve silah yerine ödüllü greyfurt büyüklüğünde 1'ler sallamaları. Yaratıkları kasırga bulutu havaya o kadar çok duman ve toz yaymış ki, başlarının üzerindeki ışık ve hareket titreşimini neredeyse kaçıyorum.

Bu da ne...?

İşte orada! İşte yine orada. Çocukların üzerindeki havada bir şey parıldıyor ve dans ediyor. Yeşilimsi gümüş rengi bir şey, tıpkı bir hologram gibi şeffaflığın içinde ve dışında süzülüyor, dalıyor ve Aickers'laşıyor.

Görüntü hafızanın bir ipini çekiyor. Işığın parıltısı... ve çok Bu *his*, nefesimi ciğerlerimden söküp atıyor.

Bunu daha önce görmüştüm ama hatırlayamıyorum *mheve*....

Nefes nefese yanımdaki öğrenciye dönüyorum, Tar Heels tişörtü giymiş, iri gözlü bir çocuk. "Şunu görüyor musun?"

"Boş yere tartışan ahmakları mı kastediyorsun?" Telefonuna dokunuyor. "Evet, neden tartıştığımı düşünüyorsun?"

"Hayır, ışık." Aickering'i gösteriyorum. "Orada!"

Çocuk havayı araştırıyor; sonra ifadesi alaycı bir hal alıyor. "Bir şey mi içiyordun?"

"Haydi!" Sarışın kız seyirci çemberini iterek, elleri kalçalarında, dövüşçülerle kalabalık arasında duruyor. "Gitme zamanı!"

Yanımdaki çocuk el sallayarak onu uzaklaştırıyor. "Çekil şuradan, Tor!"

Tor gözlerini deviriyor. "Gitmen gerek, Dustin!" Hiddetli bakışları aval aval bakanların çoğunun kaçmasına neden oluyor.

Bir şey hâlâ orada, sarışın kızın kafasının ötesinde. Kalbim küt küt atıyor, sahneyi tekrar gözden geçiriyorum. Çocukların başlarının üzerinde asılı duran gümüşü kütleyi başka kimse fark etmemiş - ya öyle ya da başka kimse *göremiyor*. Mideme soğuk bir korku yayılıyor.

Keder insanların zihninde garip şeyler yapar. Bunu biliyorum. Annemin ölümünden birkaç hafta sonra bir sabah, babam ocakta pişen peynirli irmik kokusunu alabildiğini söyledi - benim en sevdiğim ve annemin spesiyalitesi. Bir keresinde, yatak odamdan koridora doğru mırıldandığını duymuştum. O kadar sıradan ve basit, o kadar düzenli ve küçük bir şeydi ki, bir an için önceki haftaların sadece bir kabus olduğunu ve şimdi uyanık olduğumu ve annemin hayatta olduğunu düşündüm. Ölüm beyinlerden daha hızlı hareket eder.

Anıların içinden nefes veriyorum, gözlerimi sıkıca kapatıp tekrar açıyorum. Sanırım *bunu başka kimse* göremiyor, grubu son bir kez tarıyorum. *Hiç kimse*...

1re'nin diğer tarafında, iki meşe ağacının gövdeleri arasına sıkışmış 1gure hariç.

Selwyn Kane.

Yukarı doğru bakıyor, ifadesi hesapçı. Sinirli. Keskin gözleri orada-olmayan şekli de izliyor. Uzun kolları iki yanında seğiriyor, gümüş halkalar gölgelerde parıldıyor. Ansızın, kampın üzerinde anaförler ve dalgalar halinde yükselen dumanların arasından Selwyn'in gözleri benimkilerle buluşuyor. İç çekiyor. Aslında

Sanki hologram yaratık burada olduğu için onu sıkıyormuşum gibi iç çekiyor. Korkumun içinden hakaret fıskırıyor. Hâlâ bakışlarımı tutarken çenesiyle hızlı, sarsıcı bir hareket yapıyor ve görünmez elektriğin acımasız bir kopuşu bedenimi bir ip gibi sarıyor ve beni geriye, çocuktan ve *bir şeyden* uzağa çekiyor. O kadar sert ve hızlı çekiyor ki neredeyse düşüyordum. Ağzı hareket ediyor ama onu duyamıyorum.

Direniyorum, ama ip hissi *kayboluyor*, vücudumdaki sıkı acı tek bir söze dönüşüyor:

leae.

Kelime beynimde, unuttuğum bir fikir gibi cisimleşiyor. Emir, gözlerimin arkasında kendini işaretliyor ve göğsümün derinliklerinde çalınan bir çan gibi yankılanıyor, ta ki duyabildiğim tek şey o olana kadar. Ağzımı ve burnumu baş döndürücü kokularla dolduruyor; biraz duman, ardından tarçın. Gitme *ihtiyacı*, göz kapaklarımı düşürecek kadar ağırlaşana kadar dünyamı doyuruyor.

Gözlerimi tekrar açtığımda, yüzümü çoktan otoparkın olduğu yöne dönmüştüm. Bir sonraki nefesimde, uzaklaşıyorum.

2

ŞİMDİ GİT.

Ben gidiyorum. Şimdi.

Bu doğru görünüyor. Güzel. Hatta *en iyisi*.

Yanımdaki Dustin de gidiyor. "Gitmem gerek." Başını sallıyor, sanki partiden neden çoktan ayrılmadığını anlayamıyormuş gibi. Ben de başımı sallayarak ona katılıyorum. Tor gitmemizi söylemişti ve onun dediğini yapmalıydık. Şimdi çakıllı patikadayız, ağaçların arasından birkaç dakikalık yürüme mesafesinde.

Bir dala takılıyorum, yana doğru yalpalıyorum ve kendimi bir ağaç gövdesinde yakalıyorum, ellerim pürüzlü çam kabuklarına çarpıyor. Zaten çizilmiş avuçlarımdan gelen hızlı, yakıcı acı, her iki kelime de yok *olana* kadar *leae*'nin dumanını ve *Rom*'un kalıcı baharatını kesiyor. Emir üzerimde bir ağırlık gibi baskı yapmak yerine, kafatasımın etrafında sivrisinek gibi dolaşıyor.

Dustin çoktan gitti.

Düşüncelerim yeniden kendime aitmiş gibi hissedene kadar, terden ıslanmış pamuklu tişörtün sırtıma ve göğsüme yapıştığını hissedecek kadar bedenimde olana kadar oksijen yutuyorum.

Anılar, yağın içindeki kabarcıklar gibi yükselir, yavaş ve durgun, zengin Teknik Renge dönüşene kadar patlarlar.

Selwyn. Sıkılmış ifadesi. Ağzından dökülen kelimeler soğuk bir rüzgâr gibi geceye karışıyor, ta ki kalma niyetimi silip süpürüp yerine gitmemi emredinceye kadar. İradesi Aying yaratığıyla ilgili anımı sarıp sarmaladı ve onu bir toz yığının ve parçalanmış görüntülere dönüştürdü, sonra da bu yığını yeni bir şey olarak yeniden düzenledi: kampın üzerinde, görünürde yaratık olmayan, dikkat çekici olmayan bir boşluk. Ancak bu yeni anı gerçek gibi *hissettirmiyor*; gümüş dumandan yaratılmış ince, simli bir katman ve altında gerçek görünür ve somut.

İkimize de yanlış hatıralar verdi, ama ben gerçeği hatırlıyorum. Bu imkansız-

Bir ses beni bir ağacın arkasına eğilmeye gönderiyor. "Sadece bu dördü. Diğerleri otoparka kadar gelebildi." Bu Tor, herkese bağırır sarışın kız. "Bunu çabuk halledebilir miyiz? Sar'la randevum var. Tap Rail'de içki içeceğiz."

"Ve Sar geç kalırsanız anlayışla karşılayacaktır." Selwyn. "Bu neredeyse bedenseldi. Her ihtimale karşı son iki çocuğun hafızasını silmek zorunda kaldım."

Bir nefes alıyorum. İkisi de hâlâ yirmi adım ötedeki açıklıklalar. Her ne yapıyorlarsa, birlikte çalışıyorlar. Tor ve Selwyn ağaçların arasında görünüyorlar, kampın etrafında dönüyorlar, yukarı bakıyorlar. Bulanık yeşil şekil hâlâ gökyüzünde, bir görünüp bir kayboluyor. Dört sarhoş futbolcu kesinlikle sarhoş olmalı, çünkü ancak şimdi hava almaya çıkıyorlar. Arkalarına yaslanmışlar, göğüsleri kabarmış, yüzleri kan içinde, ifadeleri şaşkın. İçlerinden biri ayağa kalkmak için hamle yapıyor ama Selwyn göz açıp kapayıncaya kadar onun yanında bitiveriyor. Eli bir örs gibi çocuğun omzuna düşüyor ve iri çocuğu o kadar sert ve hızlı bir şekilde geriye itiyor ki dizlerinin toprağa çarptığını duyuyorum. Çocuk acı içinde çığlık atarak ellerinin üzerine düşerken, ben de kendi çığlığımı duyuyorum.

"Dostum!" diye bağırır başka bir çocuk.

"Kapa çeneni," diye tersliyor Selwyn. Yaralı çocuk Selwyn'in pençesinde çırpınıyor, ama Selwyn onu Port olmadan, hatta bakmadan tutuyor. Selwyn'in bakışları başlarının üzerinde hareket eden Aickering şeyinden ayrılmıyor. Birkaç acı dolu nefesten sonra çocuk kısık bir inilti çıkarıyor. "Geri kalanınız buraya, onun yanına." Diğer üç çocuk sessiz bir tartışmayla bakışlarını değiştiriyor. "Şimdi!" diye bağırır ve yaralı arkadaşlarının yanına oturmak için elleri ve dizleri üzerinde birlikte koşuştururlar.

O anda, bir seçeneğim olduğunu fark ettim. Alice ve Charlotte'un yanına gidebilirim. Alice çok endişelenecek. Selwyn'in bana söylediği gibi gidebilirim. Duvarımı tekrar yükseltebilirim, bu sefer daha yeni başladığım bir okulda tanımadığım bu çocuklarla burada her ne oluyorsa ona karşı koyabilirim. Merakımı gizleyebilirim, tıpkı Bree'den Sonra gibi, tıpkı kederim gibi. Ya da kalabilirim. Eğer bu sadece kederin bir oyunu değilse, o zaman nedir? Ter alnımdan aşağı akıyor, gözlerimi yakıyor. Seçeneklerimi tartarak dudağımı ısıyorum.

Selwyn, "Onları yolumdan çeker çekmez fırlayacak," diye uyarıyor. "Öyle mi diyorsun?" Tor kuru bir sesle.

"Snark sonra. Şimdi avlan." *Avlanmak mı?* Nefeslerim hızlandı.

"Kapkara, kapkara..." Tor hıçkırıyor ama omzunun üzerinden göremediğim bir şeye uzanıyor.

Birdenbire gümüş rengi bir duman belirdiğinde tüm seçeneklerim buharlaşıyor. Selwyn'in etrafında canlı bir şey gibi kıvrılarak birleşiyor, kollarını ve göğsünü sararak vücudunu bulanıklaştırıyor. Kehribar rengi gözleri parlıyor -aslında çift güneş gibi parlıyor- ve koyu renk saçlarının uçları yukarı doğru kıvrılıyor, tepelerinde mavi ve beyaz parlak Aamesler var. Serbest elindeki parmaklar sanki havayı çekip çalkalıyormuşçasına yanlarına doğru uzanıyor ve bükülüyor. İnanılmaz bir şekilde, eskisinden hem daha korkunç hem de daha güzel.

Gümüş duman cisimleşir ve çocukları çevreler. Gözlerini bile kırpıyorlar, çünkü göremiyorlar. Ama ben görebiliyorum. Selwyn ve Tor da öyle.

Tor bir adım geri çekildiğinde, elinde ne tuttuğunu nihayet görüyorum: kavisli koyu metal bir çubuk. Aşağı doğru bir hareketle bir yaya dönüşüyor. Lanet olası *bir bom*.

Silahını gören gergin futbolcular bağırır ve yengeç gibi dağılırlar.

Onları görmezden gelen Tor, bir ucundan gümüş bir yay kırıışı çıkarmak için sertçe çeker. Silahı ustalıklarla gerer. Gerginliği test ediyor. Titiz dediğim kız, kürek kemikleri arasındaki gizli sadaktan bir ok çıkarıyor ve bakmadan takıyor. Bir nefes alıyor ve güçlü bir hareketle yayı yukarı, oku da kulağına doğru çekiyor.

Oyunculardan biri titreyen bir parmakla işaret eder. "Ne-"

"Nereye istiyorsun?" Tor, sanki çocuk hiç konuşmamış gibi soruyor. Kolunun ön kısmındaki kas kordonları geriliyor.

Selwyn başını eğerek yarattığı değerlendiriyor. "Kanadın içinde." Tor nişan alır; ip gerilir. "İşaretinizle."

Bir

vuruş.

"Şimdi!

"

Üç şey hızlı bir şekilde arka arkaya olur:

Tor'un oku Aies.

Selwyn çocuklara doğru dönüyor, kollarını iki yana açıyor ve duyamadığım sözler mırıldanıyor.

Ve çocuklar ayağa kalktı. Kampın etrafında bir sıra halinde yürüyorlar ve bana doğru geliyorlar.

Tor'un oku parıldayan kütleyi delip geçti. Bir anlığına, kamp dumanının içinde kanatlar görüyorum. Pençeler. Bir gümbürtü ve yerde kıvranıyor, yaprakları ve toprağı dağıtıyor, okun yarısı havada. Bu her neyse, bir keseli sıçandan daha büyük değil. Ama bir sıçan kadar kızgın. Ürperiyorum. *Ming*'li bir keseli sıçan. Futbolcular bana ulaşıyor ve onlar geçerken gözden kayboluyorum. Yüz ifadelerini gördüğümde kanım donuyor: ağızları gevşek, gözleri odaklanmamış. Hareket ediyorlar sanki uyuşturulmuş gibi.

Böyle mi görünüyordum?

Bir çılgılık havayı yararak dikkatimi tekrar Selwyn ve Tor'a çekiyor. Bir tıslama.

Metalin cama sürtünmesi gibi bir ses. "*Mevlin...*"

Şaşkınlıkla göz kırpyorum. *Mevlin, Ming Rvthuv'daki gibi mi?*

Selwyn, Tor'un okuyla seğiren Karındeşen yarattığa doğru ilerliyor. Uzattığı elinin parmak uçlarında iğne inceliğinde beş ışık noktası beliriyor. Bileğini şıklatıyor ve ışık mızrakları Ay'ı yere saplıyor. Yaratık çılgılık atıyor; Selwyn onu bir tahtaya yapışmış tereyağı gibi sabitlemiş. Alçak sesle kıkırdaması beni ürpertiyor. "Sıradan bir Merlin değil."

Yaratık acı dolu bir öfkeyle tekrar tıslıyor. "*R Mingsmage!*"

Selwyn'in yüzüne vahşi bir sırıtma yayılıyor. "Bu daha iyi." Kalbim küt küt atıyor.

Mage. *Büyyü.*

"Sadece küçük bir tane, Sel." Tor suratını asıyor, yayına bir ok daha yerleştirmiş bile.

"Ne kadar küçük olduğu önemli değil," diye itiraz ediyor *Selwyn-Sel-objects*.
"Burada olmamalı."

O Şey bağlarına karşı m¼cadele ediyor. Aapping sesi. Sel dilini
g¼daklıyor. "Neden buradasın, küçük Isel?"

"İsel" kelimesini ilk hecede uzun bir "e" ile ve alaycı bir küç¼msemeyle söyl¼yor.

"*Rosy legendbovn!*" İsel koklama sesi çıkarır. "*Rosy tvai-*" Sel kanadına vuruyor.

Sertçe. Yaratık ç¼ęlık atıyor.

"Bizden bu kadar bahsettiğimiz yeter. Neden buradasınız?"

"*reeding!*"

Sel gözlerini devirir. "Evet, bunu gördük. Kendine bir saldırganlık kıvılcımı buldun ve bir ziyafete dönüşene kadar *¼zerinde durdun*. Karnınızı doyurmaya o kadar odaklanmıştınız ki, tam altınızdayken bizi görmediniz bile. Ama kamp¼sten bu kadar uzakta? Sen zayıf, sefil bir Őeydin. Zar zor bedensel. Kapınıza daha yakın bir yerde beslenmek daha kolay olurdu, değil mi?"

Isel'in sıkışıp kaldığı yerden gıcırtılı, ritmik bir ses geliyor. Sesin kahkaha olduğunu anlamam bir an alıyor. Sel de duyuyor; dudakları geriye kıvrılıyor.

"Komik bir Şey mi var?"

"*Yesss,*" diye öter isel. "*Fevy funnnnnny...*"

"Çıkar ağzındaki baklayı. B¼t¼n gece bekleyemeyiz," diye uyarıyor Sel. "Yoksa *sizin* b¼t¼n gece vaktiniz yok mu demeliydim? Burada öleceksin - yoksa bunu da mı kaçırdın?"

"*Rot myyyyyy Gate,*" diye homurdanıyor.

Sel'in çenesi sıkıştı. "Ne demek istiyorsun, senin Kapın değil mi?"

Yaratık yine gül¼yor, sesi atonal ve *mvong*. Sel'in gözleri Tor'a kaydı. Hâlâ Isel'e nişan almış, başını sallıyor, omuz silkiyor. İkisi de bunun ne anlama geldiğini bilmiyor. "*Kapımı ç¼r¼t. Kapımı ç¼r¼t-*"

Sel hiçbir uyarıda bulunmadan elini tek bir sert hareketle sıkıca kavrar. Parlayan iğneler bir araya gelir. Hızlı bir ışık patlaması ve kemikleri titreten bir ç¼ęlık duyulur ve yaratığın Aickering Şekli yeşil toza dönüş¼r.

Ayaklarım toprağa yapıştı. *Beni bulacaklar, sanırım, ç¼nk¼ kaçamayacak kadar tevekk¼ll¼y¼m.*

"Daha fazlası da olabilir." Tor yayını dinlenmek i¼in çeker. Sel'in başı düş¼nceli bir Şekilde eğilir. "Sel?" Sessizlik. "Beni duydun mu?"

Gözleri onunkilere kayd1. "Seni duydum."

"Peki, avlanıyor muyuz, avlanmıyor muyuz, Kral Büyücüsü?" diye sordu.

Saklandığım yerin karşısındaki ormana doğru dönüyor, gerginliği sırtına ve omuzlarına yayılıyor. Bir karara vardı. "Avlanıyoruz." Anlamadığım bir kelime mırıldanıyor ve az önceki gümüş duman geri dönüyor, Aames sönüp açıklık karanlığa gömülene kadar kampın etrafında dönüp duruyor. "Dışarı çıkın."

Nefesimi tutuyorum ama Tor ve Sel bana doğru dönmüyor. Onun yerine, ormanın onun incelediği bölümüne girdiler. Seslerinin uzaklaştığını duyana kadar bekliyorum. Beni bulurlarsa ne yapacakları korkusu olmasa bile, titreyen uzuvlarımı kontrol altına almak o kadar uzun sürüyor. Sonunda gittiler.

Bir, iki vuruşluk sessizlik ve cırcır böcekleri yeniden ötmeye başladı. Durduklarını fark etmemiştim.

Tepemdeki bir daldan bir kuş sessiz, belirsiz bir cıvıltı çıkarıyor. Akrabalık duygusuyla nefes veriyorum. Nasıl hissettiklerini bildiğimden eminim: Isel bir şekilde insanlardan beslenen imkânsız bir canavardı, ama Selwyn başka bir şey... daha kötü bir şey.

Ormandaki her canlı kendini ondan saklamıştı.

Orada bir süre daha donmuş halde duruyorum ve sonra koşuyorum. Gölgelemin arasından olabildiğince hızlı koşuyorum ve arkama bakmıyorum.

3

Ağaçların arasından fırladığımda yavaşlıyorum, imkânsıza dair tüm düşünceler kayboluyor.

Gece gökyüzünde mavi ve kırmızı ışıklar yanıyor ve midemi ağır ve ekşi bir korku kaplıyor. Bir Durham County Şerif devriye arabası otoparka girdi ve arkadaşlarım arabanın yanında durmuş, elinde not defteri tutan bir şerif yardımcısıyla konuşuyorlar.

Charlotte ve şerif yardımcısı yaklaştığımı fark ettiler. Kırklı yaşlarında beyaz bir adam olan şerif yardımcısı defterini kapattı ve kaçmamam gerektiğini hatırlatmak istercesine bir elini kalçasına koydu. Diğer belindeki kılıflı silahı da gözden kaçmıyor.

Alice onların arkasına sıkışmış, başı öne eğik sessiz bir gölge. Saçları kalın siyah bir perde gibi öne düşüyor ve yüzünü gizliyor. Bu manzara kalbimi sızlatıyor.

Arabaya ulaştığımda, şerif yardımcısı Charlotte'a baktı. "Bu senin arkadaşın mı?" Charlotte başını sallıyor, sonra hızla açıklamaya ve özür dilemeye devam ediyor.

Alice'in yanına gidip ona bakıyorum. "İyi misin?" Cevap vermiyor ya da gözlerimin içine bakmıyor. Omzuna uzanıyorum, ama o geri dönüyor, parmaklarımdan uzaklaşıyor. "Alice-"

"Artık hepimiz burada olduğumuza göre..." diyor şerif yardımcısı. Uzun bir iç çekişin de yardımıyla ekip arabasının sürücü tarafına doğru ilerliyor -bilerek ağırdan alıyor, bundan eminim- ve kaputun üzerine eğiliyor. "Bayan Simpson, bir uyarı ile gitmekte özgürsünüz. Bir dahaki sefere ceza yazacağım. Bayan Chen ve Bayan?" Beklentiyle başını bana doğru eğiyor ve kaşlarını kaldırıyor.

Yutkunuyorum, kalbim hâlâ hızlı atıyor. "Matthews."

"Uh-huh." Ekip arabasının arka koltuğuna doğru başını sallıyor. "İkiniz de benimlesiniz."

Yanımda, Alice'in elleri kucağında titriyor. Ekip arabasının parlayan mavi dijital saatine bakıyorum. 10:32. On bir sessiz dakikadır kampüse giden karanlık, boş arka yoldayız. İkimiz de daha önce hiç polis arabasına binmemiştik. Deri, silah yağı ve keskin ve naneli bir şey gibi kokuyor. Gözlerim ön koltukların arasındaki bardaklıkta duran yeşil-siyah yuvarlak Klasik Keklik Yeşili Aromalı Skoal kutusuna takılıyor. *Vgh.* Metal kafes bölmenin ötesinde, orta konsola bağlı tozlu bir dizüstü bilgisayar duruyor. Altında, sarmal kabloların filizlendiği, kadrarlar ve düğmelerle kaplı bir yığın elektrikli ekipman var. İsim etiketinde "Norris" yazan şerif yardımcısı, çatırdayan hoparlörden "Sweet Home Alabama" nakaratını duyana kadar radyo istasyonuyla oynuyor.

On altı yaşındayım. Dikkatimi veriyorum. Amcalarımdan, kuzenlerimden -hatta kendi babamdan- polisle karşılaşmalar ve durdurmalarla ilgili hikayeler dinliyorum. İnternette videoları izliyorum. Bu arabada oturup o görüntüleri düşünmek kalbimin çarpmasına neden oluyor. Bu ülkede polisin yanında kendini güvende hissettiğini yüzde 100 güvenle söyleyebilecek tek bir Siyah var mı bilmiyorum. Son birkaç yıldan sonra olmaz. Muhtemelen hiçbir zaman da olmayacak. Belki bir yerlerde vardır ama ben onları tanımadığıma eminim.

Alice bir tahta gibi dimdik oturuyor, bakışları pencereden dışarı, geçip giden gölgeli ormanın sonsuz duvarına kilitlenmiş. Ön koltukta oturan Norris başparmağını direksiyona vurarak, "Tanrım, eve, sana geliyorum," der.

"Alice," diye fısıldıyorum. "Bir şey oldu-"

"Seninle konuşmuyorum."

"*Hadi* ama," diye tıslıyorum. "Kampta bir-" *Tanrım*, nereden başlayacağımı bilemiyorum. "Geceydi, sanırım-"

"Gevezeliği kes," diye emrediyor Şerif Yardımcısı Norris. Aynada gözlerini yakalıyorum. *Bir şey söyle* der gibi kaşlarını kaldırıyor. *Seni terk ediyorum*. Bakışlarımı kaçırıyorum ve başka tarafa bakıyorum.

Birkaç dakika sonra Norris konuşur. "Evet, Carolina. Çocuğum birkaç yıl önce başvurdu ama kabul edilmedi. Girmesi zor bir okul. Frickey de öyle."

İkimiz de buna ne diyeceğimizi bilemiyoruz.

"Nasıl salladınız?"

İkimiz de tereddüt ediyoruz. *Neyi* sallamak? Kabul edilmek mi, yoksa maliyeti mi? Alice ilk cevabı veriyor. "Burs."

"Peki ya sen, kız arkadaşım?" Norris'in gözleri aynada bana bakıyordu. "İhtiyaç temelli olduğunu tahmin ediyorum?"

Alice elini kaldırıyor ve benim de tüylerim diken diken oluyor. Ben onun *bağışçısı* değilim ve mali yardım almaktan da utanmıyorum, ama sorduğu bu değil - "Pozitif ayrımcılık mı?" sorusu bilmiş alaycılığının her yerinde yazıyor.

"Liyakat," diye ısııyorum dişlerimi sıkarak, her ne kadar onu ilgilendirmese de.

Kıkırdıyor. "Elbette."

İktidarsız bir öfke dalgasıyla nefes alıyorum. Parmaklarım kalçalarımın doğru kıvrılıyor ve şu anda söylemeye cesaret edemediğim şeylerin etkisiyle geriliyor.

Birkaç dakika sonra araba yavaşladı. Hâlâ kampüsten kilometrelerce uzaktayız ve görünürde ne bir kavşak ne de bir araba var, sadece ekip arabasının farlarının aydınlattığı iki şeritli düz bir yol var. Sonra Norris'in neden durduğunu anladım. Yolun diğer tarafındaki ağaçların arasından iki kişi çıkmıştı. Ekip arabası yaklaşıp ışıkları sonuna kadar açtığında, zanlılar ellerini kaldırarak gözlerini kapatıyorlar. Norris yanlarında durur, sesi kısar ve camını indirir. "Gezintiye çıkmak için geç bir saat."

"Norris, değil mi?" Bu sesi duyunca yüzümdeki kan çekildi. Şerif Yardımcısı Norris'in omuzları gerildi. "Kane." Gözleri sola kaydı. "Morgan. Bunun için özür dilerim. Sizi tanıyamadım."

Alice, Selwyn ve Tor olduğunu bildiğim kişileri daha iyi görebilmek için kendi penceresine yaslanıyor. *Rosy legendbovn*.

"Fark ettim," diyor Sel usulca. Belinden eğiliyor ve ben gözlerimi karşıya dikiyorum, yüzüm boş. Çevresel görüşümde bakışlarının bir an üzerimde oyalandığını, sonra Alice'e geçtiğini görüyorum. Onun ilgisi sinirlerimi geriyor. "Taş Ocağı'ndan gelenler mi?"

Norris, "Evet," diye cevap verir. Tereddüt ediyor, sonra boğazını temizliyor. "Endişelenecek bir şey var mı?"

Selwyn ayağa kalkar. "Artık değil."

"Bunu duyduğuma sevindim." Norris'in kıkırdaması gergin. Gergin.

Rovvis bnoms. O biliyor.

"Hepsi bu mu?" Sel kuru bir sesle soruyor. Norris, Durham County Şerif yardımcısı ve yetişkin bir adam olarak genç bir çocuk tarafından kovulmaktan rahatsız olduysa da bunu belli etmez.

"Sadece bu ikisini kampüse geri götürüyorum."

Sel çoktan yolda yürümeye başlamış, dikkati dağılmıştı. "Yoluna git."

Sen bilirsin. Bir istek değil. Bir öneri değil. Bir emir.

Bu arabada hissedebileceğim güven duygusu üç kelimeyle silinip gitti. Şerif Yardımcısı Norris hangi yüce güce hesap veriyorsa, bu iki genç ondan daha üstün.

Norris, Sel'i takip etmeden önce Tor'u selamlar; sonra arabayı sürerek UNC'ye doğru yola devam eder. Bir dakika sonra radyonun sesini tekrar açıyor ve içinden mırıldanıyor. Cesaretimi topluyorum ve mümkün olduğunca kurnazca dönerek arka camdan dışarı bakıyorum.

Tor ve Sel gittiler.

Yanımda, Alice koltuğa yaslandı. Onunla tekrar konuşmaya çalışmadım. Daha önce ne diyeceğimi bilmiyorsam, şimdi de kolluk kuvvetlerinin bu sözde Efsane Doğumlularla nasıl etkileşime girdiğini gördüğüm için kesinlikle bilmiyorum. Yolun geri kalanını Alice'e daha önce söylediklerimi gözden geçirerek geçiriyorum ve sonunda hem rahatlamış hem de dehşete düşmüş oluyorum. Rahatlamıştım, çünkü Norris'in yanında Taş Ocağı'nda gerçekte ne olduğunu bildiğimi gösteren hiçbir şey söylememiştim. Dehşete düştüm, çünkü görmemem gereken bir şeye tanık oldum ve Selwyn Kane bu konuda bir şeyler yapmak isteseydi, Şerif Yardımcısı Norris onu durdurmazdı.

Kampüse kadar olan yolculuk boyunca üç düşünce birbirini kovalar, ta ki tek bir kelimeye dönüşene kadar: *Büyük. Acal. Heves.*

Norris bizi Early College öğrencilerine ev sahipliği yapan tarihi bina Old East'in önünde bırakıyor. Sessizlik içinde merdivenlerden üçüncü kattaki yatakhaneimize çıkıyoruz. İçeri girince Alice pijamalarını giyiyor ve iyi geceler bile demeden yatağına giriyor. Kendimi koridorun ortasında başıboş bir halde buluyorum.

Odanın kendi tarafında, Alice'in masasının üzerindeki rafta erkek ve kız kardeşlerinin ve anne babasının Tayvan'da tatildayken çekilmiş bir dizi çerçeveli fotoğrafı var. Ailesi, hafta sonunu Bentonville'deki evde geçirebilmesi için onu her Cuma yurttan alacaklarını daha önce açıklamıştı, ancak bu onu tam zamanlı olarak burada yaşayacakmış gibi dekore etmekten alıkoymadı. Bugün erken saatlerde duvara birkaç romantik komedi filmi posterini asmış ve yatağının üzerine altı metrelik bir Noel ışıkları dizisi sarkıtmıştı.

Benim tarafımda hiç resim yok. Poster yok. Dekoratif hiçbir şey yok, gerçekten. Eve döndüğümde, çocukluğumun geçtiği evin koridorlarında yürürken annemin canlı ve gülümseyen fotoğraflarını görmek tahammülün ötesinde acı veriyordu. Onun biblolarını bile sakladım. Onun varlığına dair herhangi bir işaret kalbimi parçalıyordu, bu yüzden Chapel Hill'e taşınma zamanı geldiğinde eşyalarımı hafif topladım. Burada sahip olduğum tek şey birkaç plastik kutu kitap ve kırtasiye malzemesi, bir bavul kıyafet, en sevdiğim spor ayakkabılarım, dizüstü bilgisayarım ve telefonum ile küçük bir kutu tuvalet malzemesi.

Bu geceden sonra, her şey büyüünün var olmadığı başka bir dünyadan gelen bir eser gibi görünüyor.

Acal. Heve.

Üç kelime daha konuya katılıyor: *Mevlin. Mingsmage. legendbovn.*

Uyumayı beklemiyorum ama yine de yatağına giriyorum, çocukluk hayallerim bu gece tanık olduğum cehennem gerçekliğiyle çarpışıyor. Küçükken, Percy Jackson ve *Chavmed*'de yaşayan türden sihir *fikrini* severdim. Bazen sihir, hayatı kolaylaştırabilecek bir araç gibi görünürdü. İmkânsız *imkânsız* hale getirebilecek bir şey.

Ama gerçek büyü, insanlarla beslenen yaratıkları da içerir. İçimden bir ses, eğer bu yaratıkları avlıyorlarsa Efsane Doğanlar iyi olmalı diyor.

Öyle *olmalılar*. Ama gece sabaha döndüğünde, o ses giderek kısılıyor. Uykuya daldığımda kulaklarım yankılarla çınlıyor: Sel onu dizlerinin üzerine çökmeye zorladığında o çocuğun keskin acı çığlığı; Dustin'in otoparka doğru yürürken gevelediği mırıltı; ve Sel onu yok ettiğinde Isel'in çığlığı.

4

ALICE'İN SESİ beni uyandırıyor.

"Ne oldu?" İnliyorum. Uyku beni altına çekmekle tehdit ediyor ve ben onunla mücadele etmek istemiyorum.

"Ayağa kalk!" Alice kollarını kavuşturmuş ve kalçasını havaya kaldırmış bir şekilde giyinik duruyor. "Öğrenci dekanının ofisinden aradılar. Dekan on beş dakika içinde bizi görmek istiyor!"

Kalbim göğsümde sıkışıyor ve düşüncelerim Ay. Selwyn. Yaratık. Norris'le eve dönüş yolculuğu. *Sihir*. Hepsi *dana* etiydi. Bekle, dekan da biliyor mu? O da polis gibi Selwyn ve Tor'la işbirliği içinde mi? Paniğe karşı yutkunuyorum. "Neden?"

Sivri bir bakışla beni bir kez daha süzdü. "Sence neden?" Neyi kastettiğini anlamam uzun bir dakikamı aldı: kovulmayı. Bizimkini. Tek bir hareketle ayağa kalktım ve yataktan çıktım. Alice topuklarının üzerinde dönerek kapıdan çıktı, yüzünde öfke ve endişe karışımı bir ifade vardı. "Şimdi oraya gidiyorum. Geç kalmayın." Kapı çarpıldı.

Charlotte'un gece yarısı attığı grup mesajıyla telefonuma sarıldım.

Çok üzgünüm! Polisler asla Quarry parti metnine gelmediler.
bunu aldığında bana!!!!

Görmezden gel.

Ardından, Orange County alan kodu ve üniversite pre1x'i ile tanımadığım bir numaradan gelen cevapsız arama ve sesli mesaj. Dekanın ofisinden kendi aramam.

Temiz kıyafetler bulmak için odanın içinde koşturuyorum. Birkaç dakika sonra kapıdan çıktım, koridora indim ve yurt merdivenlerini ikişer ikişer çıktım. Çıkış kapısındaki çarpma çubuğuna çarptım ve tuğla binanın yan tarafındaki taş basamaklardan tökezleyerek indim.

Sağımda, öğrenciler Eski Kuyu'yu çevreleyen kırmızı tuğlaların üzerinde uzun bir sıra halinde duruyorlar. Derslerin ilk gününde bir yudum içmek ve iyi şanslar dilemek için bekliyorlar. Onların ötesinde, arazi yaşlı ağaçlar, alçak çalılar ve kuzeye bakan bir Konfederasyon heykeli ile dolu.

Caddeyi geçiyorum ve Güney binası ile eski Flaymakers Tiyatrosu arasında koşuyorum. Her ikisini de geçer geçmez, üniversitenin ana meydanı olan Folk Flace'in pitoresk manzarasını görüyorum. Sonra, yedi yüz dönümlük kampüsün bir anda bana baktığını hissediyorum.

Dikdörtgen çim alanın dört bir yanını çevreleyen akademik binalar, çimenlerin üzerinde uzanan ve kırmızı tuğladan örülmüş kafesler gibi birbirini kesen geniş bir yürüyüş yolu ağıyla birbirine bağlanıyor. Yüzlerce esneyen, halsiz öğrenci, dağınık göç halindeki kuşlar gibi avlu boyunca sürükleniyor. Bazıları kafalarını telefonlarına eğmiş, kampüsü ezberden dolaşıyor. Diğerleri çiftler ya da gruplar halinde hareket ederek sabah sekizden önce kahvaltı için yemekhaneye doğru yol alıyor. Yaz sonunun sabah erken bulutları gökyüzünü sessiz grilere bürüyor ve yaprakları zengin yeşillere dönüştürüyor.

Bu muhtemelen arazinin sadece onda biri, ama yine de şimdiye kadar yürüdüğümünden daha fazla okul. Yönümü bulmam bir dakika sürüyor. Telefonumdaki kampüs haritasına göz atıyorum ve Öğrenci ve Akademik Hizmetler Binası'na doğru alçakta asılı duran sis ve çiğle ıslanmış çimenlerin arasından koşarak ilerliyorum.

Zihnim dün geceye ait görüntüleri karanlık, kafa karıştırıcı konfetiler gibi savuruyor. Alice'e tanık olduklarımı anlatmak istiyorum ama öğrencileri hipnotize etmek için sihir kullanan altın gözlü bir oğlan ve yay taşıyan bir kız gördüğüme inanır mı?

Arka cebindeki ok? Peki ya gerçeği neredeyse kesinlikle bilen ve bunun gizli kalmasına yardım eden yardımcısına -belki de tüm Şerif departmanına- ne demeli? Alice iseli görmedi ama Selwyn'in Şerif Yardımcısı Norris'i görevden aldığını gördü. Bunun bir polis memuru ile genç bir çocuk arasındaki tipik bir karşılaşma olmadığı konusunda *hemfikir* olabilir, ama benimle birlikte *novmal olmayan* kıyılarından *kesinlikle tevil edici* geniş, bilinmeyen okyanusa atlar mıydı?

"Bayan Matthews, Bayan Chen, lütfen oturun."

Dean McKinnon'un eski bir futbolcu görüntüsü var: Geniş omuzları mavi çizgili düğmeli gömleğinin dikişlerini geriyor. Bize yer verdiği için minnettarım ve hemen oturuyorum. Aats ile bile ondan en az bir santim uzunum ve topuz yapılmış uzun saçlarımı saymıyorum. Bakışlarını eşit şekilde karşıladığımda yaşlı erkekleri rahatsız etme eğilimindeyim.

Bazen keşke daha uygun birine dönüşebilsem diyorum.

Kendi koltuğuna oturmak için masanın etrafından dolanıyor. Güneş, ofis penceresinden içeri geniş bir ışık şeridi gönderiyor ve maun masasının ön kenarında eğri duran gümüş isim levhasından beyaz, mavi ve altın rengi yansıyor. Biz beklerken bilgisayarında bir liste açıyor ve içinde gezinmeye başlıyor. Saçları şakaklarına yakın kesilmiş ve ağarmış ama rengi erken açılmış gibi görünüyor. Sanki binlerce öğrenciyle çalışmak onu katlanarak yaşlandırmış gibi. Muhtemelen öyle. Muhtemelen ben de onlardan biriyim.

Yanımda Alice dimdik ve hareketsiz oturuyor ama benim dizlerim beklentiyle zıplıyor. Asansörle SASB'nin ikinci katına çıktığımdan beri zihnimde Bizi Dışarı Atmayın konuşmamı besteliyordum. Bentonville'e geri dönmeyeceğim. Özellikle de dün gece gördüklerimden sonra.

Dekan konuşmak için ağzını açtı ama ben daha hızlıydım. "Bay McKinnon-"

"Dv. McKinnon, Bayan Matthews." Sesi o kadar sert ki prova ettiğim konuşmayı geçici olarak unutuyorum. Parmaklarını dikleştirdi. "Ya da Dekan McKinnon. Unvanlarımı hak ettim." Alice sandalyesinde rahatsız bir şekilde kıpırdanıyor ve dudakları ince bir çizgiye dönüşüyor.

"Evet, tabii ki." Sesimin dekanınkine uygun bir ton ve aksana kaydığını duyuyorum. "Dekan McKinnon. Öncelikle bilmenizi isterim ki dün gece kampüse gitmek benim fikrimdi, Alice'in değil-"

Dekan McKinnon'un mavi gözleri aramızda geziniyor ve beni tekrar yumuşak bir şekilde kesiyor. "Bayan Chen'i size kelepçelediniz mi, böylece sizi takip etmeye zorladınız mı?"

Alice ile bakışıyoruz. "*Kapa çeneni, Bvee!*" der gibi başını eğiyor. "Hayır."

"Güzel." Başka bir 11e'ye tıklıyor ve ekranda transkriptim ve öğrenci kimliğim beliriyor. Kafasını kaldırmadan kaydırıyor. "Çünkü biz kendi başına düşünemeyen öğrencileri eğitme işinde değiliz. Bayan Chen'in akademik kayıtları mükemmel olsa da -pratik olarak mükemmel, aslında- eğer gerçekten de birisini takip ederek kendi okuldan atılmasına neden olacak kadar pasifse, ilk etapta burada olması konusunda şüphelerim var."

Alice keskin bir nefes alır. Bu adamı tekmeleyebilirim.

Dekan McKinnon sandalyesinde arkasına yaslandı ve uzun bir iç çekti. "Sizler istisnai öğrencilersiniz, aksi takdirde Erken Kolej Programı'na kabul edilen otuz lise katılımcısından biri olamazdınız. Sizin yaşıntıdaki öğrencilerin, denetimsiz yatılı yaşamı tecrübe ettikten sonra hata yapmaları olağandır. Neyse ki Durham İlçe Savcılığı ikinizi de ceza yerine bir uyarı ile onurlandırdı. Aynı şekilde, sizi okuldan atma niyetinde değilim. Bunu ilk ve tek ihtarınız olarak kabul edin."

Oh, Tanrım. İkimiz de nefes alıyoruz.

"Ancak"- Dean McKinnon'un gözlerinden keskin bir şey fırladı -"Program politikalarına karşı bariz saygısızlığınızın ve bunlara uyacağınıza dair kendi yazılı anlaşmanızı hiçe saymanızın sonuçları var." Ağzımı açıyorum ama bir bakışıyla beni susturuyor. "Bu toplantıdan sonra ikinizin de ailesine telefon edeceğim ve ikiniz de dönemin geri kalanında bir akran danışmanına rapor vereceksiniz. Daha iyi seçimler yaparak programda başarılı olmuş bir Early College ikinci sınıf öğrencisi."

Yüzümü buruşturuyorum, sıcaklık ensemden yukarı tırmanıyor. "Bebek bakıcısına ihtiyacımız yok." "Görünüşe göre," diyor Dean McKinnon kaşlarını kaldırarak, "ihtiyacınız var." "Teşekkür ederim, Dekan McKinnon," diyor Alice eşit bir şekilde.

"Gidebilirsiniz Bayan Chen." İkimiz de ayağa kalktık ama o benim kalmam için eliyle işaret etti. "Bayan Matthews, bir dakika."

Midem bir çapa gibi batıyor. Neden benimle yalnız konuşmak istesin ki? Alice bir an tereddüt ediyor ve gözlerimiz kilitleniyor; sonra çıkıyor ve kapı arkasından usulca tıklanıyor.

Dekan beni inceliyor ve ardından gelen sessizlikte parmaklarını masaya vuruyor. *Tadum-tadum-tadum*. Konuşmasını beklerken kalbim hızla çarpıyor. Ne gördüğümü biliyor mu? Efsane Doğan'ı biliyor mu?

"Şerif Yardımcısı Norris dün gece ona karşı... bir tavır takındığınızı bildirdi."

Ağzım açık kaldı. "Tavır mı? Ona tek kelime bile etmedim. O-"

Dekan McKinnon avucunu kaldırarak beni durdurdu. "Kolluk kuvvetlerine saygısızlık için hiçbir mazeret yoktur. Arkadan konuşmanın mazereti yok."

"Ben yapmadım-"

"Bitirmeme izin verirsen," diyor. Dişlerimi sıkıyorum ve parmaklarım kalçalarımın üzerinde 1'e kıvrılıyor. Alice pasif ve ben saygısız mıyım? İçimde, göğsümde, çenemde bembeyaz bir öfke yükseliyor. "Neyse ki Şerif Yardımcısı Norris'e bunun sizin için zor bir zaman olduğunu ve yeni bir ortamın" -kibirli bir gülümseme takınıyor- "alıştığınızdan farklı olduğunu açıkladım."

Neye alışkınım? Zihnim dönüyor. Önce ırkçı polis, sonra dekan. Bana açıklama şansı vermeden onu *yalanladı* ve şimdi...? "Annen-"

"Öyleydi," diye düzeltiyorum onu, beynim konuşmamızdaki sert dönüşleri işlerken bile otomatik olarak.

Başını eğiyor. "Öyleydi. Evet, tabii ki. Annen kendi bölümünde saygın bir mezundu. İleri düzeyde bir öğrenciydi: biyokimyasal test süreçleri için patentler, toprak biliminde öncü çalışmalar. Onu şahsen tanımıyordum ama burada lisans öğrencisi olduğumuz dönemler çakışıyordu."

Ellerimin titremesini durdurmaya çalışıyorum ve yavaşça nefes alıyorum. Beni hazırlıksız yakaladı ama savunmam var. Gözlerimi kapatıyorum ve duvarımın yukarı, yukarı, yukarı uzandığını hayal ediyorum.

"Sadece senin için üzgün olduğumu söylemek istedim-"

Gözlerimi açtım. "O kaybolmadı." Kelimeler ağzımdan döküldü.

Dekan McKinnon dudaklarını büzüyor. "Alice Chen örnek bir öğrenci. Ama siz, Bayan Matthews? Annenizin mirası, test sonuçlarınız ve transkriptiniz göz önüne alındığında, parlak bir öğrenci *olma potansiyeline* sahip olduğunuzu söyleyebilirim." Buna ne diyeceğimi bilemiyorum. Dahı olup olmadığını bilmiyorum. Annemin çok zeki olduğunu ve benim annem olmadığını biliyorum. Gözleri arkamdaki kapıya doğru kaydı. "Atanmış akıl hocanız bugün sizinle irtibata geçecek. Dağılabilirsiniz."

Hem hayal kırıklığı hem de aşağılanmışlıktan başım dönmüş bir halde kapıdan sıvışıyorum. Koridorun sonundaki bankta sabit bir şekilde oturan Alice ayağa fırlıyor. Yaklaştığımda, kırmızı çerçeveli gözlerini ve gözyaşı dolu yüzünü görebiliyorum. Titreyen parmakları, ip haline getirilmiş buruşuk beyaz bir mendili tutuyor.

"Alice," diye başlıyorum, dekanın kapısına bakarak, "az önce orada ne olduğuna inanamayacaksınız. Çok kızgıyım!"

"İşedin mi?!" Alice nefes alır. "Nasıl hissettiğimi sanıyorsun?"

Öfkesi karşısında irkildim, kafam karıştı. "Atılmayacağız. Sorun yok."

"Bu 'tamam' değil!" Bir elini ağzına kapatarak göğsünün derinliklerinden gelen hıçkırığı bastırıyor.

Omzuna doğru uzanıyorum ama Alice benden uzaklaşıyor. "I-"

"Dün gece *obay değildi!*" Sesi boş idari bina koridorunda sekiyor, odacıkların ve fayans döşemelerin etrafında zıplıyor. "Neredeyse *kovuluyorduk*. Böyle bir şey olsaydı ailem beni *evlatlıktan* reddederdi. Onları aradıktan sonra yeterince kötü olacak!" Yüzünden taze gözyaşları akıyor.

"Biliyorum, ama-"

"Herkes senin gibi ders çalışmadan okulda başarılı olamaz, Bree. Bazılarımız çok çalışmak zorunda. *Ben* buraya gelmek için çok çalıştım. Bu benim... ezelden beri *hayalimdi* ve sen bunu gerçekleştirdin."

Ellerimi havaya kaldırdım. "Özür dilerim! Bir daha kampüse gitmeyeceğiz!"

"Güzel."

Başımı sallıyorum. "Ama bir bakıma iyi ki yapmışsınız, çünkü bir şey var Bu okulda *gerçekten çok* şey oluyor. Dün gece bir çocuk vardı-"

"Cidden şu anda konuyu mu değiştiriyorsun?" Alice geri adım attı. "Benimle bir çocuk hakkında konuşmak için mi?"

"Hayır!" Haykırıyorum. "Beni dinlemiyorsun-"

"Bu yüzden mi böyle davranıyorsun? Çocuklar? Okul artık senin için büyük bir parti mi?" Gözleri büyüyor ama sesi soğuklaşıyor, sanki beni hırsızlık yaparken ya da sınavda kopya çekerken yakalamış gibi. "Hepsi bu, değil mi? Bu yüzden o derslere kayıt yaptırdın."

Göz kırpıyorum. "Ne-"

Ekşi bir şekilde gülüyor. "İngilizce 10S: Kompozisyon ve Retorik? *Hadi* ama Matty! Uykunda ödev yazıyorsun, hayatında hiç konuşmaya hazırlanmadın ve yine de A alıyorsun. Biyoloji 103: Fiedmont Bitkilerine Giriş mi? Annen bir botanikçiydi! Daha önce bu konuda bir şey söylememiştim ama şimdi mantıklı geliyor. *Slacbev* derslerine yazıldın, kampüs turuna neredeyse hiç dikkat etmedin ve şimdi de başımızı belaya sokuyorsun. Burada sadece dalga geçiyorsun, değil mi?"

Utanc karnımın içinde yükseliyor. Utanc ve azımsanmayacak miktarda mahcubiyet. *Slacbev* derslerini seçtiğimi düşünmemiştim. Belki seçebileceğim diğerleri kadar zor olmayacaklardı ama burada olmak *bile zaten* zor. Duvarı ayakta tutmak, After-Bree'yi saklamak ve şimdi de büyü. Öfke, utancın hemen arkasından geliyor ve onu bir anda yakıp yok ediyor. Alice'in After-Bree'den haberi bile yok. Alice bunların hiçbirini bilmiyor!

"Taş Ocağı'na gitmek zorunda değildin," diye tükürdüm. "Hayır diyebilirdin."

İnliyor. "Bütün yaz böyle davrandın. Sanki hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi. Charlotte Simpson ile *yalnız* gitmene izin veremezdim!"

"Ne yani, şimdi de bebek bakıcım mı oldun?"

"Dün geceden sonra, bir taneye ihtiyacın olduğu çok açık! Eğer sen-" Kendini durdurup başka tarafa bakıyor, çenesi tuttuğu kelimelerin etrafında sıkıca kenetlenmiş.

Ellerimi iki yana açtım. "Ne söylemek istiyorsan söyle Alice."

Arkasını dönüyor. "Annen hâlâ hayattayken başvurmuştuk... Senin için her şeyin aynı olmadığını biliyorum. Anlamaya çalışıyorum ama burada olmak istemiyorsan, bunu ciddiye almayacaksan belki de eve gitmelisin."

Sanki yüzüme temiz bir tokat atmış gibi. Sıcak gözyaşları gözlerimin arkasına bastırıyor. "Eve gitmek mi? Tam olarak neyin evi? Kız olmaya geri dön

O küçük, dedikoducu kasabada kimin annesi öldü?" Carolina *bizim* hayalimizdi.

Bana bakıyor ve bunu gözlerinde görebiliyorum: son yirmi dört saat içinde bir ara bunu tek başına yapmayı hayal etmişti. Bensiz.

İçimdeki duvar büyüyor. O kadar uzamasına ve genişlemesine izin veriyorum ki ne üstünü ne de kenarlarını görebiliyorum. Bariyer o kadar tam olarak yerine oturuyor ki yüzümdeki tüm kaslar bir anda hareketsiz kalıyor. Aat ve aşılmaz bir yüzey hayal ediyorum ve gözlerimin de Aat ve aşılmaz hale geldiğini hissediyorum. "Benim sıram. Seçimlerin için beni suçlamak yerine büyüyüp kendine bir hayat kurmaya ne dersin?"

Alice geri adım atıyor ve sesindeki çatlak doğrudan kalbime gidiyor. "Şu anda kim olduğunu bilmiyorum, Bree." Bir süre daha bana bakıyor ve sonra eşyalarını toplamak için eğiliyor. Ne hareket edebiliyorum ne de konuşabiliyorum.

Tek yapabildiğim uzaklaşmasını izlemek.

5

Öfke içime öyle bir işliyor ki tadını alabiliyorum.

Bir kütüphanenin merdivenlerinde soluklanmak için durmak zorunda kalmadan önce Eski Doğu'ya giden yolu yarılamıştım. Folk Flace'in kenarında, Carolina'nın neredeyse otuz bin öğrencisinin tamamı, dönemin ilk dersine gitmek üzere düzenli bir dalga halinde avluda dalgalanıyor gibi görünüyor.

Daha önce Alice ve ben AK hakkında birlikte fethedeceğimiz büyük bir macera gibi konuşurduk. Şimdi, diğer tüm öğrencilerin sınıflarına bir amaç uğruna yürümelerini izlerken, sanki burada tek başımaymışım gibi hissediyorum. Karanlık bir köşeden sinsi, acı bir ses belirliyor: *Belki de olması gereken budur. Befove-Bvee'nin bir anısı daha eksildi.* Yüzeye çıkan sessiz, çiğ memnuniyete karşı yutkunuyorum, ama gitmiyor. Şu anda yalnızlık *iyi* hissettiriyor.

Telefonum cebimde vızıldıyor. Tanımadığım bir numaradan bir mesaj.

Merhaba, Briana! Ben Nick Davis. Dekan McKinnon bugün başlayabilmemiz için bana numaranı verdi. Dersten sonra buluşmak ister misin?

Bebek bakıcısı geldi bile. Kaydırıyorum. Sonra telefonum *tekrar* çalıyor. Bir arama. Ekrandaki isim boğazımı düğümlüyor ama yine de cevap veriyorum. "Selam, baba."

"İşte benim üniversiteli çocuğum." Babamın sesi sıcak ve tanıdık, ama nabzım hızlanıyor. Dekan onu çoktan aradı mı?

"Burası gerçek üniversite değil baba." Kütüphanenin devasa sütunlarından birinin arkasındaki taş verandaya oturdum ve kendimi yoldan geçenlerin gözlerinden uzak tuttum.

"Burası gerçek bir üniversite kampüsü," diye karşılık veriyor. "Benim gerçek üniversite paramı alıyorlar."

Lanet olsun. Ro comebacb theve. Norris'e söylediklerim doğrudu: Başarı ödülü kazanmıştım. Ailem zengin değildi ama para biriktirme konusunda iyilerdi. Yine de, üniversite eğitimim için biriktirdikleri küçük para, kredisiz dört yıllık bir lisans eğitimini karşılamaya yetmeyecekti. Babamın iki yıllık EC'yi karşılayabilmesinin tek nedeni, kısmi akademik ödülün fiyatı yarıya indirmesiydi. Pek dile getirmese de, şimdi EC'ye yaptığım yatırımın ileride üniversiteye girmeme ve belki burs kazanmama yardımcı olacağına dair kumar oynadığını biliyorum. Alice'in sınıf seçimlerimle ilgili yorumundan dolayı hâlâ kızgın olduğum için irkiliyorum. "Sanırım bu doğru," diye mırıldanıyorum.

"Mm-hmm." Kıkırdıyor. "Gerçek bir üniversite yurdundaki ilk gecen nasıldı?"

Babam alt metinlerle uğraşmaz. Onunla ne görürsen ve ne duyarsan onu alırsın.

Dekandan bir telefon almış olsaydı, şimdiye kadar bana haber verirdi. Gürültülü ve *cleav*. Sessiz bir iç çekiyorum.

"Buradaki ilk gecen mi? Sessiz," diye yalan söylüyorum. Harika hissettirmiyor, ama şu anda harika hissetmiyorum.

Bir sonraki soruyu bekliyorum ve tam zamanında. "Hiç siyahi çocukla tanıştın mı?"

Lisemdeki diğer Siyah çocuklar benden bir yaş büyüktü. Eric Rollins adında sessiz bir oğlan ve Stephanie Henderson adında bir kız. Ne zaman birlikte vakit geçirsek, beyaz çocuklar gerginleşir ya da garip bir şekilde heyecanlanırlardı. Tanıdığım diğer tüm Siyahlar akrabalarım ya da iki kasaba ötedeki kilisemizden. Carolina'da Bentonville Lisesi'nden daha fazla siyah nüfus var, bundan eminim. Başvurma sebeplerimden biri de buydu.

"Henüz değil. Daha ilk dersime bile girmedim."

"Bir topluluğa ihtiyacın var. İlk dersin ne zaman?" "Sabah 10'da."

"Kahvaltı ettin mi?"

"Aç değilim." Taş Ocağı'ndan beri bir şey yemediğimi fark ettim.

Babam bir *mm9h* sesi çıkarıyor. Bunu yaparken yüz ifadesini hayal ediyorum: ağzı aşağı doğru kıvrılmış, gür kara kaşları çatılmış, koyu kahverengi yüzündeki tüm çizgiler aynı anda bana bakıyor. "İştahın hâlâ gidip geliyor mu?" Cevap vermiyorum, henüz tekrar yalan söylemeye hazır değilim. İç çekiyor. Sesi yavaş, dikkatli ve Richmond'a özgü çekikliği azalıyor. "Kitapta açlık hissetmemenin, yemek yememenin kederin fiziksel bir belirtisi olduğu yazıyor."

O kitaptan bahsedeceğini *tahmin* etmiştim. Kitabın adını şimdi görebiliyorum: *Bırakmak: İnanç, kaybetmek ve kaybetmek*. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve duvarımı arıyorum. "Yemek yerim. Sadece şu anda aç değilim."

"Evlat, sen yokken kendine iyi bakmanı istiyorum. Yemekler, dinlenme, notlar, yeni arkadaşlar edinme. Eğer kendini kapatırsan, eve dönersin. Anlaşmamız buydu, değil mi?" Kendi *mm9h* sesimi çıkarıyorum ve sesi kenarlardan keskinleşiyor. "Affedersiniz? Seni duyduğumdan emin değilim. Anlaşma buydu. Doğru mu?"

"Doğru," diye mırıldandım. Anlaşmamız böyleydi. Evde mutsuz olduğumu biliyordu ve bu yüzden gitmeme izin verdi ama çekinceleri vardı. "Baba, sorduğun için minnettarım. Gerçekten minnettarım. Yine de iyiyim. Burada olmak..." *Dalgali. Yalnız. Dağınık*. "Benim için iyi."

"Bebeğim..." Babamın sesindeki en ufak titreme göğsümün sıkışmasına neden oluyor. "İyi olduğunu söyleyip duruyorsun ama başımıza gelen bu şey... Ben de hissediyorum. Gerçekten kötü hissettirdiğini biliyorum."

"Ben iyiyim baba," diye inliyorum. Ayaklarımın altındaki verandaya bakıyorum ve görüşüm tünelleniyor, keskinleşiyor, sonra bulanıklaşıyor.

"Tamam," diyor iç çekerek. "Derse girmeden önce karnını doyurmaya çalış, tamam mı ufaklık?"

"Yapacağım."

Bir duraklama. "Nereden başlayacağız?"

Telefonumu kulağımda sıkıca tutuyorum. Birimiz bunaldığında böyle deriz. "Başlangıçta."

"İşte benim akıllı kızım. Sonra konuşuruz."

Telefonu kapattığımızda titriyordum. Nefesim kısa pantolonlarla geliyor; sıcaklık yakamın etrafında tırmanıyor. Dirseklerimi dizlerime gömüyorum ve ellerimin topuklarını gözlerime bastırıyorum. *Bu* yüzden ayrıldım. Babamı seviyorum ama sözleri her şeyimi delip geçiyor.

Duvarımın tek bir katmanı bile var olmayana kadar. Onun kederi, kendi duygularımın bir deprem gibi tenimde kırılmasına neden oluyor, beni açıyor-

"Hayır," diye fısıldıyorum avuçlarıma. "Hayır, hayır, hayır." Ama artık çok geç; anılar kabarıyor ve beni ele geçiriyor.

Hastane dezenfektanı kokusu. Göğsümün arkasındaki safra. Avmvest'i kazarken tırnaklarımın altındaki cıvı cıvı, yumuşak ruh hali.

O geceye ait detaylar bir kasırga gibi dönerek dünyayı katmanlar halinde bloke ediyor. Aashback beni şimdiden geçmişe çekiyor, her seferinde bir his, ta ki aynı anda her iki yerde, her iki zamanda olana kadar-

Bir mavi alakarga ağacın tepesinde ısıklık çalıp alay ediyor.

9ievcing bee9 fvom a life su99ovt monitov domn the hall.

Kampüsün çan kulesi sabah dokuzda çalıyor.

Polis memurunun ihbarı... "70 civarında... bir vur-kaç olayı."

Tanıdık, dehşet verici, her şeyi tüketen - bir kez başladığında, bu anı kaçamayacağım bir yolculuk. Yapılacak tek şey, akışına bırakmak-

Nuvse leaues. Ogcev kibritleri gidiyor. İç çekiyor. "Kaybettiğiniz için üzgünüm..."

Neredeyse bitti.

Sonra ayağa kalkacağız, babamın elini sıkacak ve eve onsuz gideceğiz. Sızlanıyorum, sallanıyorum ve o korkunç gecenin beni bırakmasını bekliyorum.

Ama öyle değil.

Yeni bir görüntü, okyanustaki bir buzdağı gibi şiddetli bir *cvacb* ile kendini yerinden oynatırken nefesim kesiliyor.

Bveast 9ocbet üzerinde R siluev rozeti yanıp sönüyor. Vücudu parılıyor. Ogcev'in mavi gözleri önce benim, sonra babamın gözlerini tutuyor. İnce, çirkin ağzı, ağırlaştıramadığım hareketler mırıldanıyor. Wovds voom'a akıyor. Soğuk zihni aklımı karıştırıyor.

Aynı hızla, anı sona erer.

"Öyle olmadı-" Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz doğru olmadıklarını anladım.

Yirmi dört saat içinde ikinci kez, beynim aynı anın birbiriyle çelişen iki anısıyla boğuşuyor.

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum. Taş Ocağı'ndaki iselin anısı hâlâ orada, sahte görüntülerden oluşan gümüş bir duman örtüsü altında donuk. Selwyn'in yalanının altındaki gerçek.

Şimdi hastanenin yeni anıları eskilerine karşı savaş açıyor, ta ki sonunda yalanlar çözülene kadar.

Selwyn ve polis memuru. İkisi de bir çeşit büyü yaptı. İkisi de zihnimi kendi isteklerine göre büktü.

Gözlerim şak diye açıldı.

Sihri ilk kez annemin öldüğü gece gördüm.

İlk sınıfım, Greenlaw'da İngilizce, bir bulanıklık içinde geçti. Oraya yürüdüğümü hatırlamıyorum. Sınıfın en arkasında oturuyorum. Sorular zihnimde dönüp duruyor:

Hastanedeki memur Sel gibi miydi? Bir Merlin mi? Bir Kral Büyücüsü mü? Efsane Doğanlar ağı ne kadar büyük? Sel'in unutmamı istediği şeyi neden hatırladım? O zaman olanları neden şimdi hatırlıyorum? O subay başka hangi anıları hatırladı? *Neden?* O gece hastanede de bir Isel var mıydı? Anneme saldırdı mı? Onu öldüren *bu muydu?* Annemin ölümü hakkında *gerçekten* ne kadar şey biliyorum?

Zaman kaybediyorum. Profesör konuşuyor. Hiçbir şey yazmıyorum. Telefonum çalıyor.

Briana. Chen'lerden bir telefon aldım, sonra da dekan aradı. Gidiyorum.

Kampüs mü? İzinsiz giriş mi? Polis mi? Beni hemen geri aramalısın.

Babamın öfkesi fark edilmiyor ama kendimi mesaja cevap vermeye zorluyorum.

Bize bir uyarı verdi. Şu an dersteyim. Sonra konuşabilir miyiz?

Bunu telefonda benden sakladın. İhmal yalanı yine de yalandır.

Biliyorum baba. Yemekten sonra seni ararım.

Evet, yapacaksın!

İki saat sonra ders bitti. Kalabalığın arasında bir hayalet gibi sürükleniyorum, gözlerim odaklanmamış ve içime dönmüş.

Büyük ve korkutucu görünen kampüs şimdi dar ve klostrofobik geliyor. Ağaçlar, gizli gerçekleri saklayan perdeler gibi çimenleri örtüyor. Yüksek meşeler nöbetçi gibi her sözümüzü izliyor. Dışarıda bir bankta otururken yine zamanı kaybediyorum, o kadar dalmışım ki telefonum çaldığında zıplıyorum.

Hey, Briana! Yine Nick. Umarım ilk gününüz iyi geçiyordur! Son dersim 5'te bitiyor.

Otuz. Akşam yemeği için buluşmak ister misin?

Görmezden gel.

İkinci dersim bittiğinde, bir düşünce kıymık gibi zihnime saplanmıştı:

Birileri annemin öldüğü gece gerçekte ne olduğunu saklamak için büyü kullandı ve bunu yanlarına bırakmayacağım.

6

NEREDEN BAŞLIYORUZ? En başından.

Akşam yemeğine kadar bir planın başlangıcını yaptım. Kalabalık yemek salonunda bir masa kaptım ve cevapları olabilecek tanıdığım tek kişiye mesaj atarken bir sandviç ısırığı aldım.

Hey! Biz kovulmadık.

Cevap anında geldi. Charlotte elinde telefonuyla yaşayan bir kız, asla sessizde değil, asla rahatsız etmeyin modunda değil.

YESsss! Ciddiyim, gerçekten üzgünüm. Neredeyse hepinizi tekmeliyordum!!! Kendimi berbat hissediyorum.

Onun suçluluğunu kendi yararına kullandığım için utanmalıyım, değil mi?

Hepsi iyi. O parti çılgıncaydı. Bir sürü farklı çocuk vardı.

Gerçekten! Biri o futbolcuları ispiyonlamış! İlk maçımızda yedek kulübesinde oturmak zorundalar ve üstelik State'e karşı!

Bu saçmalık! Futbolu takip etmiyorum ama kabalık doğru tepki gibi görünüyor. Herkese gitmeleri için bağırان kız kimdi? Uzun sarışın at kuyruklu

Victoria Morgan. Adı Tor. Ciddi bir miras. Birkaç başparmak aşağı emojisi ekliyor.

Onun olayı ne?

Babası, büyükbabası ve daha kimler kimler UNC'ye gitmiş. Birkaç yıl önce ailesi B School'a o kadar çok bağış yapmış ki bir binaya onların adını vermişler. Eski paralı iyi çocuklar. Mirasçı çocuklar ellerini kollarını sallayarak giriyor, istedikleri notları alıyor ve 4 yıl sonra ayrılıyorlar.

Daha sonra harika stajlar ve işler ayarlandı

Eski para ve iyi eski çocuklar. Neden şaşırmadım? Burası Güney. Birbirine sıkı sıkıya bağlı gruplar, çok sayıda sadakat, yerleşik ağlar, bol miktarda kaynak. Bahse girerim Efsane Doğanlar için mükemmeldir.

Peki ya birlikte olduğu adam? Kulağa en mantıklı gelen tanımlayıcıları seçiyorum. Koyu renk saç. Kızgın. Sarı gözler.

SELWYN KANE ORADAYDI!?!? VE BEN ONU KAÇIRDIM!?? Kimseyle parti yapmaz.

Yüce İsa, bu çocuk çok ateşli.

Bir emoji akışı: dilini çıkarmış gülen surat, iki el yukarı, hunnit, öpücük dudaklar.

Ürperdim. Sel'in bir aslan gibi hırladığını ve neredeyse tek eliyle birinin diz kapaklarını kırdığını görseydi Charlotte'un öpücük dudaklarını ekleyeceğini sanmıyorum. Bana mesaj atıyor

Ben cevap veremediğimden geri döndü.

Selwyn Tor'la takılmıyor mu?

O değil mi? İkisi de dövüşün hemen yanında duruyordu. Hepsi doğru. Herkesin görebileceği şeyler.

Birbirleriyle konuştuklarını bile hiç görmedim. Aynı çevreden değiller, bebeğim.

Yakın bile değil! O da benim gibi EC'den ve Tor da normal bir öğrenci.

Çarklarım dönüyor. Efsane Doğanlar toplum içinde birbirlerinden uzak dururlar ama özel hayatlarında koordinelidirler. Organize. Kampüsteki bir geçitten bahsettiler. Genelde orada mı avlanıyorlar? Eğer Sel EC'de birinci sınıftaysa, yaşı yok. 18 yaşında.

Gitmem lazım. Bu gece Sigma partisi var!

Gelmek ister misin? Hayır. Zaten dekanın bok listesindeyim.

Yemeğimi bitirdiğimde güneş batmış, kararan gökyüzünde koyu mor ve yanık turuncu şeritler belirmişti. Düşünceler içinde kaybolmuş bir halde kapıları iterek nemli bir akşamın yoğun çorbasına giriyorum.

"Briana Irene Matthews!"

Donup kalıyorum, sonra yavaşça dönüp birinin dikkatini çekmek için 9 *cumhuriyet*te tam adını söyleyen o pislği arıyorum.

Çıkışın hemen yanındaki duvara yaslanmış, uzun boylu, saman sarısı saçları ve hayatımda gördüğüm en mavi gözleri olan beyaz bir çocuk var. Üniversite broşürünün kapağına aйтmış gibi görünüyor: inanılmaz derecede parlak ve neşeli, düz kot pantolon ve Carolina mavisi fermuarlı kapüşonlu bir tişört giyiyor. Güldüğünde sesi sıcak ve içten geliyor. "İşte öldürücü ifade diye buna denir!"

"Takip konusunda bana yardım etmek ister misin?" Şak diye söyledim.

Gülümsüyor, bir ayağıyla duvarı itiyor ve bana doğru yürüyor. "Seni tespit etmek zor." Sanki düşünüyormuş gibi başını kaldırıp bakıyor. Gözlerini tekrar bana dikti. "Ve *kaba* da, beni bütün gün okumaya bırakıyorsun."

"Bebek bakıcısı sensin." diye mırıldanırken gözlerim kapanıyor.

"Bu bebek olduğun anlamına mı geliyor?" Gözlerimi açtığımda 1. Nick Davis'in tam karşımda durduğunu görüyorum, gözleri zorlukla kontrol altına alınmış bir neşeyle parlıyor. Benden en az beş santim daha uzun, ki bu da bir şey ifade ediyor, ikinci sınıf bir EC olmasına rağmen muhtemelen benden sadece bir yaş büyük. Kesinlikle tanıdığım on yedi yaşındakiler gibi yapılı değil. Geniş omuzları ve dar beliyle olimpiк jimnastikçilerden birine benziyor.

Gitmek için topuklarımın üzerinde dönüyorum. Bu çocuk planın bir parçası değil. Ne başında, ne ortasında, ne de ikisinin arasında bir yerde.

"Briana, bekle!" Nick koşarak onu takip eder. "Seninle yatakhanene kadar yürüyeceğim." "Ben Bree ve hayır, teşekkürler."

Yetiştğinde, taze çamaşır ve sedir kokusu da onunla birlikte gelir. *Tabii ki* güzel kokuyor. "Bree, Briana'nın kısaltması." Gamzeli gülümsemesi muhtemelen bir dişçinin muayenehanesindeki bir posterde yer alıyordur.

"Size eşlik etmekten mutluluk duyarım. Feer akıl hocası falan," diyor hiç alay etmeden. "Dekana göre, geceleri kaybolmaya ve yanlışlıkla kendinizi polis araçlarının arkasında bulmaya meyilliymişsiniz?"

Nefes alıp hızımı artırıyorum, ama o da benim hızıma ayak uyduruyor. "Beni nasıl buldun?"

Omuz silkiyor. "Dekan McKinnon'dan ders programınızı ve kampüs kimliğinizin fotoğrafını istedim." Ben itiraz etmeden önce elini kaldırdı. "Genelde öğrencilerle paylaşılan kişisel bilgiler değil, ama hepimizin imzaladığı EC onay formları

danışmanlar, oryantasyon asistanları ve diğer atanmış rehberler arasında. Son dersinin ne zaman bittiğini öğrendim. Akşam yemeğine ne zaman çıkacağınıza dair bir tahminde bulundum, sonra da Lenoir'daki buPet kuyruğuna girip bir masa bulmanızın ve günün o saatinde yemek yemenizin ne kadar süreceğini tahmin ettim. Tek yapmam gereken oraya gitmek ve Old East'e en yakın çıkışın önünde beklemektir."

Duruyorum, çenem açık. Sırıttıyor, açıkça eğleniyor ve kendinden biraz daha fazla memnun. "Yani, sen bir sürüngen misin?"

Onu yaralamışım gibi elini göğsüne götürüyor. "Sürüngen değil, sadece zeki! Ve *bugün* seninle ilk teması kurmak için Dekan McKinnon'ın açık emri altında çalışıyorum." Bronzlaşmış bir yüze yerleşmiş okyanus gözleri beni içine alıyor ve bilmiş bir gülümseme kulaklarıma bir sıcaklık dalgası gönderiyor. "Zamanlaması da mükemmeldi. Ben geldikten on beş dakika sonra çıktın."

"Zeki olmak ve ürkütücü olmak birbirini dışlamaz."

"Oh, katılıyorum." Çenesini kaşıyor. "Muhtemelen orada bir yerde bir Venn Diyagramı ya da doğru orantı grafiği vardır-"

İnledim. "Bu, tanım gereği, zekanızı kötülük için kullanmaktır."

Nick başını öne eğer. "Doğru. Aslında iki seviyede." Bir parmak kaldırır. "Birinin zekâsını sürünmek için kullanmak ve"-ikinci bir 1nger-"birinin zekâsını zekâ-sürüngenlik ilişkisini şemalaştırmak için kullanmak."

Ağzımı açtım, kapattım, döndüm ve uzaklaştım. O da beni takip ediyor.

Birkaç dakika sessizce yürüyoruz, gecenin etrafımızda ve aramızda uğuldamasına izin veriyoruz. Bir kez arkama baktım. Nick'in rahat yürüyüşü bana bir dansçıyı hatırlatıyor: uzun adımlar, dik duruş. Gözlerim yüzüne ulaştığında dudaklarının kenarında bir gülümseme beliriyor. Dönüp bakıyorum.

Bir dakika sonra tekrar konuşuyor, sesi arkamda merak uyandırıyor. "Peki, uçurumdan atladın mı? Taş Ocağı'ndaki mi?"

"Hayır."

"Şey," diye düşünüyor, "okulun ilk gününde dekanın odasına düşmek dışında - tahminimce bir rekor, çok iyi yapılmış - yapılacak en kötü şey değil. CliP o kadar yüksek değil ve biraz da eğlenceli."

Yüzümü ona dönüyorum, kendime rağmen şaşıyorum. "Yaptın mı?"

Kıkırdıyor. "Yaptım."

"Ama sen dekanın altın çocuğu değil misin?"

Bir omzunu kaldırıyor. "Kağıt üzerinde harikayım." Birkaç dakika sonra, yürüyüş yollarının bir tekerleğin parmaklıkları gibi daire şeklinde etrafımızda dallanıp budaklandığı bir kavşağa varıyoruz. Yanıma geliyor ve birlikte sağımızdaki patikadan Eski Doğu'ya doğru yürüyoruz. Cırcır böcekleri ve ağustosböceği şarkıları uzaktan geliyor.

Acaba Alice odamıza döndü mü? Daha önce de birçok kez kavga etmiştik ama böylesini görmemiştim. Hiçbiri beni bu kadar soğuk hissettirmemişti. Alice'in gözlerini zihnimde canlandırıyorum, kızgın ve küçümseyen. Bana böyle bağırان son kişi annem olmuştu. Sevdiğim insanları incitmekte nasıl bu kadar iyiyim? Onları yüzüme karşı çığlık atıp ağlatacak kadar incitmekte?

"Dekan McKinnon bir arkadaşınızla kayıt yaptırdığınızı söyledi."

Bu çocuk sezgisel. Rahatsız edici derecede. "Alice. Hep buraya gelmek isterdi."

Bana bakıyor. "Ve sen yapmadın mı?" Nasıl cevap vereceğimi bilemeyerek gözlerimi kırıştırıyorum ve o da sessizliğimi bir cevap olarak kabul ediyor. "O zaman neden geldin?"

"Ben çokbilmişin tekiyim."

Yüzümü hızlıca tarıyor, değerlendiriyor. "Belli ki," diye mırıldandı, "ama buraya geliş *sebebin* bu, *benim* değil. Kimse EC'ye sadece dersler için gelmez."

Homurdanıyorum. "Bunu Alice'e söyle. Yıkılacaktır."

"Soruya cevap vermiyorsun. Anlıyorum." Dikkatli gözleri sanki içimi bulmuş da boş boş incelemek istiyormuş gibi üzerimden geçiyor. *Ro vush. Bana aldırma. Sadece bağırsaklarını çıkarıyorum.*

"Dekan McKinnon, bazı kampüs grupları okulun ilk haftasında üye toplamaya başladığı için öğrenci etkinlik zorunluluğunuz hakkında sizinle konuşmamı istedi. Beğendiğin bir şey var mı?" Programın bu kısmını tamamen unutmuştum. Nick yüzümdeki ifadeyi fark etti ve sırtışını avucunun arkasına gizledi. "Öğrenci grubunun ne olduğunu biliyor musun ki?"

"Tahmin edebiliyorum," diye homurdandım. "Kulüpler. Tıp ya da hukuk öncesi çocuklar için profesyonel derece kuruluşları. Bilmiyorum... kardeşlik ve kız öğrenci birlikleri?"

"Çoğunlukla doğru," diyor, "AK çocuklarının kardeşlik veya kız öğrenci birliklerine katılamaması dışında. Parti ve içkiyle ünlü ortamlarda reşit olmayanlar mı? Buna izin yok. Hangi ebeveyn, gündüzleri organik kimya çalıştığımızı ve geceleri fiçı standları yaptığımızı düşünürse, değerli reşit olmayan bebeklerini UNC'ye gönderir?"

"Peki, hangisine katıldın? Böylece hangisinden kaçınmam gerektiğini biliyorum."

"Kaçırılan ikinci bir soru. Kriket Kulübü." "Kriket. Kulübü. Basketbol ve futbol ülkesinde mi?" Omuz silkiyor. "Bunun babamı kızdıracağını biliyordum." Kalbimin içinde bir şeyler sıkışıyor, sıkı ve keskin. "Öyle mi?" "Babam bir mezun. Burada psikoloji profesörü."

"Ve senden kriketten başka bir şey yapmanı mı istiyor?"

"Evet." Nick başını geriye doğru eğiyor ve biz altlarından geçerken ağaç dallarını izliyor. "Onun ayak izlerini takip et."

"Ama başka bir şey yapmayacaksın, değil mi?" "Hayır."

"Neden olmasın?"

Bakışlarını benimkilere dikeyor. "Çünkü sadece babam istediği için bir şeyler yapmıyorum."

Aniden, mantıksız bir şekilde, göğsümdeki bükülme daha agresif bir şeye dönüşüyor. "O sadece bir bağlantı istiyor."

Nick sops. "Eminim öyledir, ama umurumda değil."

Yolda durdum ve ona döndüm. "Umursamalısın."

Nick yürümeyi bıraktı. Önceki cevabımı bana karşı kullanıyor.

"Öyle mi?" "Evet," diye meydan okuyorum.

Göz göze geliyoruz, kahverengiden maviye ve aramızdan beklenmedik bir şey geçiyor. Bir dostluk çekişi, mizah dolu bir damlalık.

"Çok ısrarcısın," diye gözlemliyor ve gülümsüyor.

Buna ne diyeceğimi bilemediğim için tekrar yürümeye başladım.

Eski Doğu önümüzde beliriyor, bej-sarı tuğlalar ve kenarlarında sıralar halinde uzanan dikkat çekici olmayan aynı pencereler. Neredeyse iki yüz otuz yıldır ayakta olduğunu asla tahmin edemezsiniz - ülkedeki en eski devlet üniversitesi binası.

Nick'in babasıyla bağlantı kurmak istememesi beni neden rahatsız ediyor bilmiyorum. Daha yeni tanıştık, birbirimizi çok az tanıyoruz ve bana hayatı hakkında hiçbir ayrıntı borçlu değil. Bu beni rahatsız etmemeli.

Ama öyle.

Küçümseme ve kıskançlık iç içe geçiyor ve sivri pençeler gibi midemi kesiyor. Onları Nick'e doğrultmak istiyorum, böylece onun hakkında ne düşündüğümü hissedebilsin.

boşa harcanmış bir lüks: uzlaşmak için hala hayatta olan bir ebeveyn. Ona dönüyorum, kelimeler dilimde, o sırada omzunun hemen üzerinden, uzakta bir ışık huzmesi yakalıyorum.

Selwyn'in büyüğü duman ve dönen gümüşü. Ağaçların üzerindeki gökyüzünde titreşen bu Aamesler çürüyen bir neon yeşili yakıyor.

"Aman Tanrım..." diye fısıldıyorum, kalbim aniden hızlanıyor. "Ne?" Nick sordu.

Başka hiçbir düşünce tam olarak oluşmadan yanından koşarak geçiyorum. Arkamdan bağırdığını duyuyorum, bana sorunun ne olduğunu soruyor ama umurumda değil. Umursayamam.

Bir üniversite kampüsünde günün bu saatinde düz bir yol imkansız hale geliyor. Gezinen öğrenciler, oturan çiftler ve bir frizbi oyunu beni zikzak çizmeye itiyor. Dün gece sihirden kaçtım. Bu gece ona doğru koşmalıyım. Annem için, babam için, kendim için. Gerçeği bilmek zorundayım. Onunla tekrar konuşma fırsatı bulamamak benim hatam mıydı, yoksa-

Bir çitin etrafından dolanıyorum ve dünya altımdan kayıp gidiyor.

İki bilim binasının arasına çömelmiş, var olabileceğini hiç hayal etmediğim bir şey.

Yaratık ince yeşil bir ışıkla aydınlanıyor. Vücudu titriyor, yoğunluk kazanıyor, sonra inceliyor, sonra tekrar kazanıyor. İki kat daha uzun olması ve kürk yerine dört bacağının eklem yerlerinden çıkan yarı saydam, gergin ve kararmış bir deri tabakasına sahip olması dışında bir kurt olabilir. Tırpan gibi geriye doğru kıvrılmış iki sıra dişi vardır. Alt köpek dişlerinin arasından ince siyah tükürük nehirleri akar ve çimlerin üzerinde birikir.

Nasıl bir ses çıkardığımı bilmiyorum -bir soluk alma, neredeyse sessiz bir korku çığlığı- ama kafası bana doğru savruluyor, parlayan kırmızı gözleri ve kırmızı uçlu kulakları bana doğru bakıyor. Uluyor ve delici sesi binalar arasında yankılanarak bana her yönden saldırıyor, beni olduğum yerde donduruyor.

Yaratık alçalıyor, boğazından bir hırıltı yükseliyor ve kendini bana doğru fırlatıyor.

Dişlerin ısırması için hazırlandım, ama aniden yaratığa bir lgure namlu saplandı ve onu sağa sola savurdu.

Sarsılan kurt-şey ağır, gıcırtilı bir sesle tuğla duvara çarpıyor, çarpmanın etkisiyle duvara siyah bir leke sıçırıyor.

"Kaçın!" Nick benimle yaratık arasında duruyor.

Yaratık kendini ayağa kaldırıyor. Vücudunu bir köpek gibi sallıyor ve her yöne koyu renkli bir sıvı fışkırtıyor. Spreyin düştüğü yerde otlar tavadaki pastırma gibi cızırdıyor.

"Bvee!" Nick tek dizinin üzerine eğildi. "Aun!"

Kalbim kulaklarımda çarpıyor, tökezliyorum ve düşüyorum. Bir acı oku avuçlarımdan dirseklerime doğru fırlıyor.

Nick kaval kemiğine takılı kılıftan ince gümüş bir sopa çıkarır. Yüksek bir çömelleme pozisyonuna geçer, sonra sopayı kesici bir hareketle aşağı doğru savurur. Çubuk ince, keskin bir bıçağa dönüşür.

Gizli bir silah. Tıpkı Tor'unki gibi.

Nick kılıcı elinde döndürüyor. Yayın tepesinde, elinin üzerinden küçük gümüş bir haç muhafazası çıkar.

Yaratık güçlü arka ayaklarıyla sıçırıyor ve Nick kaçıyor, kaçarken de kaburgalarını kesiyor. Yere iniyor ve kuyruğunu sallıyor. Nick eğiliyor, dikenli ucu kıl payı kaçırıyor. İkisi benim takip edebileceğimden daha hızlı dans ediyor: Nick kesiyor. Yaratık siyah uçlu pençelerini göğsüne geçirir. Nick onu açıyor ve

hastalıklı ışıık

Cilt.

Birbirlerinin etrafında dönüyorlar, ikisi de nefes nefese. Sonra, düzen bozuluyor.

Nick geriye doğru adım atar; yaratık da onu takip eder. Nick çenesini indirir ve ölçülü bir adım daha atarak binaların arasındaki kapalı bir sokağa girer.

Kaçacak bir yer yok.

Kapana kısılmıştır ve bunun farkında bile değildir.

Yaratık geri dönüyor-

İçgüdüsel olarak ayağa fırladım ve "Hey! Bu taraftan!" diye bağırdım.

Nick'in gözleri benimkilere dikildi, aynı anda yaratığın kulakları da sesime doğru döndü.

"Hayır!" Nick bağılıyor ama artık çok geç. Ben koşuyorum ve yaratık da bana doğru koşuyor. Yoluna dik bir şekilde koşarak yer değiştiriyorum. Gözümün ucuyla, beni takip etmek için yön değiştirdiğini görüyorum.

Çok hızlı. Dişleri arkamda, bir adımdan daha az bir mesafede şaklıyor. Çenemi sıkıştırıp itiyorum. Daha hızlı. *Rastev.* Bir acı uluması, benimki değil. Ağır bir gümbürtü.

Bakmadan edemiyorum.

Nick'in kılıcı, yere yığılmış yaratığın omurgasının bir ayak derinliğine gömüldü. Vücut titriyor ve kasılıyor, kılıç da onunla birlikte titriyor. Yaratığın ön pençeleri bana doğru uzanıyor. Çok yakın.

Nick onu zıplamanın ortasında
mızraklamıştı. Bir milisaniye
sonra-

"Geri çekilin!"

Tek bir hareketle, öldüğünü sandığım yaratık uzuvlarını içeri ve aşağı çekip yaylanıyor. Kollarımı kaldırıyorum. Bağırıyor; gömülü kılıç saldırısını kısa kesiyor. Çenesi kırılıyor, siyah tükürükler havada uçuşuyor, yere düşüyorum.

Ellerim ve kollarım 1re'de. Biri çığlık
atıyor.

Ben, sanırım.

Dünya simsiyah kanıyor, görüşümün merkezine mürekkep gibi akıyor.

Gördüğüm son şey Nick'in kılıcını çekip kurtardığı ve yaratığın kafatasının derinliklerine sapladığı.

7

Sesler girip çıkar.

Ne ha99ened?!

Hellhound saliuu.

Başım suyun altına batırılmış gibi hissediyorum. Yukarı çekilmiş. Tekrar altına.

Cam9us'ta mı? Cov9oveal? Bu imkansız. Masanın

üzerine koymama yardım edin!

Düşmek. Soğuğa ve karanlığa doğru düşüyor. Sesler zayıflıyor.

O da kim? Rethev, Oncebovn'lar için değil. Eğer o- O

kemiklerini yiyor. Yap şunu. Rom.

Cırcır böceklerinin tiz ve ritmik sesi kafatasıma çarpıyor.

Gözlerimi açtığımda geniş ahşap kirişlere sahip beyaz bir tavan ve tembel daireler çizen bir tavan vantilatörü görüyorum. Oturmayı deniyorum ve fevkalade başarısız oluyorum. Kollarım çalışmıyor.

"Bir şeyin yok." Nazik bir avuç omzuma bastırıyor. Nick elini çekti. Yatağın yanında duruyor, kapüşonunun bir kolu paramparça olmuş.

Beyaz bir çarşaf vücudumun geri kalanını örtüyor ama çarşafın altında yoğun bir kaşıntı kollarımın üzerinde, etrafında ve üzerinde geziniyor. Garip bir yuvarlanma bir uzvumu yerinden oynatıyor; sonra panik yükseliyor. Kalın gazlı bez tabakaları sağ kolumu boğumdan dirseğe kadar sarıyor. Kaşıntının zaten bana söylediği şeyi doğrulamak için sol omzumu geriye doğru çekiyorum, ama yatak tutuyor.

"Dikkatli ol," diye uyarıyor Nick. Çarşafı geriye doğru katlayarak sol kolumu ortaya çıkardı, ilkiyle aynı şekilde sargılanmıştı. "Yaralanmışsın."

"Neredeyim ben?" Mırıldanıyorum. Boğazım, birinin 1re'ye koyduğu zımpara kağıdı gibi hissediyor.

"Seni şifacımıza getirdim." Nick arkasındaki komodinin üzerinde duran bir bardak suya uzandı. Üstünde eğri büğrü bir pipet var ve bardağı yaklaştırıyor. Garip ve kendimi çocuk gibi hissettiriyor ama onu geri çeviremeyecek kadar susamış durumdayım.

Soruma gerçekten cevap vermedi ve eminim bunu biliyordur ama nerede olduğumu öğrenmenin başka yolları da var.

Oda pahalı bir kayak evi gibi rahat ama bina *eski* gibi: mobilyalar ve duvar kâğıtları ağır kumaşlardan ve güncel evlerde kimsenin kullanmadığı dokulardan yapılmış. Yüksek tavanlar, geniş tahtalar halinde maun parke. Sağımda, geceye ve cırcır böceklerinin cıvıltısına açılan uzun bir pencerenin altında döşemeli bir koltuk. Cam bölmenin ötesinde ışık yok. Uzakta, Çan Kulesi Westminster Quarters'da patlıyor - melodinin açılış notaları net, ama yakın değil. Kampüse yakın o zaman.

İçmeyi bitiriyorum. Nick bardağı bırakıp pencere kenarındaki koltuğa oturdu, yüzünde ciddi bir ifade vardı. Lenoir'ın dışında tanıştığım Nick'e hiç benzemiyordu.

"Ne hatırlıyorsun?"

Kaşlarımı çatıyorum, hızlı kesik kesik görüntüler geliyor: gökyüzünde ışık. Koşuyor. Nick, elinde bir kılıç. Bir *monstev*. Gözlerim bir anda onunkilere kilitlendi.

"Onu öldürdün."

Başını salladı. "Onu ben öldürdüm."

Çan Kulesi saati çalıyor. Bir. İki. "Beni kurtardın." Üç.

Bakışlarımı tutuyor, dört, tekrar başını sallıyor. Beş.

Ben daha yüksek sesle söylemeden önce bir farkındalık, açık ve gerçek. "Sen Efsane Doğumlu'sun." Altı.

Başını eğiyor. "Evet. Sen yeni bir Fage olmalısın? William seni tanıyamadığını söyledi."

Başımı sallıyorum. Yedi.

Kaşlarını çatıyor, yüzümü inceliyor. "Ama sen cehennem köpeğini gördün-" Kule sekizi vurduğunda, Nick bir heykel gibi hareketsiz kalır.

Dürüst olmak gerekirse kim daha çok şaşırdı bilmiyorum, o mu ben mi? Birbirimizin yüzüne bakıyoruz, sanki bu konuşmanın bir sonraki adımı tenimizde yazılı olabilirmiş gibi. Dokuz. On. Tek gördüğüm çenesinin sert hatları ve geniş ve temkinli gözleri. Saman rengi saçlarının telleri hâlâ terden kararmış. On bir. Sessizlik.

Saat 11. Tanışmamızın üzerinden üç saat geçmedi. Kampüse yakın. Eski bir binada. Tarihi bir ev, belki. Tüm ipuçları bir araya getirilmiş.

Gözlerini spekülasyonla kısar. "Efsane Doğumlu olduğumu biliyorsan, Kurallar dahilinde konuştuğunu da biliyor olmalısın. Bana rahatça cevap verebilirsin. Bu kelimeyi nereden biliyorsun?"

Kendime zaman kazandırmak için alt dudağımı çiğniyorum. "Kod" derken sanki aramızda resmi bir güven olması gerekiyormuş gibi konuşuyor. Elbette Tor ve Sel, şu anda Nick'in yüzüne vuramayacağım kadar kolay bir acımasızlığa sahipler ama bu onun güvende olduğu anlamına gelmiyor. Eğer Efsane Doğumlu ise tehlikeli olabilir. "Bu soruya cevap verirsem bana ne yapacaksın?"

Yüz hatlarında şaşkınlık dalgalanıyor. "Sana mı?"

Başımı sallıyorum, kalbim göğsümde güm güm atıyor. "Beni tehdit etmek mi? Tek parça halinde saklamayı tercih ettiğim bir şeyi kırmakla mı? Beni polislere mi teslim edeceksin?"

Mavi gözleri kararıyor, gökyüzünde bir fırtına bulutu dolaşıyor. "Bunların hiçbirini yapmayacağım." Kollarımı işaret ediyor. "Seni yaralamak isteseydim neden buraya şifacımıza getireyim ki? Sonunun polis olmasını isteseydim, neden seni bir hastanenin önüne bırakmadım?"

"Belki beni hâlâ bir hastanede bırakmayı planlıyorsundur," diye karşılık veriyorum. "Belki de polis yoldadır."

Yüzüne geniş bir gülümseme yayılıyor ve bir anda yine yemekhanedeki Nick oluveriyor: eğlenmiş ve alaycı. "Bree, Briana'nın kısaltılmışı. Huysuz ve inatçı.

Kendi gözleriyle gördüğünü kabul etmiyor, kendi kulaklarıyla duyduğunu kabul etmiyor." Kafasında bir fikri evirip çeviriyor, sonra da uygun olup olmadığını görmek için gözleriyle bana tutturuyor. "Ya da en azından beni buna inandırmak istiyor. 'Bree' senin gerçek adın mı?"

Sinirlenerek soruyorum, "Peki ya hafızam? Onu hâlâ silebilirsin." Sırtışı kayboluyor. "Hayır. Silemem."

Korku beni cesur yapar. "Merlin değil mi?"

"Olmadığımı biliyorsun." Gözleri kısılıyor ve ağzının kenarları teslimiyet ve hayal kırıklığı karışımı bir ifadeyle aşağı doğru dönüyor. Alçak sesle kıkırdaması yorgunluk ve küçük bir öfke kırıntısıyla dolu. "Pekâlâ, anladım. Merlinleri ve onların büyücülerini biliyorsun, yani Yeminlisin ama bizim bölümden bir Fage değilsin. Seni kim gönderdi o zaman? Batılılar mı? Beni *ikna* etmek için mi buradasın?"

Ağzım açılıyor, sonra kapanıyor, çünkü nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. Kim olduğumu sanıyor? Kim olduğumu düşünmesini istiyorum?

O ve ben tuhaf bir oyun oynadığımıza karar veriyorum. Her birimiz kendimizinkini açığa çıkarmadan önce diğerinin sahip olduğu bilgiyi arıyor. Onun cevaplarını neden istediğimi biliyorum ama onun benimkileri neden istediğini henüz bilmiyorum.

Çenemi kaldırıyorum, daha önceki kararlılığımın bir kıvılcımı, yüzeyin altındaki küçük bir After-Bree ile birlikte geri geliyor, sadece beni cahil göstermeyecek ve kendisini ortaya çıkarmasına yetecek kadar keskin olabilecek bir joker meydan okumayı körüklemeye yetecek kadar. "Legendborn'un bu gece sana yardım ettiğim gibi Isel'leri avlamayı sevdiğini biliyorum."

Joker arkada.

"Oh, beni test etmek istiyorsun, öyle mi? Güzel." Nick pencere kenarındaki koltuktan kalkıyor, gözleri beni ürkütecek şekilde parlıyor. "Birincisi, o herhangi bir isel değildi. O bir ci uPern'di, bir cehennem köpeği. Küçük iblislerin en düşük zekâlısı, konuşma yeteneği yok ama tilkilerden sonra en vahşisi. Fartial-corp, yani Onceborn'lar için hâlâ görünmezdi ama yaşayan Aesh'i yaralayabiliyordu. Birkaç aether infüzyonu daha yapsaydık senin ve benim kadar sağlam olurdu. Ve ikincisi..." Bir elini saçlarının arasında gezdiriyor, kısmen inançsızlık, kısmen de hayal kırıklığı içeren bir hareket.

Bu hoş bir duraklama, çünkü yatıyor olmama rağmen "iblis" kelimesi altımdaki dünyayı değiştirdi. Nick'in tamamlanmamış cümlesi beni

Bir hız treninin tepesinde korkutucu bir tereddüt içinde tünemiştim. Bir sonraki sefer beni deviriyor.

"İkincisi, onu *bulmama* yardım etmedin, Bree. *Doğruca oraya koştun*. Silahsız ve eğitimsiz bir zebaniye yem attın ve neredeyse iki kolunu da kaybediyordun. Bu küçük keşif görevini kim emrettiyse seni buraya yıllardır bir Fage'de tanık olmadığım kadar cehaletle gönderdi. Fikrimi değıştirdim. Eğer bu bir oyunsa, artık oynamıyorum. Cevap ver. Şimdi."

R iblisi. Her

ikisi de avms.

Rethev.

Boğazımda düğümlenen taze korkuyla yutkunuyorum. "Ben... Ben onların... iblis olduklarını bilmiyordum. I-"

"Tanrım, ya *inanılmaz derecede* inatçısın ve bu oyuna kendini adanmışsın ya da o kadar yenisin ki lanet yemininin hemen ardından seni apar topar buraya getirdiler." Nick elini yüzünde gezdirir ve derin bir iç çeker. "Evet, onlar iblis. Bunlar temel bilgiler. Çocuk işi."

Şeytanlar. Bu kelime bir çocukluk anısını canlandırıyor: Annem bizi sıcak ve nemli yaz günlerinde kiliseye ibadete götürürdü, tıka basa dolu sıralar ve dil bastırıcıların üzerinde kağıttan yelpazeler. Polyester elbisemin arkasından ter damlarken, beyaz taytım kalçalarıma yapışırken ve aklımı sıcaktan uzaklaştırmak için sıradaki İncil'i okurken perişan bir halde onun yanında oturdum. Ortaya sıkıştırılmış renkli, fısıltı inceliğindeki sanat sayfaları metnin yapamadığını gerçekleştiriyordu: Altından yapılmış kapılarda Aziz Feter, sonsuza kadar uzanan beyaz bulutların arasından parlayan güneş şeritleri; İsa'nın başının etrafında parlayan kutsal ışık; görünmez saf olmayan ruhlar -şeytanlar- yalanlar ve aldatmacalarla ağız açık inananlara eziyet ediyor.

"İncil'deki gibi mi?"

Nick yüz ifademi anlıyor. İç geçirdiğinde, ciddiyeti bir pelerin gibi her seferinde biraz daha azalıyor. Öne doğru bir adım atıp bana doğru uzanıyor, sonra ben Ainch'i görünce duruyor. "Seni iyileştirmek için zahmete girip sonra da dönüp seni tekrar incitmeyeceğim," diyor ve cevabımı bekliyor. Bir anlık tereddütten sonra başımı sallıyorum ve o da yavaşça sağ elimi eline alıp gazlı bezi yavaşça çözüyor. Başını iki yana sallar. "Yarı eğitimli Fage o... Sana bu işi öğretmeden seni bu hale getiren pislige inanamıyorum.

temelleri. Dürüst olmak gerekirse, bana kim olduklarını söylemelisin - bu tür ihmaller için rapor edilmeleri gerekiyor." Ona öylece baktığımda başının arkasını kaşıyor. "Temel bilgileri öğrenmeden buradan ayrılmaya izin veremem, yoksa kendini bir bwbach çukurunda bulursun ya da bir sarP uPern tarafından boğulursun, ya da daha kötüsü olur.

"Gölge Doğanlar -biz onlara iblisoğlu diyoruz- bizim dünyamızla onların arasında açtıkları kapılardan geçerek bizim düzlemimize geliyorlar."

Shadombovn. Bu tuhaf kelime zihnimde dönüp duruyor, ama onu durdurup bir açıklama isteyemeyecek kadar korkuyorum.

"Hiç kimse bir Geçidin nerede ortaya çıkacağını bilemez, ancak bazı yerlerde diğerlerinden daha fazla kümelenirler, neredeyse her zaman geceleri. Geçitten geçen Gölge Doğanların çoğu görünmez ve cisimsizdir. Olumsuz insan enerjisinden -kaos, korku, öfke- beslenmek ve onu yükseltmek için bizim tarafımıza gelirler. Bu duygular onları ayakta tutar. Aether kullanacak kadar güçlenirlerse, bunu bedensizleşmek için kullanırlar ve o zaman bize fiziksel olarak da saldırabilirler. İblisleri sadece onları avlamak için avlamıyoruz. Bunu sevdiğimiz için yapmıyoruz, diğer bölümler ne derse desin. Bunu insanlığı korumak için yapıyoruz." Parmak uçları tenimde sıcak izler bırakıyor. Materyal ellerinden düşerken, narenciye ağaçlarının ve nemli toprağın parlak, keskin kokusu yayılıyor.

Aşağıya baktığımda cildime asit sıçramış gibi görünüyor - bu gece değil, belki haftalar ya da aylar önce. Parlak, pembe doku akıntıları avuç içimden dirseğime kadar çiseliyor. Yeni deri hassas; avucunu bir kolumun etrafına sarıp beni inceleyebilmek için dikkatlice çevirdiğinde, uzun saatler boyunca bir silahla pratik yaptığı yerdeki nasırları hissediyorum.

"Zebani salyası çeliği eritecek kadar aşındırıcıdır," diye açıklıyor. "Birkaç damlanın bir metrelik betonda delik açtığını gördüm. William evde olduğu için şanslısın." Son gazlı bez parçasını ve diğer gevşek ruloyu komodinin üzerine yerleştiriyor. "Gerisi sabaha kadar iyileşmiş olur."

"Bu nasıl mümkün olabilir?" "Bunu gerçekten yapıyor muyuz?" "Evet," diye fısıldıyorum. "Lütfen."

O scoPs. "Bu tür cahillikler Fage'lerin yaralanmasına ya da ölmesine neden oluyor. Gökyüzünde gördüğün şey büyücü Aame'ydi. Aether'in bir yan ürünü, sadece bazı insanların görebildiği ve daha azının manipüle edebildiği havadaki bir element. DiPerent Efsane Doğumlu

farklı şeyler yapmak için aether kullanırlar. Bazıları silah, zırh, kalkan gibi yapılar yaratıyor. William onu iyileşmeyi hızlandırmak için kullanıyor."

Yine o isim. Şifacıları. Beni tanımadığı halde bana yardım eden biri. Ani bir utanç dalgası üzerime çöktü. Nick beni kurtarmış, yaralarımın tedavi edilmesini sağlamış ve ben de ona düşman olmuştum. "Teşekkürler," diye mırıldandım sonunda, "bana yardım ettiğin için. William'a da teşekkürler."

Bana tekrar bakıyor ve parmaklarımdaki titremeyi fark ediyor. Yüzü sabırlı ve açık bir hal alıyor. "Ona haber veririm. Ama eğer bir teşekkür hediyesi arıyorsan, ben dürüstlüğü hayranıyım."

Kelimeleri bulmakta zorlanıyorum. "Sadece ne gördüğümü bilmek istedim. Ne gördüğümü," diyorum usulca. Hastanedeki diğer Merlin'in anısı canlanıyor ve hemen ekşiyor. Aashback beni tanımadığım bu çocuğun önüne götürmekle tehdit ediyor. O anıya *ihtiyacım var*. Ve onu kullanacağım. Ama beni ele geçirmesine izin veremem. Şimdi olmaz. Bunun yerine, duvarımı güçlendiriyorum ve kendimi daha kolay gerçeklerin etrafına sarıyorum. "Dün gece Eno Taş Ocağı'nda bir şey gördüm. Aying şeklinde titreyen bir ışık... bir şey. Sel ve Tor da oradaydı. Sel bana ve bu adamlara bir şey yaptı ve unutup gitmemizi sağladı. Sanırım onun büyü. Ama bir dakika sonra artık işe yaramadı. Saklandım. Sonra Sel ve Tor-"

"Bekle." Nick'in eli havaya kalktı. "Tekrar söyle."

"Sel ve Tor-"

Elini sabırsızca sallıyor. "Hayır, hayır, ondan önce."

"Sel gitmemi ve unutmamı sağlamak için bir şey yaptı ama bir dakika sonra üzerimde işe yaramadı mı?"

"Evet, o kısım. Mümkün değil, Fageling. Karışmış anılar geri gelmiyor." Gözleri okuyamadığım bir duyguyla doluyor. "İnan bana, bunu bilirdim."

Omuz silkip çarşafın kenarını karıştırıyorum. "Peki, *sovvy*," diyorum onun küçümseyici tonunu taklit ederek, "ama olan bu, Legendborn."

Nick yüzümü inceliyor. Bana o kadar uzun süre bakıyor ve oda o kadar sessiz ki kalp atışlarımın hızlandığını duyabildiğinden eminim. Gözleri ağzıma, çeneme, hâlâ kucağımda titreyen ellerime kayıyor. Keskin bir nefes alıyor. "Çok endişelisin, değil mi? Her konuda. Sen Kuzeyli ya da Batılı bir casus değilsin."

"Hayır."

"Ama eğer *Sel'in* büyüsünü bozabilirsen, o zaman..." Nick durdu, gözleri yemek tabağı gibi açılmıştı, yüzündeki renk benimle ilgili anlayamadığım bir şey yüzünden akıp gidiyordu.

Adrenalinim yükselirken kendimi dik tutmaya çalışıyorum. "O zaman ne yapardı?" "NEREDE O?"

İkimiz de bir sesle sığıyoruz, bağırış odanın dışında ve uzun bir koridorda yankılanıyor.

Nick'in dikkati kapıya yöneldi, gerginliği yüzünden okunuyordu. "Kahretsin."

Bir kapı daha çarpılır. Telaşlı ayak sesleri ve daha sakın bir başka ses birincinin sesini keser. "Sel, bekle-"

Nick hızla benimle kapı arasına bakıyor. "Beni dinle. İlk başta bizden biri olduğunu düşünmüştüm ama şu anda bana doğruyu söylüyorsan ve değilsen, o zaman buraya geldiğinde ne olursa olsun, Sel'in büyüsünün başarısız olduğunu bilmesine izin verme. Tekrar deneyecek ve sen de ona izin vermelisin. Beni anlıyor musun?"

İkinci bir çarpma, bu sefer daha yakın. "Hayır! Ne-"

"Bana güvenmeni istiyorum," diye tıslıyor Nick. Nutkum tutulmuş bir halde bakakalıyorum ve dikkatimi çekmek için omzumu sarsıyor. "*Anladın mı?*"

"Evet!"

"Burada kal." Başka bir şey söylemeden koşar adımlarla kapıya gider, kapıyı açar ve arkasından kapatır.

Ben orada kalmam.

Yorganı yatağın üzerine atıyorum. Odanın diğer ucunda, spor ayakkabılarım görkemli görünen bir koltuğun üzerinde duruyor. Onlara doğru bir hamle yapıp ayağıma geçiriyorum ama ayağa kalktığımda bir baş dönmesi dalgası beni derinin üzerine yığıyor.

Sel'in soğuk, ölçülü ses tonu kapının hemen dışından bana ulaşıyor. "Savurgan oğul geri döndü. Ve böyle bir *cesaretle*." Çok yakınımda. Çok yakın. Gözlerim açık pencereye kayıyor ve Aoor her adımda yükselmekle tehdit etse de ona ulaşmak için sandalyeden kalkıyorum. "Onu öldürdün mü Davis?"

"Evet, onu ben öldürdüm." Nick'in sesi kopmaya hazır gergin bir tel gibiydi. "Bıçağımdaki kanı incelemek ister misin?"

Sel hiçbir şeyi kaçırmıyor. "Ferhaps, eğer Onceborn'u oynamakla bu kadar meşgul olmasaydın, kirli işleri bize bıraksaydın, hemen 1. Kapısına çağrılmam ve onu kapatmam gerektiğini bilirdin. Yoksa diğer taraftan daha fazla zebani mi geliyor?"

Pencereye ulaşıyorum ve sessizce lanetliyorum. Üç kat yukarıdayım. Bu müze ev her neredeyse, etrafı sık bir ormanla çevrili. Birinci katta olsaydım ve kendimi tırmanacak kadar sağlam hissetseydim bile, gidecek hiçbir yerim olmazdı.

"Mesaj göndermek için savaşın ortasında durmamı mı *istiyorsun*? Cehennem köpeğinin emojisi nedir? Ateş, sonra köpek?"

Hızlı bir shuAe sesi duyulur ve üçüncü ses tekrar müdahale eder. "Bu hiç yardımcı olmuyor! Sel, Geçit'i kapattın. Nick tazıyı yok etti. Önemli olan tek şey bu."

"Önemli olan tek şey bu değil, William. Bu bir hafta içinde gerçekleşen on birinci saldırı. *Giderek artıyorlar*. Ve giderek güçleniyorlar. Daha dün gece en yakın Geçit'ten kilometrelerce uzakta neredeyse bedensel bir iseli takip ettim. Bu bölümü korumak benim görevim," diye homurdanıyor Sel. "Tıpkı bu gece senin pisliğini temizlemenin benim işim olduğu gibi. William burada bana ihtiyaç olduğunu mu söyledi?"

"O da bir insan, Sel." Nick'in oyalayıp oyalamadığını merak ediyorum ama sesi çok yorgun geliyor. Bu tartışmaya çok aşına.

"O bir kere doğmuş," diye karşılık veriyor Sel. "Onceborn" değişindeki bir şey beni ürkütüyor ve bu kelimenin ne anlama geldiğini bile bilmiyorum. "Nasıl yaralanmış ki?"

"Kısmi şirketti. Sadece yanlış zamanda yanlış yerdeydi."

"İnsan Aesh'i avlayabilen ve ona zarar verebilen kısmi bir iblis. Harika. Sonra da onu buraya getirdin. Harika."

"Onu yerde acıdan bayılmış halde bırakmamı mı tercih ederdin?"

"Tabii ki hayır. Yaraları çok fazla soru işareti yaratırdı."

"Tek endişeniz bu , değil mi? Gizlilik Yasası. Bir masumun yaralanması değil!"

"Çizgi kanundur, Nicholas." Sel'in sesi alçak ve tehlikeli. "Yeminlerimiz önce gelir!"

"*Beyler!*" William bağırır. "Kurallardan bahsetmişken, ikinize de bu duvarların ses geçirmez olmadığını hatırlatabilir miyim? Bunun dışında ne kadar çok tartışsanız

kapı, daha fazla Sel'in silmesi gerekecek."

Kalp atışlarım dörtümla koşmaktan tam gaz koşmaya kadar hızlanıyor.

"Bu hatırlatma için teşekkür ederim William." Kapı kolu dönüyor ve Sel yüzünde şimşeklerle odaya dalıyor. Gözleri benimkilere takıldığında alnı şaşkınlıkla hafifçe çatlıyor. "Sen."

Sadece bir gün oldu ama bu çocuğun ne kadar korkunç olduğunu nasıl olduysa unutmuşum. Nick'in boyu ve posu olmasa bile, Sel'in varlığı kapı aralığını dolduruyor. Zihnimi çatırdayan, girdap gibi dönen bir korku bulutuyla kaplıyor - korku o kadar elle tutulur ve canlı ki beni ağır bir el gibi yerinde tutuyor. Sonra, tıpkı onun gibi bir adamın -Mevlin'in- annemin ölümü hakkında bana *yalan söylediğini* hatırlıyorum ve yükselen bir öfke bu korkuyu yakıp kül ediyor.

"Benden uzak dur!" Tükürdüm.

"Hm." Sel'in başı yana eğik. "İki gece üst üste yoluma çıktın."

Nick ikimizin arasına bakmak için Sel'in etrafından dolanıyor. "Onu tanıyor musun?" Çabuk davranıyor; başka türlü olsaydı Sel, Nick'le Taş Ocağı hakkında konuştuğumu öğrenirdi.

Sırtımı pencereye dayayana kadar duvar boyunca kayıyorum. Cam omurgama çarparak gıcırıyor ve kırmak için yeterince güçlü olup olmadığını düşünüyorum. Kırabilsem bile ne yapacağımı.

"Tanışmıştık." Sel'in yüzünde kuşkuya benzer bir şey kayıyor, yere düşmeden kayboluyor. "Ama o bunu hatırlamıyor."

Sel odaya girer, ama Nick onun yoluna çıkar ve geniş elini diğer çocuğun göğsüne koyarak onu durdurur. Sel'in gözleri koyu gri gömleğinin üzerine yayılmış Ingers'a düşer. Zarif ağzında vahşi bir sırıtiş kıvrılıyor. "Beni durdurabileceğin bir gün gelebilir ama ikimiz de biliyoruz ki o gün bugün değil."

Nick'in burun delikleri açılıyor ve kısa bir an için bir yumruk atmak üzere olduğundan emin oluyorum. Bir cehennem köpeğiyle dövüşürken gördüğüm savaştının Sel'i omzunun üzerinden kolayca atabileceğinden ya da onu duvara öyle bir çarpıtırabileceğinden. Ama Sel'in kolları iki yanında seğirmeye başladı, gümüş halkalar pantolonunun siyahına çarpıyordu ama Nick vurmadı. Gözleri kapanıyor ve elini indiriyor.

Sel neredeyse hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyor, ama Nick'in etrafından usulca dolaşıyor ve yürürken omzunun üzerinden "İzlemek zorunda değilsin" diyor. Sesindeki granitin altında bir duygunun gölgesi dolaşıyor.

Nick, Sel'in arkasından gözlerime bakıyor, az önceki yalvarışı yüzünden okunuyor: *Bnom'a izin verme.*

Sel görüş alanıma giriyor ve gözlerinde spekülâtif bir parıltıyla aşağıya bakıyor. "Tesadüflere inanmam. Belki de seninle iki gün üst üste karşılaştığım için endişelenmeliyim ama hiçbir GölgeDoğan kendini bu gece senin kadar savunmasız bırakmazdı, bu da demek oluyor ki sen sadece... şanssız olmalısın." Yine o kelime, *Shadombovn*. Sel bunu söylediğinde yüzü alaycı bir ifadeye bürünüyor.

"Sen Unanedig'sin. Onceborn." Kingsmage'ın gözleri -bilimsel, değerlendirici -Vücudumun her titreyişini takip et. "Yani vücudun aether'a alışkın değil. Bu yüzden başın dönüyor."

"Canın cehenneme."

"Otur." Sel'in sesi bir dalga gibi üzerime yuvarlanıyor. İtaat etmediğimde öne doğru bir adım atıyor ve o derinlerdeki, ilkel korku bana karşı galip geliyor. Oturuyorum.

Nick yarım adım öne çıkar. "En az müdahale direktifi," diye ısrar ediyor. "Sadece son birkaç saat."

Sel gözlerini deviriyor. "Emirler mi, Nicholas? Sanki ben de senin umursamazca ihmal ettiğin yasalara bağlı değilmişim gibi?"

Gözlerim Nick'in gözlerine kaydı. Olacakları onaylarcasına başını sallıyor. *Hafızamı tekrar canlandıracak.* Sel önümde diz çöküyor ve aynı baş döndürücü, baharatlı duman kokusu etrafımda dönerek burnumu dolduruyor. "Adın ne?" diye mırıldanıyor aynı yuvarlanan sesiyle.

"Adı Briana." Nick, Sel'e tercih ettiğim değil, yasal ismimi veriyor. Zihnim koşturuyor. Geçen sefer Sel'in büyüğü işe yaramıştı ama sadece kısa bir süreliğine.

Onu ben mi buldum? Işığ ı gördüm, sonra da içimdeki 9ain'i.

Sel yüzümdeki ışıltıyı ilgiyle izliyor. "İtiraf etmeliyim ki Briana, merak ediyorum. Evrenin hangi cilvesi seni tekrar yoluma çıkardı?" diye soruyor, sesi sessiz ve hüzünlü. "Ne yazık ki, bazı gizemler sonsuza dek çözülmeden kalmalı."

Uzun parmaklarını yüzüme doğru uzattığında irkiliyorum. Bu bana alt dudağ ımın iç kısmını ısırarak için yeterli zamanı veriyor. Sertçe.

Hatırladığım son şey, alnıma bastır d ığı avucunun sıcak teni.

8

Bir bip sesi kafatasımı delip geçiyor. Saatin alarmini tokatlayana kadar komodinin üzerinde köstebek oynamak için doğruluyorum. "Ughhhhh. Çok parlak." Arkama yaslanıyorum ve yastığı yüzüme kapatıyorum. Beynim parçalanmış, yosun tutmuş bir şey. Jöle kalıbında meyve.

"İnanılmazsın," diyor Alice odanın kendi tarafından.

"*Gözlerim* ağrıyor," diye sızlanıyorum. "Optik her şeyim ağrıyor. Çubuklar ve koniler, Alice."

"Kalkma vakti geldi." Alice'in sesinden asit damlıyor. "Suç serine sınıf atlamayı da eklemek istemiyorsan tabii."

Kaşlarımı çatıyorum, yastığın bir tarafını bırakıyorum. "Sorunun ne senin?"

Alice yatağından kalktı, etek ve bluzunu tamamen giymişti. Alarmım çalana kadar beni azarlamak için bekliyordu. Kötü bir kütüphanecinin pususu. "Benim sorunum mu? Buradaki ilk gecemizde neredeyse bizi okuldan attırıyordun, ikinci gecemizde ise sabah bire kadar eve gelmiyorsun!"

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Hayır, yapmadım. Yani, evet, yaptım. Birinci şey için. Ama ikincisine hayır."

Alice dişlerini gösteriyor. Şeytani bir kütüphaneci. "Zil zurna sarhoş olduğuna inanamıyorum."

Başımı sallayarak doğruldum. "Ben yapmadım."

"Hayal görüyorsun!" Çığlığı beni yutkunmaya itiyor. Sinirlenmesinden nefret ediyorum. Tartışmamızdan nefret ediyorum. "Sarışın bir adam seni buraya getirdi, tökezliyor ve geveliyordun. Little Frat Court'ta çok fazla parti yaptığını söyledi. Kardeşlik evi mi, Bree? Ciddi misin?"

Bu beni yataktan fırlattı. "Alice," diyorum yavaşça, ellerimi barış için uzatarak ona doğru yürürken. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok. Bayılmadım."

Ayağını yere vuruyor ve eğer bu kadar sarsılmamış olsaydım gülerdim. "Bu tam da kendinden geçmiş bir sarhoşun ertesi gün söyleyeceği şey değil mi?"

"Şey," diyorum, düşünerek. "Evet, ama-"

"Bunun bizim ilk gerçek özgürlüğümüz olduğunu biliyorum. Her zaman üniversiteye giden ve çok içen, sınırlarını bilmeyen insanlar hakkında bir şeyler duyarsınız. Ben sadece senin öyle olduğunu düşünmemiştim..."

Birdenbire artık gülmek istemiyorum. "O kadar da *kötü* biri olduğumu düşünmedin, değil mi Alice?"

Kollarını kavuşturur ve iç çeker. "Fedestrian."

Göz kırpyorum. "Yine beni Jane Austen mı yaptın?"

Alice burnundan yavaşça nefes alıyor. "Herkes böyle olduğunu söylüyor. Bir arkadaşınızla üniversiteye giderseniz, her biriniz yeni bir... grup ya da her neyse, ayrı düşersiniz. Bunun bizim başımıza geleceğini düşünmemiştim." Alice çantasının sapını kaptı ve kapıya doğru yürüdü. Beni asıl etkileyen sesindeki teslimiyet ve dışarı çıkmadan hemen önce indirdiği darbe oluyor. "Yardıma ihtiyacın var."

Neredeyse kapı arkasından kapanmadan önce gözlerim doluyor; ardından yakıcı bir öfke geliyor. Ellerim l'e toplanıyor, tırnaklarım avuçlarıma kırmızı yarım aylar kazıyor.

Beş dakika sonra, koridordaki banyoda dişlerimi fırçalarken, yanımdaki kızın sıçrayacağı kadar yüksek bir çığlık attım.

"Ne oluyor be?"

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum bir ağız dolusu diş macununun arasından. Alt dudağımdaki kesik o kadar derin ki tükürdüğümde kıpkırmızı kan ve köpüklü Crest lavaboda aynı derecede iğrenç bir uyum içinde dönüyor. Aynada, hasarı kontrol etmek için dudağımı aşağı çekiyorum. "Kendimi ısırđım-"

Bir acı daha. Sonra garip bir panik hissediyorum, sanki bir merdivenden yuvarlanmışım ama alttaki Aoor'a çarpmak yerine öne doğru devrilmişim gibi - anılara.

Nerede o?

Genetik 201 on beş dakika içinde başlıyor ve Nick burada değil.

Onu kaçırmamak için erken gelmişim ve öğrenciler içeri akın ederken büyük amfinin arka sıralarına yakın bir yerde duruyordum. Tel tel siyah saçları olan bir kız yanımdan geçerek kapıyı görmemi bir süreliğine engelledi. O geçtikten sonra Nick'in mavi bir tişört ve kot pantolon giymiş, arka duvar boyunca odanın köşesine doğru yürüdüğünü görüyorum.

Onu takip etmek için gelen öğrenci kalabalığının arasından dolanıyorum. Saat on biri vurduğunda, gri tüvit takım elbiseli, zayıf, orta yaşlı bir adam ön sıradan kalkıp gıcırdayan ahşap koridoru geçiyor. Kürsüde duraklıyor ve diğerleri ve ben 1. sıralara doğru ilerlerken kaşlarını çatıyor.

"Kurulun da belirttiğı gibi, bu Genetik 201. Jeoloji 201 değil. Genel Antropoloji 201 değil. Almanca 201 değil. Bu derslerden herhangi biri için buradaysanız, lütfen şimdi çıkın ve hem sınıf kısaltmalarını hem de kampüs haritasını gözden geçirmek için biraz zaman ayırın."

Alçak bir kahkaha dalgasının ortasında, yarım düzine öğrenci ayağa kalkıyor ve uzun sıralarından amfinin arkasındaki çıkışa doğru ilerliyor.

Nick bir şekilde zarif görünmeyi başaran bir hareketle en üst sıradaki tahta koltuğa atlıyor. Ona doğru hızla ilerleyip koridorun sonunda, hemen yanındaki koltuğa oturuyorum. "Nick, Nicholas'ın kısaltılmışı."

Atlıyor. "Bree. Merhaba." Kollarıma hızlı bakışını kaçırmadım. "Akranım nasıl?" Gülümsemesi o kadar büyüleyici ve samimi ki muhtemelen

Daha iyisini bilmesem ona inanırdım. Kolçağa iliştirilmiş küçük yazı yüzeyini kaldırıyor ve bir noktada ıslanmış gibi görünen bir kompozisyon defterini yere atıyor. Duraklıyor, gözlerini kısıyor. "Bu sınıfta olduğunu sanmıyordum."

"Ben değilim. Dekandan programını istedim."

Yüzünde bir gülümseme beliriyor. "Şimdi kim ürkütücü zeki?"

Homurdanıyorum. "Hâlâ sensin. Bu arada"-sandalyemde arkama yaslanıyorum- "Hayatımda hiç zil zurna sarhoş olmadım ve bir öğrenci yurduna adımımı atmadan ölürüm. Sel'e bir dahaki sefere daha iyi mesmer yapmasını söyle." Gözlerimi kocaman açarak doğruldum. "Bekle, bu bir kardeşlik evi mi? Onlara katılamayacağımızı söylediğini sanıyordum."

Nick'in kaşları bir parça kalkıyor, gözleri açılıyor ama cevap vermiyor.

Profesör ellerini birbirine kenetleyince konuşmamız yarıda kesildi. Nick ön tarafa bakıyor, ben de sinirli bir hırıltıyı bastırıyorum. Profesör hepimize uzun uzun bakıyor. "Burada olması gereken herkes burada olduğuna göre, benim adım Dr. Christopher Ogren. Bugün ve dönem boyunca rastgele yoklama alacağız" -bunu duyan herkes homurdanıyor- "listeyi dağıtarak. Lütfen isminizin yanına *sadece* isminizi yazın."

"Nick-" diye başlıyorum, ona dönerek.

Bir çenesi ile beni susturuyor, sonra odanın önünü işaret ediyor. "Dikkatimi vermeye çalışıyorum." Ses tonu ciddi, ama gözlerinde hafif bir mizah pırıltısı yakalıyorum. Başka bir şey söylemeden kompozisyon defterine eğiliyor ve kim bilir ne yazmaya başlıyor.

Vnbelieuable.

Eğildim ve tısladım, "Kendime hatırlattım."

Kalemi hareket etmiyor ama başını da kaldırmıyor. "Neyi hatırlıyorsun?" "Ciddi misin sen-" Zeytin tenli, saçları küt kesilmiş bir çocuk listeyi bizim sıraya uzatıyor. *Onu* aldım ve Nick'e vermeden önce *seni* karaladım.

"El yazınız berbat." Panoyu yere bırakmadan önce parafını atıyor. Sıkıttığım dişlerimin arasından zorlukla bastırdığım bir çığlık yükseliyor.

Dr. Ogren tekrar dikkatimizi çekiyor. "Pekâlâ, otuz dakikalık bir ön testle başlayalım." Yine homurdanmalar. Dr. Ogren gülümsüyor. "Sakin olun, not verilmeyecek. Bu sadece genel anlamda herkesin hangi noktada olduğunu görmek için bir değerlendirme.

Döneme başlamadan önce edindiğiniz bilgileri ya da en son genetik çalışmanızdan hatırladıklarınızı. Bir partnerle çalışın, fikirlerinizi paylaşın, cevaplarınızı kaydedin."

"Ortakla çalışın", "grup çalışması "ndan sonra sınıfta kullanılan en kötü ikinci ifadedir. Ama bugün bunu duyduğuma daha fazla sevinemezdim.

"Fartner?" Kibarca soruyorum.

Nick beni inceliyor, seçeneklerini değerlendiriyor. "Peki." Not defterinde yeni bir sayfa açtı.

Öğretmenler büyük çalışma kâğıtları dağıtıyor. Bir kopyasını alıp geri kalanını gönderiyorum. İlk birkaç dakikayı ön testi gözden geçirerek geçiriyoruz. Çalışma kâğıtları oldukça basit, çoktan seçmeli ve kısa cevaplı sorulardan oluşuyor. Nick yakışıklı olduğu kadar zeki de, çünkü tabii ki öyle, ama bu konuyu benim kadar yakın zamanda işlememiş. Sorularımı şimdilik bir kenara koyuyorum ve işlerin ilerlemesine yardımcı olmak için liderliği ele alıyorum.

"Şimdi kısa cevap kısmındayız" -kendi not defterimi boş bir sayfaya atıyorum-"ve bunları birlikte yazmalıyız."

"Mmm, evet." Nick çenesindeki belli belirsiz beyaz-sarı kirli sakalı kaşıyor. "Bu konuda yüzde yüz emin değilim..." Karşıya uzanır ve parmağını onuncu sorunun üzerine vurur.

"Yaygın DNA süreçleri arasında replikasyon, transkripsiyon ve translasyon yer alır. Yüksek düzeyde, bu süreçlerin farklı işlevlerini tanımlayın."

"Aradaki farkı hatırlayamıyorum."

"Terimleri birbirine karıştırmak kolaydır. Replikasyon daha fazla DNA yapmaktır, transkripsiyon DNA'yı RNA yapmak için kullanır ve translasyon ribozomlarla ilgilidir. RNA'yı protein yapmak için kullanırlar." Not defterime bir diyagram çiziyorum. "Görseller yardımcı olur."

Nick çizimimi inceliyor ve gözleri benimkilere dikiliyor. "Görseller yardımcı oluyor. Aslında çok." Küçük, minnettar gülümsemesine hazırlıksız yakalandım. Düşük voltajda bile olsa, sıcaklık ve güneş ışığı ve yaz ve son derece dikkat dağıtıcı ve beni koltuğumda kıvrandırıyor.

Kalan on beş kısa cevaplı soruyu hızla geçiyoruz ve on dakika kala bitiriyoruz. Defterimden bir sayfa koparıp birkaç kelime karalıyorum. Kâğıdı eline tutuşturduğumda, kendini kâğıt gibi tutuyor.

temas halinde patlayabilir. Gözlerinin kelime listesinin üzerinde gezinmesini izliyorum-

Shadombovn, legendbovn, Page, Oncebovn, mesmev, Mevlin, Mingsmage, aethev

-Birinci sayfayı buruşturup cebine atmadan önce.

Onun boşluğuna doğru eğildim. "Bunun peşini bırakmayacağım."

Nick yavaş ve sakın bir nefes alıyor, hâlâ önüne bakıyor. "Bunu nasıl... yapıyorsun?"

"Emin değilim." Ağzımdaki yaraya doğru bastırıyorum. "Sanırım baygınlığım," diye mırıldanıyorum. Gözleri endişeyle benimkilere kayıyor ama ona el sallayıp fısıldıyorum: "Daha iyi bir soru: Merlinler bunu nasıl yapıyor?"

Başını iki yana sallar. "Aklındaki sorular ne olursa olsun, sana söz veriyorum, cevaplar seni *harekete geçirmeyecek*. Dün gece ve Taş Ocağı hiç olmamış gibi davranmalısın."

"Fens aşığı!" Dr. Ogren dikkatimizi tekrar sınıfın önüne yönlendiriyor.

"Bunu yapamam."

Sonra bana döndü, gözlerinde bir uyarı vardı. "Olacakları söyleyeyim: Dekan McKinnon'dan sana başka bir akıl hocası atamasını isteyeceğim, çünkü kampüste birlikte görülürsek şüphe uyandırırız. Soru sormayı bırakacak ve dönemine devam edeceksin, çünkü bu konuşma bitmiştir. Üzgünüm Bree, ama bu son." Sanki hepsi bu kadarmış gibi sınıfın önüne geri dönüyor. Sanki bir kararname vermiş gibi.

Elimde olmadan avucumun içine kıs kıs gülüyorum. O da yakalıyor ve kaşlarını çatıyor. "Ne?"

Sırıtişım büyüyerek tam bir sırıtışa dönüşüyor. Başını benimkine doğru eğene kadar tekrar yaklaşıyorum, sonra fısıldıyorum, "Birlikte hayatımızı tehdit eden bir iblis saldırısı yaşamış olabiliriz ve sen benim hayatımı tamamen kurtarmış olabilirsin - tekrar teşekkür ederim - ama bu iş daha bitmedi. Kim olduğunu sanıyorsun bilmiyorum ama bana ne yapacağımı söyleyemezsin."

Şok olmuş ifadesi harika bir şekilde tatmin edici. Koltuğumdan iterek kalkıyorum ve koridora ve çıkışa ulaşana kadar sırayı itiyorum.

B planı zamanı.

Telefonumdan kampüs yakınındaki tarihi evlerin listesine bakmak on beş dakikamı alıyor ve *çok sayıda* ev var. Ama ormanla çevrili evi seçmek sadece bir dakika sürüyor: Yuvarlak Masa Tarikatı Locası. Kardeşlik derneği değil. Tarihi bir gizli cemiyet. Aklıma cüppeler, ilahiler ve yeraltı mezarlarındaki ritüeller geliyor ama araştırmaya devam edemedim babam arıyor.

Oh.

Tanrım.

Saklanmanın

fadası yok.

"Selam, baba..."

"Duymak istemiyorum."

Oh, kızmış.

"Neden dün gece beni geri aramadın? Şu anda sözünün değeri nedir?"

Senin movd movth'un ne? Başka bir aile deyişi. "Fazla değil," diye mırıldandım.

"I

-Annemin ölümüyle ilgili bilmediğim bir şey var. Hatıralarımı canlandırabileceğim sihirli bir ağ olduğunu ve-

"Sen ne?" diye soruyor.

Dişlerimi gıcırdatıyorum ve bir yalana doğru eğiliyorum. "Ben uyudum. Yemekte tanıştığım bazı insanlara takıldım ve unuttum. Özür dilerim."

"Burada neler oluyor, Bree?"

Ona hikayenin dekanın anlattıklarıyla büyük olasılıkla örtüşen kısımlarını anlatıyorum; o gece ne olduğunu *öğrendiğim*de ve bunu kanıtlayabildiğimde, ona geri kalanını anlatacağım. Hâlâ kızgın. "Bir anlaşmamız var evlat. İşini halledersen kalabilirsin. Eğer bunu yapamazsan..."

"Sonra eve geliyorum." İç çekiyorum. "Biliyorum. Kötü bir karar verdim. Bir daha olmayacak."

İstatistikler sırasında Google sonuçlarına göz gezdiriyor, en yararlı görünen sayfaları işaretliyorum.

Üniversite ile ilişkili bilinen on beş gizli tarikat vardır ve hepsi de merkezi bir tema etrafında örgütlenmiştir: Gorgonlar, Altın Post,

Stygians, Valkyries ve Yuvarlak Masa. İlk üçü Yunan mitolojisinden hikayeler kullanır. Valkyries, İskandinavya'dan. Yuvarlak Masa Tarikatı, adını bir efsaneden-Kral Arthur'dan alan tek topluluktur.

Nick'i kızdırmak için o kelimeleri ona itelemiştim. Çatlamasını sağlamak için. Ama şimdi cümleleri evirip çeviriyorum ve efsane hakkında bildiklerimle yerlerine oturtuyorum. Birinin Kral Arthur bağlantılarını, Tarikat kurucularının kendilerini olduklarından daha büyük, daha yaşlı, daha yüce hissetmek için kendilerine attettikleri şövalyelik ve onurla ilgili bir ortaçağ fantezisi olarak reddetmesi kolay olurdu. Ama bu fantezi değil. Bu gerçek. Bu yüzden sormak zorundayım: Tarikat efsaneye mi dayanıyor? Yoksa efsane mi Tarikat'a dayanıyor? "Merlin "in bir unvan olduğunu biliyorum, bir kişi değil. Nick Fages'ten bahsetti. Sel bir Kral Büyücüsü. Hikayenin ne kadarı doğru?

Web sitesi, topluluklar hakkında var olduklarını belirtmenin ötesinde çok az şey söylüyor ve Yuvarlak Masa Tarikatı hakkında neredeyse hiçbir şey söylemiyor - sadece kampüsteki en eski topluluk değil, aynı zamanda *kontluktaki* bilinen en eski gizli topluluk olduğu dışında.

Legendborn'un hakkını vermeliyim; kapakları mükemmel. Herkese açık kardeşlik ve kız öğrenci toplulukları acele etmelerinin reklamını yapar, evlerinde partiler düzenler ve sosyal medya hesaplarına sahiptir, ancak üniversite gizli toplulukları basitçe... vardır. Ve sadece okullarda değil, dışarıda da varlar. Ailemin evinden on dakika uzakta bir Mason locası var. Dışarıdan bakan biri gizli bir cemiyetin neler yaptığını, üyelerinin kimler olduğunu ya da nasıl üye topladıklarını öğrenmeyi asla beklemeyiz. Sözlü olmayan bir anlaşmayla, hepimiz bunun kamuya açık bir bilgi olmadığını kabul ediyoruz.

Belki de Yuvarlak Masa Tarikatı Merlinler adında büyücüler ve Efsane Doğanlar adında iblis avcıları işe alıyordur?

Yukarı bakıyorum. Etrafımda oturan öğrenciler her gün iki farklı dünyada yürüdüklerinin farkında değiller. Derslerin, futbol maçlarının, öğrenci yönetiminin ve sınavların olduğu bir dünya ve Gölgedoğanların, büyücülerin, aetherların ve cehennem boyutundan gelen ve onları yemekten başka bir şey istemeyen aç iblislerin olduğu başka bir dünya. Bir isel, amfinin önündeki profesörümün başının üzerinde Aying yapıyor, onun enerjisinden besleniyor olabilir ve buradaki hiç kimse onu göremez. Benden başka kimse. Ve onlar.

Dersten sonra kampüsün içinden ve kuzeydoğu kenarından geçerek Battle Fark orman rezervine doğru yürüyorum, görevim içinde bulunduğum ama hiç görmediğim bir evi bulmak.

Güney'de siyahi olarak büyüdüğünüzde, kendinizi sizin için yaratılmamış eski yerlerde bulmanız oldukça yaygındır. Belki bir bina, tarihi bir bölge ya da bir sokak. Başlangıçta sadece beyazlar için inşa edilmiş bir alan ve işinize devam ederken bu bilgiyi aklınızda tutmanız gerekiyor. Bazen bu çok barizdir, örneğin bir yerde "gri giyen çocuklara" ithafen bir plaket ya da ön tarafta bir Rebel Aag Aying yazısı vardır. Diğer zamanlarda ise, bir işaretin üzerindeki tarih size ipucu verir. Ortaokulda Eyalet Meclis Binası'na yapılan bir gezi mi? Büyük, muhteşem Yunan mimarisi? 1860 yılında mı inşa edilmiş? Evet, o insanlar benim koridorlarda dolaşıp

Hayaletlerinin ellerinden gelse beni nasıl kovacaklarını düşündüm.

Bir farkındalık kazanırsınız. Dışlanmanın alçak vızıltılı sesini duymayı öğrenirsiniz. *"Bunu senin için inşa etmedik"* diyen bir ses. *Biz kendimiz için inşa ettik. Bu ouvs, youvs değil.*

Lodge'un açık kapılarında siyah-beyaz bir tarihi alan işareti bulunmaktadır. *Orijinal konak 793 yılında inşa edilmiş*, Old East ile aynı yıl. Yata Khanem bir antebellum binası. Bana benzeyen insanlar için inşa edilmedi, ama kesinlikle onlar tarafından inşa edildi. Peki ya Loca?

Derin bir nefes alıyorum, vızıltıyı duymazdan geliyorum ve uzun çakıllı garaj yolunda yürüyorum.

Bir tur sonra, onu gördüm.

Burası acayip bir ortaçağ kalesi. Karanlık bir büyücünün kalesi, ormanın ortasında ağaçlık bir tepede izole bir şekilde oturuyor. Her köşede dört dairesel taş kule, tepesinde masal tarzı mavi-beyaz Aag'larla konik noktalara yükseliyor.

Ve beni buraya getiren patika gibi, soluk, parıldayan bir gümüş eter tabakasıyla kaplı.

Lodge'un çakıllı garaj yolunda girdaplar halinde toplandığını görene kadar ağaçların arasından süzülüşünü izlediğim zerreciklerin güneş ışığı değil de aether olduğunu *fark* etmemiştim. Tuğla basamaklara ulaştığımda, yanardöner tabakaya çekingen bir elle dokundum. Parmaklarım parıltının içinden geçerken, uzun çift kapıdan *bir* itme hissediyorum. Beni ilerlemeye teşvik eden ısrarlı bir dürtme. Tam olarak uğursuz değil ama korkutucu. Tıpkı Selwyn'in mesajı gibi, insanın beyninin kıvrımları arasına sızmış ince bir uyarı.

leae.

Elim büyünün içinde kalıyor. Artık tanidik gelen karanfil ve duman kokusu bana doğru koşuyor. "*Di\$event kastları di\$event şeyler yapmak için aethev kullanır.*" Bu bir imza olduğu anlamına mı geliyor? Eğer öyleyse, bandajlarımdan gelen parlak koku William'a ait olmalı.

Selwyn'in imzası burada o kadar zengin ki tadını alabiliyorum: Alice ve benim geçen yaz babamın içki dolabından çaldığımız viski. Tarçın karanfil. Ormanda alçakta bir kamp ateşi ve kış rüzgarıyla taşınan duman.

Bronz aslanlı kapı tokmağına birkaç kez sertçe vurduktan sonra son bir kez kıyafetlerime bakıyorum. Gizli bir topluluğu gözetlemek için ne giyilir? Moda yerine rahatlıkta karar kıldım: kot pantolon, solmuş bir *Stav Wavs* tişörtü, alçak botlar. Buklelerim sevimli bir topuz halinde, başımın üzerinde yüksek ve dolgun. "Casus" diye bağıran bir şey yok.

Kapı açıldığında, üzerinde Aowry marka bir elbise ve tayt olan, kısa siyah saçlı, piksel gibi bir kız beliriyor. İri siyah gözleri üzerimde geziniyor, sonra sanki başka birini arıyormuş gibi merdivenlerin etrafında ve yolda geziniyor. "Kimsin sen?" diye soruyor, kaba bir şekilde değil.

"Ben Bree Matthews. Nick onunla burada buluşmamı söyledi."

9

Kızın yüzünde BİRÇOK DUYGU ÇARK EDİYOR: telaş, şüphe ve merakla umut. "Nick onunla burada buluşmanı mı söyledi? Bu gece mi?"

"Evet." Belirsiz bir kaş çatma ve ağzımı sallama hareketi ekliyorum. "Bu... bu iyi mi? Olacağını söyledi-"

Peri kızının ağzından bir ciyaklama sesi çıkar. "Evet! Tabii ki sorun yok. Eğer Nick söylediye, ohmygosh... evet." Yakalanmış bir fare gibi kıvranıyor ve ben zaferle karışık bir suçluluk hissediyorum.

Beni içeri almak için kapıyı biraz daha araladığında, bileğine sarılı mavi ipek kurdeleli bileziği fark ediyorum. Kumaşın ortasına dikilmiş küçük gümüş işlemeli bir madeni para var. "Sadece biraz erken geldin," diye haykırıyor. "Henüz kimse gelmedi. Sponsorunuz olmadan büyük odaya girmenize izin veremem ama konuklar için bir salonumuz var. Ben Nick'i çağırırken orada bekleyebilirsiniz."

S9onsov? "Kulağa harika geliyor," diyorum ve onu fuayeye kadar takip ediyorum.

Kokuyu ve *Güneydoğu'ya özgü* kayak kulübesi dekorunu hemen tanıyorum ama Lodge'un tanıdıklığı burada sona eriyor.

Hayatımda hiç bu kadar büyük bir şey görmemiştim.

Üç katlı fuayenin taş duvarları açık kırıslara kadar uzanıyor. Her iki yanda altın varaklı çerçeveler içinde tablolar ve sıkıcı kahverengi ve siyah renklerde ağır görünümlü duvar halıları asılı. Önümüzdeki giriş yolunu kaplayan gerçek demir aplikler var, ancak cam kaplamalarının arkasında Aames yerine eski Edison ampulleri var. İkiz merdivenler porselen-beyaz mermer sofadan geçerek ikinci sofanın iki kanadını birbirine bağlayan açık bir balkona doğru kıvrılıyor.

Bentonville'de böyle evler yok. Normal insanların böyle evleri yoktur. En azından benim dünyamda. Ailem yetmişli yıllardan kalma eski bir iki katlı evi yenilemişti ve biz de sekiz yıl önce oraya taşınmıştık. Civardaki evlerin çoğu dedelerimizden ve büyük dedelerimizden kalan kırsal çiftlik evleri ya da benimkine benzeyen eski evlerle dolu orta sınıf mahalleler.

Ben şaşkın şaşkın bakarken, kız gamzeli bir gülümsemeyle omzunun üzerinden bakıyor. "Ben Sarah, bu arada. Ama çoğu insan bana Sar der."

Ben de gülümsüyorum. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Sarah soldaki merdivenin altına sıkışmış bir kapıyı açar. Salon daireseldir, tıpkı yukarıdaki taş kule gibi. Odanın ortasında, her birinin ortasında ahşap ve mermer işlemeli bir satranç tahtası bulunan dört yuvarlak masa oturuyor ve pencerenin yanındaki 1replace'in önünde deri bir kanepe var. Sarah temkinli ama kibar bir gülümsemeyle kapıyı kapatıyor ve beni yalnız bırakıyor.

Beklerken odanın çevresini dolaşıyor, duvarlardaki çerçeveleri inceliyorum. Kapının tam karşısında, bir çift pirinç resim lambasının altında yan yana asılı iki belirgin portre var. Birincisinde gür kaşlı bir adam, inatçı mavi gözleriyle dışarı bakıyor. JONATHAN DAVIS, 179'LAR. Bir sonraki portre çok daha yakın bir tarihte çizilmiştir. DR. MARTIN DAVIS, 199'LAR. Nick'in atası ve babası. *Elbette*. Tarikat, babasının onun katılmasını istediği örgüt olmalı. Portredeki Martin de Nick gibi uzun boylu ve geniş omuzludur ama gözleri neredeyse siyaha çalan koyu mavidir. Oğlunun gözlerine düşen güneş ve saman telleri yerine, şakaklarına yakın kesilmiş kalın, koyu sarı saçları var.

Dudağımı kemiriyorum, kafamdaki bilgi yığınınını ayarlıyorum. Hayır, yığınlar artık işe yaramayacak. Şimdi çekmecelere ve dolaplara ihtiyacım var. Önemli olduğunu hissettiğim yeni ayrıntıları ekleyebileceğim düzenli yerlere.

Sel ve hatta belki de Tarikat'ın kendisi, aile portreleri bariz bir şekilde onurlu bir yerde sergileniyor.

Gözüme başka bir resim çarpıyor. Jonathan'ın solunda, camın arkasında sararmış parşömen üzerine siyah-beyaz eski bir illüstrasyon var: Beyaz kollu, uzun, aristokrat yelekler giymiş on beş adam, bir misafir odasında bir masanın etrafında duruyorlar. Altındaki bronz levhada kısa bir paragraf yer alıyor:

BÜYÜK İNGİLTERE'DEN GELEN ÖNCÜLER, YUVARLAK MASA TARİKATI KAROLİNA KOLONİ CHAFTER'IN KURUCULARI STEPHEN MORGAN, THOMAS JOHNSTON, MALCOLM MACDONALD, CHARLES HENRY VE JONATHAN DAVIS, C.

1792.

Plakette bu kişilerin kısa biyografileri ve başarıları yer almaktadır:

Yasama meclisinde görev yaptı. Vali yardımcısı. Tütün baronu. Güney'deki en büyük plantasyon komplekslerinden birinin ortak sahibi.

Bu33, bu33.

Kapı açılıyor ve olabildiğince hoş bir bakışla arkamı dönüyorum. Planım burada sallanmaya başlıyor; Nick'in telefonda ne söylemiş olabileceği hakkında hiçbir fikrim yok, bu yüzden Sarah'nın cevabına hazırlanıyorum.

Yüzündeki ifadeye bakılırsa, oynadığım kumar işe yaradı. "Nick yolda. Sana bir şey getireyim mi? CoPee? Ferrier? Şarap?"

"Hayır, teşekkür ederim. Ne kadar kalacağını söyledi mi?"

"Belki on dakika. Kampüs dışında yaşıyor ama uzak değil." Bir ayağı üzerinde duruyor, sonra diğer ayağı, sanki ev sahibi gibi davranması gerektiğini hissediyor ama nasıl yapacağını bilemiyor. Sonunda hızlıca bir "Tamam" mırıldanıyor ve kapıdan çıkıp gidiyor.

Planımın birinci bölümü tamamlandı. Deri koltuğa uzandım ve ikinci bölümü bekledim.

On dakika sonra, ikinci bölüm odaya daldı, yanakları kan portakalı gibi parlıyordu. Nick kapıyı arkasından çarpıyor ve iki adımda bana ulaşıyor.

"Ne halt ediyorsun heve?" Normalde nazik olan gözleri bana mavi bir şimşek gibi çarpıyor. Onun gücü, öfkesinin katıksız ivmesi beni yastıklara doğru itiyor.

"Dikkatini çekiyorum."

Beni inceliyor, sanki buraya yürüyerek gelmiş gibi göğsü hızla yükseliyor. "Gitmemiz gerek. Şimdi, herkes gelmeden önce. Özellikle de Sel." Eğilip dirseğimi tuttu. "Gel hadi."

Beni ayağa kaldırdığında elimde olmadan ayağa kalkıyorum ama bunu onun için kolaylaştırmıyorum. Tutuşuna karşı çekiyorum ve o da geri çekiyor. "Bırak beni." Kolumu tuttuğu yerden çekiyorum. Tekrar denemeden önce, geri çekilsin diye onun alanına doğru derin bir adım atıyorum. İşe yarıyor ve tökezleyerek iki adım geri atıyor.

Keskin bir nefes alıyorum. Kırık kalpler sözcük dağarcığını ham kemiklerine kadar soyduğu için ve After-Bree'nin ortaya çıkıp bu konuşmayı gözyaşı dolu bir patlamaya dönüştürmesini istemediğim için, mümkün olduğunca az kelime kullanarak bir itiraf senaryosu yazdım: "Annem üç ay önce öldü."

Nick gözlerini kırıştırır, yüz ifadesi ikisinin arasında bir yere gelene kadar şaşkınlık öfkeye baskın çıkar. Çoğu insan hemen bir şey söyler, "Bunu duyduğuma üzıldüm" ya da "Aman Tanrım" gibi. Nick öyle yapmıyor. Bu onu daha çok sevmeme neden oluyor.

"Bree... bu..." Nick titriyor ve işte o tepki beni anlamayacağı konusunda endişelendiriyor. Yakınını kaybetmediği için anlamayacağından. Yine de devam ediyorum.

"Bu bir araba kazasıydı. Bir vur-kaç. Hastanede beni ve babamı bir odaya aldılar... bir polis memuru ve bir hemşire bize neler olduğunu anlattı." Şimdi sertleşti. Fanik köpürüyor. Çabuk bitir. "Ya da en azından ben öyle sanıyordum. Dün bir anım geri geldi. Sadece bir parça, ama o polis memurunun bir Merlin olduğunu düşünmeme yetti. Bana ve babama o geceyle ilgili bir şeyi unutturdu. Eğer hikayenin tamamını öğrenirsek, o zaman belki..." Kendimi tutamayıp tekrar yutkunuyorum. "Sadece ne olduğunu ve bunu bizden neden sakladığını bilmek zorundayım. Ve yardımınıza ihtiyacım var."

Nick elini ağzına götürerek arkasını döner. "Nick?"

"Düşünüyorum da. Sadece-" İki elini de saçlarının arasından geçiriyor.

"Şaşırmış görünmüyorsun."

İçinden boş bir kahkaha kaçıyor. "Çünkü ben değilim."

Çenemi tuttum. "Yardımına ihtiyacım var."

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki, arkasını dönüp gideceğini düşündüm. Beni gerçekten kapı dışarı edebilir. Güvenliği çağırır, filmlerdeki gibi. Sonra gözlerini kapatıyor, iç çekiyor, açıyor ve konuşmaya başlıyor.

"Merlinler Tarikat'ın büyücüleridir. Aether'e olan yakınlıkları o kadar güçlüdür ki, aslında birer süper askerdirler. Doğuştan eğitilir, görevlere atanır ve haydut Shadowborn'u avlamak, Onceborn nüfusunu güvende tutmak, Kapıları kapatmak için görevlere gönderilirler..."

Nefesim kesildi. *R görevi.* "Cesedini görmemize asla izin vermediler. Bir iblis tarafından saldırıya uğramış olabilir mi?"

Nick ikna olmuş görünmüyor. "Bir Merlin bir iblisi kilometrelerce öteden tespit edebilir ve o zaman bile çoğu cisimsizdir. Görü yeteneğine sahip biri tarafından görülebilir ama fiziksel zarar verecek kadar güçlü değildir. Bir kez doğan ölümler son derece nadirdir çünkü bunlar tam da Merlinlerin önlemek için eğitildikleri şeylerdir. Bu ve Kod'un güvenliğini sağlamak. Eğer Onceborn'lar gerçeği öğrenirse, kitlesel korku ve kaos ortaya çıkar ki Gölge Doğanlar'ın en sevdiği iki şeydir bunlar. Hayır, bu hiç mantıklı değil." Gözleri kararır. "Tabii..."

Soğuk bir el kalbimi kavıyor. "Neye kadar?"

"Görev kötü gitmediği sürece. Kod tehdit etti. Merlinler savaşı gizli tutmak için ne gerekiyorsa yapmaya yetkilidir."

Sel'in Taş Ocağı'ndaki çocuğa yaptığı zulmü hatırlıyorum. Isel'e yaptığı işkenceyi. Dün gece yaralarımı umursamayışını.

"Ya kadın bir şekilde onun yoluna çıktıysa? Ya da başarısız olduysa ve izini kaybettirmek istediye?"

Kafamı kaldırdığımda Nick'in yüzünde tiksinti ifadesi vardı. Eski acılar yeniden ortaya çıktı. Ve bir soru.

Belki de soru. Tüm diğerlerinin yol açtığı soru. Sadece sorulmasıyla *her şeyi* değiştiren soru. "Bir Merlin birini öldürebilir mi?"

Gözlerime bakmıyor. "Ben-" "Gerçeği."

Sonra bana baktı, sesi demir gibiydi. "Ben yalancı değilim. Kuralların dışında değil."

"Öyle mi?"

Gözleri kayarak kapanıyor. Tek bir baş sallama.

İçimdeki her şey yanıyor. Bir fırın, kaynıyor, dönüyor. Omuzlarımı geriye çekip kendimi çelikleştiriyorum. "Tarihi biliyorum. Saati biliyorum. Konum. Eğer sana neye benzediğini söylersem..."

Ellerini iki yana açıyor. "Dünyanın her yerinde yüzlerce Merlin var. Her birini tanısam bile bana hiçbir şey söylemezler. Her Merlin Yüksek Vekiller Konseyi'ne Hizmet Yemini eder. Merlinleri görevlerine atayanlar onlardır ve hiçbir Vekil yabancı biriyle konuşmaz."

"Sen Efsane Doğan'sın. Vekillerle benim adıma konuş."

Ağır bir iç çekiş onu terk eder. "Teknik olarak evet, ama prosedürel olarak? Hayır. Resmi unvanımdan yıllar önce feragat ettim, hem de alenen. Bir sürü insanı üzdüm. Özür dilerim Bree.

."

"Umurumda değil!" Bağıríyorum ve yüzlerimiz birbirinden birkaç santim uzaklaşana kadar ona yaklaşıyorum. "Şunu açıklığa kavuşturalım. Annem öldü ve onu bir Merlin öldürmüş olabilir. En azından gerçekleri sakladı. Cevapları alana kadar buradan ayrılmayacağım. Eğer bana yardım edemeyeceksen, kimin edeceğini söyle."

İki avucunu da yukarı kaldırıyor. "Seni duyuyorum. Duyuyorum! Ama asla Vekillerin yanına yaklaşamayacaksın."

"Bu kulüpte olmadığım için mi?"

"Tarikat katı bir hiyerarşíye sahiptir, tüm unvanlar ve rütbeler," diye açıklıyor sakinleştirmeye yönelik bir ses tonuyla. "Efsane Doğan unvanı kutsaldır. Vasallardan, Fage'lerden, Liege'lerden, Vali Yardımcılarından, Mage Seneschal'lerden, aklınıza ne gelirse hepsinden üstündürler. Naipler tüm işlevsel kontrole sahiptir, ancak bir Efsane Doğan bir talepte bulunursa, buna uymak zorundadırlar. Vekiller daha az kimseye hesap vermeyecektir."

"Yani hayatımın geri kalanını gerçekte ne olduğunu bilmeden mi yaşayacağım?" Nick'in yüzündeki yenilgi beni çaresizliğe sürüklüyor. Gerçeğe bu kadar yakın olmama rağmen nasıl olur da hâlâ ulaşamayabilirim? Korku boğazımda sıkı bir düğüm ama yutkunuyorum. Bir yolu olmalı-

Dışarıda, devasa ön kapı büyük bir gürültüyle açıldı. İkimiz de donup kaldık. Sarah'nın sesi, sonra bir başkası. Fuayeye birkaç ayak giriyor. Kahkahalar. Biri "Hoş geldiniz!" diyor.

Ve işte böyle, bir çözüm özüme iniyor. Bir yol. Bir amaç. Yıldırım. *Ouv Bvaue Bvee*.

"Sarah neden benim sponsorum olduğunu düşündü?"

Nick'in gözleri büyüdü, derinliklerinde bir korku parıltısı vardı.

"Bree..." "Okulun ilk haftası. İşe mi alıyorlar?"

Nick hayır diyor. Sonra tekrarlıyor. Ama ben duymuyorum: Fikir çoktan damarlarımda dolaşıyor, sıcak ve baş döndürücü.

Eğer Vekiller dışarıdan gelenlerle konuşmayacaksa, ben de dışarıdan gelen biri *olmayacağım*.

"Bu mümkün değil." Nick inliyor. "Öyle olsa bile, sen tam olarak "Vekillerin huzuruna çıkacak kişi."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Ne-"

"Beni dinle." Ellerime uzanıp beni ona bakmaya zorluyor. "*Hayatım* boyunca Tarikat'ın içindeydim ve senin gibi *birini* hiç duymadım. Aether'ı görebilen ve Gizlilik Yasası'nın en büyük silahı olan mesmer'a *gönüllü* olarak direnebilen bir Unoathed Onceborn mu? Tüm bunlar Efsane Doğanlar, Tarikat ve Vekillerin seni bir tehdit, bir anormallik olarak göreceği anlamına geliyor. Ortadan kaldırılmasa bile kontrol altına alınması gereken bir şey. Merlinlerden bahsetmiyorum bile. Onlar Tarikat kanunlarını uygulamaya adanmış bir ordu ve Sel de *Yeavs*'taki en güçlü Merlinlerden biri. Buradaki görevinde başarısız olduğu duyulursa, kellesi ve geleceği tehlikeye girer. Sizi Vekillere kendisi rapor edecek, Vekiller de sizi yargılayacak, neler yapabileceğinize karar verecek ve sonra da sizi *görevden* alacak. Şimdi, lütfen, daha önce gitmeliyiz."

"Hayır!" Ellerimi geri çekip kapıya doğru yürüyorum. "Zamanlama mükemmel. Tek yapmam gereken oraya gitmek ve Sarah'nın zaten bildiğini düşündüğü şeyi doğrulamak. Sonra katılacağım ve Efsane Doğumlu olacağım. Çok kolay."

Nick inanamayarak bana bakıyor. "İşte bu, neden bahsettiğin hakkında *hiçbir fikrin* olmadığının kanıtı. Ben unvanımın içinde doğdum, ama sen bir yabancısın. Seni buraya getirirsem, sadece bir Fage olursun. Efsane Doğumlu olmak için diğer tüm Fage'lere karşı yarışman gerekecek. Turnuva aylar sürüyor ve *hepsi* hileli. Belli aileleri, belli çocukları kayırmak için kurulmuş bir tuzak."

"Çocuklar seni seviyor, değil mi?" Şimdi bu fikirle sarhoşum, her şeyin çözümü. Başparmağımı omzumun üzerinden iki resme doğru salladım. "Lanet Tarikat'ı senin ataların kurdu. Sen bir mirasın ders kitabı tanımınsın."

Acı acı gülüyor. "*Reddettiğim* bir miras. Hiç turnuva bile görmedim. Denemelerde başarılı olsanız bile Seçmelerde seçileceğinizin garantisi yok. Diğer Fage'ler dövüşmek için eğitildiler, çalıştılar-"

"Ben de ısrarcıyım," diye karşılık veriyorum.

Nick'in ağzının kenarında alaycı bir gülümseme beliriyor. Kalbim o kadar gürültülü atıyor ki eminim o da duyuyordur. Adım atıyor, bana bakıyor, sonra tekrar adım atıyor. Durdu. "Diyelim ki bunu yaptık. Sonra ne olacak? Katılacaksın, kanıtlarını sunacaksın ve gideceksin? Bu insanlar üyelerinin öylece çekip gitmesine izin vermezler."

İçimdeki öfke hâlâ orada ama kararlılık onun etrafını sarıyor. "Anneme söylediğim son sözler öfke içindeydi." Sanki birçok yerinden sinirlenmişim gibi yüzünü buruşturuyor. "Eğer yüzde *bir* ihtimal bile olsa..." Sertçe yutkunuyorum. "Her iki şekilde de, kavgamızın son olmasına izin veremem. Ve eğer bana yardım etmezsen, başka bir yol bulurum."

Gözleri benimkileri arıyor. Aramızdaki çekim kuvvetleniyor.

Kapı açılıp yeni bir yüz içeri girdiğinde ikimiz de sıçırıyoruz. "Davis!" Elbise gömleği ve pantolon giymiş bronz tenli bir çocuk, bir elinde bir bardak köpüklü su döndürerek odaya giriyor. Soğuk bakışları Nick'e dönmeden önce bir saniyeliğine bana takılıyor. "Sar burada olduğunu söyledi! Bu senin Fage'in mi?"

Nick'in gözleri yüzümden hiç ayrılmadı. Sahip olduğum tüm kararlılıkla onlara karşılık veriyorum. Nihayet, uzun bir süre sonra, ikimize de cevap verdi.

"Evet Fitz, o benim. Unvanımı geri alma zamanımın geldiğini düşündüm."

İKİNCİ BÖLÜM

RAHATSIZLIK

0

FITZ, NICK'in sırtına bir tokat atar ve bu sırada elindeki köpüklü suyu döker. "İşte ben de bundan bahsediyorum, Davis!"

Nick'in gözleri benimkilerden Fitz'inkilere kaydı. "Bize bir dakika verir misin Fitz?"

"Sorun değil." Fitz geniş bir sırıtışla odadan çıktı. "Adamım benim!" "İşte böyle!" Nick gülümseyerek Fitz'i işaret etti.

bir kardeşlik derneği üyesi gibi. Kapı kapandığında bana döndü, yüz ifadesi yine ciddiydi.

"Sorular: Bu senin kanka suratın mıydı? Çünkü hiç hoşuma gitmedi. Daha da önemlisi, *sen* Fage misin?" Gözlerimi kısarak haykırıyorum. "Sana aitmişim gibi mi? Hizmetçin miyim?"

"Hayır!" Nick aceleyle, "Hayır," dedi. "Tabii ki hayır. Üzgünüm. O tür bir Fage değil. İşte

-" Yakasının altına bakıyor ve uzun gümüş bir zinciri yukarı çekip başının üzerinden geçiriyor. "Bir ortaçağ Fage'inin hizmeti gönüllü, onurlu ve karşılıklı faydaya dayalıydı." Boynuma doğru başını sallıyor. "Alabilir miyim?"

Avucundaki mücevhere bakıyorum. "Sanırım." Kolyeyi saçlarımın üzerinden geçiriyor. Sarah'nın bileziğindeki gibi ağır bir gümüş para göğsümün ortasına düşüyor. Parmaklarımı hâlâ sıcak olan yüzeydeki oymanın üzerinde gezdiriyorum: üzerinde

Ortasına zarif bir elmas şekli kazınmış. Sonu olmayan bir çizgi ve kıvrımlarının ötesine uzanan dört nokta.

"Sana 'benim' demem, seni dinleyenin ben olduğum anlamına geliyor. Bu benim kan bağı

-Ailem ve ben sana kefiliz ve bizim korumamıza ve kutsamamıza sahipsin." Dudaklarımdaki soruyu durdurmak için elini kaldırıyor. "Daha sonra. Şimdilik sadece bir alternatif bulana kadar seninle yarışmaya devam edeceğim. Ama eğer bunu yapacaksak -ki bunun *kötü* bir fikir olduğunu bir kez daha belirtmem gerekiyor- o zaman bunu birlikte yapacağız. Sen ve ben. Ve benim şartlarımla. Anlaştık mı?"

Kollarımı kavuşturuyorum ama o beklentiyle başını eğiyor. "Peki." Pes ediyorum. "Ne 'şartları'?"

"Bu planı daha *yeni* bulduk, Bree, bana bir saniye ver."

Üzerimizdeki ışıklar bir, iki kez titriyor. Dışarıda Sarah etkinliğin on dakika içinde başlayacağını duyuruyor. Tekrar aşağı baktığımda Nick'in bana spekülatif bir şekilde baktığını görüyorum. Sevmeyeceğim bir palto için beni ölçüyormuş gibi hissetmekten kendimi alamıyorum.

"Tamam. İlk kural..."

On dakika sonra odadan çıktığımızda, fuayede yirmiden fazla öğrenci dolaşıyordu. Bazıları Nick ve benim gibi kot pantolon ve tişört giymiş; diğerleri kokteyl elbiseleri ve takım elbiseler giymiş. Bazı Fages'ler beni pek de belli etmeyen bakışlarla değerlendirirken, diğerleri Nick'e bakıyor ve sanki cennetten gönderilmiş bir serapmış gibi iki kez gözlerini kırıştırıyor.

Nick'in yüzünde daha önce hiç görmediğim bir ifade var. Kalabalığa doğru attığı her adımda, kendisinin yeni bir yinelemesine dönüşüyor: ilk tanıştığımızdaki samimi, sıcak büyücü ile... tanımadığım bir şeyin birleşimi.

Dalgalı kızıl saçlı, kıvrımlı, kısa boylu bir kız ve kırpılmış kahverengi saçlı, uzun boylu, sırık gibi bir oğlan bize yaklaşıyor. Birbirlerine yakın yürümelerine rağmen, birbirlerinin zıttı gibi görünüyorlar: Kız bol bir pantolon ve şal desenli bir bluz giymişken, oğlanın kot pantolonu ve buruşuk düğmeli gömleği sanki hüznü bir yığından koparılmış gibi görünüyor.

Aoor'un üzerindeki kıyafetler. İlginç bir şekilde, sağ bileklerine, ortasında aynı gümüş sikkeler bulunan kırmızı deri küpeler takarlar.

Bu paralar *da* ne?

"Nick...," diye nefes aldı kız, "Sarah burada olduğunu söyledi, ama..." Yumuşak bir İngiliz aksanı her kelimenin etrafında kıvrılıyor, sonra sesi huşu içinde kayboluyor.

Çocuk onun omzunu sıkarak ve elini uzatarak bir adım öne çıkar. "Felicity konuşma gücünü yeniden kazanırken, seni gördüğüme sevindiğimi söyleyeceğim dostum." Sesi hiç de Güneyli gibi gelmiyor. Muhtemelen bir New England'lı.

"Selam Russ. Teşekkürler." Nick gülümseyerek Russ'ın elini sıkıyor ve bana doğru başını sallıyor. "Bu Briana Matthews, benim-" Boğazını temizliyor. "Onu Tarikat'a katılması için davet ettim."

Ona *dana* etinin *pürüzsüz* olduğunu söyleyen bir bakış attım ve ağzı kıvrıldı.

Russ değiş tokuşumuzu fark etti ama yorum yapmadı. Muzip gözleri beni hemen rahatlattı. "Memnun oldum Briana," diyor elimi sıkarken. "Lodge'a hoş geldin."

"Teşekkür ederim," diyorum ses tonumu hafif tutarak. Kibar. Şaşkın ve bilgisiz görüldüğümü umarak aptalca bir gülümsemeyi zorluyorum. "Daha önce hiç böyle bir evde bulunmamıştım. Çok... süslü." Nick'in ilk kuralı hâlâ kulaklarımda çınlıyor.

"Sel'in sizi fareyle korkuttuğunu unutmayın: Quavvy ve diin gece. Bu yüzden, hiçbir şey olmamış ve hiçbir şeye tanıklık etmemiş gibi davranın. Kimse sizin cahil bir Oncebovn bvand-nem olduğunuzu düşünmek zorunda değil. Kimsenin yapabileceklerinizi engellemesine izin vermeyin."

"Evet, biz işleri pek yarım yamalak yapmayız." Russ bakışlarımı takip ediyor. "Belli bir müze-şıklığı var, hiçbir şeye dokunma, yoksa birileri parmaklarına vuracak, sanırım." Buna kıkırdıyorum. Ses tamamen yabancı geliyor, ama sanırım başarıyorum, çünkü Russ bana göz kırpmıyor. "Tabii ki süslü ve resmi demek Flick'in bana tişört dışında bir şey giydirmesi demek."

Yanında Felicity kaşlarını çatıyor. "Bu lakattan gerçekten nefret ediyorum."

"Felicity çok fazla heceli *olabilir!*" Russ haykırıyor. "Ailen sadistmiş."

Gözlerini deviriyor. "Aldırma ona."

Bir yerde küçük bir çan sesi duyulur ve fuayenin arka tarafındaki çift kapı açılır.

Felicity ve Russ önde yürürken, Nick ve ben kalabalığın arkasından takip ediyoruz. Ona doğru eğildim, sesim kulakları için alçak perdeden geliyordu. "Anlaşmaları ne? Ve paralar ne?"

Nick bana bakmadan sessizce cevap veriyor. "Felicity Caldwell, üçüncü sınıf öğrencisi ve Russ Copeland, ikinci sınıf öğrencisi." Nazik bir yüzü ve açık renk saçları olan uzun boylu bir çocuğa el sallıyor, o da alaycı bir gülümsemeyle onu selamlıyor. "İkisi de Efsane Doğumlu. Aynı mührü taşıyorlar çünkü Felicity de benim gibi bu unvanla doğmuş bir Scion ve Russ da onun seçilmiş yaveri."

"Neden onlardan nefret ediyorsun?"

Göz kırıyor. "Onlardan nefret ettiğimi kim söyledi?"

Omzunun üzerinden etrafımızda sohbet eden üniversite öğrencilerine, sonra da zengin fuayeye doğru bir işaret yapıyorum. "Sel sana müsrif evlat dedi. Sen tüm bunları reddettin."

Yanağında bir kas seğiriyor. "Unvanımdan feragat etmemin buradaki insanlarla hiçbir ilgisi yok."

"O zaman neden-"

"Başka bir gün için başka bir hikaye."

Kaşlarımı çatıyorum ama onu baskı yapacak kadar iyi tanıyormuşum gibi hissetmiyorum. *Ama Ricb'i sevmiyorsam, o zaman neden onu istiyorum* diye düşünüyorum.

Koluyla bana vuruyor ve kalabalığın büyük salona doğru ilerlediği yere doğru başıyla işaret ediyor. "O kapılardan geçerken ikimiz de 'açık' olmalıyız. Başka sorunuz var mı?"

"Bir ton." Yüz hatları dün gece tanıştığım gevşek, karizmatik çocuk ile kaşları tanımlayamadığım bir duyguyla gerilmiş, sert, asil Nick arasında sıkışmış durumda. "Neden bana yardım ediyorsun?"

Ağzı buruşuyor. "Yapabilirsem insanlara yardım etmeyi seviyorum." Gözlerindeki ışık sönüyor. "Ve ailenizin gözünüzün önünde parçalanmasını izlemenin ve bunu durduramamanın nasıl bir his olduğunu biliyorum."

Başka bir soru soramadan arkasını dönüyor ve sonra önümdeki devasa oturma odası karşısında sessizliğe gömülüyorum. Kahverengi deri koltuklar, uzak bir uçtaki büyük bir şöminenin önünde kümelenmiş oturuyor. Mekânın kendisi Biltmore Evi büyüklüğünde; mermer ocak bir atı bile ayakta tutabilir. Sağ taraftaki açılır kapanır kapıdan parlak bir şef mutfaklığı görüyorum, ama en çarpıcı olanı arka duvarın tamamını kaplayan on iki ayak yüksekliğindeki tavandan tabana pencereler ve

geniş bir orman manzarası sunar. Lodge, bulunduğu tepede o kadar yüksektedir ki, kararan ufuk, toprak kahverengileri ve yaprak dökmeyen ağaçlar arasından görülebilmektedir.

Ben her şeyi kavrarken Nick yanımda durakladı. İşim bittiğinde, yine odadaki gözlerin yarısının Nick'e yapışmış olduğunu, diğer yarısının da beni bulduğunu fark ediyorum. Fuayedeki daha kibar giyimli insanlardan birkaçı meraklı gözlerle botlarımdan kot pantolonuma ve tişörtüme bakıyor. Bazıları açıkça Nick'in boynumdaki madeni parasına bakıyor ve kulaklarıma sıcaklık yayılıyor. Nick beni bir köşede sergilenen içeceklerin yanına götürüyor. Gözler bizi takip ettiğinde, sinirim aval aval bakanlardan Nick'e kayıyor.

Etrafımızdaki sesler boş gevezeliğe döndüğü anda ona yaklaşıyorum ve fısıldıyorum, "Herkes bakıyor."

Sırtını odaya dönerek bana bir bardak salatalık suyu uzatıyor ve sesini alçak tutuyor. "Bildikleri kadarıyla, on iki yaşımdan beri bu eve adımımı atmadım. Sonra birden ortaya çıkıp unvanımı geri aldım ve daha önce kimsenin görmediği bir Fage'e sponsor oldum. Ve..."

"Ve?"

Nick dudaklarını ince bir çizgi haline getirip kendine bir su dolduruyor. "Ve geleneksel olarak yeni Fage'ler on yıllar hatta nesiller önce kendilerini Tarikat'a adayan Vasal ailelerden gelirler, yani..."

İçimden homurdanıyorum. "Görünüşe göre sırayı atlamışım." Kıkırdıyor. "Öyle de denebilir."

Nick salonda Vassalları açıkladı: Kurallar'a ve genel olarak Tarikat'a yemin etmiş, ancak Orta Çağ'da Tarikat'ı kuran orijinal on üç Efsane Doğumlu soydan birine hizmet etmeye söz vermiş olan bir zamanlar doğmuş yabancılar. Vasallar aether ve Shadowborn'u bilirler ama savaşa katılmazlar. Bunun yerine, ağırları kendilerine atanan ailenin ihtiyaçları ve kaynaklarındaki boşlukları doldurur. Karşılığında Tarikat onlara iyilik yapar. Çoğu Vassal güç ya da parayla başlar ve daha fazlasını elde etmek için Tarikat'ı kullanır. Tırmanıcılar. Muhtemelen Şerif Yardımcısı Norris gibi. Vassallık CEO'lar, seçilmiş yetkililer, kabine üyeleri, hatta başkanlar yaratır.

Odayı tarıyorum, vızıltıyı tekrar duyuyorum, sonra içkime doğru mırıldanıyorum. "Bir de burada kimsenin bana benzemediği gerçeği var."

Nick bakışlarımı takip ediyor, benim gördüğümü görüyor -bir oda dolusu beyaz çocuk, görünürde tek bir renkli insan yok- ve yüzünü buruşturuyor. Çenesi sert bir çizgiye oturuyor. "Biri sana bir şey söylese, herhangi bir şey, bana haber ver. Buna bir son vereceğim."

Nick'in yüzüne bakıyorum. Neyle karşı karşıya olduğumu anladığından o kadar emin ki. Sonra dekan Norris'i ve bazı şeylerin, bazı insanların nasıl da durmak istemediğini düşünüyorum. Tarikat'a girmenin bana neye mal olabileceğini düşünüyorum. Bana yasal olarak sahip olabilecek ve bunu isteyen adamlar tarafından kurulmuş bir kurumda başarılı olmak.

"Tabii ki yapacaksın."

Alaycılığımı duyuyorum ve Nick de duyuyor. Kaşlarını çatıyor ve cevap vermeye başlıyor ama omzumdan gelen yeni bir sesle kesiliyor.

"Hey, Davis!"

Döndüğümüzde bir çift öğrencinin parlak ve meraklı gözlerle bize baktığını görüyoruz. "Whitty!" Nick gülümser ve içlerinden biriyle tokalaşır. "Dostum, bu güzel

Seni görmek. Rafting gezisinden bu yana iki yıl mı geçti?"

Whitty sırtıyor. "Bizim 1nest saatimiz değil." Yabani, soluk kıvrıkcık saçlı, tıknaz bir yapısı var ve üzerinde yıpranmış bir kamuflaj ceket ve kot pantolon var. Diğer çocuklar dersler ya da Lodge'un resmiyeti için giyinmişken, Whitty bir traktörün üzerinde ya da bir av körlüğünde eşit derecede evde görünebilirdi. Rahat tavırları hemen ilgimi çekiyor ama sonra onun muhtemelen bir Vassal çocuğu olduğunu hatırlıyorum ve gardımı alıyorum.

Nick, tek odak noktası çocuklarından birinin Tarikat'a katılmasını sağlamak olan Vassal ailelerini küçümsüyordu: "Tarikat'ın görevi Gölge Doğanlar'la savaşmak ve insanları korumaktır. Dışarıdan daha güvenli ama bazıları için üyeliğin faydaları risklerinden daha ağır basıyor. Fages ve aileleri bile Vasalların sahip olmadığı ayrıcalıklara sahip. Sadece Efsane Doğumlular yeni üyeler edinebilir, bu yüzden bu dağcılar çocuklarının dinleneceği umuduyla kendilerine atanan soyun gözüne girmek için her şeyi yaparlar." "Ama bu Vassallar insanlara yardım etmek istemiyor, statü istiyorlar. Ve bunu elde etmek için çocuklarını tehlikeye atıyorlar."

Dolayısıyla, Kural İki: *"Başınızı eğin. Disa99eav. Sizi unutmalarını sağlayın, böylece sizi rakip olarak görmezler."*

Ama Nick diğ er çocuğu görmekten gerçekten mutlu görünüyor, yani belki de Whitty "spor ve zafer" türünden biri değildir?

"Yukarı Nantahala'da        ve d rd     sınıf akıntılar var. İyi i  çıkardık." Nick bana doğru başını salladı. "Bu Bree Matthews. Bree, bu James Whitlock, Whitty olarak da bilinir. Whitlock'lar Tristan Hattı'nın vasallarıdır ve Clinton'daki domuz  iftliklerinin çoğunun sahibidirler."

"Biz 'domuz baronları' terimini tercih ediyoruz." Whitty bana komplocu bir göz kırıyor. Elini uzatıyor; elini sıkı ve sıcak bir şekilde tutuyor. Bileğindeki soluk mavi k p bir lastik bantla bir arada tutuluyor. "Tanı tığımıza memnun oldum, Bree. Nick sponsorun mu?" Başımı sallıyorum ve o da alçak sesle ısıık çalıyor. "Pek    o zaman."

"Ben Sarah'nın Fage'iyim." Whitty ba parmağını arkadaşına doğru salladı. "Bu da Greer Taylor. Onlar Russ'ın."

"Hey, millet." Greer kısa bir el sallıyor. Basketbol oyuncusu boyunda ve zayıflar, uzun, kaslı kolları ve bacakları var. Kirli sarı saçları omuzlarının üzerinde tek bir örgü halinde uzanırken, birkaç kısa tutam hımbıl gri örgü  apkalarının önünden d k l yor. Düğmeleri iliklenmemi , pahalı görünümlü, arduvaz rengi takım elbise yelekleri, düğmeleri iliklenmemi  kot gömlekleri ve paçalı kot pantolonlarıyla tasarımcı ve hipster arasında bir yerde duruyorlar. Ayrıca bana acı bir şekilde Alice'i hatırlatan gergin bir hareketle kemer tokasının önünde ellerini sıkıyorlar.

Whitty odanın geri kalanına yan gözle bakarak, "Gelip kendimizi tanıtalım dedik," diyor. "Turnuva hik yeleri doğruysa, daha sonra birbirimizi boğazlamak için bolca vaktimiz olacak."

Nick cevap vermeye ba lar -korkularımızı yatıştırmak ya da Whitty'nin sıradan şiddet öngörüsüne karşı koymak için- ama dirseğinde kahverengi kıvrıcık saçlı, uzun boylu bir  ocuk belirince durur.

"Böldüğüm için özür dilerim ama siz Nick Davis misiniz?" Nick başını sallayınca çocuğun ka ları havaya kalkar. Elini uzatır. "Ben Craig McMahon, Fage d rd     sınıf öğrencisiyim."

 ğrenim yılı, bir öğrencinin ne zaman seçilebileceğini belirlemez, bu nedenle son sınıf  ğrencisi olarak katılan biri yalnızca 1. sınıf Fage olacaktır ve Efsane Doğan Yaveri olarak seçilmek için yalnızca bir  ansı olacaktır. Eğer Craig d rd     sınıftaysa, o zaman birinci sınıftayken seçilmiştir.

Nick  ocuğun elini sıkar. "McMahonlar Bors Hattı'nın vasalları, değil mi? Seni Fitz ya da Evan mı getirdi?"

"Evet." Craig başını salladı ve elini kaldırarak bileğine sarılı, ortasında gümüş bir madeni para bulunan ince, koyu turuncu deri bandı gösterdi. "Ailem on beş kuşaktır dışarıya hizmet veriyor. Ben Fage'in ilkiyim." Gözleri önce bana, sonra Nick'e kaydı. "Bu doğru mu yani? Unvanını mı iddia ediyorsun?"

Nick'in yanaklarında hafif bir kızarıklık belirir ama çenesi yukarı kalkar. "Bu doğru."

Craig sırtıyor. "Ben son sınıfım. Squire için son fırsat. Sizinle tanışacağımı hiç düşünmemiştim ama..." Gözleri bana doğru hızla kayıyor, arkalarında keskin bir şey var. "Şapkamı yüzünüze koymak istiyorum. Resmi olarak. Bir dakikan var mı?"

Nick'in çenesi sıkılır ve Whitty içkisine gülümser. Craig Nick'i konuşmaya çekiyor ve birkaç metre uzaklaşıyorlar. Greer yüzündeki şaşkınlığı görüyor ve bana doğru eğiliyor. "Bütün bunlarda yenisin, değil mi?"

Kararlaştırdığımız hikayeyi hazırladım. "Nick ve ben Early College'da tanıştık. Benim iyi bir 1T olacağımı düşündü."

"Sadece Nick, Vassalage'ın dışından birini kopararak paçayı kurtarabilirdi," dediler ve cesaretlendirici bir gülümsemede bulundular. "Muhtemelen bunlardan biri olmadığın için mutludur." Çenelerini gizlice Craig'e doğru çevirirler.

"Neyin bir tanesi?"

"Efsane doğumlu yardımcı. Fundamentalist Çizgiye tapanlar. Craig, Nick'in daha duruşmalar başlamadan onu seçmesini istiyor. Sakız ister misin? Gergin olduğumda çiğnerim." Yeni bir paket çıkarmak için çantalarına uzandılar. Kırmızı kurdeleli gerdanlıklarını fark ediyorum ve Greer'in ailesinin Felicity ve Russ'ın ait olduğu çizgiye hizmet ettiğini tahmin ediyorum. Reddettiğimde konuşmaya devam ettiler. "Yardımcıların özel bir inanan türü olduğu kesin."

"Bunu Tarikat bir tarikatmış gibi söylüyorsun."

Whitty, birkaç kişinin daha içeri girmesini izlerken, "Bazı günler birinden çok uzak değil," diye araya giriyor.

Greer omuz silkiyor. "Dışarıdan biri olduğunuzda ve henüz Görü'ye sahip olmadığınızda tüm bunlar bir inanç sıçramasıdır. Sen bunu oldukça iyi karşılamış görünüyorsun, Bree." Greer kahverengi gözleri ve nazik gülümsemesiyle beni değerlendirdikten sonra ağzına bir parça daha sakız tıktırıyor. "Nick sana Arthur'dan bahsettiğinde nasıl tepki verdin?"

Rvthuv? Greer bu ismi duraksamadan ya da sezdirmeden söylüyor. Sanki Kral Arthur her an kapıdan içeri girebilecek bir adammış gibi. Birkaç dakikamı alıyor.

Cehaletimin boyutunu ele vermeyen bir cevap toparlamak için saniyeler harcadım. "Şaşırdım tabii ki."

Nick ve Craig, Felicity'yi de yanlarına alarak geri döndüler. Elinde bir pano ve bulaşıcı bir gülümsemeyle yanımıza geliyor. Nick'in gelişi onu şaşırtmış olabilir, ama artık etkinliği başladığına göre, kendini çok iyi hissediyor. Bu duvarların ötesindeki Onceborn dünyasında öğrenci yönetiminde olduğuna bahse girerim.

Kral Arthur'un bir kişi değil, sadece bir hikâye olduğu Onceborn dünyası. Arthur gerçekse, şövalyeleri de gerçek mi? Yuvarlak Masa? Kutsal Kase?

Nick yüz ifademi görünce alnında bir endişe dalgası belirliyor ama Felicity konuşarak dikkatimizi çekiyor. "Bu yılın üye kabul koordinatörü olarak, başlamadan önce inisiyelere Loca'yı gezdirme zevkine sahibim. Başlayalım mı?" Başını fuayeye doğru eğiyor. Başka bir çift Fage zaten bekliyor.

Whitty ve Greer Felicity'yi takip etmek için harekete geçtiler ama Nick dirseğime dokundu. Beni pencereye doğru götürdü ve duyamayacağım bir yere götürdü. "Bunu yapmak istediğine emin misin? Çok geç değil-"

"Ming Rvthuv bir dana 9evson mu?"

Nick soluklaşır, göz kırpar. Tekrar göz kırptı. "Evet, ama düşündüğün şekilde değil." *"Bu ne anlama geliyor?"* Neredeyse bağıracaktım.

Odadaki birkaç Fage bize doğru dönüyor, gözleri ikimiz arasında gidip geliyor. Fitz beni dövmeyi düşünüyor gibi görünüyor. Nick kazanan bir gülümseme yayıyor ama dişlerini sıkarak benimle konuşuyor. "Alçak. Fro1le."

"Açıkla."

Konuşurken gözleri odayı tarıyor. "Efsane hakkında ne bildiğinizi sanıyorsunuz, okuduğunuz ya da duyduğunuz versiyonlar? Neredeyse hepsinin izi Tarikat'a kadar sürülebilir. Arthur hakkında Galler'in ötesine yayılan hikâyelerin çoğunda onların parmağı var ve Monmouthlu GeoPrey'den Tennyson'a kadar her metinde onların kalemı var. Vasal din adamları, yazarlar, arşivciler Onceborn'ları gerçeklerden uzak tutmak için yanlış bilgilendirme kampanyalarında çalıştılar. "Kötü fikir" derken bunu kastediyorum. Diğer sponsorların Fage'lerini hazırlamak için on dakikadan fazla zamanları vardı-"

"Dur." Ayaklarımın üzerinde sallanıyorum, hâlâ yalanların ve gerçeklerin etkisindeyim. "Bunlar oluyor. Gerçek olup olmaması umurumda değil."

"Fage Matthews!" Felicity kapı aralığından sesleniyor.

"Hemen geliyorum!" Dudaklarımda sahte bir gülümsemeyle el sallıyorum.

Ona doğru ilerliyorum ama Nick yoluma çıkıyor. "Efsaneler tehlikelidir, Bree. Onları hafife alma."

Ben onlara ulaştığımda grup kavisli merdiveni yarılmış ve tanışma faslını tamamlamıştı bile.

Felicity, "İkinci katta ortak alanlar ve özel sakin odaları var," diyor. Merdivenlerden geriye doğru rahatça çıkarken kırmızı bukleleri arkasında sallanıyor. "Ayrıca on iki kişilik oturma yeri ve ıslak barı olan bir tiyatro odamız var." Felicity bizi balkondan geçirip koridorun sonuna götürürken ben de diğer inisiyeleri inceliyorum.

Toplamda 15 yeni Fage var: Greer, Whitty, ben ve Vaughn ile Lewis adında iki çocuk daha. Vaughn, Fitz'in Fage'i, Nick kadar uzun boylu ama göğsü ve pazuları o kadar geniş ki soluk mavi gömleğinin düğmeleri patlayacakmış gibi duruyor. Lewis, Felicity'nin Fage'i, tam tersi: küçük çerçeveli, ince ve solungaçlarının etrafında biraz yeşil.

Koridorun sonuna geldiğimizde Felicity iterek bir çift ağır kapıyı açıyor. "Ve burası da kütüphane."

Sıra sıra dizilmiş kitap rafları, yıpranmış kahverengiler, maviler ve yeşil deri ile ciltlenmiş büyük kitaplarla doludur. Ciddi, ağır kızıl perdeler, Gotik bir kemer şeklinde uzanan pencereleri örtüyor. Odanın bir tarafında dikdörtgen çalışma masaları ve yeşil gölgeli banker lambaları bulunuyor. Diğer tarafta ise üç deri koltuk, bir şömineye ve uzun bir şömineye bakıyor.

Greer'in yanında arka duvara yaslanıyorum ve şu anda Yuvarlak Masa Tarikatı üyelerinin kampüste elde ettiği pek çok avantajı sıralayan Felicity'yi yarı dinliyorum. O kadar neşeli ve misafirperver ki onun bir iblis avladığını hayal bile edemiyorum. Burada portreler de var. At sırtındaki bir şövalyenin bir kulaç uzunluğundaki yağlı boya tablosu iki pencere arasında asılı. Salladığı kılıcın ortasından yeşil ve siyah kanlar akıyor ve parlak, camgöbeği mavisi gözleri bir ortaçağ miğferinin altında parlıyor.

Arka köşedeki bir masanın üzerinde bel hizasında cam bir vitrin duruyor. İçinde yırtık pırtık, narin görünümlü dergiler ile taş ve gümüşten yapılmış küçük eserler var. "Bunlar da ne böyle?" diyene kadar nesnelerin hiçbiri dikkat çekici görünmüyordu. Ağzımdan kaçırdım. Yanımda Greer soluk soluğa kaldı.

Felicity ve diğerleri bulduğum şeyi incelemek için çantaya doğru yürüyorlar: siyah kadife bir standın üzerinde duran zincirlenmiş bir çift ezik, gümüş bant. Altlarındaki bilgi kartında şöyle yazıyor: MERLIN JACKSON'IN KELEPÇELERİ. SALEM, MASSACHUSETTS. 1692.

"Ah," diyor Felicity, parlak tavrı bocalayarak. "Bunlar, şey, handcuPs. Merlinler bireyleri zapt etmek için aether ile büyü yapabilirler."

Vaughn umursamaz bir omuz silkmeye, "Tarikat dışından gelen eter kullanıcılarını kastediyorsun," diyor. "Görünüşe göre cadılar. Denemeler'den."

"Merlinler kelepçe mi kullanıyor?" Lewis benimle aynı anda nefes alıyor. *Salem Cadı Mahkemeleri?*"

Vaughn ikimize de gözlerini deviriyor. "Sadece *Meab* Merlinler maddi aletlere ve silahlara ihtiyaç duyar. Güçlü olanlar elmas kadar sert aether yapıları yapabilirler."

"Bu doğru," diye ekliyor Felicity, konuyu değiştirmeye hevesli bir şekilde. "Kral Büyücümüzün metal silahlar kullandığını hiç görmedim. Babam Selwyn'in yapılarının şimdiye kadar gördüklerinin en güçlüsü olduğunu söylüyor ve Merlin *Jenbins*'in bu görevi yürüttüğü yetmişli yıllarda Kuzey'de büyücülük yapmıştı."

Diğerleri onu kapıya kadar takip ederken, ben çantanın başında oyalanıyor, söylenmeden bırakılan her şeyle sarsılıyorum: kelepçelerin başlangıçta neden kullanıldığı, şimdi neden sergilendikleri ve en rahatsız edici olanı, Merlinler ve görevleri hakkında ne anlama geldikleri.

Merlinler sadece iblisleri
avlamazlar. İnsanları da avlarlar.

Büyük salonda sadece Fages kaldı - birinci sınıftan dördüncü sınıfa kadar. Herkes birbirinden ayrı duruyor. Yarışma çoktan başladı ve her Fage kendi başına mı yoksa insanlar sadece gergin mi bilmiyorum. Nick bu kısmı bilemez. Bu adımı atmak zorunda değildi ve asla da atmayacaktı.

Kalabalığın çoğu ikinci sınıf ve üçüncü sınıf öğrencisi gibi görünüyor. Neredeyse hepsi atlet gibi görünüyor. Bir kısmı yüzücüler gibi uzun boylu ve kaslı. Bazıları daha çok güreşçilere benziyor, omuzları ve kalçaları geniş. Minder için yapılmış sağlam tanklar. Fage'lerden ikisi, toz mavisi ve somon rengi polo tişörtlerini dikiş yerlerinden geren fiçı göğüsleriyle özellikle hırçın Ralph Lauren modellerine benziyor.

Duvara gelişi güzel yaslanmış tek Fage olan Vaughn beni ona bakarken yakalıyor. Yakışıklı, bronzlaşmış yüzündeki alaycı ifade ve bana gönderdiği göz kırpması, kayıp kuzuyu oynamayı zorlaştırıyor, çünkü tek yapmak istediğim kaşlarımı çatmak ve dişlerimi göstermek. Başka tarafa bakıyorum.

Kısa kumral saçlı, vücudu gerginlikten titreyen, benim yapımda bir kız var. Diğer kızlardan birkaçı bana Sarah'yı hatırlatıyor: küçük, balerin gibi

Her iki ayağını da genişçe dikmiş ve dışa dönük duran insanlar. Eminim aldatıcı derecede hızlı ve güçlüdürler.

Eğer Vassal aileleri çocuklarını Nick'in söylediği gibi hazırlıyorsa, birinci sınıf öğrencisi bile gerçek bir iblis avı deneyimi olmasa bile biraz silah eğitimi almış olarak okula başlayacaktır. İki iblis saldırısı gördüm, bu da bana hiç iblis görmemiş birine göre bir avantaj sağlıyor, ama hiç iblis gördüğümü söyleyemem.

Nick duvarımı ve Bree Sonrası'nı bilmiyor ama cahil numarası yapmakta zorlanacağımı düşünmüyor gibiydi. Locaya girmek için Sarah'ya yalan söyledim.

Alice ne derdi merak ediyorum.

Sanırım bana çiğneyebileceğimden fazlasını ısırığımı ve şimdi çıkmazsam işler kötüye gittiğinde bunu yapamayabileceğimi söylediler.

Aniden çift kapı açılır ve Tor adım adım odaya girer. Üzerinde kıvrımlarını saran dantelli, kraliyet mavisi bir elbise var ve saçları omuzlarından aşağıya güneş çiçeği dalgaları halinde dökülüyor.

"Hepiniz hoş geldiniz. Ben Victoria Morgan, Tristan Soyu'nun Efsane Doğumlu Soyu, üçüncü dereceden." Alkış için duraklıyor ve odadaki Fage'ler gerçekten de alkışlıyor. Alkışlamak yerine mavi bileziğini fark ettim. Sarah'nınkinin aynısı. Ve eğer Sarah Whitty'ye sponsor olduysa, Sarah Efsane Doğumludur.

"Bu gece kutsal Tarikatımız için yıllık kabul süreci başlıyor." Neşeli bakışları kısa bir an için üzerimde duraksıyor, sanki beni tanımaya çalışıyormuş gibi. Nick'in mührünü gördüğünde gözleri açılıyor. "Fages, bu gece Sadakat Yemini edeceksin. Yemin seni layık görürse, resmi olarak Güney Bölümü'nün bir üyesi olacaksın ve sana Görme yeteneği, eteri görme yeteneği verilecek. Eğer buna layık değilseniz, mesh edilip dışarı atılacaksınız. Bu arada, törene kadar tek kelime etmeyin, tamam mı? Beni takip edin." Victoria geldiği yöne dönmek yerine kalabalığın arasından geçerek odanın arka tarafına doğru ilerler.

"Tor?" Craig konuşur.

"Evet, Fage McMahon?" Bakmadan cevap veriyor, gece havasını içeri almak için sürgülü balkon kapısını çoktan açmış.

Önce bize, sonra tekrar ona bakıyor. "Bu yıl kaç yaverlik yeri boş?"

"Ah! Çok üzgünüm!" Victoria topuklarının üzerinde dönüyor, yüzünde parlak bir zevk var. "Eminim hepiniz fark etmişsinizdir, Nick Davis geri döndü." Mırıltılar, kalabalıktan hevesli baş sallamalar. "Nick sayesinde, bu gece bölümümüz birden fazla şekilde tarih yazıyor. Bu yıl onun Scion unvanını aldığı yıl olarak hatırlanacak, Fage'lerin rekor düzeyde üç Squire pozisyonu için yarıştığı yıl olacak ve"-şaşkınlığıma rağmen yüzünde memnun bir gülümsemeyle bana doğru eliyle işaret etti-"bölümümüzün en çeşitli Fage sınıfını ağırladığı yıl olacak."

Victoria kendi alkışını yönetir ve odanın yarısı ona katılır.

Sıcaklık boynuma ve kulaklarıma dolanıyor. *Diuevse*. Kendine verdiği bir ödül gibi. Altın bir yıldız. *Diuevse*.

Victoria'yı balkon boyunca takip ediyoruz ve ahşap merdivenleri tek tek inerek Lodge'un arka bahçesine ulaşıyoruz. Burada nemli, karanlık akşam bizi tamamen yutuyor, bahçenin çevresindeki birkaç uzun meşalenin ışığı dışında. Çimlerin üzerinde sıraya girip beklememizi söylüyor, sonra da binanın yan tarafındaki patikada gözden kayboluyor.

Zayıf ışıklandırma için minnettarım çünkü Victoria'nın sözleri hala midemde çalkalanıyor ve yüzümü kontrol edemiyorum.

En iyi sayfa sınıfı mı? Zuev? Sanki Rich beni bu yüzden mi seçti?

Norris. McKinnon. Tor. Üç yorum, üç varsayım, nasıl görüldüğüm ve neyi temsil ettiğime karar verdikleri için beni seçen üç kişi. Kırk sekiz saat içinde.

Duygu seline karşı gözlerimi kapatıyorum: öfke, sıcak ve yanaklarımı yakıyor. Yüzündeki kendini beğenmiş ifadeden iğreniyorum. Sonra babamın "bin kesikle ölüm" dediği derin yorgunluk.

Daha ne kadar kesintiye katlanmam gerekecek? Keşke Alice burada olsaydı.

Greer dirseğiyle beni dürtüyor ve ben de gözlerimi açıyorum. "Söylediği şey berbattı."

Bu kez başka birinden duyunca irkilerek gözlerimi kırptırıyorum. "Teşekkürler."

Sıranın aşağısından biri bizi susturuyor. Greer eğildi. "İnsanlar benim hakkımda da saçma sapan şeyler söylüyor. Ama ailem büyük bağışçılar. Altı nesil Vassal hizmetinden ve üç nesil Fage'lerden geliyorum ve beyazım, bu yüzden ne zaman ve nerede olacağım konusunda stratejik davranıyorlar. Bazı insanlar daha iyi olmayı ya da daha fazla öğrenmeyi umursamıyor ve bu da belli oluyor."

"Evet." Titrek bir nefes alıyorum. "Evet."

"Unutmayın, en iyi olmak zorunda değilsiniz. Seçmelere katılabilmek için tek yapmamız gereken turnuvayı kaybetmeden ya da hükmen mağlup olmadan tamamlamak. İki yerine üç açık Squire pozisyonu olması iyi bir şey. Şansımız daha yüksek, biliyor musunuz?"

"Ben öyle demezdim." Whitty sağımda. "Hat ne kadar üst sıralarda yer alırsa, unvanı için o kadar çok kişi peşine düşecektir." Greer başını sallıyor, yüzleri ciddi.

Bu uzun bir kaç ay olacak.

Hava basıncı değişiyor ve kulaklarımda küçük bir 909! Bir sonraki kalp atışında, önümüzdeki karanlık ağaçlar siyah-yeşil bir düğüme dönüşüp bükülüyor, ardından bir çırpıda açılarak sekiz kukuletalı, cüppeli lgres'in sıralandığı aynı sahneye dönüşüyor. Yanımdaki Fages şaşkınlıkla soluk soluğa kalırken, ben gergin bir şekilde havayı kokluyorum.

Nerede bu lanet Mevlin?

Ama Sel'in dökümünün kokusu hiç gelmiyor, muhtemelen yüzümüze çarpan ılık rüzgâr tarafından taşınıyor. Cesetler tek bir adım öne çıkıyor, cüppeleri çimenlerde sürükleniyor. Gölgeler ağır kumaşın kıvrımları arasında derinleşiyor ve cüppeleri o kadar dolu ki yüzlerinden hiçbir şey görünmüyor. Hepsinin Efsane Doğumlu olduğundan eminim ama kimin kim olduğunu söylemek imkânsız. Yanımda Greer nefesini içine çekiyor.

Birlikte, "Her seferinde bir tane" derler ve her şey kararır.

Tamamen, sonsuz siyah. Tarçın dumanı kokusu daha burnuma ulaşmadan Sel'in büyücüsünün görüş alanımıza girdiğini anlıyorum.

Kalbim kaburgalarıma çarpıyor. Biri bağırıyor, ses ağaçları kırıyor.

"Sessiz olun!" Vaughn tersledi.

Önümde bir hareket. Kuru otların üzerinde hareket eden bir çift ayağın yumuşak fısıltısı. Yaklaşıyor. Greer'in nefesi, kısa pantolonlarla geliyor. Solumda keskin bir nefes. Bir duraklama. Daha yüksek adımlar, shuAing, ses uzaklaşıyor. Belki iki çift ayak. Bizi nereye götürüyorlar?

Teker teker.

Yine aynı döngü, bu sefer sağımda. Whitty'nin homurtularını duyuyorum, sonra o ve refakatçisi ilerliyor. Sırada Greer var. O zaman bir tane daha. Efsane sponsorlar

Fages'lerini mi alıyorlar?

Ölçülü adımlarla bana yaklaşıyor. Umarım Nick'tir. Yaklaşıyor. Kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Karanlıkta bana dokunulmasını istemiyorum. Nefesim kulaklarımda çınlıyor. Bir el dirseğimin etrafını sarıyor, eklemi gevşek bir şekilde tutuyor. Biri beni ileri doğru çekmeden önce aldığım tek şey bu ince uyarı.

Arkamdan omuzlarımdan tutup bana yol gösteriyorlar. Belki yirmi metre önümüzde yürüyen ayakların altında dallar kırılıyor. Zemin yumuşak çimenlerden toprağa ve dövülmüş toprağa dönüşüyor. Bir patika. Burnum ağaç özsuğu ve taze çam iğnelerinin kokusuyla karıncalanıyor. Doğanın sesleri yakınlaşıyor, sıklaşıyor. Üstümüzde bir çubuklu baykuş ötüyor. Cırcır böcekleri tiz bir koro oluşturuyor. Ormandayız.

Çok ilerimizde iki çift adım, shuAing ve düzenli. Başka bir rehber, başka bir Fage. Birkaç dakika düz yürüdükten sonra döndük. Tekrar dönüyoruz. Bir süre sonra zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum. Belki baygın olduğum içindir ama Sel'in mesmer kokusu ve yönümü şaşırtan yol başımı döndürüyor. On dakika boyunca yürüyoruz. Ya da yirmi. Sanırım bir noktada geri bile dönüyoruz ama emin olamıyorum. Locanın arkasında yüz dönümlük ormanlık bir arazi var. Her yerde olabiliriz.

Birden rehberim beni durduruyor. Ben çömelene kadar omuzlarıma bastırıyorlar; sonra sıcak parmakları elimi bir adım sonra inen pürüzsüz, serin bir taş yüzeye götürüyor. Bir basamak. Merdiven. Beni ayağa kaldırıp önüme geliyorlar ve iki elimi tutuyorlar. Merdivenlerden her seferinde dikkatli bir adım atarak iniyoruz. Dibe vardığımızda, omurgamdan aşağı bir ter nehri akıyor. Sağ omzumdaki el bileğime doğru iniyor ve parmakları parmak eklemlerimde geziniyor.

"Benim."

Tuttuğum nefesi bırakıyorum. Nick elimi tutup parmaklarımı sıkıyor, sonra yaklaşıyor. Göğsünün sıcaklığını omuzlarımda hissedebiliyorum ve eğildiğinde bayat kokulu örtüsü kulağıma değiyor. "Evet için bir kez, hayır için iki kez sık. Görebiliyor musun?" İki kez sıkıyorum. "Böyle devam et."

Başka bir *deyişle*, bırak Sel'in mesmevisi seni rahatsız etsin. Israr etme.

"Dinleyin, Yeminler konuşmayla mühürlenmiş canlı bağlardır. Sözleri havadan aether çeker, böylece bağlılık sizin bir parçanız haline gelir. Sadakat Yemini, onu bozmaya niyetli olup olmadığınızı ve ne zaman bozacağınızı bilir, ancak büyü gibi çalışır, bu yüzden-" Durdu, sözleri gecenin içinde kayboldu.

Fısıldıyorum, "Nick?"

Elimi bırakıyor. Önüme geçtiğini hissediyorum. Tepemde yükselen çamlar rüzgârda gıcırdıyor. Nick'in ayakları yerde kayıyor, sanki karanlığın içinde dönüyor, arıyor. Kalbim hızla çarpmaya başlıyor. Yanağımda hâlâ iyileşmekte olan ısırtığı dilimle yokluyorum.

"Ne-"

"Sus." Öfke kıvılcımlanıyor, sonra kılıcının sesini duyduğumda ölüyor, uzanıyor. Yüzünü hayal ediyorum: kaşları gergin, gözleri ve kulakları niyetli, silahını çekmiş. Yapraklar hışırdıyor. Tek bir dal yukarı ve sağa doğru kırılıyor.

En ufak bir hareket fısıltısı ve bir avuç göğsüme öyle sert vuruyor ki hava ciğerlerimi bir anda terk ediyor.

İlk önce sırtımı yere vurdum ve omurgamda bir acı hissettim.

Yukarıdan alçak bir homurtu, metalin metale vuruşunun sert çınlaması.

Birbirine sürtünen silahların tiz sesi. "Ne yapıyorsunuz?" Nick bağılıyor, sesi gergin.

"Bir Gölge Doğanı *bizim* topraklarımıza, *bizim* kutsal törenimize getiriyorsun ve *bana* ne yaptığımı soruyorsun?"

Sel!

Adrenalin, Nick'in sesi ve Üçüncü Kural'la birlikte damarlarıma hücum ediyor: "*Reuev, Selmyn Mane'nin seni yalnız yakalamasına izin ver. Senin neler yapabileceğini öğrenemez.*"

Çılgınca bir yengeç yürüyüşüyle geriye doğru sıçıyorum, ellerim toprak ve çakılları kazıyor. Yakıcı bir el bileğimi yakaladı.

Bir gümbürtü, bir homurtu. Ingers serbest bırakılır.

İnanılmaz güçlü parmaklar pazuma saplanıyor. Hançer gibi. Çığlık atıyorum.

Aesh'in Aesh'e vurduğu sert şaplak. Yumruk mu?

Sel'in sinirleri gevşedi.

Üstümde nefes nefese. Nick, aramızda. Kalbim panikle gümbür gümbür atıyor. Sel'in neler yapabileceğini bildiğime göre ona ne kadar güvenebilirim?

"O Shadowborn değil!"

"Üç gece üst üste Emir'in müdahalesi tesadüf değil. Ben de onu iki kez öldürdüm ama o hâlâ burada duruyor. Bir uchel-"

"Tanrım, Sel," diye inliyor Nick. "Bir uchel mi?"

O da ne? Başka bir iblis mi? Yeni kelimenin başında kısa bir "i" sesi, sonra da "loch "un gırtlaktan gelen "ch "si var.

"Bugün Bree'yi getirmeye karar verdim. O benim Fage'im. *Benimkini*. Hizmet etmek için yemin ettin-"

"Ve ben yeminimi tutuyorum." Sel'in atışları burnuma ulaştığında rüzgâr hızlanıyor. Küçük bir kasırganın dönerek canlanması gibi sıkı, ritmik bir ses var.

"Sel...", diye uyarır Nick.

"Seni büyüledi," diye homurdanıyor Sel. Burnumda ve yanaklarımda elektrik yayları oluşuyor.

Rüzgar hızlanır ve bir şey çatırdar. Ozon havaya karışır. "Yapma bunu-"

"SELWYN!" Bir adamın sesi ormanı yarıyor ve kasırga hemen sönüyor.

Patikada arkamdan ayak sesleri yaklaşıyor. Adımlar alçak ve ölçülü ama yaşlı adamın ağır ses tonu öfkeyi zorlukla kontrol altına alıyor. "Oğluma karşı aether kullanmayacaksın, değil mi Kral Büyücüsü?"

Bir duraklama daha. Sel'in mesmerinin karanlığında bile havadaki gerilim kollarımdaki tüyleri diken diken ediyor.

"Hayır, lordum."

Aşkım mı?

Dr. Martin Davis-Nick'in babası- yaklaşıyor ve parfümü zengin, ağır bir pelerin gibi üzerime dökülüyor. "Bu iyi bir şey. Çünkü eğer öyle olsaydın, şu anda yemininin boğazında bir delik açmasını beklerdim." Bu kısmen gözlem, kısmen de uyarıdır. Sel de bunu duyuyor; sonraki sessizlikte dişlerinin gıcırdadığını duyuyorum.

"Evet, lordum."

"Nicholas." Dr. Davis'in Nick'in adını nefes nefese söylemesi, oğlunu ne sıklıkla gördüğünü merak etmeme neden oluyor.

"Baba."

"Onu insandan daha üstün görenler ve gökten düştüğünü hayal edenler var."

"Tennyson," diyor Nick, sesi gergin.

"Gerçekten de."

Seslerindeki mesafenin gerginliği, ailelerine ne olduğunu merak etmeme neden oluyor. Onları ne parçladı?

Yanımda, adamın vücut ağırlığı toprakta kayıyor. "Merhamet! Kim bu güzel bayan?" Hâlâ yerde yarı donmuş haldeyim, adrenalın vücudumda gümbür gümbür atıyor. Hafif bir parmak omzuma indi. "Kalkmanıza yardım edebilir miyim?" Başımı sallıyorum ve o da elini dirseğimin altından geçirip ben ayağa kalkana kadar nazikçe çekiyor.

Bir çift el daha diğer dirseğime dolandı. Dr. Davis oğlunun beni yanına çekmesine izin verdi. "Bu Briana Matthews, benim Fage'im."

Davis keskin bir nefes alır. "Youv Fage?" Umut, sesinde sessiz bir akıntı gibi dolaşıyor. "Bu şu anlama mı geliyor- sen-"

"Son dakika kararı." Bir klik sesi ve Nick'in geri çekilen kılıcının vınlaması.

"Ah." Nick'in babasının bundan sonra hangi kelimeleri kullanacağını tarttığını hissediyorum, sanki yanlış bir cümle oğlunun ormana kaçmasına neden olabilirmiş gibi. Sonunda, "Eminim bunun benim için ne kadar önemli olduğunu biliyorsundur. Ve büyük Düzen için."

"Evet." Nick'in sesindeki teslimiyet beni hazırlıksız yakalıyor ve midem bulanıyor. Onu buraya iten bendim. Sesinin bu kadar ağır çıkmasının sebebi ben miyim?

Yaşlı adamın sesinde korku ve huşu birbirine karışıyor. "Oğlum unvanını ilan ediyor ve bir gecede bir Fage ortaya çıkarıyor. Bu... başka bir şey." Sonraki sözleri bana yönelikti. "Oğlumun fikrinin değişmesinden sen nasıl ya da ne kadar sorumlusun bilmiyorum ama eğer öyleysen beni sonsuza dek minnettar say. Sana borçluyum, Briana. Hoş geldin."

Bir duraklama. *Vazgeçmek zorunda mıyım?*

Sessizce "Teşekkür ederim." diye mırıldandım.

Davis boğazını temizler. "Şimdi, ikinizin neden kavga ettiğinize dair bir açıklama istiyorum."

Nick hiç tereddüt etmiyor. "Sel burada, ormanda bir Gölgedoğan sezdiğini düşündü ama yanılmış. Merlin'imiz her zamanki gibi tetikte."

Nefesimi tuttum, Sel'in patlamasını ve düzeltmesini bekliyorum, ama asla gelmiyor.

Davis şok oldu. "Burada mı? Gölgedoğulları hiçbir zaman topraklarımızda bir Geçit açacak kadar cesur olmadılar, hele ki bu kadar çok Efsanedoğan tek bir çatı altındayken. Selwyn,

Bu doğru mu?"

Sessizlik. Sel'in neden konuşmadığını merak ediyorum. Daha birkaç dakika önce o kadar kendinden emin, o kadar kararlı bir öfkeyle doluydu ki.

"Duyularına güveniyoruz, evlat." Davis düşünceli bir ses çıkarır. "Yetenekleriniz öngörülemez hale mi geliyor, Kral Büyücü?"

Bir duraklama. Sel'in kısa yanıtı sıkılmış dişlerinin arasından gelir. "Bu risk her zaman vardır, Lord Davis."

"Mutsuz görünüyorsun, evlat. Luka İncili'nin buyurduğu gibi, Nicholas'ın dönüşünü kutlayalım ve sevinelim, çünkü 'o kaybolmuştu ve bulundu'." Sel'in Nick'in açıklamasına karşılık verebileceği ama vermediği bir duraklama daha. "Bree, burada hem oğlum hem de Selwyn adına özür dilemeliyim. Bu ikisi çocukluklarından beri yağ ve su gibiler." Başımı salladım. Davis tatmin olmuş bir şekilde patikada ilerliyor. "Şapele doğru ilerleyelim. Diğerlerini bekletmek istemeyiz. Böyle bir gecede olmaz."

Nick beni ileriye doğru yönlendiriyor. Sel'in başka bir şey söylediğini ya da yaptığını duymuyorum. Aslında duyduğum tek ayak sesleri Nick'in ve babasınıninkiler.

2

SEL'İN MESMER'İ KALKTIĞINDA, görüşüm bir anda geri geliyor. Işıklar söndü, ışıklar yandı. Bu o kadar kafa karıştırıcı ki yanımdaki Greer iki elinin üzerine düşüyor. On beşimiz - birinci sınıf Fage'ler - dizlerimizin üzerinde, sesle görüntüyü bütünleştirerek dünyayı yeniden var ediyoruz: sağımızdaki ormanın belki de daha derinlerindeki bir dereden, yakındaki kayaların üzerinden akan suyun sesi. Azalan ay tepemizden bize ışık gönderiyor, yaprakları yeşilden gümüşe çeviriyor. Alçak, kavisli bir sunağın önünde diz çöküyoruz, yüzlerimiz mum ışığıyla aydınlanıyor.

Sekiz Efsane Doğan önümüzde duruyor, taş çemberin uzak kavisi boyunca dizilmişler, kukuletaıarı aşağıya çekilmiş. Gri cüppeli beş yeni lğure -bence kıdemli Fage'ler- iki yanlarında sıralanıyor. Ortada, kenarları altınla süslenmiş koyu kırmızı bir cübbe giymiş tek bir adam var, cübbesi yüzünü görecekt kadar geriye çekilmiş. Dr. -hayır, aşkım-Martin Davis. Portresine neredeyse tıpatıp benziyor.

Davis öne doğru adım atar, kolları derin kolların içinde gizlidir. Konuştuğunda sesi gür ve kararlıdır. "Benim adım Lord Martin Davis, Güney Bölümü ve bölgelerinin Genel Valisi'yim. Her biriniz davet edildiniz

sizi bir Fage olarak kabul edilmeye layık gören Efsane Doğumlu bir üye tarafından. Siz on biriniz, sonsuz potansiyelin kıvılcımına sahip olduğunuz için önümüzde diz çöküyorsunuz."

"Şapel", bir açıklığın ortasında parlak gümüş parçacıklarıyla kaplı, kayrak renginde dairesel bir taş levhadır. Levha, uzun zaman önce bir dev tarafından düşürülmüş bir madeni para gibi eski, yıpranmış ve ağır *hissettiriyor*. İnce ağaçlar açıklığın etrafında kalın bir halka şeklinde uzanıyor, bizi her taraftan kuşatıyor ve giriş ya da çıkış için işaretlenmiş bir yol yok. Nerede olduğumuz ya da Loca'nın hangi yönde olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Burada, sonu olmayan yuvarlak bir yüzeyde izole edilmiş durumdayız ve dışarı çıkmak için onların merhametine kalmışız.

Sahip olduğum her içgüdü bana koşmam için bağılıyor. Sadece birkaç mil sonra ritüel levhaların, cüppelerin ve büyü yeminlerin olmadığı gerçek dünyaya geri dönebilirdim. Ama burası gerçek dünya değil, değil mi? Bu, Tarikat'ın aşağıda, kenarlarında ve gölgelerde faaliyet gösterirken korumak için çalıştığı yüzey. Kaçamam. Burada kalıp bu rolü oynamak gerçeği öğrenmemin tek yolu.

"Bu gece, Şapelimizde, Sadakat Yemini ederek kendinizi Tarikatımıza ve onun misyonuna adayacaksınız. İşimiz, koruduğumuz hayatlar tarafından görülmez ve ödüllendirilmez, bu nedenle başka hiçbir taahhüt daha kutsal değildir. Ama önce bir giriş yapalım."

Lord Davis'e baktığımız için omzunun üstündeki hareketi fark ediyorum. Otuz metre yukarıda, ağaçların arasına sıkışmış karanlık bir şekle dönüşüyor. Tek bir dal gıcırtısı olmadan, siyah cüppeli bir 1gure uzun, yumuşak bir yay çizerek aşağı iniyor. Selwyn yere çömeliyor ve diğer Fage'ler telaşla geri çekiliyor. Yanımda, Whitty neredeyse sessiz bir şaşkınlık sesi çıkarıyor.

Nick, diğer yeni Fage'lerin Tarikat'ı hayatları boyunca bildiklerini ama sadece soyut olarak bildiklerini söyledi. Sadece hikâyelerde. Henüz karşılaşmadıkları savaşlar için eğitim almışlar, hiç görmedikleri aether hakkında bilgi edinmişler ama bilgi deneyimle aynı şey değil. İrkildikleri için onları suçlamıyorum. O atlayış normal bir insanın bacaklarını kırabilirdi ve hiçbirimiz onun varlığını fark etmemiştik. Selwyn Kane'le ilk kez karşılaşılıyor olsaydım ben de irkilirdim.

Merlin tek bir hareketle yükseliyor, bir panter kadar sessiz ve gözleri bir o kadar parlak. Mum ışığı cübbesinin kenarlarındaki gümüş ipliği canlı bir şeye dönüştürüyor: ince bir beyaz çizgi yüzünü çerçeveleyiyor, bileklerinin etrafında bir elektrik kırbağı. Kukuletanın altındaki saçları o kadar siyah ki kumaştan zar zor seçebiliyorum. O da bir yırtıcı gibi geceye ait. Ve bir yırtıcı gibi, bizim

Ölçü. Işıltılı altın gözlerini bana çevirdiğinde, çocukluğumdan bir satır aklıma geliyor: "*Seni görmek ne güzel, deav'im.*"

Artık Merlinlerin gerçekte ne olduğunu bildiğime göre, tek görebildiğim Sel'in kibri ve onun aracılığıyla ondan önceki Merlin'in kibri. Anılarımı çalan adamı görüyorum. Annemi benden almış olabilecek askeri.

Nick'in kurallarına uymalıyım. *Korkmalıyım.* Bunun yerine, diz çöktüğüm yerden çenemi kaldırıyorum. Gözlerimden de lance parlasın. Bu küçük jestler bile suyu bulandırıyor ama umurumda değil.

Sel önemsiyor. Çenesinde bir kas kıpırdıyor ve aether parmak uçlarında dalgalanıyor ama Lord Davis kaşlarını çatınca Sel, Aames'i sıkıca kıvrılmış 1'lerin içine dolduruyor. Memnuniyetle sırtışım karşısında dudakları kıvrılıyor.

"Güney Bölümü, Selwyn Kane'e Kral Büyücümüz dediği için çok şanslı. Merlinler, yalnızca Tarikatın Yeminli üyelerine özel olan pek çok ifşanın ilkidir."

İşaret verildiğinde, Sel sunağın uzak ucuna doğru yürür ve geçit töreninde durur.

Davis'in legato sesi, cemaatine önderlik eden bir vaiz gibi üzerimize yayılıyor. "Bu gece Ortaçağ savaşçılarının ettiği eski yeminleri yankılayacaksınız. O günlerde insanlar kendilerini daha yüksek güçlere ve daha büyük görevlere adan ve dünyevi uğraşların küçük kaygılarını geride bıraktırlardı. Aynı şekilde, bizim Tarikatımız da politik bedene göre şekillenmiştir.

"Vasal dostlarımız ve onların çağdaş lefdoms'ları Tarikat'ın alt uzuvlarıdır. Onlar olmasaydı, bu savaşın on beş yüzyılını atlatamaz, Orta Çağ'dan modernliğe ilerleyemezdik. Fage'ler sol eldir: Yemin ettikten sonra, biz gölgelerde savaşırken kalkanı tutabilmeniz için size Görme Yetisi verilecektir. Merlinler sağ el, kılıç ve Tarikat'ın ilkleridir. Karanlığa karşı koruyucularımız ve silahlarımız. Efsane Doğumlu Scionlar ve Dublörler ise kalptir. Çizgilerinin kutsal metni başından beri misyonumuzu beslemiştir. Vekiller ise omurgamızdır, gözlerimizi ve enerjimizi elimizdeki acil meselelere yönlendirir."

Davis duraksıyor ve metaforunun zihnimizde yer etmesine izin veriyor.

"Ve Uyandırıldığında, kralımız başımız ve tacımızın kendisidir, bizi ilahi hakla zafere götürür."

Gecenin içinde bir fısıltı yükseliyor. *Shh-shh-shh-shh*. Ses diğer Fage'lerden ve Davis'in arkasında duran Legendborn'dan geliyor. Hepsi ellerini göğüs hizasına kaldırmış ve başparmaklarını sabit ritmik daireler çizerek 1 parmaklarının üzerinde gezdiriyorlar. Onay.

Davis elini kaldırdığında ses kesiliyor.

"Davetinizle gurur duyun, ancak daha fazlasının mümkün olduğunu da bilin. Bu gece birçoğunuz ailenizin hizmet ettiği Hattın renk ve armasını taşıyorsunuz ve Fages olarak her zaman da taşıyacaksınız. Ancak Seçim'de, Efendi unvanını kazananlar Soyalarının renklerini ve mührünü alacaklar. Ve siz de bu Soy'a kendi seçiminizle hizmet edeceksiniz." Bir duraklama. "Unvanınız yok ama isimleriniz var. Kim olduğunuzu ve hizmete getirdiğiniz kanı bilmeliyiz."

"Adınızı ve ailenizi söyleyin." Sel'in sesi beni hazırlıksız yakaladı.

Bir saatten fazla bir süredir ilk kez konuşmamız isteniyor. Vaughn tereddüt etmedi. "Dördüncü Vaughn Ledford Schaefer, Üçüncü Vaughn Ledford Schaefer'in oğlu, Bors Hattı'nın Vassalı."

Sırada Lewis var: "Lewis Wallace Dunbar, Richard Calvin Dunbar'ın oğlu, Owain soyunun vasalı."

Greer hemen ardından geliyor: "Greer Leighton Taylor, Holton Fletcher Taylor'ın çocuğu, Lamorak Hattı'nın Vassalı."

Whitty yanımda konuşurken zihnim dönüyor. Ne diyeceğim? Annemin adı değil, değil mi? Hayır, babamın!

Sıra bana geldiğinde ağzımı açıyorum ama bir şey çıkmıyor.

Tıslamanın sert sesi geceyi yararak üzerime geliyor ve nabzımı hızlandırıyor. Onaylanmama. Kulaklarım yanıyor. Gözlerimin arkasında basınç başlıyor ve-Hayır! Duvar! Şimdi After-Bree'nin öfkesinin zamanı değil.

Davis elini kaldırır ve ses kesilir. "Adın,"

diye tekrarlar Sel, sesi alçaktır.

Bu sefer ben konuşacağım. "Briana Irene Matthews, Edwin Simmons Matthews'un kızı."

Şapel sessiz, talep edemeyeceğimi zaten bildikleri son sözleri bekliyorlar. Vassallık yok. Sıra yok. Efsane Doğanlar sırasından biri tıslıyor. Vaughn kıs kıs gülüyor.

Davis'in sesi sessizliği bölerek uyarı niteliği taşır. "Kibre kapılmayın. Bu Tarikat'a bağlılık, sadakat yemini etmekle eşdeğer değildir. Gerçekten de Tennyson, 'İnsanın *movd*'u insandaki Tanrı'dır' der. Bu gece bunun dışındaki tüm yeminleri bozun ve Tarikata birey olarak değil, tek olarak hizmet edin."

Göğsüm açılıyor. Zorba bakışlarıyla Vaughn'u bile korkutan Nick'in babasına sessizce "teşekkürler" diyorum.

"Vaughn Schaefer'ı Sadakat Yemini etmesi için kim getiriyor?"

Bir Efsane Doğumlu lğure öne çıkıyor ve kapüşonunu geri çekiyor. "Biliyorum." Bu çalışma odasındaki çocuk, Fitz. Vaughn'un karşısında diz çöküyor ve bir ön kolunu avuç içi yukarı bakacak şekilde taşın üzerine uzatıyor, diğerini de onun yanına, avuç içi aşağı bakacak şekilde. Sel sunağın ucunda diz çöküyor ve uzun parmaklarını gümüş benekli yüzeye dayıyor. Parmak uçlarından çıkan büyölü bir Aame dalgası sunaktan aşağı, Vaughn'dan bana doğru dalga dalga yayılıyor.

"Bu gece sen bize bir yemin edeceksin ve Efsane Doğumlu sponsorun aracılığıyla Tarikat da sana bir yemin edecek." Davis, Vaughn'a başıyla selam verir.

Vaughn sol eliyle Fitz'in kalkık kolunu kavırıyor ve sağ elini kaldırıyor. O konuşurken, içimi kemiren bir kaşıntı derimin üzerinde geziniyor. Söyleyen ben olmasam bile, bu kelimelere sinmiş olan eteri hissedebiliyorum. "Ben, Dördüncü Vaughn Ledford Schaefer, kralımız adına Tarikat'a hizmetimi sunuyorum. Güney Bölümü'nün kalkanı, bölgesinin gözü ve kulağı olacağıma yemin ederim. Savaşlarına yardım edeceğime ve savaşçılarını silahlandıracağıma yemin ederim. Sırlarını koruyacağıma ve bundan böyle gördüğüm ve duyduğum her şeyi güvence altına alacağıma yemin ederim."

Fitz boğazını temizler. "Bu yemini bozmanın cezası tam bir mesmer ve bir daha asla ışığa dönmemek üzere bilinmezliğin karanlığına aforoz edilmektir. Kendini hâlâ bağlıyor musun?"

"İstiyorum."

Sunağın aşağısında Sel başını sallayarak Fitz'e bir tür onay verdi. "Ben, Bors Soyundan Fitzsimmons Solomon Baldwin, kadim Tarikatımız adına Yeminini kabul ediyor ve hizmetine hoş geldin diyorum. Kalbin doğru olduğu sürece dünyanın aydınlandığını görebilmen için sana Görme Yetisi bahşediyoruz."

Parlak gümüş mavisi büyücü Aame, Fitz'in sunağın üzerine koyduğu elden yukarı fırlıyor. Fitz gerilir ve sonra Aame diğer kolundan aşağı inerek Fitz'in

Fage. Vaughn'un bileklerine dolanır ve omuzlarına doğru kıvrılır. Şimdi Görme yetisine sahip olan Vaughn, Yemin derisinin içinde kaybolurken bakar.

Sırada Lewis var, Felicity ile. Sonra Greer, Russ ile. Her Yeminle birlikte göğsümde yeni bir şüphe ipliği dolanıyor, çünkü bu sözü tutmaya niyetim olmadığını biliyorum. Nick yeminlerin büyü gibi olduğunu söyledi ama ne *kadar* büyü gibi? Sel'in mesmer'ına gerçek zamanlı olarak hiç direnmedim, sadece olaydan sonra. Whitty yeminine başladığında kalbim küt küt atmaya başladı. Elimde olmadan sunaktan aşağıya, göğsümdeki korkuyu duyabiliyormuş gibi kısık gözlerle bana bakan Sel'e bakıyorum.

Davis düşüncelerimi böldü. "Kim Briana Matthews'u sadakat yemini etmesi için buraya getiriyor?"

"İstiyorum."

Uzun boylu bir Igure çemberden dışarı çıkar. Nick sunağa doğru yürürken kapüşonunu geri çekiyor, gözleri ciddi. Karşıma yerleşiyor ve elimi indirir indirmez elimi ön koluna kenetliyorum, tanıdık, güvenebileceğim bir şey arıyorum. Gözleri gözlerimde, parmakları dirseğimin etrafında güven verici bir şekilde titreşiyor.

Titrek bir nefes alıyorum, sağ elimi kaldırıyorum ve başlıyorum. "Ben, Briana Irene Matthews, kralımız adına Tarikat'a hizmetimi sunuyorum."

Duraklıyorum, nefesim kesiliyor. Kelimelerin bedenime doğru kaydığını ve kaburgalarımın etrafına dolandığını hissedebiliyorum. Nick'in gözleri beni teşvik ediyor.

"Güney Bölümü'nün kalkanı, bölgesinin gözü ve kulağı olacağıma yemin ederim. Savaşlarına yardım edeceğime ve savaşçıları silahlandıracağıma yemin ederim. Sırlarını koruyacağıma ve bundan böyle gördüğüm ve duyduğum her şeyi güvence altına alacağıma yemin ederim."

Nick'in sesi Şapel'de yankılanıyor, kendisinden önce gelenlerden daha yüksek ve daha net. "Bu yemini bozmanın cezası tam bir mesmer ve bir daha asla ışığa dönmek üzere bilinmezliğin karanlığına aforoz edilmektir. Kendini hâlâ bağlıyor musun?"

Yemin'in serin dalgası kendini parmaklarımın arasına sardı. Sırtımdan aşağı bir şelale gibi akıyor, ta ki her tarafımı kaplayana kadar. Kıvraniyorum, ağırlığımı sağ dizimden sol dizime kaydırıyorum. Biri tıslıyor ve Davis onları durdurmak için elini kaldırıyor.

"İstiyorum."

Bu taşınmayacak. Yemin fabrikası yalan söylediğini düşünüyor. Hepsi bnom-

Birden koluma acı saplandı. Bu Nick, tırnaklarını Aesh'ime iz bırakacak kadar derin batırıyor. Gözleriyle karşılaşıyorum ve belli belirsiz başını sallayarak beni tırnaklarının kör baskısına odaklanmaya çağırıyor. Ormandaki bir tavşan gibi bu hissin peşine düşüyorum ve kadim vaat bedenimdeki hakimiyetini gevşetiyor.

Nick'in hızlı düşünmesi beni kurtardı. Belki ikimizi de kurtardı.

Sunağın karşısında, Nick'in nabızı boğazına doğru sıçırıyor. Konuşmaya başlaması iki denemesini aldı.

"Ben, Nicholas Martin Davis..." Nick sanki güç almak için derin bir kuyudan çekiliyormuş gibi sert bir nefes verir. "I..."

Bakışlarımla tekrar buluştuğunda, gözlerindeki ifade midemi dehşetle dolduruyor. Acı var, öfke var. Sonra da teslimiyet.

Nick'in sesi Şapel'de yankılandığında Efsane Doğanlar nefeslerini tutarlar.

"Ben, Nicholas Martin Davis, Britanya Kralı Arthur Fendragon'un evladı ve varisi, Uther Fendragon'un oğlu, Caledfwlch'in, Excalibur kılıcının kullanıcısı ve Shadowborn kutsal savaşında Yuvarlak Masa'nın 1. sıradaki üyesi olarak, kadim Tarikatımız adına Yeminini kabul ediyorum."

Nick üzgün ve yorgun gözlerle yaşadığım şoku izliyor.

Sel'in Nick'in elinden benimkine doğru gönderdiği eteri zar zor hissediyorum. Bakışlarımız hala kilitli, ama diğer her şey değişti.

Bvitain'den Ming Rvthuv Pendvagon.

Scion ve Heiv.

"Seni hizmete davet ediyorum. Kalbin doğru olduğu sürece dünyanın aydınlandığını görebilmen için sana Görüş bahşediyorum."

Neden bana söylemedin? Soruyu gözlerimin içinden gönderiyorum. A inches.

Aame'ler kollarımda gümüş mavisi yılanlar gibi kıvrılırken, sözleri dilime oturuyor. Büyücü Aame tenime işlemeyen üzerimden akıp gidiyor.

Yalan söylemediğini söylemiştin.

Yüzümdeki suçlamayı gördü. Elini geri çekti. Ayağa kalkıyor, yüzünü gölgede bırakacak şekilde dönüyor.

Davis dikkat çekmek için alkışlıyor. "Yuvarlak Masa Tarikatı'nın Yeminli Fages'i ve Yuvarlak Masa'nın yeminli hizmetkârları olarak ayağa kalkın kardeşlerim!"

Gecenin ağırbaşlı havası nihayet dağılıyor ve bir kez daha gençler ve öğrenciler oluyoruz. Arkamızdaki Fage'lerden uğultular ve tezahüratlar, önümüzdeki Legendborn'dan ıslıklar yükseliyor. Yarı uykulu bacaklarımın üzerinde ayağa kalkıyorum, midem düğümleniyor.

Kimse Sadakat Yemini'nin bana Işık vermediğini ya da almadığını fark etmiyor. Kimse beni fark etmiyor.

Sel hâlâ sunağın ucunda diz çökmüş, başını taşın üzerine eğmiş, avuçlarını yüzeye bastırıyor. Bir an için yaralandığını ya da Yemin yüzünden aşırı zorlandığını düşünüyorum ama sonra bu düşünceler kayboluyor.

Sel acı çekmiş gibi görünmüyor, sarhoş görünüyor: gözleri yarı kapalı ve odaklanmamış, yanakları kızarmış, ağzı ayrılmış ve nefes nefese. Dilini alt dudağının üzerinde gezdiriyor ve başını kaldırıp bana bakıyor. Kalemimi çektim ve arkamı döndüm.

Whitty kutlamak için elini sırtıma vuruyor ve ben de gülümsemesine karşılık veriyorum çünkü başka ne yapacağımı bilmiyorum.

Sel, Nick'e müsrif evlat diyor. Felicity, sanki ikinci kez gelecekmiş gibi suskun bakıyordu. Adını söylediğimde Sarah'nın yüzündeki şok. Tarikat'ın sırlarını nasıl ortaya çıkaracağıma o kadar odaklanmışım ki Nick'e verilen tüm bu tepkilerin ne anlama geldiğini gerçekten düşünmek için durmamıştım. Nick'in benim için neyi temsil ettiğini düşünmüştüm ama diğer herkes için neyi temsil ettiğini düşünmemiştim.

1. Nick'e bakıyorum, sanki benim kendi yöntemimle gerçeğe ulaşmamı bekliyormuş gibi temkinli bir ifadeyle bana bakıyor.

Sanırım var....

Kral Arthur'un soyundan geliyor.

Davis bizi düzene çağırıyor. "Kapanışı ebedi düzenimizin ciddi yemini ile yapalım."

Yeni Fage'ler birbirlerine bakıyorlar. Yemini bilmiyoruz ama görünüşe göre örnek olarak öğrenmemiz bekleniyor.

Bölüm hep bir ağızdan slogan atıyor ve koroda sesini duyamasam da Nick de onlara katılıyor.

"Gölgeler kısıldığında, ı ışık da kısılır, kan döküldüğünde, kan değirmeni çağırır. Ming'in Sofrası'nda, Ovdev'in kudretinde, son Yeminlerimizde, sıra bende."

Davis yıldızlara dönerek dua eder. "Cennetin kutsal eliyle, Çizgi
_."

Kan donduran bir çığlık geceyi yarıyor ve herkes donup kalıyor. Çığlık ağaçlarda yankılanıyor, ayaklarımızın altındaki taştan sekiyor. Dönüp kaynağını arıyorum ve sonra ses tekrar geliyor, ensemdeki tüyleri diken diken eden bir acı çığlığı.

Grubun arka tarafında Felicity dizlerinin üzerine çökmüş, iki eliyle şakaklarını tutmaktadır. Russ onun yanına koşarken kalabalık uzaklaşıyor.

"Flick? Flick, cevap ver bana!" Tekrar bağıyor, sesi hıçkırıklara boğuluyor. "Felicity?"

"Ne oluyor be?" Whitty yanımda nefes alıyor. "Ona neler oluyor?"

"Kingsmage!" Davis omzunun üzerinden sesleniyor. "Yardıma ihtiyacı var."

"Felicity!" Russ yine ağlıyor.

"Squire Copeland." Sel omzunda belirir. Russ döner, yüzünde korku ve endişe karışımı bir ifade vardır. "Onun zamanı geldi. Geri çekilin."

Russ başını sallar. "Hayır, hayır, olamaz-"

"Squire Copeland," diye ısrar eder Davis. Russ çaresizce ikisinin arasına bakar, sonra Sel'in onu yerdeki acı çeken kızıdan uzaklaştırmasına izin verir.

Craig McMahon yanımda duruyor. "Bu mümkün değil. Çok erken." "Ne mümkün değil?" Ben soruyorum.

Grubun ortasında Felicity uzun ve yüksek sesle inliyor. Başı geriye düşüyor, gözleri boş bakıyor ve boğazından derin, erkeksi, onun olmayan bir ses çıkıyor.

"Düşsem de ölmeyeceğim, kanla yaşamaya devam edeceğim."

Buruşuk bir yığın halinde öne doğru yığılır.

Russ Felicity'yi yerden kaldırır ve kollarının arasına alarak ayağa kalkar. "Onu Loca'ya geri götüreceğim. Dinlenmeye ihtiyacı var."

Sel onu durdurur. "Ben daha hızlı ve güçlüyüm. Bırak onu ben alayım."

Russ bir an tereddüt eder, çenesi sıkılmıştır. Sonra bir kez başını sallar ve Felicity'nin total halini yavaşça Sel'e uzatır, o da onu kolayca kaldırır. Başka bir şey söylemeden Sel

ağaçların arasından koşar ve gider.

O ortadan kaybolur kaybolmaz kalabalık patlar - ya da en azından Fage'ler patlar. Efsane Doğumlular taş gibi ifadeler takınıyor, endişeli bakışlar atıyorlar. Üçüncü sınıflardan biri başını sallayarak mırıldanıyor: "O dördüncü sınıf. Bu doğru değil." Konuşmaların arasından bir cümle yükseliyor. "Bu çok erken."

Davis sükûnet çağrısında bulunur ama Şapel'i sakinleştiren oğlunun sesidir. "Onu neden aradı?"

Kalabalık Nick'in etrafında toplanır.

Davis şaşkınlıkla gözlerini kırıştırır. "Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki Nicholas, şövalyelerimizin Uyanışını biz kontrol etmiyoruz. Bizler sadece birer araçız. İhtiyaç olduğunda bizi çağırırlar."

Nick, "İhtiyaç olduğunda ve *komuta ovdev*'de," diye ekliyor. "Birinciden beşinciye kadar olan şövalyeler on yıllardır Ruhlarını çağırmadılar. Felicity dördüncü sırada, yani beşinci sırada Uyanık olmalı. Kay'in Ruhu ne zaman çağrıldı?"

Şimdi diğerlerinden mırıltılar. Baş sallamalar.

Alice burada olsaydı, çok geç olduğunu söylerdi. Artık Scionların Yuvarlak Masa'nın torunları olduğunu ve şövalyelerinin ruhları tarafından şiddetle iktidara çağrıldıklarını biliyorum...

Ne yaptım ben?

Davis'in sesinden yenilenmiş bir otorite yayılıyor. "Bu bir bölüm toplantısı değil. Bu konuları Locaya döndüğümüzde tartışmalıyız."

"Hayır." Nick çenesini kaldırır. "Bunu burada tartışmalıyız. Lamorak onu neden aradı baba? Neden şimdi?"

Davis'in burun delikleri açılır, ama cevap veremeden karanlıktan gelen alçak bir hırıltı Nick'in sorusunu yanıtlar.

Bir anlığına kimse kımıldamadı. İnançsızlık içinde donup kaldılar sanırım. Burada bir Shadowborn mu var?

Bir hırıltı daha, bu sefer ardından artık çok aşina olduğum yüksek, kâbus gibi bir uluma geliyor.

Hellhound.

3

HERKES harekete geçerken ben donup kaldım, titriyordum. Nadir olduklarını sanıyordum. Nedense başka bir tane daha göremeyeceğimi sanıyordum. Efsane Doğanlar'la bu şekilde birlikteyken değil. Sadece bilgi ararken değil. Bunun bir ritüel olduğunu sanıyordum. Başlatma. Hazing, en iyi ihtimalle, değil-

Davis art arda emirler veriyor ve sanki kalabalığın içinde bir bomba patlıyor. "Uyanmış Scionlar ve Sincaplar öne! Diğerleri onların arkasında sıraya girsin. Fages, Locaya geri dön!" Durgunluk harekete dönüşür ve bedenler aynı anda birkaç yöne dağılır. Askerler savaş pozisyonlarına koşuyor.

Sonraki anlar ağır çekimde geçiyor gibi.

Efsane Doğanlar cüppelerini tereddüt etmeden fırlatıp atıyor ve askeri bir hassasiyetle iki savunma sırasına geçiyorlar. Beşi arkada durmuş, koşumlardan, kınılardan ve gizli kayışlardan silahlarını çıkarıyor: hançerler, uzatılabilir dörtnallar ve kılıçlar. Sarah ve Tor aynı yayları geriyor. Sadece üç silahsız çocuk öne doğru ilerliyor: Fuayede Nick'i selamlayan nazik yüzlü çocuk; Fitz; ve kızıl saçlı, uzun boylu bir çocuk. Gözlerimi kısarak kızıl saçlı çocuğun yüzünü seçmeye çalışıyorum, çünkü onda tanıdık gelen bir şeyler var. Yüzünü çevirdiğinde

Başımı çevirdiğimde, onu tanıdığım için olduğunu fark ettim. O Evan Cooper, Charlotte'un erkek arkadaşı.

Beynimin ilkel kısmı, diğerleriyle birlikte olabildiğince hızlı bir şekilde Loca'ya koşmam için yalvarıyor, ancak karanlığa cesurca bakan, boş elleri yanlarında uzanan üç Efsane Doğandan başka bir yere bakamıyorum. Ne düşünüyorlar acaba? Silahları nerede?

Bir arka hava akımının vınlama sesiyle, büyücü Aame üç çocuğun her birinin avucunda belirir. Dumanlı bir girdabın içinde dönüyor, sonra yanardöner yılanlar gibi kollarına tırmanıyor. Bir saniye ile bir sonraki saniye arasında, aether ellerinde silahlara dönüşüyor. Fitz ve Evan aynı parlayan kılıçları tutuyor. Nazik yüzlü çocuk, kolum uzunluğunda parlayan iki hançer tutuyor. Ama bedenlerine tırmanan büyücü Aame'nin işi bitmedi. Omuzlarına ve bacaklarına yayılıp, parıldayan gümüş plakalar halinde katılaşmasını nefesim kesilerek izliyorum. Aether boğazlarından yukarı tırmanıyor ve zincir zırh haline gelene kadar göğüs kafeslerine düşüyor. Duman kollarında sertleşerek korkunç eldivenlere dönüşüyor.

Rvmov. Rethev avmov.

Karşı yönden bir uluma daha yükseliyor. Kanım dondu. Sadece bir cehennem köpeği değil, *tmo*?

"Bölünmüş düzen!" Davis bağırır. Hançerli çocuk Şapel'in diğer tarafına doğru koşarak diğer üç Efsane Doğanı'na takip etmeleri için seslenir.

"Bree!" Nick görüş alanıma girerek zırhlı çocukları görüş alanımdan çıkardı. "Hâlâ burada ne yapıyorsun? Locaya geri dön! *Rom*!" Açıklığa doğru döndüm ama diğer Fage'ler ormanın içinde kaybolmuştu. Onları takip etmeliydim. Nasıl geri döneceğime dair hiçbir fikrim yok. Hangi yöne kaçacağımı bilmiyorum. Nick bunu benimle aynı anda fark ediyor ve kılıcını arkama doğrultuyor. "Şu tarafa. Koş. Durma."

Adrenalin damarlarımda dolaşarak ormana doğru son sürat koşuyorum. Zar zor görebiliyorum ama devam ediyorum. Çalılıklara çarpıyorum. Dikenler yüzümü ve kollarımı sıyrıyor. Tökezliyorum.

Efsane Doğanlar tazıları ele geçirirken bağırırlar arkamda yankılanıyor. Bir uluma daha.

Sessizlik.

Dönüyorum. İblisleri öldürdüler mi? Her şey bitti mi?

Birdenbire küf ve ılık, durgun su kokusu beni ele geçiriyor. Boğazımın arkasına yapışıyor. Çürümüş ahşap ve ölmekte olan şeylerin kokusu. Uzun, çok uzun zamandır ışık görmemiş şeylerin kokusu. Ağzımı kapatıyorum.

Solumdan bir ses geliyor, bir kütüğün kırılması gibi.

Döndüğümde, yüzümden bir adım ötede karanlıkta iki dipsiz kırmızı küre beliriyor. Kandan yapılmış parlayan fenerler. Biri yanıp sönüyor, sonra diğeri.

Fenerler

değil. Gözler.

Çıglık atıyorum ve geriye doğru sendeliyorum. Sonra bir ses. Kemiklerin çatırdamasının mide bulandırıcı sesi, derin ve keskin.

"Siz değirmen hel9 bizi."

Dehşet keskin bir noktaya yoğunlaşıyor. Dönüyorum ama gözler önümde beliriyor.

On ayak boyunda, iri bir şekil ağaçların arasından adım atıyor.

İlk başta şeklinin devasa bir insan olduğunu düşünüyorum ama hareketleri tamamen yanlış. Eklemleri yanlış yerlerde bükülüyor. Yukarıdan gelen bir parça ışıktaki geniş bir göğüs ve yosunlarla kaplı kalın uzuvlar görüyorum. Benekli derideki açık yarıklardan yanardöner, parlak yeşil bir sıvı akıyor. Soğanlı, şişmiş bir kafa boyunca bir yüz uzanıyor. İki uzun çürüyen Aesh şeridi açık çeneleri birbirine bağlıyor. Dilleri havayı tadan bir yılan gibi ileri geri sallanıyor. İblis memnuniyetle mırıldanıyor. *"Evet. Bize yardım ediyorsun."*

Yana doğru hamle yapıyorum ama iblis de hareket ediyor. Takip edebileceğimden daha hızlı, böylece yeni açıdan bana bakıyorlar, sanki cevabımı bekliyormuş gibi yana doğru eğilmişler.

Hızlı düşünüyorum, kalbim göğsümün içinde çarpıyor. Bu iblisten kaçamam, bu çok açık. Yapabilseydim hangi yöne giderdim? Nerede olursam olayım, Efsane Doğan'a Loca'dan daha yakınım. Bu iblis, cehennem köpeğinin yaptığı gibi beni yemek istiyor gibi görünmüyor.

Açıklığa doğru kayan bir adım atıyorum ama gözlerimi yaratıktan ayırmıyorum. "Yardım mı edeyim? Bunun için en uygun kişinin ben olduğuma emin misin?"

Dudaklar aç bir gülümsemeyle geri çekilir ve tırpan gibi geriye doğru kıvrılan iki sıra siyah diş ortaya çıkar.

"Evet," diyorlar ve ben daha sesimi çıkaramadan saldırıyorlar.

İblis beni bir çuval patates gibi omzuna atıyor, vücudumu öyle bir sarsıyor ki başım dönüyor. Yumuşak, sıcak bir kol dizlerimin arkasını sararak beni yerimde tutuyor. Boğazımda bir çığlık oluşuyor ama vücutlarından yayılan pis kokudan öğürüyorum.

Bir bulanıklık oluyor, sonra çenemi iblisin ıslak omurgasına çarptıran ani bir duruş. Tekrar öğürdüm. Küflü çamur yüzüme yapışıyor.

Yönümü bulamadan iblis beni aşağıya çekiyor ve bir oyuncak bebek gibi asılı kalana, ayaklarım yerde sallanana kadar döndürüyor. Mücadele ediyorum, ama sadece daha sıkı çekiyorlar, nefesimi keskin bir hareketle kesiyorlar. Yeterince hava alamıyorum.

Sekiz Efsane Doğan ve Lord Davis'in ikinci cehennem zebanisini köşeye sıkıştırdığı Şapel'e geri döndük. Fitz ve Nick onu tam mızraklamışlardı ki beni tutan iblis cehennemi bir çığlık attı. "*Pendvagon!*"

Herkes aynı anda döner.

Nick'in babası oğluna susturucu bir bakış fırlatır ve öne doğru bir adım atar. Davis, cüppesinin altına sakladığı uzun kılıcını yanındaki kınına soktu. "Neden geldin, uchel?"

"*Hanginiz Pendvagon?*"

Davis sesini rahat ve sakin tutuyor. Güneyli bir beyefendi yeni gelen birini basitçe selamlıyor. "Aradığınız kişi benim." Gözlerini bana dikti. "Fages'lerimizden biri elinizde. Kızı bırak da konuşalım. Sadece sen ve ben."

İblisin dişleri, sanki hoşnutsuzmuşlar gibi takırdayan bir şekilde birbirine çarpıyor. *Clacbelacbelacb.* "Onu yakalamak kolay olacak, *deceiuev.*" Jilet gibi keskin tırnaklar yanağımda yakıcı bir yol açarak derimi yarıyor. Çığlık atıyorum.

"Dur!" Nick bağırıyor, zaten ilerliyor.

Davis'in yanındaki el birinciye doğru kenetlenir. Bu bir işaret olmalı çünkü diğer Efsane Doğanlar Nick'in etrafını sararak onu kilitliyor. Onu koruyorlar. Yüzünde öfke çiçekleri açıyor.

İblis, damlayan bir pençesiyle Nick'i işaret eder. "*O benim şeytanım.*"

"Biz mi?" Davis'in yüzünde meraklı bir endişe ifadesi beliriyor.

"*Onu bize ver, legendbovn.*" İblisin eli göğsümün etrafında yavaşça sıkılıyor ve siyah acı görüşümü ele geçirmekle tehdit ediyor. Kaburgalarımın biri bükülüyor, bükülüyor...

"Hiç sanmıyorum." Davis ileri atılıyor, koşarken bıçağını çekiyor ama yeterince hızlı değil. Bir bulanıklık daha oluyor ve sonra iblis bir eliyle yaşlı adamın boğazını sıkarken, diğer eliyle de beni kavıyor. Davis'in kılıcı gürültülü bir takırtıyla taşa düştü.

"Hayır!" Nick hem Russ'ı hem de Fitz'i iterek bağıyor. Dirseği Fitz'in burnuna çarparak diğer çocuğu yere seriyor ama Nick çemberden çıkamadan Evan Fitz'in yerini alıyor. Yarasından akan kan Evan'ın alnından aşağı akıyor ama yine de ayakta duruyor.

İblis Davis'i havaya kaldırır. Nick'in babası iki eliyle iblisin pençesine yapışmış, hırıltılı bir şekilde nefes almaya çalışıyor, gözleri şişiyor. Yüzünün rengi kızarır, daha da kızarır.

"Sen eşleşirken ikisine de fatura keseceğim, Pendvagon," diye hırlıyor iblis, Davis'i o kadar sıkıyor ki adam morarıyor, "sonra da sana fatura keseceğim."

"Çok fazla konuşuyorsun."

Bu sesi duymaktan mutlu olacağımı hiç düşünmemiştim. Sel iblisin sırtına düşüyor ve rakibini bir baş kilidiyle sarıyor. İblis kükreyerek beni yere düşürüyor ve Davis'i açıklık boyunca savuruyor. Nick'in babası mide bulandırıcı bir çıtırtıyla bir ağaca çarpıyor ve gevşek bir dal yığını halinde taş zemine düşüyor.

Geriye doğru hamle yapıyorum, devasa bir ayağın darbesini kıl payı kaçırıyorum. İblis Sel'in sırtını ve saçlarını kavrayıp onu yerinden oynatmaya çalışıyor ama Sel sıkı sıkıya tutunuyor, yüzü pençelerinden uzakta.

Bir çift güçlü kol koltuk altlarımdan dolanıyor ve beni yukarı çekip arbededen uzaklaştırıyor.

Beni şaşırtan, peri kızı Sarah'ydı. Yeterince uzaklaştığımızda, "Geri çekilin," diye ısrar ediyor. Sonra Nick de dahil olmak üzere grubun yarısının Davis'in yanında toplandığı yere doğru koşuyor. Nick'in babası hareket etmiyor. *Aman Tanrım.*

İblis ve Sel, siyah ve yeşilden oluşan bir bulanıklık içinde dövüşüyor. Başka kimse çatışmaya girmeye cesaret edemiyor, neden etsinler ki? Başka kimse ayak uyduramaz. İki rakip birbirlerine hamle yaptıklarında, çarpışmalarının gücü yeryüzünü sarsar. Yerde dönüp yuvarlanıyorlar, birinciler derin gümbürtülerle birleşiyor. Birkaç dakika sonra Sel'in gömleği yırtılmış, balçık ve terle kararmıştı.

İblis Sel'in göğsüne tekme atar ve Merlin Aying'e gider.

Sel iki ayağıyla kayarak yere çömelıyor. Yüzünde vahşi bir sırıtma beliriyor. Kendini bir mermi gibi yaratığın üzerine fırlatıyor.

Bu manzara midemi bulandırıyor. Nick'in babası ölmüş olabilir ve Sel Kendisi.

"Onu sabit tutun!"

Ağacın arkasında, hançerleri olan çocuk ellerini Davis'in göğsüne bastırır. Hafif bir gümüş sıvı parmaklarını kaplıyor. Ben izlerken, sıvı adamın gömleğine yayılıyor. Bir kalp atışı sonra Davis nefes nefese uyanıyor. "Sakin ol," diye emrediyor çocuk. "Daha bitmedi..."

William, sanırım. Theiv Healev.

William Davis üzerinde çalışmaya devam ediyor ama etrafındaki rahatlama hissediliyor.

Nick'in babası yaşıyor.

Herkes Lord Davis'e o kadar odaklanmıştı ki, çok geç olana kadar kimse Nick'i fark etmez.

Elinde babasının kılıcıyla kavgaya doğru ilerliyor.

Sel iblisi yere yatırmış, bir botu yaratığın göğsünde, bir aether bıçağı da boğazında.

"Neredeyse babamı öldürüyordun!" Nick bağırır, öfke sesini demire çevirir.

İblis hevesle cıvıltıyor. "*Çocuk a99voaches! Bırak gelsin, mhel9! I-*" Sel'in bıçağının baskısından çıkan susturucu ve tıslayıcı bir sesle yaratık susturuldu.

"Bu bende, Nicholas." Sel gözlerini esirinden ayırmıyor. "Geri çekil. Bırak da işimi yapayım."

Nick, Sel'in uyarısını dikkate almaz ve kılıcını iblisin yüzüne doğru savurur.

İblis keskin bir dönüşle Sel'in bileğini kırar. Merlin'i kenara itiyor. Nick'in kılıcı iniyor.

İblis bir eliyle onu karşılıyor -bıçak derine saplanıyor- ve diğer eliyle Nick'in boğazını sıkıyor.

Nick yaratığın parmaklarını çekiyor. Gurgling. Nefes nefese.

İblis ayağa kalkar, zafer hırıltılarıyla Nick'i havaya kaldırır ve sonra onu gümüş taşa çarpar. Vücudu hareketsiz kalır.

Ben kaçıyorum.

Sel, Nick'in kılıcını savurduğu anda iblisin üzerine atıldım.
Birlikte vücudu bir yöne, kafayı ise başka bir yöne gönderiyoruz.

4

Yaralananlar sadece NICK, BABASI ve Evan değildir.

Lodge'un bodrum katının köşesinde duruyorum ve iki ikinci sınıf Fage'in on iki metal masa arasında gidip gelişini izliyorum.

Nick bana en yakın olanda. Babası onun yanında. Evan ortada, Victoria da en sonda yatıyor. Tor'un yaralandığını bile bilmiyordum.

Göğsü bir tazi tarafından yarılmıştı ve mavi elbisesine ve solgun yanaklarına kan sıçramıştı.

Yine de Davis'in adamlarından daha iyi durumda. Lord Davis'in omurgası iki yerden kırılmış.

Nick'in kafatası çatlamış.

Daha hızlı hareket etmeliydim. Uchel'e karşı daha çok mücadele etmeliydim. Nick iblisin peşinden gitmeden önce ona ulaşmalıydim.

İçerisi William'ın alanıdır. Elleri cıvaya benzeyecek kadar kalın gümüş aetherle kaplanmış halde masaların arasında ilerliyor. Aether imzasının parlak, narenciye kokusu odayı kaplıyor.

Bir düzen var. İlk olarak hayati tehlikesi olan yaralanmalarla başlıyor ve birkaç dakikasını anlamadığım Auid, lirik bir dilde mırıldanarak geçiriyor.

Aether yaralarına damlayıp derilerinde kaybolurken bedenlerinin üzerinde durur. Sonra uzaklaşır ve gözlerini kapatır, havadan tekrar aether çeken başka bir büyü mırıldanır. Aether parmaklarını kaplar ve döngü yeniden başlar.

Kendi ellerime bakıyorum. Titremeleri durmamıştı.

Locaya döndüğümüzde grup dağılmıştı. Fage'lerin çoğu evlerine gönderilmişti. Russ Felicity'yi kontrol etmeye gitti. Hâlâ uyuduğunu teyit ettikten sonra -bana söylenene göre Uyanış'tan sonra sık görülen bir iyileşme süreciymiş- benimle birlikte beklemek için aşağı indi ve bana bir kazak verdi. Giydim, çünkü başka ne yapacağımı bilmiyordum. Bana yukarı çıkıp düş almak isteyip istemediğimi sordu. Ne dediğimi hatırlamıyorum ama sonra beni yalnız bıraktı.

İçerideki duvarlara bakıyorum ve neden hastanedeki küçük oda gibi yeşil olmadıklarını merak ediyorum. Sonra, savunmam düştüğü için, tekrar hastanedeyim. Hemşire orada. Ve Merlin. Ve annem ben daha hoşça kal diyemeden gitmiş.... gözlerimi kapatıp ona kadar sayıyorum ta ki üç ay sonrasına kadar. Ta ki Lodge'daki hastaneye geri dönene kadar.

"Nerede o?" Sel, gözleri ikiz güneşler gibi parlayarak, uzun siyah paltosunun içinde kutsal olmayan bir melek gibi kapıdan içeri dalıyor. Arkasından korkuları yüzlerinden okunan iki Fage'in çıktığını fark etse de bir şey söylemiyor.

William'ın sesi eşit ama 1rm. "Durumu stabil ama uyanık değil. Sel-Sel!"

Sel adımlarını Nick'e doğru atıyor ve adımlarında bir aksama bile yok. William bileğini çoktan iyileştirdi mi? Sel, Nick'i yattığı yerde inceliyor. Nick'in gömleği kesilerek açılmış, göğsü ve karnı ortaya çıkmıştı. Her zamanki yakışıklı, açık yüzü solgun ve sıkıştıktır. Geldiğimizden beri gözlerini açmadı.

"Ölmesen iyi edersin, Davis," diye emretti Sel. "Şimdi olmaz."

"Sel." William Sel'e doğru adım atıyor, gümüş kaplı ellerini bir doktor gibi havaya kaldırmış. "Nick'in durumu stabil," diye tekrarlıyor. "İyileşecek. Öte yandan Lord Davis'in durumu henüz stabil değil. İkisini ve buradaki herkesi tedavi etmeye devam etmem gerekiyor ve sen buna yardımcı olmuyorsun."

Sel, Evan'ın masasına bakıyor ve çenesindeki kaslar geriliyor. "O da ölemez. Ne Squires ne de Scionlar."

"Biliyoruz, Sel!" Russ elini saçlarının arasında gezdiriyor. "Bu iki hafta içindeki dokuzuncu saldırı mı?"

"Ve yıllardır görülen ilk uchel," diyor Fitz, Sarah'nın yanındaki kapı aralığına yaslandığı yerden.

"O sürü beslenmek ya da kendilerine aether aşlamak için gelmedi. Bir amaçla geldiler," diye karşılık veriyor Sel. "Bu gece toplanacağımızı biliyorlardı, dağılacağımızı biliyorlardı ve Arthur'un Scion'unun orada olacağını biliyorlardı. Nasıl?"

Russ scoPs. "Gölge Doğanlar hiçbir şey düşünmez. Bırakın plan yapmayı, düşünemeyecek kadar beyinsizdirler."

"Uchel'i görmedin mi Copeland?" Sel alay eder. Saçlarının uçları yanmaya ve duman çıkarmaya başlıyor. "Sadece bir uchel isel'e birlikte çalışmayı emredebilir ve bu gece olan da tam olarak buydu. Büyük iblisleri hafife alırsan kendini tehlikeye atarsın. Ve yakında hayatını korumak için yemin edeceğin Scion'unun hayatını da tehlikeye atıyorsun."

Russ yüzünü buruşturur ve arkasını döner.

Sel gitmek için döndü ama beni fark etti ve durdu. Konuştuğunda sesi çok netti. Tehlikeli. "Onun burada ne işi var?"

Sarah öne çıkıyor. "Bree uchel tarafından rehin alındı, Sel. Her tarafı balçık içinde, korkudan ödü patlıyor. Sakin ol, olur mu?" Beni, tanımadığı birini savunmasına şaşırdım. "Nick'i kurtarmaya bile çalıştı."

Sel'in bakışları sertleşiyor. "Ve uchel'in kollarında *hev* ile geri gelmesinin sadece bir tesadüf olduğunu mu varsayacağız?"

"Yardım etmeye çalıştım." Sesimin bu kadar küçük çıkmasından nefret ediyorum. Benim hissettiklerime benzemesinden nefret ediyorum. "Denedim-"

"Ne yapmaya çalıştın, küçük kız?" Diğerlerinin sert beyaz fayans üzerindeki ayakkabılarının aksine, Sel'in ayakları bana doğru ilerlerken hiç ses çıkarmıyor. "Yardım mı? Kime yardım edeyim? Nick'e mi yoksa uchel'e mi?"

Başımı sallıyorum ama bu başımı döndürmekten başka bir işe yaramıyor. "*Ricb.*

BEN-" "Selwyn!" Sarah uyarıyor. "Onu rahat bırak."

Ama çoktan önümde, o kadar yakınımda duruyor ki bakışları yüzüme kor gibi düşüyor. Aramızdaki hava pişmeye başlıyor, dudaklarımdan bir nefes çıkmaya zorluyor.

Korku Autters, anılarla çarpışıyor. Bu anı biliyorum. Buraya daha önce de gelmişim. Bir hastanedeydim ve kaçmaktan başka bir şey istemiyordum.

O zaman yapmamıştım. Şimdi de yapmayacağım.

Sel, ağız kulağının dibine gelene kadar eğiliyor. Nefesi yanaklarımda yanık tarçın ve duman gibi dalgalanıyor. "Senin hakkında bir yalan var, *Page Matthews*. Eğer senin de bu işin bir parçası olduğunu öğrenirsem..."

"*Yapamam,*" diye homurdandım.

Dişlerini gösteriyor, sonra dönerek uzaklaşıyor. "Fete nerede?"

Russ, "Üçüncü ve dördüncü sınıf Fage'lerle şişmanlamak," diye yanıtlıyor. "Daha fazlasını arıyorum."

"Hayır," diye mırıldanıyor Sel. "Gölge Doğanlar bu gece oyunlarını oynadılar. Daha fazlası olmayacak. Olduğun yerde kal Copeland. Uyanır uyanmaz Felicity ile senin aranda Savaşçı Yemini'ni yöneteceğim." Sel bir eliyle ceketinin yakasını çekiştirirken diğer eliyle beni işaret ediyor. "*Onun* gitmesini istiyorum. O buraya ait değil." Kapıdan içeri giriyor ve titrek bir sessizlik içinde odadan çıkıyor.

"Bu adamın en kötü yanı, arkasından konuşmanın güvenli olup olmadığından asla emin olamamanız," diyor Russ sinirli bir iç çekişle. Sarah onun koluna vurur. "Ne? Bu doğru!"

Sarah bana dönüyor, gözleri endişe ve özrü bir arada barındırıyor. "Sel için üzgünüm.

O... koruyucu. Sen buraya aitsin. Artık bizden birisin."

Başka tarafa bakıyorum, çünkü mesele de bu. Ben onlardan biri değilim.

Kaşlarını çatıyor ve yanağımı incelemek için yaklaşıyor. "Bree'nin yüzüne ulaşacaksın, değil mi William?"

"Elbette," diye mırıldanıyor William, başı Evan'ın alnına eğik. "Triyaj yapmama izin verin, Efendi Griffiths..." Azarlama sırasında bile, şifacının sözlerini eğlence renklendirir.

William bir şekilde onu dinleyen Sel'e karşı çıkıyor ve benim için ayağa kalkın Sarah'ya sataşılıyor. İkisinden de hoşlandığıma karar veriyorum. Ne yazık ki ardından bir suçluluk duygusu geliyor: Sel, Gölge Doğanlar'la çalıştığım konusunda yanılıyor ama yalan söylediğim konusunda yanılmıyor.

Dikkatleri üzerime çekmek için konuyu değiştiriyorum. "Neydi o canavar? İblislerin hayvanlara benzediğini sanıyordum ya da-"

Sarah başını sallar. "Eğer İseller, yani küçük iblisler, tam bedene geçecek kadar güçlüyse, hayvanlara ya da eski metinlerde gördüğünüz yaratıklara benzerler. Boynuzlu, kuyruklu iblisler. Ama ucheller daha büyük iblislerdir. Daha az yaramazlık, daha çok cinayet ve karşı tarafa geçer geçmez ceset bulacak kadar güçlüler. Görünüşleri "-

Tereddüt ediyor, William'la deşifre edemediğim bir bakış paylaşıyor-"... daha insani."

Russ bir duvara yaslanıp kollarını kavuşturuyor. "Eski masallara inanırsanız, en güçlü uchel, goruchel, insan kılığına bile girebilir. Aramızda gizlenerek yürürler."

İçime soğuk bir korku hançeri saplanıyor. Sel birkaç saat önce *bana* uchel demişti. Onlardan biri olduğumu, insan kılığına girdiğimi düşünüyor. Nick'e ve bölümün geri kalanına zarar vermek için buradayım. Nefesim vücudumu sessiz bir şekilde terk ediyor.

"İnsan kılığına girmiş iblisler." Fitz gözlerini deviriyor. "Geceleri çocuklara anlatılacak korkunç hikâyeler. Efsane ve irfan."

William başını kaldırmadan konuşuyor. "*Biz* efsane ve söylenceleriz, Scion Baldwin." Fitz cevap olarak kaba bir hareket yapar.

"Nick'i neden istediler?" Fısıldıyorum.

William ellerini Evan'ın üzerinde tutarak duraklıyor. Dört Efsane Doğan önce bana, sonra birbirlerine bakıyorlar.

Russ dik durur. "Çünkü o bizim kralımız ya da resmen öyle olacak. Uyandığında."

"*Eğer* Uyanmışsa," diyor Sarah.

Fitz scoPs, yakasında kırmızı bir Aush oluşuyor. "*Gerçekten* bunun bir 'eğer' olduğunu mu düşünüyorsun, Sar? Bizler sırayla çağrıldık. Flick'in Soyu dördüncü sırada, yani Kuzey'deki Kay'ın Soyu da yakın zamanda çağrılmış olmalı ve Lord Davis bunu bize söyleme zahmetine girmedir. Sırada Tor ve Tristan'ın soyu var. Sonra Batı'daki çocuk ve Lancelot soyu. Sonra bir numara, Nick. Ve bom, Camlann."

Russ başını sallar. "Hadi ama dostum, abartma."

"*Zxaggevate?* Sence abartıyor muyum?" Fitz'in gözleri küçümsemeyle doldu. "*Lamorak* Soyu'nun Scion'u -senin Scion'un- Uyandı. Gerçekliğimize hoş geldiniz, Efendi Copeland. Siz yüksek rütbeli çocuklar oyun oynayıp savaşta değilmişiz gibi davranırken, geri kalanımız her iki yılda bir Uyanıyor ve *ölüyor*." Öfke yüz hatlarını buruşturuyor. "İnanmak istesenez de istemesenez de Camlann *geliyor*!"

Uzun bir süre kimse bir şey söylemiyor.

Sessizlikte, "Camlann nedir?" diye sordum.

Fitz ıslık alarak başını sallar. "Kral *olması* umurumda değil, birinin Nick Davis'le konuşması gerekecek. Bir Fage'i ona hiçbir şey söylemeden ne sürmek, Fage'lerin nasıl öldüğünü gösterir. Hepinize Efsane Doğuş 101 ile iyi eğlenceler. Ben ıkıyorum." fkeli adımları koridorda yankılanıyor.

"Nick bana bir şeyler anlattı," diyorum, sesimdeki savunmacı tonu güçlükle bastırarak. Nick'in masasına doğru yaklaşıp göğsünün sığ ve kısa nefeslerle yükselişini izliyorum. "Sadece... her şeyi değil."

William'ın aether'ı Evan'ın alnında eriyor ve Evan i çekerek ayağa kalkıyor, ilk kez doğrudan benimle konuşuyor.

"Pekala, şimdi seni yakalamak için iyi bir zaman."

5

William, dört hastasının artık stabil olduğunu ve tamamen iyileşmeleri için yeterli miktarda iyileştirici aether aşılandığını açıkladıktan sonra, o ve ben dışarı çıkarken Sarah ve Russ'a odaya göz kulak olmalarını emrediyor. Russ şikâyet etmeye başladı ama William kaşlarını kaldırarak onu susturdu.

Kapıda beni takip etmem için işaret ediyor. Kendime gitmem gerektiğini çünkü Tarikat hakkında daha fazla şey öğrenmenin görevimin bir parçası olduğunu söylüyorum ama içimdeki küçük bir ses kabul etmemin tek nedeninin Nick'in yanaklarına nihayet geri dönen pembe rengin dokunuşu olduğunu fısıldıyor.

Bodrum katındaki uzun, ışıldayan koridora çıktık ve asansöre doğru yöneldik. Asansöre bakarken Russ'ın beni bodruma indirirken yaptığı kısa ve puslu konuşmayı hatırlıyorum. "Asansörünüz var mı?" diye sormuştum.

Alaycı bir şekilde gülümsedi ve "Bir sürü şeyimiz var" diye cevap verdi.

İçeri girdiğimizde William, Russ'ın kullanmadığı duvardaki bir paneli açıyor. Sayısal bir tuş takımına bir kod giriyor, sonra siyahtan turuncuya dönen kare bir düğmeye basıyor. Asansör hareket ettiğinde, midem kendini altüst etmekle tehdit ediyor.

William okunamayan gri gözleriyle bana bakıyor. "Kollarım nasıl?"

Göz kırpyorum, kafam karışıyor. "Kolların mı?"

Göğsüme sardığım ön kollarıma doğru başını sallıyor. "Genelde hastalarımı takip etmeyi severim ama buna fırsat bulamadan seni götürdüler."

Korku içimi kaplıyor. Birinci Kural, ona ne hatırladığımı söyleyemeyeceğim anlamına geliyor. "Ben... Emin değilim..."

Sırıttıyor. "Kurnazlığa gerek yok. Ben kalıtımsal olarak ve doğam gereği bir şifacıyım. Yaralarınızın nasıl olduğunu gerçekten bilmek istiyorum."

Ne diyeceğimi bilemez bir halde iki kolumu da uzatıyorum. Bileklerimi tutuyor ve bir ön parmağını önce bir kolumun, sonra diğerinin iç derisinde gezdiriyor. "Güzel. Aether'ı iyi almışsın."

Asansör sarsılarak durdu. Safrayı yuttuğumda, William'ın kurnaz gözleri inceden inceye kısılıyor. Kapılar daha da alçak bir kata ve benzer uzun bir koridora açılıyor, ama o kapıları açık tutmak için düğmeye basıyor.

"Alabilir miyim?" Sağ yanağımdaki yapışkan, ağrıyan noktayı işaret ediyor. Başımı salladım. Ama bana tekrar dokunmak yerine, bir elini koridora doğru uzatıyor, sonra yüzümdeki ifadeye bakıp kıkırdıyor. "Aether her yerde, ama biraz cep telefonu sinyali gibi. Metal bir kutunun içinde bulmak zor." Açıklama yapmak için asansöre bakıyor. Büyücü Aame'nin dönerek avucunda toplanmasını izliyorum. Kalın, gümüş bir sosa dönüşüyor ve elinin üzerinden akarak parmaklarını ve bileğinin etrafındaki yeşil deri kabı kaplıyor. Önce göz teması kurarak yaklaşıyor ve üç parlayan parmağını yanağımanın üzerinde gezdiriyor. Dökümünün parlak narenciye kokusu aramızda yayılıyor, burnumu dolduruyor.

Aether soğuk ve bana biraz uchel'in tenimdeki çamurunu hatırlatıyor. Ainch yapıyorum ve William mırıldanıyor. "Derin nefes al." Soğuk yayılıyor, dokunduğu yeri yatıştırıyor. Kaşıntılı bir his var, sessiz bir tıslama ve ağrı kayboluyor. "Tamamdır." Bileğine bir dokunuş ve aether çözülüyor. "Nasıl hissediyorsun? Başın dönüyor mu?"

Başımı tutuyorum, öne arkaya eğiyorum. "Hayır. Geçen seferki gibi değil." "Bir zamanlar doğmuş biri için hızlı alışyorsun," diyor düşünceli bir şekilde.

"Teşekkürler mi?"

Yanıt olarak başını eğiyor ve koridoru işaret ediyor. "Gidelim mi?"

Midem tekrar dönüyor ve bir kol omuzlarıma dolanıyor. "Bu taraftan." Tökezliyorum ve William bir kapıyı iterek açarken beni daha sıkı kendine çekiyor. "İşte gidiyoruz."

Bir kabin kapısı, bir tuvalet. Sonra dizlerimin üzerinde kusuyorum, öğürüyorum, yediğim her şey vücudumdan çıkmış gibi hissedene kadar tekrar kusuyorum.

İşim bittiğinde, topuklarımın üzerinde geriye yaslanıyorum. Eli sırtımda rahatlatıcı daireler çiziyor. Serin bir avuç içi alnıma dayanıyor. Nefesim yavaşlayana kadar sessizlikte oturuyoruz.

Bir süre sonra William bana kireç rengi bir bez mendil uzatıyor. Mendile bakıyorum, endişe verici derecede parlak kumaş karşısında şaşkırım. Sesindeki gülümsemeyi duyuyorum. "Bu babamındı. Gawain'in Soyu, anlayışlı insanların 'gösterişli' dediği şeydir." Kullanmakta tereddüt ederek kumaşı tutuyorum ama ben daha bir şey söyleyemeden o karşı çıkıyor. "Lütfen. Bir yerlerde utanç verici derecede yeşil bir sandıkta utanç verici derecede büyük bir miktarım var."

Burnumu ve ağzımı silerken zayıf bir gülümseme veriyorum. İşim bittiğinde beni banyonun lavabolarının yanındaki minderli bir banka götürüyor.

"Teşekkür ederim."

"Bu kadar yeter." Dizimi okşuyor ve dikkatli gözlerle yüzümü izliyor. "Bizim dünyamız... çok fazla."

Titreyerek nefes alıyorum. "Evet."

Başını öne eğiyor. "Ve içinde olmak istediğinden emin misin?"

William'ın sorusu beni şaşırttı. Emin miyim? Bu geceden sonra, gerçekten emin miyim? Babamı ve kütüphanenin merdivenlerinde yaptığımız konuşmayı düşünüyorum. Sesini şimdi bile duyabiliyorum. "... Başımıza gelen bu şey... Ben de hissediyorum. Gerçekten kötü hissettirdiğini biliyorum." Bu acıyı hissediyor ama yine de her gün işe gidiyor. Evimizde *her gün* annemin yankısıyla yaşıyor, ben buna zor dayanırken. Annemi ve aptalca bir geceden sonra onunla konuşmamı engelleyen inatçılığı -hayır, *uysallığı*- düşünüyorum.

Ouv Bvaue Bvee.

Tekrar nefes alıyorum, bu sefer daha güçlü. "Evet. Eminim."

"Tamam," diyor ayağa kalkarak. "Eğer burada kalmaya kararlıysan, o zaman kesinlikle Efsane Doğanlar hızlandırılmış kursuna ihtiyacın var. Ama önce çaya ihtiyacın var."

William çay konusunda şaka yapmıyormuş.

Kendisi koridordan mutfağa giderken beni birkaç dakika banyonun dışında bekletiyor. Geri döndüğünde, dumanı tüten bir fincan limonlu zencefilli çayı avuçlarımın arasına sıkıştırıyor ve biz konuşurken içmemi emrediyor.

Sel'in William'ın vasiyetini neden kabul etmediğini anlamaya başlıyorum. Kibirli olmadan buyurgan ve haklı çıkma konusunda esrarengiz bir becerisi var.

Flus, çay çok lezzetli.

Önüme geçip bizi koridorun sonunda, asansörün karşısındaki lacivert kapıya götürüyor. "Locanın kaç tane bodrumu var?" diye soruyorum.

"İki. Üst katta hastane ve eğitim odaları, ayrıca ağır yaralı hastalar için bazı nekahet odaları var. Aşağıda ise kimsenin kazara görme riskini göze alamayacağımız diğer tüm gizli malzemeler var. Eserler ve üye belgeleri" -az önce geçtiğimiz bir kapıya başparmağını sallayarak- "sıcaklık ve ışık koşulları üzerinde daha fazla kontrole sahip olduğumuz bir soğuk hava deposunda. Neyse ki, en eski eşyalar yıllar içinde Merlinler tarafından aether ile o kadar aşılansmış ki, parçalara ayrılmaları konusunda endişelenmemize gerek yok." Kapıya ulaşıyor ve kolun yanındaki tuş takımına bir kod daha giriyor. "Ama asıl görmemiz gereken şey bu."

Bardağı ellerimin arasında sıkıyorum. Kalbim o kadar gürültülü çarpıyor ki duyabileceğinden endişeleniyorum. "İblis yok, değil mi? Beni ortaçağdan kalma bir korku evine atarak bir tür tacizde bulunmuyorsun, değil mi?"

Yüksek sesle ve hafifçe gülüyor. "Hayır" -kapıyı açıp içeri eğiliyor, iç duvarda bir elektrik düğmesi arıyor- "ama 'Ortaçağ Korku Evi' harika bir grup ismi olurdu."

Gözlerimi deviriyorum ama mizahı için minnettarım. Çaydan bir yudum daha alıyorum ve midem neredeyse sakinleşiyor.

Işık düğmesini çevirir ve başka bir odayı değil, geniş bir döner merdivenin tepesindeki sahanlığı aydınlatır.

Merdivenlerden iki kat daha iniyoruz ve biz yürürken o da konuşuyor. "Efsane doğan ebeveynler çocuklarına Tarikatı ve Çizgileri biz gençken açıklar. Vassallar tehlikeli olabilecek kadarını bilirler ama senin gibi yeni Fage'ler söz konusu olduğunda, tüm ilginç detayları anlatacak olanlar genellikle sponsorlardır."

"Nick'in gerçekten zamanı yoktu," diye mırıldanıyorum arkasından merdivenlerden inerken. *Ona gerçekten zaman ayırmadım*, diye düşünüyorum.

William şaşırır. "Düşündüm. Sorun değil, onurlandırmak hoşuma gidiyor."

Eski bir kilim ve birkaç oturma sandalyesi dışında boş olan geniş, rutubet kokulu bir odaya ulaşıyoruz. Bir başka tepe lambasına çarptıktan sonra arka tarafa yöneliyor. En uçta, oda kadar geniş siyah bir perdeyle kaplı bir duvar var. "Bir Vasal Gizlilik Yasası üzerine yemin edip Tarikat'a bağlılık yemini ettikten sonra, kendilerine atanan Hat'tan biri Tarikat'ın kökenini ve misyonunu açıklar. Eğer çocuklarının Fage'e katılmasını ve bir yaver olma şansına sahip olmasını istiyorlarsa, o çocuk da Yasa üzerine yemin eder."

"Peki ya şu *movbs*?"

"Evet." Kalın altın bir ipi açıyor ve homurdanarak makaradan aşağı çekiyor. "Vassallar bizi ifşa etmez; çoğu aile yüzyıllardır Tarikat'a bağlı ve çocukları sonunda Bey olmasa bile sosyal ve finansal olarak kazanacakları çok şey var. Ayrıca"-William sırtıyor-"zengin insanlar sırları sever."

O çektikçe perde yukarı doğru çekiliyor ve duvarın tamamını ya da benim duvar *sandığım* şeyi ortaya çıkarıyor.

Görüş alanımın tamamını kaplayan, şimdiye kadar gördüğüm en büyük gümüş levha. Şapelden bile daha büyük. Üç kat uzunluğunda olmalı, 1. Aoor'un en uzak duvarına kadar uzanıyor. Levhanın üzerinde titizlikle oyulmuş binlerce çizgi var. Her birkaç santimde bir, çizgiler mücevherlerden yapılmış parlak yıldızlar için kırılıyor, sonra tekrar altlarından başlıyor. Levha o kadar uzun ki tamamını görebilmek için geri çekilmem gerekiyor.

Kollarını kavuşturur ve yukarı, yukarı, yukarı bakar. "Burası Çağlar Duvarı. Yuvarlak Masa'nın on üç soyu ve onların Soyları."

Duvarın en tepesinde, gümüşün içine gömülü on üç adet 1. boy taş bulunmaktadır. Merkezde beyaz bir elmas yer alırken, diğer taşlar kırmızı, yeşil, mavi ve sarının çeşitli tonlarında parlıyor. Taşların üzerinde zarif bir yazıyla kazınmış bir ifade yer almaktadır: Y LLINACH YW'R DDEDDF.

"Çizgi Kanun'dur," diye tercüme ediyor William. "Tarikat ve Vassal sömürgecileri karışık bir gruptu: Galler, İngilizler, İskoçlar, İskoç-İrlandalılar, Almanlar. Ama altıncı-

Yüzyıl Galler'i Arthur'un doğum yeridir, bu yüzden Galce Tarikat'ın ilk diliydi. Eski büyülerden bazıları hâlâ Galce'dir, tıpkı benim içeride kullandığım swyn'ler gibi."

Sanırım *Rlice bunu sevecek. Tarih, duvar, her şey.* Sonra benimle olmasını dilediğim için bir suçluluk duygusu hissediyorum. Onun incinmesini asla istemezdim ve şu anda bedensel yaralanma giriş bedeli gibi görünüyor.

"Potansiyel Scion çocuklarına ilim erkenden ve sık sık anlatılır. Önce ailelerimiz, sonra Liege'ler -emekli Scion'lar ve Dublörler- ve on altı yaşına geldiğimizde yine ailelerimiz tarafından. Bu, şövalyelerimizin bizi çağırabileceği ilk yıldır." Birçok kez dinlediği belli olan bir hikâyeye dönerken gözleri odak noktasını kaybediyor. "Yuvarlak Masa'nın zirvesindeyken Arthur'un emrinde yüz kırktan fazla şövalye vardı. Ama zamanla, Cysgodanedig'le olan savaşımız olan Gölgedoğan Savaşları bu sayıyı sadece en güçlü on üç şövalye kalana kadar azalttı. Merlin ve Arthur, Masa'nın düşmesi halinde dünyanın ne hale geleceğinden korktular ve bu yüzden Merlin Sonsuzluk Büyüsü'nü tasarladı: Kalan şövalyelerin yeteneklerini arttırmak ve ruhlarını soylarına bağlamak için güçlü bir büyü, böylece varisleri sonsuza dek karanlığa karşı durabilecekti. Böylece Masa ölümsüz olarak yaşamaya devam edecekti." William'ın sesi hürmetle alçaldı ya da belki de daha önce hikâyeyi anlatan kişilerin hürmetini yankılıyor. "Şövalyelerimiz uyandığında, ruhları yeniden yaşar. Bu yüzden Çizgilerin dışındakilere Unanedig diyoruz. 'Bir kez doğanlar'. Ve bu yüzden kendimize Chwedlanedig diyoruz. 'Efsane Doğumlu.'"

İnsanın ailesinin izini bu kadar geriye sürebilmesi benim hiç aklıma gelmeyen bir şey. Benim ailem sadece Kurtuluş'tan sonraki nesle kadar uzanıyor. Birdenbire, burada durup Duvar'ın ihtişamını görmek ve inkar edilemez bir cehalet ve yetersizlik duygusu hissetmemek çok zor. Sonra bir hayal kırıklığı, çünkü muhtemelen birileri hepsini kaydetmek istemişti, ama ailemin tarihini bu kadar geriye kim yazabilirdi? Kim yazabilirdi, yazmayı kim öğretebilirdi, buna kim izin verebilirdi? *Ouv Duvarı* nerede? Beni kaybolmuş değil, bulunmuş hissettiren bir duvar. Ona bakan herkesin üzerinde yükselen bir duvar.

Huşu yerine, *aldatılmış* hissediyorum.

Derin bir nefes alıyorum ve sesim sertleşerek William'a dönüyorum. "Altıncı yüzyıl mı dediniz? Her şövalyenin soyunda binlerce yaşayan

Şimdiye kadar torunları?"

"Evet, ama bir Scion bir soydan daha fazlasıdır - onlar bir varistir. Şövalyenin *mirası*, gelişmiş yetenekleri ve etere olan yakınlığı, her seferinde tek bir kişide yaşar. Ve bu miras sadece Uyanmış bir Scion tarafından aktarılır, Felicity'nin bu gece olduğu gibi iktidara çağırılmış biri. İngiliz monarşisini ve veraset çizgisini düşünün: her çocuk tahtın varisi değildir, sadece hükümdarın en büyüğüdür. Eğer veliaht tahtı alamazsa, o zaman taht onun çocuğuna ya da onun çocuğunun çocuğuna geçer. Eğer veliahtın çocuğu yoksa, güç kardeşine, sonra da kardeşinin çocuklarına geçer. Ve o zaman bile, sırada kim varsa onun uygun olması gerekir."

Kaşlarımı çattım. "On altı yaşında olmakla ilgili bir şey mi söyledin?"

Kaşlarını kaldırıyor. "Hızlısın. Güzel. Bir Scion on altı ile yirmi iki yaşları arasında olmalı. Merlin'in hakkını vermeliyim, büyü işleri düzenli tutuyor. Al bakalım."

Bir parmağını sağda sondan ikinci çizgiye yerleştirir. Parmak ucu taşa değer değmez, soy çizgileri boyunca damarlardaki kan gibi akan bir ışık huzmesi yayılır. Işık en tepeye ulaştığında, her taşın üzerinde benzersiz bir parlayan oyma belirirken, hepsinin üzerinde daha büyük bir sembol parlar.

Renkler. Paralar. Sigiller.

Nick'in kolyesini, zinciri tişörtümden avucuma dökülene kadar çekiyorum. -Ve daha önce kaçırdığım bir şeyi gördüm. Madeni para iki taraflı. Bir yüzünde tarikatın birleştirici sembolü olan, ortasında süslü bir elmas bulunan daire yer alıyor. Diğer yüzünde ise kudurmuş bir ejderha.

Fendragon.

William yaklaşıyor ve sırtı bana dönük bir şekilde konuşuyor. "Duvar, dışarıdan birinin bu odaya girmesi ihtimaline karşı isimleri gizlemek için büyülenmiştir. Son altmış neslin Scion isimleri günümüze kadar burada kayıtlı. Tarikat eskiden tüm kayıtları kitaplarda tutardı. Elbette kolaylık olsun diye hâlâ da öyle ama Güney Bölümü kurucuları okulu inşa etmeye karar verdikten sonra kayıtları Duvar'a aktarmaya başladılar."

Gözlerim açıldı. "Carolina'yı Tarikat mı inşa etti?"

Göz kırpıyor. "Kesinlikle. Gölgedoğanlar Avrupa'dan Amerika'ya yayıldılar, belki de yeni avlanma alanları arıyorlardı ve sayıları giderek arttı.

kolonilerin yanında. 1700'lere gelindiğinde Doğu Kıyısında yüksek bir Gates yoğunluğu vardı. Kurucular ilk Yuvarlak Masa bölümünü açtılar, Locayı inşa ettiler ve ardından etrafına okulu eklediler. Hatta Carolina kısmen uygun Ruhları toplamak ve eğitmek için bir bahane olarak inşa edilmişti. Erken Kolej, on altı yaşındaki Scionları mümkün olduğunca erken kampüse getirmek için oldukça yakın bir zamanda üretildi, böylece bölümle birlikte Kapıların yakınında yaşayabilir ve eğitim alabilirler. Hatlar birkaç tarihi okul boyunca yayılmıştır, ancak bizim bölümümüz en eskisidir.

"Hatlar orijinal Yuvarlak Masa'nın komuta zincirini takip eder ve bu rütbe Uyandırıldığımız sırayı belirler." Yeşil bir taştan inen ve küçük bir yıldızla son bulan bir kan çizgisini işaret ediyor. "Bu benim. Ben Sör Gawain'in soyundan geliyorum, on ikinci dereceden. Büyü, gelişmiş iyileşmeye ek olarak Gawain'e gün ortasında ve gece yarısı doğaüstü bir güç verir." Bön bön bakıyorum ve o da omuz silkiyor. "Gawain tuhaf bir adamdı, ne diyebilirim ki?"

Bakışlarını duvardaki turuncu bir taştan inen bir sonraki satıra kaydırıyor: "Fitz, Sör Bors'un soyundan geliyor, on birinci rütbede. Savaşta, daha önce hiç görmediğiniz bir çevikliğe sahip. Bir yaver aldığımızda, Savaşçı Yemini'nde bize katılacak bir savaş ortağı seçmiş oluruz. Kan bağımızın gücünü paylaşacak birini. Fitz geçen yıl Evan'ı yaver olarak seçti."

Bir avuç dolusu koyu sarı bir mücevherin altındaki çizgiye doğru ilerliyor: "Fete bu yıl bizim için yeni, birinci sınıf öğrencisi. Sör Owain'in soyundan geliyor, yedinci sırada. Owain'in Dölleri, savaşta kendilerine katılması için aslan tanıdıklarını çağırabilir. Fete'in bu yıl bir yavere ihtiyacı var, tıpkı benim gibi."

Birkaçının üzerinde, kırmızı taş: "Felicity Lamorak'ın soyundan geliyor. Bildiğiniz gibi dördüncü sırada. Geçen yılki turnuvada Russ'ı yaveri olarak seçti. Bu geceden sonra bir kayayı delip geçecek kadar güçlü olacak.

-Sel onlara yemin ettiğinde Russ da edecek."

Birinin üzerinde, mavi. "Victoria, Sarah'nın yaveri olduğu, üçüncü dereceden Tristan Soyu'nun soyundan geliyor. Uyandığında adı buraya yazılacak. Nişancılık ve hız."

Tam ortadaki son çizgiyi işaret ediyor. "Ve bu yıldız Nick için."

Yukarı bakıyorum. Arthur'un saf beyaz elması aşağıya, aşağıya, aşağıya, kalçamla aynı yükseklikte duvara oyulmuş tek bir parlayan yıldızla doğru iniyor.

Parmaklarım iznim olmadan ona dokunmak için uzanıyor ve ben onları geri çekiyorum. William'ın ağzı bilmiş bir gülümsemeyle kıvrılıyor.

"Normal şartlar altında Tarikat, Uyanmış bir kral olmadan tek başına çalışır. Vekiller bunun için var. Gölge Doğanlar beslenmek ve terör estirmek için dünyamıza girerler, biz de onları öldürürüz ve nispeten barış sağlanır. Benim gibi düşük rütbeli Scionlar sık sık Uyandırılır ve genellikle iblisleri uzak tutacak kadar güçlüyüzdür. Eğer yaşlanırsanız ya da süreniz dolarsa, bir sonraki uygun Scion sizin yerinize çağrılabilir ve döngü devam eder."

"Zx9ive? Ölürsen mi demek istiyorsun?" Korkmuş bir şekilde sordum.

"Her soydan gelen Scion ve arkasından gelen dokuz potansiyel uygun torun, yürüyebildikleri anda eğitime başlarlar." Bana dönüyor, gözleri yüz ifademi değerlendiriyor. "Riskleri biliyoruz ve elimizden geldiğince hazırlanıyoruz."

Fitz'in daha önce söylediklerini ve Lord Davis'in Uyanmışları cehennem köpeklerine karşı ön saflara göndermek için verdiği emirleri hatırlıyorum. "Ama eğer daha düşük rütbeli Scionlar her zaman çağrılıyorsa, o zaman sizin Hatlarınız piyade olur. Savaşın yükünü siz çekiyorsunuz. Daha yüksek rütbeli Scionlar-"

William parmaklarını kaldırarak sözümü kesti. "Hayır, küçük Fage, o yola girme." İç geçiriyor. "Fitz'in yolu -tüm ailesinin yolu-... onursuzca. Biz birinci olarak adlandırıyoruz çünkü bin beş yüz yıl önce şövalyelerimiz ilk gelenlerdi. Lord Davis'in dediği gibi, hizmet etmek kendini yüceltmektir. Bu yüceltici. Bazıları bu yükü kızgınlıkla taşır ama gerçek şu ki, hiçbirimizin başka seçeneği yok. Ölümsüzlüğün bir bedeli vardır. Nihayetinde dünyada kötülük var ve onunla savaşacak donanıma sahip olanlar da bizleriz."

"Normal şartlar altında, Tarikat Uyanmış bir Arthur'dan yoksundur... ama biz 'normal şartlar altında' değiliz, değil mi?"

"Hayır, öyle görünmüyor." William derin bir iç çeker. "Nick haklıydı. Uzun zamandır altıncıdan daha yüksek rütbeli bir Scion çağrılmamıştı. Sel de haklıydı. İblisler -özellikle de iblisler- bu gece yaptıkları gibi birlikte çalışmazlar. Ve bir uchel'in görülmesi çok nadirdir." Beni inceliyor. "Ama neden gerçekten aklındaki soruyu sormuyorsun?"

"Sadece bir tane mi?" Şaka yapıyorum.

Ağzı seğiriyor. "Büyük olan."

"Camlann nedir?"

Beni Duvar'ı ya da Tarikat'ın tarihini ve mirasını ya da her ikisini birden düşünmek için mükemmel bir şekilde konumlandırılmış bir çift oturma koltuğuna götürüyor.

"Kitaplarda Merlin'in büyüsünü bir arada tutan sihrin -tüm sistemin arkasındaki motorun- Arthur'un ruhunda korunduğu yazıyor. Kralın ruhu uykuda kaldığı sürece büyü güvende olacaktır. İşte bu yüzden ilk şövalye olan Arthur, Ruhunu en son ve ancak 'iblis belası' o kadar güçlendiğinde ve o kadar yaygınlaştığında çağırır ki, Yuvarlak Masa'nın onu geri püskürtmek için onun liderliğinde yeniden bir araya gelmesi gerekir. Arthur'un uyanıp alana girmesi ve tüm Sıraları riske atması için tehdit gerçekten de büyük olmalı."

William duraklar ve sonraki sözleri ezberinden okur: "'On üç Scion uyanıp Dublör olduklarında, Arthur'un Scion'u Yuvarlak Masa'ya ölümcül bir savaşta iblis vebasına karşı önderlik edecek. Bu savaşın adı Camlann'dır, çünkü efsaneye göre Camlann ilk şövalyelerin çoğunun öldürüldüğü yerdir. Camlann, Arthur'un düştüğü savaş alanıdır. Camlann, orijinal Yuvarlak Masa'nın sonsuza dek kırıldığı yerdir. Eğer tamamen Uyanmış bir Arthur Gölge Doğumlu kanı tarafından vurulursa, Efsane Doğumlu Çizgileri de sonsuza dek kırılacaktır."

Fısıldıyorum, "Ve insanlar, Unanedig, hiçbir savunucuya sahip olmayacak." "Ve Gölge Doğanlar dünyaya hükmedecek."

Oda gergin bir sessizliğe gömülüyor. Gümüş duvarın arkasında bir yerde damlama sesi duyuyorum.

Kampüste yürürken Nick'in sıcak gülümsemesini ve ardından bu gece ormanda yüzüne damgasını vuran dehşeti hatırlıyorum. Yüzüne bu ifade dizisini *ben* getirdim. Kimse şövalyesinin çağrısını kontrol edemese bile, Nick'i hiç istemediği bir şeye yaklaştırdım. Suçluluk karnıma ağır bir şekilde yerleşti.

Nick'in yıldızına tekrar bakıyorum ve onun bir dansçı gibi zarif, ayakları hafif, vücudu kıvrımlı bir şekilde dövuştüğünü düşünüyorum. Kılıcını güven ve kararlılıkla sallıyor. Kılıcını cehennem köpeğine saplıyor. Onun savaşta düştüğünü düşünemiyorum. Beynim bunu hayal edemiyor.

"Arthur en son ne zaman Scion'unu aradı?"

William başını yana eğiyor. "Neredeyse iki yüz elli yıl önce mi?
177S, sanırım?"

"Ne? Bu-"

"Devrim Savaşı." Ağzının bir tarafı kaşlarını çatarak aşağı doğru çekildi. "Kime sorduğunuza bağlı, ama bence o savaş zaten olacaktı. Ve savaş savaştır, ister Gölge Doğanlar kışkırtsın, ister uzatsın, ister beslenme alanı olarak kullansın. On binlerce insan öldü. Adının ne olduğu kimin umurunda."

Katılıyorum. Gözlerim yine Nick'in yıldızına takıldı.

Ve yanında daha önce görmediğim bir şey fark ettim. Ayağa kalkıp yaklaşıyorum - evet, orada Nick'in yıldızına parıldayan bir çizgiyle bağlı bir şey var.

"Ne oldu?" William yanıma uzanıyor, dikkatimi çeken şeyin ne olduğunu arıyor.

Nick'in adının hemen yanındaki levhaya saplanmış küçük, koyu renkli mermeri gösteriyorum. O kadar siyah ki ışığı emiyor gibi görünüyor. "Şu mermer. Nedir o?"

"Ah." İlk kez konuşmadan önce tereddüt ediyor. "Sadece bir neslin en güçlü Merlin çocuğu Kral Büyücüsü Yemini etmek için seçilir. Çocuk ailesinden alınır ve burada, bölümün önünde yapılan resmi bir törenle Arthur'un soyundan gelen bir çocuğa bağlanır. O Merlin'in hayatının geri kalanında, ölene kadar Scion'un yeminli koruyucusu olurlar."

Midem bulanıyor. *Taben ailesinden.* Bir çocuk -ve bir çocukluk- bir başkasını korumak için feda edildi. "Hiçbir çocuk böyle bir yemin etmenin ne demek olduğunu anlayamaz."

"Dediğim gibi," diye mırıldanıyor, "hiçbirimizin başka seçeneği yok."

Kalbim her ikisi için de acıyor. Hatta unvanını hiçbir zaman istememiş olan bir Scion'a sihirli bir şekilde sonsuza dek bağlı olan Sel için bile. Ondan hoşlanmıyor olabilirim ve o da benden nefret ediyor gibi görünüyor, ama Sel'in mermerini incelemek ve yanındaki senaryoyu okumak zorunda hissediyorum:

Selmyr Zmvys Mane.

William düşünceli bir şekilde mırıldanıyor. "Geri dönmeye hazır mısın? Hastalarımı kontrol etmem gerekiyor."

Yaşamdan çok ölüm ve kayıpla dolu bu yerden ayrılmaya hazır bir şekilde başımı sallıyorum.

Dönmeden önce gözlerim Nick'inkinin üzerindeki yıldıza kayıyor. Yanında, birisi taşa "Martin Thomas Davis" kazımış. *Elbette*. Lord Davis yıllar önce, Arthur'un soyundan gelirken ve Nick doğmadan önce Carolina'ya gitmişti. Sonra gözüme başka bir şey çarptı.

"Burada ne oldu?" Lord Davis'in yıldızına bağlı olan ve onun Kral Büyücüsü "Isaac Klaus Sorenson "u temsil eden mermeri gösteriyorum.

William gözlerini kısar. "Emin değilim. Belki arşivci dikkatsiz davranmıştır?"

Hemen anlamadım, çünkü söyledikleri hiç mantıklı gelmiyordu. Diğer tüm çizgiler, taşlar ve yıldızlar titizlikle yontulmuş, ne bir hata ne de bir yanlışlık var. Ama Isaac'in mermerinin her tarafında derin, kızgın kesikler var, sanki bir hayvan tırmalamış gibi. Yine de mermerin kendisi tıpkı Sel'inki gibi görünüyor: parlak, pürüzsüz ve mükemmel yuvarlak.

"Geliyor musun?"

"Evet," diye mırıldanıyorum ve onu yukarı kadar takip ediyorum.

6

İçeriye döndüğümüzde panikledim çünkü Nick gitmişti ve masası boşaltılmıştı. Tor da gitmişti.

"Hastalarım nerede?" William, Russ ve Sarah'ya gürler. Gözleri faltaşı gibi açılmış iki Squires geriye doğru çekiliyor. Onları suçlamıyorum; normalde yumuşak yüzlü olan William canı gibi görünüyor.

"Uyandılar! Nick eve gitti," diyor Russ ve aynı anda Sarah ağzından kaçırıyor: "Tor yukarıda. Aç olduğunu söyledi!"

Midem bulanıyor. Nick az önce... gitti mi?

Yükselen sesler Lord Davis'in alçak sesle inlemesine neden olur ve William tekrar bağırmadan önce kendini tutar. "Ve sen ona izin mi verdin?"

Russ önce toparlanır. "Kral o mu?"

William ona doğru ilerleyerek, "Bu hapisanede," diye tısladı, "*ben* sizin kralınızım. Nick taburcu *edilmedi*! Kafası hâlâ iyileşiyor!"

"Beni terk mi etti?" Yüksek sesle söylediğim anda sorumdan pişmanlık duyuyorum. Kulağa çok... *9athetic* geliyor. "Yani, sadece o- ben değil-" William'ın kalkık kaşları ve Russ'ın şaşkın ifadesi bana hiç yardımcı olmuyor. "Sadece ilk önce onu kontrol edeceğimi düşündüm."

Sarah acıyor. "Will'le nereye gittiğinizi bilmiyorduk. Nick telefonunu bir sürü kez aradı ve sesli mesaja düştüğünü söyledi. Sanırım ormanda olanlardan sonra eve gittiğinizi düşündü."

Söylemediği kelimeleri duyuyorum: Ormanda olanlardan sonra beni terk ettiğini düşünüyor. Korkarak eve koştum.

"Nick'in muhtemelen nefes almak için biraz zamana ihtiyacı var." Russ omuz silkiyor. "Düşünsenize, yıllarca uzak kaldıktan sonra unvanını geri almak için ortaya çıkıyor ve bum! Arthur'dan iki Uyanmış Scion uzaktayız. Ben de çıldırırdım."

"Will?"

Uzak masada Evan kıpırdanır. William üç adımda onun yanındadır, öfkesi geçmiştir ve nazik başucu tavrı yerindedir. "Kıpırdama, Ev. Kafana bir pençe yedin dostum." Evan emirlere uyuyor ama gözlerini kırıştırarak açıyor ve odayı tarıyor. Beni fark etmesi sadece bir saniyesini alıyor. Yatakta gerildi.

"Hey, Bree."

Ona garip bir şekilde el sallıyorum. "Selam Evan. Ben de seni aptal bir öğrenci birliği çocuğu sanıyordum."

Zayıf kahkahası öksürükle son buluyor. "Char'a yaralandığımı söyleme, tamam mı?"

Charlotte Simpson sanki bir ömür önce ve bir dünya uzaktaymış gibi geliyor; sanki bunların hiçbirisi olmamış gibi yarın geri dönmem gereken bir dünya. "Dönmeyeceğim."

"Harika," diye mırıldanıyor ve yatağa uzanıyor.

William homurdanıyor. "Kız arkadaşın için endişelenecek kadar iyiysen, kendi yatağında iyileşecek kadar da iyisindir. Yukarı çıkmadan önce seni bir kontrol edeyim."

Biri kolumu çekiştiriyor. Bu Sarah. "Seni eve bırakabilir miyim?"

Gözlerimi kırıştırıyorum, şaşırıyorum. "Önce Tor'u kontrol etmek ister misin?"

Sorduğum için memnun görünüyor. "Benim kızım acıktığında çok huysuz olur ama o 1ne."

Biz çıkarken William da Russ'ı içeriden kovdu. Bu evde huzur olmadığına dair bir şeyler mırıldandığını ve kulağa küfür gibi gelen Galce bir şeyler söylediğini duyuyorum.

Sarah, sessiz bir arabayı gevezelikle doldurmak zorunda olan insanlardan biri değil. Radyoyu açıyor ve beni kampüse dönüş yolunda bu gece gördüklerimi ve yaptıklarımı düşünmekle baş başa bırakıyor. Arabasını yurtlara yakın kampüs alanlarından birine park ettiğinde, tüm bu düşünceler başımın ağırtmasına neden oldu.

Dışarı çıktığımızda Russ'ın bana verdiği tişörtü hâlâ giydiğimi fark ettim. Soydum ve ona verdim. "Sanırım bu Russ'ın?"

Burnunu kırıştırır. "Ben ona götürürüm."

Gömleği katlayıp ona veriyorum, sonra da ilk kez aracımıza bakıyorum. Bu bir Tesla. "Güzel araba."

Omuz silkiyor. "Benim değil. Tarikat'ta kullanabileceğimiz bir sürü var." Gözlerim açıldı. "Vay canına. Bu-"

"Huysuz."

Göz kırpıyorum. "Böyle şeyler söylemeye iznin var mı?"

Gözlerini deviriyor. "Yani, bunu Vekillerin önünde söylemezdim ama..."

Yata Khaneme doğru döndüğümde, yanıma düşerek beni tekrar şaşırtıyor. Kabalaşmadan sorumu nasıl soracağımı bulmaya çalışıyorum. "Sen bir Vassal çocuğu değil misin?"

"Zengin değil miyim yani?" Dudaklarımı büzüyorum ama o sadece gülümsüyor ve kazağını dar omuzlarına daha sıkı sarıyor. "Annem zengin bir aileden geliyor ama babam değil. Virginia'daki Western Chapter'da Faged yapmış ama hiç Squired olmamış. Orada tanışmışlar."

Bunu birkaç kez gözden geçirdim. Annemle babam, annem mezun olduktan sonra tanışmışlar; babam üniversiteye gitmemiş. Okulda biriyle tanışıp tanışmadığını, flört edip etmediğini hiç düşünmemiştim. Onu hep bir laboratuvar da hayal etmiştim ama buradaki hayatı hakkında gerçekten ne biliyordum? "Annen Squire olmak istedi mi?"

"İlk başta. Büyükanнем ve büyükbabam *kesinlikle* istemişti ama sonra annemle babam bir araya geldi ve o da bir aile istediğini fark etti." İki gece önce Nick'le birlikte yürüdüğümüz yollardan birine sapıyoruz. "Bunu asla kabul etmezdi ama bence savaşı değil, prestiji istiyordu."

"Peki baban Tarikat'ı biliyor muydu?"

Sarah başını sallar. "Hayır. Daha sonraya kadar olmaz. O yeminli ve söz vermiş bir Vassal."

-Evlenebilmeleri için öyle olması gerekiyordu ama çoğunlukla bildiğı şey akşam yemeğıydi.

partiler, opera biletleri ve resmi galalar. Gerçi bunların hiçbirinde pek iyi karşılanmıyor."

"Nedenmiş o?"

"O Venezuelalı. Ama ben pas geçiyorum, bu yüzden insanlar benim de Venezuelalı olduğumu fark etmiyor. Ya da unutuyorlar."

Bazen yanımda ırkçı saçmalıklar söylüyorlar."

"O zaman ne?"

Omuz silkiyor. "Bazen kontrol ediyorum. Bazen de zahmet etmiyorum." "Ah," diyorum ve ikimizin de bu konuda başka bir şey söylemesine gerek kalmıyor.

"Ne kadar tehlikeli olduğunu biliyor mu-" Sarah dirseğıme vuruyor, ben de konuşmayı kesiyorum. Bir çift öğrenci -görünüşe bakılırsa yirmi dört saatlik kütüphaneye gidiyorlar- patikada bize doğru yürüyorlar.

Doğru. Bunun için imza attım. Gizlilik Kurallarına uymak, iblis saldırıları hakkında halkın duyabileceği şekilde konuşmamak demektir.

Onlar geçtikten sonra, köşeyi dönmelerini izlemek için omzunun üzerinden bakar. "Özür dilerim. Ne soruyordun? Babam tüm bunların ne kadar tehlikeli olduğunu biliyor mu? Neyle ve neden savaştığımızı biliyor ama bunun ona tehlikeli geldiğini sanmıyorum. Aether göremiyor ve hiç iblis görmedi. Bir şifacımız olduğunu ve Line'imın onlarca yıldır aranmadığını biliyor, bu yüzden muhtemelen en kötüsünden korunduğumu düşünüyor. Annem yüksek rütbeli bir Scion tarafından seçilmediğim sürece yaver olmamı istemedi, çünkü onların Çağırılma olasılığı daha düşük. Azaltma, bilirsiniz?"

"Hayır, bilmiyorum. Azaltma nedir?"

Alçak sesle küfrediyor. "Fitz götün teki ama haklı. Nick seni eğitmeliydi. Riskleri bilmeyi hak ediyorsunuz."

Duruyorum. "Sar, Azaltma nedir?"

Ağır bir nefes bırakıyor. "Bir Scion Uyandırıldığında, şövalyesinin tüm gücü ona aktarılır. Sonsuzluk Büyüsü... ciddi bir büyüdür, bilirsiniz. Ama biz hâlâ insanız. Scionlar ne kadar uzun süre Uyanık kalırsa, bu onları o kadar tüketir. Yaşlandıktan sonra çoğu otuz-on beş yaşını geçemez."

Nefes almakta, konuşmakta zorlanıyorum. William bu konuda bir şey söylemedi. Onun bu kadar genç öleceğini düşünemiyorum. "*Fatura* onlara mı çıktı?"

Sarah beni düzeltmek için acele etti. "Sadece Uyandırılmışlarsa. Efsane Doğanlar'a bu yüzden saygı duyulur. Kutsal savaşçılar ve her şey."

Felicity'yi düşünüyorum. Altı saat önce seksen yaşına kadar yaşayacağını düşünüyordu. Ama şimdi... "Scionlar savaşmasa olmaz mı? Mirası başka bir akrabalarının almasına izin veremezler mi?"

Yürürken bir çakıl taşını tekmeliyor. "Scionlar kanlarından vazgeçemezler. Ve bir kez Uyandıklarında, bunu hissederler... bu *ihtiyacı*. Savaşmak için. Doğrudan şövalyelerinden. Tor çağrılırsa bunu hissedecek ve bağlandığımızda ben de hissedeceğim. Onun aracılığıyla Tristan'ın gücünün bir kısmını aldığında, Azaltma benim için de gelecek."

Göğsüm o kadar sıkışıyor ki kelimeleri zar zor çıkarabiliyorum. "Neden bu kadar
Bu mu?"

"Herkes adına cevap veremem ama ben hizmet etmek üzere yetiştirildim. Ve..." Omuz silkiyor, Aushes. "Onu seviyorum. Yalnız başına ölmesine izin vermeyeceğim."

Scion ve Squire arasındaki bağ hakkında başka bir şey soramadan tepemden bir gölge iniyor. Sarah göz açıp kapayıncaya kadar önümdeydi, bir savaşçının çömelme pozisyonuna geçmişti - kalçalar açılı, dizler bükülmüş, birincisi tetikte, diğeri saldırmaya hazır.

"Fage Matthews."

Sarah aramıza girmeden önce Sel bana doğru üç kararlı adım atıyor. Merlin ondan bir karış daha uzun boyuyla daha üstün bir rakip olsa da, ufacık tefecik kız onunla dövüşmeye hazır bir şekilde ona bakıyor. Gözlerindeki çelik bana iyi bir dövüş çıkaracağını söylüyor.

"Geri dön, Sel. Bree'yi yatakhaneğine götürüyorum."

"Onu sorgulamadan olmaz." Sadece hareket ettiğinde bir şeylerin yolunda gitmediğini fark ederiz. *Tökezliyor*. Aslında ayağını kaybediyor.

Bunun mümkün olduğunu bile düşünmemiştim. Sarah da şaşkınlıkla bakıyor. "Ne-"

"Görüldüğü gibi biri değil," diyor buyurgan bir tavırla. Etrafindan hızla geçiyor ama artık eskisi kadar hızlı değil. Durduğunda üzerimde yükseliyor ve sıcak, bunalıcı bir duman, yanmış tarçın ve deri bulutu getiriyor. Koku o kadar yoğun ki tiksintiyle burnumu kapatıp geri çekiliyorum.

"Vuruldun, dostum. Çekil." Sarah kolunu aramıza soktu ve onu benden uzaklaştırdı. Eline vuruyor ve ısıtıyor. Her zaman sergilediği hareket ekonomisi kayboldu; her hareketi kesin değil, çok büyük.

Gördüğüm en gerçeküstü şeydi ve böyle bir geceden sonra bu *çok* şey ifade ediyor.

Sorum parmaklarımın arkasında saklı. "Onun nesi var?"

"Aether sarhoşu," diyor, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. Tüm ağırlığıyla ona doğru itiyor ama Sel vücudunu onun üzerine örtüyor. Kadın hayal kırıklığı içinde homurdanıyor. "Felicity ve Russ'ı bağlamaktan yeni gelmiş olmalısın. Savaşçı Yemini oldukça serttir ve bunun da ötesinde, bu gece hepinizi de Yemin etti."

Oh. Oh.

Sadakat Yemini'nden sonra yüzündeki o tuhaf, sarhoş ifade. Kan çanağına dönmüş gözleri. Ayrılmış dudaklarının koyu pembesi, yanaklarındaki kızgın kızarıklık.

"Ben değilim!" Sel yüksek sesle ilan etti. Onun ne kadar ölümcül olduğunu bilmesem komik olurdu.

Sarah onu sertçe iter ve Sel ona hırlar. Şaşırtıcı bir şekilde, o da hırlıyor. Bu onun alçak gürültüsünün küçük, aptalca bir taklidi, ama *hareket ediyor*. Adam ona göz kırpmıyor ve her nasılsa korkutuculuğun tam tersi olan şaşkın bir yüz ifadesi takınıyor.

"Öylesin," diye ısrar ediyor. "Ve sen böyleyken seni Bree'yle yalnız bırakmayacağım. Hadi gidelim."

"Bu gece olmamalıydı, Sar," diye mırıldanıyor. Kara kaşları sanki her şeyi yeniden görüyormuş gibi birbirine yaklaşıyor. "Böyle bir şey... daha önce hiç olmamıştı. Vekiller dışarı çıktığında..."

Sarah'nın sesi yatıştırıcı bir hal alır. "Bu senin hatan değildi."

"Söyleyecekleri bu değil," diye fısıldıyor Sel, boğuk sesi neredeyse rüzgârda kayboluyor. Gözleri bana dikiliyor ve suçlayıcı bir şekilde kısılıyor.

"O Nick'in Fage'i." Sarah onun omzunu sallar. "Kral'ın Bilgeliği, dostum. Elini bile sürmeyi düşünme."

Sel scoPs. "O lanet olası bir *dovmant*. Hiç akıllı yok. Kafası kendi kıçına o kadar girmiş ki, Arthur'un Çağrısı onu ısırса bile fark etmez!"

Gözleri Nick'in göğsümdeki mührüne takılıyor ve sertleşerek altın rengi Aint'e dönüşüyor. "Eğer ona zarar verirsen," diye mırıldanıyor, sesi soğuk, içi boş, "seni öldürürüm. Kanın toza dönüşene kadar içini yakarım." Sel vücudumdaki korkuyu izliyor ve ağzı vahşi bir sırıtişа dönüşüyor. "Yapacağımı biliyorsun, değil mi? Yapabileceğimi biliyorsun."

Sarah dönüyor ve sırtını Sel'in göğsüne dayayarak benimle yüzleşiyor. "Onu yakaladım.

Kendi başına dönebilir misin?"

Ayaklarım zaten beni nemli çimlerde geriye doğru götürüyordu. Şimdi Sel'in kahkahası beni avlu boyunca takip ederken dönüp koşuyorum.

Ellerim o kadar kötü titriyor ki anahtarı kapıya sokmak için üç deneme yapmam gerekiyor. Açıldığında, içeri düşüyorum ve iterek kapatıyorum.

Sanki bir kapı Selwyn'i durdurabilirmiş gibi.

Tahtaya yaslanıyorum, göğsüm kabarıyor. Bekliyorum.

Bekliyorum. Her ihtimale karşı.

"Bree?"

Zıplıyorum. Elimi kalbime bastırarak loş ışıktaki Alice'i arıyorum.

El yordamıyla yatağının başucundaki lambayı arıyor. "Saatin kaç olduğuna dair bir fikrin var mı-" Lambanın ışığı odayı aydınlattığında sesi aniden kesildi.

"Ne oluyor lan?"

Alice *neuev* küfür ediyor.

Gözlerimi ışığa karşı siper ediyorum. "Üzgünüm, geciktim."

Alice pijamalarıyla yataktan fırlıyor ve gözlüğünü kaptığı gibi dışarı çıkıyor. "Ne oldu sana böyle?"

Şu anda hangi yalanı uyduracağımı bile bilmiyorum. Bu da neydi böyle?

"BEN-BEN-"

"Bree?" Sesindeki titremeye kekelemeyi bırakıyorum. Tam önümde, elleri omuzlarımdan birkaç santim ötede, gözleri yüzümde, göğsümde ve bacaklarımda geziniyor. "*Aman Tanrım*. Yaralanmışsın."

Göz kırpıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

Sesi artık çılgınca, panikle yükseliyor. "*Çamura* batmış gibi görünüyorsun! Çamur içinde!" Bir elini burnunun üzerine kapatıyor. "Bataklik gibi kokuyorsun. Gömleğinde delikler var. *Pislik* içindesin. Saçların... *Tanrım*, Matty. Ne oldu sana böyle?"

7

Ağzım bir anda açılıp kapanıyor. Ona yalan söylemek istiyorum ama kelimeler nerede? Hiç yok. Bu gece bana ne olduğunu açıklayacak kelime yok. Bu gece neyi *seçtiğimi*.

Alice'in yüzünde dehşet belirir. "Bunu sana biri mi yaptı?"

Başımı salladım. Hayır. Bunu bana kimse yapmadı. En azından bir insan.

"Bir şey olduysa bana söyleyebilirsin." İki elimi de tutuyor, gözlüklerinin arkasından gözyaşları süzülüyor. "Sana inanacağım."

Alice beni hayatımın yarısından beri tanıyor. Biz yatıya kalıyoruz, dizlerimizin derisi soyuluyor, ilk aşklarımızı yaşıyoruz ve her zaman dolaplarımızın yan yana olduğundan emin oluyoruz.

Gözyaşları beni yıkıyor.

Ormandan beri içimde tuttuğum hıçkırık sonunda patladı. "Birini arayabilirim. Kampüs polislerini,-"

"Hayır!" Bağırıyorum, aklım dekan Norris'e gidiyor. "Öyle bir şey değil. Söz veriyorum."

"Tamam," diyor, gözleri işlem yaparken bir ileri bir geri gidip geliyor. "Eğer sen-tamam."

Farkında olmadan bir Vassal'ı çağırmayacağından emin olduğumda, başımı tahtaya vuruyorum.

Alice kollarımı ovuyor. "Hadi seni temizleyelim."

William'da olduğu gibi, duş kabımı kolunun altına sıkıştırarak beni odamızın dışındaki ortak koridor banyosuna götürmesine izin veriyorum. İçeri girdiğimizde lavabolardan birinde ellerini yıkayan bir kız bize tuhaf tuhaf bakıyor.

Boş duş sırasının yanına geldiğimizde Alice gömleğimin altından çekiştiriyor. "Duştan sonra kendini daha iyi hissedeceksin. Yardıma ihtiyacın var mı?"

Sessiz ve anlaşılır bir şekilde konuşuyor, tıpkı birinin karmaşık cümlelerle başa çıkamayacak kadar korktuğu ve onu sakinleştirmeye çalıştığınız zaman yaptığınız gibi. Ne yaptığının farkındayım ama yine de yapmasına izin veriyorum. İşe yarıyor.

"Anladım," diye mırıldanıyorum ve tişörtümü omuzlarımın üzerinden kaldırıyorum. Yırtıklar konusunda haklıydı. Üç ince kesik, uchel'in pençelerinin beni tuttuğu yerde kumaşı kesiyor.

Kapı çarparak açılıp kapanıyor ve bizi yalnız bırakıyor. Alice duş kabinlerinden birine eğiliyor ve musluğu açıyor. O suyu test ederken, ben de aynada kendime bakmak için diğer tarafa geçiyorum.

Küfretmesine

şaşmamalı. *Mvecbed'e*

benziyorum.

Daha önceki "şirin topuzum" çoktan şirin olmaktan çıktı. Çoğunlukla sağlam ama uchel'in pisliği yüzünden mahvolmuş durumda. Kaçan buklelerim alnıma ve enseme koyu renk damlalarla sıvanmış. Parlak gözler, puPy yanaklar, burnumda kir parçaları. Sümüğün çoğu tişörtümdeydi ama bir kısmı kollarıma bulaşmış ve dirseğimin iç kısmına sıkışmış. Uzun kırmızı bir çürük göğüs kafesimin çizgisini takip ediyor. Gizlemek için sütyenimi aşağıya doğru çekiyorum. Nick'in parası göğüs kafesinde parlıyor. Kolyeyi çıkarıp cebime sokuyorum.

"Su hazır, duş malzemeleri içeride." Alice aynada bana bakmak için yanıma geldi. Başka bir soru sormak için ağzını açtı, ama her neyse, daha iyi olduğunu düşündü. "Bir şeye ihtiyacın olursa dışarıda olacağım."

O gittikten sonra, kaburgalarımın izin verdiği kadar çabuk soyunuyorum ve duşa giriyorum. Buradaki su basıncı zayıf ama en azından akıntı sıcak. Uchel'in pis kokusu, vanilyalı vücut yıkama suyu onu kovana kadar etrafımda zehirli bir buhar halinde dolaşıyor.

Beynim bir duşun sonraki adımlarını bir araya getirmeye çalışıyor ve boş çıkıyor.

Bu eskiden evde de olurdu. Annemin ölümünden sonraki haftalarda, sıradan bir işin ilk adımını hallederdim - soyunup duşa girerdim, buzdolabını açıp şarküteri etini yerleştirirdim, çamaşır makinesine bir yük çamaşır atardım - ve bir sonraki adım beni atlatırdı. Eski bir değirmen gibi, zihnim bir sonraki talimatı alana kadar dönüp dururdu.

Saım. Saım kirli. Evet. Bununla başa çıkabilirim.

En azından bir hafta kadar saçlarımı ıslatmayı bile planlamamıştım ama bu gece buklelerimi yıkamaktan kaınamam. Hasta ve bataklık gibi kokarlarken olmaz. Yarın temiz ve muhteşem olacaklar ama beklenmedik ek süre beni inletiyor. Derin bakım ve şekillendirmeyi atlayıp her şeyi ıslak bir ananasın içine atsam bile, gerçekten yatağa girmeden önce *en az* bir buçuk saat daha var.

Kalın ve nemli saçlarımı ayırırken Alice geri dönüyor. "İçerisi iyi mi?"

"Evet. Saçımı yıkamam gerektiğini fark ettim."

"Kahretsin."

"Evet."

Sessizlik. Gitmiyor. Benim için sorun değil, çünkü onun arkadaşlığını istiyorum. Herhangi birinin değil. Alice'in.

O da aynı şeyi düşünüyor olmalı çünkü duş perdesinin diğer tarafından şöyle dediğini duyuyorum: "Burada rahatlasam olur mu? Oldukça sarsılmış görünüyorsun."

"Benim de aklıma aynı fikir geldi." "Jinx, o zaman."

Saçımı duruluyorum ve bir sonraki adımı düşünmeme gerek kalmadan bildiğim için gurur duyarak sa kremine başlıyorum.

Bu gece atmam gereken bir adım daha var. "Hey, Alice?"

"yle mi?"

"zr dilerim. Taş Ocağı konusunda. Bir şekilde, ben gitmek istersem senin de gideceğini biliyordum ve sanırım bunun sorun olmayacağına karar verdim. Dekanın aileni aradığını biliyorum ve ne dediklerini hayal bile edemiyorum. Ben sadece... bu olaydaki rolüm için zgnm ve

Sana bağırdığım ve"-gözlerim doldu ve ellerim onları silemeyecek kadar ıslak, lanet olsun-"o şeyleri söylediğim için. Bu haksızlık ve yanlışlı." "

Alice iç geçirir. "Ben de üzgünüm. Taş Ocağı'na gitmek benim kararım, senin değil. Derslerin ve burada olman konusunda üzerine atlamamalıydım. Sadece kızgın ve endişeliydim." Bir duraklama. "Bu arada ben de şu anda öyleyim. Terör yolunda endişeliyim."

Başımı musluğun altına daldırdım. Topak topak olmuş buklelerimi çalkalayarak sudan geçiriyorum. Tekrar kesip şampuan uyguluyorum.

"Bana bu gece ne olduğunu anlatacak mısın?"

Soracağını biliyordum ama soru beni hâlâ sarsıyor. Titremeleri durdurmak için iki elimi de duş fayansına bastırmak zorunda kalıyorum. Fiziksel anlamda temizim. Ama hala kirli *hissediyorum*.

"Bree?"

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum ama Aash'ı gömmeye çalıştığım görüntüler çok çabuk geçiyor: William aether'ı vücuduna *ittiğinde* Nick'in göğsünün keskin bir şekilde yükselmesi; Sel'in karanlık, acı bir öfkeyle ölü uchel'in kollarını ve bacaklarını koparıp ormana fırlatması; tazıların vücutlarının bir süre sonra... eriyip *gitmesi*. Anılar beni boğmakla tehdit ediyor, tıpkı annemin öldüğü gecedekiler gibi.

"Yapamam."

Bir duraklama daha. Şampuan gözlerime akıyor. Batıyor.

"Güven bana. Lütfen?" O kadar sessizce soruyorum ki suyun içinden duyabileceğinden emin değilim. Nefes almak zorlaşıyor. After-Bree'nin sıcak gözyaşları gözlerimin arkasında yanıyor.

"Tamam." Sesi kızgın gelmiyor ama veda etmeden ya da iyi geceler demeden gidiyor.

Kapı tıkırdayarak kapanıyor ve içimdeki o şey tekrar kırılıyor. Sanki saatlerdir nefesimi tutuyormuşum gibi bir hava hücumu ciğerlerimi terk ediyor.

Sonra derim Aames'e dönüştü.

Ellerimi duvarlara, fayanslara vuruyorum ama hiçbir şey kollarımdan dirseklerime doğru tırmanan kırmızı çiçekleri durduramıyor. Kan kırmızısı 1re bileklerimin ucunda tutuşuyor ve gürültülü bir *hışırtıyla* dirseklerime doğru ilerliyor. Suyun altında bile alev daha da büyüyor ve dirseklerimi parlayan sarmaşıklar gibi sarıyor.

İre cildimi yakmadan haşlıyor, burnumun üzerinden vahşi tereyağı gibi akıyor.

Görüşümdeki lekeler küçük siyah noktalardan girdaplı obsidyen havuzlarına dönüşüyor. Dizlerimin üzerine çöküyorum, ellerim fayanslara yayılıyor, kalbim göğüs kafesine çarpıyor.

Mage Aame. İşte bu.

Sel'in ya da Efsane Doğanlar'ınki gibi gümüş mavisi ya da tazılarınki gibi yeşil değil ama yine de büyücü Aame.

Ne olduğunu bilmek *neden* burada olduğunu açıklamıyor. Neden taze bir yaranın mide bulandırıcı, çiğ renginde olduğunu. Neden Aame içimden geliyormuş gibi hissettiriyor.

Vücutlarından Aame sızdığını gördüğüm tek varlıklar iblisler. Sel zaten benim Shadowborn olduğumu düşünüyor. Eğer beni böyle görürse-

"Tanrım," diye inliyorum.

Başka açıklamaları olmalı: Bedenimin Yemin'e gecikmiş tepkisi. Sel'in aether'ı hâlâ tenimde duruyor ve direncim yüzünden ekşimiş. Uchel'in beni açtığına içime koyduğu bir şey. Herhangi biri doğru olabilir ya da hiçbir. Sonuç aynı: Eğer olanları açıklayamıyorsam, o zaman kontrol etmenin bir yolunu bulmalıyım, çünkü eğer kontrol edemezsem...

Değirmen olduğumu düşünüyorsun, değil mi? Değirmen seni. Yapabildiğim kadarıyla.

Gözlerimi sıkıp kapatıyorum. Bariyerimi buluyorum. After-Bree'yi ve onun patlayıcı, tehlikeli öfkesini kontrol altına almak için kullandığım her imgeyi ve daha fazlasını şekillendiriyorum.

Tuğladan yapılmış bir duvar. Çelikten yapılmış. Benim birincim büyüklüğünde cıvatarla. Bir mil yüksekliğinde bir abluka. Bir dev içine alacak kadar uzun, bir tanrıyı zapt edecek kadar güçlü. İki ayak kalınlığında kurşun geçirmez kapıları olan bir banka kasası.

Kırılmaz metaller, çatlamaz yüzeyler, tırmanılmaz yükseklikler.

Tüm benliğimi hepsinin arkasına itiyorum.

Emniyet yok, dikiş yok, giriş çıkış yok.

Duvarımın arkasında güvende olana kadar itip kakıyor ve ağlıyorum. Ve gözlerimi açtığımda, Aames gitmişti.

8

Uyandığımda kafam berraktı. Yorgunum ama kendim gibi hissediyorum.

Saten eşarbımı çıkarıyorum ve birkaç nemli bukleyi çekiştiriyorum. Parlak tellerin parmaklarımın etrafını sarmasına izin veriyorum, sonra tekrar yerine yerleştiriyorum.

Kollarım yine normal görünüyor. Tanıdık. Sıradan.

Dün gece olanların sıradan olmaması dışında.

Nick'in açıklamasını kafamda gözden geçiriyorum: Aether havadaki bir elementtir. Mage Aame, aether katı bir hale çağrıldığında ortaya çıkan yan üründür. Uyanmış Scionlar ve Merlinler çeşitli kullanımlar için aether çağırabilir. Bunlara şahit oldum. Ama Tarikat ve yapabilecekleri hakkında bilgi edinmekle o kadar meşguldüm ki, yapabileceklerimi gerçekten değerlendiremedim.

Görmek mi? Mesmer'a direnmek? Ve dün gece itibariyle, Yeminler? Yeminler ve Tarikat'ın yapısındaki rolleri hakkında daha çok şey öğrendikçe, Nick'e bu yeteneğimin reklamını yapmamam gerektiği konusunda daha çok katılıyorum. Ama bunlar pasif, sessiz şeyler. Saklaması kolay.

Dün gece olanlar sessiz sedasız *olmadı*. Ve eğer bu bölümde tekrar olursa, bunu saklayabilecek miyim bilmiyorum.

Aule Rouv. Reuev, kimsenin benim sbn libe buvning kanımdan çıkan aethev 9ouving'i görmesine izin verme.

Telefonum çaldı. Kaşlarımı çattım. Lodge'da bozulmuştu ve dün gece fişe taktığımı hatırlamıyorum.

"Telefonunu senin için şarj ettim." Alice odanın diğer ucunda, giyinmiş ve masasında oturuyor. "Şarjının bittiğini gördüm. Sana kahvaltı da getirdim." Çenesiyle masamın üzerindeki kâğıt torbayı işaret ediyor.

Görür görmez kokusunu alabiliyorum. Bisküviler. Hala sıcak.

"Bana Bojangles aldın mı?"

"Charlotte onu almayı teklif etti."

Tedirgin bir sessizlik içinde birbirimize bakıyoruz. "Buna cevap verecek misin?"

"Evet." Telefonuma uzanıyorum ve hemen ardından keşke ölü kalmasına izin verseydi diyorum. "Selam, baba."

"Briana Irene. Açıkla kendini."

Bojangles'ı aldım.

Kâğıdın içinden yayılan yoğun koku ağzımı sulandırıyor.

Buttevmilb bisküvisi, Tanrım.

"Seni aramalıydım. Unutmuşum. Bir sürü şey oldu."

Sıradan bir bisküvi değil. Bu bir Bo-Berry Bisküvisi, Tanrı'ya şükürler olsun. "Tanrı seni korusun," diyorum Alice'e. Gülümsüyor ve kendinden çok memnun görünerek masamdaki sandalyeye oturuyor.

"Oh, gerçekten mi? Ne gibi?"

"Birkaç çocukla takılmaya başladım."

"Peki nasıl gidiyor?"

Her soru beni sonuma götürüyor, bunu biliyorum. "Peki."

"Dekanın ofisine gönderilmek gibi mi iyi 1ne? Kendini bir ekip arabasının arkasında bulmak gibi mi?"

"Sadece bir uyarıydı..."

Alice kaşlarını kaldırdı. İki yönden de onaylamama. Telefonumu çevirip fısıldıyorum: "Gitmen gereken bir ders ya da başka bir şey yok mu?"

Gülümsüyor. "10'a kadar boşum."

Babam kulağımın dibinde devam ediyor: "Beni arayacağını söylüyorsun ama aramıyorsun. Sonra geç saatlere kadar bir partide olduğunu öğrendim."

Telaşla arkama yaslandım. "Ne partisi?"

Doğru. Nick ve/veya Sel'in mesmer'im için hazırladığı sahte parti.

"Doğru, şu parti." Yapmadığım şeyler yüzünden başımın belaya girmesini kabulleniyorum çünkü yaptığım şeyleri saklamak zorundayım. Bekle, nasıl-

"Dün gece yine geç mi geldin?" *Bu* beni şok etti. Bunu bilmesinin tek yolu eğer-

"Alice beni bilgilendirmeye devam ediyor ve bunun için Tanrı'ya şükürler olsun. Bana söylemen için sana güvenmek zorunda kalsaydım, kim bilir gerçeği ne zaman öğrenirdim."

Babama cevap veremeyecek kadar şok olmuştum. Tek yapabildiğim arkadaşşıma bakmak. "Ona söyledin mi?"

Tepemden tırnağıma soğuk bir kızgınlık mızrağı saplanıyor, ama ellerini havaya kaldırıp "Beni korkuttun!" diye bağırdığında biraz azalıyor, aynı anda babam beni "Alice'e kızma şimdi! Çok iyi bir arkadaşın var."

İkisi de bana karşı birleştiler. Şimdi neden bu görüşmeye katılmaya karar verdiğini anlıyorum.

"Sana ne oldu böyle, lanet olası? Uyuşturucu mu kullanıyorsun?"

"Ne? *Ro*, ben uyuşturucu kullanmıyorum." Yüzünü buruşturma nezaketini gösteren Alice'e anlamlı anlamlı bakıyorum.

Babam beni uçuruma sürüklemekten bıktı. Bitmiş gibi görünüyor, nokta. "O zaman neler oluyor, evlat? Konuş benimle."

Alice onun isteğini duymuş olmalı çünkü yüzü tıpkı onunki gibi beklentiye giriyor. İç çekiyorum. Her şey bir yana, bununla başa çıkamam. Dün gecedен sonra ikisine de Tarikat'la ne yaptığımı söylememin imkânı yok. "Özür dilerim. Sadece... başımda bir sürü şey var. Söz veriyorum iyiyim."

Ama pek sayılmaz. Mage Aame'nin derinizden akması, içinde bulunduğum bu iki dünyada da pek hoş karşılanmıyor.

"Neye çok benziyor?" Babam beni rahat bırakmıyordu.

Düşün, Bree. "Dekan McKinnon bana mükemmel bir öğrenci olan bir akran danışmanı ayarladı. Beni sürekli kontrol etmesi gerekiyordu."

Babam homurdanıyor. "Dekan, bir tür örnek öğrenci tipiyle doğru yola girmeni sağlayacağını söyledi."

En iyi yalanlar gerçeğe biraz yakındır. "Nick'in babası buraya gitmiş, yani bir çeşit UNC kraliyet ailesinden. Beni şu eski davetli öğrenci gruplarından birine soktu. Büyük ev, zengin çocuklar. Sosyeteye takdim töreni, kotilyon gibi ama üniversite öğrencileri için?"

Ama hangi çatalı kullanacağımızı öğrenmek yerine iblis ordularıyla savaşmayı öğreneceğiz.

Karşımda Alice kaşlarını kaldırıyor. Babam yine homurdanıyor ama devam etmiyor. Onun yerine vites değiştiriyor. "Bree, annem öldüğünden beri seni rahat bırakmaya çalıştım ama sanırım bu bir hataydı. Artık benim devreye girme zamanım geldi."

Omurgamdan aşağı bir endişe dalgası akıyor. "İçeri girmek mi? Nasıl gireyim?"

"Danışmana gidiyorsun. Kampüs Sağlık Hizmetleri ile ayarladım. Programda yan dal olduğun için seni hemen aldılar."

Kalp atışlarım hızlandı. "Terapiye gitmeyeceğim."

Alice'in yüzündeki şaşkınlıktan terapi kısmını bilmediğini anlayabiliyorum.

"Oh, gidiyorsun." Sesi hiç duymadığım kadar sertti. "Ya da eve geliyorsun." Bunu bekletti, sonra dedi ki, "Eee? Bir cevap bekliyorum."

Bir bahane arıyorum ama bulamıyorum. "Peki."

"Haftada iki kez."

Ellerim 1'liklere sıkıştı. "Haftada iki kez."

"Bugünden itibaren."

"Bugün mü başlıyor?" Bağırıyorum. "Derslerim var baba. Ev ödevim var."

Hiç etkilenmedi. "Her Çarşamba ve her Cuma, genç bayan. Dr. Hartwood'a ders programınızı gönderdim. Şunu dinleyin: Web sitesindeki danışman profillerini okuyordum ve lisans derecesini Carolina'da aldığını gördüm. Onu aradım ve zamanlamayı sordum. Annen oradayken o da oradaymış."

Cep telefonumu daha sıkı tutuyorum. "Bu doktor annemi tanıyor muydu?" Alice doğruldu, ilgisi yüzünden okunuyordu.

Babamın sesi telefonda ilk kez yumuşuyor. "Elbette evlat. İster inan ister inanma, birlikte birkaç ders aldıklarını söyledi. Bunun gerçekten hoş olduğunu düşündüm, bu yüzden onu seçtim. Bir de siyahi bir kız; o sitede bizden çok fazla yok."

"Vay canına," diye mırıldanıyorum. Beynim olasılıklar arasında çalkalanıyor. Annemi buradayken tanıyan biri. Tarikat'ın radarına nasıl girdiği hakkında bir ipucuna sahip olabilecek biri...

Sessizliğimi endişe olarak algılıyor. "Eğer ondan hoşlanmadıysan, değiştirebiliriz-"

"Hayır! Onunla tanışmak istiyorum," diyorum ve Aash Alice başıyla onaylıyor. Biraz daha rahatlıyor ve ayağa kalkıp okul ciltlerini ve kitaplarını topluyor. "Benim için iyi olacak."

Alice el sallayarak veda edene kadar dün gecedan kalan bildirimlerin üzerinden geçmek için bekliyorum.

Nick'ten dört arama ve bir sesli mesaj. On bir mesaj, yine Nick'ten. Bo-Berry Biscuit'e başlıyorum ve sesli mesajı dinliyorum: sesi biraz nefes nefese geliyor. "B. Bu gece sanırım sadece kontrol etmek istedim. Güvende olmana sevindim. Nereden başlayacağımı bilmiyorum. Ara beni. Lütfen. Ya da mesaj at. Hangisi olursa."

Çok spesifik değil, ama belki de yakınlarda dinleyen kulakları olan bir hapishanedeydi. Metinler daha çok aynı.

Beni bulmaya çalışmıştı. Endişelenmişti. Bana

"B." demişti.

Birden kendimi utangaç hissettim, sanki onun sözlerini okumak ve bu şekilde üzerimden akıp gitmelerine izin vermek... utanç verici. Alice gitmişti, ama ben yatağımda oturmuş kendimi savunmasız hissediyordum. Ve *mavm*. Güzel. Bulanık. Hiçbir sebep yokken.

Belki de bu yüzden gecenin 2:32'sinde gönderdiği son mesaj bu kadar endişe verici: Çekilmen gerekiyor. Çok uzun zamandır uzaktaydım ve işler sandığımdan da kötüymüş. Annene ne olduğunu bulacağım. Yemin ederim.

Tüm bu gördüklerimden sonra, onun teklifini kabul etmek istiyorum. Ama sonra tekrar, eğer

Halkı savaşta, benim görevim öncelik listesinde nereye düşecek, gerçekten? Sinirlerim ekranın üzerinde: Bırakmıyorum.

Onu yazarken izliyorum. Dur. Tekrar başla. Dur. Sonra:

Bunu söyleyeceğini düşünmüştüm.

Sırıtiyorum.

Tekrar mesaj atıyor. Dernek bu akşam saat 6'da Lodge'da yemek veriyor. Tüm sayfaları orada istiyorlar. Bir saat erken gel. Özel olarak konuşabileceğimiz bir oda var.

O "hiçbir sebep yok" sıcaklığı göğsümde yüzüyor.

Evet, sorun değil.

Elbette, süper gizli sızma ve keşif ortaklığımız hakkında konuşmak için gizli cemiyyetin yarı gizli evinde özel bir yere ihtiyacımız var.

Gayet makul.

Patricia Hartwood ilk dersime girer girmez bana mesaj attı.

Merhaba, Bree! Ben Dr. Hartwood. Baban bugünden itibaren düzenli olarak buluşmamızı ayarladı. Kampüste bir yerde buluşmaya ne dersin? Çok güzel bir gün!

Kulağa hoş geliyor. Nerede?

Piedmont Bitkileri dersinizden sonra saat 14:00'te Arboretum'a gitmeye ne dersiniz?

Botanik dersinden sonra Arboretum uygun görünüyor!

Yetişkin mesajlaşma mizahı *en iyisidir*.

Tamam! Tek söyleyebildiğim bu, ama içimden onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum. Ya annemin gizemini çözmeme yardım edecek anahtar oysa?

Alice haklıydı. Flants of the Fiedmont gerçekten de tembel bir sınıf. Asistan köşede oturup telefonuyla oynarken, biz de gelecek haftaki sınava hazırlanmamıza yardımcı olacağını söylediği 1fty-1ve dakika uzunluğunda, çok eski bir eğitim videosunu "izledik". Sonra bizi sebepsiz yere erken gönderdi, ben de randevu saatimizden önce Arboretum'a vardım.

Arboretum tahmin ettiğimden çok daha büyükmüş. Bitki bahçesi tabelasında bin yüzden fazla tür ve çeşide ev sahipliği yaptığı yazıyor. Annem burayı çok severdi. Yürürken, onun daha genç bir versiyonunun buraya geldiğini hayal ediyorum.

dersler arasında ziyaret ediyor, gizli kupürleri alıp çantasına tıktırıyor. Bir köşeyi döndüm ve hayal kurmayı bıraktım.

Sessiz bir mağaranın ortasında siyah granit bir masa duruyor ve masanın altından sürekli olarak büyücü Aame akıyor.

Duşta kollarıma dolanan kalın şeritlerden daha ince ve çok çok daha hafif. Kıpırmızı yerine soluk sarı.

Masa, koyu kahverengi ve siyah toprak ve malçtan oluşan bir çemberin ortasında duruyor. Altında bronz 1gürinler, masanın ağırlığını havada tutuyormuş gibi ellerini kalın granit tablaya doğru uzatıyor. Sıralar halinde dizilmiş olan 1gürinler masanın altında kayboluyor ve masayı gözle görülemeyecek kadar çok sayıda bedenin kaldırdığı izlenimini veriyor. Kolları ve bacakları arasından sürekli aether damlaları akıyor ve nemli toprağın üzerinde altın rengi bir sis gibi dalgalanıyor.

"Masayı buraya okumak, ders çalışmak ya da dinlenmek isteyenler için koymuşlar. Yine de burada oturup üzülmekten başka bir şey yapmakta zorlanıyorum."

Ses mağaranın gizli bir köşesinden geliyor.

Kırışmış saçlarıyla göz alıcı bir siyahi kadın taş bir bankta oturuyor, geç saatlerde yediği öğle yemeğini yanındaki boş alana yaymış. Kenarlarında bordo ve sarı püsküllerin sıralandığı parlak desenli bir şal omuzlarını örtüyor. Gözleri sıcak, zengin toprak renginde ve oval yüzü koyu kahverengi. Parlak sarı boynuz çerçeveli gözlüklerinin arkasından bana bakıyor. Kaç yaşında olduğunu söyleyemiyorum elbette, çünkü Siyah kadınlar böyle büyüdür. Kırk yaşında, altmış yaşında ya da ikisinin arasında bir yaşta olabilir.

"Sen-"

"Dr. Patricia Hartwood." Yüzüne geniş bir gülümseme yayılıyor. Kendimi daha hafif, daha parlak hissediyorum. "Sen Bree olmalısın."

Sanki yüzünü incelemek, bu basit eyleme gerçekten *eğilmek* beni bir şekilde anneme yaklaştırabilirmiş gibi bu kadını inceliyorum. Sanki bu kadının gözlerinde ondan yeni bir parça saklıymış gibi. Onu benim bilmediğim bir şekilde tanıyan birinin içinde hala korunmuş bir yaşam kırıntısı. Bana verebileceği her şeye umutsuzca, rahatsız edici bir şekilde açım.

Sanki tam olarak ne düşündüğümü biliyormuş gibi sakince bana bakıyor.

Gözlerim yine masanın üzerinde. "Bu seni neden üzüyor?" "Daha yakından bak."

Döşemeden bir adımdan daha az uzaklaşana kadar iki taş oturağın arasından yürüyorum. Çömeldiğimde, büyücü Aame ayak bileklerimin etrafında sıcak bulutlar halinde dalgalanıyor. Uzaktan tahmin ettiğim gibi 1gurunler birbirinin aynısı değil, ama birkaç ortak noktaları var: doğal kıvrırcık saçlar. Geniş, güçlü burunlar. Dolgun dudaklar.

Zenciler.

Hepsi siyah.

Siyahlar, dünyayı tutan yüzlerce Atlas gibi yuvarlak levhayı kaldırıyor. Bazı erkekler pantolon üzerine uzun gömlekler giyiyor. Diğerleri çıplak göğüslü, bronz kasları karınları ve pazuları boyunca geriliyor. Etek giymiş kadınlar inanılmaz ağırlıkları kaldırıyor. Ayakları çamur ve balçığa gömülmüş ama yine de itiyorlar.

Sesim sessiz ve soluk soluğa. "Nedir bu?"

"İsimsiz Kurucular Anıtı. Carolina'nın burayı inşa eden köleleri ve hizmetkârları anma şekli" diyor, sesi gurur ve küçümseme arasında gidip geliyor. "Bu anıtı aldık ve sanırım bu da bir şeydir. Bu bir sınıf hediyesiydi. Önemsiz değil. Ama aşağıya bakıp hala çalıştıklarını gördüğümde nasıl huzurlu olabilirim? Anlıyor musun?"

Ne demek istediğini biliyorum. Bu tür bir bilginin bedeli pahalıya mal oluyor. Bedeli yüksek diye bu bilgiyi unutamam. Yine de, bazen yarın onlara karşı güç kazanmak için bugün hatırlatıcıları bir kenara saklamamız gerekir.

Dr. Hartwood kendini bankın üzerine çekti. "Ama seansımızın konusu bu değil."

Ayağa kalkıyorum ama artık neyi ve kimi temsil ettiğini bildiğim için anıttan ayrılmak zor. Tuhaf büyücü Aame'den uzaklaşmak da zor. Aether neden *heve* toplasın ki? Nick'e bunu sormak için aklıma bir not alıyorum.

Sonunda gözlerimi ayırdım. "Sanırım babam benim hakkımda her şeyi anlattı."

"Seninle çok gurur duyuyor." Gülümsemesi bana anneminkini hatırlatıyor. Kenarlarında gülme çizgileri. Ruju şalına uyuyor. "Bana senin zeki ve daha da ötesi bilge olduğunu söyledi."

Homurdanıyorum. "Akıllıca mı? Buradaki ilk gecemde başım belaya girdi. Ben bilge değilim." "Korkarım ki bu insanın kendi kendine sahiplenebileceği ya da yok edebileceği bir özellik değil."

"Sanırım öyle." Kendi çekik sesimin bu kadar kolay çıkmasına şaşıyorum. Onunla konuşmak tanıdık geliyor. Ev gibi. Yeniden bir araya gelmek, kilisenin arkasındaki piknik masalarında patates kızartması ve patates salatası yemek gibi. Carolina'ya geldiğimden beri böyle hissetmemiştim, ağzımın böyle hareket etmesine izin vermemiştim.

Oturuyorum ve bana elini uzatıyor. Avuçlarımız birbirine değdiğinde, alçak ve sabit bir elektrik uğultusu kolumdan dirseğime doğru ilerliyor. Sel'in bakışlarına hiç benzemiyor. Noel'deki baharatlı elma şarabı gibi sıcak. Kreplerin üzerine dökülen sıcak şurup gibi.

"Memnun oldum, Bree." Aslında klişe bir söz söylemekten kaçındı. Annemin öldüğünü kesinlikle bilen bir yetişkin. Şaşırdım.

Kekeleyerek, "Siz de hanımefendi." dedim.

"Fatricia, lütfen. Dr. Hartwood, eğer gerekiyorsa, ama ben hanımefendilere göre biri değilim." Fatricia elini umursamazca salladı. "Bunu talep eden teyzelere sakla."

Ben gülüyorum, o da bana sırtıyor. Annemin cenazesinden beri böyle bir teyzenin yanında bulunmamıştım.

"Yani, sen benim psikiyatristim misin?"

"Psikolog, danışman, terapist. En çok bunları seviyorum. Birkaç gündür kampüste yaşıyorsun. Nasıl buldun?"

Şeytanlar. Rethev. Mnights. Homemovb. Bu çocuk bana kendimi iyi hissettiriyor.

"Bu 1ne."

"Mm." Fatricia'nın kahverengi gözleri kadife kaplı bir matkap gibi kafatasımı delip geçiyor. "Arkadaş mı?"

"Buraya arkadaşım Alice ile geldim ama biraz sarsıntılı bir başlangıç yaptık."

Fatricia bilgece başını sallar. "Liseden arkadaşlarıyla aynı odada kalan öğrenciler için yaygın bir durum. Birçoğu yeni ortamın eski ilişkileri zorladığını düşünüyor."

"Bu yetersiz bir ifade. Derslerde ve etkinliklerde birkaç kişiyle tanıştım."

Oh, sen bnom, euent libe secvet feodal vituals.

"Bana Alice'ten bahset."

Burada olmamın tek sebebinin onun bildiklerini öğrenmek olduğunu söylemek ne kadar kaba bir davranış olur?

"Küçüklüğümüzden beri çok iyi arkadaşız. EC'ye birlikte başvurduk. Kampüs dışında Eno Taş Ocağı'ndaki bir şeye gittik, sanırım biliyorsunuzdur ve başımız derde girdi. Bu konuda kavga ettik. Sessiz tedavi şeyini yaptık,

ama sanırım dün gece barıştık. Çoğunlukla. Babamı aradığı için hâlâ biraz kızgınım ama bir şekilde anlıyorum."

Fatricia'nın kaşları bir parça kalktı. "Taş Ocağı'na gitmenin kurallara aykırı olduğunu biliyor muydunuz?"

Aklıma bir şey geliyor ve dik oturuyorum. "Babam burada konuştuklarımız hakkında rapor alıyor mu?"

Başını iki yana sallıyor. "Her şey gizli. Kendinize ya da başkalarına zarar vermek istediğinizi belirtmediğiniz ya da geçmişte veya halen devam eden bir istismardan bahsetmediğiniz sürece. Bu durumlarda üniversite polisine rapor vermem gerekiyor."

"Hm," diyorum. "Bu durumda, evet. Bunun kurallara aykırı olduğunu biliyordum." "Bu seni duraksattı mı?"

"O zaman değil."

"Yine de gittin. Sence neden?"

"Üzgündüm. Sadece bir yere gitmek istedim. Bir şeyler yapmak." "Ne tür bir şey?"

Cevap vermek istemesem de Sel beni bulmadan önce CliPside'da hissettiğim huzursuzluğu düşünüyorum. Derimin altındaki baskıyı. Patlama arzusu.

"Bilmiyorum."

"Hm." Patricia bana inanmıyor. Bu yönüyle bana annemi hatırlatıyor. Carolina'ya başvurmak için onun arkasından iş çevirmemin bir nedeni vardı. Eğer sorsaydım ve o da hayır deseydi, yüzümdeki ifadeyi okuyabilirdi. "Vites değiştirelim."

"Bana uyar."

"Annen hakkında konuşmak istiyorum."

Midemde, boğazımın arkasında hevesli bir panik başladı. "Babam onu tanıdığını mı söyledi?"

"Yaptım," diyor sıcak bir şekilde. "Pek iyi değildi. Ama onu çok severdim."

Birden yutkunmak zorlaştı. Annem hakkında konuşmasını istediğimi sanıyordum. Şimdi neden kötü hissettiriyor? "Ah."

"Seninle neden burada buluşmak istediğimi biliyor musun, Bree?"

Sorusu beni şaşırttı. "Hayır, pek sayılmaz. Bu hileli bir soru mu?"

Görünüşe göre cevabım Patricia'yı şaşırttı, çünkü gözlerini kırıştırdı ve arkasına yaslandı.

"Bu bahçelerde bol miktarda kök enerjisi var. Sen de annen gibi bir Wildcrafter değil misin?"

9

ŞOK, KORKU, UMUT; karnımda savaşılan duygular. "Wildcrafter nedir?" Patricia ilk kez sarsılmış görünüyordu.

"Vahşi Zanaat, onun uyguladığı Kök Zanaat dalının kısaltmasıdır. Manipüle edebildiği enerji türü büyüyen şeylerde bulunur -bitkiler, otlar, ağaçlar. Öğrenciyken burada bahçelerde saatler geçirirdi ve-" Yüzü sempatik bir ifadeye bürünüyor. "Çok üzgünüm, Bree... Bunun senin için rahatlatıcı, tanıdık bir ortam olacağını düşünmüştüm. Onu tanıdığını sanıyordum."

Neredeyse banktan düşüyordum. Bir insanın dünyası bir hafta içinde kaç kez dönüp, kırılıp tekrar bir araya getirilebilir? Bir düzine mi? İki düzine mi? After-Bree onu sınırlayan duvarlara karşı baskı yapıyor. Sürprizlere, sırlara ve hayatımın dünyayı biraz daha kıran bir başka anına karşı. Tenim dikenli ve sıkı hissediyor. Panik duygularımı çalmadan önce gözlerimi kapatıp her şeyi geri itiyorum. "Annem... enerjiyi manipüle mi etti?"

"Evet."

Sorular domino taşları gibi birbirinin üzerine devriliyor. "Ne tür bir enerji? Rootcraft nedir?" Burada *herkes* sır mı saklıyor?

Fatricia kendini toparlıyor. Cilalı tırnağını alt dudağına vuruyor, gözleri düşünceli bir şekilde bir ileri bir geri gidip geliyor. "Daha fazlasını söylemem gerektiğinden emin değilim."

Birden o kadar sabırsız ve öfkeliyim ki, cevaplar dökülene kadar onu sarsabilirim. Bildiklerini paylaşana kadar bağırabilirim. Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Neden olmasın?"

Tereddüt ediyor ama gözlerime bakıyor. "Bunun bana düşeceğini sanmıyorum."

"Neden? Sana bunu benden saklamayı mı söyledi?" Aklıma bir fikir geldi. "Babam mı söyledi?"

Ellerini eteğinin üzerinde gezdiriyor. "Faye'i çok iyi tanımıyordum, mezun olduktan sonra da görüşemedik. Bugün babam beni arayana kadar bir kızı olduğunu bile bilmiyordum, öldüğünü bile bilmiyordum. Babamın bunları bildiğinden de şüpheliyim. Çoğu zaman zanaat anneden kızı geçer."

"Ne?" Ayağa fırladım. "Bree, sakınleşmeni istiyorum."

"Bu konuda neden sakın olayım ki? Annemin gizli bir hayatı vardı ve bana hiç söylemedi. *Neden bana söylemedi?*"

"Faye'in neden böyle bir karar verdiğini bilmiyorum. Sevdiklerimiz öldüğünde, cevaplarını sadece tahmin edebileceğimiz bu tür sorular her zaman vardır."

Kafa karışıklığı ve öfke beni sıcak bir telaşla sardı. "Peki bu sorular hep büyü hakkında mı?"

"Biz buna sihir demiyoruz."

"*Biz mi?*" 1'lerim yanlarımda toplanıyor. "Seninle yeni tanıştım ve şimdi 'biz' mi olduk? Sen ve annem mi?"

Fatricia'nın dudakları inceldi.

"Annem bir botanikçiydi. Bir bilim insanıydı. Beş dakika önce, bitkiler üzerinde yaptığı herhangi bir manipülasyonun bir ilaç laboratuvarında gerçekleştiğini sanıyordum. Ve şimdi bana *yalan* söylediğini söylüyorsun."

Fatricia'nın kaşlarının arasında bir çizgi belirir. "Tüm bunların sana nasıl hissettirdiğini paylaştığın için teşekkür ederim. Haklısınız. Sana söylediklerimden daha fazlasını borçluyum. Lütfen, oturun."

Whiplash. "Öylece fikrini mi değiştirdin?"

Dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Benim alanımda duygusal çeviklik de beraberinde geliyor."

Nefesim kesik kesik geliyor. 1. kaslarım açılmayı reddediyor. Ama oturuyorum. "Araların ne olduğunu biliyor musun?"

Kızıl büyücü Aame'nin görüntüsü sıcak bir telaşla üzerime çöküyor. *Bu* bir aura mıydı? Büyücü Aame değil miydi? Patricia'nın dikkati yüzümde keskinleşiyor ama o daha bir şey sormadan elimi başımın etrafında belli belirsiz bir daire çizerek şekilde sallıyorum. "İnsanların etrafındaki renkler mi?"

"Çoğunlukla doğru. Aralar sizin kişisel enerjinizdir, ruhunuzun durumunu yansıtır."

"Neye benziyorlar?"

"Anladığım kadarıyla, belli belirsiz bir tür sis ya da ince bir buğu gibi görünüyorlar."

O büyücü Aame derimi yüzmüştü, tüm 1re, öfke ve kan. O zaman bir aura değil.

"Burada öğrenciyken Janice adında bir Okuyucu arkadaşım vardı, Rootcraft dalında insanların aralarını görebilen biriydi. Duyguları, niyetleri, yetenekleri. Bir gün Janice beni ve anneni sınıfın dışında konuşurken gördü ve daha sonra Janice bana annenin bu işi bildiğini söyledi. Ben de annene birlikte pratik yapmayı ve dostluk kurmayı teklif ettim. Çok kibardı ama reddetti. Teklifimden o kadar rahatsız olmuş görünüyordu ki bir daha bundan hiç bahsetmedim. Rahatsız olmamıştım. Belki de kendi topluluğu vardır diye düşündüm. Biz zanaatı gizli tutma eğilimindeyiz, ama belki de onun daha katı kurallara bağlı olduğunu düşündüm; rootcraft aile içinde öğretilir ve farklı ailelerin farklı yaklaşımları vardır. Yine de annenizin size neler yapabildiğini hiç söylememiş olmasına şaşırdım."

Göğsümde hiç hava yok. Hava nerede? Zihnim kararıyor, kapanıyor.

"Bree?" Patricia öne doğru eğilerek görüş alanıma girdi. "Derin nefes al. Gözlerini kapat ve son yirmi dört saat içinde seni güvende hissettiren bir şeyi ya da birini düşün."

Talimatlarını uyguluyorum ve zihnim fırtına karası ve mavi gözlere gidiyor.

Gözlerimi tekrar açmadan önce birkaç nefes alıyorum. Panik hâlâ orada ama beni ele geçirmekte zorlanıyor.

Fatricia'nın bana söylediklerine inanıyorum. Burada gördüklerimden sonra, öğrenecek başka bir şey olmadığını düşünmek aptallık olur. Ama ortaya çıkaracağımı düşündüğüm onca sır arasında annemin hayatının -ve kullandığı büyü- bunlardan biri olacağını düşünmemiştim. Wildcrafting, bitki enerjisi manipülasyonu. Bu yetenekleri onun gibi başkalarıyla paylaşmanın ne gibi bir tehlikesi olabilirdi ki? Patricia'nın tehlikeli olduğuna mı inanıyordu? Bu pek mümkün görünmüyor. Patricia onu yalnız bıraktı. Tarikat'ın militanlığı bu kampüste dikkat çekmemek için yeterli bir sebep. Ama eğer gerekçesi buysa, o zaman ben doğmadan çok önce Tarikat ve Merlinler hakkında bir şeyler biliyordu demektir. Peki, bir Merlin *onun* hakkında bir şeyler biliyor muydu? İçgüdülerim evet diyor. Yoksa neden yirmi beş yıl sonra ölüm döşeginde olsun ki?

Fatricia şalını omuzlarına sarmak için ayağa kalkıyor. "Geleneksel olarak, annen sana tüm bunları öğretirdi. Annenizin kendi yeteneklerini ne zaman öğrendiğini bilmemeniz, bu bilgiyi bir nedenle sakladığı anlamına gelir. Bu da etik olarak, annenizin size söylemediği şeyleri söylemenin ne anlama geldiğini düşünmem gerektiği anlamına geliyor. Belki de içimdeki terapist yüzünden, ama onun isteklerine saygı duymak istiyorum. Sanırım bugünlük bu kadar yeter. Cuma günü tekrar görüşürüz ve size kararımı veririm."

"Ro!" Ayağa kalktım, kalbim küt küt atıyordu. "Bana her şeyi anlatmanı istiyorum. Bilmek zorundayım-"

Duraksıyor, kaşlarını çatıyor. "Neyi bilmek zorundasın?"

Ne diyebilirim ki? Tarikat'ın annemin ölümünde parmağı olduğundan şüphelendiğimi birine söylemek onları tehlikeye atabilir, hele de aether kullanıyorlarsa. Ve eğer annem Patricia'dan bir parçasını sakladıysa, ben de yeteneklerimi saklamalı mıyım?

Paylaşmak için en güvenli şeyi seçiyorum ve bunu dikkatlice ifade ediyorum. "Aether'ı biliyorum."

Fatricia sert bir nefes veriyor ve ben yanlış bir şey söylediğimi hemen anlıyorum. "Bu kelimeyi nereden öğrendin?"

"Söyleyemem."

Fatricia bana kurnaz ve ölçülü bir bakış attı. Bir şey sakladığımı biliyor. *libe mothev, libe daughtev*, sanırım.

"Gizliliğe saygı duyuyor ve değer veriyorum, bu nedenle ne bildiğinizi veya nasıl bildiğinizi merak etmeyeceğim. Bunun yerine, güveninizi kazanmayı hedefleyeceğim. Ama söylemeliyim ki

sen... *9vactitioneys*"-sözcüğü ağzında ekşimiş bir tat varmış gibi söylüyor
-"Aether' kelimesini kullananlar annenin halkı değil." "Onun halkı mı?" diye sordum.

"Onun halkı. Bizim halkımız. Bizler bu zanaatı geliştirenlerin torunlarıyız ve dünyanın görünmez enerjisine 'eter' demiyoruz. Biz ona 'kök' deriz."

"Artık yeniden en iyi arkadaş olduğumuza göre, birlikte yemeğe çıkmak ister misin? Klasikler sınıfından bir kız buluşmak istiyor." Alice burnunu kırıstırır. "Lenoir'da 'İtalyan Gecesi' var, ne demekse artık."

Bugünkü derslerimizi bitirdikten sonra, telefonlarımız elimizde, kendi yataklarımızda uzanıyorduk. Alice'in ne yaptığından emin değilim ama ben sanki Nick bana mesaj atmış da uygulama bunu göstermeyi reddediyormuş gibi mesajlaşma uygulamamı takıntılı bir şekilde açıyordum. Belki bu sefer. Belki *bu* sefer. Belki *nom*?

Bunu yaparken kimse görmezse utanç verici olmaz, değil mi?

En az yedi farklı mesaja başlıyorum ama göndermeden önce her birini siliyorum, çünkü ya ona mesaj atarsam ve o da cevap yazmazsa?

Daha da önemlisi, ben ne derdim?

Fatricia ile görüşmemden Nick'e bahsetmemeye karar verdim. Daha fazlasını öğrenene kadar olmaz. Ve o zaman bile, onunla ya da herhangi biriyle ne paylaşmam *gerektiğinden* emin *değilim*.

Eğer annem Tarikat'ı, onun sihir üzerindeki iddialarını ve sihir kullanıcılarını yargılama eğilimini (ya da daha kötüsünü) biliyorsa, tıpkı şu anda benim yaptığım gibi, yeteneklerini kampüste saklamış olması mantıklıdır. Fatricia'nın söyledikleri doğruysa, babamı aramanın bir faydası olmayacak, çünkü annem hayatının bu kısmını ondan sakladı. Şu ana kadar beni ve neler yapabileceğimi sadece Nick biliyor, kırmızı Aames'i saymazsak. Belki de bu şekilde kalmalıyım?

Kafam tamamen karışmış bir halde telefonumu uzanabileceğim bir yere fırlatıyorum ve sinirli bir iç çekişle tavana bakmak için yastıklarına yaslanıyorum.

Annemin yirmi beş yıl önce Carolina'nın kampüsünde tam da benim şu anda yaptığım şeyi yaptığını bilmek - bir şeyleri gizli tutmak, kendi parçalarını saklamak

kendimi ona daha yakın hissetmemi ve aynı zamanda onu hiç tanımamış gibi hissetmemi sağlıyor.

Kimdi o, *Veally* mi?

"Bree?" Alice beni düşüncelerimden uzaklaştırarak soruyor. "İtalyan Gecesi mi?"

"İtalyan Gecesi'nin ne demek olduğunu biliyorsun," diyorum ve doğrulup telefonumu tekrar elime alıyorum, çünkü görünüşe göre saçmalamaya kararlıyım. "Vıcık vıcık, fazla pişmiş kafeterya spagettisi ve cıvık sos. İki saattir ısıtıcının altında bekleyen hüznü lazanya."

"Ya üzgün makarna ya da yemek alanı. Hangisini istersin?"

Üst kattaki odamızın çatı penceresi açık. Çarşamba gecesi parti kalabalığının uğultuları ve tezahüratları aşağıdaki kaldırımdan bize ulaşıyor. Dışarı çıkarken odamıza uğrayan Charlotte'a göre, "Çarşamba gecesi yeni Perşembe gecesi ve bu arada Cuma günleri kimse dışarı çıkmıyor."

"Zaten gidemem," diye mırıldanıyorum ve midem bir başka yalanla daha burkuluyor. "Şu bahsettiğim öğrenci grubu var ya? Bu akşam evlerinde yemek veriyorlar."

Odanın diğer ucunda Alice oturuyor. "Bu grubun adı neydi?"

Sorusuna hazırım ve sesimi olabildiğince sakın tutuyorum. "Gizli topluluklardan biri."

Alice'in gözleri büyür. "Bunları duymuştum! Hangisi olduğunu söyleyebilir misin?" "Hayır, üzgünüm," diyorum. *Çok anlayışlıyım, Rlice.*

Suratını asıyor. "Altın Post Tarikatı tarafından seçilmeyi umuyordum ama biri bana EC çocuklarını seçmediklerini söyledi. Eğer bu işe yaramazsa, o zaman DiFhi olsun."

DiFhi, Carolina'nın öğrenci münazara topluluğu. Alice onlara katılırsa, ikimiz de tarihi öğrenci kuruluşlarında olacağız. Tek fark, üyeliğini özgeçmişine yazabilecek olması.

Dün gece ve bu sabah Alice'e yalan söylemek beni tam bir pislik gibi hissettiriyor. Belki de Sel'in böyle olmasının nedeni budur? Kızgın, huysuz ve suçlayıcı. Ve belki de Nick'in Tarikat'a dahil olmak istememesinin bir başka nedeni de budur. Tüm o yalanlar, bu kampüste olmanın ve iki farklı hayat yaşamının getirdiği gerginlik. İç çekiyorum. "Nick bunu gizli tutmam, güvende tutmam gerektiğini söylüyor."

"Az önce beni mi sevdin?"

"Hayır." Sırıtiyorum. "Ben sadece seni *Aing*'ledim."

Yüzü sinsî bir ifade alıyor. "Neden onun adını böyle söylüyorsun?" "Kimin adını ne gibi söylüyorsun?"

Ağzının uçları kalktı. "Nick' dediğinde sesin bir tuhaflaştı. Scott Finley'nin adını söylerken de aynı şekilde söylüyordun."

"Scott'ın adını özel bir şekilde söylemedim." Bana böyle davranmak zorunda değildi. Beyzbol oyuncusu Scott Finley'e aşık olduğumda on bir yaşındaydım.

En iyi arkadaşlar ve onların derin kesikleri.

Alice suçlayıcı bir şekilde beni işaret ediyor. "Yalan söyleyen yalancı!" Şaka yaptığını bilsem de kalbim sıkışıyor. Yatağımın ucuna tünemek için aceleyle yanıma geliyor. "Nick neye benziyor?"

Sabahtan beri yeniden -gerçek anlamda, en iyi arkadaşlar gibi- konuşmaya başlamıştık ama kahverengi gözlerinden dökülen sıcaklık, ihtiyacım olduğunu bilmediğim bir şekilde fincanımı dolduruyor. Patricia'yla yaptığımız seanstan beri annemin sırları -ve yalanları- ortadayken ve dün gecenin anıları her saat başı bir kâbus gibi yükselirken, en iyi arkadaşım ile oturup sevimli bir çocuk hakkında konuşmak içimi ferahlatmanın ötesinde bir şey. Ve şu anda hayatımdaki başka hiçbir şey gibi bu da kolay.

Yine de yanaklarımın yandığını hissedebiliyorum. "Sarı saçlar, mavi gözler ve..."

"Ve?" Alice daha fazlası için elini sallayarak soruyor. Özgürleştirici bir telaşla kahkahalar atıyorum. *Tanrım*, bu iyi hissettiriyor.

Çok dikkatli düşünmeden önce kelimeler dudaklarımdan dökülüyor. "Ve bir gladyatöre benziyor. Antik Yunan'dan kalma çanak çömleklerin kenarlarındaki o tuhaf seksi adamlar gibi mi? Uzun boylu, atletik ve"-Nick, kılıcıyla beni güvenli bir yere yönlendiriyor, gözleri hem korku hem de odaklanmayla sertleşmiş-"kahraman."

"Ahh!" Alice yan tarafına yığılır. "Gördün mü, işte bu iyi bir şey. Gladyatörler Romalı olsa bile."

Ayak parmağımla dizlerini dürtüyorum. "Peki ya sen? Gözüne çarpan bir kadın var mı?"

Ayağıma vuruyor. "İyi denemeydi ama etkilerin bende işe yaramıyor. Bağışıklığım var. Akran danışmanına nasıl aşık olduğun hakkında konuşalım. Sana okulla ilgili her şeyi öğretmesi gereken kişiden mi? Ve kısa süren suçluluk döneminden sonra nasıl başarılı olacağın konusunda sana ders veren kişi."

"Aşık olmak' yanlış kelime. Onunla yeni tanıştım."

"Bree." İki eliyle ayak bileklerimi kavırıyor. Yüzünde sahte bir ciddiyetle, "Bu bir kitap gibi. Ya da herkesin harika saçları olduğu ve bir ergeni oynamak için çok yaşlı olduğu bir TV dizisi. Şu anda tam anlamıyla yürüyen bir romantik komedisin."

"Rlice." Beni bırakıp sırtarak zıplayıncaya kadar tekmeliyorum.

"Teresa'yla buluşmaya gitmem gerek," dedi, geriye doğru yürüyüp beni işaret ederek, "ama bu gece döndüğünde bana *her şeyi* anlatacaksın, Briana Matthews!"

Alice'e her şeyi anlatamasam da gülümsüyorum. Hiçbir zaman. Onu güvende tutmak istiyorsam olmaz.

20

O gece kulübenin kapısını çaldığımda, açan Evan oldu.

Kızıl saçlı kızın yüzünde bir sırıtma belirliyor. "İşte orada! *Sonunda* şövalyemizi ortaya çıkaran Fage."

"Knight-errant?" Kenara çekildi ve ben de şemsiyemi sallayarak kapıdan içeri girdim. Gelirken yağmur çiselemeye başlamıştı.

"Evet," diyor şemsiyemi alıp fuayedeki bronz tutucuya bırakırken. "Kendi işlerini yapan, etrafta dolaşan ve stuP yapan bir şövalye için eski moda."

"Ve bu Nick mi?"

Gösterişli bir şekilde gülümsüyor. "Artık değil."

"Evan, sen gündüzleri bir öğrenci birliğisin, geceleri ise eski bir tarikatın yaverisin."

Tüm bunlara nasıl yetişiyorsun?"

"Büyü," diyor ve bir Aourish ile eğiliyor.

Gülüyorum ama sonra Alice'i ve bölünmüş hayatımı düşünüyorum. "Hayır, gerçekten. Charlotte'a her gün kim olduğun ve ne yaptığın hakkında nasıl yalan söylüyorsun?"

Göz kırıyor. "Doğru amaç için savaşıyorsanız yalan söylemek kolaydır."

"Hm." Kendi yalanlarımı ve nedenimi -ve benim adıma Evan'a ve tüm bölüme yalan söyleyen kişiyi- düşünüyorum. "Şövalye-errant'ın burada olup olmadığını biliyor musun?"

"Kim bu şövalye-errant?" Merdivenlerin tepesinden eğlenen bir ses araya girer.

"İşte orada!"

Nick, balkon korkuluğuna yaslandığı yerden Evan'a alaycı bir bakış fırlatır. "Fage'imi taciz etmeyi bırak, Ev."

Evan geri çekilir, ellerini kaldırır. "Elbette, efendim."

Nick inliyor. "Evet, şu 'efendim' saçmalığını ne zaman istersen bırakabilirsin. Yukarı gel, Bree. Evan, olduğun yerde kal."

Evan antrede yankılanan yüksek sesli bir kahkaha atarak kapıyı kapatır.

Nick merdivenlerin başında beni bekliyor ve onunla buluşmak için yürürken beynimin gittiği yer için kesinlikle Alice Chen'i suçluyorum, çünkü tek düşünebildiğim onun romantik komedi hayallerinin hayata geçmiş hali gibi görüldüğü. Elleri koyu renk bir kot pantolonun içinde ve gözlerini ortaya çıkaran mavi bir Henley giyiyor. Yumuşak, okunamayan bir ifadeyle benim üzerimde de dolaşan gözler.

Sahanlığa ulaştığımda başını sola doğru eğiyor. "Bu taraftan."

Dış cephesi bir kale, iç mekânı ise bir malikâne olan 1. Aoor'un kırmızılar, kahverengiler ve sarılarla bezenmiş ikinci Aoor'u Loca'nın isminin gerçek kaynağıdır. Restore edilmiş çam koridorlarda orijinal ağaçlardan kalma çentikler ve kıvrımlar bulunuyor ve kapıların arasındaki duvarları kaplayan ağır brokar kumaş koridorun sıcak ve konut hissi vermesini sağlıyor. Birinin müziği aplikleri titretecek kadar yüksek sesle çalıyor.

Bir kapı açılır ve Felicity ile Russ ortaya çıkar, sessiz kıkırdamaları salonu doldurur. Çift yaklaştığımızı fark ettiğinde, Felicity'nin yüzü saçlarıyla uyumlu bir şekilde kızardı. "Oh! H-hi!" Bir eliyle el sallarken diğer eliyle yapışkan bir Russ'a vuruyor.

Diğerleri. Russ açıkça gülümserken, o sevimli bir şekilde büzülmüş görünüyor. Acısam mı gülsem mi bilemedim.

Nick hiçbir şeyi kaçırmaz. "Felicity, nasıl hissediyorsun?"

Russ eğilip onun boynuna sokuluyor. "Evet, Flick, nasıl hissediyorsun?"

Gözleri fıncan tabağı gibi büyür ve onu iter - biraz fazla sert bir şekilde. Adam o kadar yükseğe fırlıyor ki, koridorun diğer tarafına çömelmeden önce bir saniye havada asılı kalıyor.

O dehşet içinde soluk soluğa kalıp özür dilerken, Russ kontrolsüzce gülüyor ve zar zor bir yanıt verebiliyor. "Bu cevap senin için yeterli mi Nick?"

"Kendi adıma cevap verebilirim, teşekkür ederim!" Felicity toplayabildiği kadar ağırbaşlılıkla bize doğru yürüyor. "Ben İne, Nick, sorduğun için teşekkürler. Sadece" -geniş bir sırtıyla ayağa kalkmış olan yaverine bakıyor- "henüz güce tam olarak alışamadım."

"Ben de," diye sesleniyor Russ, bize doğru adım atarak.

"Ve Lamorak'ın çok sinirli olduğunu keşfettik," diye ekliyor Felicity. "Dünyada en sevdiğim miras değil."

"Hepiniz iyi misiniz?" Nick kaşlarını kaldırır. "Birbirinizle kavga etmiyorsunuz, değil mi?" "Hayır." Felicity kızarır. "Tam olarak değil..."

Nick ağzını açıyor, Russ'ın güçlkle bastırdığı kahkahasını görüyor ve yanakları pembeleşiyor. "Akşam yemeği için aşağıda görüşürüz."

"Evet!" Russ bir kolunu Scion'un omzuna doluyor.

İkisi merdivenlerden hızla inerler ve Nick yürümeye devam etmelerini işaret eder. Üzerinde 208 yazan bir odanın önünde duruyoruz ve Nick cebinden bir anahtar çıkarıyor. "Hiç kullanmıyorum ama babam bu odayı benim için burada tutuyor."

"Neden kullanmıyorsun?"

Omuz silkiyor, kapıyı içeri doğru itiyor. "Burada yaşamak belli bir mesaj gönderir."

Ne demek istediğini sormaya başlıyorum ama yatak odasını görünce ve konuşmak istediği yerin orası olduğunu fark edince beynim geçici olarak kısa devre yapıyor.

Oda, bir tam yatak, bir şifonyer, bir çekmeceli dolap ve bir sehpa masasını rahatça sığdırabilecek kadar büyük ve bu da benim yataktanem için söyleyebileceğimden çok daha fazla. Lodge'daki tüm odaların benzer mobilyalarla benzer bir düzene sahip olup olmadığını merak ediyorum. Diğer üyeler tarafından kullanılanlar muhtemelen denizci temalı mavi-beyaz çizgilerle dekore edilmemiştir ve yatağın ayak ucunda çapa şeklinde bir halı vardır.

Lord Davis kesinlikle Bed Bath & Beyond'a bir gezi yapmıştı.

Nick kapıyı arkamdan kapatıyor. İçeri adımımı attığımda odalarımızın ortak bir özelliğı olduğunu fark ediyorum: neredeyse hiç kullanılmamışlar. Bırak Nick'i, onun odasında bile kimseye aitmiş gibi hissettiren hiçbir şey yok.

Bunu söylemek için döndüğümde kendimi onun kollarında buluyorum, taze çamaşır ve sedir kokusu sıcak bir bulut gibi etrafımı sarıyor. Elleri o kadar büyük ki omurgamın tamamını kaplıyor. Avuçlarının sıcaklığı beni kavradığı yerden dışarı yayılıyor. Yüzünü boynuma gömüp mırıldanıyor: "O şey seni gözümün önünde öldürecekti. Tek düşünebildiğim, seni buraya getirmenin benim hatam olduğuydu." Mırıltılı sesindeki endişe ve suçluluk duygusu gözlerimi yaşartıyor. İznim olmadan kollarım ona da sarılıyor.

"Komik bir hikâye," diyorum havayı yumuşatmaya çalışarak. "*Seni* buraya getirdiğim için kendimi suçluyordum."

Güldüğünde, sırtındaki kaslar parmaklarımın altında esniyor. "Evet, ilk ben söyledim."

Omzuna doğru sırtıyorum. "Hiçbir neden yok" tepkilerim birdenbire tamamen haklı gibi hissettirdi.

Nick başını kaldırdı. Gözleri yüzümde, iyileşmiş yanağımda ve gövdemde geziniyor. "İyi olduğuna emin misin?" Sol eli yan tarafımda geziniyor, parmakları kaburgalarımıdaki koyu mor ve siyah çürüğü örten pamuklu malzemeye hafifçe dokunuyor. Sonra parmaklarının diğeri yerlerime ne kadar yakın olduğunu fark etmiş olacak ki geri adım atıyor. Kollarımız garip bir şekilde yanlarımıza düşüyor.

Orada bir yara olup olmadığını kontrol etmeyi bilmesi beni şaşırttı - uchel'in beni tuttuğı yere o kadar dikkat ediyordu ki. Ve yanaklarını boyayan ilek rengi iki parmak izi dikkatimi çekti.

"Morarmış," diye mırıldanıyorum, hâlâ sıcak ve şaşkın, "sadece morarmış." Sesi biraz boğuk çıkıyor. "Güzel."

"Evet."

"Doğru."

Boğazımı temizliyorum. "Başın nasıl?"

Arkasını ovalıyor. "arpmışım gibi mi hissediyorsun?"

"Bu hem inanılmaz hem de normal bir tepki, değıl mi?"

"Bu hem inanılmaz hem de normal bir durum." Gözleri parılıyor.

Birbirimize bakıyoruz, hem yeni hem de yabancı hissettiren, hem istediğimiz hem de beklemediğimiz bir şey olan bu anla boğuşuyoruz. Nick'in gözleri bulutlu gökyüzünün bekleme rengine.

İlk ben döndüm. "Demek burası senin odan." *Bunu neden söyledim ki? Bunu zaten konuşmuştuk, Bvee. Tanrım.*

"Dekor için hiçbir sorumluluk kabul etmiyorum."

Yanılmışım. Oda Nick'ten tamamen yoksun değil. Masasının üzerindeki mantar panoya iliştirilmiş birkaç kişisel eşya var. Yaklaştığımda bir tanesinin ilkokul çağındaki Nick'in Kuzey Carolina Hayvanat Bahçesi'ndeki kırmızı kurt habitatının önünde çekilmiş bir fotoğrafı olduğunu görüyorum. Saçları beyaz-sarı ve gülümsemesinde birkaç diş eksik. Altına ortaokul akademik başarı ödülü iliştirilmiş. Son parça ise Nick'in on bir ya da on iki yaşlarında çekilmiş bir fotoğrafı, Nick'in babası ve annesi olması gereken gülümseyen sarışın bir kadın. Nick'in sırtışı bu fotoğrafta çoğunlukla metal diş tellerinden oluşsa da, kadının gözleri ve gülümsemesi ona benziyor. Masmavi bir gökyüzünün altında büyük bir tepenin önünde duruyorlar.

Nick bana "Arthur's Seat" diye bilgi verdi. "Babam bizi yaz tatili için Edinburgh'a götürdü. Scion oğluyla fotoğraf çektirmeye dayanamadı."

"Mutlu görünüyorsun."

Bu fikri değerlendiriyormuş gibi başını öne eğiyor. "Öyleydik. O zaman öyleydik." "Annen hakkında hiç konuşmuyorsun."

Gülümsemesinin bir ucu aşağıya dönüyor. "Başka bir gün."

Tanıştığımız ilk geceki gibi beni inceliyor. Çok uzun zaman önceymiş gibi geliyor ama sadece kırk sekiz saat oldu. *Kırk sekiz saat sonra annemin büyüğü ve belki de omnum hakkında hareket edeceğim.*

"Konuşmamız gerek."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Kral Arthur'un soyundan geldiğin gerçeği hakkında mı?" "Ben soyundan gelmiyorum. *Birçoğundan* biriyim."

"Neden bana söylemedin?" Kızgınlığım artarak soruyorum.

Gözlerinden ateş fışkırıyordu. "Ne zaman yapabilirdim? Tam olarak ne zaman, Bree? Yemin'e girmemizden önceki on dakika içinde mi? Sel sana saldırmadan önceki iki dakika içinde mi?"

Kollarımı kavuşturuyorum. "Evet."

Bana bakıyor, çenesi titriyor. Nefes alıyor, sonra burnundan veriyor. "Sana Çizgiler'den bahsettiler mi?"

"Duvarı gördüm."

"Kimi?"

"William'ı."

"Peki William sana başka ne söyledi?"

"Camlann'ı biliyorum."

Bakışları sertleşir. "O zaman neden çekilmeni istediğimi biliyorsun."

"Sana zaten bırakmayacağımı söyledim." Gözlerimi kırptırdım, yüzündeki ifadeden irkildim. "Bir anlaşma yapmıştık!"

"Ve dün gece anlaşmayı değiştirdi. Eğer Camlann gerçekten yakınsa, o zaman yaver olmak -benim, William'ın, Fete'in- çok riskli. Sonrasında öylece çekip gidemezsin çünkü *mav*'da olacağız." Beni kollarımdan tutuyor ve başını eğerek gözlerime bakıyor. "Camlann sırasında insanlar *ölür*, Bree."

Fanic Autters kafesteki bir kuş gibi göğsümde. "Hayır, tek yolu bu. Bu yıl. Hemen şimdi."

"Bunu asla kabul etmemeliydim ama sana yardım etmek istedim. I-" Parmakları beni tuttukları yerde sıkılaşıyor. "Barış zamanında yaver olmak başka bir şey. Unvanımı geri aldığımda, Savaşçı Yemini etmen beklenmeden önce devreye girip seni dışarı çıkarmayı planlamıştım. Ama şimdi? Tarikat alarımda ve *ben* de Sel'i bekliyorum. Seni hemen Scion'una bağlaması emredilebilir ve... ve ben bunu yapmana izin veremem."

Tutuşundan çekiliyorum. Söylemese bile gözlerinde o kelimeyi görebiliyorum: Azaltma.

Nick bağlanmanın sonuçlarına katlanmamı istemiyor. Zamanımdan önce ölmemi istemiyor. Yüzündeki şefkat ve korku, hepsi benim için, başımı döndürüyor. Ama alınının ve çenesinin keskin açılarında açıkça görülen bir kararlılık var. Şu anda bana çekip gitmem için bir seçenek sunuyor. Ama artık onun kim olduğunu ve neye dönüşebileceğini bildiğim için, bu seçeneğin elimden alınabileceğini de biliyorum.

Merakla bakışlarını inceliyorum. Bunu yapar mıydı? Beni dışarı attırır mı? İzin verir miydim?

Bir başka taktik: "Bu Yemine karşı koyabilirim."

"Belki yapabilirsin, ama Scion'un bilecek, yani Sel bilecek. Seni Vekillere gönderecek."

"Ve sen de ona yapmamasını emredebilirsin. Ya da bilgiyi başka bir yoldan buluruz. Ya da belki Yemin ederim ve olmasına izin veririm!" Ellerimi havaya kaldırıyorum. "Abatement'ı biliyorum."

Sanki kibar bir ortamda söylenmeyecek bir söz söylemişim gibi gözleri açılıyor. "Bu -"

"Gerçeği öğrenmek için neleri göze alabilirim!" İtiraz etmeye başladı ama ben yine sözünü kestim. Yüksek sesle söylediğim anda kararım netleşti. "O da benim için aynısını yapardı."

Uzun ve ölçülü bir bakıştan sonra nihayet başını salladı. "Hoşuma gitmiyor ama anlıyorum."

Odadaki gerginlik biraz dağılıyor ve daha rahat nefes alabiliyorum. "Belki de Camlann gelmeyecektir. William, Arthur'un iki yüz elli yıldır Scion'unu aramadığını söyledi."

"İhtiyacı olmadı ama bu olmayacağı anlamına gelmez." Bir elini saçlarının arasında gezdiriyor. "Tanrım, keşke işler senin için farklı olsaydı. Kaç Scion ve Squirel'ın öylece çekip gidebilmeyi dilediğini biliyor musun?"

"Senin yaptığın gibi mi?"

Nick'in çenesi geriliyor; sonra gözle görülür bir şekilde kendini gevşemeye zorluyor. Tanıştığımızdan beri onu aynı ilerlemenin bir versiyonunu yaparken izlediğimi fark ediyorum: öfke, kısıtlama, teslimiyet.

"Hiç kimse, Vekiller bile çağrılacağımı düşünmemişti. Feragatim sembolikti. Politikti. Bir çocuğun protestosu. Krallığın ve Masa'nın bana olan inancını yeniden tesis etmek için sembolik ve siyasi adımlar atılması gerekecek. Unvanın tamamına sahip olmak için."

Dün gecedен önce ihtimaller Nick'in lehineydi. İki yüz yıldır onun soyundan gelen birinin öne çıkması gerekmemişti ya da bunu yapabilecek gücü olmamıştı. Şimdi görüyorum. Yüzündeki çaresizlik benim için ama kendisi için de. Önümüzdeki yol uzun ve köprüler yanmış.

"Ya sana ne olur... eğer..."

İç çekerek odanın pencere kenarındaki koltuğuna oturur. "Eğer Çağrılır ve Uyanırsam, Arthur'un gücü ve bilgeliği bana miras kalacak. Ve ben bunun için eğitildim."

yürüyebildiğim andan beri. Eğer Shadowborn ordusu yükseliyorsa, arkadaşlarımın tek başına savaşmasına izin vermeyeceğim."

"Peki ya Azaltma?"

Yüzü ciddileşiyor. "Babam odaklanmanın ölümün en değerli hediyesi olduğunu söyler." "Ölüm hediye vermez."

"Bunu bir Scion'a anlat."

Ayağını dürtüyorum ve koltuğu paylaşabilmemiz için yana kayıyor. "Liderlik etmek istemezsin."

Gözlerime bakmadan cevap veriyor. "Hiç olmadı."

"Zafer istemiyor musun?" Ona doğru eğildim. "Kral olmak istemiyor musun?"

Sonra bana dönüyor, gözleri ciddi. "Bree, bunların hepsini elde edersem Camlann kaçınılmaz olacak demektir. Dünyanın bir krala *ihtiyaç duymasını* istemiyorum."

2

ON DAKİKA SONRA, merdivenlerden aramızda zıplayan dikenli bir farkındalıkla iniyoruz. Dün büyük odaya anlaşılarak girmiştik ama her ikimiz de durumumuzun doğası hakkında sınırlı bilgiye sahiptik. Yirmi dört saat sonra, Nick'in dünyası savaşa doğru gidiyor ve ben annemin geçmişini çözmeye hazırlanıyorum. Yollarımız devam ederken, hâlâ ortak bir noktada buluşabilecek miyiz?

Fuayeye ulaştığımızda, köşedeki geniş yemek salonundan yemek sesleri geliyor. Çatal bıçak şingırtıları. Sandalyeler zemine sürtünüyor. Sesler.

Beni izleyen 1. Nick'e dönüp bakıyorum, kendi belirsizliğim onun yüzünde de yankılanıyor. "İyi miyiz, B?"

Başımı salladım. "Biz iyiyiz."

Ağzı titriyor. "Neden bilmiyorum ama-"

Aniden ön kapılar açılır ve nemli, hafif yağmur fayansların üzerine püskürür. Dışarıda üç kadın derin bir sohbe dalmış, içeri girmeden önce avluda şemsiyelerini sallıyorlar. Tepeden tırnağa country club şıklığında giyinmişlerdir: bluzlar, hırkalar, kapriler, tertemiz beyaz tenis ayakkabıları. Nick'i gördüklerinde solgun, mükemmel hatlara sahip yüzleri aydınlanıyor.

"Yaşadığım ve nefes aldığım gibi..." Soldaki kadın Owain Çizgisi'nin koyu sarısı rengine bir boyun atkısı takıyor.

"Bu mu-?"

"Nick Davis." En uzun boylu kadın, esmer, alçak sesle konuşuyor. Birinci kadın ona dirsek atar ve o da kendini düzeltir. "Affedersiniz. Scion Davis."

Nick başını eğerek sırayla hepsine hitap eder. "Rose üyeleri Hood, Edwards ve Schaefer. Sizi bu gece Loca'ya getiren nedir?" Onları içeri almak için geri adım atıyor. "Bildiğiniz gibi turnuva duruşmaları sona erdi..."

Bir saniye sürüyor ama soyadlarını ve yüz hatlarını tanıyorum. Bu üçü bölüm üyelerinin anneleri: Fete Hood, Scion of Owain; Ainsley Edwards, ikinci yıl Fage; ve Vaughn Schaefer, benim Fage sınıfımdan.

Rose üye Schaefer'ın gözleri içeri girerken parılıyor. Kibar bir gülümseme ve el sallayarak beni selamlıyor, ardından Nick'e kurnazca bir bakış atıyor. "Döndüğünüze dair bir söylenti duyduk."

"Elena, lütfen." Edwards'lı kadın, Bors'un koyu turuncu tırnaklarıyla süslenmiş manikürlü elini sallıyor. "Gül Tarikatı, Denemeler sırasında yemek servisini denetliyor." Hâlâ Nick'e hitap ederken şemsiyesini bana doğru uzatıyor. "Bunu al ve kurut? Şimdi, bu geceki yemek-"

Talimatlarını yerine getirmedeğimde konuşmayı kesiyor ve dönüp ilk kez bana tamamen bakıyor.

"Beni duymadın mı?"

Kızgınlık ve öfke içimi bir fırın gibi yakıyor. Sıkılmış dişlerimin arasından, "Sadece bir kere duydum," diye mırıldandım.

Sertçe nefes alıyor. "Amiriniz nerede?"

"Bu Briana Matthews, benim Fage'im." Nick şemsiyeyi kendisi aldı, sakın ses tonunun altında sert bir çelik vardı. "O bir hizmetçi değil Virginia, sen de ona öyle davranmayacaksın. Ne benim yanımda ne de başka bir şekilde."

Diğer kadınlar Nick'in sessiz öfkesini fark eder ve hiçbir şey söylemezler.

Ama Virginia Edwards'ın işi bitmedi. Nick'in uyarısı üzerine burun delikleri açıldı. Ergen bir çocuğun kendi adını kullanması ve otoritesini hatırlatması karşısında. "Sizin... Page?" Yüzüm, saçım, tişörtüm ve kot pantolonum... Bu bilgileri işlerken bakışları bir noktadan diğerine gidip geliyor. Nick'e ne kadar yakın durduğumu.

"Scion Davis, *gelenek* olduğu üzere, Soyunuza bağı Vasallar arasından bir Fage seçmenizi bekliyorum."

"Fage Matthews'un yeteneklerine değeri veriyorum," diyor Nick, yüzü ifadesiz, "ve senin *expectations* belong to you."

Kalemler. "Baban bu konuda ne düşünüyor? Eminim öyledir."

"Babası geri döndüğü için minnettar." Lord Davis'in tekerlekli sandalye kullanarak odaya girdiğini görürüz. Nick ona yardım etmek ister gibi yapıyor ama Davis eliyle onu uzaklaştırıyor. "Ve Gül Tarikatı'nın bu yılki turnuvayı desteklemek için bir kez daha burada olmasından memnuniyet duyuyoruz."

"Lord Davis." Vaughn'un annesi de diğerleri gibi başını öne eğdi. "Oğlum savaşta yaralandığınızı söyledi."

"Merak etmeyin. Hafta sonuna kadar destek kullanacağım ve Pazartesi'ye kadar yardımsız yürüyeceğim. Aether hızlı çalışıyor ama biz yaşlılar gençler kadar çabuk iyileşemiyoruz. Çocuklar" -Lord Davis bize dönüp bana göz kırptı- "neden yemek salonundaki bölüme katılmıyorsunuz? Ben misafirlerimize mutfağa kadar rehberlik edeceğim, *orada kovan* ikram personelimiz yemeği hazırlayacak."

"Gül Tarikatı mı?" Yürürken tıslıyorum, hâlâ öfkeliyim.

Nick homurdanıyor, "Yüzyıllar önce Fage, Squire ya da Scion olamadıkları zamanlarda kurulmuş bir kadın yardımcı birliği. Artık çoğunlukla törensel. Annelerin ya da eski Fage'lerin bölüm etkinliklerini desteklemeleri için bir yol."

Tek gördüğüm engeller. Çocuklarının benim yerimde olmasını isteyen kadınlar. Locadaki siyah bir kızın üye değil, hizmetçi olduğunu varsayan beyaz kadınlar. Kesinlikle kendilerinden üstün biri değil. Virginia bana böyle davranıyorsa, yemek servisi yapanlara nasıl davranıyor? Tüylerim diken diken oluyor. Sonra aklıma bir şey geldi.

"Kadınların Scion olamayacağını mı söylediniz? Büyünün, kim uygun olursa olsun kan bağına takip ettiğini sanıyordum."

"Öyle." Nick'in çenesi gerilir. "Ama uzun süre erkekler Büyünün ne istediğini umursamadı. Bir sonraki varisi zorlamak için kızlarını ortadan kaldırıyorlardı."

Yürümeyi bırakıp ona bakıyorum, midem dehşet içinde dönüyor.

Yemek odasının girişinde duraklıyor. "Bin beş yüz yıl faaliyet göstermek için uzun bir süre. Tarikat hiçbir zaman dünyanın acımasızlığından üstün olmadı. Hâlâ da değil."

"Bu... iğrenç."

"Korku ve açgözlülükle yönetirseniz böyle olur."

"Bree! Buraya gel!" Greer bana el sallıyor, Lamorak parası kırmızı bileziğinde göz kırptıyor. "Sana bir koltuk ayırdım!"

Nick başını eğdi. "Bu bizim işaretimiz."

Hâlâ yaptığı açıklamanın etkisindeyken onu odaya kadar takip ettim.

Nick, Scionlar, Squireler ve Sel'in oturduğu Legendborn masasına doğru ilerliyor. Fages masasında Greer ve Whitty'nin arasındaki boş sandalyeye kayıyorum, tanıdığım insanların arasında olduğum için minnettarım.

Whitty taze biberiyeli Aank bifteğine benzeyen bir şey yerken, Greer bana beyaz taştan yapılmış kocaman bir patates tabağı uzatıyor. "Bıraktın diye endişelendim."

"Hayır. Pes eden biri değilim."

"Hile yapıyorsun o zaman?" Vaughn tabağından başını kaldırmadan masanın öbür ucundan sesleniyor. Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz masaya sessizlik çöküyor.

Midemdeki burkulma soğuk bir düğüme dönüşüyor.

"Hile de değil."

Vaughn özellikle kanlı bir biftek parçasını bıçaklıyor ve ancak ağzına attıktan sonra arkasına yaslanıp bana bakıyor. Gözleri annesininkilerle aynı kahverengi renkte, ama annesinin nezaketle baktığı yerde onunkiler kinle bakıyor. "O zaman dün gece Loca'ya dönmemiz için doğrudan emir verilmesine rağmen neden Efsane Doğan'la birlikte geride kaldın? Ne yapacağını sanıyordun? Bir savaş sırasında ortaya çıkarak bir Scion'u etkilemeyi mi?"

"Öyle olmadı, ben..." Diğer Fage'ler kimi meraklı, kimi suçlayıcı bakışlarla beni süzdüler. "Donup kaldım. Locaya geri koştırmaya çalıştım ama uchel beni önce yakaladı."

"Doğru," diye alay ediyor Vaughn. "O zaman neden Arthur'un Scion'u ile yalnız vakit geçiriyorsun? Moral konuşması mı yapıyorsun? Ona *yardım eli* mi *uzatıyorsun*?"

İma ettiği şey karşısında donup kalıyorum. Kan kulaklarıma öfkeli bir okyanus gibi hücum ediyor ama yanımdaki kıdemli Fages'in kıs kıs gülüşlerini bastıracak kadar yüksek değil.

Onu. Tanımadıklarım, Ainsley ve iki üçüncü sınıf güreşçi ikiz, Carson ve Blake.

"Sence ben..." Nick'in gözüne girmek için ne yaptığımı düşündüğünü söyleyemiyorum bile.

Vaughn bıçağını göğsüme doğrulttu. "Sanırım boynundaki madalyonun kafana girmesine izin verdin."

"Bıçağını indir, Schaefer." Whitty'nin her zamanki yavaş ses tonu uyarıcı bir şekilde alçaktır. "Nick zamanını Fage'yle konuşarak geçirebilir. Bundan zarar gelmez."

Vaughn, "*Sayfası*, yaveri değil," diye tükürdü. "Onu buraya o getirdi ama bu Denemeler'den geçeceği anlamına gelmez. Ve geçse bile, bu Seçileceği anlamına gelmez."

"Bunu biliyorum," diye homurdanıyorum, parmaklarım kalçalarımın batıyor.

"Güzel." Vaughn konuşurken sesini yükselterek izleyen diğer Fage'leri işaret ediyor. "Çünkü buradaki birçoğumuz Efsane Doğumlu Yaver olmak için bekledik ve canımızı *dişimize* taktık. Ve bazı olumlu eylem *saçmalıklarının* şansımızı mahvetmesine izin vermeyeceğiz."

Herkes cevabımı beklerken masa sessizleşiyor. Bazı Fage'ler başka tarafa bakıyor. Bazıları beni süzüyor. Diğerleri oturuyor, çeneleri açık ve sessiz. Vaughn'un kendini beğenmiş ağzı bir hırıltıyla yarı bükülmüş.

Lanet olası patatesleri suratında parçalamak istiyorum. Vassallara ve zengin çocuklara ayrıcalıklı muamele yapmanın kapıdan içeri nasıl girdiklerini haykırmak istiyorum. Ama Nick ortadan kaybolmamı söyledi. Vassal'ların radarından uzak durmamı. Turnuvayı atlatmak için başımı eğmeliymişim.

Bunun mümkün olduğunu düşünmekle aptallık etmiş. Bağnazlar için benim nasıl ya da neden burada olduğum önemli değil; burada olmam bile yeterince yanlış.

Turnuvayı atlatacağım. Görevimi tamamlamak için ne gerekiyorsa yapacağım.

Ama ortadan kaybolmayacağım. Ve başımı eğmek gibi bir *mantığım* yok.

Bunun yerine, Vaughn'a gerçekte kim olduğuma dair bir fikir vereceğim ve ona tam olarak kim olmadığımı göstereceğim.

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atarken ve boğazım düğümlenirken ona ve bu masada oturan ve onun gibi düşünen herkese cevap veriyorum.

"Sen bir yobaz ve zorbasın, Schaefer. Beni aşağılıyorsun çünkü neler yapabileceğimi bildiğini sanıyorsun ama bilmiyorsun. Turnuvadaki başarı şansınla ilgili güvensizliğini açığa vurman için seni sinirlendiriyor olmalıyım."

"Benim *güvensizliklerim* mi?" Vaughn homurdanıyor, yarı yolda ayağa kalkıyor.

"Evet," diye ısırdım. "Ve senin dikkatsizliğin. Fage'i sebepsiz yere ortaya çıkardığını öne sürerek Arthur'un Soyu'nun yargısını herkesin içinde sorguladınız." Sırıttıyorum ve Vaughn'un doğrudan gözlerinin içine bakıyorum. "Müstakbel kralımız size bir açıklama borçlu değil ve borçluymuş gibi davranmak itaatsizlik, sadakatsizlik ve korku göstergesi. Güç değil. Güç değil. Aslında, *seni* yaver olarak seçen Scion'a *lanet* ediyorum. Tabii eğer seçilirsen."

Bir süre sessizlik oldu, sonra Vaughn kendini masanın üzerine fırlattı. Carson onu bana ulaşmadan yakalıyor, tam da tahmin ettiğim gibi. Carson kulağına bir şeyler fısıldarken Vaughn geriliyor. Müttefiklerinin meraklı bakışları, umduğum gibi benden ona dönüyor ve yüz hatlarını karanlık bir Aush kaplıyor.

Bir kalp atışı geçer. İki. Ve Vaughn koltuğuna yığılır, gözlerinde şiddet vardır. "Bitmedi, Matthews."

Hayır, değil. Vaughn daha önce düşmanım değilse bile şimdi düşmanım. Ama şu anda bunu umursayacak durumda değilim.

Whitty sessizliği bozuyor, "Brüksel lahanasını uzatır mısın, Ainsley?" diye sorarken sesi sıradanlaşıyor.

Ainsley kaşlarını çatıyor ve "Affedersiniz" demeden kaseyi göğsümden geçiriyor. Etrafımızdaki sohbet devam ediyor ve yemek yeniden başlıyor ama masanın altında ellerim titriyor.

Burnumun kenarına ve yanaklarıma hafif bir kıvılcım sıçırıyor. Odanın öbür ucunda, hareketli, gürültülü, kahkahalar atan Scion masasındaki hiç kimse az önce bizim tarafımızda olanları fark etmedi. Selwyn Kane dışında kimse. Kral Büyücüsü çenesi elinde oturmuş, düşünceli bir ifadeyle bana bakıyor. Sanki Vaughn'la aramızda geçen tüm konuşmaları izlemiş ve dinlemiş gibiydi. Tüm o gevezelik ve çatal bıçak şıngırtısı arasında bizi duymuş olabilir mi?

Greer önce biftek maşasını, sonra da tabağımı kaparak beni şaşırtıyor. "Sığır eti yer misin?"

"Evet." Başımı sallıyorum, hâlâ şaşkınım. "Neden bana bu kadar iyi davranıyorsun?"

Omuz silkiyorlar. "Eğer dünya basitse, bazı insanlar asla rahatsız olmaz, asla uyum sağlamaları gerekmez. Ben o insanları rahatsız ediyorum ve sen de ediyorsun. Kapıdan girdiğinden beri bunu yapıyorsun. Ritmi bozanları ve ritmi bozanları severim. Bir kulüp kurmalıyız."

Bir dilim bifteği mızrakladım. "Bu kulüp için tişört var mı?"

Gülüyorlar. Yanımda Whitty öne doğru eğiliyor ve hâlâ aynı rahat, eski görünümlü camo ceketini giydiğini fark ediyorum. Düğmeli önlükler ve pololar denizinde, kendisi de birkaç ritmi bozuyor. "Bence şapkalarımızı eşleştirmeliyiz."

Greer önce benim saçıma bakıyor, sonra onlarınkine işaret ediyor. Bu gece, tepelerinden her bir kürek kemiğinin altına kadar uzanan kalın çift 1 kuyruk örgüleri var. "Ve bu muhteşem saçları örtmek mi? Bu saçma fikirle defol git buradan Whitlock."

"Bana nasıl davrandıklarını görüyor musun, Bree?" "Kaba. "Kaba."

İnsanlar tatlı masasına yönelmeye başladığında Lord Davis odaya girer. Nick babasının yanında durur. Tüm gözler onlara çevrilir.

"Herkes merhaba. İyi dilekleriniz için teşekkür ederim. Şifacımız Scion Sitterson, hafta sonundan önce tamamen iyileşeceğime inanıyor." Etrafımdaki tüm üyeler onaylamak için parmak uçlarını daireler *çizecek şekilde* fırçalıyor. "Ne yazık ki kutlama yapmak için henüz erken. Eminim hepinizin bildiği gibi, dün gece dördüncü sıradaki Scion'umuz Felicity Caldwell, şövalyesi Sör Lamorak tarafından hizmete çağrıldı. Ve Kay'ın 1. sıradaki Scion'unun geçen hafta Kuzey'deki kardeş bölümümüzde göreve çağrıldığı da doğrudur."

"*Last Meeb?*" Fitz bağılıyor. "Neden kimse bize söylemedi?" Sessiz bir onaylama.

"Hayal kırıklığınızı anlıyorum," diyor Davis. "Vekiller bu Uyanışı sessiz tutmak istediler, çünkü beşinci dereceden bir Scion Çağrılmayalı kırk yıldan fazla oldu. Gerçek şu ki, tüm bölüm kampüslerinde Gölgedoğan saldırıları arttı. Daha fazla kapı açılacak ve daha fazla kısmi şirket geçişi olacak. Son

Geceki tamamen bedensel uchel, Gölgedoğanların güç kazandığını ve koordine edilebileceğini açıkça ortaya koydu. Morgaine Hattı'nın görüldüğüne dair söylentiler bile var."

Odanın etrafında birkaç fısıltı var. Yanımda Greer birincisini sıkıyor. Bu arada ben de şaşkınlıkla gözlerimi kırıştıyorum. Morgaine Hattı da neyin nesi?

"Tristan, Lancelot ve Arthur'un çağrılarına hazırlanmalıyız." Nick'e bakar, yüzünde gurur okunmaktadır. "Yine de İngiltere'nin birçok yerinde Kral Arthur'un ölmediğini, Efendimiz Jesu'nun isteğiyle başka bir yere gittiğini söyleyenler var..." Nick'e alıntıyı bitirmesi için eliyle işaret eder.

Nick'in bu performans karşısında kaşları çatılır ama yine de razı olur. "Ve insanlar onun tekrar geleceğini söylüyorlar."

"Ve insanlar onun tekrar geleceğini söylüyorlar," diye tekrarlıyor Davis, kelimeler müjde gibi. "*le Movte d'Rvthuv*. Malory. Savaş döngülerimizi bilen bir adam. Camlann'ı bilen biri." Bölüme bakıyor ve hepimize bir kez daha hitap ediyor. "Vekiller, Yuvarlak Masa'yı en kötü senaryoya hazırlamak için bu yılki turnuvaları tüm bölümlerde hızlandırmamız gerektiğine karar verdi. Herhangi bir rütbedeki Scion'ların, eğer henüz yapmamışlarsa, bir Yaver seçmeleri için aylarca bekleyemeyiz. Bunu göz önünde bulundurarak, bu akşamki yemekten sonra ilk denemeye devam edeceğiz ve altı hafta içinde Seçim töreniyle turnuvayı tamamlayacağız. Mümkün olan en kısa sürede tüm Dalkavuklar ve Dalkavuklar hesaba katılacak ve bağlanacak."

Birkaç sandalye parke üzerinde kayıyor, artık daha gergin bakışlar ve alçak mırıltılar var. Zaten bana doğru bakmakta olan Nick'le kısa bir göz teması kuruyorum. Sonra arka duvara yaslanmış olan William'ı görüyorum. Tanımadığım Fete, Evan'ın yanında gergin görünüyor. İçlerinden herhangi birine gerçekten yemin edebilir miyim?

"Savaşçı Yemini en kutsal yeminlerimizden biridir ve Scion ile Yaveri sonsuza dek birbirine bağlar. Uyanmış çiftler ölümle yüzleşir, bu ister savaş alanında isterse de Abatement'ta olsun. Bunu sana söylüyorum Fages, çünkü bu yılki turnuva ve bu yılki Yaver Seçimi bu bölümün daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemiyor." Duraklıyor, sınırları geriliyor. "Önümüzdeki aylarda gerçekleşebilecekler, Tarikatımızın iki yüz elli yıldır tanık olmadığı bir şey. Tüm Fage'lerden şu anda burada ve başka yerlerdeki taahhütleriniz üzerinde derinlemesine düşünmelerini rica ediyorum. Ben, kendi adıma,

Misyona başka şekillerde hizmet etmeye karar vererseniz sizi suçlamayacaktır. Bu nedenle, bu yılki turnuvadaki yerinizi kaybetmek istiyorsanız lütfen ayağa kalkın."

Odada tedirgin mırıltılar yükseliyor. Üçüncü sınıf Fage'lerden bazıları ve dördüncü sınıflardan biri, yani en uzun süredir buralarda olanlar, gergin bakışlar paylaşıyor. Sonunda dördüncü sınıf öğrencisi Craig, yüzünde utanç ve korkuyla ayağa kalkıyor. Gawain yeşili kolye takan üçüncü sınıftan bir kız ayağa kalkıyor ve çekiliyor. Birinci sınıftaki küçük çocuk Lewis de öyle.

Rakip Fage'lerin sayısı on birden on ikiye düşer. Onlar ayrıldıktan sonra odada tek bir düşünce hakim olur.

Camlann geliyor.

22

NICK, her iki omzuma sardığı birer eliyle Lodge'un arkasındaki ormanda bana rehberlik ediyor. Neyse ki yağmur durmuştu.

Yürümeye başladıktan bir dakika sonra aklıma gelen bir düşünce beni sessiz bir paniğe sürüklüyor. "Bu gece başka bir Yemin etmek zorunda değiliz, değil mi?" Kırmızı Aame herkes etraftayken geri gelirse...

"Hayır. Bir Fage olarak Yeminler ile işiniz bitti."

Yavaş bir nefes bırakıyorum. "Ama Sel bizi neden tekrar büyüledi?"

"Dün gece kısmen ritüel sembolizm, kısmen de güvenlik içindi - Ölümsüzlerin aramızda dolaşmasına izin veremeyiz. Ama bu gece ilk deneme yapılacak. Kimse deneme alanını görmesin ve erken bir avantaj elde etmesin diye tüm rakip Fage'ler kafeslendi." Omzumu hafifçe çimdikledi. "Yavaş, sonra bir dönüş." Yağmurdan dolayı havada nem asılı duruyor ve topuklarım orman toprağına batıyor.

"Neden emektar Fages'i büyülediler ki? Geçen sene de aynı şeyi yapmadılar mı?"

"Hayır. Denemeler tarafından test edilen üç husus değişmezdir, ancak testlerin kendisi yıldan yıla değişir. Yavaş, yavaş. Tamam, sakın ol, bir ayağını diğerinin önüne at."

Keşke beni neyin üzerinde yürüttüğünü görebilseydim. Zıplıyor ve son derece dengesiz.

"Morgaine'in Hattı nedir?" "Bunu anladın, değil mi?"

"Buraya sinsi olmak ve bir şeyler öğrenmek için geldim."

"Uh-huh-whoa! Dur-dur-dur!" Kollarından biri ortama sıkıca dolanıyor, ikimizi de üzerinde durduğumuz dengesiz yüzeyde sabitliyor. Onun yakın kokusu - çamaşır, sedir, hafif bir ter tadı- ve ayaklarımızın altındaki sallanma hissi başımı döndürüyor. *Güzel kokuyor, Bvee. Elindeki işe odaklan, benim gibi güzel kokan çocuğa değil.*

Bir an sonra, dünyanın eğilmesi durur. "Tamam, bu daha iyi." Kalçamı sıkıyor. "İyi misin?"

"Evet," diyorum yaklaşık iki oktav fazla yüksek bir sesle.

"Kay" -pazılarımın her birini kavırıyor- "her seferinde bir adım. Sağ ayağımı içeride tut. Evet, işte böyle. Nerede kalmıştık? Ah, doğru ya. Morgaine Hattı. Exodus 22:18. "Bir cadının yaşamasına izin vermeyeceksin."

"Tamam..."

"Bu aslında Vekillerin Morgaine Hattı'na bakış açısı. Gölgedoğanlar'dan sonra onlar bir numaralı düşman. 1600'lerde bir ara Merlinlerin belli bir mezhebiyle işler kötüye gitti. Vekillerin iş yapma şeklinden hoşlanmadıkları dışında pek bir şey bilmiyorum. Ayrıca Arthur'un bir veliahtının çağrılmasını beklemek ve bu veliahtın Tarikatı kötü yönetmesi riskini almak istemiyorlardı. Hatta bazı hikâyelere göre Tarikat üyelerine saldırmaya başlamışlar, Hatları ve Vasalları etkilemek için Bağlar üzerindeki büyücüleri kullanmışlardır. Sonunda, bu Merlin grubu Tarikat'tan ayrıldı ve yeniden markalaştı. Kendilerine Morgaine Hattı adını verdiler. Bundan sonra pek çok şey değişti: Merlinlerin nasıl eğitildikleri ve yemin ettikleri, Vekillerin görevlerini nasıl yönettikleri. Morgainler, Vekillerin kendi yetki alanları dışında aether kullanan herkese karşı sıfır tolerans politikasına sahip olmalarının başlıca nedenidir."

Bunun üzerinde düşünüyorum. Morgaine Hattı, kötü yola düşmüş Merlinler. Yine de Nick'in hikâyesinde beni rahatsız eden başka bir şey var, çok daha acil bir şey. "Vekiller beni öğrenirse, bana Morgaine Soyu'ndanmışım gibi mi davranırlar?"

Omuz silktiğini hissediyorum. "Muhtemelen. Duruşmanız sırasında yapacakları testler var, ama gerçekten önemli değil. Tüm 'haydut' aether kullanıcılarına aynı muamele yapılır. İşte, köprüden çıkıyoruz -evet, bir köprüydü, korkma- ve şimdi son patikadan aşağı dönüyoruz."

Yutkunuyorum. Ne kadar yüksek bir köprü? "Morgainler gittikten sonra ne yaptılar?" "Bölünmeden sonra, bildiğim kadarıyla yeraltına indiler. Kendi başlarına,

Morgainler, Merlinlerin yeteneklerini geliştirmek için kullandıkları eğitim ve kadim metinlere erişimlerini kaybettiler. Bunlar olmadan, Merlinler kadar güçlü değillerdi ve olamazlardı da. Her şeyden çok bir ibret hikayesine dönüştüler."

"Morgainler, Merlinler gibi dünyada kendi misyonlarına sahip olacak kadar organize mi?"

"Lanet olsun." Nick nereye gittiğimi biliyor. "Hastanedeki Merlin bir Morgaine olabilirdi. Şimdiye kadar bunu düşünmemiştim bile."

"Bu mümkün mü?"

Bir puf hava üflüyor. "Bu imkansız değil. Polisin silmiş olabileceği başka bir şey hatırlamadığına emin misin?"

Dudağımı çiğniyorum. Düzinelerce kez o geceden daha fazlasını hatırlamaya çalıştım, ama başka hiçbir ayrıntı ortaya çıkmadı. Memurun yüzünü bile hatırlamıyorum, tam olarak değil. Sadece ağzının şeklini, gözlerini ve ses tonunu hatırlıyorum. Nick ve ben bildiğimden daha fazlasını kaçırıyor olma ihtimalimi tartıştık ama emin olamıyoruz. Şimdiye kadar Sel'in uzaklaştırmaya çalıştığı her şeyi hatırladım.

"Hayır. Hiçbir şey. Merlin ya da Morgaine olduklarını nereden bileyim?"

"Yapamazsın. Merlinlerle aynı yeteneklere sahip olduklarını biliyoruz ama Yeminleri yönetmeyi bıraktıklarında-" Kısa bir süre durdu, tekrar başladı. "Yeminler olmadan Tarikat dağılır. O subayın Morgaine mi yoksa Merlin mi olduğunu ancak bir Merlin söyleyebilirdi ve o zaman bile orada bulunmuş olmaları gerekirdi. Sel'e sorabiliriz diyeceğim ama-"

"Benden nefret ediyor," diye mırıldanıyorum ve aklıma Vaughn geliyor. "Anti-Bree Takımı'ndaki diğer herkesle birlikte."

Nick'in elleri kollarıma dolandı. "Seni rahatsız eden biri mi var?"

Yemekte olanları şu anda Nick'le paylaşmayı kaldırıp kaldıramayacağımı düşünüyorum. Onun ve benim tepkilerimizi sindirebilir miyim, bu kadar erken tekrar oraya gidebilir miyim diye. Sonunda, "Başa çıkamayacağım bir şey yok." dedim. İnsanlar senin sevgilin olmak istediğimi sanıyor.

Squire ve sanırım kadınsı cazibemi kullanarak beni seçmeniz için sizi ikna etmeye çalışıyorum."

Yine sessizlik.

"Nick?"

"Üzgünüm, beynim 'kadınsı hileler' deyince kapandı."

"Nick!" Duruyorum, ki bu kötü bir fikir, çünkü bana doğru koşuyor ve sırtımda onun baskısını hissedebiliyorum, omuzları kahkahalarla titriyor. Bir saniye sonra geri çekiliyor ve karanlıkta olduğunu düşündüğüm yere vuruyorum - elim havaya çarpıyor, havaya çarpıyor, sonra sert bir vuruşla göğsüne iniyor. Hâlâ gülüyor, ama parmaklarımı parmaklarının arasına sıkıştırıyor ve ben daha bir şey söyleyemeden parmak eklemlerime yumuşak bir öpücük konduruyor.

O öpücük nefesimi kesiyor. Fark ettiğini bile sanmıyorum.

"Öncelikle, yaverim olmak istemediğini mi söylüyorsun? Hakarete uğradım. İkincisi -hayır, üzgünüm, bu el artık benim- diğer Fage'lerin benim yüzümden seni hedef almasından nefret ediyorum. Üçüncüsü, *kadınsı millerinin* ne olduğunu bilmiyorum *ama* onları değerlendirmek isterim. Gerçekten de beni, kendimi sana bağlamamı sağlayacak kadar baştan çıkarıp çıkaramayacaklarını görmek için *foveuev*."

Zihnim az önce söylediklerine takılıp tökezlerken, elim göğsünde, parmaklarının arasında donup kalıyorum.

"Bree? Ben sadece çocuktum-"

"Efendi'niz için denememi *mi* istiyorsunuz?"

Nick parmaklarımı sıkıyor ve iç çekiyor. Bir süre sonra dudakları tekrar parmak eklemlerime değiyor ama bu sefer ağzı uzun süre kalıyor ve konuşurken tenimde hareket ediyor. "Buna kendin karar vermelisin." Ve sonra beni serbest bırakıyor. Tekrar konuştuğunda sesi kısık ve alçaktı. "Gidip Fages için deneme alanında hazır olup olmadıklarını kontrol edeceğim. Hemen dönerim."

Sonra çalıların arasından geçip gidiyor, her ritmik ayak sesi hassas kulaklarımda bir kalp atışı gibi, ta ki tamamen kaybolana kadar.

Gözlerini tenimde hissettiğimde, ormanda on beş dakika, belki daha fazla, tek başıma durmuş, parmaklarımı Nick'in ağzının değdiği yerlere sürüyordum.

"Orada olduğunu biliyorum."

Sel'in paltosu gece havasında uçuşuyor ama yere indiğini duymuyorum.

"Beni sezdin, değil mi? Diğer aether kullanıcılarını tespit etmek Shadowborn'un ortak özelliğidir." Derin, pürüzsüz sesi etrafımda yankılanıyor. Solumda, sağımda, önümde. "Nicholas'ın sana olan ilgisi şimdilik seni güvende tutuyor. Ancak, Nicholas'a yaklaşmanın beni de sana yaklaştırdığını hatırlasan iyi edersin. Ya ayağın kayacak ve kendini açığa çıkaracaksın ya da ben seni açığa çıkaracağım."

Aether imzasının kokusunu alabiliyorum, keskin bir viski ve omurgamdan aşağı bir ürperti gönderen bir parça yanmış tarçın. Tepkimi fark ediyor ve üstümde bir yerden kıkırdıyor. Ne kadar zamandır yakınımda olduğunu bilmemekten nefret ediyorum. Beni ve Nick'i izledi mi? Konuşmamızı dinledi mi? Birdenbire öfkelen dim. Önce Lodge'daki ırkçı saçmalıklar, şimdi de bu Merlin zorbası mı?

Kelimeler öfkeli bir akış halinde benden kaçıyor. "Beni tehdit edip duruyorsun ama sonunda hiçbir şey yapmıyorsun. Bana dokunamazsın çünkü ben senin kralının Fage'iyim ama yine de benimle alay ediyorsun çünkü bu seni önemli hissettiriyor. Hayatın üzerine yemin ettiğın Scion tarafından görmezden gelinmenin egona nasıl bir darbe vurduğunu hayal bile edemiyorum!"

Şok sessizlik. İkimizden de.

Sonra sesi kulağıma geldi. "İşte orada. İblis türünün kendini beğenmiş öfkesi. Fathetic."

"Senin kadar acınası değil." "Mmm?"

Duraklıyorum, belki bana saldırır falan diye ama saldırmıyor. Hâlâ doğru yöne bakıp bakmadığımı bile anlayamıyorum. Yılmadan devam ediyorum. "Diyelim ki Nick'in kafasını aştın ve beni Lord Davis'e ya da Vekillere rapor ettin. Beni mahkemelerinden birine çıkaracaklar. Benim her ne olduğumu düşünüyorsan bunun için senden kanıt isteyecekler, mesele de bu Merlin. Hiç kanıtın yok."

Sessizlik. Sonra, "Öyle mi?"

"Evet, öyle." Artık cüretkârım ve bunu kullanıyorum. "Babamın da küçükken senin gibi bir köpeği vardı. Ailesi taşrada yaşıyordu ve o köpek yoldan geçen arabalara kıyameti koparıyor, her sokak kedisine uluyordu. İşe yaramaz bir bekçi köpeği olduğı için babası onu başkasına vermiş. Kanıt olmadan önsezilerinizi zincire eklerseniz, Vekiller işinizi yapma yeteneğinizi sorgulayacaktır. Ve bu göze alamayacağınız bir risktir. O yaşlı taşra köpeği olmak istemezsin, değil mi Kingsmage?"

Sessizlik. Sonra karanlıkta alçak, yavaş bir kahkaha.

"Gümüş bir dilin var, gizemli kız." Bir duraklama. "Onu koparmak için ani bir dürtü hissediyorum."

Nabzım boğazımda atıyor.

"Şanslısın, yemlenmeye alışkınım." Havada bir vınlama ve ardından tepemden gelen sesi. "Belki başka zaman."

O ayrılır ayrılmaz, dizlerimde hafif bir titreme başlıyor. Nick ormanın içinden koşarak yanıma döndüğünde iki elim de titriyor, göğsüm korkudan sıkışıyor.

"Tamam, sanırım arenada seni bekliyorlar."

Başımı sallıyorum, devasa bir yumruyu -ve hâlâ sahip olduğum için şükrettiğim dilimi- yutuyorum.

"Hey, sorun ne?"

Titrek bir gülümseme veriyorum. "Kral Büyücünüz oyun öncesi biraz ilham almak için uğradı. Hâlâ bir iblis olduğumu düşünüyor ve beni ifşa etmekle tehdit etti ama bu sefer ona OP dedim. Şimdi dilimi kafamdan sökmek istiyor."

Nick sinirli bir ses çıkarır. "Bu yüzden onu hissetmedim." "Sel'i hissedebiliyor musun?"

"Kral Büyücüsü Yemini'nin ömür boyu süren avantajı. Ölümcül bir tehlikede olduğumu hissedebiliyor ve ben de onun ölümcül niyetini hissedebiliyorum. Dün gece sana saldırmadan önce yakınlarda olduğunu bu şekilde biliyordum."

Sel'in karanlıkta bileğimi kavrayışını hatırlayarak ürperiyorum. "Onun beni öldürme arzusunu hissetmediğine sevinmeli miyim?"

Garip bir duraklama. "Evet...?" "Vay canına."

"Evet." Elimi tuttu ve beni ileri doğru çekti.

"Bekle, *avena* mı dedin?"

Sydney'nin beni küçümsediği çok açık. Tor bizi bir araya getirir getirmez, bana üçüncü derece yanıklara neden olacak kadar yakıcı bir bakış fırlattı.

Sydney Vaughn'u pek umursuyor gibi görünmüyor, yani sorun bu değil. Hakkını yemeyelim, bana döndü ve benden neden hoşlanmadığını açık açık söyledi: "Bu işi kazanmak için buradayım ve buradaki kimseye güvenmiyorum." Adil ve doğrudan. Onu suçlayamam.

Ne yazık ki bu gece bana güvenmek zorunda kalacak. Çünkü ikimizden birinin ikinci duruşmaya geçmesinin tek yolu bunu bir takım olarak yapmamız.

Eğer bu gece başarısız olursam, o da olur ve elenir. Elenir. İkimiz de eleniriz.

İşte bu yüzden başarısız olmayacağım.

Sydney hemen küçük sırtın tepesinde yerini aldı ve bana üssümüzün hendeğinde kalıp bir zamanlar doğmuş olan üç "kurbanımızın" başında nöbet tutmamı emretti.

"Sinyal var mı?" Fısıldıyorum.

"Henüz bir şey yok," diye ısıırıyor bana bakmadan, daha hiçbir şey olmamışken sinirlenerek.

Orta boy mankenin ağırlığını test ediyorum. *En az* 10 kilo olmalı. Topuklarımın üzerinde dengede durarak omuzlarımdan yukarı çekiyorum ve babamın bana öğrettiği şekilde çömelerek ayağa kalkıyorum. Dizlerim titriyor ve mankeni düşürmeden havaya kaldırıyorum.

Ama bunu yapabilir miyim?

"Arena", Lodge'un arkasındaki ormanı kesen bir Aat arazi şerididir. Bir noktada devasa enerji nakil hatlarına yol açmak için temizlenmişti, ancak şimdi iki sık orman arasında çimenli, açık bir otoyol. Bir taraftan diğerine bir futbol sahası kadar. Bizim gibi Fage'ler her iki tarafta 1,5 metre arayla konuşlanmış, ağaçlar ve çalılar tarafından gizlenmiş, hendeklerin içine sıkışmış durumda. Ve yüksek bir tepenin üzerinde bir yerlerde dokuz Scion ve Squires oturuyor ve gelecek duruşmayı net bir şekilde görüyorlar.

Fenerler arenada gezinmemize yetecek kadar ışık veriyor, her takımın başlangıç noktalarını ve kazanmak istiyorsak sahanın neresinde durmamız gerektiğini aydınlatıyor.

Sydney hançerlerinden biriyle gergin bir şekilde kalçasına vuruyor. Parlak bıçağı ön kolum kadar uzun ve jilet gibi keskin. Bu gece kalçalarına takılı iki kılıfla hazırlıklı gelmişti, bu yüzden Russ ve Evan'ın on iki Fage'in önüne bıraktıkları yağından bir silah almasına gerek kalmamıştı. En kısa sürede

Bize seçeneklerimizi sunduktan sonra, denemeyi izleyen diğer Efsane Doğanlar'a katılmak üzere ayrıldılar. Bize kılıçlar, hançerler, uzun çeyreklikler, Kuyruklar, hatta bir boğa kırbacı arasından seçim yapmamız için serbest bırakılmıştık ama hangi eşyanın bize en iyi şekilde hizmet edeceğine dair hiçbir ipucu verilmemişti. Ben zayıf biri değilim, oldukça güçlüyüm ve Bentonville Lisesi'ndeki atletizmden kalma iyi bir dayanıklılığım var ama hayatımda hiç silah kullanmamıştım. Kendi kolumu kesmekten biraz korkuyordum, bu yüzden kısa, ağır tahta sopayı seçtim - Whitty buna "sopa" diyordu - ve deri kayışıyla sırtıma bağladım.

Bize herhangi bir zırh verilmedi. "İşte."

Mankenin ağır bir gümbürtüyle yere düşmesine izin verdim ve Sydney'e doğru süründüm. "Nereye?"

"Hâlâ kafan karışık mı, Matthews? Gözlerini kullan! Kral Büyücüsü tam orada." Arenanın bir ucuna bir iğne saplıyor. Siyahlar içindeki Selwyn lacivert silüete karışıyor ama ben onu yıldız ışığında seçebiliyorum, arenanın ortasında duruyor.

Selwyn hiçbir uyarıda bulunmadan kollarını vücudunun iki yanına doğru açıyor. Parmakları havaya doğru kıvrılır ve gece gökyüzünden ağır, ritmik dalgalar halinde aether çeker. Önce bir avucunda, sonra diğerinde küçük, gümüş mavisi bir büyücü Aame kasırgası oluşur. Hunilerin açık ağızları başının on fit üzerine uzanana kadar gittikçe uzuyorlar. Gözlerimizi titreşen parlaklığa karşı koruyoruz. Tam zamanında arkama bakıyorum ve iki avucunu da arenanın diğer ucuna doğru ittiğini, tüm o aether'ı kükreyerek tam ortaya gönderdiğini görüyorum. Kömürleşmiş tarçının keskin kokusu burnuma ulaşıyor, beni öksürtmeye yetiyor.

Sel'in güçlü olduğunu biliyordum ama onun yaptıklarını gördüğüm hiçbir şey beni buna hazırlamadı.

Alevler havada yılan gibi kıvrılıyor. Bükün. Eriyor. Altı geniş, hırıltılı şekle dönüşür. Kısa, güdük bacakları olan şekiller. Yarı saydam kürkleri uzun bir sırt şeklinde yükselir. Aether koyu mavi boncuk gözlere dönüşür. Kısa burunlar şeklinde uzar. Uzun, ölümcül dişlerin ucundaki kristal uçlar keskinleşir.

"Cehennem zebanileri mi?" Dehşet içinde fısıldıyorum.

"Bizon büyüklüğünde cehennem zebanileri," diye mırıldanıyor Sydney, gözlerini karşıımızdaki parlayan yaratığa dikmiş. Toprağı tekmeliyor ama Sel'in aksine toynakları yırtılma sesleri çıkarıyor, otları büyük parçalar halinde söküyor.

Takım başına iki Fage. Bir seferde üç takım koşar. Tek hedef: Canlı ve sahte tüm bedenleri tek parça halinde diğer tarafa ulaştırmak.

On dakika ya da daha
kısa sürede. "Ama
onlar gerçek değil."

"Bizi de en az onlar kadar kötü oyacaklar. Bizi"-kurtardığımız üç kişiyi değerlendirmek için etrafında dönüyor-"ve onları." Ağır yükümüze ve onların dikilmiş çuval bezinden derilerine taze bir endişeyle bakıyorum. İkinci üç kişilik gruba atandık, belki stratejileri izleyebiliriz. Ve hataları.

Bir ısıklık havayı yarıyor ve hiçbir şey olmuyor.

Ağaçların arasından yılan gibi bir esinti geçiyor. Kalp atışlarım kaburgalarımın çarpıyor. Arena hareketsiz.

Vaughn ve Spencer üslerinden fırlıyor ve roket gibi havalanıyorlar. Her çocuk bir elinde kılıç, bir omzunda da bir manken taşıyor. Cehennem zebanileri ciyaklıyor ve arkalarından gürlüyor.

Sırada Whitty ve Blake var. Blake önden gidiyor, quarterstaP'ını ölümcül bir hassasiyetle döndürüyor. Bu dönüş iki yaban domuzunun da dikkatini dağıtıyor ve Whitty yedekte mankenle diğer tarafa geçiyor.

Alanın aşağısında, Carson uzun saplı Aail'i döndürerek iki domuzu da uzakta tutuyor.

Greer onu takip ediyor, en hafif iki manken bir askerin sırtında taşınıyor.

Sesler geceyi deliyor: dönen silahlar, vınlamalar. Bağırışlar. Squeals. Homurtular. Her biri potansiyel bir zaferin ya da yaralanmanın işareti.

Vaughn ve Spencer birbirlerine çok yakınlar -ve Vaughn'un kaybetmesini izlemekten daha çok istediğim bir şey yok- bu yüzden onların girişimlerini diğerlerinden daha fazla inceliyorum.

Yaban domuzları hâlâ peşlerinde; ta ki çocuklar zıt yönlerle doğru keskin bir dönüş yapıp ıslak çimenlerde neredeyse kayana kadar. Yapılar da ayrılıyor, takip etmek için dönüyorlar ama toynakları çamurda kayıyor, çamur ve toprağı tekmiyor. Yere sertçe ve çığlık atarak çarpıyorlar.

Domuzlar ayağa kalkıyor. Sanki bir işaretmiş gibi, çocuklar "bir zamanlar doğmuş kurbanlarını" omuzlarına alırlar. Mankenler ağır bir *şekilde* yere çarpıyor.

İlk başta, kurbanları tehlikeden uzaktayken domuzlarla dövüşmeyi planladıklarını düşünüyorum ama Spencer kılıcını çekmiyor. Onun yerine, yaban domuzu peşindeyken üsse doğru koşuyor ve güvenli bir hendeğe doğru kayıyor. Vaughn'u iki domuzla tek başına yüzleşmek zorunda bırakıyor.

"Korkak!" Sydney tiksintiyle tıslar.

Spencer'in domuzu fenerin sınırına ulaşıyor, sonra geri dönüyor. Daha fazla ilerleyemez. Vaughn'a doğru ilerler, Vaughn kılıcını kullanarak arkadaşının yanlarında iki açık yarık açmıştır bile. Ancak Spencer'in domuzu Vaughn'a neredeyse ulaştığında çocukların gerçek stratejisi ortaya çıkar:

Spencer'in kafası çalılarının arasından çıkar. En küçük mankeni Irem'in tutuşuyla taşıyarak ortaya çıkar ve ardından doğruca arenaya koşar.

"Korkak değil," diye fısıldadı. "O onların koşucusu."

İtiraf etmeliyim ki, bu akıllıca: İkisinden daha hızlı olan Spencer görevin ilk üçte birini tamamlarken, iki domuzun dikkatini dağıtmak için daha güçlü olan Vaughn'u kullanın.

Birinci sahada Vaughn yavaşlıyor. Yaban domuzları onu iki taraftan sıkıştırdı. Çenesinin kırılmasından kıl payı kurtulup geri kaçmadan önce hızlıca vuruyor - bir! İki!

Spencer hızlıdır. Mankenini durmadan uzaktaki üsse bırakıyor, sonra geldiği yoldan geri koşuyor. Yarı yolda terk edilmiş ağır kurbanlardan birini alır ve diğer tarafa doğru koşmak için döner.

Vaughn yardım için bağıyor. Spencer'in kurbanı tekrar düşer. Ortağının yardımına koşar, yolda bıçağını kapar.

Spencer yükseğe sıçırıyor, kılıcı bir hamle için geri çekilmiş. İnişte, kılıcını bir domuzun omurgasının derinliklerine batırıyor. Kılıcını çekip kurtarıyor ve tek bir hareketle geri sıçırıyor.

Yaban domuzunun gırtlaktan gelen çığlığı tepede yankılanıyor, alanı geçiyor ve dişlerimi gıcırdatıyor.

Aether yarasından buharlaşır ve bir bonfire üzerindeki gümüş korlar gibi toza dönüşür. Ölmekte olan yapı dizlerinin üzerine çöküyor. Spencer tekrar saldırıyor, bu sefer canavarı gözlerinin ortasından mızraklıyor.

Spencer ortağına doğru koşarken, yaban domuzu eriyerek gümüş bir su birikintisine dönüşür ve ardından ışıltılı bir kül denizine dönüşerek patlar.

Spencer ve Vaughn kalan cehennem zebanisinin işini çabucak bitiriyor. İki dakika içinde, dört dizinin üzerine çökmüş, acınası bir şekilde inliyordu. Çocuklar hep birlikte kafatasına mızrak saplıyor.

Kalan iki kurbanı toplayıp güvenli bir yere götördüklerinde alkışlar tepede yankılanır.

Yukarıdan bir düdük sesi yankılanıyor. Birinci takım bitirdi.

"Üç dakika!" diye bağırıyor biri. Diğerlerine bir uyarı.

Greer ve Carson neredeyse bitirdi. Bir yaban domuzu öldü. Greer iki mankeni de yere bıraktı. Alana geri koşarken iki hançer çekiyorlar. Carson'ın Aail'i o kadar hızlı dönüyor ki tek görebildiğim topuzların çivili uçlarının son domuzun kafasının üstünden geçtiği.

Ama Whitty ve Blake mücadele ediyor. İlk mankenlerini düşürmeleriyle ikinci mankenlerini düşürmeleri arasında bir yerde Whitty hançerini kaybetti. Etrafları sarıldı, sırt sırta duruyorlar. Blake'in sopası yukarı doğru yaylanıyor. Yaban domuzunun kafasına saplanıyor. Onu dizlerinin üzerine çöktürüyor. Ağır bir darbe ama öldürücü değil.

Tüyler ürpertici bir çığlık geceyi yırtıyor ve panik göğsümü parçalayarak kaynağını arıyorum. Arkadaşım için en kötüsünden korkuyorum ama başı dertte olan Greer değil.

Yaban domuzlarından biri Carson'ı altına sıkıştırmış. Sahip olduğu her şeyle tekme ve yumruk atıyor ama silahı metrelerce ötede.

Greer koşar, sıçrar ve havada asılı kalır. İkinci yaban domuzunun sırtına konar, kollarını bir kuş gibi iki yana açar ve her bir ciğerine birer hançer saplar. Carson tam yapı patlayıp yüzüne parlak tozlar sıçrarken geriye doğru sıçrar. Bir kısmı soluk soluğa kalan ağzına iniyor.

Geri döndüğümde Blake ve Whitty ikinci domuzu da bitirmek üzereydi. Üç takım da son kurbanlarını güvenli bir yere götürüyor. İlk tur sona erdi.

Ve sırada biz varız.

23

AINSLEY VE TUCKER ellerinde sadece silahlarıyla sahaya çıkan ilk ekip. Geri kalanımızdan önce dışarı fırlıyorlar, yüzlerinde kararlılık açıkça görülüyor ve kılıçları havada; mankenler tarafından engellenmeden ilk önce her iki cehennem zebanisini de indirmeyi planlıyorlar.

Bu bir hata.

Herkesin stratejisinin dikkat dağıtmayı içermesinin bir nedeni var: Yaban domuzları büyük, ağır ve kolayca kafası karışan yaratıklar. Hızlı dönüşler yapamazlar.

Ancak düz bir hücumda neredeyse durdurulamazlar.

Fages'in altmış saniyenin altında bir sürede yok oluşunu çaresizce izliyoruz.

Çarpışmadan önceki son anda Ainsley sola kayar. Kılıcın ağırlığı dengesini bozuyor; tökezliyor. Ayağa kalkmaya çalışırken yaban domuzu onu yere düşürdü. Kan donduran bir çığlık atar -onun yutuluşunu mu izleyeceğim? Ölene kadar oyulmasını mı? Ve yaban domuzu tepesinde patlıyor.

İkinci yaban domuzu Tucker'ı ortadan ikiye bölmesine bir adım kala kovalamacanın ortasında patlıyor.

Arena donuyor. Tek ses, vücuduna parlak parçacıklar yağarken yerde ağlayan Ainsley.

"Fage Edwards'ın tıbbi yardıma ihtiyacı var," diyor Sel soğukkanlılıkla. "O ve Fage Johnson rahatsızlandı." Sonra hepimize dönüp bağıyor: "Saat hâlâ işliyor!"

Sydney ve ben hendekten dışarı fırlıyoruz, diğer Fages, Celeste ve Mina da öyle. Ne kadar zamanımız var? Sekiz dakika, belki? Sekiz buçuk mu?

Odaklanmak zorundayım.

Omuzlarımda en ağır manken var, silahıma yaslanmış durumdayım. Tek düşüncem kararlaştırdığım hedefe ulaşmak. Arkamda, Sydney'in hançerlerinden biri havada ısıklık çalıyor. Derin bir *gümbürtü*. Beni kovalayan yaban domuzu yere çarpıyor. Yer sarsılıyor.

Arkama bakmıyorum; onu tek vuruşta öldürmeyi planlamıştı ve bunu yaptığından hiç şüphem yok.

Manken ağır, ama bir kez ivme kazandığımda, neredeyse unutuyorum. Ve aniden diğer tarafa geçip onu bir patates çuvalı gibi başımın üzerine kaldırıyorum.

Diğer yaban domuzunun görüş alanından uzak kalmayı umarak üssümüze doğru koşuyorum. Sydney'nin diğer hançerini sakladığını biliyorum. Onu benim üzerimde kullanmasına izin veremeyiz.

Göz ucuyla onu dans ederken ve canavardan uzaklaşırken görüyorum. Hayır, bakamam. Tek hedef: teslimat.

Planladığımız gibi üssümüze doğru kaydım ve bir sonraki en küçük mankeni kaldırdım.

Zindeyken en ağırı en önce taşıyın. En hafifini en sona sakla, tükendiğimde.

Sydney'in çimlere bırakılmış ilk hançerine takılıp düştüğümde alanı yarılamıştım. Manken ve ben Aying'e gittik. Üç metre önüme düşüyor - yaban domuzumuzun dikkatini çeken yüksek bir gümbürtüyle.

Sydney hızlıdır. Bağıyor. El sallıyor. Dikkatini dağıtmak için zıplıyor ama tabii ki kalan yaban domuzumuzun dikkati dağılıyor.

Boncuk gözleri bana bakıyor ve şarj oluyor.

Seçeneklerimi gözden geçiriyorum: arenanın diğeri tarafından çok uzakta, yerimde duramıyorum, mankeni savunmada kullanamıyorum, onu taşıyamıyorum ve domuzu atlatamıyorum.

Sydney'nin bıçağını kapıp ayağı fırlıyorum ve ona "Güvenli bir yere götür!" diye bağıriyorum. Umarım ne demek istediğimi anlamıştır.

Üsse geri koşuyorum ama arkamdaki domuzun da kıvrılması için geniş bir kavis çiziyorum.

-Ve yerdeki cansız mankeni çiğnemekten kaçın.

Arkamda, gürleyen toynaklar toprağı dövüyor. Kalçalarım ve ciğerlerim 1re'de. Yine de daha çok itiyorum. Nefes alırken çıkardığı ağır homurtuları ıslak burnundan duyabiliyorum.

Kendime zaman kazandırmak için tekrar sola dönüyorum, ama yön değışikliği çok keskin, çok hızlı. Sol dizimde acı veren bir şey var. Koşmaya devam ediyorum ve kendimi hendeğeri atıyorum. Omzum bir çam ağacına çarpıyor, kabuklar koluma batıyor ama arkamdan gelen sinirli ciyaklama başardığımı anlamamı sağlıyor. Güvendeyim.

Dizlerimin üzerinde geriye doğru dönüp yukarı baktığımda, yaban domuzu yeri eşeliyor ve bana doğru homurdanıyor. Nefesimi tutuyorum ve ağır kafasının ileri geri sallanmaya başlamasını izliyorum. Arıyorum.

Bir metreden daha yakını, neden beni göremiyor? Gözleri zayıf.

Sağ ayağımın altında bir dal kırılıyor ve kulakları öne doğru kıvrılıyor, burnu yavaşça yukarı kalkıyor.

Ama beni duyabiliyor. İyi bir koku alma duyusu var. Harika.

Sydney dediğimi yaptı mı? Mankeni tutup diğeri tarafa götürdü mü? Arkama bakmaya zahmet etmiyorum; en küçük mankenin orada olduğunu, hâlâ kurtarılmayı beklediğini biliyorum. Ne kadar zaman kaldı?

Sol tarafımda bağırışlar ve ayak sesleri duyuyorum. Celeste ve Mina hâlâ arenada, hâlâ çalışıyorlar.

Yaban domuzum şimdi volta atıyor, inatla dışarı çıkmamı bekliyor ki beni parçalayabilsin. Bir şeyler *yapmam* lazım.

Tamam. Düşün.

Sydney'nin hançeri bende ama onun fırlatma becerilerine ya da nişan alma yeteneğine sahip değılim. Sırtımda hâlâ sopam var ama bu açıyla çeneme sert bir dürtmeden fazlasını yapacak gücüm yok. Etrafıma bakıyorum, yanıma, sonra da yukarı.

Sydney'in hançerinin sapını ağzıma sokuyorum ve bunun iyi bir fikir olup olmadığına karar vermeden önce yanımdaki meşe ağacına tırmanmaya başlıyorum. Tek bildiğim ağaçları tanıdığım. Çocukluğumdan beri onlara tırmanırım. Ağaçlar iyidir.

Meşenin her iki yanındaki büyük çürümüş ağaçların üzerine çıkıyorum, spor ayakkabılarımla onları olabildiğince iyi kavıyorum ve ellerimi bir sonraki çürümüş ağaca dolayarak kendimi yukarı kaldırıyorum. Yaban domuzu beni takip etmek için başını kaldırıyor ama beni çok iyi göremediğinden ve sadece hareket ettiğimi bildiğinden eminim. Uzuvarlar işime yaramayacak kadar yukarıda, ama bir kolumla gövdeyi ölümüne kavrayarak, ayakkabımdan daha geniş bir çürüğün üzerinde tehlikeli bir şekilde dengede duruyorum.

Yaban domuzu şimdi geri çekildi, ağaç çizgisinden sadece birkaç metre uzakta. Sopayı ve deri kayışını tek elle çıkarmak zor iş, ama çabucak hallediyorum ve hala sarılı olan silahı benden ve ağaçtan uzakta tutuyorum, yaban domuzunun dikkatini çekmek için biraz sallıyorum. Hareket etmeyi bıraktı. Boncuk gözleri hevesle hareketi takip ediyor.

Bu *kötü* bir fikir.

Bir. İki. Üç!

Sopayı sağıma fırlatıp hançeri boştaki elimle tutarken, yaratık tam da umduğum şeyi yapıyor: cüssesini düşen sopaya doğru kaydırıyor, benden uzaklaşıyor, başını aşağıya eğip durduğu yeri inceliyor - ve ben de ağaçtan iterek kendimi sırtına doğru fırlatıyorum, hançer aşağıya bakıyor.

Yerçekimi keskin bıçağı yaratığın parlayan boynuna saplıyor, bana değil, ama darbe aynı şekilde işe yarıyor.

Hayvan ciyaklıyor ve beni bir bez bebek gibi havaya fırlatıyor. Sarsıcı bir gümbürtüyle yere düşüp top gibi kıvrılıyorum, toynakların ağır darbesine hazırım ama o darbe hiç gelmiyor.

Başım tam zamanında kalkıyor ve bıçağımın hâlâ içine saplı olduğu yaban domuzunun yere yığıldığını görüyorum.

"Kaçın!" Sydney çığlık atıyor. Mankene doğru gidiyor. Ayağa fırlıyorum ve arenanın diğer tarafına doğru koşuyorum; ikimiz de oraya zamanında varmalıyız.

Sydney tam arkamdaki hendekten aşağı kayıyor, omzunda manken, tam da düdük çaldığı sırada.

Bizim turdan geçebilen tek takım biziz. Aying sincap taklidim sırasında Celeste ve Mina iki mankenlerinin boynuzlanmasına izin verdi.

Arenanın bizim tarafımızdan çıktığımızda, Efsane Doğanlar ormandaki gözlem noktalarından tezahürat yapıyorlar. Sersemlemiş ama neşeli hissediyorum. Sydney bana tam olarak gülümsemiyor ama Vaughn, Blake ve geçen diğer dört Fage'e katılmak için yürümeden önce bana doğru başını sallıyor. Birlikte durup birbirlerini tebrik ediyorlar.

Ölmeyen dört kişi farklı seviyelerde şok ve yıkım içinde. Mina yüzündeki gözyaşlarını silerken Ainsley yavaş daireler çizerek sırtını ovuyor. Celeste ve Tucker hararetli bir tartışma içinde; duyduğum kadarıyla ikisi de elenmelerinden partnerlerini sorumlu tutuyor.

Aralarında duruyorum, nerede duracağımdan emin değilim.

Ona doğru baktığımda Sel, Efsane Doğanlar'ın bizi karşılamak için ağaçların arasından ilerlemeye başladığı tepeye bakıyor. Kaşları konsantrasyon içinde birbirine kenetlenmiş, başı bir şey dinliyormuş gibi yana eğik.

"Nick! *Rich!*"

Victoria bağırdığında Sel çoktan sese doğru ilerlemeye başlamıştı. O kadar hızlı yanımdan geçiyor ki, gölgeli bir bulanıklık içinde ağaçların arasında kaybolmadan önce rüzgârın vücudunun etrafında yarattığı çattırtıyı duyuyorum.

Hepimiz takip etmek için koşuyoruz.

Ağaçlar eğimli tepede o kadar sık duruyor ki, neler olduğunu görmek zor ama duyabiliyoruz. *Bir şey* ağaçların arasında devasa bir bowling topu gibi yuvarlanıyor, gövdeleri dev lobutlar gibi ikiye ayırıyor. O şey yaklaşıyor, sesler yükseliyor ve sonra bir çift çam ağacının arasından geçerek her yöne kabuk ve kıymıklar gönderiyor ve Aoor arenasına dökülerek hepimizi kısa sürede durduruyor.

Bu devasa, tam vücutlu bir yılan, pullu vücudu bir traktör lastiği kadar büyük ve yuvarlak. Vücudunun yarısını yerden kaldırarak yirmi metre kadar üzerimizde yükseliyor, 1. gözüm büyüklüğündeki kan kırmızısı gözleri üzerimizde parlıyor. Parlayan yaratık

Çenesini açarak kulak zarımı tırmalayan tiz, kâbus gibi bir tıslama çıkarıyor.

R hellsnabe, zihnim tedarik ediyor. Parlayan kuyruğuna sıkıca sarılmış bir bedenle. "*Rich!*" Onun için çığlık atıyorum ama faydası yok. Tepeden tırnağa bir kas sarmalıyla sarılmış olduğunu görmek sadece bir saniye sürüyor, sadece başının üstündeki soluk saçlar

Cehennem yılanının pençesinde görünür.

Uyanmış Efsane Doğanlar koşarken aether topluyor, parlayan kılıçlar ve hançerler oluşturuyorlar. Felicity ve Russ'ı bir an için görüyorum, ileri atılırken kendilerine zırh yapıyorlar ama Selwyn Kane'in hızlı gölge şekli ağaçların arasından hızla çıkıyor ve kimse ona ulaşmadan yılanın üzerine atlıyor. Yılan kıvrılırken, Sel pullarını tutamak olarak kullanarak vücudunu tırmalıyor. Yaratık ileri geri sallanırken, çatallı dili parlayan bir kırbaç gibi dışarı fırlarken Sel yılanın başına biner. Sel'in bir silah oluşturacak zamanı yoktu ama tüm vücudu gümüş mavisi eterden oluşan ince, girdaplı bulutlarla sarılmıştı. Bir kükremeyle geri çekilir ve iki kolunu da yılana doğru iter.

Gözlerini dirseğine kadar yuvalarına gömdü.

Yaratık camı kıracak kadar yüksek sesle çığlık atıyor. İri vücudu o kadar sert kasılıyor ki, başka biri olsa fırlardı, ama Sel sıkıca tutunuyor ve sadece kollarını daha da içeri itiyor. Viskoz Auid yüzüne fişkırıyor. Son bir titremenin ardından cehennem yılanı durur ve öne doğru düşer, kafası yere çarptığı anda soluk soluğa bir Nick çıkarır.

24

Sonsuza kadar sürecekmış gibi gelen ama muhtemelen sadece birkaç belirsiz dakika boyunca Nick'in kapısının önünde durdum.

Neden tereddüt ettiğimi bilmiyorum. Sadece uyuyor olabilir. Sadece uyuyor *olmalı*. Eğer durum buysa, ben de eve gidip uyuyacağım. Sabah görüşürüz.

Hayır, neden tereddüt ettiğimi biliyorum. Çünkü geç oldu, Lodge sessiz ve o uyumuyor olabilir - ve onunla yalnız kalmak... yoğun hissettirmeye başladı. Sanki biri çıkıp beni içinde bulunduğum Schrödinger'in Bilinçli Çocuklar Kedisi senaryosundan kurtaracakmış gibi umutla koridora bakıyorum ama koridor boş ve yararsız. Aoor'daki tek yaşam belirtisi dağınık halde bulunan birkaç Konut sakinlerinin kapıları arasındaki tik konsol masalarının bazılarında parlayan lambalar.

Bu kapının diğer tarafında, Nick onu öldürebilecek başka bir saldırıdan kurtulmaya çalışıyor. Odaklanmam gereken şey bu. Odaklanmam *gereken* şey bu.

Yavaşça, derin bir nefes alıyorum ve kapısını açıyorum, içeri giriyorum ve arkamdan kapanıyor.

Nick üzerinde bol bir kıyafetle yorganın üzerinde uyuyor; Aannel pantolon, yumuşak bir tişört. Kolları iki yanında düz bir şekilde uzanıyor. Saçlarının bir tutamı kısmen bir tarafta keçeleşmiş, kısmen de az önce bir rüzgârla savrulmuş gibi yastığın üzerine saçılmış. Yüzü de kızarmış; yanaklarının her biri kırmızı bir çizgi taşıyor.

Yaklaşıyorum, kollarım orta yerimde sımsıkı kenetlenmiş.

William'ın tedavi ettiği kırık kaburgaları iyileşmiş. Düzenli nefes alıp vermesi tehlikeyi atlattığını ve ciğerlerinin bir olduğunu gösteriyor ama gözlerinin kenarlarındaki hafif çekilme hâlâ acı çekiyor olabileceğini söylüyor. William ona uyuması için bir şey verdi mi? Umarım öyledir.

Dinlenmesine izin vermek için dönmeye başlıyorum ama Nick arkamdan fısıldayınca sıcıyorum. "Şimdi kim ürkütücü?"

Nick'in yastığını itmeye başladığı yatağa dönüyorum.

Yüzünü buruşturuyor ama ona yardım etmek için hamle yaptığımda bana el sallıyor. "Ben iyiyim, sadece dur."

Ona şüpheci gözlerle bakıyorum. "Eğer kalıp seninle konuşursam, William bana bağırır mı?"

Nick gülüyor ama nefesi acıdan kesilince ses kısa kesiliyor. "William muhtemelen ikimize de bağırarak." Bir elini göğsüne götürüyor ve kalın kalın yutkunuyor. Bu hareketi izlerken aklım arenaya geri dönüyor.

Ağırlığımı bir ayağımdan diğerine kaydırıyorum. "Sel'in diğerlerine bu saldırının da planlı olduğunu düşündüğünü söylediğini duydum. Tesadüf değil. Gölgedoğanlar seni çabucak zapt edip götürebilecek bir yaratık göndermişler."

Başını sallarken gözleri uzaklara dalıyor. "Babam da aynı şeyi söyledi. Vekiller toplantıya çağırdı. Babam iyileşmek için bir gün daha dinlenecek, sonra da onlarla ve diğer Vekillerle konuşmak için Kuzey Bölümü'ne gidecek." Yorganın üzerine işlenmiş altın çapaları karıştırmasını izliyorum, sanki ellerini meşgul edecek bir şeyler yapması gerekiyormuş gibi.

"William, o yokken Sel'in sorumlu olduğunu söyledi." "Ne yazık ki."

Nick sağ ama yaralı olarak kurtarıldıktan sonra Sel onu doğruca Loca'ya götürdü. Ormanın içinden geçen uzun yürüyüş bana çok zaman kazandırmıştı.

Buradaki "görevimi" ve bunun hem beni hem de Nick'i nasıl bir tehlikeye soktuğunu düşündüm. Her adımda suçluluk duygusu bedenime ağır bir tuğla gibi düşüyordu.

Sel korkunç ve zalim olabilir ama Gölgedoğanlar'ın Nick'i kaçırma planının bu gece başarısız olmasının tek sebebi o. Sel'in Kral Büyücüsü olarak rolü şu anda her zamankinden daha kritik ve benimle ilgili şüpheleri dikkatini işinden uzaklaştırıyor.

Daha da kötüsü, çünkü bu şüpheler asılsız. Bu geceden sonra Nick'in hayatının tehlikede olduğuna hiç şüphe yokken enerjisini benimle harcıyor. Tarikat bir ordu ve Efsane Doğanlar da onun askerleri. Tek amacım anneme ne olduğunu öğrenebilmek için bu unvanı kazanmaksa, turnuvaya devam edip William'ın ya da Fete'in, hatta Nick'in yaveri olabilir miyim? Fatricia ile geçirdiğim bu öğleden sonra, gerçeği öğrenmek bana dünyadaki en önemli şeymiş gibi gelmişti. Babama yalan söyleyecek, Alice'e yalan söyleyecek ve yüzümü her gösterdiğimde Loca'daki herkese yalan söyleyecek kadar önemli. Görevim hala önemli ve gerekli geliyor, çünkü birinin annemi benden almış olabileceğini bilerek nasıl dinlenebilirim? Bu bir cinayet olmayabilirdi.

hiç kaza olmadı.

Ama Camlann gelse de gelmese de, Tarikat'tan biri annemi öldürmüş olsa da olmasa da Nick'in bir *dana* yaverine ihtiyacı var, sahtekâra değil.

İlk kez, Sel'in haklı olup *olmadığını* ve gölgelerden doğup doğmadığımı merak ediyorum. Ya da belki o gölgeler ben değilim ama yine de onlara doğru yol almaya devam ediyorum.

Nick huPs. "Dünya'dan Bree'ye mi? Orada öylece durmuş, dalmış gidiyorsun. Bu beni endişelendiriyor." Yatağına vuruyor ve gözlerinde eski neşesinden bir iz var. "Oturabilirsin, biliyorsun. Isırmam."

Sonra ona baktım, *şiddetle* ona baktım. Değer verdiğim biri hayatta ama yaralı. Çok sevdiğim biri tam karşımda duruyor ve benden onunla oturmamı istiyor. Bunu görmezden gelirsem ya da bunun ne kadar önemli olduğunu unutursam, o zaman gerçekten gölgeleri evim haline getireceğimi fark ediyorum.

Derin bir nefes alıp öne doğru bir adım atıyorum, ayakkabılarımı çıkarıp yatağına tırmanıyorum ve tam o anda Nick'in yakınlığı tüm dikkatimi çekiyor: sıcaklığı; William'ın eterinin taze giysilerin deterjan kokusuna karışan parlak kokusu; ben ona doğru ilerlerken beni takip eden ve beni izleyen yarı kapalı gözleri

Yerleşirken. Birdenbire çok fazla geliyor ve tüm vücudum bunun farkında. Küçük bir parça geriye yaslanıyorum.

Tabii ki Nick fark eder. Sırıtmak için dudaklarını bastırıyor ve bu ifade zaten yakışıklı olan yüzünü daha sevimli, daha davetkâr kılıyor. "Gergin misin, B?"

"Hayır," diyorum ve ikna edici görünmek için çenemi biraz kaldırıyorum. İşe yaradığından emin değilim, çünkü yumuşak, meraklı bir ses çıkarıyor.

"Seni sinirlendiriyor *muyum*?" Sorgulamak için başını yana eğiyor, ama bu keçeleşmiş saçlarının komik bir şekilde havalanmasına neden oluyor. Yaltaklanıyorum ve gülüyorum.

"Horoz gibi görünüyorsun." Uzanıp bastırmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Horoz mu?" Başını diğer tarafa eğiyor ve saçları yine uçuşuyor. Tam da onun istediği gibi bir kahkaha patlatıyorum ve o da gülümsüyor.

Elimde değil. Dizlerimin üzerinde öne doğru eğilip saçlarını düzeltiyorum. Yumuşak saç telleri yatıştığında, Nick'in beni ne kadar dikkatle izlediğini, ne kadar hareketsiz olduğunu fark ediyorum. Gözleri gri çizgilerle kayrak mavisi, kirpikleri tenine vuran bir boya gibi.

Acaba o da nefesini tutuyor mudur?

Geri çekilmeye başlıyorum ama o bir eliyle bileğimi yakalıyor ve nasırlı ve sıcak başparmağını avucumun içinden geçiriyor. Bu hareket karıncalanıyor ve gıdıklanıyor, ta ki başparmağı bastırıp elimden ayak parmaklarıma bir ısı oku gönderene kadar.

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki, avucumun içinde hissettiğinden, gördüğünden eminim. "Teşekkür ederim."

"Ne için?" diye sordum. Bu kadar yakinken Nick'in çamaşır ve sedir kokusu başımı döndürecek kadar zengin. Sessiz bir nefesle içime çektiğim başka kokular da var: sıcak bir yaz gününde yeşil çimen, metalin hafif ısırığı.

Gözleri yüzümde, kaşlarımdan burnuma doğru telaşsız bir rota izliyor. Ağzıma ve tekrar gözlerime bakıyor ve bir anda nefesim kesiliyor.

"Hâlâ burada olduğun için" diyor, yüz ifadesi şaşkınlık ve minnettarlık karışımı. "Cehennem köpeği, uchel, Felicity'nin çağrılması ve şimdi de bir sarP uPern'den sonra bile. Camlann'a bu kadar yakın olacağımızı hiç düşünmemiştim ama

"Burada benimle olduğun için mutluyum." Gözlerini indiriyor; başını sallıyor. "İlk tanıştığımızda bir parçam sana güvenmişti. Neden bilmiyorum. Sadece güvendim."

Suçluluk duyguma rağmen, onunla tanıştığımdan beri pek çok anda, kendi güvenimin onunkiyle buluşmak için nasıl emin ve istikrarlı bir şekilde yükseldiğini düşünüyorum.

ağrı ve cevap.

Belki Nick de bunu düşünüyordur, çünkü avucumu bir kez daha okşuyor ve kesik kesik nefes alıyor.

"Peki ya şimdi?" diye fısıldar, sesi serttir. "Şimdi mi?" Nefes alıyorum.

Nick'in gözlerinde baş döndürücü ve karanlık bir şey beliriyor. "*Bu* seni sinirlendiriyor mu?"

Öptüğüm son erkek dokuzuncu sınıftayken okul dansının bir köşesinde Michael Gustin'di. Korktuğumu ve çok ıslak, çok pasaklı bir öpüşmeden sonra hayal kırıklığına uğradığımı hatırlıyorum. Ama o dokuzuncu sınıftaydı ve Michael'dı. Bu ise şimdi. Ve bu da Nick.

Gergin hissetmiyorum. Kafesteki bir kuş gibi kaburgalarıma vuran bir arzu hissediyorum. Tereddüt hissediyorum. Bunalmış hissediyorum. Sonra, Nick'in keskin, anlayışlı gözleriyle her şeyi gördüğünü fark ettiğimde ölüm hissine kapılıyorum.

Küçük ve gizli bir gülümsemeyle boştaki elini çeneme götürüyor ve başparmağını enemin üzerinde gezdiriyor. Gözleri düşünceli bir şekilde hareketi takip ediyor, sonra tekrar bakışlarımı yakalamak için yükseliyor. Bileğimi sıkıyor, sonra beni bırakıyor.

Dizlerimin üzerinde geriye doğru yalpalıyorum, yanaklarım ısınıyor, ellerinin hayaleti tenimde.

Yastıklarını düzeltmekle meşgul olduğu ve bana bakmadığı için minnettarım.

İçimden bir ses bunu bilerek yaptığını, bana kendimi toparlamam için bir an verdiğini söylüyor.

İşini bitirdikten sonra yatak başlığına yaslanıyor ve ellerini kucağında birleştiriyor. "Benimle oturur musun?" diye hoş bir şekilde sorar.

Ve aynen böyle, aramızdaki hava daha hafif, daha kolay hissediliyor. Sanki olağandışı hiçbir şey olmamış gibi.

Hala atan kalbime rağmen etkilendim. Bunu nasıl yapıyor? Benim tek yapabildiğim fırtınalara tutunmakken, bu ocuk nasıl oluyor da duygularımı deneyimli bir denizci gibi yönlendiriyor, açık gökyüzünü bulup onlara yaklaştırıyor?

Karar vermemi sabırla bekliyor, gözleri yumuşak ve açık. Sonunda başımı sallıyorum ve yatak başlığına doğru sürünerek onun yanındaki boşluğa yerleşiyorum.

Uzun bir süre böyle oturuyoruz, ta ki nefeslerimiz aynı anda yükselip alçalana kadar.

Uyuyakalmış olmalıyım, çünkü Loca'nın ön kapısının çarparak aşağıya indiğini duyunca sıçradım.

Oda kapkaranlık. Bir an için nerede olduğumu unutuyorum.

Nick bir elini dizime bastırıyor ve sersemlemiş bir sesle, "Eğer durum kötüyse, bizden sonra gelirler," diyor.

Kapısının üstündeki dijital saat saatin gece bire yaklaştığını söylüyor. "Gitmeliyim."

"Şimdi gidersen Sel hâlâ burada olduğunu anlar ve ikimize de bağırır," diyor makul bir şekilde. "Kal."

Buna gerçekten itiraz edemem. Flus, adrenalin vücudumu tamamen terk ettiğine göre, bitkinliğin ötesindeyim.

Yine de telefonumu çıkarıp Alice'e nerede olduğumu ve telefonumu sessize almadan önce iyi olduğumu bildirmek için mesaj atıyorum. Ekran karardığında, ev tekrar sessizleşene kadar karanlıkta oturup alt kattaki sesleri dinliyoruz.

Acaba pijamalarımı giysen ve gerçekten yatmak için boş odalardan birine gizlice girsem mi diye düşünmeye başlıyorum. Saçıma uzanıyorum ve topuzumu çekiştiriyorum. Saten yastık kılıfım olmadan uyumaktan nefret ediyorum. Belki Felicity'nin atkısı vardır?

Ben yataktan kalkmadan Nick konuşmaya başladı, sesi alçaktı ve zifiri karanlık odada bedensizdi.

"Çoğu Scion ebeveyni çocuklarının eğitime başlayabilecekleri yaşa gelmesini bekleyemez. Babamın bekleyemediğini biliyorum. Peki ya annem? Geriye dönüp baktığımda, *tevvified* olduğu çok açıktı."

"İstemiyorsan şimdi bu konu hakkında konuşmak zorunda değilsin." "İstiyorum. İstiyorum."

Karanlıkta eline uzanıyorum ve o da avucumu sıkıyor.

"Annem bir Vassal ailesinde büyüdü ve hemen Faged oldu ama asla bir Squire unvanı için uğraşmadı. Arthur'un bir soyundan gelen biriyle evlenmek bir sonraki en iyi şeydi.

Ebeveynler tartıştı. Babam hiç aranmadı ama Arthur'un soyu hâla çok güçlü. Ben büyürken, o ve babam çok kavga ederlerdi. Geleceğim hakkında, babamın eğitim rejimi hakkında. Normal okula gidemiyordum; çalışmalarım üzerinde daha fazla kontrolü olsun diye beni evde okutuyordu. Babam beni eğitmeleri için diğer Liege'leri getirmeye başladığında sekiz yaşındaydım. Onlara sırf ocuk olduğum için kolay davranmamalarını söyledi. Çünkü aslında ocuk değildim. Ben onların kralıydım. Ve yapmadılar. Sakin ol, yani. Onlar..."

Nick duraklıyor ve bir, iki kez yutkunduğunu duyabiliyorum. Ağlıyor olmasından korkuyorum ve ne yapacağımı bilemiyorum. Omzumu onun omzuna bastırıyorum ve ona sıcaklığımı ve gücümü gnderebileceğimi umuyorum. Tekrar başladığında sesi anılarla doluydu.

"Beni geceleri uyutmayan kırık kemikler ya da çürükler, morarmış gözler ya da beyin sarsıntıları değil. Onlar Gawain'in bir Scion'u tarafından iyileştirildi. İçeri girdiğimde annemin gözlerindeki bakış, sanki beni görmek kalbinde delikler aıyormuş gibi. O günlerde en çok onlar ağlardı."

Karanlıkta derin bir nefes alıyor ve ben de onunla birlikte alıyorum çünkü burada olduğumu bilmesini istiyorum.

"Bir gece beni uyandırdı ve eşyalarımı almamı, gideceğimizi söyledi. Oğlunun dövülmesini izlemekten bıkmıştı. Siyah arabalar etrafımızı sarmadan önce kasabadan bir mil kadar uzaklaşmıştık. Babam onlardan birinden çıktı, korkmuş ve kızgındı. Onu hiç görmediğim kadar zgnd. Sanırım *ikimizin* de Gölge Doğanlar tarafından kaçırılmış olmasından korkuyordu ve bu yüzden Vekilleri yardım için çağırdı. Kendi karısının oğlunu ondan alacağını hiç düşünmemişti. Hiç tanımadığım bir Merlin, ikimizin de vedalaşmasına izin vermeden annemi alıp götürdü." Sesi fkeden soğumuş, kederden sessizleşmişti. "Arabayı sürdüklerinde babam gözyaşlarına boğuldu, çünkü cezalandırılacağını biliyordu. Sanırım bunu durdurmaya çalıştı ama Vekillerin sözü son sözdür. Eğitimler bir süreliğine durdu. Beni zel okula başlattı, rtbem ve kan bağımız hakkında konuşmayı bıraktı. Bir sonraki... Onu bir sonraki görüşüm birkaç hafta sonra mahallemizin yakınındaki bir parktaydı. Babam ve ben dondurma alıyorduk. Annem yanımızdan geçerken ona doğru koştum, sarıldım ve geri döndüğüne sevindiğimi söyledim. Ama dönmemişti. Gülümsedi ama... sonra beni kol mesafesinden tuttu ve kim olduğumu sordu."

Bir sonraki nefesimde boğuluyorum. Gözyaşlarım gözlerimin kenarlarını yakıyor.

"Merlin'in büyücülerini araştırmak için yıllarımı harcadım. Yaptıkları şeyi nasıl bozacağımı bulmaya çalıştım. Bir annenin çocuğunu onun ruhundan çıkarmak sadece Usta bir Merlin'in yapabileceği bir büyü işidir. Tanıştığımızda ve bana Sel'in büyüsünü bozduğunu söylediğinde, bir şeyleri kaçırmış olabileceğimi düşündüm..." Sesi ağır bir iç çekişe dönüşüyor.

Locadaki o ilk gece gözlerinde gördüğüm şey buydu. Umut. "Özür dilerim," diye mırıldandım.

Kalçamı sıkıyor. "Senin suçun değil." Anısına geri dönerek keskin bir nefes alıyor. "Her neyse, onunla karşılaştıktan sonra babam bizi bir hafta içinde şehir dışına taşıdı. Sanırım beni korumak için. Ondan kısa bir süre sonra Sel bizimle yaşamaya geldi ve başka bir Merlin de bizi buraya Kral Büyücüsü Yemini etmemiz için getirdi. Sel küçük bir çocuktü, hayatını beni korumaya adanmıştı ve tek düşünebildiğim Merlinlerden canavar oldukları için ne kadar *nefret* ettiğim ve bu yabancı çocuğu evimizde istemediğimdi. Ben annemi istiyordum. O gece Vekilleri aradığı için babamı suçladım ama sonuçta annemle babamı ayıran Arthur'du ve ben... Ona çok *kızgınım*, Bree. Altıncı yüzyıldan kalma bir hayalet kızgınım." Acı acı gülüyor. "*Tüm bunlara o kadar... o kadar öfkeliydim ki, her gün antrenman yapmayı bırakırsam, babamın yapmamı istediği her şeyi yapmayı bırakırsam ve buradaki herkesin -William, Whitty, Sar, herkesin- etrafında takılmayı bırakırsam, Arthur'un beni aramasına bile gerek kalmayacağını düşündüm. Bu dünyayı, insanları, politikayı, ritüelleri terk ettim... belki değersiz olduğumu düşünür ve beni yalnız bırakır diye. Ve şimdi gerçek olabilir...?*" İçi boş bir kahkaha daha attı. "Her şeyi o kadar uzun süre bir kenara ittim ki bazen Arthur beni arasa onu duyabileceğimden bile emin olamıyorum."

Kollarımı göğsüne doluyorum ve yanağını başımın üzerine bırakıp beni sıkana kadar sıkıyorum.

Sel'in aether sarhoşuyken Nick'in Arthur'un Çağrısını duyamamasıyla ilgili aynı şeyi söylediğinden bahsetmiyorum.

Sel'in kendi öfkesinde haklı olabileceğinden nefret ediyorum.

Nick'in odanın banyosunda duş alırken çıkardığı sesle uyanıyorum. Telefonum saatin yedi buçuk olduğunu söylüyor; hâlâ ilk dersime yetişebileceğim kadar erken bir saat. Doğruluyorum, ellerim özür dilemek için açılmış, uykuya dalmış buklelerimi düzeltiyor ve yanımdaki komodinin üzerinde küçük bir banyo malzemeleri sepeti olduğunu fark ediyorum. Sabun, bir el bezi, asla kullanamayacağım bir tarak, küçük bir diş fırçası ve minik bir tüp diş macunu.

Nick'in ePort'larını anlattığımda Alice'in sevinç çığlıklarını şimdiden duyabiliyorum. En iyi arkadaşıma her şeyi anlatamayabilirim ama en azından Nick'in yatağında uyuduğumu ve gerçek bir hediye sepetine uyandığımı anlatabilirim.

Tuvalet malzemelerini alıp koridordaki banyolardan birine iniyorum, umarım kimse beni Nick'in yatak odasından çıkarken görmemiştir. On dakika sonra Nick beni buldu ve yatakhane kadar benimle yürümekte ısrar etti.

Gece boyunca Lodge'un arazisine çığ ve sis çöktü ve sabahın sessizliği etrafımıza yoğun ve ağır bir şekilde çöktü.

Binadan uzaklaşıp ağaçlarla çevrili çakıllı yola ve kampüse geri dönen patikaya doğru adım atar atmaz Nick başını sallıyor, kaşları geriliyor.

"Ne?"

"Buraya her geldiğimde insanlar bana ne yaptığımı biliyormuşum gibi bakıyor."

Yürürken kollarımı kavuşturuyorum ve aklıma bir anı geliyor. "Annem 'Başarana kadar numara yap' derdi. Belki de yapman gereken budur. Başarana kadar numara yap."

Kıkırdıyor ve bunun sıcaklığı göğsümü dolduruyor. "Teşekkürler, ortak."

"Oh, ben senin ortağın değilim." Başparmağımı omzumun üzerinden Loca'ya doğru salladım. "Sanırım Vaughn bu işi istiyor."

"Ah, şu herif." Gözlerini deviriyor. "Benden sürekli antrenman yapmamı istiyor. Her şey çok... kardeşçe? Öyle bir kelime var mı?" Kıkırdıyorum, Vaughn denen pisliğin elinde kılıçlarla Nick'i kovaladığını ve ona antrenman yapması için yalvardığını hayal ediyorum. "Onu gerçekten yaverim olarak istemiyorum." Nick'in gözleri umutla genişler. "Başka bir fikrin var mı?"

Ellerimi havaya kaldırıyorum. "Dün gece hepimizin gördüğü gibi, kılıç, ok ve yay ya da... herhangi bir şeyi nasıl tutacağıma dair en ufak bir fikrim yok. Korkunç olurum."

"Seni eğitiriz." Nick sırtıyor. "Seni hareket ederken gördüm. *İnanılmaz* olursun." "Gerçekten mi?" Kollarımı kavuşturup gözlerimi kısıyorum.

"Evet, gerçekten." Kahkahası sabahın sessiz havasında yumuşak bir gümbürtüye dönüşüyor. "Belki de seni hareket ederken izlemek hoşuma gidiyordur."

Ağzımı açıyorum, ama gerçek bir kelime çıkmıyor, bu yüzden sadece başımı sallıyorum ve arkamı dönüyorum.

Yolda duruyor, bileğimi yakalıyor ve ben ona doğru eğilmek zorunda kalana kadar çekiştiriyor. "Yapma bunu," diye azarlıyor.

"Ne yapacağım?" Beni kendine yaklaştıırken yüzünde gölgeler oynuyor. Dün gece odasında olduğu gibi, başparmağını avucuma bastırıyor ve sadece bu baskı bile içimi ateşliyor, kalbimi hızlandırıyor.

"Az önce yaptığın şey. Yaptığın o şey," diyor, gözleri mizahla dolu -ve bir parça da incinmiş. "Kendine sadece takıldığımı söyle. Gergin olman sorun değil ama lütfen senden hoşlandığım fikrini göz ardı etme, B."

Boğuk, kızgın bir ses çıkarıyorum. "Gergin değilim. Ben sadece..." Başını öne eğiyor. "Sadece ne?"

Şok içinde gözlerimi kırptıştırıyorum, çünkü gerçekten ama gerçekten bir cevap bekliyor, değil mi? "Ben... pek çok şeyim."

Eğlenerek mırıldanıyor, dudakları bastırılmış bir gülümsemeyle gergin. "Öylesin. Katılıyorum."

"Ve... ve... bu şekilde hissetmeye alışık değilim."

"Ne şekilde?"

Yanaklarımdaki sıcaklığın arttığını hissediyorum ve Nick yumuşak, bilmiş bir sırıtışla başını çeviriyor. Parmaklarını ön kollarımdan dirseklerimin iç kısmına kadar geçirerek beni ürpertiyor. Sağ eli dirseğimi geçip pazuma, omzumun üzerinden köprücük kemiğime uzanıyor, başparmağı çenemde geziniyor.

"Dün gece söylediklerim hakkında düşündüm." Başparmağını yanağımda gezdirirken sesi sessiz, neredeyse meditatif. "Arthur'un Scion'u olmak ve bir şekilde bununla gerçekten uğraşmak zorunda kalacağımı hiç düşünmediğim hakkında, anlıyor musun? Tam olarak değil. Babam yapmadı. Büyükbabam yapmadı. Uyuyan bir Scion'un nüfuzu vardır ama Düzen'de gerçek bir söz hakkı yoktur. Güçlerinin nasıl hissettirebileceğini ve onlarla ne yapabileceğimi hiç düşünmemiştim, ta ki..." Gözleri benimkilere dikildi.

Nefesim kesiliyor. "Kadar mı?" "Uchel seni alana kadar."

"Tabii," diye şaka yapıyorum, sesim hafifçe titiyor. Yüzü o kadar yakın ki bu sabah kullandığı şampuanın kokusunu alabiliyorum. Yanağına değen kirpiklerini görebiliyorum. Onu istemekten korkuyorum ama yine de istiyorum. Sonraki kelimelerim nefes nefese ve zayıf çıkıyor. "Zor durumdaki kadın senin kahraman modunu mu aktive ediyor?"

Sesindeki tutku, nefes kesen güç beni titretmeye yetiyor. "Sen benim için bir genç kız değilsin, Bree. Sen bir savaşçısın. Güçlüsün, güzelsin, zekisin ve cesursun." Alnını benimkine bastırıyor, gözlerini sıkıca kapatıyor ve yavaş, düzensiz bir nefes alıyor. "Ve seni öpmeyi *çok* isterdim."

"Ah," diye ciyaklıyorum ve hemen ardından keşke söyleyecek daha fazla şey düşünseydim diyorum.

Başka bir şey *yok*.

Kıkırdıyor, temiz, naneli nefesi şimdiden ağzıma geliyor. "Oh, 'hayır' mı? Yoksa 'evet' mi?" Gözlerimle buluşmak için geri çekiliyor ve hararetili derinliklerinde bir şefkat ve daha fazlası var. Vücuduma bir elektrik arkı gönderen daha fazla bir şey.

"İkinci o-" Çenemi eğiyor ve ağzını benimkine bastırıyor, sıcak ve yumuşak.

Kitaplar okudum, filmler izledim, Alice'e ranzada uyurken karanlıkta gizli dilekler fısıldadım. Bu öpücüğün garip bir şekilde iyi hissettirmesini bekliyorum.

Nick'in dudaklarının her nazik dokunuşunun değişmesini, ısrarcı olmasını ve beni 1re'ye getirmesini beklemiyorum.

Sabahın erken saatlerindeki kuş sesleri, Nick'in kolları boğazımın sütununu düzleştirip yüzümü ağızlarımız daha iyi birleşecek şekilde açtığında kayboluyor. Parmaklarım onun tişörtünü kavıyor ve ben hiçbir şey düşünmeden sadece hissedinceye kadar bana yaklaşıyor: kalbim onunkiyle birlikte çarpıyor, göğsünün sıcaklığı benimkine geliyor, kalçasının gücü benimkine baskı yapıyor. Biri nefes nefese kalıyor; sonra tekrar birbirimize sarılıyoruz. Boğazımın arkasından utanç verici olması gereken bir ses çıkarıyorum ama Nick bu sesi ağzıma doğru alçak bir mırıltıyla bastırıyor ve beni birbirimize yaklaşıp kadar ileri çekiyor. O anda, tanıdık dansımızın iki tarafını hissediyorum. Güven ve sadakatin çağrısı ve yanıtı, bir melodi haline gelene kadar birbirine karışıyor. Rüzgârda dönen, zihnimde dönen, herkes, herkes de duyana kadar sesi yükselen güzel bir gerçek.

Öpüşmemizin neye dönüştüğünü bilmiyorum - tam dudakları çenemde gezinirken, tam parmakları göğüs kafesimde tüylenirken, arkamızdaki çakıllı yolda birinin ayaklarının çıtırdadığını duyuyoruz.

"Nick? Sen misin?" Russ.

İçgüdüsel olarak donup kalıyorum ama Nick başını kaldırıyor, göğsünden sinirli bir inilti yükseliyor.

Yakınlarda başka bir ses. "Kim o-?" Oh Tanrım. Evan da. "Whoa!"

Bir noktada, benim sırtım geldiğimiz yöne, Nick ise Russ ve Evan'ın bedensiz seslerine dönük olacak şekilde dönmüştük. Tanrı'ya da şükür, çünkü kardeşlik çocuğu *Zuan Coo9ev*'in önünde ölümden dönmek yerine yüzümü Nick'in omzuna gömüp nefesimi tutabiliyorum.

Evan kargalar. "Oh-kayyy, hepiniz! Sheeit...! Alın şunu!" Gülmekten hırıldıyor. "Bu bir günaydın öpücüğü mü yoksa iyi geceler öpücüğü mü?" Russ sesleniyor. Sesi sırtıyordu. "Geliyor muyuz, gidiyor muyuz?"

"Şu anda biraz meşgulüm, çocuklar." Nick'in kısık sesinin altında yatan çelikten biraz heyecan duymaktan kendimi alamıyorum.

"Oh, bunu *görebiliyoruz*." Russ kendi şakasına gülerken Evan, "Böldüğüm için özür dilerim, efendim! Lütfen, nazikçe dillemeye devam edin!"

İkisi de buna uzun süre gülüyor ve ben bile Nick'in gömleğinin yumuşak kumaşına sırtıyıyorum. Etrafımızda yürüyorlar, kampüse doğru giden çakıllı yolda yol boyunca kıkırdıyorlar ve tezahürat yapıyorlar.

Onlar uzaklaşır uzaklaşmaz Nick iç geçiriyor ve beni kollarının arasına daha sıkı çekiyor. "İyi misin?"

Başımı göğsüne doğru sallıyorum ve kulağımı göğsüne bastırıyorum. Orada rahat bir sessizlik içinde duruyoruz. Birkaç dakika sonra ikimizin de kalbi hızlı bir dörtlüye koştuktan yavaşlayıp sabit bir gümbürtüye dönüşüyor. Dudaklarım hâlâ karıncalanıyor ve kollarımdaki tüyler istekle diken diken oluyor ama harekete geçmek yerine iç çekiyorum.

Uzun zamandır ilk kez, gerçek olup olmadığını merak etmeden bir anlık sıcaklığın ve güvenliğin tadını çıkarmama izin verdim.

25

"*BU GECE Mİ?*" ALICE'in sesi kulağımda neredeyse süpersonik hale geliyor.

"Evethhh," diyorum kampüste dolaşırken. Muhteşem bir gün ve yüzümde bir gülümsemeyle tuğla yollarda ilerliyorum. Çarşamba günü, okullarında gerçekte neler olup bittiği hakkında hiçbir fikri olmayan binlerce Carolina öğrencisinin arasında yürümek gerçeküstüydü. Şimdi Cuma ve bu sır hiç yokmuş gibi geliyor.

Böyle bir öpücükten sonra gerçeklik kesinlikle değişiyor.

Dün sabah beni eve bıraktıktan sonra Nick'le birbirimize sürekli mesaj atıyorduk. Bütün gün yüzümde sürekli bir gülümseme vardı. Bu sabah bana bir mesaj göndererek bu gece onunla ve diğer Efsane Doğanlar'la dışarı çıkmamı istedi. Evet dedim ve sonra her iyi arkadaş gibi Alice'e mesaj attım. Beni hemen geri aradı. Patricia ile buluşmadan önce konuşmak için sadece birkaç dakikam var ama Alice'e katılıyorum - en iyi arkadaşımın telefonda Nick artı dudaklar hakkında konuşmak hızlı bir telefon görüşmesine değer.

"Nerede?"

"Şehir merkezinde bir bar mı? Bira bahçesi mi? Emin değilim." Gülüyor. "Yani umursamıyorsun."

"Pek sayılmaz." Ben görmüyorum. Nick'i tekrar görmek için sabırsızlanıyorum. "Tamam, bu bir randevu mu?"

Sorusunu düşünürken dar bir geçitten aşağı dönüyorum. "Etrafta yirmi kişi daha varsa bu bir randevu mu?"

"Şey," diye başlıyor Alice. Arka planda seslerin mırıltısını ve rüzgârın şşşş sesini duyabiliyorum; kampüsün ortalarına yakın bir yerde derse gidiyor. "Eğer öyleymiş gibi davranırsan bence öyle. Eğer sadece ikiniz varmışsınız gibi hissediyorsanız, o zaman bu bir randevudur, etrafta başka kim olursa olsun."

"Um, bu kadar akıllı nasılsın?"

"Çok kitap okurum. Sıradaki soru: Ne giyeceksin?"

"Um..." Patricia kampüsün her yerde bulunan alçak taş duvarlarından birine yaslanmış oturduğu yerden bana el sallıyor. Ben de ona el sallıyorum ve az önce yüz ifademi kaplayan dehşet ifadesini yanlış anlamamasını umuyorum. Randevuda ne giyeceğimi düşünmemiştim bile.

"Bree!" Alice ağlıyor.

Şimdi Patricia'dan birkaç adım uzaktayım ve bir saniye bile erken değil. "Gitmeliyim Alice."

"Hayır! Ailem öğleden sonra beni alacak, bu yüzden senin glam ekibin olmak için orada olamayacağım. Charlotte'u aramama gerek var mı? Onun güzel pelerinleri var-"

"Hoşça kal, Alice!" Homurdanıyor ama hoşça kal diyor. Bu gece burada olamayacak olması çok üzücü. Gitmeden önce en azından ona mesaj atmayı aklıma not ediyorum.

Patricia'ya "Bunun için üzgünüm," diyorum ve telefonumu postacı çantama sokuyorum.

"Özür dilemenize gerek yok." Patricia gülümsüyor. Bordo ruju bugünkü şalına uyuyor. "Benimle burada buluştuğunuz için teşekkür ederim."

Buluşma yerimizi ilk kez görmek için onun arkasından bakıyorum. Kampüs turu sırasında mezarlık hakkında fazla düşünmemiştim; Kuzey Carolina gibi eski koloni eyaletlerindeki eski kasabaların modern bir gelişimin ortasında tarihi mezarlıklara sahip olması yaygın bir durumdu. Terapi randevusu olması gereken bir zamanda burayı ziyaret edeceğimi kesinlikle düşünmemiştim. "Beni buraya neden getirdiğini merak ettim, yalan söylemeyeceğim."

"Yapmamış olsaydın endişelenirdim. Bu sefer sınav yok," diyor şalını daha sıkı çekiştirerek. "Seni buraya getirdim çünkü sana yardım etmek istediğime karar verdim,

ve sanırım başlamak için en iyi yer burası." Yanıtımı beklemeden, alçak duvarda açık bir boşluktan ibaret olan mezarlığın girişine doğru ilerlemeye başladı.

"Mezarlık mı?"

Bacaklarının benimkilerden ne kadar kısa olduğu düşünüldüğünde, hızı şaşırtıcı derecede hızlı. Ona yetişmek için birkaç hızlı adım atmam gerekiyor.

"Gerçekten."

Gökyüzü parlak bir Carolina mavisi ve Eski Chapel Hill Mezarlığı, kısmen yeşil çimenlik, kısmen ormanlık koruma alanı, muhtemelen şimdiye kadarki en güzel mezarlık. Gizli bir park gibi, derse giderken telefonlarına eğilen öğrenci kalabalığından, kampüsteki kahve dükkanına giderken sohbet eden profesörlerden uzakta bir mola yeri gibi.

Yürürken kampüs turundan parçalar aklıma geliyor: UNC on sekizinci yüzyılın sonlarında kurulduğunda, tek bir bina ile başlamıştı - benim yurdum, Old East. Açılışından sadece birkaç yıl sonra, bir öğrenci beklenmedik bir şekilde öldü ve kampüsün o zamanki merkezinden çok uzak olmayan boş bir araziye gömüldü. Kampüs genişledikçe, üniversite mezarlığın çevresini bilgilendirici levhalarla işaretledi ve 1800'lerin başlarında mezarlığı arazinin geri kalanından ayırmak için alçak bir kaya duvar inşa etti.

"Annemi anlamama böyle mi yardımcı olacaksın?"

Fatricia patika yukarı doğru kıvrılıp devasa bir mersin ağacının yanından geçerken biraz hıçkırıyor. "Annen hakkında pek bir şey bilmiyorum Bree, o yüzden anlamak biraz zor. Ama kökü biliyorum."

"Yani bana kökleri öğreteceğin yer mezarlık mı?"

"Bu başlangıç noktası," diye tekrarlıyor esrarengiz bir şekilde. "Kökün kökü de diyebilirsiniz." Kendi şakasına kıkırdıyor ve ben de onu sıkıştırmaktan vazgeçiyorum.

Mezarlığın kenarından geçtiğimiz oyma mezar taşları cilalı, reaktif granitten yapılmış. On, yirmi, otuz yıllık olmalarına rağmen oymalar yeni kesilmiş gibi görünüyor. Hatta bazılarının çiçeği bile taze. Mezar taşlarının çoğu basit, metal isim levhaları olan taş karelerden oluşuyor. Bazıları ise daha uzun, taş levhaların üzerinde yekpare dikdörtgenler. Muhtemelen zengin bir aile için yapılmış anıt mezarlardan oluşan bir avlu bile var. Ancak ortaya yaklaştıkça işaretler yaşlanıyor, şekil değiştiriyor. Küf lekeli dikilitaşlar, daha ince mezar taşları

Üzerinde iki ve üç isim grubu var. Uzun isimler, 1900'lerin başında ve 1800'lerin sonunda doğumlar ve ölümler.

Fatricia bizi eski gri mezar taşlarının yanından geçirerek başka bir mezarlık bölümüne giden dar bir patıkaya götürüyor. "Mezarlık kasaba tarafından yönetiliyor ve buraya gömülen herkes bir şekilde üniversite ya da kasaba ile ilişkilendirilmiş."

"Dekanlar ve profesörler gibi mi?"

"Mhm-hm," diye mırıldanıyor. "Başlangıçta, kayıtlıyken ölen öğrencileri ve öğretim üyelerini gömmek için kullanılıyordu. Bu en eski bölüm. İlki 1700'lerin sonunda gömülen genç bir DiFhi çocuğuydu. Ondan sonra beş bölüm daha eklenmiş. Öğretim üyeleri ve personel, kasabanın hayırseverleri ve bağışçıları, ünlü mezunlar ve benzerlerinin bir karışımı."

Mezarlık boyunca uzanan eski görünümlü bir taş duvarın önünde duruyoruz.

"Bir şey fark ettin mi?"

"Sınav yok dediğini sanıyordum." Başını eğiyor, ağzı gizli bir gülümsemeyle kıvrılıyor ve bu bana Patricia'nın burada tüm kartları elinde tuttuğunu hatırlatıyor. Ve onlar benim istediğim kartlar.

Geldiğimiz yolu tarıyorum. Zaman içinde birçok ayak tarafından sertçe dövülmüş ve pürüzsüz hale getirilmiş toprak yollarda yürüyoruz. Bu yollar ikili bir amaca hizmet ediyor: ziyaretçileri mezarların üzerine basmamaları için sessizce yönlendiriyor ama aynı zamanda mezarlığın bölümlerini de birbirinden ayırıyor. Mezarlığın sınırlarının ötesinden futbol stadyumuna doğru vızır vızır arabalar geçiyor, ancak bunun dışında tek ses kuşlar ve rüzgâr. Westminster Mahallesi'nde Çan Kulesi patlar. Bittiğinde, yalnız bir çan bize saatin 14:15 olduğunu söylüyor.

Şaşkınlıkla ona bakıyorum ama yürümeyi bıraktığımız yere bir kez daha bakıyorum. Taş duvarın diğer tarafında bir koruluk var. "Burada sadece birkaç taş işaret var." Alçak bir ağacın gölgelediği arka köşeyi gösteriyorum. "Şurada birkaç mezar taşı var. Neredeyse hiç yok."

"Oh, bu 11led. Bu duvar ayrımcılığın başladığı yeri gösteriyor. Tüm siyahlar bu iki bölüme gömüldü." Başını duvarın ötesindeki çimenlere doğru eğiyor.

Onun sözleriyle midem bulanıyor. Terapinin böyle bir şey olduğunu hayal etmemiştim. Kimsenin terapisinin böyle olmadığından oldukça eminim. Onu sarar

omuzlarını şala sarar ve devam eder.

"Bazıları fakülte tarafından sahiplenilen ve okulun inşası ve bakımına yardımcı olmak için kampüste tutulan kölelerdi. Bazıları da Konfederasyon'un bu bölgesinde kölelik sona erdikten sonra serbest bırakılan hizmetkârlardı." İç geçiriyor ve başını duvarın üzerindeki çimenlere doğru sallıyor. "Arboretum'daki o anıt güzel bir kabul, kibar bir kabul. Ama kan? Kan burada gömülü."

"Neden hiç..." Yutkunuyorum, aniden bu yerden kaçmaktan başka bir şey istemiyorum - eve çok yakın, çok korkunç hissettiren bu yerden.

"Neredeyse hepsi işaretlenmemiş. İnsanlar taşlar ya da tahta haçlar kullanmışlar, kim neye uygunsa ya da neye layık görülmüşse. Bazı mezarlarda hala biraz avize ağacı ya da Cezayir menekşesi ya da bilinçli olarak dikildiği anlaşılan bir ağaç var" diyor ve çimenlerin üzerine serpiştirilmiş bitkileri işaret ediyor. "Sanırım bunu aileler ve topluluk üyeleri yaptı. Seksenli yıllarda insanlar bu bölümü futbol maçlarında park yeri olarak kullanıyorlardı, kim bilir o zaman neler yok edildi. Kısa bir süre önce bir çeşit radar kullanarak bir koruma çalışması yaptılar. Bu iki bölümde ve duvarın diğer tarafında yaklaşık bin beş yüz tane işaretlenmemiş mezar bulundu ama bunu onlara bir Medyum söyleyebilirdi." Gülümsüyor, gözlerinde biraz kurnazca bir muziplik parlıyor. Duvardaki bir açıklıktan geçip çimenlere doğru yavaşça adım atıyor ve benim onu takip etmediğimi fark edince dönüyor. Ayaklarımızın altındaki toprağa bakıyorum.

"Beş yüz mü?"

"Evet."

Yutkunuyorum. "Gerçekten çimlerin üzerinde yürümek zorunda mıyım? Birinin mezarı üzerinde yürüyor olabilirim."

"Olacaksın." Patricia gülümseyerek arkasını döner. "Ama onları kabul edeceğiz. Onlara teşekkür edin."

Susuyorum ve uzun bir nefes alıyorum, sonra ayak izlerini takip ediyorum, belki de mezarların nerede olduğunu biliyor ve ikimiz için onlardan kaçınıyordur diye hayal ediyorum. Çimenlerin işaretlenmemiş bir bölümünde duruyoruz.

Patricia, sanki bir dolabın içinde bir bardağın nerede olduğunu paylaşıyormuş gibi basitçe, "Atalarımın ikisinin gömülü olduğu yer burası," diyor. *Bardaklar burada. Kupaları bulması gerekiyor.* Uzun eteğiyle bağdaş kurup oturuyor.

İçgüdüsel olarak geri adım atıyorum ama o bana kaşlarını kaldırarak bakıyor. "Otur."

Dikkatlice diz çöküyorum. Yeni biçilmiş çimenler çıplak bacaklarıma sıcak ve dikenli bir şekilde değiyor. Taşıdığı kadife keseyi açıp aramızda yere birkaç taş koyarken önünde bağdaş kurup oturuyorum: küçük, budaklı bir 1. taş benzeyen parlak yeşil bir taş; birkaç kayalık noktası olan mor-beyaz bir taş - sanırım ametist; ve dumanlı bir kuvars. Patricia beni şaşırtarak önümüze birkaç eşya daha diziyor, bir mezara getirmeyi hiç düşünmediğim eşyalar: içinde biraz meyve olan daha küçük bir kese, mısır ekmeği olan bir tabak ve çay doldurduğu boş bir kupa.

"Atalarımın kim olduğunu bilmiyorum, en azından büyük büyükannemden sonra."

Patricia omuz silkiyor. "Amerika'daki pek çok Siyah, kendi halkını dört ya da on beş nesilden daha geriden tanımıyor, 1800'lerin sonundan önceki isimleri bilmiyor.

-Neden yapsınlar ki? Özgür bırakıldığımızda bize ayrıntılı aile kayıtları miras kalmadı." Eşyalarını düzenlemeye devam ediyor, bunu yaparken bana doğru bakmıyor.

Tarikat Duvarı'na bakarken hissettiğim duyguya benzer ekşi bir ihanet duygusuyla doluyorum. "Büyükannemle hiç tanışmadım bile."

Patricia'nın başı bana doğru eğiliyor, yüzünde meraklı bir ifade var. "Büyükannenle hiç tanışmadın mı?"

Kılandım. "Hayır."

"Sen doğmadan önce mi öldü?" "Evet."

"Ailenin onun tarafında teyzesi yok mu? Büyük teyzeleri?"

"Hayır." Hayal kırıklığı içimde kıvılcımlar çıkarıyor, sanki içime bir kibrit çakılmış ve onları 1re'ye çevirmiş gibi. Birden derim vücudumun her yerinde çok sıkı hissediyorum. Ensemdeki on bir kıl havaya kalkıyor. Görüşüm bulanıklaşıyor. Ne kadar yalnız olduğumun hatırlatılmasına ihtiyacım yok. Ne kadar kaybolduğumu.

"Bree, nefes al." Yumuşak bir sesle konuşuyor ama emri 1rm. "Burnundan yavaşça nefes al." Patricia'nın konuştuğunu duyuyorum ama sesi çok uzaklardan geliyor.

Kalbim yavaşlayana kadar dediklerini yapıyorum ama boğazım hâlâ bir pipet büyüklüğünde. Kelimeleri çıkarabilmek için iki kez temizlemem gerekiyor. "Peki, burada ne yapıyoruz?"

Gülümsüyor. "Bana güveniyor musun?"

Göz kırpıyorum. "Genelde birileri bir başkasına tuhaf bir şey yapmak üzereyken böyle söyler."

Sırıttı. "Sen yapabilirsen ben de garipliklerle başa çıkabilirim."

Hayatımın son bir haftasında olanları düşünüyorum. "Gerçekten garipliklerle başa çıkabilirim."

"O zaman devam edelim." Kendini yukarı doğru çeker ve ellerini kucığında kavuşturur. "Bildiğiniz gibi, etrafımızda, dünyanın her yerinde, sadece bazı insanların bildiği görünmez bir enerji var. Bu insanlardan bazıları buna büyü, bazıları eter, bazıları ruh, biz ise kök diyoruz. Bu enerji hakkında tek bir düşünce ekolü yoktur. Bir element mi? Doğal bir kaynak mı? Bence her ikisi de ama Hindistan, Nijerya ya da İrlanda'daki bir uygulayıcı aynı fikirde olmayabilir. Kök hakkındaki tek evrensel gerçek, ona kimin ya da neyin nasıl erişebileceğidir. Ölümler köke en fazla erişime sahip olanlardır ve doğaüstü yaratıklar bir sonraki en yakın bağlantıya sahiptir, peki ya yaşayanlar? Yaşayanlar bu enerjiye erişme ve kullanma becerisini ödünç almalı, pazarlık yapmalı ya da çalmalıdır. Bizim halkımız -Kök İşleyicileri- kökü geçici olarak ödünç alır, çünkü bu enerjinin bize ait olmadığına inanırız." Taşlarının ve yiyeceklerinin üzerinde bir el sallıyor. "Atalarımıza bir süreliğine bizimle köklerini paylaşmaları için adaklar adarız. Ve sonra, geri döndükten sonra, gücüne köprü oldukları için onlara teşekkür ederiz. Bu bizim uygulamamızın birleştirici felsefesidir. Bunun ötesinde, ailelerin kendi varyasyonları, kendi Aavor'ları vardır. Bu her zaman böyle olmuştur ve böyle olmaya da devam edecektir."

"Ailemin nasıl çalıştığını bilmediğini söylemiştin."

"Bilmiyorum. Sizin durumunuzda, ailenizin yolu kapanmış gibi görünüyor. Yapabileceğim tek şey, ailemin anladığı şekliyle zanaatı size tanıtmak ve onun gerçeklerini benim yöntemimle paylaşmak."

Mantıklı ama... "Kökü ne yapacaksın?"

Patricia bana bakarken, yanaklarıma ve burnuma yumuşak, bulanık bir sıcaklık düşüyor, tıpkı örtüsüz güneş ışığı gibi. "Ellerimi tut, sana göstereyim."

Ellerini tuttuğumda, etrafımızdaki dünya bükülmeden ve sonra kaybolmadan önce bir kalp atışı hissediyorum - teni sıcak, kuru ve yumuşak.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

KÖKLER

26

Sanki evrenin eli içime uzanmış ve sadece... *gulled.*

Hareket hissi o kadar güçlü ki -aylanıyor, genişliyor- sonra aniden duruyor.

Avuçlarımın üzerine düşüyorum, başım dönüyor ve tozlu havayı yudum yudum içiyorum. Boğazımın arkasına yapışan ve ağzımı bakır tadıyla kaplayan hava.

"İyisin, Bree." Patricia'nın sesi omzuma yakın bir yerden beni yatıştırıyor. Yanımda duruyor, küçük, Aat elbise ayakkabıları tam bileğimde. Gözlerimi açtığımda ellerimin, fırçalanmış ve düzgün bir yüzey haline getirilmiş, ufalanmış kilin üzerine açılmış olduğunu görüyorum. Bir Aoor. Bir binanın *içindeyim*. Hayır, bir kulübenin.

Ama biz mezarlığın hemen dışındaydık.

Yakınlarda bir kadın inliyor, boğuk bir acı sesi. Başımı kaynağa doğru kaldırıyorum ve neredeyse tekrar öne düşüyorum.

Küçük, dikdörtgen alan sadece en uzun duvarın ortasındaki bel yüksekliğindeki bir şömine ile aydınlatılıyor. Duvarlar kaba yontulmuş ahşap kalaslardan yapılmış ve her birkaç kalasın arasına geceye karşı açıklıkları desteklemek için küçük bez parçaları sıkıştırılmış. Toprak zeminde yanımda iki ince

Battaniyeler, lekeli kahverengi, yırtık pırtık ve düzensiz kenarlı. Bir yeri gördüğümde, sıcaklığı yüzüme çarpıyor ve o zaman bunun bir rüya olmadığını, gerçek olduğunu anlıyorum.

Ocağın önündeki iki kişi de öyle: Samanla kaplı bir alanda yüzükoyun yatan ve vücudu görüş alanımı büyük ölçüde kapatan Siyah bir kadın ve diğeri, arkadaşının üzerine eğilmiş, uzun, sade bir elbise ve beyaz pamuklu bir şapka giyen orta yaşlı Siyah bir kadın.

Yüzüstü yatan kadın tekrar inliyor ve diğeri alçak, güven verici bir sesle yatıştırıyor. "Sıkı tutun Abby, sıkı tutun. Mary geliyor."

Abby yanıt olarak tıslıyor ve bu ani bir acının sesi, insanın nefesini kesecek kadar keskin.

"Neredeyiz biz?" Sesim ancak fısıltıya dönüşüyor ve Abby'nin çığlıkları arasında neredeyse kayboluyor. Ayağa kalkmaya çalışıyorum. Yanımda, Fatricia'nın yüzü önümüzde duran manzarayı incelerken sıkışmış gibi.

Tam sesle konuşuyor, fısıltı yok. "Mezarlıkta oturduğumuz yerden yaklaşık yirmi beş mil uzakta."

"Nasıl-"

Fatricia'nın yüzünde keder ve gururun garip bir karışımı var. "Kökümün dalı anılar üzerinde çalışmamı, onların enerjisini ve günümüz üzerindeki gücünü anlamamı sağlıyor. Sizi bir hafıza yürüyüşüne çıkardım: Mezarını ziyaret ettiğimiz atam Louisa'nın anısına bir tür zaman yolculuğu da diyebilirsiniz. Bir hafıza çalışanının aile dışından birini yürüyüşe çıkarması biraz alışılmışın dışında, ancak niyetimin açık olacağını umuyordum. Teklifimle Louisa'dan size zanaatımızı doğuran dünyayı ve insanları göstermeme yardım etmesini istedim. Louisa'nın seçtiği anı da bu." Başını, vücudunu hâlâ net olarak göremediğim Abby'ye doğru eğiyor. Sadece başını ve omuzlarını seçebiliyorum. Geniş geyik gözleri, insanların yeniden yaratmak için para ödediği uzun kirpiklerle çerçevelenmiş ve sıkı bukleleri kalp şeklindeki bronz yüzünün etrafında kalın ve dolgun. Yirmi yaşından fazla olamaz.

"Bu, yaşayanlarımız ve ölülerimiz arasındaki enerji ittifakını güçlendiren ve Rootcraft dediğimiz geleneği oluşturan koşulların bir örneğidir."

Şömine odayı ısıtırken bile içimi bir ürperti kaplıyor. "Biz bir anının *içinde* mi?"

Tarikat'tan hiç kimse böyle bir şeyden bahsetmemişti. Sel bir illüzyonist ve büyücüdür ve mesmer'ıyla anıları manipüle edebilir, ama onların *içine* seyahat etmek?

"Evet," diye onaylıyor Patricia. "Aslında bunu iyi biliyorum. Bu 186'ların Haziran ayının başları. Appomattox Savaşı'ndan birkaç ay sonra ama Juneteenth'ten önce. Daha yakına gitmeliyiz. Mary neredeyse geldi." Öne doğru bir adım atıyor ama ben geri çekilip başımı sallıyorum, çünkü o rahatsız edici, korkunç bakır kokusunun kaynağını tahmin edebiliyorum: kan. Hem de çok fazla.

Patricia onun arkasında olmadığımı fark edince yüz ifademi anlıyor ve yüzüne bir sempati yayılıyor. "Korkmakta haklısın, Bree. Birçok gerçek şey gibi bu da korkunç ve zor. Eğer yardımı olacaksa, Abby Mary'nin yardımıyla dayanıyor. Bu gecedan sonra uzun bir hayat yaşar."

Biraz yardımı oluyor.

"Bizi görmeyecekler mi?" Louisa'nın yakındaki bir kovaya ıslak bir bez sıkıştırmasını izlerken soruyorum, kahverengi yüzüne endişe kazanmış. Kriz anında bile elleri sabit.

"Hayır. Louisa'nın ruhu bizi buraya getirdi ama geçmiş geçmişte kaldı. Biz sadece gözlemciyiz. O bizi göremez ya da duyamaz, başka kimse de duyamaz."

Yanağımı kemiriyorum. "Ama neden bu anıyı seçti?" "Göreceksin.

Gel." Patricia bana elini uzattı, ben de tuttum.

Biz yaklaşırken, kulübenin çürük kapısı içeri doğru sallanıyor ve koyu bej rengi bir elbise giymiş genç, koyu tenli bir kadın odaya giriyor, zarif yüz hatlarını sıkılaştırarak odaklanıyor. "Ne oldu?"

Louisa rahatlayarak nefes verir ve kendini ayağa kaldırır. Elbisesinin ön tarafı kurumuş kanla kaplanmıştı. "O fare suratlı çocuk Carr onu yakaladı."

Mary öne çıkarken Louisa geri çekilir. Bir elinde kumaştan yapılmış bir torba vardır ve diz çökerek tepesindeki düğümü çözmeye başlar. "Ne yaptığını söyledi?"

Louisa'nın güzel yüz hatlarını bir alay gölgeliyor. "Aynı eski yanlışlar. Sokakta beyaz bir kadına küsmek, ona karşılık vermek ya da buna benzer saçmalıklar."

Mary şimdi torbayı açmış ve toprağın üzerine yayıyor. İçinde demet halinde otlar, küçük yeşil cam şişelerde bulanık sıvılar ve topraktan yeni çıkarılmış, nemli toprağı hâlâ cılız köklerine yapışmış bazı bitkiler var. Ağzı yüzünü buruşturuyor. "Bahse girerim bu çocuğun her anlattığında farklı bir hikâyesi vardır."

Louisa o kadar öfkeli ki elleri iki yanında titriyor. "Chloe, bu kıza defalarca bizi korumak için burada olmadıklarını, bizi hizada tutmak için burada olduklarını *söylediğimde* yardım için garnizona koştuğunu söyledi. Carr onu dışarı sürükledi." Louisa'nın gözleri Aint kadar sertleşti. "Onu orada yerde bıraktı, kırbaçtan bayılmıştı. Ben ve Chloe onu buraya taşıdık ve yarı yolda uyandı. Onu sakinleştirmeye çalışıyordum ama-"

"Mary?" Abby'nin sesi cılız bir fısıltı.

Elleri Aoor'un üzerindeki malzemelerle uğraşırken Mary diğer kadına "Buradayım Abby," diye güvence veriyor.

Patricia beni yavaşça ileriye doğru çekiyordu. Şimdi ocağın başındayız ve Abby'ye ne olduğunu nihayet görebiliyorum.

Sırtı, büyük bir kedi omurgasını tırmalama direği olarak kullanmış gibi yırtılmış. Omuzdan kalçaya kadar uzun Aesh şeritleri uzanıyor, bazıları jilet gibi ince, diğerleri ise sadece kasapta gördüğüm pembeler ve kırmızılar içindeki doku kıvrımlarını ortaya çıkaracak kadar geniş açılmış. Kırbaç derisini ve kumaşını aldı, hem vücudunu hem de elbisesini paramparça etti.

Bunu bir insan başka bir insana yaptı. Çocuğun biri Abby'ye *bunu* yaptı. Yardım için koştu ama kimse ona yardım etmedi. Onu bir çocuğa teslim etmişler, o da vücudunu parçalamış ve ölüme terk etmiş.

Öfke içimde zehir gibi birikiyor. Hiç tanımadığım birine karşı hissetmediğim keskin, tehlikeli bir duygu. "*Cavv.*"

Patricia başını sallar. "Anıtı avluda."

"*Anıtı mı?*" Ona döndüm, bu canavarın Carolina'da ya da başka bir yerde onurlandırılmasına öfkelen dim.

Ağır ağır iç geçiriyor. "Her şeyin iki geçmişi vardır. Özellikle de Güney'de."

Yüz hatlarında hissettiğim öfkeyi arıyorum ama yüzü yorgun bir maske.

Bunu hissetmeli. *Hissetmeli.*

Patricia ne düşündüğümü biliyormuş gibi bana bakıyor. "Asla unutma. Kızgın ol. Ve onu yönlendir." Elime uzandı ve sıkıca kavradı.

Beni yere düşmekten alıkoyan tek şey. "İzle. Rootcraft'ın kalbi budur, Bree. Bize zarar verecek olanlardan korunmak ve zarar verirlerse hayatta kalabilmemiz, direnebilmemiz ve gelişebilmemiz için iyileşmek."

Meryem'in dizlerinin üzerine çöküşünü, avuç içlerini kucağına doğru kaldırışını izliyorum. Ayaklarımda, karnımda, kalbimde sıcak davullar çalıyormuş gibi hissettiren düşük bir nabızla, nefesinin altında ilahi söylemeye başlamasını izliyorum. Sonra, bu davulların bir duygudan daha fazlasına dönüşmesini, şekillenmesini ve görünür hale gelmesini izliyorum.

Işık Mary'nin parmak eklemlerinden kıvrılarak avuç içlerini ve bileklerini kaplıyor, sarı Aames büyüyor ve derisi boyunca nabız gibi atıyor.

"Mage Aame," diye fısıldıyorum huşu içinde. Patricia yanımda irkiliyor ama nedense bunun bir önemi yokmuş gibi geliyor. Mary'nin Abby'nin sırtında öne doğru eğildiğini, parlayan altın ellerinin yaraların üzerinde gezindiğini ve yaraların yavaşça, yavaşça kapanmaya başladığını gördüğümde değil. Mary'nin nefes alış verişini ile Abby'nin düzensiz nefesleri, göğüsleri aynı ritimde yükselip alçalana ve kök kasları kaslara, kasları fasyaya, deriyi deriye örene kadar bir araya geldiğinde değil.

Burnumda ve ağızda bal ve kan kokuları birbirine karışıyor.

İki kadın uzun, çok uzun bir süre birlikte nefes alırken, Mary'nin atalarının kanı, kötü bir adamın elindeki at kırbacının açtığı yaraları iyileştirmek için öne çıkar.

Sonunda Mary arkasına yaslanır, alnında boncuk boncuk terler parlamaktadır. Ama Abby'nin yaraları tam olarak kapanmamıştı. "İşi bitmedi, değil mi?" "Bitti."

"Ama Abby'nin hala kanaması var!" "Otlara bak."

Mary'nin dizlerinin dibindeki bitki ve ot demetleri solmuş ve kararmış. Nemli kökler kurumuş ve küçük, isli l'ler halinde kıvrılmış. "Anlamıyorum."

"Vahşi zanaatkârlar bitkilerin enerjisini kullanabilmek için atalarından güç ödünç alırlar. Bu güç sonsuzdur, bitkilerin yaşam enerjisi de öyle, tıpkı Mary'nin kendi dalındaki tüm zanaatkârlar gibi bir kap olarak çalışma yeteneği gibi." Patricia'nın sözlerini kanıtlarcasına, Mary dizlerinin üzerinde sallanır. Louisa onu dengelemek için yanına koşar.

Başımı sallıyorum. William'ın böyle bir şey yaptığını görmemiştim. Yaraları tamamen kapatabiliyor, mühürleyebiliyor ve neredeyse bir gecede iyileştirebiliyor. Onu, Sel'i ve diğer Uyanmış Ruhları düşündüğümde, güçlerinin sınırı yok gibi görünüyor. Neden? Neden Mary'ninki değil? "Ama Abby hâlâ acı çekiyor."

"Abby'yi ölümcül enfeksiyondan kurtardı. Abby'nin vücudu yolun geri kalanında iyileşecektir. Belki yakınlarda başka bir Wildcrafter olsaydı, ama o zaman bile atalar çifte tedaviye izin vermeyebilir. Onları bir musluk gibi açıp kapatamayız. Ne de olsa güçlerini kullanmamızı emrediyorlar."

"Tanrı seni korusun, Mary," diye fısıldıyor Abby, sesi yorgunluktan uyuşmuş. "Tanrı seni korusun."

Louisa onun ayağa kalkmasına yardım ederken Mary, "Elbette," diye yatıştırıyor. "Şimdi dinlen." "Mary, kal," diyor Louisa, daha önce gördüğüm battaniyeleri işaret ederek. "Sen dinlenmeye de ihtiyacın var. Ataların seni tükettiğini sanıyorum."

Mary başıyla onaylıyor, gözleri yarı kapalı. "Pekâlâ." Louisa onu kulübenin en ucuna kadar götürüyor, yanımızdan geçip gidiyor ve Mary'nin yumuşak toprak zemine indirilmesine yardım ediyor.

"Daha önce ne demiştin?" Patricia elimi tuttu. "Mary'nin gücü hakkında mı?"

Mary'nin Louisa'nın battaniyelerinin altına yerleşmesini izliyorum ve ona kazağımı, çoraplarımı vermek için bir dürtü hissediyorum. Onun, Louisa'nın ya da Abby'nin daha sıcak hissetmesine yardımcı olabilecek herhangi bir şey. "Mage Aame. Abby'yi iyileştirmeden önce avuçlarına eter kökü topladığını gördüm. Unsung Founders Anıtı'nı çevreleyen eter rengiyle aynı."

Görüş alanıma giriyor, gözleri yuvarlak. "Kökü görebiliyor musun?"

Sorusu beni hazırlıksız yakaladı. "Göremiyor musun?"

Yüzünde şaşkınlık ve merak karışımı bir ifade belirliyor. "Hissediyorum ama göremiyorum. Bir Okuyucu, bir Medyum ya da bir Kahin, atalardan gözlerini ödünç vermelerini isterse belki görebilir. Ama asla kısa bir süre için değil." Yüz ifadesi değişiyor. "Bu kelimeleri sana kim öğretti, Bree?"

Yalan söylemek istemiyorum. "Yuvarlak Masa Tarikatı."

Patricia'nın yüz hatlarını dehşet kaplıyor ve kabindeki hava aniden soğuyor. "*Bloodcvafters*," diye fısıldıyor, korkusu yüzünden okunuyor.

"Efsane Doğanlar için kullanılan başka bir kelime mi?" Kekeliyorum. "Aether'e 'kök' dediğiniz gibi mi?"

"Hayır, sadece bir kelime değil." Ellerini benimkilerin etrafına sarıyor ve bedenlerimizin arasında birleştiriyor. Teninin yumuşaklığı sadece bir kılıf. Altında, elleri boyun eğmeyen bir çelik. "Kan işçileri gücü atalarından almazlar, çalarlar. Nesiller ve nesiller boyunca bedenlerine bağlarlar."

"Soyları biliyorum," diye mırıldanıyorum, midemde bir korku havuzu oluşuyor. "Güçlerini ne için kullandıklarını, neyle savaştıklarını."

"O zaman onların günahlarını biliyorsun," diyor Fatricia. "Kan zanaatı hayata geçirilmiş bir lanettir."

Fatricia'nın gözlerinde duyduğum ve tanık olduğum her Efsane Doğumlu dehşeti, hayal ettiğim her kötülüğü ve daha fazlasını görüyorum: Annemi benden çalan Merlin. Nick'i benden alan Merlin. Sel'in acımasızlığı. Naipler. Fitz'in kayıpları. Kral dedikleri bir çocuğu istismar eden Liege'ler. "Onlar... Bu-"

"Sömürgeci büyü. *Maliyeti* ve *bedeli* olan büyü. Birçok uygulayıcı şeytanlarla yüzleşir. Çoğumuz kötülükle yüzleşiriz. Ancak kurucuları geldiği andan itibaren, Yerlilerin anavatanlarını *çaldıkları* andan itibaren, Tarikat ibislere beslenmeleri için çok şey verdi! Büyülerinin ektiğini biçiyorlar."

Birden Louisa birkaç santim yanımda belirdi. Fatricia beni bıraktı ve ikimiz de sendeleyerek geri çekildik. Sonra, hiçbir uyarıda bulunmadan Louisa başını çevirdi, gözleri belli belirsiz bana doğru bakıyordu.

"Bizi göremediğini sanıyordum?" Nefes nefese kaldım.

Fatricia'nın kaşları çatılıyor, atasının başımın olduğu yeri araştırmasını izliyor. "Yapamaz."

Ama Louisa'nın kahverengi gözleri bir düşmanın yerine oturması gibi benimkilere takılıyor ve tenime kıvılcımlar saçıyor. "Seni görüyorum," diye fısıldıyor sertçe.

Ben daha tek kelime edemedim Louisa ellerini dirseğime doluyor ve dünya tekrar yok oluyor.

Gözlerimi açıyorum, nefes nefese kalıyorum ve omurgamın etrafındaki sıkı sıkışma hissiyle boğuluyorum. Bu his ilk hafıza yürüyüşünden daha az baş döndürücü ama etrafıma bakmadan önce nefesimi tutmak için ellerimi dizlerimin üzerine koyarak eğilmem gerekiyor.

İlk kabin gibi başka bir kabindeyim, ama bu daha küçük, daha aydınlık ve hareketli Siyah kadınlarla dolu. Yine bir kadın feryadı ortalığı kaplıyor, tek bir işkence notası uzayıp gidiyor, sonra bitiyor. Cesaretlendirme sesleri, başka bir alçak inilti.

"O da neydi?" Fatricia'ya sormak için döndüm. Ama Fatricia yanımda değildi. Sadece Louisa var.

Yaşlı kadın hala kanlı elbisesiyle yanımda duruyor ve bana cevap vermeden kulübenin diğer ucuna bakıyor. Gözleri, yan kapıdan çıkan ve ellerinde ağır metal bir kova taşıyan iki kadını takip ediyor.

Az önce ne yaptığımı -ya da beni nasıl görebildiğini- açıklamayacağını görünce başka bir soru deniyorum. "Neredeyiz?"

Louisa bana bakmadan cevap veriyor. "Diğer hafızadaki evimden çok uzakta değil. Asıl soru ne zaman kızım?"

Ayağa kalktım. "Ne zaman gidiyoruz?"

"Benim zamanımdan elli yıl sonra, büyükannem gençken." "181S.

Beni neden buraya getirdin?"

Louisa kurnaz gözlerle bana bakıyor. "Çünkü bunu görmen gerekiyor."

"Fatricia nerede?"

"Ne çok soru var!" Louisa homurdanıyor. "Benim soyum kendi zamanına geri döndü. İşimiz bittiğinde döneceksin. Gel." Beni dirseğimden sıkıca kavıyor ve arkasından sendelediğimi umursamadan çekiyor. Yaklaştıkça, kanın sıcak, bakır kokusu daha da güçleniyor.

Ve sonra, yeni doğmuş bir bebeğin yüksek sesli feryadı.

Uzun elbiseler giymiş üç kadın, yeni doğum yapmış dördüncü bir kadının etrafında diz çökmüş. On sekiz ya da on dokuz yaşlarında genç bir kız olan anne, topak topak olmuş saman ve ot yığınının sarılmış, kana bulanmış battaniyelerin üzerine yatırılmış. Etekleri beline dolanmış, elleri bükülmüş dizlerinin etrafına siper gibi sarılmış. Nefes nefese, bitkin ve terli ama sıcak altın sarısı yüzündeki kararlılık onu... çarpıcı kılıyor. Muhteşem.

Louisa, "Bebeği yeni doğuran Fearl," diyor. Çenesini diğer üç kadına doğru salladı, en gençleri Fearl'ın yaşlarında görünüyordu ve diğerleri

yirmili yaşlarının sonlarında. "Cecilia, Betty ve Katherine." "Onları tanıyor musun?"

Louisa sırtıyor ve en genç kadını işaret ediyor. "O benim annemin annesi. Bizi buraya o getirdi."

Cecilia Fearl'ın alnını silerken Betty de artçı doğumla ilgileniyor. Ağlayan bebeği gözden uzakta tutan Katherine, sanırım su dolu bir kovanın üzerinde asılı duran ıslak bezlerden biriyle onu siliyor. Gözlerim onun yanındaki tahta üzerinde duran kanlı bıçağa takılıyor. Buradaki riskleri düşünmemek zor - mikroplar, enfeksiyon, kirli su - kadınların bunu yüzyıllardır aynı ya da daha azıyla yaptığını bilsem de. "Beni neden buraya getirdi?"

Louisa başını öne eğer. "Bilmiyorum."

Katherine tıslıyor, herkesin başını döndüren keskin bir hava girişi. Yeni bir anne olan Fearl alarma geçerek çocuğuna uzanır. "Ne oldu Kath? O iyi mi?" Katherine arkasını dönüyor ve ilk kez kollarına sarılmış bebeği görebiliyorum. Hâlâ kanla lekeli, buruşuk ve ıslak. Ağlamaları kesilmiş, yerini iniltieler almıştı. Betty yaklaşıyor ve Katherine'le bakışıyorlar. Fearl bunu da fark eder. "Betty? Bir sorun mu var?" Fearl temkinli bir şekilde soruyor, gözleri diğer iki kadın arasında gidip geliyor. "Hâlâ kötü kanıyor muyum?"

Betty başını sallar. "Daha kötülerini de gördüm. Sorun kanama değil."

Fearl artık çıldırmış durumda. "O zaman onu bana ver!"

Betty sessizce, "Onu ona ver, Kath," der. Katherine mecbur kalır ve yeni doğmuş bebeği annesine uzatır. Fearl elini uzattığında yüzünde endişe ve sevgi okunmaktadır. Bebeğini kucağına aldığı anda ise sessiz bir korku kaplar içini.

Omzunun üzerinden Cecilia'nın nefesi kesiliyor. "Gözleri!"

Küçük bir endişe kıvrımı tenimde vızıldıyor.

Belki Cecilia da böyle hissediyordur, çünkü Fearl'ın yanından kaçmaya hazır görünüyor.

Katherine başını sallar. "Sana o kırmızı gözlü Geytana bulağmamamı söylemişim ama bulağtın, değil mi? Kavşakta karşılaştığın bir adamdan iyi bir şey çıkmaz, Fearl. Hiçbir şey."

Fearl'ın gözleri yaşlarla doldu. Başını iki kez sallıyor, Katherine'i inkâr etmek için mi yoksa gördüklerini inkâr etmek için mi, bilemiyorum. "O benim oğlum," diyor

Titreyen dudaklar.

Louisa'ya bakmadan konuşuyorum, ayaklarım çoktan olay yerine doğru ilerliyor. "Gözlerinin nesi var?"

"Yol ayrımında bir çocuk," diyor Louisa şifreli bir şekilde.

Beni durdurmuyor ya da geri çağırıyor. Neredeyse Fearl'ın yanındayım ve ellerim titriyor, sanki tüm vücudum bu bebekte neyin yanlış olduğunu zaten biliyor. Neye ve kime benzeyeceğini.

"Bebek gibi görünebilir ama bu onların kılık değiştirmiş hali," diyor Katherine, sesinde üzüntü ve azarlama eşit derecede güçlü. "Onlara güvenilmez çünkü yalan söylemek onların doğasında var. Bunu bilmelisin, Fearl. Tıpkı babası gibi, o da bir gün sana sırtını dönecek."

Annesi ve Cecilia'nın arasında duran yeni doğmuş bebeği görebilecek kadar yakınıam artık. Öne doğru eğiliyorum, Fearl'ın çaresiz sesi kulağımda yankılanıyor. "O benim çocuğum!" Ve korktuğum şeyi gördüm.

Parlayan iki kehribar rengi göz, bebeğin yumuşak kahverengi yüzünden Fearl'a bakıyor.

Sonra, kendisinden önceki Louisa gibi Patricia'nın anlayışına meydan okuyarak, Cecilia dirseğimi kavırıyor. Gözleri farkındalıkla parlıyor ve benimkilere kilitleniyor. Onların ateşinden, yakıcılığından uzaklaşmaya çalışıyorum ama o beni bırakmıyor. "Bu bir çocuk değil," diyor sertçe. "Bu bir canavar."

Dünya dönüyor ve tekrar kayboluyor.

İndikten sonra Cecilia hızlı bir yürüyüşle beni de yanına çekiyor. Louisa'nın bizimle olmadığını anlamak için dönmeme gerek yok. "Bu taraftan."

Carolina'ya geri döndük ve gecenin bir yarısı zifiri karanlık. Cecilia beni baş döndürücü bir hızla kampüsün merkezine doğru sürüklüyor. "Bunu bana neden gösterdin?"

"Çünkü onu görmem gerekiyordu," diyor Cecilia nefes nefese, Louisa'nın daha önceki sözlerini yankılayarak.

"O bebeği görmem mi gerekiyordu?" Nefes nefese kaldım. "Neydi o?"

Hiç durmadan açıklıyor. "Bir kavşak adamından doğan bir kavşak çocuğu. Babası aramızda yürüdü ve bizim formumuzu paylaştı, ama gerçekte gölgelerden doğan bir iblisti. Çocuk yarı insan."

Cecilia'nın soğuk ve mesafeli açıklamasıyla tökezliyorum. Beni ayağa kaldırmak için elimi çekti.

Shadom'lardan biri, ama bir erkek. R cvossvoads man. Rootcrafter'lar buna goruchel mi diyor? Kendi gözlerimle görmemiş olsaydım, böyle bir birleşmenin mümkün olabileceğini asla düşünmezdim. "Fearl'ın bebeğine ne oldu?"

"Zarar verebilecek kadar büyümeden önce onu atmaya zorladılar."

Cast amay.

"Artık çok yakınız. Fay dikkat."

Etrafıma bakıyorum. Ne zaman olduğumuzu bilmiyorum ama yakın bir zaman olmalı, çünkü binaları, ağaçları, yürüyüş yollarını tanıyorum. "Beni Fatricia'ya geri mi götürüyorsun?"

"Hayır. Seni burada isteyen Ruth'tu."

"Ruth kim?"

Cecilia cevap vermiyor, konuşmaya da niyetli görünmüyor. Bizi eski bir kavağın altına sıkışmış taş bir bankın yanında durduruyor. Başka bir soru sormadan, tanıdık görünümlü bir kadın geçiyor, ellerini ceplerine sokmuş, omzuna modern bir postacı çantası asmış. Her haliyle bir öğrenciye benziyor.

"Ruth. Fatricia'nın kız kardeşi."

Gözlerim açıldı. Fatricia'nın *sistev*'i mi?

Cecilia, bizi görmüyor gibi görünen Ruth'un yanında yürüyene kadar beni yine kendisiyle birlikte çekiyor. Kulağında kulaklıklar var, düz kahverengi saçının üzerinde metal bir bant olan eski kablolu türden.

Üçümüz -on dokuzuncu yüzyıldan köleleştirilmiş bir kadın, yirmi birinci yüzyıldan bir genç kız ve yirminci yüzyıldan bir üniversite öğrencisi- Fit'in alçak tuğla avlusunda oyalanan Carolina öğrencilerinin arasında dolaşıyoruz. Yanımdaki üniversite öğrencilerine dokunursam ne olacağını bilmiyorum ve ilk ben çıkmak istemiyorum. Merdivenlerden Mağazaların arkasındaki cadde seviyesine iniyoruz ve Ruth bizi South Road'dan aşağıya, yaya geçidinden UNC kampüsünün tam merkezine, Çan Kulesi'ne doğru götürüyor. Kampüsün kenarına ulaştığımızda

Kule'nin gölgesi Ruth'u dondurur, sonra aniden Kule'nin çitlerinden birinin arkasına eğilir ve kulaklığını kulağından çeker.

"Neden durdu?" Ben sordum.

Cecilia işaret ediyor. "Onlar yüzünden."

Üçümüz birlikte, yapının dibindeki tuğla verandanın arkasındaki gölgelere bakıyoruz; kapüşonlu bir kişi çimenlerin uzak tarafındaki karanlık bir alanda duruyor ve neredeyse gözden kayboluyor. Her kimlerse, kendilerini stratejik bir şekilde konumlandırmışlar, heybetli simgesel yapının onları gece geç saatlerde yoldan geçenlerden koruduğu ve kampüs lamba direklerinin donuk turuncu ışığını engellediği yerde duruyorlar. Alçak, sert bir ilahi sesi kulaklarıma ulaşıyor. İngilizce değil. Tarikatın Galce'si de değil.

Dinlerken ayaklarımın üzerinde sallanıyorum, bir anlığına büyülenmiş gibiyim. Ani sersemliğimden sıyrılmadan önce yarım adım ileri atmıştım. Ürperdim. Burada, Kule'nin gölgesinin altında doğru olmayan bir şeyler var.

Cecilia beni dürttü. "Devam et. Yaklaş. Seni göremezler."

"Tıpkı senin ve Louisa'nın beni göremediği gibi mi?"

Tıslıyorum.

Cecilia gözlerini kısarak, "Fatricia'dan daha büyük güçler seninle birlikte çalışıyor," diyor. "Onun asıl yürüyüşü, nehirdeki bir yaprak gibi ailemizin atalarının enerjisinin akıntısına kapıldı. Atalarımız işleri bitene kadar seni bırakmayacaklar. Şimdi git." Çitin etrafından çimenliğe doğru ilerleyene kadar beni sertçe itti.

Yaklaştığımda, ilahi söyleyen 1 kişi arkasını dönüyor, böylece tek görebildiğim siyah kapüşonlu sweatshirt'leri ve kot pantolonları oluyor. Sanki bir ses dikkatlerini çekmiş gibi -Ruth olabilir- omuzlarının üzerinden bakıyorlar ve ben donup kalıyorum, ama sanki orada değilmişim gibi bana doğru bakıyorlar.

İki adım ötede bile yüz hatlarını seçemiyorum. Kapüşonunu indirmiş ama burnu ve ağzı bile gölgede kalmış. Yalnız olduklarından emin olan adam geri dönüyor ve cebinden küçük bir şey çıkarıyor. Koyu renkli bir sıvı şişesi. Adam şişeyi açıyor ve eldivenli elinin üzerine döküyor. Kan olduğunu anlıyorum ve deri parlayana kadar avuç içlerini ve parmaklarını kaplıyorlar.

Çimenlerin üzerinde yavaşça yürürken kanlı eldivenlerini avuç içleri dışarıda olacak şekilde havaya savururlar ve arkalarında yeşil bir büyücü Aame yayı bırakırlar. Aame havada zümrüt bir gökkuşağı gibi asılı kalır, sonra sıvıya dönüşür. Parlayan aether Aows

kalın izler halinde yere iner. Igure ilahi söyleyerek geri çekiliyor ve aether bir insandan daha uzun ve en az yirmi fit genişliğinde parlak bir perde olana kadar yayılıyor. Kulaklarımda dalga gibi yükselen bir kükreme sesi ve ardından kalın bir gözyaşı.

Omurgamdaki çekilmeyi tekrar hissediyorum, ama dünya son kez kaybolmadan hemen önce, düzinelerce kısmen bedensel pençeli ayağın perdenin içinden uzandığını ve çimlerin üzerine indiğini görüyorum. Görüş alanımın dışında alçak bir uluma başlıyor, bozuk ses giderek netleşiyor, yükseliyor...

Hellhounds.

Bir solukla kendime geliyorum, Fatricia'nın yürüyüşünden önce olduğum gibi oturuyorum. Tam olarak ayırtıramadığım bir ses var. Bir "-ee" sesi. Tekrar duyuyorum. "-ee?" Bir soru. Gözlerimi kırıştırıyorum ve Fatricia'yı dizlerinin üzerinde, elleri omuzlarımda titrerken görüyorum. Ağzı hareket ediyor ve bu sefer ben duyuyorum. "Bree?"

"Fatricia."

"Oh, Tanrıya şükür." Beni kucaklamak için sıkıca kendine çekti, sonra arkasına yaslandı. "Buradaydın ama burada değildin. Nefes alıyordun ama tepki vermiyordun. Louisa onu tekrar aramama izin vermedi. İçimde beklemem gerektiğine dair bir his vardı ama-"

Sisi dağıtmak için kafamı sallıyorum, ama anılar -şimdi benim anılarım -Çırpınıyor. Görüntüler zihnimin içini boyuyor, bilincimin içinde davul gibi zonkluyor. Abby'nin sırtı. Mary'nin elleri. Kan işçileri. Fearl'ın yüzündeki kararlı ifade. Kavşak çocuğu ve onun altın-turuncu bakışları. Gölgedoğan Kapısı.

Bir cehennem köpeği sürüsü dünyamıza giriyor.

Gözlerim Fatricia'nınkilerle birleşti. "Ruth adında bir kız kardeşin var." Gözlerini kırıştırdı. "Vardı. Birkaç yıl önce vefat etti."

"Oh," diye fısıldadım. "Fark etmemiştim."

Fatricia ne düşündüğümü biliyormuş gibi gülümsüyor. "Onunla birlikte yürüdüm. Onu özledim ama yine de ihtiyacım olduğunda onu görüyorum. Neden sordunuz?"

"Çünkü ben de onunla yürüdüm. Burada okula gittiğinde. Ne zaman kaydoldu?"

"Belki yirmi beş yıl önce mezun oldu. Neden?"

Sanki karnıma yumruk atmış gibi hissediyorum. Annem yirmi beş yıl önce Carolina'daydı, belki de Ruth'un o gece bulunduğu yerden çok uzak olmayan bir yurttaydı.

Sonra Louisa'nın bana gösterdiklerini hatırlıyorum -Fearl'un bir kenara atılmış bebeği, onun babası olan kırmızı gözlü adam- ve midemdeki korku içimi ürpertinceye kadar büyüyor. "Gitmek zorundayım."

"Nereye gideceksin?" Patricia göz kırpmıyor. "Ne gördün?"

"Bana o anıları bilerek gösterdiler," diye mırıldanarak ayağa kalkıyorum. "Üzgünüm, gitmem gerek."

"Bree! Ne oldu?"

"Özür dilerim!" Koşarken telefonumu cebimden çıkarıyorum bile.

Nick çağrıma cevap vermiyor ama bu beni yıldırıyor. Kampüsün içinden geçip doğrudan Lodge'a doğru koşmaya niyetliyim, ta ki önce bir yerde durmam gerektiğini fark edene kadar.

Çünkü yeni görevlerim ne kadar acil olursa olsun, onu görmek zorundayım.

Heykele ulaştığımda, sanki ona ilk kez bakıyormuşum gibi hissediyorum.

Carr, iki elinde tuttuğu uzun namlulu bir tüfekle tam bir İç Savaş üniforması içinde duruyor. Heykeltıraş her kimse, Carr'ın omurgasının dik, omuzlarının geride ve çenesinin yukarıda olmasına dikkat etmiş. Kazanılmamış bir savaş için gururla ayakta duran bir asker.

O zehirli öfke geri döndü.

Kalbim sayılamayacak kadar çok nedenden dolayı çarparken, Çağlar Duvarı'nı, Çizgilerini ve ona bakarken hissettiğim kopukluk ve hayal kırıklığı karışımını düşünüyorum. Sonra, anıtın Carolina kampüsünün tepesindeki onurlu yerinden, okulun binalarına, bakımlı çimlerine ve tuğla yürüyüş yollarına bakıyorum. Bakışlarımın burada da binadan binaya, ağaçtan ağaca, gömülen hayatlardan dövülenlere, çalınan kandan saklanan kana çizgiler çizmesine izin veriyorum. Bu arazinin görünmeyen ve çok sayıdaki günahlarının haritasını çıkardım ve onları yakınımda tutuyorum. Çünkü

Bu günahların acısı nefesimi kesiyor olsa bile, bu acı bana aitmiş gibi geliyor ve tanık olduğum onca şeyden sonra bunu görmezden gelmek kayıp olur.

O heykelin önünde duruyorum ve dünyanın isimlerini unutmak istediği bedenlere sahip çıkıyorum. *Bana* isimlerini unutmam öğretilen bedenlere sahip çıkıyorum. Ve ayaklarımın altındaki toprağı ıslatan isimsiz soylara sahip çıkıyorum, çünkü biliyorum ki, eğer yapabilselerdi, bana da sahip çıkarlardı.

Bunu neden yaptığımı gerçekten bilmiyorum ama gitmeden önce dönüp heykele bakıyorum, iki avucumu da heykele bastırıyorum ve *9ush* diyorum. Carolina'yı inşa eden ve topraklarına su döken tüm ellerin benim avuçlarımdan da geçtiğini hayal ediyorum ve heykel kıpırdamasa da ona bir mesaj göndermişim gibi hissediyorum.

Belki hayal görüyorum ama kendimi daha güçlü hissediyorum. Daha uzun. Sanki tam da ihtiyacım olan şeyi büyütecek köklere sahipmişim gibi.

Ve sonra, damarlarımdaki 1re ile, topuklarımın üzerinde dönüp koşuyorum.

27

Ben ön kapıdan hızla içeri girdiğimde SARAH VE TOR antrede konuşuyorlardı.

"Bree? İyi misin?" Sarah darmadağınık halime bakarak soruyor. "Nick nerede?"

Tor kaşlarını çatı. "Babasını havaalanına götürüyor."

Lanet olsun. Tamamen unutmuşum. Lord Davis, Vekillerle görüşmek üzere Kuzey Bölümü'ne gidiyor. "Ne zaman dönecek?"

Tor kollarını kavuşturarak, "Bu akşam bir saat içinde Tap Rail'de buluşacağız, çaylak," diyor. "Neden?"

Bav. Tanrım, onu da unutmuşum. Bu da Kapı ve gizemli Igure hakkında daha fazla konuşamayacağım anlamına geliyor. *Her seferinde bir cvis, Mattheims.* Nick ve Lord Davis öldüyse.

"William'a ihtiyacım var."

Sarah'nın kaşları havaya kalktı. "Yaralandın mı?"

"Hayır." Asansöre giden koridora doğru ilerliyorum ama Tor yoluma çıkıyor.

"O zaman ona neden ihtiyacın var?"

Ona ters ters bakıyorum, nazik davranamayacak kadar yorgunum. Sarah araya girdi. "O aşağıda, içeride."

"Fage'ler kendilerine söylenmedikçe oraya gitmezler," diye itiraz ediyor Tor. "Dinle Matthews, istediğin her şeyi yaparak etrafta dolaşamazsın."

"Torrrrr," diye inliyor Sarah. "Bree, devam et." Sarah'nın Tor'a attığı bakış, onu dayanamayacağınız kadar çok sevseniz bile, sinirlerinizi son damlasına kadar zorlayan birine attığınız bakışa benziyor. Birdenbire Scion ile yaveri arasında kimin sözünün geçtiği anlaşılır.

İçeride William'ı yalnız buluyorum, arka köşede bir masanın arkasında oturmuş, gümüş renkli dizüstü bilgisayarında bir şeyler yazıyor. İçeri girdiğimde başını kaldırıyor ama beni görünce yüzündeki gülümseme kayboluyor. "İyi misin?" diye soruyor, ayağa kalkıyor, gözleriyle yaramı arıyor.

"Ben İne'im," diyorum. "Şey, hayır, ben İne değilim."

Yüzü rahatlamadan temkinli bir meraka dönüşüyor. "Neler oluyor?"

Gözlerimin arkasında isimsiz, kırmızı gözlü bir adam yükseliyor, onu kehribar gözlü oğlu takip ediyor. "Sel insan değil."

William'ın gri gözleri bir parça genişliyor. "Sel bizim Merlin'imiz ve Kral Büyücümüz." "*Unvanlarını* kastetmiyorum, William!"

Çenesindeki bir kas seğiriyor. "Bu neyle ilgili?"

Konuşurken adımlarımı hızlandırıyorum. "Lord Davis, Merlinlerin doğuştan büyümlü olan insanlar olduğunu söyledi. Ama bu Sel için doğru değil, değil mi?" Başımı kaldırıp baktığımda William'ın parmaklarındaki ince Aex'i, boynundaki nabız anlık sıçrayışını görüyorum. Çenem sıkılıyor; sırların neye benzediğini artık biliyorum. "Biliyorsun, değil mi?"

"Neyi biliyor musun?" diyor umursamazca, bazı evraklara uzanırken. "O Sel, Shadowborn."

"Kapıyı kapat," diye emrediyor William, sesi hiç duymadığım kadar sert. Daha ne kadar sır var? "İ-"

"Lütfen." Dudakları bir çizgi halinde sıkılır.

"Lütfen" dediği için arkadaşımın emrini yerine getiriyorum ama masasına doğru attığım her adımda ona olan güvenimin kan kaybettiğini hissediyorum.

William bir elini açık renk saçlarında gezdiriyor ve uzun bir iç çekiyor. "Ses tonum için özür dilerim. Bu, Fages'in genellikle erişebildiği bir bilgi değildir. Birine şeytani iblis ordularına karşı savaş satmak zordur.

çatınız altında yaşayan biri var." StiAy gülümsüyor. "Evet. Selwyn teknik olarak Gölge Doğumlu."

Odaya girmeden önce gerçeği biliyordum ama bunu William'dan duymak, onaylatmak... "O bir iblis. Nasıl *olur* da-"

"O *9avt* iblisi." William ellerini kucağında kavuşturarak sandalyesine geri oturur.

"Ona nasıl güvenebilirsin? *Kim* ona nasıl güvenebilir-"

Sözümü kesti. "Tüm Merlinler yarı iblis, Bree. Her zaman öyleydiler."

Onunla yapacağımı düşündüğüm konuşma bu değildi. Hafıza yürüyüşü taze. Gözlerimin ardında hâlâ Fearl'ın kendi çocuğundan korkarak buruşmuş yüzünü görebiliyorum. Ebenin sanki lanetlenmiş gibi bebekten uzaklaşmasını hâlâ görebiliyorum. *Bir bebek gibi görünebilir ama bu onun kılık değiştirmiş halidir. İfşa edilemezler çünkü yalan söylemek doğalarında vardır. Bunu biliyorsun, Peavl. Sadece babasını dinle, bir gün sana yalan söyleyecek.... Bu bir çocuk değil. Bu bir canavar.* "Tarikat canavarları nasıl kullanabilir? Nick'in hayatı tehlikede. Tüm bu saldırılar-"

William derin bir iç çeker. "Yerinde korumalar var-"

"Koruma mı?" Bu konuda nasıl bu kadar *sakin olabiliyor*? "Ama eğer yarı iblis... yarı uchel-" diye mırıldandım.

"Sel'in annesi bir Merlin, babası ise bir insan. Incubi ve succubi'yi duydun, değil mi?"

Gözlerimi kırptırıyorum, başım bu konuşmadaki dönüşlerle dönüyor. "*Seks* iblisleri mi?"

Ağzı dolgun, eğlenceli bir gülümsemeye dönüşüyor. "Az önce 'seks' kelimesini mi fısıldadın?"

"Hayır," diye karşılık veriyorum, yakamın etrafından dolanarak. "Bunu vurguladım."

"Tabii, öyle diyelim," diyor ve masasının üzerine eğilip bir defter çıkarıyor. Bir kalem alıyor ve *MM* ve *I* olarak etiketlenmiş iki daire ile başlayan bir diyagram çizmeye başlıyor.

Ağzımı açıyorum ama beni tekrar durduruyor. "Dinlemene ihtiyacım var.

Konuşmak değil." "Willia-"

"*Dinle*, Fageling." Kalemimi bana doğrulttu. "Bana on beş dakika ver."

Derin bir nefes alıyorum. "Tamam."

"Teşekkür ederim," der ve ilk çembere dokunur. "Altıncı yüzyılda, Merlin'in annesi bir insan kadındı.

güçlü goruchel incubus. Biraz çarpma, biraz ezme ve bir cambion elde edersiniz. Yarı insan yarı iblis olan bir çocuk." İki daire arasına bir çizgi çiziyor ve başka bir daireye dik bir çizgi çiziyor, M. "İblis kanında eter yakınlığı baskındır. Funnett karesini kırmak gibi baskın. Bu da Merlin'in soyundan gelenlerin hepsinin de kambiyon olduğu anlamına geliyor. Merlinler olarak adlandırdığımız insanlar aether'i neredeyse Merlin'in kendisi kadar iyi çekebilir ve kullanabilir, hatta iblis kanının tek bir damlasıyla bile - Efsane Doğumlu Uyanış büyüsüne gerek yok."

Boş boş bakıyorum. "Tüm Merlinler yarı seks iblisidir."

Sırıtır. "Teknik olarak evet, ama genetik mesafenin bu seviyesinde, baştan çıkarıcı özellikleri... pasif." Elini umursamazca sallıyor. "Normal insan genlerinin üretemeyeceği bir şey değil, göz rengi bir yana. Doğal olmayan güzellik, ayırt edici ses, vesaire. Geçici ama yine de seçici. Bir an kan tahlili yapıyorsunuz, bir an sonra odadaki yatağın iki kişiyi taşıyıp taşımayacağını merak ediyorsunuz. Bana inanmıyor musunuz?" Yakınına eğilirken gözleri parlıyor. "Tor'a sor."

Alaycı ifşaatı karşısında midem biraz bulandı. Tor ve Sel çıkmışlar mı? Ya da çıkmamışlarsa bile... Bunu aklımdan çıkarıyorum. "Yani o... *Euil* değil mi?"

"Dediğim gibi uçucu ama kötü değil." William düşünceli bir şekilde çenesini kaşıyor. "Hem tıbbi hem de askeri açıdan bakıldığında, Merlinler mükemmel savaşçılardır: kalpleri uzun mesafe koşucuları gibi dakikada otuz atım hızında atar; iç sıcaklıkları yüz on Fahrenheit derecedir - bir insan beynini kızarmış tavuk bifteği gibi pişirecek kadar sıcaktır, ancak bu, herhangi bir insan virüsünü veya böceğini yakıp yok ettikleri anlamına gelir. Gelişmiş metabolizma, hız, güç, görüş-"

"*Rnd heaving!*" Kapı arkamızdan çarparak açıldı ve Sel sarı gözleri alev alev yanarak içeri girdi.

William sandalyesinden fırladı, ellerini kaldırdı. "Sel, sakın ol!"

Sel saçlarının ucundan dumanlar çıkararak üzerime gelirken geri çekiliyorum. "Şimdi de beni mi gözetliyorsun? Bana karşı kullanabileceğin bilgiler mi arıyorsun?"

Sel'in fizyolojisinin detayları hâlâ kulaklarımda yankılanıyor olsa da, bugün yaşadıklarımın sonra, insanüstü fizyolojisiyle Sel'in bile beni sinmeye zorlamasına izin verme fikrine dayanamıyorum. "Bu gerçekten eskimeye başladı, Kral Büyücü. Yeni numaralara ihtiyacın var."

Sel cevap veremedi William, daha önce sadece Nick'in yaptığını gördüğüm bir şekilde aramıza giriyor. "Sakinleşmen gerek. Bree burnunu sokmuyordu. Eğer birine kızacaksan, ona söylediğim için bana kız."

"Oh, öyleyim," diye homurdanıyor Sel. Altın rengi gözlerinden üzerime sıcak kıvılcımlar yağıyor. "Öfke nöbeti mi geçiriyorsun, *cvossvoads* çocuğu?"

Tükürdüm. Sel'in iki karanlık

Kaşları saç çizgisine kadar kalkıyor ve yanaklarında kırmızı lekeler beliriyor. *Divect vurdu.*

"Kesin şunu! İkiniz de!" William emrediyor. Sırtını bana dayayarak beni duvara sıkıştırıyor. "Eğer Bree'ye zarar vereceksen, bunu yapmak için beni geçmen gerekecek ki Hizmet Yeminin buna izin vermez. O yüzden kendini aptal yerine koymak yerine yürü." Başını kapıya doğru salladı. "Kışt."

Sel son bir kez ikimizin arasına bakıyor, sonra öfkeli bir bulanıklık içinde odadan çıkıyor. Uzakta bir kapı daha çarparak onun çıkışını işaret ediyor.

"Hizmet Yemini" mi? *Kaç tane yemin ettin? Sel kaç yemin etti?*

William hâlâ açık kapıya ve koridora bakarak iç geçiriyor. "Sel'in birincil yemini Nick'e. İkincisi ise Efsane Doğan'a." Yüzüme bir parmak sallamak için arkasını dönüyor. "Ama bir konuda haklı. Sen bir belasın, değil mi?"

Bu noktada, katılmadığımı söyleyemem.

Tap Rail'deki fedaiyi Monica Staten adında yirmi bir yaşında siyahi bir kadın olduğuma ikna etmek çok kolay. Elimdeki NC ehliyetine göz kırpyorum, sersemlemiş bir halde.

"Bunun işe yaradığına inanamıyorum," diyorum.

Greer göz kırpyor. "Oda arkadaşım Les'ten aldım. Geçen yıl mezun olan bir kızdan almış. Whitty daha önce odama gelip çıkacağımızı söylediğinde, senin sadece on altı yaşında olduğunu hatırladım. Les'in bunu sürekli kullandığını tahmin ediyorum, bu yüzden denemeye değerdi."

"Evet, ama bu çok kötü," diyorum başımı sallayarak. "Burada Monica Staten'ın benden 15 santim daha kısa olduğu yazıyor! Ve gözlük takıyor."

"Ne diyebilirim ki?" Omuz silkiyorlar. "Beyazların farklı ırklara karşı yüz körlüğü diye bir şey var!"

Monica Staten ile tek ortak noktamız moda zevkimiz; Alice'e kırmızı askılı bluzum ve kot pantolonumun bir resmini göndermiştim, o da onaylamıştı, ben de bunu giyiyorum.

Bölüm, Chapel Hill'in şehir merkezindeki Franklin Caddesi'nin en ucundaki tramvaydan dönüştürülmüş biergarten Tap Rail'in tüm arka ahşap verandasını ele geçirdi. Hepimizi oturtmak için iki uzun ahşap masa bir araya getirilmişti. Nick son mesajında birazdan burada olacağını söylemişti. William'ın başka planları vardı. Sel'i hiçbir yerde bulamadık.

Beklerken telefonumu kontrol ediyorum. Patricia beni sekiz kez aramış. Gelirken ona bir şeyle ilgilenmem gerektiğini ve daha sonra açıklayacağımı söyleyen bir mesaj göndermiştim. Uyarıları zihnimde yankılanıyor-Kan işçileri, lanetler canlanıyor. Söylediklerinde doğruluk payı olduğundan şüphem yok. Azaltma yeterli bir kanıt. Ama şu anda Nick'le konuşup ona Geçit'ten bahsetmeliyim.

İçerideki barda Greer hemen yerel bir bira seçer ama Felicity barın iyi Cheerwine ve burbon yaptığını söyleyince fikrini değiştirir. Asık suratlı barmen bir shot burbonu koyu kırmızı-mor olana ve çivili şeker gibi kokana kadar sodayla karıştırır.

Felicity bana bir cin tonik uzattı. "Tadı Sprite'a benziyor."

Neredeyse reddediyordum ama sonra Nick'le yapmam gereken konuşmayı düşündüm ve birden alkol iyi bir fikir gibi geldi. Bir yudum alıyorum ve yanmasından dolayı öksürüyorum. "Sprite biraz fazla," diyorum kısık sesle.

Omuz silkiyor. "Senin elinden alabilirim. Bir viski ve kolaya ne dersin?"

Boğuluyorum, zihnim ara sıra aldığım kokuların düşünceleriyle dönüyor Sel'in dökümleri. "Hayır! Viski yok."

Felicity güler ve kalçasını bara yaslar. "Seçim Galası'nda ne giyeceksiniz?"

Bir elimi kaldırdım. "Şimdi ne diyeceksin?"

"Olamaz." Felicity içkisini bıraktı. "Kimse sana söylemedi mi? Çok özür dilerim. Sanırım herkesin bildiğini sanıyordum..."

Greer yüzünü buruşturur. "Özür dilerim."

Dudaklarımı büzüyorum. "İne."

Felicity beni hemen içeri aldı. "Gala, kampüs kulüplerinden birinde büyük bir resmi etkinlik. Akşam yemeği, dans, her yerde şampanya. Her yıl, Vassal

aileler gelir ve turnuvanın bitişini kutlamak için Fage ve Legendborn aileleriyle kaynaşır. Yemekten sonra, Sincaplara ihtiyacı olan Scionlar hangi Fage'i seçtiklerini açıklarlar. Ama elbise alışverişi en güzel kısmı! Gül Tarikatı profesyonel saç stilistleri bile gönderiyor..."

Felicity'nin sesi kayboluyor. Resmi bir akşam yemeği partisini aklım almıyor. Ya da resmi kıyafetleri. Ya da dans etmeyi. Belki de alkol yüzündendir, ama birden aklıma gelen tek şey Nick'in herkesin önünde durup, ben olmayan yaverini seçtiğini açıklaması oldu.

Felicity'nin sesi geri döner. "Kabarık saçı severim ama bence Bree saçını açık bırakmalı. Yani, şu buklelere bak!"

Biri -hayır, birileri- saçımı hafifçe çekiştiriyor.

Başımı geri çektim. "Ne *oluyor* be?" Hem Greer hem de Felicity ellerini kaldırmış, şaşkınlıkları yüzlerinden okunuyordu. "Saçıma dokunma."

Greer üzgün görünüyor. Felicity kekeleyerek, "Ben de Greer'e Lodge'a gelen stilistten bahsediyordum ve *senin* saçın-"

"Seninkinden farklı mı?" Tersledim. "Kıvırcık mı? Büyük mü? Elbette, ama bu ona istediğin zaman dokunabileceğin anlamına gelmiyor. Ben bir hayvanat bahçesi değilim."

"Üzgünüm, Bree," diyor Greer, aceleyle.

Felicity gözlerini kırptırır, neredeyse tekrar konuşmaya başlar, sonra kendini durdurur. Başını sallar. "Özür dilerim.

Fark etmemiştim..."

"Evet." Başımı sallayarak derin bir nefes alıyorum. "Artık biliyorsun."

Verandaya döndüklerinde grup ikiye ayrılmıştır. Masadaki gürültülü kalabalık ikinci ve üçüncü turlar üzerinde çalışıyor. Birisi sürahi sipariş etmiş. Çimenlikten mısır deliğinin düzensiz güm, *güm*, *güm* sesleri geliyor. Dışarıdan bakan herhangi bir gözlemciye göre, hepsi içki içmeye çıkmış üniversite öğrencilerinden oluşan bir masa. Ne kadim soylardan gelenler, ne şifacılar, ne hız tutkunları, ne güçlü kadınlar, ne de savaşçılar. Sadece çocuklar. Dışarıdan bir gözlemciye göre, ben de onlardan biriyim.

Nick ve Sel verandaya çıktıklarında Fete, babasının Appalachian Yolu'nda bir iblisi avlamasıyla ilgili bir hikâyeye başlamak üzeredir. Görünüşe göre Kral Büyücüsü, Nick'in kişisel koruması olarak işini daha ciddiye alıyor.

Çarşamba gecesi saldırısı. Onları ilk kez bir yere birlikte gelirken, hatta kavga etmeden yan yana dururken görüyorum. Sel her zamanki gibi siyahlar içinde, ama Nick'in üzerinde rahat görünen bir *X-Men* tişörtü ve eski bir kot pantolon var. Geçirdiğim günden sonra kollarına atılmamak için kendimi zor tutuyorum ama Russ onun yerine ayağa fırlıyor, Nick'in sırtını sıvazlıyor ve eline bir içki tutuşturuyor.

Birkaç merhabadan sonra Nick beni fark etti ve masanın sonuna doğru ilerledi. Diğer tarafıma çöküyor, çamaşır ve sediri en üste koyuyor ve kırmızı-beyaz kareli kâğıttan bir sepet pastırmalı-kaşarlı patates kızartmasını önüme itiyor. "Hey."

"Hey." Nick'in bana bu kadar yakın oturmasına odaklanmamaya çalışıyorum. Ya da yerleştikten sonra vücudunu benimkinden nasıl uzaklaştırmadığına. Ya da giysilerinin arasından pazusunun ve kalçasının ne kadar sıcak olduğuna. Ama bu çok zor. Birdenbire, düşük askılı üstüm *çok* alçak geliyor. Tenim *çok* açıkta. Son yirmi dört saatimi her mesaja, her emojiye kafayı takarak geçirmiştım, ama şimdi ona o kadar uyum sağladım ki *yakınlığı* bende çok ama çok uzağa kaçma isteği mi uyandırıyor? *Ne oluyor, Matthews? Kendine gel.*

Sel karşımızda, çıkıntının altında bir yer kapıyor ve bir sandalyenin arka ayakları üzerinde duvara yaslanarak dengede duruyor. Gözlerini benden ayırmadığı için çok mutlu görünüyor ve yerinden kımıldamak istemiyor. Yüzleşmemizden ve mirasının ortaya çıkmasından sonra, bir yanım başka tarafa bakmak için çılgık atıyor, diğer yanım ise gözümü *ondan* ayırmak istemiyor. Ağzının sol tarafı sırtarak yukarı doğru kıvrılıyor, sanki ne düşündüğümü biliyor ve bunu eğlenceli buluyor.

Rss.

Yanımdaki Nick kaşlarını çatarak başını eğiyor, gözlerini ağzıma dikeyiyor. "Gülümseme yok. Her şey yolunda mı?"

"Tam olarak değil." Hafıza yürüyüşünde gördüklerim hakkında nasıl konuşabilirim? Tanıdığım hiç kimsenin görmediği bir şeye tanık oldum. Carr'ın kırbacına asla maruz kalmamış sarı saçlı, mavi gözlü bir çocukla bu konuda konuşmaya nasıl başlayabilirdim ki? Cecilia ve Ruth anılarını paylaşmamı isterler miydi? Onları Patricia'ya göstermemişlerdi.

Bedenimde hala canlı ve ham hissedenden ödünç alınmış imgeleri nasıl taşıyacağımı bilmiyorum. Patricia bunu nasıl yapıyor?

"Konuşmak istediğini söylemiştin?"

Ona biraz yalnız kalabileceğimiz verandanın yan tarafını işaret ediyorum. O da beni anlıyor ve masadan kalkıp bir şeyler atıştırıyor. Bacaklarımızı piknik masasından çözemeden Vaughn yanımıza geliyor. Ön hazırlık yapmadan, "Masa yeniden bir araya geliyor mu, gelmiyor mu?" diye soruyor.

Bir sessizlik ritmi.

Nick cevap vermeden önce diğer çocuğa sessizce bakar. "Arthur'un beni arayıp aramadığını soruyorsan..." Masadaki diğer dinleyici yüzlere bakar. "Aranızda bunu merak eden varsa, cevabım hayır. Henüz değil."

"Western'de bir arkadaşım var." Whitty ellerini Evan'ın yanındaki ceplerine soktu. "Geçen hafta orada altı Shadowborn gördüklerini söyledi."

Nick o kadar sessiz iç çekiyor ki sadece ben duyabiliyorum. Yarisını yediği patates kızartmasını sepete atıyor ve parmak uçlarını siliyor. "Babam bu gece ve yarın Vekillerle bu konuyu konuşacak. Tor çağrılırsa" -Sar'ın Tor'un kucığında tünediği masaya bakıyor- "plan değişebilir ama şimdilik yerimizde oturacağız, eğitime devam edeceğiz ve gözümüzü dört açacağız."

"Buraya, buraya!" Evan seslenir ve içkisi olanlar kadehlerini kaldırır. Bazı Efsane Doğanlar kendi Hatlarına ya da Tarikatın kendisine kadeh kaldırıyor.

Nick ve ben bu fırsattan yararlanarak sıvışıp merdivenlerden aşağıya, boş çimenliğe ve terk edilmiş cornhole masalarına doğru ilerliyoruz. Merdivenlerin dibine vardığımızda beni verandanın altındaki karanlık kuytuya çekti ve kulağıma eğildi. "Bu gece harika görünüyorsun."

Gece sıcak ve bunaltıcı olmasına rağmen ürperiyorum. "Teşekkür ederim."

Parmaklarımızı birbirine geçiriyor ve küçük, gizli bir gülümseme yayıyor. "Dün sabah hakkında..."

"Peki ya dün sabah?" Onun yörüngesinde olmanın taze heyecanı bir anda geri dönüyor.

Başını sallarken gülümsemesi bir sırıtsa dönüşüyor. "Şimdiden unuttun mu, B?" Bir avucunu omzumdan boynuma doğru kaydırıyor, başparmağıyla köprücük kemiğimi okşuyor. Alnımız birbirine değene kadar beni kendine çekiyor. "Korkunç bir öpücük olmalı," diye mırıldanıyor.

"Korkunç," diye nefes alıyorum ve günün sarmal gerginliği bir ipliğe bağlı olarak serbest kalıyor.

"Biliyordum," diyor, sonra benimkiyle buluşmak için ağzını açıyor ve yanımızdaki boğaz temizleme sesi bizi ayırıyor.

Sel, Nick'in dirseğinin dibinde duruyordu. "Havaalanına gitmek bir şeydi, ama şimdi döndüğüne göre, gözümün önünden ayrılmamanı istiyorum."

Nick iç geçiriyor ve beni serbest bırakıyor. "Birkaç dakika özel olarak konuşmamız gerekiyor, Sel.

Bir yere gitmiyoruz." Sel'in etrafından dolanmak için hamle yapıyor ama Sel peşimizden gelerek bizi durduruyor. Kral Büyücüsü'nün gözleri birleşmiş ellerimize kaydı. "Bu kötü bir fikir."

Verandadan ayrılmamızı mı yoksa el ele tutuşmamızı mı kastettiğini anlayamıyorum ve Nick'in fırtınalı ifadesi onun da belirsizliği fark ettiğini ve bundan hoşlanmadığını söylüyor. Nick'in eli elimi sıkıca kavrayana kadar uzaklaşmaya başladığımı fark etmemiştim. "Bizi yalnız bırak."

Sel'in gözleri Nick'in omzunun üzerinden kalabalığa kaydı, sonra geri döndü. "Bu bir emir mi?"

"Öyle."

Sel'in ağzı alaycı bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Çok hoş. Ama baban o yokken sorumluluğu bana bıraktı ve sen burada kalıyorsun. Gölge Doğanlar seni istiyor ve ben onların işini kolaylaştırmayacağım."

Nick o kadar öfkeli ki dişlerini birbirine vurduğunu duyabiliyorum.

"Sel..." "Olay çıkarma, Nicholas."

Omzumun üzerinden hızlıca bir göz atıyorum. Tor ve birkaç kişi daha değiş tokuşumuzu izliyordu. Sarah, Russ, Vaughn, Fitz. Nick'in elini çektiğiyorum ve gözleri benimkilere kayıyor. Gözlerimle seyirci istemediğimi anlatmaya çalışıyorum. Yüzündeki ifade anladığını söylüyor ama yine de mutlu değil. Onu masalara geri götürmeme izin veriyor. Omuzlarımız ve kalçalarımız birbirine geçecek şekilde tekrar yakın oturuyor ama bu sefer tüm vücudunun aciz bir öfkeyle titrediğini hissedebiliyorum.

Odama döndüğümde Alice'i şimdiden özlüyorum ama aynı zamanda gittiği için suçlu bir rahatlama da hissediyorum; tüm bu yalanlar ve saklanmalar beni çok yıpratıyor.

"Bunu nasıl öğrendin?" Nick soruyor, sesindeki kafa karışıklığı telefonda açıkça belli oluyor. Son yirmi dakikayı odamızın içinde volta atarak geçirmişt看,

Yirmi beş yıl önce kampüste bir kapı açan gizemli kişi hakkında bilgi veriyor.

"Sel'in seni duymadığından emin misin?"

"Sana söyledim, Tor ve Sar ile devriye geziyor ve bana Loca'nın koşuşlarının içinde kalmamı emretti." Loca'yı ilk ziyaret ettiğimde dokunduğum eter kalkanını ve ne zaman içinden geçsem tenimde nasıl dalgalandığını hatırlıyorum. Sarah, koşuşların davet edilmeyen herkesi -ya da her şeyi- dışarıda tutacağını açıklamıştı. Bunu söylemekten nefret ediyorum ama Sel'e katılıyorum; Nick şimdilik içeride kalmalı.

"Bree?" Nick soruyor, sonra tekrarlıyor, "Diğer Kapı'nın açıldığını sana kim söyledi?"

"Bilmem söyleyebilir miyim?" diyorum iç çekerek. Kıkırdıyor. "Tamam..."

Yorganımın üzerine uzandım. "Bu kişinin güvenine ihanet etmek ya da onu riske atmak istemiyorum. Bana Vekillerin kontrol etmedikleri aether kullanıcılarına karşı sert davrandıklarını söyleyen sendin."

"Ben yaptım. Yani bu kişi bir aether kullanıcısı mı? Kampüste mi?"

Tereddüt ediyorum. Ama bu Nick. Ona en azından bu kadarını söyleyebilirim. "Evet." "Bulduğun bir aether kullanıcısı mı? Yoksa seni bulan biri mi?"

"İkisinden de biraz mı?"

"Onlar güvende mi?" Sesindeki endişe çok açık.

"Evet. Bana yardım etmek istiyorlar. Annem buradayken de buradaydılar ama onu pek tanımıyorlardı. Onlar... alçak sesle konuşuyorlar."

Bu haberi şaşırtıcı derecede iyi karşılar. "Kim olduklarını bilmesem iyi olur o zaman. Onlar da senin gibi mi?"

Yastığıma geri yaslandım. "Hiç sanmıyorum."

"Ah. Ama onlara inanıyorsun?"

Dudağımı kemiriyorum, Rootcraft'ı, hafıza yürüyüşlerini ve Fatricia'yı konuşmanın dışında tutacak bir ifade bulmaya çalışıyorum. "Bana gösterdiklerine inanıyorum. Neden? Bana inanmıyor musun?"

İç çekiyor ve ben de onu odasında, yatağında uzanırken hayal ediyorum. Bu düşünce -ve orada onunla birlikte uyuduğumun anısı- karnımda sıcak bir şeyin top gibi kıvrılmasına neden oluyor. "Sana inanıyorum ama daha önce hiç böyle bir şey duymamıştım.

Böyle bir şeyin olması gibi. Babam bu konuda hiçbir şey söylemedi, Sel de söylemedi ve bu bölümün Kral Büyücüsü olarak Gölgedoğan Kapısı geçişlerinin, görünüşlerinin ve saldırılarının tüm kayıtlarına erişimi var. O zamanlar sekizinci *dereceden* Scion'un bile çağrıldığını sanmıyorum, yani Camlann söz konusu olduğunda barış zamanıydı. Bildiğim kadarıyla sadece iblis kanı Kapıları açabilir, bu yüzden belki de insan formunda bir uchel'di?"

Yanağımı çiğniyorum, bugün gördüğüm ve öğrendiğim her şeyi ayırıştırıyorum. "Ya da bir Merlin?"

"Yeminlerle bağlılar."

"Peki ya elinde bir şişe iblis kanı tutan bir insan?" "Bu fikre nereden kapıldın?"

"William'ın daha önce Sel'in kan tahlillerini almakla ilgili söylediği bir şey." "Sel'in-" Bir duraklama. Bir iç çekiş. "Sana Sel'den mi bahsetti?"

Yüzümü buruşturuyorum. "Tahmin etmiştim." "Neden şaşırmadım?"

"Çünkü ben zekiyim."

"Öylesin." Sesinde şefkat ve gurur çiçekleri açıyor. "Sel bir cambion, yani teorik olarak onun kanı bile işe yarayabilir. Ama yine de bu şimdiye kadar duyduğum her şeyin ötesinde bir büyü. Karanlık büyü."

İlahinin *sesi* karanlıktı. "Morgaine'in Hattı mı?"

"Possibly. Ve bu kişi tam da annenin kaydolduğunu düşündüğün sırada bu geçidi açıp kısmi şirket zebanilerini serbest mi bıraktı?"

"Onun burada olduğu zaman olduğuna eminim. Bu çok büyük bir tesadüf. Asıl soru şu: Vekiller Geçit'in açıldığını öğrenmiş olsalardı, bunu gizli tutarlar mıydı?"

"Fartial-Şirket tazıları Onceborn'lar tarafından görülemez. Merlin sürüyü tespit eder ve onları öldürmeleri için bölümü gönderirdi. Vekilleri dahil etmeye gerek yok."

"Ama iblisler tam şirkete geçecek kadar aether tükettiyse?" Bir duraklama.

"Eğer Onceborns cismani bir sürüye tanık olur ve onun saldırısına uğrarsa, Vekiller bunu örtbas etmek için ellerinden geleni yaparlar. Kampüste sessizliği sağlamak için üniversite yönetimindeki Vassallar veya eski Fages ile birlikte çalışın. Kolaylaştırmak

Kasaba yönetimindeki yabancılara rüşvet vererek haberlerde yer almasını engellemek. Çocukları yaralanmış ya da ölmüş olan Onceborn ailelerine yardım edin. Gerekirse onları büyüleyin."

"Bir zamanlar doğmuş bir tanığın peşine düşmesi için bir Merlin göndermeye ne dersiniz?" diye sordum. "Neredeyse otuz yıl sonra olsa bile mi?"

"Sorgusuz sualsiz." Uzun, alçak bir hava akımı üflüyor. "Tarikat'ın her zaman en iyi yöntemleri kullanacağına güvenmiyorum ama görevimiz Onceborn'ları korumak, onları öldürmek değil."

"Evet, ama belki de büyü tutmadı ve onun da benim gibi olduğunu anladılar."

İkimiz de bir süre sessizce oturduk. Kafasının içinde dönen dişlileri duyabiliyorum. Sesi temkinli ve alçak. "Eğer Yüksek Vekiller Konseyi'ni anneni öldürmekle suçlarsan, bu süreçte kendini de ifşa etmiş olursun. Bu durumda doğru ya da yanlış."

Bugün ikinci kez, birinin sözleriyle yumruklanmış gibi hissediyorum. "Haklı olmamın bir önemi yok!"

"Özür dilerim. Öyle demek istemedim." İç çekti. "Ben sadece sana bir şey olmasını istemiyorum. Günahları için Vekillerin peşine düşmek istemenin nasıl bir his olduğunu en iyi ben bilirim ama seni onlardan ve Merlinlerden koruyamam. Bu konuda değil. Kimse yapamaz, babam bile. Tek yol..."

Telefonu sıkıca kavradım. "Neyin tek yolu?"

Nick tekrar konuştuğunda, sesinde tanıdık bir ağırlık vardı. "Seninle Vekiller arasında durabilmemin tek yolu Arthur'un beni çağırması ve tamamen Uyanmış olmam. Kral olarak, Vekiller de dahil olmak üzere tüm Tarikat'ı kontrol edebilirim. Ama Arthur beni çağırırsa..."

"Camlann."

"Camlann."

"Yani yaptıklarının yanlarına kâr kalmasına izin mi vereceğiz?"

"Hayır, kanıt aramaya devam ediyoruz ve bulduğumuzda babama götürüyorum. Anneme yaptıklarını asla atlatamadı. Sanırım bu konuda yardımcı olacaktır. Ve kim bilir, işler böyle giderse, birkaç hafta içinde kral olabilirim. Elimde kanıt olması, kimin sorumlu olduğunu bulmamı kolaylaştıracaktır."

"Ve yaptıklarından dolayı onları cezalandıracak mısınız?" Uzun bir duraklama.

"Onları nasıl eğlendireceksin, Bree? Ne yapmamı isterdin?"

Cevap vermiyorum ama bunun nedeni cevabı bilmemem değil.

28

"İkinci duruşmaya hoş geldiniz, Fagelings."

Sel, Lodge'un ön bahçesinde bir tatbikat çavuşu gibi duruyor, ayaklarını genişçe dikmiş ve ellerini arkada birleştirmiş. Her zamanki gibi siyah giyinmiş ama uzun paltosu yok. Dövmeleri, dirsekten kıvrılmış kollarının altında tam olarak sergileniyor. Dövmeler kollarından ve bileklerinden aşağıya doğru kıvrılıyor ve ben onları incelemekten kendimi alamıyorum. Ondan nefret ettiğimi ve dövmelerini hiç umursamamam gerektiğini hatırlamadan önce ne kadar yukarı çıktıklarını ve kaç tane olduğunu merak ediyorum.

Onun tarafından korkutulmamış gibi görünen tek kişiler Whitty ve Vaughn. İkisi de yorgun görünmüyor; ayaklarının üzerinde zıplıyorlar. Hazırlar. Geri kalanımız zar zor uyanıyor, sürükleniyor ve esniyor.

Evan, Fitz ve Tor gecenin bir yarısı hepimizi uyandırmak için yatakhane yatakhane dolaşmışlardı. Siyah taktik giysiler içinde, yüzleri siyah ve yeşil yağlarla kaplı bir halde kapımı çalmışlar ve iki dakikadan kısa bir süre içinde giyinmemi ya da turnuvayı tamamen kaybetmemi söylemişlerdi. Nick'le telefonda konuştuktan sonra belki üç saat uyuyabilmiştim.

"Bu geceki etkinlik bir çöpçü avı." Sel'in bakışlarının teker teker üzerimizde duraklamasından, karanlıkta kesinlikle bizden daha iyi görebildiği hissine kapılıyorum.

"Her birinize aether-formlu nesnelerin bir listesini vereceğiz ve hepiniz kampüste koşuşturarak bunları toplayacaksınız. Gecenin sonunda en fazla nesneye sahip olan altı Fage üçüncü ve son denemeye geçecek."

Solumdaki Fages sırasına bakıyorum. Sekiz kişi kalmıştık.

Greer, Whitty, Spencer, Vaughn, Sydney, Carson ve Blake.

"Bir çöpçü avı nasıl..." Spencer esniyor, bir eliyle ağzını kapatıyor. "Stratejik yeteneklerimizi test etmek mi?"

"Canlan, Monroe." Tor, Spencer ve Vaughn'un arasına girerek Fage'in kafasının arkasına bir şaplak atıyor. Spencer tokadın şiddetiyle öne doğru bir adım atıyor, yüzünde öfke, Vaughn'un yüzünde ise zevk dalgaları beliriyor. "Sel en lezzetli kısmı atladı. Ne kadar çok aether nesnesi toplarsan, Sel'in aether zebanileri o kadar çok sana çekilecek. Eğer köşeye sıkışır ya da yaralanırsan, otomatik olarak başarısız olursun."

Tor ve Efsane Doğanlar'ın geri kalanı, toplamda sekiz Scion ve Squires, Loca'dan çıkıp Sel'e katıldılar ve karşımızda bir sıra halinde dizildiler.

Evan hariç her sponsor kendi Fage'inin karşısında durmak üzere hareket etti. Ainsley'e sponsor olmuştu. Diskalifiye edildiğinden beri onu görmemiştim ama sanırım artık sadece gerektiğinde Lodge'a geliyor. Duyduğuma göre elenen Fage'ler yarışmasalar da yemeklere ve etkinliklere davet ediliyorlarmış.

Nick önümde durduğunda, midem ciğerlerime yakın bir yerde yukarı fırlıyor. Boyayla kaplı olsa bile, on adım ötede bile yüzü içime bir rahatlama dalgası gönderiyor. Nick buradaysa, iyi olacağım. Bu düşünce zihnimde çınlıyor, bir çan kadar net ve parlak.

Nick'in gözleri beni içine çekiyor, yüzümde hızla geziniyor. "İyi misin?" diye sordu. Çenemi hafifçe eğerek evet cevabını veriyorum. Yüzündeki ifadeye bakılırsa, bu geceki duruşmayı sürpriz olarak saklamak zorunda kaldığı için mutlu değil. Kim bilir? Belki kendisi de benden bir saat kadar önce öğrenmiştir. Yorgun görünüyor. Ve kızgın.

Yanaklarım karıncalanıyor ve Sel boğazını temizliyor. Gözlerinin keskin bir şekilde benden uzaklaşması dışında, vücudunun geri kalanı gerginlikle hareketsizleşti. "Kimse unutmuş olmasın, sponsorunuz Denemeler sırasında size yardım edemez. Bu kuralın ihlali elenmenizle sonuçlanacaktır."

Tor bir dosya dolusu kâğıt çıkarır ve bunları sağındaki ve solundaki Efsane Doğanlara verir. Ayrıca her bir Fage'e büzgülü çantalar dağıtıyor. "Bu geceki avda her bir Fage, sadece izleme amacıyla sponsoru *olmayan* bir Scion ya da yaver ile eşleştirilecek. İlerlemenizi kaydedecek, son skorunuzu bildirecek ve başınız belaya girerse bir tazı gönderecekler."

Tor bizi eşleştiriyor. Felicity Spencer ile eşleşti. Russ, Whitty ile eşleşti. Victoria ve Sarah, Carson ve Blake'i paylaşarak birer tane alıyor. William, bundan memnun görünen Greer'i alıyor. İçimden küfrediyorum. Eğer Felicity, Evan ya da Russ yanımda olmasaydı, William'ı isterdim. Greer bana içten bir özür bakışı fırlatıyor ve ben de zayıf bir gülümsemeyle karşılık veriyorum; hayal kırıklığına uğramış olabilirim ama bu onların suçu değil.

Geriye Nick ve Owain'in soyundan gelen Fete kalıyor. Ve Fitz. İçime bir korku iğnesi saplanıyor. Tor'a bana Fitz'le işkence etmemesi için sessizce yalvarıyorum. Fete'i hiç tanımıyorum ama yeni ve nazik biri olduğunu biliyorum.

"Fete, sen Vaughn'la gideceksin." Tor alt dudağına vuruyor, bana ve Sydney'e bakıyor. Geriye kalan tek iki Fete biziz.

Nick'le eşleşemezsem, Fitz'le eşleşirim.

Fitz bu sonuca benden bir kalp atışı sonra varıyor ve dudakları hevesli bir sırtıtışla geri çekiliyor. Sel araya girdiğinde bana doğru yürümeye başlıyor.

"Ben Briana'yı alacağım. Fitz, sen Sydney ile eşleş. Nicholas, sen koğuşların arkasındaki Loca'da kalacaksın."

Arkamızdaki mırıltı sessizleşiyor. Nick az önce bir buz saçağı yemiş gibi görünüyor. "Diğer herkesin bir Scion'u ya da Squire'ı var."

Sel ellerini ceplerine sokuyor ve elektrikli bakışlarıyla beni sabit tutarak çimlerin arasında ilerliyor. Yanaklarımda minik iğneler beliriyor. "Beni duydu. Briana'yı takip edeceğim." Bu mesafeden, bezelye şeklindeki siyah kulak tıkaçlarını gümüş olanlarla değiştirdiğini görebiliyorum. Beni bakışlarından ayırmadan Nick'le konuşuyor. "Denemeler tarafından test edilen üç beceri ve yetenek 1 katına çıkarıldı, ancak bu denemelerin formatı turnuva sırasında mevcut olan bölüm liderliğine bırakıldı." Omuz silkiyor ve bu hareketi onun adına konuşuyor. "Ve ben fikrimi değiştirdim."

Nick'in Sel'in yanına ulaşması sadece iki adım sürdü. Büyücünün birkaç santim üzerinde yükseliyordu. "Ben aynı fikirde değilim."

Sel yavaşça, kasıtlı olarak Nick'e döner. "Henüz Excalibur'u eline almadın Davis ve baban beni şu anki lider olarak atadı. Ayrıca, Kral Büyücünüz olarak sizi güvende tutmak benim sorumluluğum." Alçak sesi sessizlikte grubun geri kalanına da ulaşıyor, cırcır böceklerinin ritmik tınısını aşarak her kulağa ulaşıyor. Gece açan yasemin ve ezilmiş çimen kokuları arasında hafif bir tarçın ve viski esintisi yakalıyorum. "O kılıç senin eline geçene kadar geri çekileceksin."

Nick'in yüzü okunmaz, gözleri derin, soğuk bir mavidir. Başka bir şey söylemeden locaya geri döner.

Sel bakışlarını gökyüzüne çevirir. Birkaç saniye boyunca ayı izliyor, sonra hızla gökyüzünü ve etrafındaki yıldızları tarıyor. Gözleri grubun üzerine düşüyor.

"Saat şu anda bir buçuk. Üç saatiniz var."

Listede kırk nesne var ama ilk üç ipucunu okuduğumda ve nasıl yazıldıklarını gördüğümde hissettiğim rahatlama kayboluyor.

Zighty-eight beys and not a locb in sight.

Micvofiche, cavvels, stacbs boldur ve yine de bu katta bulunacak bir meme yoktur.

"Bilmece mi?" Ben haykırıyorum.

Battle Fark ormanının içinden kampüse doğru yürürken Sel'in dudakları titriyor. Bir avuç çift önden koşuyor ama geri kalanlar, benim gibi, atılmadan önce ipuçlarını gözden geçiriyor.

Telefonumun ışığıyla daha aşağıdaki ipuçlarından birini işaret ediyorum. "'Gümüş ve kırmızı, beyaz ve sarı, lnd me Aashing where the stoners mellow"? Ben nereden bileyim 'keşlerin nerede takıldığını'?"

Sel kuru bir sesle, "Kafan iyi olsaydı belki bilirdin," diyor.

Ona vurma isteğimi bastırıyorum. Ona dokunmak istemediğimden oldukça eminim, ama belki bir tekme işe yarar. Nefes alıp sayfaya geri dönüyorum ve bakışlarının yarattığı karıncalanma hissini görmezden gelmeye çalışıyorum. "Birincisi kolay. Bu bir piyano ve müzik binası çok uzakta değil."

"Ah," diyor Sel kayıtsız bir ses tonuyla. Onu görmezden gelip batıya doğru koşmaya başlıyorum, egzersiz taytlarımı ve spor ayakkabılarımı giydiğim için şükrediyorum. O da bana kolayca ayak uyduruyor, ayakları neredeyse ölü gibi sessiz bir şekilde yerde süzölüyor.

Birkaç dakika sonra pas geçiyorum. "Neden?" Nefesim kısa puP'lar halinde çıkıyor. "Neden ne, Briana?" Sesi o kadar düzgün ki, hareketsiz duruyor olabilir. "Ne olduğunu biliyorsun."

"Sana söyledim, gözüm üzerinde, gizemli kız." "Çünkü benim bir iblis olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Olmadığını mı söylüyorsun?"

Verdiği yanıt göğsümden sinirli bir ses çıkarıyor. "Tencere dibin kara, seninki benden kara değil mi? Buradaki Gölgedoğan sen değil misin?"

Eli, gözlerimin takip edebileceğinden daha hızlı hareket ediyor. Sıcak, güçlü parmaklarıyla kolumu kavırıyor ve beni sarsarak durduruyor. "Ne bildiğini sandığını ya da sana ne öğretildiğini bilmiyorum. Ama ben gölgelerden doğmadım." Sel'in yanağı seğiriyor. "Saf bir Onceborn kılığında saflarımıza bir uchel iblisi sokmak nifak tohumları ekmek için mükemmel bir yol ama bende işe yaramayacak."

Kolumu onun elinden çekiyorum. "Paranoyan kendi kendine nifak tohumları ekerken neden bir uchel yerleştirme zahmetine giriyorsun?" Kontrol edemeyeceğim bir şeye dönüşmeden önce hayal kırıklığımı bastırarak ondan uzaklaşıyorum.

Birkaç dakika sonra müzik binasına, Hill Hall'a ulaşıyorum ve boş olduğunu görüyorum. Etrafında başka Fage'ler olmamasına şaşırdım; kolay bir bilmeceydi. Gerçekten de kolay bir bilmeceydi. Kendimden memnun mu yoksa endişeli mi hissetmeliyim bilemiyorum.

Parmaklarım kapının koluna dolanırken Sel yanıma yaklaşıyor ve ben en az bir adım havaya sıçırıyorum. Hareket ettiğini hiç duymamıştım.

"Tanrım!" Çığlık atıyorum.

Gözleri benimkilerle keşişti, kızgınlık alnında kayan bir yıldız gibi hızla parlıyordu. "Neden bu kadar gerginsin, Briana? Bir şeye mi sinirlendin?"

"Gergin" artık Nick'in ve benim kelimem gibi. Aramızdaki şaka. Öfkem kabarıyor. "Beni öldürmekle tehdit ettin! Ayrıca, neden bu kadar sessizsin?"

"Bu benim kontrolümde değil" -gözlerini kısıyor- "artık bildiğiniz gibi."

Oh. "Doğru. şeytan ayağı." Aklıma bir fikir geldi. "Ayaklarımın ses çıkardığını biliyorsun, değil mi?"

Beni durgun bir şekilde inceliyor. "Goruchel'lerin, insani hilelerini kolaylaştırdığında, mükemmel bir taklitçi oldukları söylenir."

Gözlerimi deviriyorum. Kapıyı açtığımda kapı uzun ve gürültülü bir şekilde gıcırıyor ve binanın rotundasına adım attığımızda arkamızdan çarparak kapanıyor. Telefonumu kaldırıyorum, Aashlight uygulaması açık ve yanımızdaki duvarda asılı rehbera tutuyorum. "Fiano odaları, bodrum katı."

Ayak seslerim ahşap zeminde yankılanıyor ve el fenerimin mavi-beyazı merdivenlerde bir ileri bir geri sallanıyor. "Bu binalar geceleri neden kilitli değil?"

Sel bir adım arkamdan cevap veriyor. "Yönetim bu geceki olaydan haberdar."

"Legendborn'un her şeyi yanına bırakıyorlar, değil mi?"

Sel yanıma yaklaşıyor. "Tarikat üyesi olmadıklarını nereden biliyorsun?"

Bodrum katındaki merdivenlerin aşağısında, her birinde bir dik ve bir sandalye bulunan, birbirinin aynısı piyano odalarından oluşan uzun bir koridor var. "Gizli bir el işareti gibi bir şey kullanıp bana hangi odaya ihtiyacım olduğunu gösteremez misiniz?"

"Ben sadece nesneleri yarattım. Diğerleri onları sakladı. Hangi odaya ihtiyacınız olduğu hakkında hiçbir fikrim yok." Memnun bir gülümseme yayıyor. Ben de ona ters ters bakıyorum.

Sessizlik içinde dört odadan geçtik. Piyanoların kapaklarını kaldırıyorum, eğilip altlarına ve eşleşen banklarına bakıyorum. Her birinde hava bayat ve Sel rahat edemeyeceğim kadar yakınımda duruyor. Sel'in varlığı, geniş koridorda bile, her alanı çok küçük, çok dar hissettiriyor.

Soldaki en son odada onu görüyorum. Bir piyanonun arka ayağının altında, karanlıkta deniz köpüğü mavisi parıldayan sade bir taş kupa. Onu almak için acele ettiğimde içimden çıkan neşeli sesi gizleme zahmetine girmiyorum. Sel kapı pervazına yaslanmış, beni izliyor.

Elimdeki kupayı inceliyorum. Işığı yavaş bir ritimle titreşiyor. "Neden böyle girip çıkıyor?"

"Aether aktif bir elementtir. Ben onun şeklini yerinde tutuyorum." Dönüyor ve koridorda yürüyor. "Bir nesneyi aramak için yirmi dakika harcadın. Son ikiye kalmak istemiyorsanız acele etseniz iyi olur."

Fincanı çantama koyuyorum ve kendime rağmen merakla ona yetişmek için koşuyorum. "Kırk nesnenin hepsini bir arada mı tutuyorsun? Şu anda mı?"

Sel parmaklarını saçlarında gezdiriyor ve sabırsızca iç geçiriyor. "Hepsini aynı anda yarattım ama bu birkaç saatten fazla sürerse onları uzaktan hissedebilir ve takviye edebilirim."

"Bekle, ne?" Koridorda durdum. "Uzaktan aether kullanabiliyor musun?"

"Evet." Topuklarının üzerinde dönüyor. "Geliyor musun?"

Başımı sallıyorum, bırakın kırk döküm yapmayı, kırk herhangi bir şeye ayak uydurmanın ePort'unu hayal etmeye çalışıyorum - ve bu onun cehennem köpeklerinden bahsetmiyor bile. Oyuncu seçmenin nasıl bir his olduğunu bilmiyorum ama bu gece yaptığı şey kulağa etkileyici geliyor. İmkansız. İkisini de.

"Ay ışığını yakıyorsun." Bana kuşkuyla bakıyor. "Yoksa onun yerine beni sorguya çekip yenilmek mi istiyorsun?"

Ona tekrar yetişiyorum ve binanın içinden çıkışa doğru koşuyoruz.

Listedeki on beş maddeyi daha fazla sorun yaşamadan ve bir tazı görmeden hallediyorum. Beni hazırlıksız yakalayan tek madde kitaplarla ilgili olandı. "Görünürde kitap olmayan kata" ulaşmak için kütüphanenin sekizinci katındaki çatıya açılan son derece iyi gizlenmiş kapıyı bulmam gerekiyordu.

Yükseklikten pek hoşlanmam.

Mücevher kutusunu bir havalandırma borusunun içinde bulmam yirmi dakikamı aldı.

Sel ise çatının dört santim genişliğindeki yükseltilmiş tuğla çeperinde mükemmel bir dengeyle yürüyerek kendini meşgul ediyordu. Bir yandan da ısılık çalışıyordu.

Atlamasını, yakalamasını ya da beni tekrar öldürmeye çalışmasını bekliyorum ama o beni bilmecelemlerle boğuşurken ve kampüsün bir ucundan diğerine koşarken izlemekten memnun görünüyor. Bu sinir bozucu. Onunla hiç bu kadar uzun zaman geçirmemiştim.

tehditler, büyüler ya da korkutmalarla dolu değildi.

Dışarı çıktığımızda çantamı kontrol ettim: mücevher kutusu; piyanodan aldığım kupa; yüksek lisans binasının önündeki çeşmeden bir kül feneri; bir çift tuğlanın arasına sıkışmış, fark edilmesi çok zor küçük bir metal anahtar

ve bir heykelin kollarının arasına sıkıştırılmış bir mum.

Sanki kazara şeytana dönüşmemi bekliyormuş gibi beni tekrar inceleyen 1. Sel'e bakıyorum.

"Av köpekleri nerede?" Ben soruyorum, o omuz silkiyor.

"Onları ben yarattım ama daha bağımsız olmaları için onları biraz zorladım. Daha önce Campus Y yakınlarında bir tanesini hissettim ama kokunuzu alamadım."

"Oh, ne güzel," diye mırıldandım. "Yakınlarda kana susamış bir cehennem köpeği olduğu konusunda beni uyaracak mıydın?"

O scoPs. "Bunu neden yapayım ki?"

İnliyorum ve başka bir ipucu bulmak için listeye bakıyorum. "'Ben ilktim ve geri kalanım en eskisi, tartışma olmasın.'" Yanağımı dişlerimin arasına çekiyorum.

Kampüsün etrafındaki alçak taş duvarlardan birine tünemiş olan Sel, ben bilmeceyi çözerken kapüşonlu gözlerle beni izliyor. Bilmeceleri benden önce çözdüğünden ve cevapları bana söylememekten zevk aldığından eminim.

Saatimi kontrol ediyorum. Bir saatim kaldı, kampüsün ortasındayız ve nereye gideceğimi bulana kadar yürümenin bir faydası yok.

Bir ileri bir geri yürüyorum ve Sel'in karanlıkta parlayan gözleri adımlarımı takip ediyor. "'Ben ilktim ve geri kalanım en eskisi, tartışma olmasın. Şansıma bu bir tür karanlık ortaçağ saçmalığı."

Sel'den boğuk bir kahkaha yükseliyor ve ikimiz de bu gerçek, kontrolsüz ses karşısında şok içinde gözlerimizi kırıştırıyoruz. Gülmeye alışık olmayan birinin sesi. Daha önce dikkatlice hedeflenmiş iğnelemeler, fokurdayan kızgınlık ya da kuru alaycılık dışında bir şey ifade ettiğini duyduğumu sanmıyorum. Yüzümdeki düşünceyi görmüş olmalı, çünkü ifadesi bir anda taşlaştı. Sanki içinde bir düğmeye basılmış gibi.

Sel'den birkaç metre aşağıdaki duvarın kenarına yürüyorum ve kampüse bakıyorum. Solumdan başlıyorum, gözlerim önümüzdeki bina sırasını takip ediyor: alçak yemekhane, ufuk çizgisini kıran yüksek kütüphane ve üç buçuğu vuran Çan Kulesi.

Gözlerim Çan Kulesi'nin soluna doğru kayıyor. "'Ben ilktim ve geri kalanım en eskisi, tartışma olmasın.'"

"Oldukça şiirsel olsa da, bu bir büyü değil, Matthews." Sel süzülerek yaklaşıyor, gölgeler süzülen şekline yapışıyor. "Tekrarı anlamını daha açık hale getirmeyecektir."

"Kapa çeneni." Sol gözü sessiz bir sitemle seğiriyor.

Bir sonraki nesnenin nerede olduğunu bildiğime dair bir his var içimde ama oraya gitmeye tam olarak hazır değilim. Çok erken gibi geliyor. Ama başka ne seçeneğim var ki?

İçimi çekiyorum ve onu takip etmesi için işaret ediyorum. "Hadi gel."

Beşinci mas 700'lerin sonunda inşa edilmiş genç bir DiPhi çocuğu.

Patricia'nın söylediği buydu. Alice sayesinde DiPhi'nin kampüsün eski münazara topluluğu olduğunu öğrendim. Keşke Patricia'dan mezar taşını gündüz göstermesini isteseydim, çünkü gece aramak okyanusta mavinin belli bir tonunu aramaya benziyor.

Mezarlık, aralıklı olarak yanan lamba direkleri tarafından zayıf bir şekilde aydınlatılıyor ve geniş çitler ve tepeler yavaş ilerlememe neden oluyor. Her ne kadar endişeli olabileceğimi düşünsem de, mezarlık aslında şimdi bana tanıdık geliyor.

Omzumun üzerinden her kontrol edişimde Sel orada, bir an gölgelerin arasına karışan, bir an sonra altın ışıkla sınırlanan sessiz bir 1gure. Kıkırdadığını duyduğumu sanıyorum ama ses, yüzüme toprak ve dallar savuran bir rüzgârla uzaklaşıyor.

"Nick'e zarar verdiğimi hiç görmedin, öyleyse neden hâlâ Gölgedoğan olduğumu düşünüyorsun?" Neden sorduğumu bilmiyorum. Belki de ben önde olduğum için yüzüne bakmam gerekmiyordur.

"Büyüye karşı bağışıklığın var."

"Doğru değil," diye karşılık veriyorum, özellikle uzun bir tepeyi tırmanırken.

"Yalanlar." Hiçbir şeyi kaçırmıyor. "Görü'yü yeni almış biri için çok kolay kullanıyorsun. Taş Ocağı'nda Isel'i gördün." Bu beni şaşırttı ama belli etmedim. Tepeye doğru sinir bozucu bir rahatlıkla adım atıyor ve tepeye ulaşip bana ve Nick'in göğsümdeki sikkesine baktığında gözlerinde sıradan bir küçümseme var. "Ve sen de Nicholas'ı büyüledin."

Öksürüyorum, yanaklarım kızarıyor ve kolyeyi bir kenara koyuyorum. "Ne? Büyülenmiş mi?! Ben-o-o... Bu..." Sel kara kaşlarını kaldırıyor. Meraklı bir şahin, ileri geri sıçrayan çılgın bir fareyi izliyor.

Boğazının arkasından yumuşak, küçümseyici bir ses çıkarıyor. Nick hakkında daha fazla şey duymak ya da herhangi bir şey söylemek istemediğim için dönüp tepeden aşağıya, mezarların olduğu bir sonraki bölüme doğru yürüyorum.

"Ayrıca, ortaya çıkışınızın zamanlaması," diye söze başladı, arkamdan takip ederek, "çok uygun. İblisler sadece bizim bölümümüze değil, kıyıdaki okullara yerleştirilmiş diğerlerine de giderek artan oranlarda Geçitlerden geçiyorlar. Masa'nın toplanması kaçınılmaz ama Nicholas savunmasız. Sembolik. Arthur çağırmadan ve hak ettiği unvanı almadan önce ona bir şey olursa, Tarikat kaosa sürüklenir."

Koridorlarda yürüyorum, en eski bölümde yerdeki işareti arıyorum. "Nick'ten nefret ettiğini sanıyordum."

Sel yanıma geliyor. "Nicholas'ın küçük çocukluk endişeleri ve baba sorunları hiçbir zaman Tarikat'ın görevinden daha önemli olmadı. Görevi hakkında sızlanmak yerine kendini Çağrı'ya hazırlaması gerekirdi."

Bunun üzerine yürümeyi bıraktım. "Annesinin kendi çocuğunu hatırlamayacak kadar ağır bir şekilde etkilenmesinin 'küçük bir çocukluk endişesi' olduğunu sanmıyorum. Sadece onu korumak istemiştir."

"Ona *bidna9* yapmaya çalıştı." Bana bakıyor, ses tonu eşit ve gözleri donuk. "Ve Çizgi Kanun'dur."

Başımı tiksintiyle sallıyorum. "İnanılmaz."

Etrafından dolanıp koridorda ilerlemeye devam ediyorum. Sel'in en azından konuşmayı kesip beni sessizlik içinde işaretleyiciyi aramaya bırakmasına minnettarım. Yaz sıcağından çoktan ölmüş yaprakların ve sararmış otların üzerinden geçerken ağır bir kanat sesi çıtırdayan adımlarımı kesiyor. Sel'e mezarın yerini göstermek için dönüyorum ama o gitmiş. Arkamdaki koridor boş.

"Sel?" Tek cevap hareketsizlik ve rüzgâr. Şüphe mideme iniyor. Arkamdan gelen alçak bir hırıltı sessizliği bozuyor.

Geri dönmüyorum. Dönmeme gerek yok. Koşuyorum.

29

Saniyeler içinde tam gaz koşmaya başladım. Sel'in cehennem köpeği hızlı; arkamda ağır nefeslerini duyabiliyorum, her adımda daha yakın ve daha yüksek sesle. Pençelerinin taş işaretleri kazıyışını duyabiliyorum. Mezar taşlarının olduğu bölüme ulaşıyorum ve ondan daha çevik olduğumu umarak etraflarında zig zag çiziyorum.

Hayatımda hiç bu kadar hızlı koşmamıştım ve hala yeterince hızlı hissetmiyorum.

"Ortaya çık, Briana!" Sel'in sesi, alaycı ve eğlenerek, tepemde bir yerden aşağıya sesleniyor. Bir duvarın ve bir mezar taşının, ardından bir başka mezar taşının üzerinden atlayarak mozole bölümüne doğru koşuyorum.

Neredeyse geldim. İçe bakan üç alçak binayı ve ortadaki avluyu görebiliyorum. İçlerinden birine girebilirim... Daha hızlı itiyorum, bacaklarımın daha uzağa uzanmasını istiyorum. Sel'in sesi bana ayak uyduruyor. Omzumun hemen üstündeki bir ağaçtan aşağıya doğru bağılıyor. "Numara yapmaktan vazgeç!"

Alçak bir taş duvarın üzerinden atladıktan hemen sonra, tam avluya ulaşmışken, tazi harekete geçme zamanının geldiğine karar veriyor. Sanki tüm vücudunu havaya fırlatmış gibi bir homurtu duyuyorum. Rotamı değiştiriyorum, alçak bir işarete takılıyorum ve Ay ileri, avlunun tuğlaları üzerinde karnımın ve ellerimin üzerinde kayıyorum. Tazi kafa üstü bir mozoleye çarptı. Kafatası mermer duvara çarparak çatladı.

Nefes nefese ayağa kalktığımda tazı kendine gelmişti, böylece döndüğümde onu ilk kez görüyordum.

Sel'in tazısı ilk gördüğüm tazı ile aynı görünüyor ama onunki çok çok daha büyük ve tamamen bedensel. Dalgalar halinde parlayan gümüş eter fırlatıyor. Daha önce gözden kaçırdığım ayrıntılar şimdi loş ışıktaki bile daha net: Burun delikleri yarasalarinki gibi açılmış ve uçları sivrilmiş uzun burnu. Sel ona Gölgedoğan'ın kalp kanı gözlerini vermiş, karanlık ve inanılmaz kırmızı. Başka tarafa bakamıyorum; baktığımda saldıracağından korktuğum için zar zor hareket edebiliyorum.

Bir ayağımı geriye atıyorum ve topuğum sert, dikey, pürüzsüz bir şeye çarpıyor. Başka bir anıt mezar. Bakmadan kapının ulaşılabilir olduğunu anlıyorum. Tek kaçış yolu binaların köşeleri ve az önce geçtiğim dördüncü açık taraf - tazının şu anda devasa gövdesiyle kapattığı taraf.

Hırlıyor ve tükürükle sırlıslam olmuş çenesini şaklatıyor, zevkle mi yoksa öfkeyle mi, bilemiyorum. Kendini çömelmiş gibi yere bırakıyor, kulaklarını öne doğru dikeyliyor. Kalbim dört nala hızlanıyor, kan kulaklarımda çarpıyor. "OP de, Sel!"

Sel sessizce yapısının yanına iniyor, çömeliyor ve memnun bir gülümsemeyle ayağa kalkıyor. "Tam düşündüğüm gibi. Hem bir korkak hem de bir yalancı."

Sel'in zebanisi bana bakıyor, ağzı köpek sırtışıyla kocaman açılmış. "OP de!" Sırtımı duvara yaslıyorum.

Sel kollarını göğsünde kavuşturuyor, yüzünün her yerinde zevk okunuyor. "Gerçek bir cehennem köpeği bir kez kokuyu aldı mı, avından asla vazgeçmez. Onu durdurmanın tek yolu öldürmektir. O Gölge Doğumlu canavarlardan ne kadar nefret etsem de, ben de aynı şekilde düşünüyorum. Bu yüzden sana iki son seçenek sunmaya karar verdim: gerçek formunu ortaya çıkar ya da beni öldür."

"Bana tuzak kurdun!" Adrenalin ve öfke damarlarımda dolaşıyor. "Beni burada köşeye sıkıştırmayı planladın."

Sanki kalın kafalı bir öğrenciyi düzeltirmiş gibi inliyor. "*Elbette*. İtiraf etmeliyim ki, dün William'ın odasında söyledikleriniz bana ilham verdi. Haklıydın, bütün bu kedi fare oyunu artık eskidi."

İleri doğru bir adım atma riskini göze alıyorum ama av köpeği beni yakalıyor. Geriye doğru tuğlaların üzerine düşüyorum. "Bunu neden yapıyorsun?"

"Çünkü Gölge Doğumlu yalanlarından ve bizim sırtımızdan eğleniyor olmandan bıktım Briana. Yeminimizde kardeşlerini kandırıyorsun, Nicholas'ı burnumun dibinden alması için yılanı gönderiyorsun, denemelerimizde yer alıyorsun." İleriye doğru attığı her yavaş adımda yüz hatları daha tehditkâr ve gözleri daha vahşi bir hal alıyor, ta ki kendisinden çok cehennem köpeği yapısına benzeyene kadar. İnsandan çok şeytana benziyor. "İkimiz de görevimizin umurunda olmadığını biliyoruz. Bunu yüzünde görebiliyorum!"

"Bu doğru değil!" Çılgılık atıyorum.

Sel'in yüz ifadesi acılı ve sinirli. "Daha fazla yalan mı? Şimdi bile mi?" Önümde diz çöküyor, üst dudağı alaycı bir şekilde kıvrılıyor. "Yemin etmeden önce İsel'i gördüğünü biliyorum. *İkimiz* de İlk Yemin'in hiç edilmediğini, kutsal bağlılığımızı bir hiçmiş gibi savsakladığını biliyoruz. Sanki senin için değersizmiş, topraktan daha değersizmiş gibi."

Titriyorum. *Ne oldu? Gördü mü-*

Şaşkınlığıma alçak sesle kıkırdıyor. "Kendi dökümümü tanımadığımı ya da yokluğunu hissetmediğimi mi sanıyorsun?" Kulağıma fısıldamak için yakınımaya eğiliyor. "Onları *hissedebiliyorum*, Briana. Ettiğim yeminleri." Gözleri yüzümde ve boğazımda geziniyor. "Ve senin üzerinde kendimden hiçbir şey hissetmiyorum."

"Benden uzak dur!" Titreyen ellerimle onu sertçe itiyorum ve o da topuklarının üzerinde geriye doğru sallanarak gülüyor. Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama köpeği tam orada, salyalı çenesini omzuma dayamış.

Sel ayağa kalkar. "Nicholas'ın tahta çağrılmadan ve sen onu aptal yerine koymadan önce senin kim olduğunu bilmesi gerekiyor. William, Felicity, Russ, Sarah... İkimiz de senin hiçbir yere ait olmadığını bildiğimiz halde, hepsi senin *gerçekten* bize ait olabileceğini düşünüyor."

Titrediğimi hissediyorum. Sadece Sel'in Nick ya da diğerleri hakkında söyledikleri yüzünden değil, son sözleri yüzünden de.

Hiçbir yere ait değilsin.

Başıma gelen onca şeyden sonra, buraya kadar gelebilmek için, annemin öldürüldüğü gerçeğine bu kadar yaklaşabilmek için yaptığım onca şeyden sonra, bu sözler içimde bir şeyleri kırdı.

Ellerim yanlarımda kenetlenip açılmaya başlıyor. Parmak uçlarım patlayacakmış gibi hissediyorum, sanki derimin altında dışa doğru genişleyip patlamak isteyen bir balon var. Sel'in köpeğine bakıyorum ve

Canavarın suratına nefes vermek ve yanmasını, yanmasını, yanmasını izlemek. Acısına gülüyorum, çünkü benimkinin yanında çok küçük kalıyor. Sel'i görüyorum. Eski görevine olan inancını ve beni alt etmek için duyduğu açlığı görüyorum.

Kendi atalarımı tanımıyor olabilirim ama Mary, Louisa ve Cecilia'yı gördükten sonra tek istediğim ona damarlarında güç dolaşan tek kişinin kendisi olmadığını göstermek.

"Nick haklıydı," diyorum zar zor tanıdığım alçak bir sesle. "Merlins *ave* Canavarlar. *Sen* bir canavarsın."

Gözleri açılıyor ve dudakları ince, öfkeli bir çizgiye dönüşüyor - ama bir sonraki ağzından çıkacak korkunç şeyi tahmin edemiyorum çünkü cevap verme şansı bile olmuyor.

Ormandaki bir çatırtı dikkatimizi çekiyor. Alçak bir uluma. Yüksek, delici bir havlama, ardından kapalı avluda yankılanan bir başkası.

Sel kaşlarını çatıyor. "Ne yaptın sen? Takviye mi çağırdın?"

Tıslıyorum, "Ben bir şey yapmadım, seni pislik!" Onun gibi benim de gözlerim mezarlığa dikilmişti.

Çok beklememize gerek yok.

Ormandan üç kâbus çıkar ve taş duvarın üzerine atlar.

Üç devasa tilki, yeşil eter pullu sırtlarından buhar gibi yükseliyor.

Bunlar gerçek Gölge Doğanlar. Kurgu değiller. İllüzyon değil. Sel'in tazısı gümüş tozundan başka bir şey olmayana kadar eriyor.

"*Cedny u\$evn!*" Sel tıslıyor. Geriye doğru kayarak dövüş pozisyonuna geçti. "Çağır onları, uchel! Eğer beni öldürürsen, Nicholas'a asla yaklaşamazsın. Tüm ePort'larınız boşa gider."

"Onlar *benim* değil!" Şak diye söyledim.

Kısmi-corp yaratıklar bir arada avluya sığıyor ve on metrelik mesafeyi kolayca kat ediyorlar. Tilkiler uzun bacakları üzerinde bize doğru ilerlerken hırlıyor, ciyaklıyor, tüysüz, sıçana benzeyen kuyruklarını arkalarında savuruyorlar.

"*Onları ara* dedim!"

"Bunu ben

yapmadım!" "Briana-"

"*Lütfen*, Sel!"

Bana bakarken çenesi kenetleniyor, yalvarışına duyduğu taze şüphe gözlerindeki öfkeyle savaşıyor. Mavi-beyaz aether'dan bir Aash ve ardından Sel mırıldanırken aether hızla ellerine akıyor. Avuçlarında dönen küreler halinde toplanıyor. Sonra küreler genişleyip uzayarak iki uzun staP oluşturuyor ve parıldayan kristal silahlara dönüşerek sertleşiyor, yoğun ve ağır.

Tilkiler geri çekilmek yerine, gördükleri manzara karşısında hevesle çenelerini kırıyorlar. "Ne yapıyorlar bunlar?" Nefes alıyorum ama Sel'in gözleri sadece iblisleri görüyor.

Birden üç cehennem tilkisi de kan donduran çığlıklar atıyor, ses avluda yankılanıyor ve ben acı içinde kulaklarımı kapatana kadar devam ediyor. Sonra bunun bir çığlık olmadığını anladım.

Bu bir çağrı.

Gölge Doğanlar'ın eter kullanarak katılaştığını biliyorum ama daha önce böyle bir şey olduğunu hiç görmemiştim. Sel'in silahlarından çıkan aether çözülüyor ve bir göle dökülen akarsu gibi açık ağızlarına doğru havada yayılıyor. Soluk soluğa kalıyor, her bir staPı birincisinde sıkıyor ama faydası yok. Silahları gözlerimizin önünde eriyip gidiyor, ta ki parmaklarının arasında havadan başka bir şey kalmayana dek. Tilkiler Aicker, ama çağırdığı gümüş mavisini aether onlara ulaştığında yeşile dönüyor. Sel çoktan bir yığın daha aether çağırıyor ama tilkiler bir kez daha çığlık atıyor ve o avuçlarında bir şey oluşturmamadan aether'ı alıyorlar. Sel kükrüyor, onlar gücünü ondan alırken lanet okuyor ve çağırabildiği kadar hızlı bir şekilde hortumluyorlar.

Atışının keskin yanığı havayı dolduruyor. Tilkiler hepsini alıyor ve daha da büyüüp güçlenmek için kullanıyor. Aether vücutlarının içinde şişiyor, derileri yarılma sesi duyana kadar onları dışarı doğru şişiriyor. Açıklıklardan koyu yeşil, kötü kokulu likör sızıyor ve midemi bulandırıyor. Sel onlara karşı bir silah yapmak için üçüncü bir grup aether çağırmaya başlıyor ama yakında cisimlenecekler ve yoldan geçen herhangi bir Onceborn tarafından görülebilecekler.

"Dur!" Bağırıyorum. "Onu sadece corp'a gitmek için kullanıyorlar!"

Bağırmama gerek kalmadı; o da anlamıştı ve çabalarının boşa gideceğini fark etmişti. Yüzü hayal kırıklığıyla vahşileşti ve köpek dişlerini göstererek yaratıklara hırladı.

İmgelemimde dünya titriyor, ama titreyen, kaynayan, yükselen dünya değil. Benim.

Zaman yavaşlıyor ve sinsi tilkileri yeni gözlerle görüyorum. Uzanmış pençeleri ve sıra sıra dişleri, kana susamış gözleri parlıyor. Onları algılayışım ile ilgili her şey -görüş, koku, ses- aniden daha net, daha parlak. Çatlamış lav derileri yüksek çözünürlükte, kaslarının her kayması ve dalgalanması yüzeyin altında net bir şekilde görülüyor. Ekşi, çürümüş eter bedenlerinin tadını alabiliyorum, koku boğazıma kadar geliyor. Birinden gürleyen bir hırıltı geliyor, biliyorum, çünkü göğsünün derinliklerinde onu üretmek için oluşan havayı duyuyorum.

"Bu da ne böyle?" Sel'in sesi odağımı bozuyor ve dünya yeniden hızlanıyor.

Gözümü kırıp aşağı bakıyorum. Hareket ettiğimin farkına bile varmadan tilkilere doğru iki adım atmışım. Ellerimi iki yana açmışım ve parmak uçlarımdan parlak kırmızı Aames akıyor. Kısa bir çığlık atıyorum, sonra bir inilti. Ellerimi sallayarak Aames'i uzaklaştırmaya çalışıyorum. "Yapamam, yapamam-"

Cehennem tilkileri açıklamamı beklemiyorlar. En soldaki çoktan harekete geçmiş, son sürat üzerime atılıyor. Son anda kaçıyorum ve duvara çarpıyor. O toparlanırken, bir diğeri çığlık atıyor, sıçramaya hazırlanıyor-

Güçlü kollar beni belimden kavıyor ve iki ayağımı da yerden kesiyor. Mezarlık, yeryüzü, ağaçlar baş döndürücü bir renk cümbüşü içinde geçip gidiyor ve sonra serbest kalıyorum. Dünya puslu, karanlık...

"Datgelaf, dadrithiaf... datgelaf, dadrithiaf..."

Yüzümün altındaki toprak netleşiyor. Midem ciğerlerime yakın bir yerdeymiş gibi hissediyorum. Parmaklarım toprağın içinde kıvrılıyor; kızıl büyücü Aame gitmiş. "Ughh..." diye inleyerek dizlerimin üzerine çöküyorum. Bir dakikadan fazla baygın kalmış olamam.

"Rica ederim," diye homurdanıyor Sel, ilahisine geri dönmeden önce. "Datgelaf, dadrithiaf..." Yanımda duruyor, bacakları ve elleri bir meşe ağacının devasa kökleri üzerinde havada kıvrılıyor. Başımı kaldırıp baktığımda McCorkle Flace'de, en kuzeydeki avluda olduğumuzu görüyorum. Mezarlıktan belki on dakikalık bir yürüyüş mesafesinde. "Datgelaf-"

Bir cehennem tilkisi çığlığı gece havasını yırtıyor.

"Aman Tanrım." Ayakta durmak için ağacı kullanıyorum. "Geliyorlar." "Farkındayım."

Başka bir çığlık, bu sefer daha yüksek sesle. "Yaklaşıyorlar!"

"Kulaklarım var!"

"Kaçmamız gerek." Duraksayan bir adım atıyorum ama dünya Sel'in kapkaçından sonra hâlâ kendini ayarlıyor.

"Hayır," diyor, "saklanmalıyız." Havada bir vınlama olur ve ağacın kökleri üzerinde alçak, yarı saydam çift kapılar belirir. Sel elini geriye doğru çekince kapılardan biri açılıyor ve aşağıda karanlık, dipsiz bir çukur ortaya çıkıyor. "İçeri girin."

"Oraya gitmiyorum!"

Tek kelime etmeden, bir kolunu ortama doladı ve beni kaldırıp karanlığın içine fırlattı. K1ç üstü yere düştüm, omurgamda bir acı hissettim. En azından toprak Aoor, hayal ettiğim gibi dipsiz bir hiçliğe inmek yerine yer seviyesinin altı ya da yedi metre altında. Sel yanıma düşüyor ve bir kedi gibi yere iniyor; sessiz ve hafif. Tekrar aşağı çekiyor ve kapı çarparak kapanıyor, bizi karanlığa gömüyor.

30

"NE O-"

"Kapa çeneni."

"Neden-"

Sel'in ellerinden biri beni toprak bir duvara doğru itiyor ve diğeri ağzımı kapatıyor. *Havd.* Bir ses çıkardığımda, o el daha da sert bastırıyor. "Şşşt!"

Başımın en fazla iki metre üstünden yüksek bir ses geliyor. Nefesimi içime çekiyorum, kalbim o kadar yüksek atıyor ki Sel'in duyabileceğinden eminim. Asıl soru şu: Cehennem tilkisi üstümüzde olabilir mi? Yapamaması için dua ediyorum çünkü Sel dövüşmek yerine saklanmayı seçtiyse, bu yaratıkları yenebileceğini düşünmüyor demektir. Diğer iki tilki de birinciye katılıyor. Üç iblis bizi dışarı çıkarmaya çalışırken karanlıkta donup kalıyoruz. Pençeleri sessiz, ama eter bedenlerinin ağırlığı saçlarımdan aşağı, tişörtümün arkasına toprak yağdırıyor. Gözlerimi kapatıp çakıl taşlarının yanaklarıma ve Sel'in dudaklarına yağmasına izin veriyorum, yine de ağzımı kapatıyorum. Ya kazmaya başlarsa? Zihnim hızla çalışıyor, sorular daha hızlı geliyor. Gizli kapının burada olduğunu biliyorlar mı? Aether'ı hissedebiliyorlar mı?

Sel'in onları katı yapan eteri hissedebilmesi gibi mi? Bir dakika. Sel neden ilk başta tilkilerin yaklaştığını fark etmedi?

Bir ses çıkarmış olmalıyım, ya da belki nefes alışım onun parmak eklemlerine çarparak değişiyor, çünkü sanki uyarıyormuş gibi bana doğru eğiliyor. Gözlerim hızla açılıyor ve onun karanlıkta parlayan sarı gözleriyle buluşuyor. Kesinlikle bir uyarı. Gün gibi net okuyabildiğim bir uyarı: *Yapma. Moue.*

Bir dakika sonra cehennem tilkileri yollarına devam ederken burunlarından gelen sesler uzaklaşıyor. Sel iyi bir önlem için bir süre bekliyor, sonra bir saniye ve beni serbest bırakıyor. Parmaklarını şıklatıyor ve avucunun üzerinde küçük mavi bir Aame belirliyor, bizi koyduğu mağarayı aydınlatıyor. Hayır, mağara değil. Bir tünel.

"Hadi gidelim." İleriye doğru yürüyor, mavi büyücü Aame açığındaki geniş köklere, ufalanan toprak duvarlara ve toprağı üstümüzde tutan eski kirişlere ürkütücü gölgeler düşürüyor.

"Az önce bir tünel mi açtın?"

Benim takip etmemi beklemiyor, bu yüzden ona yetişmek için peşinden tırmanmam gerekiyor.

"Bir tünel *gördüm*. Ağaç gövdesi bir yanılısama ve eski bir yanılısama. Kurucular üniversitenin halka açık bir cephe olması gerektiğini biliyorlardı, bu nedenle kampüs inşa edilmeden önce kolay hareket için tüneller ve depolama için mağaralar kazdılar."

"Bütün bunları daha kolay dolaşmak için mi kazdılar?"

"Bunlar arıza emniyetleri. Kaçış yolları. Orijinal Merlinler onları aether'ı maskelemek için korudular, böylece Shadowborn yer üstünde bile takip edemez."

Cebimden telefonumu çıkarıyorum ama telefon çekmiyor. Pili yarı yarıya bitmiş, bu yüzden Aashlight'ı kullanabilirdim, ama Sel yolu kendisi aydınlatırken neden onu tüketeyim? "Neden Loca'da değil de buradayız? Bizi oraya geri götürebilirdin-"

Durdu ve bana ters ters baktı. "O şeylerin bize neden saldırdıklarını ya da nereden geldiklerini bilmiyorum, görünüşe göre sen de bilmiyorsun. Onları doğrudan Nicholas'a yönlendirmeyeceğim, Loca'nın korumaları yerinde olsa bile. Eğer tazılar gibilerse, kokumuzu almışlardır ve başka kimseyi değil, bizi avlayacaklardır. Bu şekilde kalmasını istiyorum."

"Neden onları hissetmedin?"

Gözleri düşüyor ve tek ışık kaynağını da yanında sürükleyerek yürümeye devam ediyor. "Emin değilim." Sesinde bir şey var, sanki bir şey saklıyormuş gibi.

Yüksek sesle söylemek istemediği bir

cevap. "Aether'ını nasıl çaldılar?"

"Bilmiyorum."

"Bu daha önce hiç cehennem tilkisi görmediğin anlamına mı geliyor?"

Aniden arkasını döndü ve neredeyse ona çarpıyordum. "Nesin sen?" "I-"

"Gerçeği," diye soruyor. "Parmak uçlarındaki o aether'ı nasıl ürettiniz?"

Göz kırkıyorum. "Ben hiçbir şey üretmedim-"

Dar gözlerle bana bakıyor. "Bu, o gece Taş Ocağı'nda Isel'i avlarken dikkatimi neden dağıttığını açıklıyor. Senin eterinden bir parça algıladım, sonra da yanlışlıkla duyularımın beni yanlış yönlendirdiğini düşündüm." Aame Ingers'ıyla yaklaşıyor ve diğer eliyle göğsümü işaret ediyor. "Ama daha birkaç dakika önce eteri bir fırın gibi pişiriyordun, değil mi *heve*?"

"Geri çekil!" Elini itiyorum ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. Sel'in küçük dökümünün kokusu bile tüneli dolduruyor ve burnuma yapışıyor.

"Bu tünellerde nasıl gezineceğini bilmiyorsun, bilsen bile yüzeye açılan kapıların hiçbirini açamazsın," diyor kaşlarını kaldırarak, "o yüzden dürüst olsan iyi olur. Bunu nasıl yaptın?"

Umutsuzca OP'yi ezmek istiyorum, ama o haklı. Nereye gideceğim konusunda hiçbir fikrim yok. Bu sonuca varmamı, yatma saatini protesto etmek isteyen küçük, inatçı bir çocukla uğraşır gibi izliyor. Saçma sapan saçlarından cambion gözlerine ve lanet olası ağzının kenarını çekiştiren rahatsız edici sırtışına kadar yüzündeki her şeye kızıyorum. "*Bnom değilim.*" Kendi sesimdeki huysuzluğu duyabiliyorum ve bundan da nefret ediyorum.

Sel yüzümü incelerken altın gözlerini hesapçı yarıklara indiriyor. Bir süre geçti. "Doğruyu söylüyorsun, en azından ne olduğun ve gücünün nereden geldiği konusunda."

"Evet! Öyleyim!" Bu kadarı doğru. Ne olduğumu bilmiyorum, Patricia da bilmiyor. Kök hakkında bildiklerimi, annemin bir pratisyen olduğunu... bunları ona söylemem *gerek*.

Yüzü düşünceli bir ifade alıyor. "Annem bir Merlin ve bir aether bilginiydi. Demonoloji, Gate aether, rünler, kadim metinler üzerinde çalıştı.

Adını sen koy. Erken gelişmiş bir çocuktum, bu yüzden onun ve bizden önceki Merlinlerin gramerlerini okumak için sık sık ofisine gizlice girerdim."

Dişlerimi sıkıyorum, kendi annesinden bahsetmesi sinirimi bozuyor. Benim annemi düşündüğümü görebiliyor muydu? "Bu hikâye bir yere varacak mı?"

Sel beni görmezden geliyor. "Bu yetiştirilme tarzıyla, büyümümüzün özünde ve temelinde bir tür fizik olduğunu çoğu kişiden daha iyi anlıyorum." Loş ışıkta kolunu uzatıyor. Ön kolunun büyük bir kısmını kaplayan dövme, on beş çizgiyle on beş eşit parçaya bölünmüş koyu siyah bir daireden oluşuyor. "Toprak, hava, su, 1re ve aether, ya da ortaçağ simyacılarının 'öz' dediği şey. Her Merlin'e aether'in yaratılamayacağı ya da yok edilemeyeceği, sadece bir bedene aşılana bileceği ya da geçici bir kütleye dönüştürülebileceği öğretilir. Öyleyse"-doğrudan gözlerimin içine bakıyor-"nasıl oluyor da sen, Briana Matthews, son on beş yüzyıldır binlerce Merlin'in uyduğu tüm aether yasalarına karşı geliyorsun?"

Söylediklerinden korkarak ama bunu ona göstermeyi reddederek arkama bakıyorum. "Belki de Tarikat dünyadaki büyü hakkında her şeyi bilmiyordur."

Mırıldanıyor ve geri adım atıyor. "Tarikat'ın bilmediği pek çok şey var." *Bu* esrarengiz yorumuna tek kelime eklemeyen tekrar önden yürüyor ve benim de onu takip etmekten başka çarem yok.

Derinlere indikçe, çürüyen şeylerin kokusu beni daha da bunaltıyor. Rahatlamak için tişörtümü burnuma kadar çekiyorum, sonra tekrar aşağı indiriyorum çünkü burası buz gibi.

Bir süre sonra ona sorulması gereken soruyu sordum. "Beni Vekillere teslim edecek misin?"

Arkasına bakmadan cevap veriyor. "Henüz karar vermedim. Gerçekten neden Tarikatımıza katılıyorsun?"

O bir Merlin. Gerçek cevap konusunda ona güvenemem ve bunu yaparsam Nick'in beni özellikle uyardığı her şeye karşı gelmiş olurum.

"Bir yalan uyduruyor olmalısın," diye düşünüyor, "çünkü gerçeği söylemen çok uzun sürüyor." Tekrar duruyor ve bana beklenti dolu bir bakış atıyor.

Mümkün olan en iyi, en doğru cevabı bir araya getiriyorum ve bunu söylerken gözlerinin içine bakıyorum. "Nick'ten katılmama yardım etmesini istedim çünkü gördüğüm şeyleri anlamaya ve onları neden gördüğümü bilmeye ihtiyacım var."

"Nicholas senin aether üretme yeteneğin hakkında ne düşünüyor?"

"Ben... o bunu bilmiyor. Daha önce sadece bir kez oldu. Rastgele, kabul töreninin olduğu gece. Yemin'e bir tepki olabileceğini düşündüm. Bilmiyordum..."

Bir an yüzümü inceliyor; sonra dudakları tiksintiyle geriye kıvrılıyor. "*Gerçekten* ne olduğun hakkında hiçbir fikrin yok ve Nicholas, her zamanki kahraman, seni hiçbir geçmiş bilgin veya eğitimin olmayan eski bir gizli topluluğa getirerek sana yardım etmeyi mi teklif etti?"

Bakışları altında kayıyorum. "Şey, hayır, ben bir nevi... onu bana sponsor olması için zorladım. Onun fikrinden çok benim fikrimdi."

Tamamen dehşete düşmüş görünüyor. "İkiniz de aptalsınız o zaman." Yüzünü buruşturuyor. "Ben de senin küçük, aptal bir Unanedig kızından başka bir şey olabileceğine inandığım için öyle." Dönerek uzaklaşıyor ve nefesinin altında mırıldanarak toprak koridorda ilerliyor.

Çenem düştü. "Az önce 'aether'in tüm yasalarına' karşı geldiğimi söylediğini sanıyordum!"

"Yaptım" - omzunun üzerinden alay ediyor - "ama bütün hafta seni yakından izledim ve görünüşe göre hala aptal küçük bir Unanedig kızı olarak yasalarımıza meydan okuyabiliyorsun. Tebrikler."

Quarry cliPside'daki ilk buluşmamızın tekrarı gibi... İsel'i bulur bulmaz beni toptan kovmuştu, çünkü Sel'in avı değilsen onun zamanına değmezsin. "Senin... anomalileri araştırman gerekmiyor mu?" Yarı kızgın, yarı rahatlamış bir halde arkasından aceleyle koşarak söylüyorum.

"*Bunları* araştırıyorum. Sahip olduğun aether yeteneği her neyse, onu kontrol edemiyorsun. Gezegenin yerçekiminin yardımı olmadan bir Hellboar yapısını zar zor öldürebiliyorsun." Düşük bir kahkaha attı, sanki o duruşma olduğundan beri bana gülüyormuş gibi.

Sel'in yorumları -ve aslında bana ne kadar çok *şey anlattığı*- kafamı o kadar karıştırdı ki o anda yürümeyi bıraktım. Onu yanlış mı değerlendirmiştım? Nick'i mi? Yoksa Sel her zaman olduğu gibi, kendi gözleri ve gerçekler aksini kanıtlayana kadar herkese tehdit muamelesi mi yapıyor? Bir saat öncesine kadar bu niteliklere sahiptim ama şimdi değil miyim? Bu kadar aşağılanmayı beklemiyordum ama bunca zamandan ve bedensel zarar vermeyi ima eden tehditkâr bakışlardan sonra kesinlikle aşağılandım. Hakarete uğradım ve sinirlendim. *Hom dave he-*

"Orada karanlıkta aval aval bakarak mı duracaksın?" Sel sol elinin parmaklarını şıklatarak yeni bir büyücü Aame'si çıkarıyor ve diğer bileğini döndürerek birincisini söndürüyor, böylece bu elini alçak bir destek kirişine dayanarak kendini sabitlemek için kullanabiliyor. Bakışlarını ileride, geçmek için üzerinden tırmanmamız gereken bir toprak yükseltinin olduğu yerde takip ediyorum. "Ya da eklemek istediğin başka bir şey var mı?"

"Ama-ama Nick'i büyülemekle ilgili tüm o konuşmalar ne olacak?" Homurdanıyorum. "Ve benim onu aptal yerine koymam? Ve... ve... nasıl ait olmadığım? Tüm bunları sadece eşeklik olsun diye mi söyledin?"

"Hayır, her kelimesinde ciddiymim. Gölge Doğumlu olduğunu düşündüğüm için seni duygusal bir tepki vermeye kışkırtmayı umdum - ne kadar olumsuz olursa o kadar iyi, çünkü iblisler kendi içlerinde bile buna çekilirler. Hayal ettiğim gibi olmasa da bir şekilde işe yaradı." İç geçiriyor ve yüzünde sıkılmış bir ifadeyle arkasını dönüyor. "Nicholas'a gelince, eğer bir soruna neden olursan ya da onu taht yolundan alıkoyarsan, seni Vekillere teslim etmekten ve Merlinlerine seni nasıl tetikleyeceklerini söylemekten çekinmeyeceğim, böylece seni bir laboratuvara atıp kendileri için araştırabilirler."

Sözleri içimde bir ürperti yarattı. Olacak olan bu mu? Nick hiç söylemedi-

"Kabul törenine bu şekilde devam edersen, şüphesiz dövüş sınavında başarısız olacaksın, bu da senden kurtulmak için sadece birkaç hafta beklemem gerektiği anlamına geliyor. İçimden bir ses Nicholas'ın *iğrenç* derecede ciddi yardımlarıyla Fage statünden ve bir bütün olarak bölümünden bir kaçış yolu bulacağını söylüyor. Belki de Vassal olmayan geçmişini kullanarak ömür boyu üyelik için bir istisna isteyecek ve başarısız bir deney olduğunu iddia edecek. Ya da belki de babasından bir iyilik isteyecek, o da suçluluk duygusuyla ve oğlunun *nihayet* doğuştan gelen hakkını kabul etmesini takdir ederek bunu kabul edecek. O zaman, bizden ayrıldığında, Nicholas'ı gerçekten önemsedğin için Tarikat'ı ifşa etmek için Gizlilik Yasası'nı çiğnemeyeceksin ve bunu yapmak bir zamanlar ve gelecekteki kralımızın hayatını daha da zorlaştıracak, görevimizi engelleyecektir. Buna hakkım var mı?"

Çenem neredeyse toprağa çarpacak Aoor.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Kısacası, şu anda 'sizin gizeminizden' çok daha büyük endişelerim var, bunların en önemlisi de Camlann'ın yakında gerçekleşecek olması. Bu endişeler aynı zamanda hem Nicholas'ın hayatına hem de Kraliyet'e yönelik gerçek tehditleri de içeriyor.

korumakla yükümlü olduğum bölüm." *Eğer onları korumazsam, feci bir şekilde cezalandırılacağım şeylerin ty9e'si.* Bir sonraki kısmı eklemedi ama ben yine de duydum ve Lord Davis'in Sel'in Kral Büyücüsü Yemini'nin boğazında bir delik açtığına dair söylediklerini hatırladım.

"Özür dilerim," diyorum başımı sallayarak, "hayatıma yönelik kesinlikle ama kesinlikle şiddet içeren tehditlerde bulunmuş olmanı ve şimdi de... bulunmamanı bir türlü kabullenemiyorum."

"Bir an için bile o şiddetli tehditleri kastetmediğimi düşünmeyin, çünkü kesinlikle kastettim. Dürüst olmak gerekirse, eğer beni zorlarsanız, hâlâ da öyle. Ancak şu anda seni nasıl tanımladığımı yeniden gözden geçiriyorum," diye mırıldanıyor küçük tepeye zarıfçe tırmanırken. "Sana hem aptal *hem de* bencil demeliydim."

Öfkeleniyorum ama sessizce arkasından gidiyorum. Ona daha fazla sözlü mühimmat vermek istemiyorum.

Sel nereye gittiğini biliyor gibi görünüyor, çünkü yaklaşık on dakika sonra küçük yuvarlak bir mağarada duruyoruz ve o da petri ışınları arasındaki bir açıklığı işaret ediyor. "Bu kapı bizi kampüsün uzak tarafındaki yüzeye çıkaracak. Tilkiler bizi bir şekilde bulduysa ormanda metal silahlarla dolu hayali bir kilitli kutu var ama bizi burada takip edebilmeleri için ortalama bir iblisin koku alma duyusundan daha fazlasına sahip olmaları gerekir. İlk ben gideceğim, izni vereceğim ve sonra sizi yukarı çekeceğim."

Başımı sallıyorum ve tekrar mırıldanmaya başlamasını izliyorum. Galce sesler William'ın iyileşirken söylediği swyns seslerine benziyor. Sel'in parmakları başımızın üstünde havada şekiller yaratıyor; sonra, geçen seferkinin tersine, açık bir avuçla yumruk atıyor. Yukarıdaki bir kapı patlayarak açılıyor.

Sel çömeliyor, kendi boyunun iki katı kadar dikey sıçırıyor ve kapının yanındaki çimlerin üzerine iniyor. Bir süre sonra temiz olduğumuzu fısıldıyor ve beni yüzeye çekmek için aşağı uzanıyor.

Tam Sel'in söylediği yerde ortaya çıkıyoruz: kampüsün çevresini işaretleyen alçak bir taş duvar ve onun ötesinde Chapel Hill kasabasına ait sık ormanlar. Sel'in sırtı, içinden çıktığımız geniş meşenin dibine dönük,

Avuçlarını çevirerek aether kapısını tekrar gizliyor, o sırada ensemdeki tüyler uyarı için diken diken oluyor.

Sel "Yere yat!" diye bağırdığında bedenim itiraz etmiyor. Bir cehennem tilkisinin tepemde süzüldüğünü, kafatasının gürültülü, yeri sarsan bir çatırtıyla ulu meşenin yan tarafına çarptığını görmek için tam zamanında kendimi yere atıyorum.

O toparlanırken, ikinci bir tilki çığlık atarak Sel'i yakalıyor. Ağır pençeleri ve ağırlığı onu yere seriyor. Uchel'de olduğu gibi, Sel ve tilki yuvarlanıyor, siyah giysiler ve dumanlı yeşil pullardan oluşan bir bulanıklık içinde çimlerin üzerinde yuvarlanıyorlar.

Sel bana doğru bakıyor olmalı, çünkü üçüncü tilki yere düştüğüm yere doğru hamle yaparken uyarıda bulunuyor. Uyarısı bana yuvarlanmam için yeterli zamanı veriyor. Çenelerim sağ kulağımın yanında kırılıyor - bir saniye önce yüzümün olduğu yerde.

Korkunç bir yırtılma sesi duyuldu ve tiz bir çığlık havayı kesti. Sel rakibinden bir şey kopardı.

Yanımdaki tilki kardeşinin yardımına koşuyor ve sonra Sel çığlık atıyor, herhangi bir aether çağırmadan aynı anda ikisiyle birden güreşmeye çalışıyor.

Silaha ihtiyacı var.

Ayağa fırlıyorum, duvarın üzerinden atlıyorum ve ormana ve hayali kilitli kutuya doğru koşuyorum. Göz açıp kapayınca kadar önümde bir cehennem tilkisi beliriyor. Kafası ortadan ikiye ayrılmış, sivri çatlaktan parlayan yeşil bir eter sızıyor: ağaca çarpan tilki.

Tökezliyorum. Kendi ayaklarıma takılıyorum. Sırtım yere çarptı. Sertçe. Nefesim kesildi.

Çimenlerde kıvranıyorum, nefes almak için boğuluyorum, beynim çığlık atıyor ama çığlık atamıyorum. Cehennem tilkisi başını eğip boncuk gibi siyah gözleriyle beni kısırdığında ve sıçradığında bile.

Pençelerini çıkaracak. Tam üstüme. Öleceğim.

Gözlerimi kapatıp ağırlığını ve jilet gibi keskin dişlerini bekliyorum. Çaresiz, eğitimsiz bir hareketle, 1. yumruğumu vahşi bir yumruk olarak savuruyorum.

Uluyan bir çığlık, derin bir gıcırdama sesi, göğsümde sıcak, yakıcı bir ağırlık, sonra karanlık beni almak için kabarıyor.

Sıcak ve kalın bir şey parmaklarımın arasında hızla titreşiyor.

Gözlerimi açıyorum ama ne gördüğümü ya da ne hissettiğimi anlayamıyorum. Beynim dönüyor, görüntüleri parça parça bir araya getiriyor:

Ben yaşıyorum.

Tilki üzerimde.

Yüzüm dişlerinin arasında değil, çünkü çeneleri gevşek duruyor.

Ön iki bacağı vücudumun iki yanındaki toprakta gevşek duruyor.

Sol kolum yeşil sızıntıdan geçilmiyor. Derimden aşağıya ve çimlere doğru kalın nehirler halinde akıyor.

Sağ omzum acıyla büküldü. Çünkü 1. ve ön kolum dirseğime kadar tilkinin göğsünün içinde kayboldu.

Ve o kol kırmızı Aames ile kaplı. Çığlıklar var. Benimki.

Görüşüm dalgalanıyor. Elimi geri çekiyorum ama bir şey bileğimi yakalıyor; sivri uçlu, kırık bir kaburga kemiği. Kusmuk yükseliyor, boğazımın arkasını yakıyor. Çığlıklar yeniden başlıyor. Birincimi başka bir yaratığın bedeninden çıkarmaya çalışırken feryat ediyorum. Karnından yeşil, yapışkan bir zehir akıyor. Çok sert çekiyorum ve bu daha da kötü oluyor. Yarası göğsüme dökülüyor, kokuşmuş ve çürümüş, dili ise yana doğru kayıyor.

Öfkeli cıvıltılar ve bir cehennem tilkisinin çığlığı havayı yırtıyor ama sırtüstüyüm ve göğsümdeki ölü iblis çok ağır. Başka bir tilkinin korkutucu bir hızla bana doğru koşmasını baş aşağı izliyorum. Homurdanarak ve nefes nefese leşi itiyorum.

Ama bana ulaşmadan, siyah metal bir mızrağın sivri ucu boğazını deliyor.

Tilki guruldayan bir ses çıkarır ve yere düşer. Sel onun yanında belirir ve mızrağını çekip çıkarır, ardından tüm gücünü kullanarak silahını yaratığın kafatasına saplar. Yaratık hareket etmeyi bırakır. Sel ağır bir şekilde staPin ucuna yaslanır, zor nefes alır.

Gözlerim yanıyor. Leş artık buharlaşıyor. İçimden hırıltılı bir inilti çıkıyor ve Sel'in kafası yukarı kalkıyor. Yarım saniye içinde yanıma geldi, elleri

yaratığın omuzları.

"Diğeri-" Çılgınca arıyorum.

"Öldü. Dur bakalım." Ölü tilkiyi ve beni değerlendirirken kara kaşları birbirine yaklaşıyor. "İçinde yaşayan bir şey varken toz olamaz. Onu senden çıkarmam gerek."

Şu anda gözlerim sulanıyor ve bunun eterden mi yoksa gözyaşlarından mı olduğunu anlayamıyorum. Sanırım ikisi de. Konuşabilmek için iki kez öksürmem gerekiyor ve o zaman bile sesim çığlık atmaktan boğuk çıkıyor. "Elimi çıkaramıyorum... Çıkaramıyorum..."

Başı benimkiyle aynı hizaya gelene kadar diz çöküyor ve tilkiye nereden bağlandığımı görebilmek için omzunu yukarı kaldırıyor. Bu kadar yakından köprücük kemiğindeki derin bir ısırıktan kanadığını görebiliyorum, yaraya yapışan siyah tişörtün altından zar zor görünüyor. Onun sihirli tarçınlı viski dumanı yüzüme yayılıyor. Kokusu için o kadar minnettirim ki, cehennem tilkisinin pis kokusunu maskelemek için tekrar içime çekerek inliyorum.

"Delik tam olarak senin 1'in büyüklüğünde. Elini kapatmalısın," diye mırıldanıyor Sel. Yaratığın göğsü üzerimden kalkana kadar yukarı doğru kamburunu çıkarıyor ve ben anında gelen rahatlama ile nefes nefese kalıyorum. "Elini kapat."

Hareket etmiyorum. İstiyorum ama yapamıyorum. Sızlanıyorum ve başımı sallıyorum.

Sel'in altın rengi gözleri benimkilerle birleşti. "Elini kapat, Bree." Sesi şaşırtıcı derecede yumuşak. "Gerisini ben hallederim."

Bir an için bakışlarını tutuyorum. Tuhaf bir şekilde nazik ses tonundan mı yoksa bana ilk kez "Bree" demesinden mi bilinmez, başımı sallayıp sağ elimi kapatıyorum ve tırnaklarım hâlâ sıcak olan kalbi sıyırırken ağlıyorum. Sel ayağa kalkıyor ve tilkiyi omuzlarından tutup çekiyor, ta ki 1. elim kaburgalarının arasındaki dumanı tüten delikten çıkana kadar. Elim kurtardığımda ıslak, emici bir ses geliyor ve bacaklarımın arasına taze bir koyu yeşil likör damlası düşüyor. Titreyen sol elimi ağızma götürerek geri geri yürüyorum.

Sel leşi yere bırakıyor ve yere düştükten bir saniye sonra tilki şeklindeki yeşil toz bulutu yırtılırcasına bir sesle patlıyor. Arkamdaki diğer tilki de patlıyor, sanki aether onu içten dışa doğru parçalamış gibi.

Dünya yine sallanıyor ve yine ben olduğumu fark ediyorum. Sadece ben. Kontrolsüzce titriyorum. Nabzım yavaşlamıyor. Göğsüm tilkilerle birlikte patlayacakmış gibi hissediyorum.

Ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküp kusuyorum, yanan safra boğazımı ve dilimi kemirene kadar kusuyorum.

Sel yanımda dizlerinin üzerine çöktü. "Sen iyisin. Gittiler." Gittiler.

Ama ben iyi değilim.

Kollarımı bükülmüş dizlerimin üzerine koyarak oturur pozisyona gelene kadar hastadan sürünerek uzaklaşıyorum. Temiz bir tişört parçasıyla ağzımı silerken Sel'in beni izlemesini izliyorum.

Gözleri başımda, omuzlarımda, kollarımda geziniyor. "Soluyor." Aşağı bakıyorum ve haklı olduğunu görüyorum. Ön kolumdaki ve 1. kolumdaki kızıl ışık sönüyor. Parmak eklemlerime yapışmış zift parçalanıyor, parmaklarımın arasında çatırdıyor ve ufalanıyor. Bir an sonra geriye sadece birkaç siyah leke kalıyor. "Bu... bu bir kalkan gibi davranıyor," diye başlıyor Sel, sesi daha önce hiç duymadığım kadar merakla dolu. "Cehennem tilkisinin kanını yakıyor."

O haklı. Kırmızı parıltı gittiğinde, sıvının geri kalanı da gidiyor. Başımı sallıyorum, her şeye, az önce başıma gelen her şeye inanamıyorum.

Görünüşe göre Sel de aynı durumda. Ayağa kalkıyor, yüz ifadesi suçlayıcı olamayacak kadar şaşkın. "Nesin sen?" Bağırışları duyana kadar birbirimize bakıyoruz.

"Bree!"

"Sel!"

"Bree! Sel!"

Sesleri tanıyorum. Evan. Tor. "Onları buldum!" Evan bağırıyor.

Oturduğum yerden döndüğümde yaverin duvardan atlayıp koşarak bizim toplandığımız yere geldiğini görüyorum. Sarı saçlı bir Igure gözün takip edebileceğinden daha hızlı bir şekilde yanından geçip gidiyor ve aniden Tor yanımızda dikiliyor.

Sel de onun hızını fark ediyor. "Sen-?"

"Uyanmış mı?" Evan ınishes. "Evet. Tor yaklaşık bir saat önce aşağı indi. Onu Loca'ya geri götürdük ve herkesi çağırdık ama siz ikiniz hiç gelmediniz."

"Ve şimdiden çalışmaya başladınız mı?"

"William metabolizmanın hızlandığını düşünüyor." Tor sırtıyor ama sonra etrafımızda yerde ne olduğunu fark ediyor, beni orada otururken görüyor. "Ne oldu böyle?"

Burada mı?"

Evan da solan yeşil yığınları fark ediyor. "Bu Gölge Doğan tozu mu?"

Duvarın ötesinden yeni bir ses bize bağıyor. "Onları buldun mu?"

Nick'in sesini duyunca Sel bir adım geri çekiliyor. Gözlerim hareketi takip ediyor ve Sel'le bakışlarımız kilitleniyor. Yüzünün gerçek zamanlı olarak şaşkınlıktan ve sadece endişe olarak yorumlayabileceğim bir şeyden, savaştaki bir askerin acımasız tarafsızlığına geçişini izliyorum. Ve işte böyle, birkaç dakika önceki Selwyn Kane, mezara giden bir sır gibi taşın altına gömülüyor.

"Hey!" Nick duvardan atlayıp bize doğru koşuyor, hem benim hem de Sel için duyduğu rahatlama yüzünden okunuyor. Sarah da hemen arkasından onu takip ediyor. "İkiniz de iyi misiniz? Nerede olduğunu bilmiyorduk. Sonra Tor aradı ve-" Nick kanlı kolumu görünce yavaşladı. "Hayır..." Bir kalp atışında yanımda oluyor. Sol elime nazikçe uzanıyor. Çevirdiğinde, gördüğü manzara karşısında tısladı. Kesikler uzun ve derindi, dirsekten bileğe kadar uzanıyordu ve kolumun toprağa bastığı yerde toprak ve çakıl taşları yapışmıştı. Fark etmemiştim.

Tor nefesinin altından küfrediyor ve Sarah ile kısa bir bakışmayı paylaşıyorlar. Ayağa kalkmak için hamle yapıyorum ama dizlerim işbirliği yapmıyor. Tüm vücudum yavaş ve ağır hissediyor.

"Ben iyiyim," diye mırıldanıyorum. Nick'in eli alnıma gidiyor, parmakları alnıma bastırıyor, sanki bana dokunmak ona yüksek sesle söyleyemediğim cevapları verecekmiş gibi boynumdan ve omzumdan aşağı iniyor.

Evan cehennem tilkilerinden birinin çözüldüğü toz yığınına parmaklarıyla işaret etti. "Üç tane yeşil yığın var. Sel'in tazıları mavi."

Nick yığına bakmak için yanıma doğru eğiliyor. Mavi gözleri keskinleşiyor ve çenesi geriliyor. "Ne oldu burada?"

Kimse bana bakmıyor. Herkes Sel'e bakıyor.

Selwyn Kane herkesin görebileceği gibi sinirli ve biraz da sıkılmış bir büyücü. Ama şimdi bunun altını görebiliyorum. O gergin. Sarsılmış. "Hellfoxlar. Neredeyse tamamen somutlaştılar." Yığınlara doğru başını sallıyor. "Silahlarımdan aether çaldılar. Yere indik, tünelleri ele geçirdik ama bizi bir şekilde buldular."

Evan başını sallayarak bize doğru yürüyor. "Ama üç kişi? Aynı anda aynı yerde birlikte çalışmak? Hiçbir geçit üçünün aynı anda geçebileceği kadar büyük değildir. Nereden geldiler bunlar?"

"Mezarlıkta bize pusu kurdular."

"Üç Gölgedoğan *seni* pusuya mı düşürdü?" Evan kaşlarını çatıyor. "Bir buçuk kilometre öteden corp olmayan bir imp hissedebiliyorsun. Bu iblisler seni nasıl gafil avladı?"

Sel'in yüzünde bir çatlak var. Hemen cevap vermeyince Nick'in yanında gerildiğini hissediyorum. "Seni nasıl şaşırttılar Sel?" diye soruyor Kral Büyücüsüne.

Sel, Nick'in gözleriyle buluşuyor ve o zaman tünellerde soruma neden tam olarak cevap vermediğini anlıyorum. "Dikkatim... dağılmıştı."

Tor'un Sel ve Nick'e endişeli bakışları, Evan'ın alışılmadık sessizliği ve benimkini tutan parmaklarının hafifçe sıkılması bizi uyarıyor.

Nick ayağa kalkıp Kral Büyücüsüyle yüzleşir. "Dikkatin mi dağıldı? Ne tarafından?"

Sel dilini alt dudagının üzerinde gezdiriyor, yüzünde doğal görünmeyen gergin bir hareket. "İki yüz yıldır bir Shadowborn ayaklanması görmedik. Eğer bir tane planlıyor olsaydınız, ne yapardınız? Önce bizi etkisiz hale getirmek için bir gözcü mü kullanırdınız? Dengemizi mi bozardınız? Saflarımızı bozmak için başlangıçtan daha iyi bir zaman olabilir mi? Masa toplanmadan önce onu dağıtmak için, kralımızı çağırılmadan önce ortadan kaldırmaktan daha iyi bir fırsat olabilir mi?"

"Şimdi de bir iblis gibi mi düşünüyorsun Sel?"

Sel hayal kırıklığı içinde homurdanıyor. "Bir iblis gibi düşünmek benim *işim*."

Bağlantıları kurarken Nick'in kaşları çatılır. "Bunun Bree'yle ne ilgisi var?"

Sel onun bakışlarıyla yüzleşiyor. "O ilk uchel *seni* istiyordu Nick. Fendragon'u çağırdı. Seni nerede bulacağını nasıl bildi? Bir goruchel'in bu bilgiyi ortaya çıkarmak için Fage gibi davranması, yani bir köstebek gibi hareket etmesi yeterlidir ve bir köstebeğin kendini ifşa etmesi an meselesidir." Sel yutkunuyor ve gözlerinden bir gölge geçiyor ama müstakbel kralından başını çevirmiyor. Bunun için ona puan veriyorum. "Süreci hızlandırmaya karar verdim."

Nick, Kral Büyücüsüne doğru bir adım atar. Konuştuğunda sesi ölümcül bir sessizlikteydi. "Ne yaptın sen?"

Sel'in çenesindeki kaslar seğiriyor ama Nick'in bakışlarını

koruyor. Bir adım daha. "Ne yaptın sen?"

Sel çenesini kaldırdı. "Onu her an çağırabilirdim-" Nick bir sonraki adımının momentumunu kullanarak Sel'e hızlı ve sert bir yumruk attı.

Sel'in çenesi. Vuruş büyücüyü tilkiyi sersemleten meşe ağacına geri savurdu. Nick vuruşuna gerçek bir güç katmış olmalı, çünkü kulaklarım

Kemiğin kemikle buluşmasının *cvacb*'ı. Her şey o kadar hızlı oldu ki, Sel'i hazırlıksız yakalamak zorunda kaldı.

-Başka birinin tepki vermesi bir saniye sürüyor. Sarah bağırıyor ve Evan küfrediyor ama kimse aralarına girmek için hareket etmiyor.

Sel ağacın gövdesine yaslanmış, tamamen hareketsiz, sersemlemiş ifadesi gözle görülür bir misilleme dürtüsüyle savaşıyor.

"Bu hiç de adil değildi Nicholas," diye mırıldandı sonunda. Ayağa kalkmak için kendini zorluyor ve elinin tersini ağzının üzerinde gezdirmeden önce çimlere parlak kırmızı kan tükürüyor. Soluk parmak eklemlerinde kıpkırmızı bir çizgi bıraktı. "Karşılığında sana vuramayacağımı biliyorsun."

Nick demirden bir sesle, "Kesinlikle" der.

Sel'in gözleri Aash. Dudakları kanlı dişlerinin üzerinde kıvrılıyor, sonra aynı nefeste düzeliyor. Öfke, zar zor bastırılmış.

Gözlerim ikisi arasında gidip geliyor, kral adayı ve onun yeminli koruyucusu. O ilk gece ormanda dövüştüklerinde Sel, Nick'i değil beni hedef almıştı. Kral Büyücüsü Yemini, kendi yok oluşunu riske atmadan Nick'i asla yaralamaya *niyetlenemeyeceği* anlamına geliyordu ama Nick'in Sel'e zarar vermesini engelleyecek hiçbir şey yapmıyordu. Bu güç dengesizliğiyle birlikte büyümüşlerdi ama Nick'in bunu istismar etmesini asla beklemezdim. Bu şekilde değil.

Sel, Nick'in şiddeti önemsizmiş gibi omuz silkiyor ama omuzlarından, boynundaki kabarık damarlardan gerginlik yayılıyor. Kıkırdıyor, sonra da bir elini çenesine götürerek yüzünü buruşturuyor. "Hm. Henüz Arthur'un gücüne sahip değilsin ama sanırım neredeyse çenemi kırıyordun. Uyandığında vereceğin zararı bir düşünsene."

"Bu gece Bree ile birlikte olmak istemenin nedeni bu muydu? Yapılarında Fage'imi tehdit etmek için mi?" Nick'in 1'leri iki yanında titriyor. "Bana meydan okumak için mi?"

Kral Büyücüsü kaşlarını çatarak başka tarafa bakıyor ve ben de öfkesinin gerçekte nereye yöneldiğini görüyorum: kendisine. Hata yapmış ve yetenekleri onu hayal kırıklığına uğratmış -tıpkı Lord Davis'in o gece ormanda önerdiği gibi. Ve işte Lord Davis'in oğlu, bu başarısızlığa tanıklık ediyor ve onu cezalandırıyor.

Ayağa kalkıp onu savunma isteği duyuyorum ama ne diyebilirim ki? Ben köstebek değilim. Ben bir uchel değilim. Ne olduğumu bilmiyorum ama Nick için bir tehdit değilim. Yine de... içimde ondaki bir şeyi tanıyan bir şey var.

Nick alçak sesle, "Ondan uzak dur," diye emretti. "Excalibur ya da değil, Çağrılı ya da değil, bir daha böyle bir şeye kalkışırsan..." Cümleyi tamamlamıyor ama

Sonuçlar havada asılı kalıyor, hepimiz onları hayal edebiliyoruz. Nick çenesini kaldırdı. "Beni anlıyor musun *Mingsmage*?"

"Evet." Sel'in gözleri Aat ve okunamaz hale gelene kadar kararıyor. "Efendim."

Nick tek kelime etmeden dönüyor ve bana doğru yürüyor. Onunla ilgili her şey titreşiyor, adrenalın ya da öfkeyle, emin değilim, ama gözleri benimkilerle buluştuğunda, bildiğim okyanusa doğru yumuşuyorlar. "Ayakta durabilir misin? Seni William'a götürmeliyiz."

Başımı sallıyorum ama beni kaldırmak için uzandığında elini sallıyorum. "Yürüeyilirim." Yine de bir kolunu kaburgalarıma dolayarak ağırlığının çoğunu kolayca alıyor ve Loca'ya doğru dönüyoruz. Tor ve Sarah bir tarafa, Evan da diğer tarafa düşüyor. Bizi kuşatıyorlar, fark ediyorum. Korunmak için.

Yolda yürürken, arkasına bakan tek kişi benim.

Üç Gölge Doğumlu toz yığını etrafında havada dönüp, sonra da kıvılcımlar saçarak yok olurken, Kral Büyücüsü ve ben bir kez daha göz göze geliyoruz.

3

"KAŞINIYOR."

"Seni şikâyetçi biri olarak görmedim," diye mırıldanıyor William, elleri kollarımın üzerinde gezinirken.

"Ben şikayetçi değilim."

"Mhm-hmm." William son deri parçasının yeni bir yara izinin üzerine kapanmasını izlemek için eğiliyor. Bileğiyle bir bükme hareketi yapıyor ve parmaklarını ve kolumu kaplayan gümüş aether sessiz bir patlamayla kayboluyor. "Bu kadar yeter. Yara izi olmadan uyanacaksın. Bir dahaki sefere kollarımı iyi durumda tutmaya çalışır mısın?"

O çalışırken on dakika boyunca gümüş bir hastane tepsisinin üzerine eğildim. Nihayet battaniyelerin altında yatağa uzanmak iyi hissettiriyor, ama sonra ağrıların geri kalanı hemen daha belirgin hale geliyor. Başım yastığa çarptığında homurdanıyorum. William yumuşak, hoşnutsuz bir ses çıkarıyor. "Bu çürükleri iyileştirmek için aether kullanabilirim."

Yanaklarım ısındı. "Kıçımda ve sırtımda olanlar mı? Ben iyiyim."

Gözlerini deviriyor. "Ben bir tıp uzmanıyım ya da yakında olacağım. Fre-med, Gawain'in Soyu olmanın yanı sıra, hatırladın mı?" Parmaklarını oynatıyor. "Çifte şifacı."

"Yani" -başımın etrafındaki yastıkları kaldırdım- "seninle iç çamaşırlarıma kadar rahat hissetmem gerektiğini mi söylüyorsun?"

William, gri gözleri düşünceli bir şekilde, "Kimseye rahat olması gereken şeyleri asla söylemem," diyor. "Ben sadece bağlamı araştırıyordum. Eğer yardımı olacaksa, mutlu bir şekilde aşığım ve hiç ilgilenmiyorum."

Yorgunluğuma rağmen sırtıyorum. "Öyle mi? Şanslı kişi kim?"

"Efsane doğumlu olmadığı kesin." William sıcak bir şekilde gülüyor. "Tarikat içinde biriyle çıkmak beladan başka bir şey değildir."

Canlandım. "Nedenmiş o?"

"Kan bağları, yeminler, miraslar? Fick one." William masayı çeker ve diğer yatağa yaslanır. "Fages Fages'le çıkabilir, kolay. Sincapların Sincaplarla çıkması birdir ama zordur. Bir Squire'in görevi Scion'larını korumaktır ve bu bağ koparılamaz, kutsaldır. Savaşta bir Silahtar partnerinin iyiliğini Dölününkinden üstün tutamaz ve Savaşçı Yemini sonsuza dek sürer, uygunluk süresi bittikten ve miraslar ortadan kalktıktan sonra bile. Kim zaten duygusal ve sihirsel *olarak* başkasına bağlı olan biriyle ömür boyu birlikte olmak ister ki?"

Yüzümü buruşturuyorum. "Kulağa korkunç geliyor."

"Öyle." Alçak sesle ısılık çalıyor. "Seçim Galası'nda insanların ağzından çıkan kıskanç lafları duymalısın. Hepsi sipariş kinleri, dedikodu ve drama. Ama bu bile... garip ve uygunsuz." Başını iki yana sallıyor. "Scion'larla çıkmak tamamen farklı bir oyun."

Daha fazlasını öğrenmeye hevesli bir şekilde bir dirseğimin üzerinde yükseliyorum. "Neden?"

"Aşağı yukarı altmış nesildir soyları yönetiyoruz... İşler karmaşıklaşıyor. Vekiller bir noktada devreye girip kurallar koymak zorunda kaldı. Düzen kanunu kan bağlarının kesişmesini yasaklıyor, yani bir Scion olabilecek ya da çocukları veraset çizgisinde bir Scion olabilecek hiç kimse arasında şakalaşmak yok. Eğer bunu yasaklamasalardı, etrafta iki, üç, dört soydan gelen bebekler olurdu. Sırada kimin olacağını ve soyun nasıl korunacağını takip etmek tam bir kaos olurdu. Hamileliğin yüzde yüz imkansız olduğu çiftler için daha kolay. Ama hamile kalabilen çiftler için? Onlar *korkuyor*. Hem de hiç eğlenceli olmayan bir şekilde."

"Bu..."

"Korkunç, biliyorum. Yine de modern bir 1n'amor gibi. Ortaçağın saray aşkı ideali, asla tamamlanamayan yüceltici aşk. O zamanlar çok romantik bir kavramdı. Ama bugün? Başka bir bölümde ilişkilerini saklayan bir Scion çifti olduğuna dair söylentiler vardı ama Vekillerin her yerde casusları var. Yakalandılar. Ve cezalandırıldılar." Son kelimedede kaşlarını çatıyor.

Eğer sorsaydım, William'ın bana Vekillerin yakaladıkları çiftlere ne yaptıklarını anlatacağını biliyorum, ama omuzlarından geçen ürperti bana cevabı istemeyebileceğimi söylüyor. Vekiller hakkında ne kadar çok şey duyarsam ve hem Onceborn hem de Legendborn hayatlarına ne kadar çok karıştıklarını ne kadar çok duyarsam, onlardan o kadar nefret ediyorum. Bölümdeki hiç kimse Vekillerden korkmadan ya da en azından seslerinde bir saygı olmadan bahsetmedi. Ne Nick, ne Sel. Lord Davis bile. Tarikatın kayıtlarını tutan, kan bağlarını kontrol eden ve Merlinleri şeytani suikastçılar ve hipnotizmacılar gibi dünyaya gönderen bu her şeye gücü yeten 1güçler kim?

Konuyu değiştiriyorum. "Peki... bir Scion'un kendi yaveriyle çıkmasına ne dersiniz?" "Russ ve Felicity gibi mi? Yoksa Tor ve Sar mı?" William eliyle bir iPy hareketi yapıyor.

kafasını. "Scion'ların Dublörleriyle çıkması işe *yarayabilir* ama ayrıldığınızı ve sonra da eski *foveuev*'inize bağlandığınızı düşünün. Sizi bilmem ama ben kendi aether kılıcımı yemeyi tercih ederim."

Tek yapabildiğim "Ah," demek.

"Ah," diyor," -William alaycı bir kaşını kaldırıyor- "sanki bu sadece boş bir sohbetmiş ve özellikle bir Scion'la olan ilişkisiyle *hiçbir* ilgisi yokmuş gibi."

"Sus."

William yine gülüyor. Onun gülüşünü seviyorum. Gri gözlerinin köşelerine küçük karga ayakları getiriyor.

"Peki" -kaşlarını şakacı bir şekilde oynatıyor- "kışını iyileştireyim mi, yoksa hala kontrol edeceğimden mi endişeleniyorsun?"

İçimi çekiyorum ve kot pantolonumu çıkarmak için aşağı uzanıyorum.

"İstersen beni kontrol edebilirsin. Sevimli *değilim*."

"Ha!" dedi. "Senden hoşlandığımı biliyordum."

İç çamaşırlarımı giyip yüzüstü yattığımda William başlıyor. Aether, hassas tenimin üzerinde cennet gibi hissettiriyor. Bir inilti duyuyorum.

"Biliyorsun," diyor William düşünceli bir şekilde, "birden fazla iblisle yüzleşmekten olabildiğince zarar görmemiş olsan da, seni getirdiklerinde hayati değerlerin her yerdeydi."

Görünüşe göre mezarlıkla Loca arasında bir yerde bayılmışım. Nick yolun geri kalanında beni taşımış ve sonra da asansörle hastaneye indirmişti. Uyandığımda Nick ve William, müstakbel kralın tedavim sırasında odada kalıp kalamayacağı konusunda tartışıyorlardı. Gözlerimi açtığımda Nick homurdanmış ve William'ı muayenesini huzur içinde bitirmesi için yalnız bırakmıştı. William pisliği süngerle temizledi, yaraları dezenfekte etti ve işe koyuldu.

"İlk başta şokta olduğunuzu tahmin etmiştim ama tam olarak öyle olmadı. Yüksek kan basıncı, artan oksijen seviyesi, sık nefesler, genişlemiş göz bebekleri. Bir iblis dövüşünden sonra adrenalin patlamasının tipik belirtileri. Bunları her zaman görüyorum. Savaş ya da kaç tepkileri doğası gereği yorucudur ve bir saat kadar sonra hayati değerler standart aralıklara döner. Ama senin değerlerin normalin altındaydı: gözbebeklerin daralmış, yavaş nefes alıyorsun, kalp atışların yavaş, vücut sıcaklığın düşük."

Alt dudağımı çiğniyorum, parmaklarımın etrafındaki parlayan kırmızı Aames'i ve Sel'in kendi aether'imi üretmekle ilgili söylediklerini hatırlıyorum. "Bu kötü bir şey mi?"

"'Kötü' burada öznel bir terim." William belimde özellikle ağrıyan bir noktanın üzerinde geziniyor. "Ama bu tipik değil. Sanki sistemin o kadar yoğun bir şekilde kırmızılaşmış ki, basitçe dengelemek yerine seni kış uykusuna sokmuş."

yoğun bir şekilde *yaşamak* bunu ifade etmenin doğru yolu gibi görünüyor. Yeminden sonra ilk kez duşa girdiğimde... dehşete düşmüş, bunalmış, üzgündüm ama hepsini bir duvarın arkasına atabilmişim. Bu gece mezarlıkta öfkeliydim ve tazı ile birlikte hayatım için dehşete düşmüştüm ve Aames kendi kendine kaybolmuştu. Sel haklı, bu işlerin nasıl yürüdüğü hakkında gerçekten hiçbir fikrim yok ve yardım için çok fazla seçeneğim de yok. Sel'in anlamama yardımcı olmaya çalışmak gibi bir niyeti yok, ben de bunu anlamak için onunla deney yapmak istemem. Nick'e söyleyebilirdim ama... bu gece inanılmayacak kadar kızgındı. Ve Tor'un Uyanışı'ndan sonra korkmuştu. O ve binadaki diğer herkes gergin. Ona başka bir sürpriz yapmanın iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum. Belki Patricia-

Kapı açılır ve Nick içeri girer. "Hey, Will, bu-"

Çılgılık atıyorum ve ince battaniyeyi tüm vücudumun üzerine çekerek bir top haline geliyorum. Yeterince hızlı değil. Nick'in yüzü yaz çileği kırmızısına döndü. Kesinlikle kışımı gördü. Ve sırtımı. Ve sütyenimin askılarını. Ve belki biraz da yan göğsümü.

Boğuk bir sesle "Özür dilerim!" der ve kapıyı arkasından çarparak koridorda kaybolur.

"Ugh!" Yüzümün de saklanabilmesi için çarşafı daha yukarı çekiyorum. William sanki bir kapıymış gibi kumaşa vuruyor. "Anlamadım?" Sadece gözlerim görünecek şekilde aşağı çekiyorum. "Ne?"

Gözleri parıldıyor. "Geçmiş yüzyıllarda *bazı* saray mensupları, seçkin bir kralın kendilerini 'kazara' çıplak görmesinden başka bir şey istemezdi."

"Kapa *çenen*i, William!"

Tamamen iyileştiğimde, tek hissettiğim yorgunluk oluyor. Sadece kendi yatağımı istiyorum. William'a teşekkür ediyorum, o da beni asansöre götürüyor. Nick bizi yukarıda karşıladı. Yanakları hâlâ kızarmış ama yaz çileğinden çok şeftali renginde.

William kolumu sıkıyor. Rezidans katına çıkmak üzere tekrar asansöre bindiğinde, kapılar kapanmadan önce bana göz kırpmıyor. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara, *court*iev *Matthems*."

Nick'in kafası karışmış ifadesi asansörle benim aramda gidip geliyor, ama ben onu geçiştiriyorum. "William, William oluyor."

Aesh'imın tesadüfen görüldüğünden bahsetmemeye karar verdiğinde rahatlıyorum. Bunun yerine beni kollarıyla sarıyor ve alnıma bir öpücük konduruyor. Rahatlatıcı olması gerekiyordu ama tenimdeki dudakları beni ürpertiyor, tüylerimi diken diken ediyor. "İyi olduğuna emin misin?"

Başımı sallıyorum ve göğsüne yaslanıyorum. Şu anda sadece ona sarılmış olmanın tadını çıkarmak, yeni gömleğinin temiz kokusunu içime çekmek istiyorum. "Bütün gün uyuyabilirim ama iyiyim."

Yüzümü incelemek için geri çekiliyor, başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdiriyor. "Sel'le yalnız gitmene asla izin vermemeliydim. Bu benim üçüncü kuralımdı ve ben onu çiğnedim."

"Herkesin önünde sana meydan okudu," diye karşı çıktım.

"Bir daha olmayacak. Yemin ederim." Yeminini mühürlemek için beni yumuşak, kalıcı bir öpücük için kendine çekiyor.

Bu çocuk göğsümü ağrıtıyor.

"Hadi seni eve götürelim."

Sabahın erken saatlerinde bulutların arasındaki çatlaklardan süzülen ışık, açık ve sessiz fuayeyi uykulu bir güneşle aydınlatıyor. Fuayenin girintili çıkıntılarında birinde bir bankta oturan iki kişi bizi selamlamak için ayağa kalkmadan önce sadece birkaç adım atmıştı. Adamlar gölgelerden çıkmadan önce Nick'in kolunu bırakıyorum ve Nick'in çıkardığı küçük hayal kırıklığı sesi içimi ılık kabarcıklarla dolduruyor.

"Bree!" Greer yanında Whitty'yle birlikte öne atılıyor, yüzlerinde endişe okunuyor. Beni kollarına aldılar, sonra geri çekilip bana baktılar. "*Hellfoxes?*"

"Sar, Sel'in aether'ını aldıklarını mı söyledi?" Whitty soruyor. "Silahlarından mı?" Greer onun koluna hafifçe vurur. "Şu anda Bree için endişeleniyoruz, Whitlock."

Whitty Aushes. "Özür dilerim. İyi misin, Matthews?"

"Ben iyiyim, gerçekten." İyileşen, kaşınan kollarımı ovuyorum ve loş fuayeye bakıyorum. Diğer tüm Fage'ler yatakhanelerine dönmüş, Efsane Doğanlar da üstümüzdeki iki koridorda yataklarına girmişlerdi. "Hepinizin beni beklemesine gerek yoktu."

"Sen ve Sel bir saatten fazladır ortalıkta yoktunuz," diyor Greer, Nick'e sözlerinin yarattığı gerginliği fark edecek kadar yakın durmadan, "ve ikiniz de telefonlarınıza cevap vermiyordunuz. Kimse davanın bittiğini, devam ettiğini ya da ne olduğunu bilmiyordu. Sonra biz beklerken Tor ön tarafta yere yığıldı, herkes çıldırmaya başladı-"

Whitty, Nick'in yüz ifadesini fark eder ve Greer'ın omzuna vurarak onları durdurur.

Sözlerini zihnimde evirip çeviriyorum, bir an için nutkum tutuluyor. Gecenin nasıl başladığını tamamen unutmuştum. Çöpçü avı, duruşma, turnuva. Doğru ya.

Ben hâlâ yeniden ayarlama yaparken Nick beni içeri aldı. "Sen, Vaughn ve Whitty listede açık ara en çok nesneyi buldunuz, onları Sydney, Greer ve Blake takip ediyor.

Carson sadece iki nesne buldu ve Spencer"- kaşlarının arasında bir çizgi belirdi
-"Sel'in tazılarından biri tarafından kısıtırıldı. İkisi de bayıldı."

İçeride William, Kral Büyücüsü'nün henüz eve dönmediğini söyledi. Acaba Nick'le yaptığı dövüşten sonra bir yerlerde yaralarını mı sarıyor?

"Geriyeye sadece savaş duruşması kaldı," diyor Whitty esnemeye çalışarak.
"Perşembe günü olduğunu duydum, her şey bu şekilde ilerliyor."

"Perşembe mi?" Mırıldanıyorum. Lord Davis hızlandırılmış turnuva programını açıkladığında, altı hafta en azından bir silahla nasıl *düzgün* dövüşüleceğini öğrenmek için yeterli bir süre gibi gelmişti. Belki sopa. Ama bugün cumartesi. On beş günde ne öğrenebilirdim ki? "Altı haftaya ne oldu?"

Nick yanımda duruyor. "Bu Tor çağrılmadan önceydi."

"Üzgünüm Bree," diye mırıldanıyor Greer, ağırlıklarını bir ayaktan diğerine kaydırarak. Whitty yüzünü buruşturuyor, ifadesi sempatik. İkisi de benim bildiğimi biliyor, yani son duruşmada başarılı olma şansımın neredeyse hiç olmadığını. Greer ve Whitty vedalaşıp ön kapıdan çıkıyorlar. Kalbim sıkışarak gidişlerini izliyorum.

"Şimdi bırakabilirim."

Nick iç çekerek, "Sadece sen istersen," diyor ve parmaklarımızı birbirine doluyor. Ona sorgulayan bir bakış gönderiyorum ve o da omuz silkiyor. "Sen aşağıdayken birkaç telefon görüşmesi yaptım. Beni eğiten Liege'lerden birinin -iyi olanlardan birinin- grup için eğitim seanslarını yönetmesini istedim. Gillian sağlam biri. Ona güveniyorum."

"O bir mucize işçisi mi?"

Ağzının kenarı kalkıyor. "Daha iyi. Kay'ın eski Scion'u. Perşembe günü her maçı kazanmana gerek yok. Sadece kaybetmen gerekiyor."

İçimi çekiyorum ve başımı sallıyorum. "İyi kaybetmek normal kaybetmeye çok benziyor." "İkisi aynı şey değil," diye mırıldanıyor, başparmağı başparmağımın üzerinden geçiyor.
parmak eklemleri. "İnanın bana."

Fuayenin ortasında duruyoruz ve güneş ilerlerken ve sabahın erken saatlerinde kuşlar güne başlarken pencerelere bakıyoruz. Yanımdaki Nick'e bakıyorum, başı arkaya eğik ve gözleri kapalı, sarı saçları ışıktaki altın rengine dönmüş. Yüzü içeriden aydınlatılmış gibi görünüyor. Onu bir tablodaki kral gibi hayal etmeye çalışıyorum, asil ve sert. Neredeyse görebiliyorum. Özellikle de bu geceden sonra. Belki de ona anlatmaya çalışmalıyım. Bana ne olduğunu açıklamalıyım.

"Nick?"

"Hm?"

"Sel'in yaptığı yanlıştı..." Nick geriliyor ama başını eğip bana bakıyor. Gözlerindeki öfke ve korumacılığın karışımı nefesimi kesiyor. William'ın söylediği gibi yavaş olan kalbim, göğsümün içinde güneş gibi uyanıyor. Bunu görmezden geliyorum, sadece bunu söylemek için. "Ama insanlara yalan söylüyorum. Herkesle aynı sebeplerden dolayı burada değilim ve bunu ikimiz de biliyoruz..."

Nick'in gözleri ikiz mavi ay gibi parlıyor. "Ne demek istiyorsun?"

Ne demeye çalışıyorum? "Haklı olduğu bir nokta var. Ben buraya ait değilim. Ben bir... dikkat dağıtıcıyım." Kelimeleri yüksek sesle söylediğim anda gerçekmiş gibi hissediyorum.

Nick'in kafası ona tokat atmışım gibi geriye gitti ve gözleri Aash'a döndü. "Sel güçlerini bu bölümün bir üyesini doğrudan öldürmek için kullandı! Eğer Efsane Doğumlu olsaydın, Hizmet Yemini onu diri diri yakardı. Babam burada olsaydı ona ne yapardı biliyor musun?"

Gözlerimi kırıştırdım, sertliği karşısında irkildim. "Evet, ama sana zarar vermek için burada olduğumu sandı, Nick! O sadece işini yapıyordu. Kendiniz de söylediniz, ben bir anormalim. Yapabildiğim şeyler-"

Ağzıma bir parmak bastırıyor. "Burada olmaz."

Adam haklı. Yukarıdan biri kapıyı açtığında yankılanan fuaye tam olarak ses geçirmez değil. Sesimi alçaltıyorum. "Sel bana zarar vermedi."

"Yaralanmanın sebebi o!" diye ısrar ediyor sert bir fısıltıyla.

"Hayır, o değil," diye karşı çıkıyorum.

İnanamayarak gülüyor ve iki elini saçlarında gezdirmek için beni serbest bırakıyor. "Şu anda onu nasıl savunuyorsun?!"

"Ben değilim." İnledim. "Sel peşime köpeğini takmamalıydı ama tetikte olmakta haksız değil. O cehennem tilkilerini görmedin Nick. Efsane Doğanlar'ın silahlarını ve zırhlarını yiyecekler, çalacaklar. Hepinizi *çaresiz bırakacaklar*-"

"İşte bu yüzden Kral Büyücümü *kontrol* edebilmem gerekiyor," diye karşılık verdi. "Ve şu anda *ona ihtiyacım yok*. Güvenmiyorum!"

"Ama-"

Ellerimi tutuyor, gözleri loş ışıktaki yalvaran bir ifadeye bürünüyor. "Eğer Camlann geliyorsa ve ben kral olursam, zor kararlar vermek zorunda kalacağım, Bree. Ama bu kararlar asla bizi birbirimize düşürecek türden kararlar olmayacak.

ya da Shadowborn kadar kötü davranamayız. Rakiplerimizin bizi pervasız canavarlara dönüştürmesine izin veren bir lider olmayacağım ve Sel de bu gece tam olarak bunun olmasına izin verdi. Öfkesinin ve korkusunun gerçekleri algılayışını çarpıtmasına ve onu en kötü haline dönüştürmesine izin verdi. Eğer yenik düşerse-" Kısa kesiyor. Parmaklarımı kavırıyor, dudaklarını elimin arkasına bastırabilmek için çeviriyor. "Bu, savaşa götürmeye razı olabileceğimiz türden bir savaşçı değil."

Kelimeler göğsümde takırdıyor. "Ne demek istiyorsun? Ne yapacaksın? Sen... sen..."

Alnını benimkine yaslıyor ve derin bir nefes alıyor. "Ne yapacağımı bilmiyorum, B. Şu anda bildiğim tek şey ikimizin de dinlenmeye ihtiyacı olduğu. Bütün gece ayaktaydık. İyileşmen gerek. Antrenörün on iki saat içinde burada olacak, öğle yemeğine kadar babamı aramalıyım..." Yanağıma yumuşak bir öpücük daha konduruyor. "Seni eve bırakayım mı?"

Zayıfça başımı sallıyorum çünkü Nick haklı. İkimiz de yorgunuz ve belki de şu an bir krallığı yönetmek, bir Kral Büyücüsünü cezalandırmak ya da bir insanı canavar yapan şeyler hakkında ciddi tartışmalar yapmak için uygun bir zaman değil.

Ama nasıl hissettiğime dair hiçbir şey -her şeyin nasıl hissettirdiği- doğru gelmiyor.

32

Cumartesi günleri için Tanrı'ya şükürler olsun.

Öğlene kadar uyuyorum ve o zaman bile kendimi yataktan ancak mesanem ve guruldayan midem dönüşümlü rahatsızlık sancılarıyla protesto etmeye başladığı için sürüklüyorum. Banyonun aynasındaki görüntüme bakıyorum ve ürperiyorum.

William yaralarımı iyileştirmiş olabilir ama hâlâ cehennem yaratıklarıyla dövüşen biri gibi hissediyorum. Sanırım aether bile bunu 1 katına çıkaramaz. Eşarbımın altındaki karışık, terden keçeleşmiş bukleler, gözlerimin altındaki torbalar ve sabah nefesi arasında *kendimi* bir *cehennem* yarattığı gibi *hissediyorum*.

Sıcak bir duş, dişlerimi fırçalamak ve saçıma biraz su ve saç kremi sürmek harikalar yaratıyor. Hala havlunun içindeyim, boynumdan aşağı su damlıyor, tanımadığım bir numaradan bir grup mesajı aldığım da.

Ben Tor, Pagelings. Akşam yemeği 5'te, eğitim odaları 6'da açılıyor. Liege Roberts ve Liege Hanover bize katılacak. Uygun giyinin. Geç kalmayın. Bizi utandırmayın.

Uykulu kampüsten yemekhaneye doğru yürürken, geçen hafta başıma gelen onca şeye rağmen dünyanın nasıl olup da dönmeye devam ettiğine dair sessiz bir hayranlık duyuyorum. Teknik olarak sonbaharın başlamasına üç hafta var ama yaz sonu sıcaklarının bunaltıcı uğultusu çoktan dağıldı. Gökyüzü sakın bir maviye bürünmüş durumda.

Bulutlar ve bu gece bir süvetere ihtiyaç duyabileceğim kadar serin. Uzaklarda bir yerde Tar Heels bandosu yarınki iç saha maçı için prova yapıyor. Öğrenci grupları için Ayers dağıtan tanımadığım çocukların yanından geçiyorum. Sürekli bir öğrenci akını, ders çalışmak için çimlerden kütüphanelere doğru ilerliyor, çünkü başıma ne gelirse gelsin, dersler hala devam ediyor. Salı günü İngilizce'den çalışmadığım bir sınav var. Perşembe günü hazır olmadığım bir duruşma var. Nick-erkek arkadaşım mı? Suç ortağım mı? Tekrar öpmek istediğim ortak komplocu - modern bir krallığın tahtına çağrılmaktan bir Scion uzakta. Yarı iblis bir büyücü içimde mistik enerji yaratabildiğimi iddia ediyor ve haklı da olabilir ama öyle olsa bile ne olduğum hakkında hiçbir fikrim yok. Tüm bunlara rağmen gezegen hala dönüyor.

Telefonum elimde vızıldıyor. Arayan Patricia, öğleden sonra saat birde Arboretum'da özel bir seans için buluşup buluşamayacağımızı sormak için mesaj atıyor. Zaten kampüsteyim, o yüzden kabul ediyorum.

Duş sırasında Patricia'yı iyi tanımasam da ona güvendiğime karar verdim. Sel, kırmızı Aames'imın Merlinlerin anladığı şekliyle aether yasalarını çiğnediğini söyledi. Patricia Tarikat'ın kuralları dışında hareket ediyor ve kökü muhtemelen onların yasalarının da dışına çıkacak şekilde kullanıyor. Tarikat'tan hoşlanmıyor olabilir -ki bu adil de sayılır- ama annemin gizli hayatı hakkında bana Tarikat'ın gösterebileceğinden çok daha fazlasını gösterdi. Benim sihrimi anlamak, annemin kendi sihrini ve oradan da Tarikat'a ilk etapta nasıl bulaşmış olabileceğini anlamamanın anahtarı olabilir.

Nick de mesaj atıyor. Kalkıyorum. Sen nasılsın?

Aynen. Öğle yemeği için yemekhaneye gidiyorum. Buluşmak ister misin?

Üzgünüm, gelemem. Babam dün geceyle ilgili tüm gelişmeleri öğrenmek için birazdan arayacak. Pek hoş olmayacak.

Yüzümü buruşturuyorum. Lord Davis'in ne diyeceğini hayal bile edemiyorum. Acaba Nick babasına Sel'le olan her şeyi anlatacak mı, yoksa bazı ayrıntıları saklayacak mı? Ya da kasabaya dönene kadar bekleyecek mi? Neredeyse yemekhanenin kapısına varmıştım ki, ikimiz arasında dün gece yaşananların bir kısmını saklamak için bir nedeni olan tek kişinin *ben olduğumu* fark ettim. Nick'in kızıl büyücü Aames'ten haberi yok, bu yüzden raporunu sansürlemek için bir nedeni yok. Bu beni rahatsız ediyor.

Sırrımı koruyacağını bilsem de, onunla paylaşmaya hazır hissetmiyorum. Ama en azından bu şekilde, benim için yalan söylemek zorunda kalmayacak. Bunu zaten yeterince yapıyor.

İki hamburger ve büyük bir porsiyon peynirli patates kızartmasıyla dolu midemle Patricia ile buluşmak üzere Arboretum'a doğru yola çıkıyorum.

Oraya gittiğimde, benden sadece birkaç yaş büyük genç bir Siyah kadınla oturduğunu görünce şaşıyorum. Yuvarlak gözlüklerinin ardında iri, koyu renk gözleri, kıvılcıllı-kahverengi teni ve tepesinde geniş, yumuşak bir pufa dönüşmeden önce kafa derisine doğru kaygan ve sıkı bir şekilde uzanan saçları var.

"Bree." Patricia ayağa kalkar, genç kadın da öyle. "Bu Mariah, buranın çömezlerinden biri ve aynı zamanda bir pratisyen."

Bu kıza bakıyorum, kıskançlık ve merak içimi kemiriyor, eski yaraları deşiyor. Kökleri biliyor çünkü annesi ona öğretmiş.

Onun yerinde olabilirdim.

"Terapinin güven verici olması gerekmiyor mu?"

Patricia başını eğiyor. "Bu normal bir seans olmayacak. Dün mezarlıkta olanlardan sonra, annenizin ve sizin hikayenizin temeline inmek için biraz yardıma ihtiyacımız olabileceğini fark ettim. Mariah'ya yürüyüşümüz sırasında yaşadıklarının bir kısmını araştırmak için bugün bize katılıp katılamayacağını sordum. Söyleyeceğin her şeyi gizli tutacak. Seni hazırlıksız yakaladığım için özür dilerim." Özrü samimi görünüyor. "Mariah'nın bu kadar kısa sürede bize katılabileceğinden emin değildim. İstersen yalnız da buluşabiliriz?"

Yüzünde ne bir aldatma var, ne de bir manipölasyon. Ciddiydi. Mariah da başıyla onaylıyor. İstesem onu gönderebilirim. Ama bunu yaparsam, cevap alamam.

"İne," diye mırıldandım.

Mariah gülümsüyor, öne çıkıyor ve avucunu uzatıyor. "Merhaba, Bree." Elini sıkıldığında, gözbebeklerinin siyahı kocaman açılıyor. "Vay canına. Ölüm seni iyi tanıyor," diyor, sesi nefes nefese ve alçak.

Elimi onunkinden çekiyorum, avuç içimden yeni iyileşmiş dirseğime doğru bir ürperti yayılıyor. "Ben de memnun oldum?"

"Benim hatam," diyor özür dileyerek ve elini ıslatmış gibi sallıyor. "Ben bir medyumum. Seni korkutmak istememiştim."

Gözlerim açıldı. "Ölü insanlarla konuşabiliyor musun?"

"Neden ilk biz oturmuyoruz?" Patricia araya giriyor ve bankın yanındaki battaniyeyi gösteriyor, orada üç tane kafeterya kutusu var.

Mariah, Patricia'nın önerisini tartışmasız kabul ediyor, bu yüzden benim de kabul etmem bekleniyor gibi görünüyor. Patricia zarıfçe diz çöküp bacaklarını ve eteğini bir kenara çekerken Mariah bağdaş kuruyor. Battaniye yumuşak ve yıpranmış, altındaki çimen ve toprak da öğleden sonra güneşinin sıcaklığını taşıyor.

Öğle yemeği tekliflerini reddettikten sonra Mariah kutulardan birine uzandı. "BSM üyesi misin?"

"BSM?"

Hoş bir şekilde gülümsüyor. "Siyah Öğrenci Hareketi. Yemekler ve etkinlikler için buluşuyoruz ve Union'da bir odamız, bir dergimiz, performans gruplarımız, komitelerimiz var. Oldukça havalı. Pek çok yolu var."

"BSM olduğunu bilmiyordum," diye mırıldanıyorum, battaniyenin üzerinde kayarak. Başka bir grup, ait olunacak başka bir yer, ama bu sefer bir sır değil. Artık babamı duyabiliyorum. *Bir topluluğa ihtiyacın var, Bree.*

Yüzümü okuyan Patricia bana güvence verdi. "Bu sadece okulun ilk haftası, Bree. Her şeyi ve herkesi bulamadıysanız kendinizi hırpalamanıza gerek yok."

Yüzlerindeki nazık zarafet ve sıcaklık beni boğazımdan yakalıyor ve yüzüm kontrolüm dışında minnettar bir ifadeye bürünüyor. Derin bir nefes alıyorum, sonra Patricia'ya titrek bir gülümseme veriyorum. Mariah bana BSM hakkında daha fazla bilgi veriyor ve beni gelecek haftaki toplantıya davet ediyor, ben de onun bölümünü soruyorum, çünkü kampüsteki herkesin ilk sorduğu soru bu.

"Sanat tarihi," diyor kızarmış biftek ısırıkları arasında. "Ailem ilan ettiğimde pek heyecanlanmadı ama bu yaz Paris'te yurtdışında okudum ve Musée d'Orsay'de küratörlük ve arşiv stajı yaptım. Bunun yardımı oldu."

"Eminim." Yurt dışında eğitim almayı hiç düşünmemiştim. EC öğrencileri Carolina aracılığıyla başvuramıyordu ama lise öğrencileri için değişim programları vardı.

"Peki ya sen?"

"Ben Erken Kolej'deyim, bu yüzden gerçekten bir ana dal ilan etmiyoruz. Çok sayıda liberal sanat dersi ve önkoşul alıyoruz."

Mariah yüzümü incelemek için öne doğru eğiliyor, ağzı ve gözleri endişeyle doluyor. "Çok gençsin! Fark etmemiştim."

Omuz silkiyorum. "Ben uzunum."

"Hayır," diyor sandviçini yaralamışken duraksayarak, "kastettiğim bu değildi. Demek istediğim, ölümle bu kadar içli dışlı olmak için çok gençsin."

Cenazeden beri kimsenin böyle bir şey söylediğini duymamıştım. İkisinin arasına tekrar bakıyorum ve acıma duygusunu görüyorum. "Özür dilerim, bana bir daha nasıl yardım edeceksiniz?" diye cevap vermeden önce duvarım kalktı.

Fatricia kendi sandviçini bir kenara koyar. "Bree, dünkü yürüyüşümüz sırasında birkaç şey netleşti. Birincisi, sende de kökün bir dalı var, bu dal sana kökü ham haliyle görme yeteneği veriyor. İkincisi, Louisa'nın anısında bana açıkladığın şey, yani Yuvarlak Masa Tarikatı'nı tanıdığın. Eğer bu doğruysa, o zaman şu anda burada oturuyor olmanızın tek nedeni Tarikat'ın yapabileceklerinizden haberdar olmamasıdır. Yanılıyor muyum?"

Bakışları altında irkildim ama başımı salladım.

"Rahatladım," diyor Patricia iç çekerek. "Halkımız, evlerinde çalışırken ve bebeklerine bakarken bile yeteneklerimizi onlardan saklamayı zor yoldan öğrendi."

Bunu hiç düşünmemiştim ve daha önce sormadığım için kendimi aptal gibi hissediyorum. Rootcrafter'lar yapabildikleri her şeyi, her zaman, Scion'lardan, Sincaplardan, Fage'lerden... ya da İlk Yemini eden ve Görme yetisine sahip olan herkesten nasıl sakladılar? Patricia yüz ifademi okudu.

"İstedikleri zaman görünmez olabiliyoruz," diyor kuru bir sesle. "Rootcraft onların kökenlerini, görevlerini ve kavşak yaratıklarıyla savaşmak için 'aether'larını nasıl kullandıklarını biliyor. Ayrıca güç kullanan yabancılara ne yaptıklarını da deneyimlerimizden biliyoruz. Onları nasıl götürdüklerini, hapsettiklerini ya da daha kötüsünü."

"Tarikat'tan kimseye senden bahsetmedim," diyorum hemen, "eğer endişelendiğin buysa."

Bir elini benimkinin üzerine koydu. "Öyle olacağını düşünmemiştim. Ama yine de onların yanına her gittiğinde tehlikedesin."

"Biliyorum," diye mırıldandım.

"O zaman neden yapıyorsun?" Mariah yüzünde şaşkınlık ifadesiyle soruyor. "İyi çocuklar kulübüyle takılmanın yanı sıra ne olduğunu saklamak mı? Kendini onlar için uygun bir şekle mi sokuyorsun?" Burnunu kırıstırıyor. "Kulağa *yorucu* geliyor."

Beklenmedik bir yumruyla yutkunuyorum, çünkü o haklı. Vaughn'un bana hala bakışları. Yemin ettiğim gece Tor'un sözleri. Locanın etrafında takılan elenmiş Fage'lerden birkaçının bana bakışı. Neden Nick'in Fage'i olduğum konusunda Vaughn'la aynı şeyi düşünüp düşünmediklerini merak etmek için ne kadar enerji harcadığımı - bunun cinsiyet, ırk ya da her ikisi olduğunu. Nick'in kuralları ve benim zaten her gün yanımda taşıdığım kurallar arasında, bu çok yorucu. Tarikat'ın tamamen beyaz olmadığını, Sarah'nın da orada olduğunu iddia edebilirim ama sonra babası ve akşam yemeği partileri hakkında söylediklerini hatırlıyorum ve tekrar yoruluyorum. İkisi de benim yaptığım akrobasi hareketinin bir versiyonunu yapıyor: Köpekbalıklarının olduğu bir suda nasıl hayatta kalacağınızı öğrenmeye çalışıyorsunuz, çünkü buna mecbursunuz.

Mariah ve Fatricia'nın yanında bunların hiçbirini hissetmiyorum. Alice benim güvenli alanım, evim ve bu asla değişmeyecek. Ama sadece Siyah kadınlarla bir araya gelmeyi *aylar* oldu ve bu sadece güvenli değil, aynı zamanda... bir rahatlama.

Şu anda onlara yalan söylemek belimi kıracakmış gibi geliyor. Ve ben belimin kırılmasını bekleyemem. Şimdi olmaz.

"Annemin ölümünün bir kaza olduğuna inanmıyorum," diye başlıyorum ve gözleri büyüyor. "Geçen hafta bir anımı kurtardım. Öldüğü gece, onların büyücülerinden biri -Merlin- hastanede benim ve babamın anılarını sildi ve nedenini bilmiyorum. Tarikat'ın onu öldürmüş olabileceğine, buraya kayıtlıyken onu hedef haline getiren bir şey olduğuna inanıyorum. Gerçeği öğrenmek için onların inisiyellerinden biri oldum ama onlarla birlikte değilim. Onlara karşıyım."

Sözlerimi bitirdikten sonraki sessizlik anında rüzgâr Fatricia'nın atkısını, Mariah'nın ve benim buklelerimi topluyor. İkisinin de şüphelerimi reddetmemesi, hatta sorgulamaması Tarikat'ın itibarı hakkında bir şeyler söylüyor. İkisinin de ifadelerinde aynı duygu geçiyor, adını koyamayacağım kadar hızlı.

İlk konuşan Fatricia. "Peki kanıtınız var mı?"

"Annem buradayken kampüste yaşanan bir olayla ilgili Ruth'un anılarına sahibim. Eğer Denemelerini geçersen, onların dünyasında bir unvan kazanacağım ve onlar da

Bana güvenin. Daha fazla soru sorabilirim, cevaplar alabilirim ve sonra kanıt bulabilirim." "İntikam mı istiyorsun?"

Göz kapaklarım kapandı. Bu özel kelime ağzımdan hiç çıkmamıştı. Ama gerek de yoktu, değil mi? Bir şekilde hep oradaydı. İntikam, misilleme, adalet. Ama bu kelimeler bile yeterli değil, diye fısıldıyor küçük bir ses. Yeterince derin hissettirmiyorlar. Yeterince büyük.

Nick'e ne dedim ben? *Yaptıklarından dolayı onları cezalandır.* "Eğlenceli" daha iyi hissettiriyor.

Eğlenceli hissettiriyor... doğru.

"Bree? İstedğin bu mu?"

"Kimin sorumlu olduğunu bulmak istiyorum" -sözcükler derinlere gömdüğüm sessiz düşüncelerimden hızla geliyor- "kök yeteneklerimi, kazanacağım unvanı ve sahip olduğum bağlantıları kullanarak bu işe karışan herkesi adalete teslim etmek istiyorum."

Fatricia bana yakından bakıyor. "Hipnozlarına direnebileceğini mi söyledin?"

"Evet, eğer istersem." Fatricia ve Mariah endişeli bir bakış alışverişinde bulunurlar. "Ne oldu?"

Fatricia'nın kaş çatma çizgileri derinleşir. "Başka ne yapabilirsin, Bree?"

Ona her şeyi anlattım. Nasıl sadece Görü ya da mesmer direnci olmadığını. Dökümlerin kokusunu nasıl alabildiğimi. Sel'in bakışlarını tenimde nasıl hissettiğimi. Ve son olarak, onlara kızıl büyücü Aames'ten bahsediyorum.

Mariah'nın çenesi çoktan düşmüştü ama büyücü Aames'in ısırtığı onu devirmiş olmalıydı. "Vay anasını."

"Dil," diye azarlıyor Fatricia, ama yüzü de oldukça "kutsal bok" gibi görünüyor. Bordo şalıyla titreyen parmaklarını örtüyor, sanırım benden saklamak için. "Ve bu yeteneklerin için hiç bir atanı çağırmadın mı?"

"Hayır."

"Eğer bu güçleri ödünç almak istemiyorsanız, o zaman bir şekilde size bağlanmışlardır."

"Bana bağlı-" diye kekeliyorum, başımı sallıyorum. "Hayır. Yani, kime bağlı?" Tarikat ve güçleri hakkındaki uyarısı bir anda aklıma geliyor. "Benim bir Bloodcrafter olduğumu mu düşünüyorsun? Hayır, ben hiç-"

"Biliyorum," diyor Fatricia. "Mariah'yı bugün buraya bu yüzden çağırdım. Cevapları almak için."

Mariah Fatricia'ya başını sallıyor. "Şimdi kesinlikle anlıyorum," diyor ve sonra bana bir parmak gösteriyor. "Atalarınla konuşman gerekiyor."

İkisinin arasına bakıyorum. "Ciddisin, değil mi?"

Mariah'nın ağzının kenarı seğiriyor. "Diğer taraftan, bizden daha fazla bilgiye erişimleri var. Doktor Hartwood bu sabah beni aradığında, büyükannemin hediyesini bugün bana iletmesi için dua etmeye başladım. Bazen, eğer şanslıysam, diğer insanların da atalarıyla konuşmalarına yardımcı olabilirim."

Boğazım düğümleniyor, midem sıkışıyor ve parmaklarım dizlerimin yanındaki toprağı kavırıyor. Annemi gerçekten görebilir miydim? Louisa'ya yaptığım gibi onunla konuşabilir miydim? O gece neler *olduğunu* sorabilir miydim?

"Sen... annemle konuşmama yardım edebilir misin? Onu tekrar görmeme?"

Mariah'nın yüzü katlanıyor ve sorumu beklediğini anlayabiliyorum. "Adamlarını çağırmana yardım edebilirim ama kimin cevap vereceğini ben kontrol edemem."

Başımı sallıyorum ve gözyaşlarımı kırıştırarak uzaklaştırıyorum. Göğsüm keskin bir kayıp acısı ve beklenmedik bir rahatlama hissiyle dolu. Annemi tekrar gördüğümü hayal ettiğimde - ki bunun mümkün olduğunu hiç düşünmemiştim - ağzımdan aynı anda binlerce kelime dökülmek istiyormuş gibi hissediyorum. O kadar çok ki hiç konuşamıyorum.

Fatricia aklımı okumuş gibi öne doğru eğilip dizime dokunuyor. "Aşk güçlü bir şeydir, kandan daha güçlüdür, her ne kadar ikisi de içimizde bir nehir gibi aksa da. Sana cevap verebilir, ama vermese de seni hala seviyor."

Başımı sallıyorum ama duygularım içimde bir kasırga gibi dönüyor. "Nasıl çalışıyor?"

Mariah ellerini kucağında birleştiriyor. "Aile üyeleri arasındaki bağlantıyı güçlendiriyorum ve sonra istekte bulunuyorum. Bir çeşit sonar gibi. Yanıt veren atanız anneniz olabilir, büyük ebeveyniniz ya da büyük büyük ebeveyniniz olabilir, hatta daha da geriye gidebilir. Sinyal yeterince güçlüyse. Onlarla konuşmanıza yardımcı olabilirim."

Alt dudağımı kemiriyorum ve annemin çağrısına cevap vermek istemeyip istemeyeceğini merak ediyorum. Ölmeden önceki gece olduğu gibi bana hala kızgın olur muydu? Yaptığım şeyle gurur duyar mıydı? Durmamı ister miydi? İstese durur muydum?

"Tamam," diyorum sessizce.

Mariah, apraz bacaklarımız diz dize değene kadar yüzümü ona dönmemi işaret ediyor. Ellerimi ellerinin arasına alıyor ve gözlerini kapatıyor. Fatricia güven verici bir şekilde başını sallıyor ve ben de benimkileri kapatıyorum.

"Yavaş başlayacağız, Bree," diyor Fatricia. "Sadece annene olan sevgine odaklanacaksın."

Annemin bir görüntüsünü hafızamdan çekip çıkartıyorum ve hemen bir acı hissediyorum. Onu en sevdiği yazlık elbisesi içinde, pencereleri açmak için evimize doğru sürüklenirken görüyorum. Melodisiz bir şarkı mırıldanıyor. Oturma odamızdaki kanepede kitap okuyorum ve pencereyi açmak için başımın üzerinden uzandığında, bakır-kahverengi tenine karşı geniş, dişlek bir gülümsemeyle aşağı bakıyor. Gözlüklerinin ardında, gözlerinin köşelerinde sevgi, gurur ve şefkat yaşıyor. Gülümsüyorum, sevgimi geri gönderiyorum, ama başka bir şeye dönüşüyor ve keskinleşiyor.

"Sakin ol," diye fısıldar Fatricia. "Ona olan sevgine odaklan. şimdi bu sevginin b y kannene ve b y kbabana kadar uzandığını hayal et, sonra daha da geriye, nesilleri birbirine bağlayan güçlü bir iplik gibi. Mariah da bunu takip edecek."

izgi gibi.

Onun talimatlarına uymak için elimden geleni yapıyorum, büyükannemi annemin tarif ettiği gibi hayal ediyorum, ama bunu yaptığım anda keder içime işliyor.

Fatricia her zaman yaptığım gibi acımı hissetmiş olmalı. "Bree, her şey yolunda. Yavaşça nefes al. Biz buradayız; yalnız değilsin."

Dinlemiyorum. Tek düşünebildiğim *kayıp*. Benim annemi kaybetmem, annemin kendi annesini kaybetmesi. Ve Fatricia'ya söylemediğim şey: büyük büyükannemin de annem doğmadan önce öldüğü. Hiçbirimiz b y kannelerimizle tanışmadık.

Mariah alçak sesle sızlanır. "Yaşam kuyuları var, derin olanlar, ama hepsi birbirinden ayrı. Birbirlerine bağlılar."

Çünkü  l m aramızdaki bağı koparıyor! ığlık atmak istiyorum. Ölüm bir iplik değildir. Bizi koparan keskin bir kesiktir. Ölüm bizi birbirimizden ayırır ama yine de bizi yakın tutar. Ondan ne kadar nefret etsek de, o bizi daha çok sever.

Kalbim onun ritmiyle çarpıyor.

Bir anne, iki anne,   anne. Gitti. Gitti.

Gitti.

Gitti.

Mariah nefes nefese kalıyor ve ellerimi bırakıyor. Gözlerimi açtığımda onun gözleri kocaman açılmış, göğsü hızlı nefeslerle yükseliyor. "Ailende korkunç bir şey oldu, değil mi?"

Nefes nefese ve başım dönerek ayağa kalktım. "Bree?" Fatricia bana doğru uzanıyor ama ona bakamıyorum. Ya da Mariah'ya. Fatricia tekrar tekrar adımı söylüyor ama sesi gittikçe uzaklaşıyor ve buna şaşmamalı çünkü ondan kaçıyorum. Yine kaçıyorum.

Korkak gibi hissediyorum ama durmuyorum.

33

Fatricia ve Mariah'yla buluştuktan, telefonlarını duymazdan gelerek geçirdiğim birkaç saatten ve beni dinlenmekten çok yorgun bırakan bir saatlik bir uykudan sonra, bir masaya oturup havadan sudan konuşmakla hiç ilgilenmeden Lodge'a vardım. Nick'i hiçbir yerde bulamadım. Meşgulumuş, mesaj atmış. Bu bir; konuşmak istemiyorum.

Kırmızı kokteyl sosuyla doldurulmuş mini şarap kadehlerinin kenarında karides kokteylleri; iki katlı gümüş servis tabaklarında sebze cruditerleri; sıcak ekmek sepetleri, crostiniler ve zeytinyağına batırılmış bagetler arasında yuvalanmış kırmızı ve beyaz mevsimlik çiçekler. Izgara ananas çubukları, beyaz bir servis tabağında çikolata kaplı kavunun yanında durmaktadır.

Şu anda hiçbiri cazip değil.

Onlara Tarikat'ın annemi öldürdüğünü söylediğimde Mariah ve Patricia'nın bana nasıl baktıklarını düşünüyorum. Hala gözlerini görebiliyorum: hikayeme inanıyor olabilirler ve eğer doğruysa üzgünler ama bunun kabul etmem gereken bir şey olduğunu düşünüyorlar.

Köklerinin dalları her ikisini de ölüme yaklaştırıyor ve bu yüzden belki kabullenmek onlar için mümkün, ama ben onlar değilim.

Ben annesi elinden alınmış bir kızım.

Kabullenmenin, ebeveynleri sebepsiz yere ölen insanlar için olduğuna karar verdim.

Gerçek kazalar ya da hastalıklar. Cinayet için kabullenme mümkün değildir.

Mariah her ne yaptıysa, tüm eski duvarlarımda çatlaklar açtı ve After-Bree'yi ham ve kindar bir şekilde yüzeye çıkardı. Onları onarmaya zahmet etmedim. Sadece *hissetmeme* izin verdim. Daha önce hiç olmadığı kadar derinden, göğsümde ölümün varlığını hissediyorum. Annemin, büyükannemin, büyük büyükannemin. Şimdi tüm bu ölümü taşıyorum, bunu nasıl kabul edebilirim?

Tarikatın bana öğrettiği bir şey varsa, o da ailemin vârisi olduğumdur. Onlar için savaşmak gibi bir görevim var.

Loca'nın bodrum katındaki odaya o kadar çok girmiştik ki, tüm Aoor'u "William'inki" olarak düşünmeye başlamıştım. Tarikat'ın eğitim odalarına da ev sahipliği yaptığını tamamen unutmuştum.

Yeraltında bile en büyük odanın tavanı on iki ayak yüksekliğinde. Her bölüm üyesini ve muhtemelen bunun üzerine yirmi kişiyi daha rahatlıkla alabilir. Ancak bu gece, turnuvada sadece altı Fage kaldı ve biz koçlarımızı beklerken dağıldılar.

Ortada, büyük kare bir mat üzerine boyanmış üç eşmerkezli daire bulunmaktadır. Ortadaki en küçük daire beyaz, bir sonraki en büyük daire mavi ve ondan sonra gelen neredeyse bir buçuk metre çapındaki daire ise kırmızı renkte çizilmiştir.

Uzak duvarda, bir rafın üzerine dizilmiş bir dizi metal silah var. Gümüş halkalarla kuşatılmış uzun ahşap staPlar, her birinin altında gümüş oklardan oluşan bir sadak bulunan dört takım gümüş yay, topuzlar, kılıçlar ve hançerler.

Kendime kazanmaya ihtiyacım olmadığını hatırlatıyorum. Sadece kaybetmeye ihtiyacım var.

Kapı güm diye açıldı. İçeriye otuzlu yaşlarının sonlarında bir adam ve bir kadın girer. Adam uzun boylu ve geniş omuzludur, sarı saçları sık kesilmiştir. Kadın Nick'ten daha uzun ve siyah saçları kısa, sert bir şekilde kesilmiş. İkisi de pahalı spor kıyafetleri giymiş ve yürürken çok az ses çıkaran yumuşak, yıpranmış ayakkabılar giymişlerdir.

"Sıraya girin," diye bağılıyor adam bize, minderin bir tarafını işaret ederek. O izlerken biz koşturuyoruz. Eğer gözler pencereyse, bu adaminkiler tahtayla kapatılmış.

İçeride neler olup bittiğine dair net bir görüntü yok. "Benim adım Liege Owen Roberts, Bors'un düşmüş bir soyunun yaveri. Bu da Gillian Hanover, Kay'ın bir liege'i."

rallen Scion. Birinin savaşta Scion'unu kaybetmesi nasıl bir his olurdu? Birdenbire adamın sert görünümü yeni bir anlam kazandı.

Nick'in eski eğitmeni Gillian ise hiçbir zaman Uyandırılmamıştı ama zayıf ya da aciz görünmüyordu. Nick onun on beş yaşından beri sahada olduğunu, Vekiller tarafından tıpkı Merlinler gibi dünyanın dört bir yanındaki Gölge Doğumlularla savaşmak için görevlendirildiğini söyledi.

Başka bir deyişle, ikisi de oldukça ölümcüldür.

"Önümüzdeki on beş gece boyunca dövüş sınavına hazırlanmanızı denetlemek ve gerektiğinde beceri kazanmanıza yardımcı olmak için buradayız." Gillian son kısmı bana bakarak söylüyor ve utanç içinde başımı çevirmemek için kendimi zor tutuyorum. Sol tarafımda bir yerde Vaughn kıs kıs gülüyor. "Ayrıca, bu bölümün üyelerinin ve Dublör ihtiyacı olan üç Scion'un dövüşlerinizi seyirciler arasından değerlendirebilmesi için denemede hakemlik yapacağız."

Gillian ileri doğru bir adım attığında, sol tarafındaki ağırlık farklı bir şekilde iner: protez takmaktadır. Bunu her zaman kullanmış olması da mümkün, savaşta yaralanmış olması da.

"Tüm Scion'lar uzun kılıç kullanımında uzmanlaşmalıdır, ancak her Scion'a şövalyesinden bir kılıç miras kalmayacaktır. Bir yaver olarak, Scion'unuzun kullandığı silahta yetkinlik göstermeniz gerekecek, çünkü ikiniz bağlandıktan sonra aynı silahı aether'den üreteceksiniz. Arthur, Owain ve Gawain'in Soylarının miras kalan silahlarını burada kim açıklayabilir?"

Vaughn sanki bir kitaptan okuyormuş gibi detayları anlatıyor. "Arthur'un soyundan gelenler, savaş stratejisi ve Excalibur'u kullanma yeteneği için gelişmiş güç ve sezgiyi miras alırlar. Bu nedenle, Scion Davis uzun kılıç kullanır. Owain'in soyundan gelenler, Aslan Şövalyesi'nin aether yapısı aşinalığını miras alır ve quarterstaP kullanır. Gawain'in soyu, şifa, öğlen ve gece yarısı gücü, çift hançer."

"Çok iyi." Gillian başını sallıyor, gözleri Vaughn'u hızla değerlendiriyor. "Önümüzdeki üç gece boyunca, Perşembe akşamı yapacağınız müsabakaları model olarak bir gösteri ile başlayacağız. Bu müsabakalar Fage'e karşı

Fage ve her birinizin her bir savaş biçiminde becerinizi -ya da zayıflığınızı- gösterme fırsatınız olacak şekilde yapılandırılmıştır."

Gillian ve Owen'ın antrenman çemberine girmesini bekliyorum ama onun yerine kapı çarparak açılıyor ve Sel bol bir pantolon ve siyah bir atletle odaya giriyor.

Kralbüyücü herkesin dikkatini bir mıknatıs gibi çeker ama Fage'lerin yanından tek kelime etmeden geçer, yüzü boş bir maskedir. En küçük halkaya doğru yürürken, bir avucunun içine girdap gibi dönen mavi aether çağırıyor ve diğer avucuyla onu çekerek uzatıp parlayan bir quarterstaP'a dönüştürüyor. Beyaz halkada, koçlarla yüzleşmek için döner ve kristal silahı bir elinden diğerine, arkasına ve göğsüne doğru döndürür.

Nick'le yaptığı ilk dövüşten beri onu görmedim. Başkalarına karşı her zamanki düşünceli, soğukkanlı hali gibi görünüyor, ama bunun sadece bir paravan olduğunu söyleyebilirim; casting'i burnuma keskin ve keskin kokuyor.

Sel *furious*.

Öfkesinin kokusunu engellemek için ağızımdan yavaş ve derin nefesler alıyorum. Duvarlarıma koli bandı, yapıştırıcı, macun ve sıva ekliyorum çünkü içimde After-Bree ona tepki veriyor. O da öfkeli olmak istiyor.

"Selwyn ve ben quarterstaP savaşını göstereceğiz," diyor Owen. "Owain Hattı'nı hedefleyen Fages, lütfen çok dikkatli olun. Saldırıların hızı ve Gölge Doğumlu bir rakibe karşı savunma teknikleri için Selwyn'in eğitim amacıyla taklit edeceği demomuzu izleyin."

Koçlar Sel'in yarı iblis olduğunu biliyor ama buradaki hiç kimse bilmiyor. Benim dışımda kimse. Uzaktan, Owen'ı uyarmalı mıyım diye düşünüyorum. Maçı yeniden planlaması, başlamadan durdurması için bağırmalı mıyım? Sel çok kızgın. Bir başka, taze zalim yanımda ise neden zahmet edeyim ki diyor. Eğer Owen kim olduğumu bilseydi, muhtemelen hiç düşünmeden beni ele verirdi. Bırak Sel onu dövsün. Ben de izleyeyim.

Ölçülü ayak hareketleriyle yavaş başlarlar, rakiplerden biri diğerinin etrafında döner. Sonra, bir işaretle, Owen ilerler ve dövüş başlar.

Gözlerimi Sel'den alamıyorum. Onun hareketleri benimkilerin olmayacağını bildiğim her şey: havada süzülen yaylar, staP'ını Owen'inkine doğru ısıklık çalarak gönderen hızlı vuruşlar. Nick'in güçlü ve arenaya hazır olduğu yerde, Sel zayıf

Çeviklik ve hız için yaratılmış. Hiç de bir insan gibi hareket etmiyor ve onun bir insan olduğunu düşünmem beni şaşırtıyor.

Gürültülü takırtılar odayı doldurur; silahlar tekrar tekrar buluşur.

Owen'ın sopası Sel'in bacaklarına doğru alçalıyor. Sel sıçırıyor ve tek elle mükemmel bir geri hamle yapıyor. Tahta hedefine ulaşamıyor. Owen kaşlarını çatıyor. Sel sırtarak doğruldu.

Owen taktik değiştirip baş üstü vuruş için hamle yapıyor. Sel Owen'ın saldırısının altından ve etrafından dolanarak hızla kaçıyor, sonra da Owen'ın kaburgalarına sert bir darbe indirmek için duruşunu değiştiriyor. Owen homurdanıyor, toparlanıyor ve bir dizi saldırıya geçiyor.

Sel aşağıya doğru inen her darbeyi, süpürmeyi, itmeyi ve hamleyi doğaüstü bir hızla karşılıyor. StaP'ının tüm uzunluğunu kullanıyor -üst, orta, popo ucu- ve hatta Owen'ın darbelerinden birini çıplak önkoluyla engelliyor.

Sonunda Owen bir darbe indiriyor. Sel'i omzundan vuruyor. Bu onu korkutmuyor bile. Bunun yerine, Kral Büyücüsü sırtıyor ve Owen'ın inciklerine doğru hamle yapıyor. Liege aşağı doğru bir bıçak darbesiyle -kısmen- engel oluyor.

Hâlâ gülümseyen Sel, Owen'ı çemberin kenarına doğru itiyor ve hızlı saldırılarla yaşlı adamı bir av gibi yakalıyor. Owen zar zor ayak uydurabiliyor.

Sonunda kafasına aldığı sert bir darbe Owen'ı dizlerinin üzerine çöktürüyor. Kabul etmek için elini kaldırdı ve dövüş sona erdi.

Owen yüzünü buruşturarak ayakta dururken salon alkışlıyor, göğsü hâlâ inip kalkıyor.

Gillian'ın yardımıyla Liege yavaşça kapıya ve William'ın odasına doğru ilerler.

Çembere geri döndüklerinde, Sel onların ayrılışını gevşemiş bir halde izler. StaP'ını boş yere döndürüyor, yüzü okunmuyor. Bir süre sonra silahı bir eliyle tutuyor ve 1. elini tozlanana kadar sıkıyor.

Yanımdan geçiyor, dokunacak kadar yakın, ama bana tek bir bakış bile atmıyor ve tek kelime etmeden gidiyor.

Gillian geri döndüğünde, hepimize birer çeyreklik almamızı ve dilersek eşleşmemizi söyledi. Yani ben hariç herkes.

Diğerleri odanın etrafına yayılırken, Gillian kollarını arkasında kavuşturmuş bana doğru adım atıyor. Yemin ederim, her adımda boyu bir santim uzuyor. "Sen Nick'in sponsor olduğu ilk doğan yabancısın."

"Evet."

"Sana karşı kolay olmayacağım."

"Senden bunu istemedim," diye çıkışıyorum, kendimi durduramıyorum.

Beni değerlendiriyor, yeşil gözleriyle kollarımı, ellerimi, omuzlarımı ve boyumu ölçüyor. Sonra arka duvara ve silah rafına yöneliyor. Elinde gümüş şeritli iki ahşap alıştırma sopasıyla geri dönüyor ve bir pazumun altına sıkıştırıyor. Birini ellerime bıraktığında biraz homurdanıyorum.

"Ne yaparsanız yapın, çekirdeğinizi çalıştırın."

Sonraki bir saat boyunca, herkes birbiriyle antrenman yaparken, Gillian benimle çalışıyor. Bana nasıl hücum edeceğimi, sopayı rakibimin kafasına doğru nasıl indireceğimi ve sopayı iki elimle kendi ellerimin üzerine kaldırarak nasıl blok yapacağımı gösteriyor. Onun ağır vuruşları dirseklerime doğru sarsıcı titremeler gönderiyor. Boyum, vuruşlarımın onu her blokta germesine neden olacak kadar uzun, ama bu benim tek avantajım. Aoor'u benimle birlikte siliyor ve ben de çoğu zaman kıcımların üstüne düşünüyorum.

Gillian zamanı söylediğinde bileklerim ve omuzlarım ağrıyor. "Şimdi size her bir vuruşu ya da bloğu en üst düzeye çıkarmak için nasıl hareket etmeniz gerektiğini göstereceğim. Ayaklarınızın doğru pozisyonu denge ve çeviklik sağlar, böylece ister hücum ister savunma olsun bir sonraki harekete hızla geçebilirsiniz. Bunu bir dans gibi düşünün."

Böğrümdeki bir sancıdan dolayı yüzümü buruşturarak steşşınıma yaslanıyorum. "O zaman önce ayak hareketlerini öğrenmem gerekmez miydi?"

"Ayak bileklerini nasıl hissediyorsun?" Bir ayağımı döndürüyorum. "Acıyorlar."

"İyi."

Şaşkınlıkla kaşlarımı çatıyorum. Sırıttırıyor, tüm dişleri ve acımasızlığıyla. "Bebekler fayans üzerinde halıdan daha hızlı yürümeyi öğrenirler. Şimdi ayak hareketlerini doğru yapman için bir teşvikin var."

Ona bir tokat atmayı hayal ediyorum ama zihnimdeki Gillian daha elimi kaldıramadan beni sırtüstü yatırıyor. Ne düşündüğümü tam olarak biliyormuş gibi ağzını kıvırıyor.

Bana çeşitli pozisyonlarda ağırlığımı nasıl dengeleyeceğimi gösterdikten sonra, takılmadan veya düşmeden nasıl ileri ve geri hareket edeceğimi öğretiyor. Farklı tutuşlar hareketi kolaylaştırıyor ya da zorlaştırıyor.

Nick kafasını içeri soktuğunda, vücudumdaki her eklem hem ağrıyor hem de kontrol edilemez hale geliyor. Karnım ağrıyor. Kalçalarım ağrıyor. Ellerimin arasındaki ağ, parmaklarımı çok fazla gerersem yırtılacakmış gibi geliyor. Bir yığın halinde Aoor'a yığılıyorum ve saate bakıyorum; üç saat geçti ve saat ona yaklaşıyor.

"Nasıl gidiyor, Gill?" Nick soruyor.

Gillian bir an bana baktı. "Senin sekiz yaşındayken olduğun kadar iyi."

Nick yüzünü buruşturdu. "Bu onun ilk gecesi."

Yaşlı kadın omuz silkiyor ve elimden kağıtları alıyor.

Nick ayağa kalkmama yardım ediyor, ağrıyan ayaklarımın üzerinde zıplarken ağırlığımı alıyor. "Böyle zamanlarda söyleyebileceğim sadece iki kelime var."

"Evet, nedir onlar?"

Mırıldanıyorum. "William bekliyor."

Arabayla eve dönerken yorgunluktan uyuşmuş bir halde uykuya dalıyorum. Nick iki kez üst kata çıkmama yardım etmek istedi ama ben onu geri çevirdim.

Hayal ettiğim imgeler su üzerindeki yağ gibi eriyip birbirine karışıyor.

Annemi görüyorum, masasının üzerine eğilmiş, yazıyor. Aşağı bakıp gülümsediğinde, çocuk olduğumu ve bunun bir anı olduğunu anlıyorum.

Yüzü tanıdık mavi-beyaz dumana dönüşüyor.

Parlayan aether zırhı giyiyorum. Kollarımda ve göğsümde metal parıldıyor. İsimsiz, yüz­süz Vekiller önümde yere diz çöküyor.

Cüppeli adamlar tanrı­cılık oynuyor.

Kristal bıçağımı boğazlarına doğrultuyorum.

Yanımda Nick'in nefesi kesildi. Zırhım onunkine uyuyor. Ben onun yaveriyim. Ama kılıcı kınında. Koluna uzandığımda, bir yabancıymışım gibi beni geri çekiyor.

Mezarlıkta ellerim ve dizlerimin üzerindeyim, ellerim kana bulanmış bir şekilde toprağın ve taşın üzerine eğildim.

Mezarlık hiç bitmeyen bir karanlığa gömülüyor, siyah, sessiz ve huzur verici.

Pazar günü yine öğlene kadar uyudum. Nick ben uyurken mesaj atmış:

Bazı sipariş sorunlarıyla ilgilenmem gerekiyor. Daha sonra mesaj atmaya çalışacağım. Bu gece iyi seanslar!

Tam öğle yemeğine çıkarken Patricia mesaj atıp buluşup buluşamayacağımızı soruyor, ben de ona gelemeyeceğimi, İngilizce sınavıma çalışmam gerektiğini söylüyorum ki bu doğru. Günlerdir ders kitabına dokunmamışım gibi hissediyorum.

Dünkü terapi seansım bittikten sonra Patricia'nın beni aramaya ya da mesaj atmaya devam etmesini bekliyordum.

Yurda gelmesini beklemiyordum.

Kütüphaneye gitmek için kapıdan çıkmaya o kadar odaklanmışım ki, adımları söyleyene kadar onu fark etmiyorum. Sanki aşağı inip onunla buluşmam için beni arayacakmış gibi telefonunu çıkarmıştı.

İçimi çektim ve yanına gittim. "Ev ziyaretleri yaptığını bilmiyordum."

Gülümsüyor. "Genelde yapmam." Beni kaldırımın ötesindeki çimenlere götürmesine izin veriyorum. Bugün gözlükleri Carolina mavisi, şalı ise cerulean ve altın şal desenli.

"Dur tahmin edeyim. Duygularımdan kaçmamam gerektiğini söylemek için mi buradasın?" "Aslında dünden sonra seni kontrol etmeye geldim. İyi misin?"

"Ben iyiyim." Çantamı omuzlarıma kaldırdım.

Söyleyecek daha çok şeyi varmış gibi görünüyor ama söylememeye karar veriyor. Bunun yerine çıplak kollarını şala daha sıkı sarıyor. "Birlikte yaptığımız seansların alışılmışın çok dışında olduğunun farkındayım."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Şu anda acı çekiyorsun, Bree. Fark ettiğimden daha fazla."

Gökyüzüne bakıyorum. "Keder böyle bir şey değil mi?"

"Bence şu anda travmatik bir keder yaşıyorsunuz ve zaman içinde bu şekilde devam ederseniz, muhtemelen Persistent Complex adı verilen bir durum geliştireceksiniz."

Yas Bozukluğu. Fanik ataklar ya da buna benzer bir şey. Öfkeniz, yeni insanlara karşı güvensizliğiniz, onun ölüm koşullarına olan takıntınız ve gerçekten *fovmavd* yaşayamamanız? Bunların hepsi FCBD'nin klasik belirtileridir."

Gülüşümün içi boş ve alaycı. "Tabii. Güzel."

Devam ediyor. "Terapi sadece hasta kendisine musallat olan hayaletlerle ilgili yardım istiyorsa faydalıdır. Ve sanırım dünkü seansta sizin hayaletinize değindik."

"Hayaletim mi?" Şaşkınlıkla tekrarlıyorum.

"Duygusal bir hayalet, ondan ya da ondan kaçmak için ne kadar uzağa kaçarsak kaçalım üzerimizde dolaşan bir an, bir olay, hatta bir kişidir."

"Elbette," diyorum makul bir şekilde. "Bu testin cevabını zaten biliyorum. Annemin öldüğünü öğrendiğim an. İşte, kolay."

"O kadar hızlı değil," diyor sıcak bir eğlenceyle. "Bir hastanın hayaletinin yerini nasıl tespit ettiğimi bilmek ister misin, Bree?" Sabahın erken saatlerinde esen bir rüzgâr şalının kenarını kaldırıp yumuşak bir dalgalanmayla yanağına doğru savuruyor.

Aslında bilmek istemiyorum.

Fatricia yine de ileri atılır. "Konuşmadıkları şeyleri dinliyorum.

Ne de olsa hayaletler görünmezdir." "Tamam."

"Ve annen hakkında konuşmuyorsun."

"Evet, *biliyorum*" demek için ağzımı *açtım*. *Sadece onun hakkında konuşuyorum*. Ama Patricia avucunu kaldırdı.

"Onun ölümü hakkında konuşabilirsiniz ama hayatı hakkında konuşmuyorsunuz. Bu, sizin de yaşadığınız keder türünün bir belirtisidir: bir insanın yokluğundan daha fazlası olduğunu işleyememe. Bu sevgi kayıptan daha fazlasıdır."

"O kaybolmadı," diye çıktım. "Öylece dolaşıp bir yerlerde kaybolmadı. İnsanların bunu söylemesinden nefret ediyorum."

"Peki, ona ne oldu?"

"Ne demek ona ne oldu? O öldü! Ve bundan biri sorumlu!"

Dudakları inceliyor. Gözlüklerinin ardında, Patricia'nın kahverengi gözlerinde artık demir var. "Kök büyücülüğü şifa, korunma ve kendini tanıma için kullanılır. Aynı şey terapi için de söylenebilir. Ama sen bunları istemiyorsun, değil mi Bree?"

Buna ne diyeceğimi bilemediğim için arkamı dönüyorum.

Sakince konuşuyor, ama kelimeleri birbiri ardına düşen ağır taşlar gibi, uzuvlarımı aşağı çekiyor, beni bilinmeyen derinliklere çekiyor. "Amacına ulaşsan ve 1. kanıtı elde etsen bile, intikam onu geri getirmeyecek. Birinin neden öldüğü ile neden gittiği aynı soru değildir."

After-Bree derimin yüzeyinin hemen altında kaynıyor. "Biliyorum," diyorum dişlerimi sıkarak, "ama bu beni daha iyi hissettiriyor."

"Tam olarak neden?"

Göz kırpıyorum. "Açıklayıcı değil mi?"

Patricia gözlerini kısar. "Hayır. Değil." Açık avluya doğru döner ve şalını daha sıkı çekiştirir. "Ben artık gidiyorum. Bugün sizi burada şaşırttığım için özür dilerim."

"Bu kadar mı?" Merdivenlerden inerken onu takip ediyorum. "Sadece gidiyor musun?" "Haftaya babanı arayıp başka bir terapisteye yönlendireceğim, sizin durumunuzda uzmanlaşmış biri."

"Ne?" Kekeliyorum. "Sen sadece... benden kurtulmaya mı çalışıyorsun? Neden?"

Sonra dönüyor, gözleri daha önce hiç görmediğim kadar kasvetli. "Seni annene ve topluluğumuza bağlayarak kederini hafifletmeye yardımcı olabileceğimi düşündüm ama bir hata yaptım. Belki de yapmamam gerekirken seanslarımıza zanaatı da dahil ettim, özellikle de annen seni hiçbir zaman topluluğa dahil etmediği için."

"Yani beni öylece terk mi ediyorsun?" Sesim ani bir duyguyla çatlayarak söylüyorum.

Ağır ağır iç geçiriyor. "Pasif desteğin bile onaylamaya dönüştüğü bir zaman gelir ve ben Tarikat'la yaptıklarınızı onaylamayacağım. Yapamam."

Ellerim 1'e toplanıyor. "Ve sen bana ne olduğumu bulmamda yardım etmeyecek misin?"

Tekrar konuştuğunda sesi kederle doludur. "Kim olduğunu bulmanı istiyorum. Hepimiz bu cevabı ve ona ulaşmak için gereken yolculuğu hak ediyoruz. Ama senin için korkuyorum Bree ve kendine çizdiğin yol için. Tarikat'ın, ne kadar değerli olurlarsa olsunlar, düzlemimize geçip maddi şekle bürünen yaratıklardan kurtulmak için yüzyıllardır çalıştığını biliyorum. Canavarlarla savaşabilirler ama onlar koruyucu değiller."

"Çünkü onlar Bloodcrafters ve köklerini çaldılar," diyorum.

"Kökü ödünç alırsınız çünkü onu yaşayan bedenlerimizde tutmak enerji dengesizliği yaratır. Kan zanaatına lanet diyoruz çünkü alınan ve geri verilmeyen güç bir borç doğurur ve evren ve ölümler her zaman bir şekilde tahsil etmeye gelir. Tarikat *yüzlerce* yıldır gücü kan bağına bağlamıştır. Söyle bana Bree, sence borçları ne kadar büyük? Nasıl ödediklerini biliyor musun? Bloodcraft'ın kabul ettiği tek para birimi dava ve ölümdür."

Midem dehşet içinde dibe vuruyor. "*On beş yüzyıl.*" Sel'in tünellerde söylediği buydu. Tüm hayatlar, yeminler ve ödenen ağır bedeller. Ve Azaltma. Yüzlerce yaşam süresi alındı. Kısa kesilmiş.

Fatricia elime uzanıyor ve beni arkasında çimlerin üzerinde bırakmadan önce elimi son bir kez sıkıyor.

34

PATRICIA'NIN UYARISI günün geri kalanında beni korkutuyor.

Ama antrenman odasına girer girmez, Gillian ve Owen'ı bekleyen on beş Fage'in heyecanı dağılıyor. Bir şeyler oldu ama ne olduğunu bilmiyorum.

Greer ve Whitty beni içeri almak için bir kenara çektiler:

Dün öğleden sonra William, sakinleşene kadar Sel'in Sar ve Tor'u birleştirmek için Savaşçı Yemini etmesini yasakladı; bu da Sel'i daha da öfkeliendirdi. Bundan sonra Nick, Sel ve Lord Davis gece geç saatlere kadar süren gergin bir telefon görüşmesine kulak misafiri oldular. Bağışmalar olmuştu. Sel'in bir sandalyeyi kırıp hışımla ön kapıdan çıkmasıyla son buldu. O zamandan beri kimse Nick'i görmemiş.

Tam konuşmaları biterken Gillian içeri giriyor, bu yüzden Nick'e mesaj atıp cevap almaya fırsatım olmuyor. Patricia'dan "ayrılmamın" ağızımda bıraktığı ekşi tat ve Nick'le ilgili endişelerim arasında gecenin geri kalanı berbat geçiyor.

Sel ve Gillian uzun kılıcı gösterir ve berabere kalırlar. Sel yine kimseyle konuşmuyor ve işleri biter bitmez oradan ayrılıyor.

Owen ve Gillian bizi sert, özel tasarım polipropilen alıştırma kılıçlarıyla tanıştırıyor. Benim için tam bir felaketti. Ağır ahşap kılıçlara karşı bile.

İlk bir saat için mankenlerle başlayacağız.

İkinci saatte bizi eşleştirdiler ve bu çok çok daha kötüydü.

Whitty beni her etkisiz hale getirdiğinde Gillian başını ellerinin arasına alıyor. "Bu senin kolunun bir uzantısı, Matthews!" Nefes nefese kalıp ellerimle dizlerimi tutarak Whitty'den on dakika içinde üç kez mola istemek için elimi kaldırdığımda Gillian inliyor. "Dayanma gücün yok, Matthews! Ya Scion'unun sana ihtiyacı olsaydı? Topuklarında bir gwyllgi varken zamanı çağırabileceğini mi sanıyorsun?" Ona gwyllgi'nin ne olduğunu bilmediğimi haykırmak istiyorum ama bunun yerine sendeleyerek ayağa kalkıyorum, kalbim göğsümde bir çekiç gibi gümbürdüyor ve yeniden başlıyorum.

Bittiğinde Nick'in telefonunu iki kez aradım ama açmadı.

Eve geldiğimde Alice ders çalışıyordu. Egzersiz kıyafetlerimi hemen fark ediyor ve ben de bir yalan söylemeye hazırım: "Çöpçü avları, engelli parkurlar ve takım kurma saçmalıkları. Tehlikeli bir şey değil, sadece saçma bir başlangıç çalışması." Arayı kapatırken uyanık kalmak için içimdeki her şeyi ortaya koyuyorum. Ona Nick'le barda yaptığımız "randevunun" kısa bir versiyonunu anlatıyorum ve o da bana memleketteki sınıf arkadaşlarımla ilgili haberler veriyor.

Nick ben yatakta uyurken mesaj atıyor:

Hey, babam benim için bir uçak gönderdi. Kuzey'de ona katılmam ve diğer bölümlerde yüzümü göstermem gerektiğini söyledi. Burada da işler kötüye gidiyor, tıpkı orada olduğu gibi. Daha önce görmediğimiz kapılar açılıyor. Perşembe günkü duruşma için döneceğim. Gillian iyidir, ona güven. Bunu yapabilirsin, B.

Hançerli Pazartesi, uzun kılıçlı Pazar'dan çok daha kötü.

Greer ile her maçımı kaybederim. Yıllarca eğitim almışlar ve uzun kol ve bacaklarını her türlü avantaj için kullanıyorlar.

Sonra, kuyruk sokumum ağrıyarak ve göğüs kafesimin bir tarafından diğer tarafına, göğüs kafesimden göbek deliğime kadar bir sürü morlukla William'ın evine yürümeme yardım ettiler.

Gillian'ın hesaplarına göre, eğer bıçaklar gerçek olsaydı, otuz kez deşilmiş olurum.

Eve döndüğümde kendimi Alice'in önünde normal yürümeye zorluyorum.

Salı günü gösteri yok ama Sel yine de geliyor. İzlemek için, öyle görünüyor.

Sadece o değil. Vaughn ve Blake, hatta şimdi Sydney bile odanın bir köşesinde antrenmanlarımı izliyor ve kendini beğenmiş bir şekilde gülümsüyor.

Söylediklerini duymama gerek yok. Gözleri ve kahkahaları yeterince açık bir şekilde anlatıyor: Hiçbir Scion beni seçmez.

Her gece bir döngü var: Kendime onların ne düşündüğünü umursamadığımı söylüyorum. Sonra, kaybetmeye alışık olmadığım için, hayal kırıklığı içimde birikiyor, uzuvlarıma ve yanan kaslarıma yayılıyor ve kendimi daha iyi olmaya, daha sıkı çalışmaya zorluyorum. Daha sonra, William yaralarımı iyileştirirken -üç kırık parmak, kırık bir dirsek, zedelenmiş bir böbrek ve kaburgalar- kalmayı planlamadığımı hatırlıyorum. Bu gerçekten benim hayatım değil. Ve döngü yeniden başlıyor.

Sadece Whitty ve Greer bana acıyor gibi görünüyor ama antrenman maçlarımız sırasında bana gösterdikleri herhangi bir nezaket, hepimize tur, sınav ya da lastik Aips şeklinde ceza veren eğitmenlerimiz tarafından hemen yakalanıyor.

Çarşamba gecesi korkunç geçiyor.

"Sydney, sıra sende. Silahı ateşle."

Sydney askıya doğru yürüdü ve çeyrekliği çekti. Şimdiye kadar Blake ile Fete'in yaveri olmak için sessiz bir savaşa girdiklerini biliyordum, bu yüzden staPı seçmesine şaşırmadım. Asla arkadaş olamayacaktık ama cehennem zebanisi duruşmasından sonra en azından bana saygılı davranmıştı.

Owen'ın adımı söyleyeceğini zaten biliyorum. Bunu içimde hissediyorum. "Bree."

Satırın sonunda Vaughn'un kahkahası derin, alaycı bir gümbürtüye dönüşür.

"Yapabilirsin Schaefer," diye uyarıyor Gill.

Greer bu dikkat dağınıklığını kullanarak yaklaşıyor. "Sen ondan daha uzunsun ve daha uzun menzile sahipsin, ama o bunu biliyor ve süpürmeye çalışacak."

Sessiz bir teşekkürle başımı sallıyorum ve rafa doğru ilerliyorum. Ringe geri döndüğümde, Sel'in açık kapıdan içeri süzüldüğünü ve bankın yanındaki bir banka oturduğunu görüyorum.

Duvar.

Owen angajman kurallarını belirliyor. "Rakibiniz pes ettiğinde ya da çizginin dışına çıktığında maç kazanılır."

Mavi halkanın içine giriyoruz ve başlangıç pozisyonlarında duruyoruz, staP'lar vücudumuz boyunca açılı, bir tutuş aşağıya, diğeri yukarıya bakıyor. Owen işareti veriyor.

Sydney kamçılıyor; kaburgalarımın çarpmadan engelliyorum.

Geri dans ediyor. Omzuna vurmak için ileri atılıyorum. Engel oluyor. Alçak bir vuruşla karşılık verdi. Tahta kaval kemiğime çarpıyor ve acı dizlerime kadar yükseliyor.

Gözlerinde memnuniyet parlıyordu. Bu açılışı bekliyordu ve ben de tam içine girmiştim.

Ayağa kalktım, boynuma doğru uzandı ve eğildim.

Ağırlığını solar pleksusuma doğru bir hamleye verdi. Silahını belimin soluna doğru iterek onu engelliyorum. Bu onu dengesini kaybetmeye zorluyor ve öne düşmesi için sağa doğru eğiliyorum. Duruşunu mavi çizginin hemen önüne sertçe yerleştiriyor ve ringin dışına yuvarlanmadan önce momentumunu durduruyor.

Bu fırsatı onu mindere düşürmek için kullanmalıydım.

İtiyor, topuğunun üzerinde dönüyor ve şakağıma vurmak için sopasını döndürüyor. Panikledim ve çok fazla geriye yaslandım. Saldırımı ıskaladım ama sertçe kışımın üstüne düştüm-

Çubuğu boğazımda.

"Boyun eğ," diye

bağırıyor.

Her şey çok hızlı oldu. Çok hızlı. Boğazım onun silahına karşı titriyor. Sydney boynuma hafifçe bastırıyor.

"Teslim oluyorum!" Hırıldayarak elindeki tabancayı yana düşürdüm.

Birkaç gün önce isteksizce de olsa kalkmama yardım ederdi.

Şimdi sırtlıyor ve uzaklaşıyor. Diğer Fage'ler onun performansını hafifçe alkışlıyor.

Küfrediyorum ve ayağa kalkmak için yuvarlanıyorum. Kendime geldiğimde, Sel'in dizlerinin üzerinde öne eğilmiş, çenesi avucunun içinde, oturduğu banktan bana baktığını görüyorum. Onun burada olduğunu unutmuşum. Beni korkunç bir şekilde başarısız olurken izlediğini fark ettiğimde boğazıma ve göğsüme bir sıcaklık yayılıyor, üstelik kendi seçtiği silahıyla.

Greer alıştırma kılıcıyla Blake'i alt etmeyi başarır ve birkaç dakika içinde onu etkisiz hale getirir. Vaughn ağırlığını ve cüssesini kullanarak Whitty'yi ringin dışına iter.

Birkaç darbeden fazlasını birbirlerine indirdiler. Whitty küfrediyor ve kılıcını yere fırlatıyor, onu şimdiye kadar gördüğüm en deli haliyle.

Gill geceyi bitiriyor. Gruba yarınki duruşmadan önce pratik yapmak için odaları istediğimiz zaman kullanabileceğimizi hatırlatırken gözleri benimkilere takılıyor.

Greer'i kapıda karşılarlarken Sel'in bakışlarını sırtımda hissediyorum. Onunla bir haftadır konuşmadım ama gözlerinin hissinde beklenti dolu bir ağırlık var.

İç çekiyorum. "Biliyor musun? Ben biraz daha kalacağım. Sen önden git."

Greer kaşlarını kaldırdı. Omzumun üzerinden bankta oturan Sel'e bakıyorlar, sonra tekrar bana dönüyorlar. "Emin misin?"

"Evet, lne."

Onların ayak sesleri koridorda kaybolana kadar bekler.

"Yaver olmak istiyor musun?" Sesi birkaç santim arkamdan geliyor ve bu noktada onun sessiz yaklaşımını beklemem gerektiği halde irkiliyorum.

Kaşlarımı çatıyorum, nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. Unvana ulaşmak istiyor muyum? Evet, böylece hiyerarşide bir dinleyici kitlesi talep edebilecek kadar güçlü olacağım - ve gerçeği

-Vekillerden. Bu savaşta bir yaver olarak savaşmak istiyor muyum? "Bu bir evet ya da hayır sorusu."

"Var, evet."

Mırıldanıyor. Sonra dönüyor, ceketini çıkarıp arkasındaki bankın üzerine atıyor ve orta ringe doğru ilerliyor. Sonra her zamanki siyah atleti ve bol pantolonuyla orada duruyor, bileklerini döndürüyor ve ön kollarında ve pazularında kordonlu kaslar öne çıkana kadar geriniyor.

"Ne yapıyorsun?"

"Bu kadar başarısız olmanı izlemenin dayanılamayacak kadar acı verici olduğuna karar verdim.

Buraya gel."

"Ne?"

Gözlerini deviriyor. "Seni eğitmeye çalışıyorum, aptal şey."

"Briana'ya ne oldu? Onu 'aptal şey'den daha çok seviyorum."

"Oyalanmayı bırak."

Havlumu kapının yanındaki çamaşır sepetine atıyorum. "Beni eğitmene izin vermem mümkün değil."

"Neden?"

"Neden ilk etapta bunu istiyorsun? Başarılı olmamı isteyemezsin."

Bir kolunu bileğine kadar uzatmak için eğiliyor ama gülümsemesinin kalkık kenarlarını hâlâ görebiliyorum. "Şu anda zorbalardan ve başkalarının zayıflıklarına saldırma şekillerinden pek hoşlanmıyorum diyelim. Yarın seninkinin düşüşünü izlemek beni memnun eder."

Çenemi dışarı çıkarıyorum. "Sana inanmıyorum."

"İnatçı yaratık," diye homurdandı nefesinin altında. "Gel buraya. Ben ciddiğim. Yemin ederim."

Ben smeav. Nick'in de ettiği bir yemin. Tüm farklılıklarına rağmen, hala yankıları var.

Yavaş adımlarla ringe doğru ilerliyorum, beyaz çizginin üzerinden geçiyorum ve önünde duruyorum.

Kollarını göğsünde kavuşturuyor ve sert bir bakışla beni süzüyor. "Ringde neden sürekli yenildiğini biliyor musun?"

"Çünkü diğer Fage'lerin yıllarca savaşma deneyimi var ama benim yok."

"Hayır. Çünkü diğer Fage'ler tek bir odakla savaşıyor. Siz değilsiniz, çünkü birden fazla sebepten dolayı buradasınız. Diğer bir neden de güçlerini iyi bilmeleri ve kullanmaları. Seni bir cehennem tilkisine delik açarken gördüm. Bu hafta ortalıkta bocalıyor olman bana hâlâ yeteneklerini kontrol edemediğini gösteriyor. Ya da kontrol etmeye çalışmadığını." O scoPs. "Vücudumdan aether üretebilseydim, onu senin yapabildiğin gibi pişirebilseydim, uyanık olduğum her anı bunu tekrar yapmaya çalışarak geçirirdim."

"Farklı önceliklerimiz var."

"Yetersiz bir ifade."

"Güle güle." Gitmek için döndüm.

"Bekle." Kolumu yakaladı. Parmaklarına baktığımda beni serbest bıraktı. "Sana hala yardım edebilirim, aether fırını olsun ya da olmasın."

"Bir maçı kazanmama yardım mı edeceksin?"

Homurdanıyor. "Hayır, hiçbir şeyi kazanacak kadar yetenekli değilsin. Ben sana daha az kaybetmen için yardım edeceğim."

"Vay canına. Sen bir şeftalisin."

"Hayır," diye karşılık veriyor, avucunun içine dönen mavi bir aether topu çekerek. "Ben yarı iblisim."

35

ERTESİ GECE, bölüm büyük salonun etrafında toplanır. Yarışmacı Fage'ler yemek yiyemeyecek kadar gergin, ama diğerleri satay tavuk şiş ve fıstık sosunun tadını çıkarıyor. Kalbim göğsümde çarparken bile sakın kalmak için elimden geleni yapıyorum.

Bu gece dövüş denemesi var ve kendimi hâlâ hazırlıksız hissetsem de dün gece Sel'le yaptığımız seans en azından bana umut verdi. Kızıl büyücü Aame ile hiç karşılaşmadık - ve ikimiz de bunun duruşmanın halka açık ortamında iyi bir şey olduğu konusunda hemfikirdik - ama bana boyumu ve sınırlı yeteneklerimi yeni şekillerde nasıl kullanacağımı gösterdi.

Nick hemen içeri giriyor ve beni balkon pencerelerine doğru çekiyor. Sanki onu yıllardır görmemiş gibiyim.

"Haber vermeden ayrılmak zorunda kaldığım için çok üzgünüm. Babam sadece yakın olmamı istedi ve diğer bölümler Masa hakkında sorular soruyor ve... bu kötü. Gerçekten kötü. Beni affedebilir misiniz?" Arkasına yaslandı ve kaşlarını çatı. "Korkmuş görünüyorsun, B." Gözleri genişliyor. "Sel yine seni etkiledi mi?"

"Öyle değil," diyorum belli belirsiz. "O... dün bana bazı dövüş ipuçları verdi."

"Ne?" Nick'in çenesi sıkıştı. "Ona uzak durmasını, sana bakmamasını *söyledim*, seninle konuş-"

"Bir." Kolunu sıktım. "İyi. Gerçekten yardımcı oldu."

Şüpheci görünüyor ama omuzlarındaki gerginliğin bir kısmı gidiyor. "Yine de, Kural Üç tam olarak ePect'te. Bu gece Tor ve Sar'ın Yemin törenini gerçekleştirdikten sonra daha da fazla." Gözlerinde arduvaz ve fırtına, endişe ve gerginlik var. "Başka bir şey mi oldu?"

Patricia'yı her düşündüğümde hem kızıyor hem de üzülüyorum. "Kampüste bana yardım edebileceğini düşündüğüm o kişiyi hatırlıyor musun? Güvendiğim kişiyi?"

"Öyle mi?"

Mahremiyet anımız sona ermek üzere. Başlar bize doğru dönüyor. "Yanılmışım. Bana yardım edemezler."

Gerçekten hayal kırıklığına uğradığını söyleyebilirim. "Üzgünüm B. Ama her şey yoluna girecek. Yapabiliriz-" Işıklar Aicker, onu kesiyor.

Duruşmaya gitme zamanı.

Etrafımızdaki oda boşalıyor ve Nick pencereye yaslanıyor, elim hâlâ onun elinin içinde, gözlerden saklanıyor. Ben mantıklı bir şeyler bulmaya çalışırken o da diğerlerinin çıkışını izliyor. Son kişi de ayrılıp kapı kapanır kapanmaz beni kollarıyla sarıyor ve yüzünü saçlarıma gömüyor. Bir an için direniyorum, onu içeri almaya hazır değilim, ama bana sarıldığı anda kendimi daha sıcak, daha güçlü, daha güvende hissediyorum. Nick'in kalbi atıyor ve benimki cevap veriyor, çağrı ve cevap. Rahatlamaktan hıçkırığa hıçkırığa ağlayabilirim.

"Canın yanıyor ve ne yapacağımı bilmiyorum. Lütfen bana ne yapacağımı söyle." "Yapabileceğin bir şey olduğunu sanmıyorum."

"Derin nefes al, tamam mı? Sakin kalmana yardımcı olacak."

İçimde bir huzursuzluk var. *Dee9 bveaths. Sakin ol.* Üzgün olduğumda Patricia'nın bana söylediği şeylerin aynısı. Anılar geldiğinde, öfke ve üzüntü dalgalar halinde üzerime çöküyor, her biri bir öncekinden daha büyük ve ne kadar acıttıkları hakkında hiçbir fikri yok. "Bana *sakin* olmamı söyleme."

"Özür dilerim," diye yatıştırıyor, önce alnıma, sonra şakağıma bir öpücük konduruyor. "Bir daha söylemeyeceğim."

"İnsanların bana sakın olmamı ve lanet olası *ölümleri* kabul etmemi söylemesinden gerçekten *bıktım*."

"Tamam." Alnıma doğru başını sallıyor. "O zaman bu gece senin için orada olmama izin ver." Elini arka cebine soktu ve bir anahtarı cebime soktu.

el.

Gözyaşlarımı kolumla silerek yere bakıyorum. "Bu da ne?"

Sırıttıyor ama içinde zevkle karışık bir tereddüt var. "Oda anahtarım." "Peki bunu bana neden veriyorsun?"

"Duruşmadan sonra babamı havaalanından almam gerekiyor. Gidiş-dönüş dört saat sürecek. Maçlardan sonra neden yukarı çıkıp beni odamda beklemiyorsun? Döndüğümde neler olup bittiğini konuşabiliriz. Ya da konuşmayız."

"Konuşmamak mı?" İki kaşımı da kaldırıyorum. Kırmızı elmacık kemiklerine doğru akıyor.

"Kastettiğim bu *değildi*," diyor telaşla, sonra durup yeniden düşünüyor. "*Kastettiğin* bu değilse tabii? Konuşmamanın başka şeyler yaptığımız anlamına gelen versiyonu mu?"

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırıyorum. "Az önce aslında hiçbir şey söylemedim, Davis. Hepsi sendin." Yüzündeki ifade umut ve belirsizliğin sevimli bir karışımı. "Bak ne diyeceğim," diyorum elimi bronz anahtarın etrafına kapatarak. "Bunu alacağım ve Gillian kıcıma tekmeyi bastıktan sonra yukarıda senin odanda bekleyeceğim, yeter ki sen yokken duşunu kullanmama izin ver."

"Anlaştık."

Birbirimize gülümsüyoruz ve o an sanki bizimmiş gibi hissediyoruz. Sır. Midemde tereyağları uçuyor çünkü birkaç kez öpüşmüş olsak da hiçbiri o ilk öpücük kadar ateşli ve yoğun olmamıştı. Davetini kabul etmek, ikinci denemeden bu yana ilk kez onun odasında yalnız kalacağımız anlamına geliyor. Nick bana bakıyor, aynı farkındalık onun gözlerine de yansımış. Ayakta durana kadar kemerimden çekiştiriyor ve sıcak başparmağını bir söz verir gibi avucuma bastırıyor.

Bizi ayırmak ve ayrı yönlere göndermek için ışıkların bir kez daha titremesi gerekiyor, ama en azından dört gözle beklediğim bir şeyle hazırlık alanına gidiyorum.

Dövüş denemesinin yapılacağı arena ormanın içindeki Gümüş Şapel'den çok uzakta değil. Antrenman salonunun içindeki orta ringin büyüklüğündeki yoğun toprakta çizilmiş tek bir daire var. Sandalyeler ve tabureler seyircilerimizin oturacağı daireyi çevreliyor. Owen ve Gill çemberin karşı tarafına yerleştirildi.

Merkezin net bir şekilde görülebildiği bir arena. Sel'in nerede olduğunu bilmiyorum ama yukarıdan bakışlarını hissediyorum. Belki bir ağaçtır. Henüz tam karanlık değil.

Yarışan altı Fage, maksimum hareket kabiliyeti için 1 paça pantolon ve sponzorumuzun Line'ının renginde, ortasında kendi armalarıyla süslenmiş tunikler giymektedir.

Arthur Soyu'nun altınını takan tek Fage benim. Sel burada olmak için çok fazla sebebim olduğunu söyledi. Parçalanmış hedefler.

Bu gece tek bir odağım var ve sadece tek bir aile için mücadele ediyorum: kendi ailem.

Maçlar, her Fage ringe üç kez çıkacak ve toplam dokuz maç olacak şekilde ayarlandı. İlk çift ringe çıktığında Nick benimle göz teması kuruyor ve göz kırıyor. Beni arenada hiç görmemişti ve yeteneklerime olan rahat güveni sinirlerimi üç katına çıkarıyor.

Sydney, Greer'i quarterstaP ile kolayca yener ancak uzun kılıç söz konusu olduğunda Blake'e yenilir.

Whitty hançerini hızlıca saplayıp savurarak Blake'i ringin dışına atar. Ardından, herkesi şaşırtarak, Vaughn'u staP ile yenmeyi başarır. Vaughn, Whitty'nin staP'ını tokatlayarak uzaklaştırır ve yüzü tünüğü kadar kızarmış bir halde ringi terk eder. Isınma turlarından beri geceyi üçte üç yaparak ve her maçı her silahla kazanarak geçirmeyi planladığı belliydi. StaP'ını ağaçlara doğru fırlatarak ağaçları ortadan ikiye böldü. Fitz Fage'in yanına giderek cesaret verici bir şekilde sırtını sıvazlıyor ve diğer çocuğun kulağına bir şeyler mırıldanıyor. Fitz'in bir yavere ihtiyacı olmasa da -Evan var- hala Fage'inin başarısına yatırım yapıyor gibi görünüyor.

Diğer Fage'ler, Squir'ler ve Scion'lar tezahürat yapıyor ya da inliyor ve rauntlar arasında sohbet ediyor. Sadece Nick kambur bir şekilde oturmuş, nötr bir ifadeyle sessizce müsabakaları izliyor.

Fages sert, siyah alıştırma kılıçlarıyla ringe her girdiğinde tüm gözler ona çevrilir. Herkes Arthur'un Soyu'nun ne düşündüğünü bilmek istiyor.

İlk maçım Sydney'e karşı, hançerle.

Greer sırtımı sıvazlıyor ve ben yukarı çıkarken başını sallıyor. "Bu iş sende."

Turuncu bir tunik giyen Sydney gülümseyerek karşılık verdi ve ringe doğru yürüdü. Bors Hattı'nın işaretini daha önce hiç bu kadar yakından görmemiştim - bir daire boyunca üç şerit. Dövüşümüzün sonucu hakkında hiç de endişeli görünmüyor. Gevşemeleri için omuzlarımı silkeliyorum ve sağ elimin parmaklarını genişçe açmaya zorluyorum.

kauçuk hançerin sapını kavlıyor. Sydney ve ben duruşumuzu aldık: bükülmüş dizler üzerinde dengede, vücut ve hayati organlar bıçağın arkasında, bıçak yukarıda ve çekiç tutuşuyla ileride.

Gillian başlama işaretini veriyor.

Dans ediyoruz-Sydney saldırıyor, ben kaçıyorum-kaşlarımızda ter birikmesine yetecek kadar uzun süre. Her saldırıdan kaçmayı başarıyorum, ama kendi saldırılarımdan sadece birini yapabiliyorum: ePort ile engellediği bir hamle. Dirseklerimizin altından hamle yapıyor, ben de geri sıçıyorum ama o sırada bir ısıklık duyuyorum.

"Sınır dışı, Matthews. Fage Hall'a dönün." Gillian alkışlıyor. Maç bitti.

Lanet olsun!

Basit bir yanlış adım yüzünden kaybettiğim için kızgınlım ama Sydney'in gözlerindeki öfke bunu neredeyse telafi ediyor. Bir maçta bu kadar uzun süre dayanacağımı hiç beklemiyordu ve Gillian da dahil olmak üzere diğerlerinin yüzündeki ifadeye bakılırsa, başka kimse de beklemiyordu.

Bankı aldığımda, Nick ve ben göz göze geldik. Omuzlarını "*Shabe it o\$*" der gibi oynatıyor.

Bir sonraki maçımdan önce dinlenmek için bir raundum var. Vaughn'un hançeri gerçek olsaydı, Greer'ın karnı tamamen deşilmiş olacaktı.

Gillian adını söylediğinde Blake ayağa kalkar. Owain'in koyu sarısı tuniğini çekiştirerek geniş omuzlarını kaldırıyor. Sonra benimkini çağırıyor.

Blake hemen güçlü bir baş üstü vuruşla avantajlarını -güç ve yükseklik-kullanıyor. Blok yapıyorum ama onun şartlarında kalırsak, galibiyetin hız ya da süslü ayak hareketlerinden ziyade saf güçle ilgili olacağı açık.

Ben ondan daha hızlıyım. Öyle olduğumu biliyorum. Devam etmek zorundayım.

Kolu ve silahı tekrar tekrar yağıyor, her çatırtı kulaklarımda bir gök gürültüsü gibi yankılanıyor. Her blok dirseklerime dişlerimi kıran bir yankı gönderiyor. Üç dakika sonra kalçalarım *çatlıyor*. Ona karşı koymak için vücudumdaki tüm kasları kullanmam gerekiyor.

"Herkes bir yumurta bırakır. Kabuğunu soyar, sonra içine bir şeyler atar."

Blake ringin etrafında volta atmak için duraklıyor. "Pes et, Matthews." Sel'in hırıltısına yakından ve şahsen şahit oldum; Blake'in sulandırılmış versiyonu beni

Ciğerlerim 1re'de olmasaydı gülerdim. Nefeslerimiz zor ve sıkıntılı bir şekilde geliyor. "Sonsuza kadar engelleyemezsin."

Saldırıyor.

İki elli orta gövde saldırısını engellemek için elimi uzunlamasına kaldırıyorum ama silahı titreyen ellerimde tutmak için her şeyimi harcıyorum. Parmaklarım tahtanın etrafında kasılıyor, zar zor tutuyorum.

Geri çekiliyor.

Kahverengi saçları ter nehrinin altında simsiyah. Onun da nefesi tükeniyor ve nefesini tutmaya çalışıyor.

Blake soluma doğru sallanıyor ve sanki ağır çekimde hareket ediyor. Gözlerim kaslarının her değişimini, omzundan koluna her hareketini takip ediyor.

Eğilmek için bolca zamanım var, ben de eğildim. Gözlerimi Blake'in geniş göğsünden ayırmıyorum. İşte!

Kendimi ileri fırlatıp, sopamın ucunu onun solar pleksusuna saplıyorum. Bir an için havada asılı kaldı. Sopası elinden fırlayıp sağ omzumun üzerinden geçti.

Zaman hızlanır.

Blake'in sırtı mindere
çarparıyor. Gillian'ın düdüğü
havayı yarıyor.

"Silah sınır dışı edildi. Maç Matthews'a." Sesi benim kadar şaşırmış geliyor.

Alkışlar bana kadar ulaşıyor, ama zar zor fark ediyorum. Blake bir iniltiyle yuvarlanıyor ve ayağa kalkmadan önce dört ayak üstüne düşüyor. Yüzü kıpkırmızı kesilmişti. Gillian önüme geçip el sallayana kadar ringin ortasında sersemlemiş bir şekilde duruyorum. Yaşlı kadının yüzünde küçük bir gülümseme beliriyor. "Dünyadan Matthews'a."

"Matty," diye düzeltiyorum. "Dünya'dan Matty'ye." Alice gurur duyardı.

Banklara doğru gidiyorum ama Sel'i görmeden önce değil. Ağaçların arasında başını eğerek beni utandıracak kadar gururlandıran sessiz bir selam veriyor. Harika, kovalar dolusu malzeme.

Whitty, Greer ile birlikte ringe çıkmadan önce ilk darbeyi vurur. Eskrim tecrübeleri sayesinde Greer, Whitty'yi kılıçla kolayca yeniyor. Adımı tekrar duyduğumda ağrıyan omuzlarıma hafifçe masaj yapıyorum.

Son maımın Vaughn ile olacağını bilmeliydim.

Vaughn tereddüt etmeden banktan atlar. Omuzlarından bir havlu atıyor ve siyah, ağır polipropilen alıştırma kılıcını çekerek rafa doğru yürüyor.

Birkaç Scion kendi aralarında mırıldanıyor. Görünüşe göre rekabetimizin haberi yayılmış.

Greer ve Whitty bana cesaretlendirici bir şeyler söylüyorlar ama kulaklarıma hücum eden kanın sesinden duyamıyorum. Kendi kılıcımı almak için görüş alanını geçerken Nick ayağa kalkıyor. Düşünebildiğim tek şey haline gelmeden önce endişeli ifadesinden gözümü kaçırıyorum.

Vaughn ringin ortasında bir ileri bir geri dolaşıp beni bekliyor. Minderin üzerine çıktığımda, Gillian temiz bir maç istedi. Bana baktı. "Rakiplerden biri pes ettiğinde ya da ringin dışına çıktığında -ya da silahını kaybettiğinde- ma biter." Vaughn'a bakıyor. "Kafadan vurmak yok."

Kısa, yüksek bir düdük sesi başlangıcı işaret eder.

Vaughn kılıcını elden ele savurarak geniş bir açık duruşta sallanıyor. Kabzayı çapraz korumanın altında her yakalayışında omuzlarındaki ve pazularındaki sert kaslar yuvarlanıyor ve Aex. Ağzı alaycı bir sırıtışla aralanıyor. "Şimdi boyun eğmekte utanılacak bir şey yok, Matthews."

"Onu dinleme, Bree!" Greer alkışlıyor.

Onu dinlemek istemiyorum ama alçak sesle, alaycı kahkahasını duymaktan kendimi alamıyorum. Gözlerinin vücudumda gezindiğini, bacaklarımdan başlayıp kalçalarımda ve göğsümdede dolaştığını fark etmeden edemiyorum. "İyi, kal." Sadece benim duyabileceğim şekilde mırıldanıyor, "Manzara umurumda değil."

Beni öfkeliendiriyor ama ona duygusal ve disiplinsiz bir saldırının tatminini yaşatmayacağım. Omuzlarını silkiyor ve "*Hadi bakalım*" dercesine saldırıyor.

O kadar hızlı saldırıyor ki, siyah kılıç savrulurken ıslık çalıyor. Savuşturuyorum, kılıcının geniş tarafını kendi kılıcımın en sert kısmına, yani forte kısmına saplıyorum ve geri sıçırıyorum.

Vaughn sanki silahının neler yapabileceğini hatırlatmak istercesine gülümseyerek kılıcını bir kez döndürüyor. Tarikat'ın talim kılıçları çelik değildir ama oldukça ağır ve geniştir. İyi hedeflenmiş bir vuruşla bir kemiği kırabilecek kadar güçlü.

İleri atılıyor. Kılıcını başının üzerine indiriyor. Engellemek için kılıcımı kaldırıyorum ama duraklıyor, sonra geriye yaslanıp karnıma sert bir tekme atıyor.

Tökezliyorum, karnım mide bulantısı ve acının baş döndürücü bir kokteyli gibi.

Vaughn bacaklarıma doğru hamle yapıyor, kılıcımı zar zor çeviriyorum.

Sonra tekrar saldırıyor, savuruyor ve bu basit bir talim, etkisiz hale getirmek için sadece bileğimi çeviriyorum.

Çok kolay.

Öksürüyorum ve kan -demir açısından zengin ve tuzlu- ağzıma doluyor. Vaughn'un gözlerinde vahşi bir mizah parlıyor. Anlayış doğuyor.

Bu tekme iyi hedeflenmişti. Stratejik.

Her hareket, her bükülme, esneme ve pivot, iç kanama ile on kat daha zordur.

Benimle oynuyor.

Her şey -Vaughn'un yüzü, ağaçlar, halka- beyaz ve sıcak bir öfke perdesinin altında bulanıklaşıyor.

Kaburgalarına iki elimle vurmaya hazırlanırken Sel'in son dersi kulaklarımda yankılanıyor.

"Ty9ical angev can hindev ov hel9. Ama bağırsaklarınızda ki bağ? İşte bu fuvy. Fuvy kullanılmak içindir."

Sola doğru dönüyorum, sonra dönüyorum. Kılıcımın Aat'ı Ingers'ına sertçe çarpıyor ve tutuşunu kırıyor. İki kılıç da yere düştü.

Vaughn kafasını kaldırıyor, yüzünde şok ifadesi beliriyor ve bana doğru hamle yapıyor ama ben çoktan havalanmış oluyorum.

Momentumu onu ileriye, Aying dizime doğru taşıyor. Kafasını geriye attı.

Omurgası mindere çarpıyor, burnundan ve ağzından kan akıyor. Bir saniyeliğine orman tamamen sessizliğe büründü.

Sonra Russ ayağa fırlar ve bir çığlık ve alkış dalgasını tetikler.

Vaughn hafifçe sallanır, elleriyle yüzünü kapatır. Ama ayağa kalkmıyor.

"Matthews'a maç!" Gillian sesleniyor, şaşkın bir gülümseme yüzünü aydınlatıyor.

Bir ara Nick sandalyesinden kalktı ve dış halkaya yaklaştı. Orada duruyor, ayakları kırmızı boyaya değiyor, yüzünde hayatımda gördüğüm en güzel gülümseme var. Tökezleyerek öne doğru bir adım attım. Göğsümde zafer çığlıkları atıyorum; içim içime sığmıyor.

Nick'in bakışları benimkilere kilitleniyor, gözleri büyüyor ve gülümsemesi azalıyor. Adımı haykırıyor.

Vaughn'un bıçağı çevresel görüşümde aşağı doğru sallanıyor. Köprücük kemiğimdeki derin çatlağı hissetmeden önce duyuyorum.

Acı geldiğinde, karanlık onu takip eder. Bağırışmalar olur, sonra sessizlik.

36

William beni iyileştirmeyi bitirmeden önce bir kez uyandım. Yapmamam gereken bir şey yapmış olmalıyım -oturmaya çalıştım, konuşmaya çalıştım- çünkü bir el beni tutuyor.

Karanlık, eter kaynaklı bir uykuya geri kayıyorum.

Gözlerimi tekrar açtığımda, sadece küçük bir lambanın aydınlattığı boş, penceresiz bir odadayım. Duvardaki dijital saat 10:17'yi gösteriyor.

Sol parmaklarım sağ köprücük kemiğime doğru uzanıyor ve orada sürekli, zonklayan bir ağrı var. Dokunduğumda kağıt kırışıyor. Bir bandaj bekleyerek çekiyorum ama onun yerine iki sarı yapışkan not buluyorum.

Sağ klavikulada temiz, oblik kırık. +Şişlikle sertçe vuruyor. Birkaç gün içinde iyileşir.

Askıyı tak.

Aether olmadan minimum iyileşme süresi = 8 wPs, + fizik tedavi.

Rica ederim. William

P.S. Mod. Karın içi kanama.

+ealed, ama STŞY PUT.

P.P.S. LicP kalmak istedi.

Ona, sen uyuyacağın için havaalanına
gitmesini söyledim.

*0 %ŞC' TO UYKU!

"Üzgünüm William," diye fısıldadım. "Görmem gereken bir çocuk var."

Ancak asansöre bindikten sonra Nick'in odasına gitmek için Loca'nın ikinci katındaki halka açık koridorda yürümem gerektiğini fark ediyorum. Bu fark ediş beni o kadar gafil avlıyor ki yanlışlıkla birinci kata çıkıyorum ve Sarah'ya çarpıyorum.

"Bree!" Yüzünde geniş bir sırıtış beliriyor ve eteğinin altında topuklarının üzerinde zıplıyor. "Hâlâ burada ne yapıyorsun? Seni eve bırakmamı ister misin? Seni yurduna geri götürebilirim, sorun değil, çok kolay!"

Gözlerimi kısıyorum. "Normalden daha mı hızlı konuşuyorsun?" Pembeleşiyor ve dudağını ısırtıyor.

"Sanırım öyle?"

Sonra farkına vardım. Sarah ile ilgili her şey daha parlak ve yemin ederim onun titreştiğini görebiliyorum. "Artık Tor'a bağlısın. Tristan'ın hızına sahipsin."

Başını öne arkaya eğiyor. "Teknik olarak ben Tor'un hızına sahibim. *O da* Tristan'ın hızına sahip. Ama evet! Bekle." Kaşlarını çatıyor ve zihnindeki çarklar her zamankinden daha hızlı dönüyor. Gözleri büyüyor. "Nick'i bekliyorsun, değil mi?"

Yemek odası ve oturma odasından sesler bize ulaşıyor. "Ya öyleyse?" "Bence ikiniz çok tatlı bir çiftsiniz. İçecek bir şey ister misiniz? beklerken?" Merdivenlerin altındaki koridordan mutfığa doğru yürümeye başlamıştı bile, ben de onu takip ettim.

İçeri girdiğimizde Lodge'un parlak şef mutfağı boştu. Daha önce buraya hiç gelmemiştim çünkü yemeklerin çoğu dışarıdan geliyor ve Legendborn'un çok azı kendi yemeklerini pişiriyor gibi görünüyor. Beyaz dolapları, iki paslanmaz çelik buzdolabı, ortadaki adada bir gaz ocağı ve pırıl pırıl gri-beyaz kuvars tezgahı olan geniş, kare bir oda. Sarah iki bardak çıkarıyor ve bir yandan konuşurken bir yandan da su dolduruyor.

"Fage'ler buralarda çok dedikoducu, ama dürüst olmak gerekirse Nick'le birlikte olman o kadar da önemli değil. Kıskanabilecek bazı Fage'ler var. Ainsley mesela. Sydney. Spencer da."

Omzumu askıya alarak bir bar taburesine yerleşiyorum. "Harika."

"Bu arada Nick Vaughn'ı *kaybetti*. Onu turnuvadan attı. Masa'da intikama yer olmadığını söyledi." Başını iki yana sallıyor. "Vaughn en iyi dövüşçü olmanın onu Nick için en iyi yaver yapacağını sanıyordu ama işler öyle yürümüyor. Mesele sadece dövüşmek değil. Bu bir maç."

Son kelimeyi söyleme biçimi, vurgusu bana artık Tor'un hızından daha fazlasına sahip olduğunu hatırlatıyor. Duygularına erişebiliyor. Ne zaman tehlikede olduğunu her zaman bilecek. Şimdi ve sonsuza dek senkronize olacaklar.

Ve yaşam süresi az önce sınırlandırıldı. Azaltma hakkında ne hissettiğini sormanın kibar bir yolunu bulamadığım için onun yerine başka bir soru soruyorum.

"Nasıl bir his? Bağlanmak?"

Sorumu değerlendiriyor. "Tor ve ben zaten bir şekilde bağlanmıştık. Birbirimize aşığız, o yüzden bunun da aynı şey gibi geleceğini düşünmüştüm ama öyle değil. Bu daha derin. Daha samimi. Diğer insanlara nasıl hissettirdiğini bilmiyorum. Belki de ne kadar uzun süredir bağlı olduklarına ya da birbirlerini ne kadar iyi tanıdıklarına bağlıdır."

"Tor'la ne zamandır birliktesiniz?"

"Birkaç yıl. Ondan önce o Sel'le birlikteydi ve ben hâlâ lisedeydim."

William'ın ifşaatını unutmamıştım ama şimdi açıkta olduğuna göre... "Bu konuda... Hayal etmekte biraz zorlanıyorum."

Sarah gülüyor. "Evet, bu Tor'un asi dönemiydi. Bence bunu sadece ailesini kızdırmak için yapıyordu."

"Sel ile çıkmak ailesini kızdırdı mı?"

"Bir *Mevlin*'le çıkmak *her* Legendborn ebeveynini kızdırır." Gözlerini deviriyor ve kadehini geri kaldırıyor.

Bu beni şaşırttı. Sel'in bir pislik olduğu kesin ama bu tüm Merlinlerin öyle olduğu anlamına mı geliyor? "Neden?"

Burnu kırılıyor. "Daha bitmedi." "Ama-"

Bum! Locanın arkasındaki ormandan gök gürültüsü gibi bir ses geliyor.

Bir saniye içinde ayağa kalkıyorum.

"Konu açılmışken..." Sandalyesinden bile kalkmıyor, sadece gözlerini deviriyor ve elindeki su bardağını bitiriyor. "Tekrar ister misin?"

"O da neydi öyle?" Onun soğukkanlılığına hayretle bakıyorum, sonra ormanda büyük bir *cvacb yankılanıyor*, ardından yakındaki kuşlardan bir sürü gece gökyüzüne doğru havalanıyor.

"Bu"-Sarah etkilenmemiş bir kaşını kaldırıyor- "Selwyn, Yeminimizden aether sarhoşu," diyor sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. "Ama bütün hafta boyunca kafası iyiydi, o yüzden normalden daha kötü." Bardağımı alıyor ve ikisini de bulaşık makinesine götürüyor. "Yerinde olsam bu gece ormana gitmezdim. Bir süre orada öfke nöbeti geçirecektir. Sakinleştiğinde içeri girecek, bir sürü kapıyı çarpacak ve gecenin geri kalanını kulesinde geçirecek. Bu bir bütündür."

Sarah beni asansöre kadar götürüyor, dedikoduları hızlı bir tempoyla anlatıyor. Onun yeni hızına zar zor ayak uydurabiliyorum ve şu anda sadece yarı yarıya dinliyorum. Asansörle Tor'la birlikte üçüncü kattaki odalarına çıkana kadar bekliyorum, sonra olabildiğince sessiz bir şekilde merdiven boşluğuna ilerleyip arka çıkıştan çıkıyorum.

Ormana adımımı atar atmaz yıkım sesleri daha da yükseliyor.

Telefonumu el feneri olarak kullanarak Nick'in ilk gece bana gösterdiği yoldan ilerliyorum -aynı yol olmalı çünkü gördüğüm tek yol bu. Selwyn'in merkez üssüne bu kadar yakınken, her çarpışma, patlama ve çatlama ayaklarımın altındaki zeminde yankılar yaratıyor. Her ne yapıyorsa, çok şiddetli. Bir mil yarıçapındaki alanda öfkesinden kaçıp sığınmayan tek canlı ben olmalıyım.

Sarah'nın önerdiği gibi beklemek yerine neden fırtınanın içine doğru yürüdüğümü tam olarak bilmiyorum. Yukarıda Nick'in düşünde olabilirdim.

Sırt ve kol kaslarımdaki gerginliği gidermek için Lodge'da daha güçlü su basıncı. Sonra, onun gibi kokan pijamalarını bulmak için çekmecelerini karıştırıyorum.

Ama ben değilim.

Belki de *bu* gece Sel'i arıyorum çünkü dün gece *bana* yardım etmek için geride kaldı. Nick ona uzak durmasını söyledi. Sarah bana uzak durmamı söyledi. Yine de o oradaydı ve ben buradayım. Yollarımız hep yanlış şekillerde kesişiyor.

Sanki kontrolüm dışında bir güç tarafından zorlanıyormuşum gibi, Sel'in öfkesinin seslerini takip ederek Lord Davis'le ilk karşılaştığım virajdan geçtim, Nick'in bana rehberlik ettiği sallanan köprüden aşağı indim ve tören alanını işaret eden ormanlık alandaki gümüş rengini geçtim.

Sonunda bir yokuş tırmanıyorum. Derin çatırtı sesleri artık giderek daha da uzaklaşıyor ama her seferinde dişlerimi gerecek ve adrenalinimi yükseltecek kadar yüksek. Bir ağaç gövdesine yaslanıp nefes almak ve yönümü bulmak için duraklıyorum. Yarım mil kadar yürüdüm, bir kısmı yokuş yukarı. Lodge'un balkon ışıkları sık ağaçların arasından zorlukla görülebiliyor ve bunun ötesinde kampüs binalarının tepelerini, yakındaki hastaneyi ve şehir merkezinin geri kalanını işaretleyen puslu ışık pusu var. Aashlight'ımı tekrar tepeye yönlendiriyorum ve nefesim kesiliyor.

Yaklaşık yirmi metre öteden başlayan yarım düzine kırık ağaç gövdesi var. Ön kolum büyüklüğündeki pürüzlü, soluk sarı sivri uçlar ve kıymıklar, yaklaşık dizim yüksekliğindeki ham kütüklerden yukarı doğru uzanıyor. Taze yaralar gibi görünüyorlar. Yanlarında, ormanın zeminine Lincoln Kütükleri gibi dizilmiş uzun devrilmiş gövdeler var.

Tam o sırada, bir ağacın daha parçalandığını duyuyorum. Sesi takip ediyorum.

Bu kadar yakından Sel'in ePortlarının tüm ayrıntılarını yakalayabiliyorum: kaslarına karşı koyan geniş bir gövdenin ilk patlama sesi; kabuğun yırtılma sesi; yavaş, derin bir vınlama ve gövde tabanından koptuğunda son bir *cvach*.

Tam tepeye ulaştığımda, onu yaklaşık bir buçuk metre ötede, ellerinin arasında uzun bir çam gövdesini kaldırırken görüyorum. Derin bir nefes alıyor ve yan tarafa doğru kaldırıyor. Sessizliğin ortasında nefes nefese kalışını duyabildiğim bir saniye var ve sonra ağaç aşağıdaki toprakta parçalara ayrılırken güçlü bir gümbürtü yeri sarsıyor. Azalan ay ışığında, tıpkı onun gibi bir düzine ağacı seçebiliyorum, bir ev kadar uzun kırık çubuklar gibi çimlerin üzerine yayılmışlar.

Nerede olduğumun farkındayım. Burası ilk denemede arenanın üstündeki tepe. Burası Legendborn'un Sel'in domuzlarıyla dövüşmemizi izlediği ve Nick'in bir cehennem yılanı tarafından Sel'in burnunun dibinden çıkarıldığı yer.

"Burada ne yapıyorsun?"

Sel'in sesiyle başım döndü. Arenaya bakmak için ayırdığım bir saniye içinde bana doğru dönmüştü. Bakışları kıvılcım gibi ama dağınık. Odaklanmamıştı.

Son konuştuğumuzda soyuyla ilgili bir şaka yapmıştı. Bana bir hamleyi nasıl takip edeceğimi öğretti.

Şimdi beni yakıp kül etmek istiyormuş gibi hissediyorum.

Bir yanıt vermekte zorlanıyorum ama yüz ifadesini görünce duruyorum. Sarah haklıydı, aether sarhoşu ve bu eskisinden de kötü. Ayakta olmasına rağmen hafifçe sallanıyor, normalde sert olan gözleri bulanık ve kırmızı çerçevesi. Yaralı koluma hafifçe bakıyor.

"Eee?"

"Neden bu kadar kızgınsın?"

Gülüşü içi boş, kuru bir havlama. "Bu boku terapistinden mi öğrendin?"

Kırmızı gördüğüme yemin edebilirim. "Az önce bana *ne* dedin sen?"

Sırıttıyor. "Kampüs doktoruyla yaptığınız küçük açık hava terapi seansını gördüm."

"Bana *yalan* mı söyledin?" *Hangi seans? Ne kadar ağırdı?*

Sel gözlerini gökyüzüne çevirir. "*Elbette* seni gözetledim. Yeminden sonraki gün, seni yataktan bahçeye kadar takip ettim, sen ve o yeteneklerin hakkında içten bir konuşma yaparken seni dinledim." Eğilip bir taş alıyor ve arenanın karşı tarafındaki bir ağaca öyle bir fırlatıyor ki *9o9!* sesi çıkıyor.

"Bu ne cüret, bu özeldi!" Bağırıyorum.

O scoPs. "Kendini beğenmişliğini bir kenara bırak, gizemli kız. O gün seni bir uchel işbirlikçisiyle buluşup buluşmadığını görmek için takip ettim ve ikinizin iblis soyunuz hakkında şifreli konuştuğunuzu düşündüm. Geriye *dönüp* baktığımda, sana çok fazla kredi vermişim. Senin aile dramı umurunda değil ve ölmüş annesi daha güzel *çiçekler* yetiştirmek için aether kullanan biri de umurunda değil."

"Annem hakkında konuşma," diye homurdanıyorum.

"Tüm bu ePort"-başını sallıyor ve neşesiz bir kahkaha atıyor-"ve bakın beni nereye getirdi. Ne büyük bir zaman kaybı."

Kanımda öfke ve panik dolaşüyor ve hangisini harekete geçireceğimi bilemiyorum. Sel'in beni takip ettiğinin ortaya çıkmasının etkisinden hâlâ kurtulabilmiş değilim, zihnim Patricia'yla yaptığım o ilk konuşmada neler öğrenmiş olabileceğini araştırıyor.

"Tanrım, sana bak!" Sel inanamayarak kıkırdıyor. "O gün kulak misafiri olduğum şeyleri ve senin sıkıcı, basit Onceborn hayatın hakkında ne kadar çok şey bildiğimi hatırlamaya çalışıyorsun."

Hafif dengesiz bacakları üzerinde bana doğru ilerliyor, parlayan gözleri yüz hatlarımı izliyor. Zihnimin gerisinden gelen küçük bir anı bana bir yırtıcıdan kaçmanın sadece onu kovalamaya davet edeceğini hatırlatıyor, ben de olduğum yerde donup kalıyorum.

Ben de ne olabileceğimi düşündüm. Onun arkadaşı mı?

Sel'in alçak sesi konuşurken alçalıp yükseliyor ve sözlerinin benim için mi yoksa kendisi için mi olduğunu anlayamıyorum. "Muhtemelen benim kadar terapiye ihtiyacı olan kayıp küçük bir kız için nasıl bu kadar çok şeyi riske atabilirdim?" Başını eğiyor, gözleri odaklanamıyor. "Bu mümkün değil." Yine gülüyor, ama bu sefer o kadar kendini küçümseyen bir kahkaha ki öfkemin gidecek başka yeri yokmuş gibi hissediyorum. "Kimsenin benim kadar terapiye ihtiyacı yok."

"Bu yüzden mi burada bir uçurumun üzerinden ağaçları fırlatıyorsun?" Hırladım. Kafasını kaldırdı. "Neden yine buradasın?"

"Hiçbir fikrim yok," diyorum ve gitmek için dönüyorum.

"Evet." Sarhoşken bile benden çok daha hızlı. Döndüğüm anda önümdeydi. "Suçluluk."

"Yoldan çekilin."

Yolumun üzerindeki bir ağaca yaslanıp yarı kapalı gözlerle beni süzüyor. "Bahse girerim burada 1t attığımı ve bütün hafta sonu 'korkunç, öfkeli Sel' olduğumu duymuşsundur. Bahse girerim Nicholas sana yine kavga ettiğimizi ve Lord Davis'in dün bana haddimi bildirdiğini söylemiştir. Şimdi de Nicholas'a hala aether üretebildiğini söylemediğin için kendini kötü hissediyorsun ve eğer söyleseydin belki içgüdülerimin doğru olduğunu anlayacağını ve benim de burada ağaçları kırıp kendime acımayacağımı düşünüyorsun."

Öksürüyorum ama Sel'in sözlerindeki gerçeklik payını inkâr edemiyorum. Beni buraya, ormanın içinden ona getiren şey *bu* muydu? Suçluluk duygusu mu?

"Çekil." Bir adım atıyorum ama yine beni yakalıyor. Gözleri parlıyor, şeytani bir Sherlock Holmes gibi benden çıkardığı düşüncelerle alay ediyor.

"Kendini suçlu hissetme zahmetine girme," diye mırıldandı Sel. "Bir *zamanlar ve gelecekteki kardeşimiz* için amaçlar asla araçları haklı çıkarmaz. O böyle iyi bir insan. Ayrıca Nicholas senin ne *yapabileceğinle* ilgilenmez, o sadece *seninle* ilgilenir. Yakın zamanda gözden düşen Fage Schaefer'a da bu gerçek tam anlamıyla aşılanmış oldu. Aslına bakarsan, ben aether sarhoşuyken beni ormanda aradığını duysa ne hissederdin sence?" Bakışları yüzümde, boğazımda ve çıplak kollarımda keskin dikenlere dönüşüyor.

Yüzüm kızarmıştı, kelimeler bulmakta zorlanıyordum. "Hiçbir fikrim yok."

Homurdanıyor. "Yalancı. Nicholas beni çizer ve dörde böler, bunu biliyorsun." "Bu biraz dramatik."

Kendini ağaçtan indiriyor ve başını sallayarak ayağa kalkıyor. "Gerçekten sana karşı ne hissettiğinin farkında değil misin?"

Her şeyi çok çabuk değiştiriyor. Kafa karıştırıcı bir duygu dalgası hissediyorum: Beni takip ettiği için hâlâ ona öfke duyuyorum, Nick'in bana karşı olan hislerinin gücünü duymaktan zevk alıyorum, Nick'in isteklerine ve üzerinde anlaştığımız kurala karşı burada olduğum için suçluluk duyuyorum ve Sel'le *erkek erkeğe konuşuyor* olmaktan dolayı şaşkınlık duyuyorum.

"Yapamazsın." Sel bana ters ters bakıyor ve bu kadar yakından ağzındaki 1ne titremesini, omuzlarını, 1'lerine kadar her yerini görebiliyorum. Bir adım daha yaklaşıp beni sıkıştırıyor. "Tam olarak değil."

Geri çekildim ama bu bir hataydı. Benimle sırtın kenarı, vadiye ve aşağıdaki arena Aoor'a doğru dik bir düşüş arasında sadece bir ayak var. İlk karşılaşmamıza çok benziyor. Ve bu sefer Sel'in kim olduğunu ve neler yapabileceğini çok iyi biliyorum.

"Sel, kes şunu! Düşeceğim!"

Omuz silkiyor. "Sadece hareket edersen." "Bırak geçeyim."

"Hayır. Burada duracak ve sana bir şey açıklamamı dinleyeceksin."

Omzumun üzerinden bakıyorum. Haklı; güvendedim -eğer tekrar hareket etmezsem. "Neyi açıklayacaksın?"

"Merlinlerin neden Efsane Doğanlar'a hizmet ettiğini biliyor musun?" Bu beni hazırlıksız yakaladı. "Hayır."

"*Tahmin et.*"

Sesi o kadar keskin ki, kesilmemek için yavaş konuşuyorum. "Shadowborn'la savaşmak için mi?"

"Çok sevimli." Gözlerini deviriyor. "Gölge Doğanlar kötüdür ama bir an için bile her Merlin'in Tarikat'a tamamen iyi kalpliliklerinden dolayı hizmet ettiğini düşünme. Bir keresinde bana kavşak çocuğu demiştin ama bunun ne anlama geldiğini tam olarak anlamıyorsun. Anlayamazsın."

Bir adım daha atıyor, beni itecek kadar değil ama teninde Yemin'den kalan baharatın kokusunu alabileceğim ve üzerinde yayılan sıcaklığı hissedebileceğim kadar yakın. Lodge'daki o ilk geceki ateşli dudaklarının anısı zihnimde canlanıyor ve merak ediyorum, sadece bir an için, acaba geri kalanı da onun kadar sıcak mı?

"Merlin çocukları, tüm niyet ve amaçlar için, doğduklarında tamamen insandırlar. Ancak yedi yaşına geldiğimizde değişimler başlar -güç, hız, duyular- ve bu değişimlerle birlikte bir tür... geri sayım başlar. Ondan sonraki her yıl güç kazanırız ve aether ile bağlantımız derinleşir ve her yıl insanlığımızdan biraz daha kaybederiz. Biz buna 'kana yenik düşmek' diyoruz." Sel titriyor, gözleri tekrar bana odaklanıyor. "Merlin, Arthur ve şövalyeleri için Efsane Doğan büyüsünü yarattığında, kendisi için de benzer bir büyü tasarladı. Zamanla geliştirdiği eşsiz büyücülük yeteneklerini tüm torunlarına miras bırakmasını sağlayacak bir büyü -mesmer, yapılar, aether'e karşı bir yakınlık." Konuşurken beyaz köpek dişlerinin küçük uçları parıltıyor. "Ama Merlin kendi doğasını biliyordu. İblislerin sadece kendilerini ve kaosu önemseydiğini ve güçlü ama kontrol edilemeyen iblis parçalarının Arthur'la birlikte hayal ettikleri ebedi düzene asla uyumlu hizmetkârlar olamayacağını biliyordu. *Bu yüzden Merlin büyüsüne biraz da insuvance kattı.*"

Göğsüm aniden daraldı. "Ne tür bir sigorta?"

Acı, yüz hatlarını gölgeler içinde keskinleştiriyor. "Sana cehennem tilkisinin içinde senden bir parça varken toz olamayacağını söylediğimi hatırlıyor musun? Çünkü yeraltı dünyasının karanlığı ve yaşayanların ışığı bir arada bulunmamalı.

tek bir bedende. Kanım her gün kendisiyle savaşıyor. Yaşlandıkça iblis özü daha da güçleniyor ama bu Tarikata ve üyelerine olan bağlılığım beni aşmaktan alıkoyuyor."

Bakışlarına karşılık veriyorum, korku ve anlayış bir dalga halinde üzerime çöküyor. "Yeminler..."

"Yeminler." Gözleri aniden parlıyor. Sert. "Bunlar Merlin'in, torunlarının onun görevini asla terk etmeyeceğine dair sigortasıdır. Görev ne kadar büyük ya da küçük olursa olsun, onları yerine getirmek, onları tamamlamak. Bir Merlin'in iki tarafını birbirine bağlayan Yeminlerdir. Hizmette olduğumuz sürece, kendi ruhlarımızın kontrolünü elimizde tutarız. Bu yüzden bizi erkenden, kanımızın bir yer edinmesi için yeterince büyümeden Yemin ettirirler."

Cecilia'nın sesi ve Fearl'in kucağındaki bebek hakkında söyledikleri aklıma geliyor. *Yeterince büyüymeden bir kenara at.*

Sel'in henüz işi bitmedi. Gözleri yüzümde bir ileri bir geri gidip geliyor, sözlerine verdiğim yanıtları katalogluyor. "İşte. Şimdi anlıyorsun. İnsanlar arasında bir insan olarak yetişmiş herhangi bir Merlin -zayıf bir Merlin bile olsa- için en büyük cezanın bizi Tarikat'ın hizmetinden çıkarmak olduğunu anlayabilirsin. Bizi kendi gerilememize tanık olmaya zorlamak. Kralbüyücü unvanını kazanacak kadar güçlü bir Merlin'i aynı unvandan mahrum etmek, onu görevinden uzaklaştırmak anlamına gelir. Onları Yemin'in muazzam bağlayıcı gücünden koparmak. Bu o kadar ağır bir cezadır ki daha önce hiç yapılmamıştır."

Üzerindeki yakıcı sıcaklık ve gözlerindeki zehir beni öfkesinden daha çok korkutuyor.

"Ama Camlann'dan iki Called Scion uzaktayız. Nicholas babasına sana yaptıklarımı anlattıktan sonra Lord Davis beni yerime geçmekle tehdit etti. Unvanımı alacak, beni kovacak. Beni kendi kendimi yok etmeye terk etti." HuPs. "Dediğim gibi, zorbalar."

Hava ciğerlerimi hızla terk ediyor, sanki kendimi uçurumdan aşağı atmışım gibi. "Hayır, bu... bu kulağa işkence gibi geliyor. Nick bunun olmasına izin vermez-"

"Oh, bu bir işkence. Ama Tarikat dengesizleştiğimi düşünürse, Nicholas *tam olarak* bunu yapmak zorunda kalacak." Yüzü ekşidi. "Bunlar kralların yaptığı seçimler, gizemli kız."

"Onunla konuşacağım. Ona söyleyeceğim-"

Cümlemi tamamlayamıyorum çünkü Sel beni hızla döndürerek yola doğru itiyor. "Çok geç. Git buradan."

"Sel-" Sel'in dökümünün çıtırtısını duyuyorum ve dönüp onu uçurumun kenarında dururken görüyorum, saçları büyücü Aame'nin ilk aşamalarında hafifçe sallanıyor, gözleri ateşlenmiş kömürler gibi parlıyor.

"Nicholas insanlığımı kaybettiğimi düşünüyor. Belki de kaybediyorum. Ama haysiyetimi kaybetmedim," diye alay ediyor. "Yardımaınıza ihtiyacım yok."

Ben daha tek kelime edemeden, uçurumun üzerinden atlayıp gözden kayboluyor ve ses çıkarmadan çok aşağılara iniyor.

37

Locaya doğru koşarken AY IŞIĞI beni aydınlatıyor, ama arka çimenliğe ulaştığımda bulutlar kat kat ve kalın bir pasta gibi üzerime çökmüş oluyor.

Yan kapıdan giriyorum. Büyük odada hâlâ uyanık olan birkaç gece kuşu üyesi var. Dikkatlerini çekmemek için merdivenleri tırmanıyorum. Nihayet Nick'in odasına ulaşip içeri süzüldüğümde, beni ormanda gezdiren adrenalin vücudumdan kayıp gidiyor ve Sel'in sözlerini zihnimde tekrar tekrar çevirerek yatağına yığılıyorum.

Sanırım *bunu* ben yaptım. *Sadece heve olarak.*

Sel tarafından avlanmaktan, onun unvanının, insanlığının, ruhunun tehlikede olmasının sebebi olmaya geçtim. Ve daha da kötüsü, onda görmeye alıştığım sıcak öfke daha karanlık bir şeye dönüştü. Gözlerindeki ıssızlık, kendine olan nefreti...

Telefonumu çıkarıyorum, ama son kişilerin her birini atlamak için bir neden var. Alice'e bu gece evde olmayacağımı söylemek için daha önce mesaj atmıştım ve ona ne diyebilirdim ki? Nereden başlayıp nerede durmalıydım? Babama "Fatricia ile her şey yolunda gidiyor" diye mesaj atıyordum, peki beni bıraktığını ona nasıl söyleyeceğim? Yakında onu aradığında öğrenecek ve ben

o kadar ileriye düşünecek enerjim yok. Nick babasını almaya gidiyor ve ona kontrol edemediğim kırmızı Aames'ten bahsetmek için eve gelmesini beklemem gerekecek.

Sonunda, her konuşma önce bir açıklama gerektirecektir, çünkü hayatımdaki hiç kimse beni buraya getiren tüm konuları bilmiyor.

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum ama gözyaşlarım yine de akıyor, çirkin bir leke olana kadar neşeli mavi-beyaz yorganın üzerine düşüyor.

Nick'in yatağında uyuyakalmış olmalıyım, çünkü yüksek bir ses beni sarsarak uyandırdı. Yorganın kırışmış kumaşının şekilsiz kırışıklıklar halinde bastırıldığı yanağımın nemli derisini ovuşturuyorum. Bir dakika sonra, bu kez tepemden bir başka gürültü daha geldi.

Sel.

Sarah, işi bittiğinde eve gelip kapıları çarptığını ve sonra kendini odasına kapattığını söyledi. Onu orada, ormanın yarısını yok etmekten bitkin düşmüş, belki de hala aether'in etkilerinden kurtulmaya çalışırken hayal ediyorum. Saati kontrol ediyorum.

Nick'in dönmesine daha saatler var. Ona olan her şeyi anlatacağımı şimdiden biliyorum. Hatta Patricia'nın güvenini kırıp ona Rootcraft'tan bile bahsedeceğim. Ama Sel'in haklı olduğunu biliyorum; bu, Nick'in hayatının çoğunda bağlı olduğu çocuk olan Kral Büyücüsü hakkında hissettiklerini değiştirmeyecek.

Asırlar Duvarı hafızamda uzayıp gidiyor. Yıllarca yan yana kazınmış isimleri. *Richolas Mavtin Davis. Selmyn Zmvys Mane.*

Lord Davis Sel'in unvanını alırsa, adını Duvar'dan silecek mi? Gümüşü, Sel hiç orada olmamış gibi pürüzsüz olana kadar zımparalayacak mı? Tören mermerini çıkarıp yerine başka bir mermer mi koyacak?

Yatakta dik oturuyorum, bir şeylerin farkına varmak beni şimşek gibi çarpıyor.

Kule odaları, üst Aoor'un rezidans salonlarının en ucunda yer almaktadır. Loş koridor, kuzey kanadının solunu gösteren bir isim levhası ile T şeklinde sona ermektedir

ve güneye doğru. Yavaş ve bas ağırlıklı hafif bir müzik, sağımdaki bir kapıdan bana ulaşıyor.

zerinde pirinç bir levha bulunan sade ahşap bir kapının önünde durdum.
S.M.

Kapıyı çaldıktan yarım saniye sonra kendime onun ayak seslerini dinlemenin faydasız olduğunu hatırlatıyorum. Ondan yarım saniye sonra da dşncesizliğime yenik düşüyorum çünkü Sel kapıyı açtığında yüzünde son derece sinirli bir ifade ve düşük belli bir kot pantolondan başka bir şey yoktu.

Elimde olmadan karnından göğsüne doğru uzanan bantlı kasların izini takip ediyorum. Karmaşık siyah ve gri dövmeler kollarını çevreliyor, omuzlarını kaplıyor ve göğüs kemiğinde bir Kelt düğümüyle birleşiyor. Başka tarafa bakmalıyım, ama bunun yerine kalın siyah saçlarından düşen su damlacıklarını ve kirpiklerine hala yapışan minik şeffaf boncukları fark ediyorum.

Yüz hatlarını sinirli bir bakışa dönüştürmeden önce gözleri açılıyor. "Sana gitmeni söylemiştim."

Çenemi kaldırıyorum. "Seninle konuşmam lazım. İçeri gelebilir miyim?"

İleri doğru bir adım atıyorum, ama yolumu kesmek için kaslı bir kolunu kapı aralığından uzatıyor. "Git buradan' tam bir cümle."

"Tarikat'ın bir Kral Büyücüsü'nn unvanını asla elinden almayacağı hakkında daha önce söylediğin şey? Bu doğru değil."

Sel'in hiç bu kadar şaşırdığını ya da kafasının karıştığını görmemiştim. Bir tablo gibi hareketsiz. Söylediklerim karşısında o kadar afallamıştı ki, beni durduramadan kolunun altına girebildim. Odası dairesel, kulenin silindirik şeklini takip ediyor, pencereler dış duvar boyunca kıvrılıyor. Kavisli bir duvardan odanın ortasına doğru bir yatak uzanıyor; bir tarafta bazıları modern, bazıları eski kitaplarla dolu bir masa ve bir dizüstü bilgisayar var. Diğer tarafta küçük bir halı ve mum sunağına benzeyen bir şey var. Kokulu, temiz kokulu buhar sol taraftaki bir kapıdan dışarı szlyor.

aralık, ebeveyn banyosuna açılıyor. Az önce dş almış.

Kapı arkamdan kapanıyor ve Sel kapıya yaslanıp kızgın bakışlarını geri alıyor. "Nicholas birkaç saat içinde evde olacak ve burada olduğunu öğrenirse ya beni tekrar yumruklayacak ya unvanımı alacak ya da her ikisini birden yapacak, o yüzden paylaşacak bir şeyin varsa hemen şimdi yap." Eliyle yüzünü sildi. Deşsete düştüm.

karın kaslarına son derece dikkat dağıtıcı şeyler yapıyor. Fark etmediğim şeyler.

Gözlerimi kaçırıyorum, suçluluk duygusu boğazımı sıkıyor. "Ciddi bir konuşma yapabilmemiz için lütfen üzerine bir tişört giyer misin?"

Parmaklarının arasından bana bakıyor. "Sakın bana namuslu olduğunu söyleme?" Kendini küçümseyerek gülüyor. "Senin Gölge Doğumlu olduğunu nasıl düşünebildim? Şimdi gerçekten utandım. Mortiled, gerçekten. Belki de görevimden istifa *etmeliyim*."

"Sana yardım etmeye çalışıyorum." Dişlerimi sıkıyorum.

"Foorly, sanırım." Çekmeceli bir sandığa doğru yürüyor ve ben de bir an için karakalem ve obsidyen tüyleri görüyorum; tamamını göremediğim daha büyük bir dövme daha. Her neyse, kaburgaları boyunca uzanıyor ve sırtına yayılıyor ve göğsümden ayak parmaklarıma kadar ısı gönderiyor. Siyah bir tişört çıkardığında hafifçe rahat bir nefes alıyorum. *Kıyafetler güzel*, sanırım. *Geneval'da. 9eo9le'de. Özellikle Sel'in üzerinde.* Ama sonra tişörtü silkiyor ve ikinci bir deri gibi üzerine oturuyor - *en iyi ihtimalle* marjinal bir iyileşme.

Kapısındaki kancadan bir havlu kapıyor ve masasındaki sandalyeye oturmak için etrafımda dolanırken saçlarını ovalıyor. "Pekâlâ, merak ediyorum, kabul ediyorum. Bana ne bildiğini düşündüğünü söyle."

"Dinleyecek misin?"

Başını havlusunun altına eğmiş, omzunu yarım bir omuz silkmeye kaldırıyor. Alacağım tüm cevap bu.

"Açıklamak biraz zaman alabilir." Kahverengi gözleri odadaki diğer tek oturma yüzeyi olan yatağa dikiliyor. İsteksizce oturuyorum ve derin bir nefes alıyorum.

"Sen tanıştığım ilk Merlin değildin ve senin büyüün de direndiğim ilk büyü değildi."

Bu onun dikkatini çekti. Havlusunu fırlatıyor, saçlarını yüzünden geriye doğru itiyor ve bana bir bakış fırlatıyor. "Konuş."

Ve sonra ona anlattım. Ona hastanedeki geceyi ve Nick'le tanıştığım geceyi anlattım. Ona Nick'i nasıl ve neden zorladığımı ve bana Fage adını vermesini sağladığımı anlattım. Ona sadece annemin ölümü hakkında değil, kendi yeteneklerim ve bunların annemle nasıl bağlantılı olabileceği hakkında da gerçeği öğrenmeye ihtiyacım olduğunu anlattım. Ona Patricia'nın ya da atalarının adını söylemedim ama ona

Ruth'un hafızasının gerçekleri. Sonra ona beni odasına götüren anıyı anlattım - Lord Davis'in Kral Büyücüsü'nü temsil eden mermerin bulunduğu Çağlar Duvarı'nı ve gümüş yüzeyin nasıl çizildiğini.

Sanki biri bir mermeri oyup yerine başka bir mermer koymuş gibi. "Ya bir köstebek hakkında yanılsaydın ama saldırılar hakkında haklı olsaydın Bölüm'e yakın biri tarafından mı organize edildi? Ya o Kapıyı yirmi beş yıl önce açan önceki bir *Mingsmage*'se ve Tarikat onu görevinden alarak cezalandırıdıysa? Eğer bu Kralbüyücü Yeminlerinden uzaklaşıp dengesizleştiyse, o zaman Düzen'den ve yakalanmalarına neden olan herkesten intikam almalarına ne engel olabilirdi? Belki de bu kötü Merlin annemin peşine o gece tanık olduğu için düşmüştür. Sonra da Kapıları tekrar açarak ve en değerli Scion'u kaçırarak Tarikat'a zarar vermek için buraya geldiler. Nick'i kaçırma girişimleri işe yaramayınca, seni saf dışı bırakmak için şimdiki Kral Büyücüsü'nün peşine cehennem tilkilerini gönderdiler. Eğer bu saldırıların hepsi birbiriyle bağlantılıysa, ben annemin katilini bulabilirim ve sen de önsezilerinin doğru olduğunu kanıtlayabilirsin!"

Bitirdiğimde sandalyesine geri oturuyor ve uzun, sessiz bir süre beni inceliyor. Odanın sonuna kadar yürüyüp geri dönmek için ayağa kalkıyor. Duruyor, bana bakıyor, sonra tekrar adımlıyor.

"Bir şey söyle."

"Bir şey söyle."

Gözlerimi deviriyorum. "Duvar'a gidebilirsin. Bana inanmıyorsan kendin kontrol et."

Bir el sallıyor. "Yalanlarının neye benzediğini biliyorum. Bu onlardan biri değil." Duraklar, başını sallar. "Sen ve Nicholas gerçekten bunun peşinde misiniz? Annen hakkındaki gerçeği mi arıyorsunuz?"

Yavaş bir nefes bırakıyorum. "Evet."

Gözleri okunmuyor. Benim ve Nick'in planıyla ilgili bir meydan okumaya ya da Nick'in unvanını doğru nedenlerle talep etmediği için alaycı bir iğnelemeye hazırlanıyorum. İkisi de gelmiyor. "Diyelim ki haklısın ve bu Kral Büyücüsü bir Geçit açtı. Vekillerin o Merlin'in serbest kalmasına izin vermesine imkân yok. Kanlarına yenik düşen Merlinleri hapsediyorlar. Dönüşmeye başladığımız anda, bizi bir hapishaneye koyarlar.

bekçi." Kaşları çatıldı. "Ve sen sormadan söyleyeyim, hapishaneleri gördüm. Kaçmak mümkün değil."

"Ama kim intikamla daha önce hapsedilmiş, insandan çok iblis olan, dengesiz bir Merlin'den daha çok ilgilenebilir ki? Eğer Kral Büyücüsü değilse, Morgaine'in Soyu olabilir mi?"

Kaşlarını çatıyor. "Akla yatmayan çok fazla şey var. Ben bu bölümün Silah Başçavuşuyum, *çocukluğumdan* beri tam da bu görevi üstlenmek için eğitildim. Eğer biri yirmi beş yıl önce *9uv9ose*'da kampüste bir Geçit açıysa ve o sayıdaki zebaniler Onceborn'lara saldırdıysa, bu geçmiş neden benimle hiç paylaşılmadı? *Özellikle* de bir Morgaine ise? Lord Davis ve Üstat Merlinler bana neden bir Kralbüyücünün asla ortadan kaldırılmadığını söylediler, eğer gerçekten de tam burada olduysa? Hem de Davis'in kendi Kral Büyücüsüne?"

"Belki de bu bir örtbas."

Bunu düşünüyor, mantığımdaki boşlukları arıyor ve sonra iç geçiriyor. "Burada çok fazla sıçrama var ama buna inanırım. Eğer bu saldırı bizden biri tarafından başlatıldıysa, bu tüm bunların neden gömüldüğünü ve bana neden hiç söylenmediğini açıklar. Ve beni ortadan kaldırmak Nicholas'a ulaşmanın en iyi yolu olabilir." Çenesini kaşıyor. "Anlamadığım şey zamanlama. Senin Kral Büyücüsü teorini kabul edersek, neden neredeyse otuz yıl sonra annenin peşine düşsünler ki? Bu Merlin'in unvanının elinden alınmasının nedeni o değildi ve bölümle hiçbir şekilde bağlantısı yoktu. Dahası, neden ortaya çıkıp seni büyülemekle uğraşsınlar ki? Eğer anneni öldürdülerse, seninle tanışmalarına hiç gerek olmamalıydı."

Omuzlarım düşüyor. Yapbozun tüm parçalarına sahipmişiz gibi geliyor ama resim hiçbir anlam ifade etmiyor. Bu da tüm parçalara sahip olamayacağımız anlamına geliyor. Bir şeyler eksik.

Sel saatine bakar. "Zamanımız var," diye mırıldanıyor. "Acele edersek."

Hızla dolabına gidiyor ve botlarını bir çırpıda giyiyor. Ben bir şey söyleyemeden pencereye doğru yürüyor, kilidini açıyor ve pencereyi gece havasına doğru itiyor. İki elini pencere pervazına dayıyor ve omzunun üzerinden bana bakıyor. "Buraya gel."

Ayağa kalktım ve yanına gittim. "Neden?"

"Sebepler." Göz açıp kapayınca kadar beni belimden kavıyor ve omzunun üzerinden sırtına, odasına doğru savuruyor. Kıvraniyorum ama

Daha fazla itiraz edemeden, demir ön kolunu kalçalarımaya dolayarak göğsüne bastırıyor. Tenimizin değdiği her yer kıvılcım izi bırakıyor.

"Lütfen bana şu anda bu pencereden atlamayacağını söyle!"

"Şu anda bu pencereden atlamayacağım," diyor. Sonra hemen yukarı tırmanır ve atlar.

38

BİR MERLİN GİBİ İNİYOR -hafif ayaklı, dizleriyle darbeyi yumuşatıyor- ama omzu kalçalarımın saplanıyor ve karnım omurgasının üzerine düşmekle tehdit ediyor. Sağ köprücük kemiğim derin bir ağrıya yanıyor.

"Beni aşağı indir!"

Omzunun üzerinden sesleniyor, "Cevap istiyor musun, istemiyor musun?" "Elbette cevap istiyorum!"

"O zaman acele etmeliyiz."

"Beni bu şekilde taşıyamazsın!" Sapanımı göstererek kekeliyorum. "Bir patates çuvalı gibi sırtına atıver-"

Eğilip beni ayaklarımın üzerine bırakıyor, sendeleyip düşmek üzereyken bana *hiç* yardım etmiyor, kafam karışıyor. Bunun yerine burun deliklerinden yavaş ve sinirli bir hava akımı salıyor. "Seni taşımamı nasıl *isterdin*? Seni ne memnun eder, Fage Matthews?"

Seçeneklerimi değerlendirerek ve uzun süre ısrarcı bakışlarını görmezden gelerek etrafında dönüyorum. "Figgyback."

"Affedersiniz?"

"Beni duydunuz."

"O film gibi-" "Kapa
çeneni." "Küstah."
"Kibirli."

İstediğim gibi sırtıma binene kadar dönüp aynı anda yaralanmamış kolumu çekerek içeri dalıyor. İçgüdüsel olarak tutunuyorum ve o da gargara yapar gibi bir ses çıkararak, adem elmasına bastırduğım ön kolumu çekiştiriyor. "Nefes almam gerekiyor," diye mırıldanıyor, sonra sesi alaycı bir hal alıyor. "Ben aslında bir vampir değilim."

Tutuşumu hafifçe gevşetiyorum ve ellerini, elektrik hissinin kollarımı zıplattığı tenimden uzaklaştırıyorum. Ellerini kalçalarımın altına koyana kadar yer değiştiriyor ve beni bir kâğıt ağırlığındaymışım gibi hareket ettiriyor.

"Bekle" -bir duraklama- "ve ağzını kapalı tut." "Neden ağzımı kapalı tutmam gerekiyor?"

Kıkırdıyor, beni biraz daha yukarı kaldırıyor. "Böcekler." Koşmaya başlamadan önce aldığım tek uyarı bu.

Sel beni kampüste son kez koşturduğunda, cehennem tilkilerinden ve büyücü Aames'ten korktuğum için aklımı kaçırmıştım. Tek hatırladığım bir bulanıklık. Bu sefer, tamamen farklı hissediyorum. Bu sefer, *heyecan verici*.

O hızlı, tamam. Uchel kadar değil ama herhangi bir insandan çok daha hızlı.

Yolculuğu yumuşak tutmak için fazladan bir çaba sarf edip etmediğini merak ediyorum, çünkü omzum neredeyse hiç sarsılmıyor.

Çakıllı yol, ağaçlar ve sokak lambaları bir renk cümbüşü içinde geçip gidiyor ve sonra profesörlerin yaşadığı tarihi mahallelerden birinin içinden geçen asfalt bir yola sapıyor. Çıkmaz sokağın sonundaki iki katlı tuğla malikâneyi bir anlığına görüyorum ve bir saniye sonra arka bahçesindeyiz. Sel bacaklarımı serbest bırakıyor ve bu sefer sadece hafifçe yalpalayarak aşağı kayıyorum.

"Kimin evi burası?" Arka kapıya doğru eğilmek için ilerlerken soruyorum.

"Bu" -yıpranmış bir kauçuk paspası kaldırıyor, bir an için altını yokluyor ve yedek bir anahtar çıkarıyor- "Nicholas ve benim büyüdüğümüz yer."

Eve yeni gözlerle bakıyorum. Ve yavaş yavaş, dehşetle. "Oraya giremem."

O scoPs. "Neden?"

"Çünkü izinsiz giriyor."

Gözlerini deviriyor. "Ben burada büyüdüm. On yaşındayken Davis'ler beni yanlarına aldılar." "Ama-" Kekeliyorum, tereddütlerimi kelimelere dökmeye çalışıyorum. "Neden biz

Nick ve babası havaalanından dönene kadar bekleyip Lord Davis'e yüz yüze soralım mı?"

"Çünkü Lord Davis'in doğruyu söyleyeceğine güvenmiyorum," diyor basitçe. Ses tonunda kin ya da garaz barındıran hiçbir şey yok. Bu basit bir gerçek ifadesi.

"Neden olmasın? Seni o yetiştirmede mi?"

"İkisi birbirini dışlayan şeyler değil. Ona güvenmememin nedeni, o adamın da tıpkı benim gibi sonuna kadar yeminli olması. Benim Efsane Doğanlar'a yemin ettiğim gibi o da Vekillerin emirlerini yerine getirmek için Hizmet Yemini etti. Ona ne bildiğini sorabiliriz ama teorileriniz doğruysa, Yeminleri onu sırlarını saklamak için yalan söylemeye zorlayacaktır."

"Ama *neden* onların evindeyiz?"

"Burası *Lovd Davis'in* evi. Nicholas artık burada yaşamıyor. Buradayız çünkü babası Güney bölümünün genel valisi ve benim de kulaklarım çok iyi işitiyor ve eski kâğıtlar yenilerinden daha farklı kokuyor. Lord Davis'in tarihi bölüm kayıtlarını ve arşivlerini kişisel çalışma odasında kilitli tuttuğunu biliyorum."

"Nick beni neden daha önce buraya getirmede?"

"Nicholas Tarikat'ın geçmişini reddetti, bu yüzden bakması gerektiğini bilmiyordu. Annenin tarikatla olan geçmişi hakkındaki gerçek burada olabilir. Neden tereddüt ediyorsun, Matthews?"

Çünkü Ricb ve ben bunu birlikte yapmak istiyoruz, sanırım. Sel beni izliyor, bir cevap bekliyor. "Bu doğru gelmiyor."

Sel iç geçiriyor ve gökyüzüne bakıyor. "Onlar dönmeden önce en fazla bir saatimiz var. Bakmama yardım edersen daha hızlı ilerleriz, ama *hareket* edenler yolumuza çıkarsa Nicholas'a seni buraya zorla getirdiğimi söyleyebilir ve burada bahçede kalabilirsin." Arkamı işaret ediyor. "Orada eski bir salıncak var. Kıymıklara dikkat et." Elinde anahtarla kapıya doğru döndü.

Beni başından savma şeklinden nefret ediyorum ama cevap istiyorum. Ya Lord Davis'e güvenilmezse...? Böyle bir fırsatı bir daha ne zaman yakalayabilirim? Ona hemen söylersem Nick anlayacaktır, değil mi? Sel kapıyı açıp içeride kaybolurken kararsızlık içinde bir ayağımdan diğerine geçiyorum.

Kapıyı arkasından aralık bıraktığı gözümünden kaçmadı.

Sessiz bir lanetle onu takip ediyorum.

Bodrum merdivenlerinden çıkarken iki kez tökezliyorum ve ana kata geldiğimizde Sel'in sırtına takılıyorum. Onu fuayeye kadar takip ettiğimde, "Seni gecenin yarattığı sandığıma inanamıyorum," diye mırıldanıyor nefesinin altında. Omuzlarına kaşlarımı çatıyorum.

Evin içinde kolayca ilerliyor, hem uzun süredir ikamet etmenin verdiği aşinalık hem de Merlin'in gece görüşü onun yanında. İç merdivenlere doğru insan hızında yürürken Sel'in sırtının karanlık şekline bakıyorum, eminim her şeyden çok benim iyiliğim için. "Neden ışıkları açamıyoruz?"

"Çünkü komşular meraklıdır."

İkinci katın sahanlığındaki bir pencereden içeri ışık süzülüyor, bu yüzden şimdi biraz görebiliyorum, iki çocuğun merdiven boşluğunda yanımızda asılı duran çerçeveli resimlerini seçmeye yetecek kadar. Nick FeeWee futbol forması giymiş, kocaman sırtıyor. Sel keman resitalinde, küçük bir çocukken bile zayıf ve huysuz görünüyor. Derin bir merak ile Nick'in mahremiyetini ihlal ettiğim duygusu arasında kalıyorum.

Tam merdivenin başına geldiğimde, lüks bir arabanın LED parlaklığındaki farları büyük resim penceresinden görünüyor. Araba yaklaşırken Sel elimi tutup beni aşağı çekiyor. Bakışları kemiklerime kadar işleyen cızırtılı noktalara dönüşüyor ve elimi çekerek haykırıyorum. Şaşkınlıkla bana göz kırpmıyor. Kalbim göğsümde öyle bir gümbürdüyor ki, hassas kulakları bunu duyuyor olmalı. Araba geçiyor. Bir garaj kapısı kalkıyor ama bu yandaki ev. Birlikte nefes veriyoruz.

Ayağa kalkmak için hamle yapıyorum, ama avucunu yaralanmamış omzuma koyarak beni geri itiyor. "Onlar içeri girene kadar bekle."

Garaj kapısı indiğinde, diğer elimle bileğimi ovmaya başladığım yere bakıyor. "Yaralı koluna dokunmadım ya da seni o kadar sert tutmadım. Neden çığlık attın?"

"Bilmiyorum," diyorum dürüstçe. "Elektrik akımı gibi hissettim. Parazit gibi ama daha kötüsü."

Bir tanesine karar vermeden önce yüzünde birkaç soru beliriyor. "Taş Ocağı'ndaki o gece bana hiç cevap vermedin. Sana baktığımda bir şey hissediyor musun?"

Aramıza mesafe koymak için ayağa kalkıyorum, aniden yeteneklerimin bu kısmı hakkında konuşmakta tereddüt ediyorum. Bakışlarının beni nasıl etkilediğinden ya da yapabildiklerimin diğer duysal kısımlarından hiç bahsetmedim. "Evet."

Ayağa kalktı. Sanki beynimin içini görmeye ve içeriğini değerlendirmeye çalışıyormuş gibi bana bakıyor. "Açıkla."

"Kulağa garip gelecek."

"Tuhaflık görecelidir."

Yeav'ın ifadesi. "Bana baktığında, diken gibi hissediyorum. Kızdığın zaman gözlerin kıvılcım gibi oluyor."

Kaşları ortadan kalkıyor. Omuzlarından garip bir gerginlik geçiyor, öfke gibi ama tam değil. Konuyu bastırmak ister gibi görünüyor ama bunun yerine koridora dönüyor. "Acele etmemiz gerek."

Koridorun yarısında burnuma tanıdık bir koku gelene kadar onun peşinden gidiyorum. Duruyorum. Sağımda açık bir kapı var ve birden kokunun *neden* tanıdık geldiğini anlıyorum. Bu oda Nick'e ait. Renk düzeni Lodge'daki odasına benziyor - köşedeki ikiz yatakta ve kareli perdelerde maviler ve beyazlar. Küçük bir masa ve iki büyük kitaplık var.

"Erkek arkadaşının çocukluk odasını karıştırman için vaktimiz yok." Sel'in sesi son derece sinirli geliyor.

Karanlıkta ona kaşlarımı çatıyorum, bunu görebileceğini çok iyi biliyorum ama koridorun en sonunda durduğu yere yetişiyorum. Geniş ahşap bir kapının önünde ona katılıyorum.

"Bunu yapmayı daha önce düşünmeliydim," diyor biraz da üzüntüyle. Sol elindeki iki özel işlemeli gümüş yüzüğü alıp sağ elindeki boş yüzüklere ekliyor, böylece dört yüzüğün hepsinde yüzük oluyor.

"Mücevherlerini düşünmeliydin?"

Bana yan gözle bakıyor. "Hayır, Lord Davis'in kayıtlarına giriyorum. Ve bilgin olsun diye söylüyorum, gümüş en iyi aether iletir." Avucunun içine küçük, parlak bir aether küresi çağırıyor, yüzeyinde beyaz bulutlar dönen küçük bir gezegen haline gelene kadar dönmesine ve oluşmasına izin veriyor.

Kaşları birbirine düğümlenir. Dönen top şekil değiştirerek çok ince, yarı saydam bir bıçağa dönüşüyor. Ben izledikçe katmanlar halinde sertleşiyor, her geçen saniye daha da yoğunlaşıyor, ta ki jilet keskinliğinde bir noktaya dönüşene kadar, tabanı hala Sel'in elinde bir top halinde dönüyor. Parmaklarını sapın etrafına doluyor ve mandal serbest kalana kadar bıçağı kapının dikişinden aşağı çekiyor. Kapı sessiz bir tıkırtıyla açılır.

Sel, Nick ve babası eve gelmeden önce yaklaşık bir saatimiz olduğunu söylüyor. Ona tekrar bekleyip bekleyemeyeceğimizi, Nick'ten bize yardım etmesini isteyip isteyemeyeceğimizi soruyorum ve bana ters ters bakıp Lord Davis'in ofisinin diğer tarafını işaret ediyor, orada bir duvara dayalı en az dört dolap var.

"Tam olarak ne arıyoruz?"

"Kayıtlar, üyelik bilgileri, tanık ifadeleri, birinin saldırılarla ilgili belgelemiş olabileceği her şey."

Bölüşüp fethediyoruz, Sel odanın bir tarafını, ben de diğer tarafını alıyorum. Yaralı kolumla yavaş ilerliyorum ama tek sayfaları tutmak için sağ parmaklarımı kullanabiliyorum. On dakika sonra Sel konuşuyor.

"Sen onun için iyisin, biliyorsun."

İkimiz de kimden bahsettiğini çok iyi biliyoruz.

Başka bir çekmeceyi açıyor. "Her zaman kendini beğenmiş biriydi ama şimdi odaklanmış durumda. Sen ortaya çıkmadan önce, babasını öldürdü."

adamin ne düşündüğü umurunda değil. Eskiden bir kenara ittiği mirasını şimdi gerçekten düşünüyor."

ScoP sırası bende. "Nick babasının ne düşündüğünü umursamıyor. Bunu Arthur'dan kaçmak için yaptı."

Kıkırdıyor. "Buna inandığından eminim ama onu çocukluğumuzdan beri tanıyorum. Babasına kızıyor ve yetiştirilme tarzından nefret ediyor. Karısı öldükten sonra Davis oğlunun üzerine mümkün olan her şekilde titredi. Öfke nöbetlerine ve fantezilerine boyun eğdi. Gelecekteki kralımızın hepimize sırtını dönmesine izin verdi."

"Ama-"

"Al benden de o kadar, Bree." Sel iç çekiyor. "Kısmen terk edilmiş bir çocuk ne derse desin, sonuçta tek bir gerçek vardır: Ebeveynlerden biri gitmiş, diğeri kalmıştır."

"Annesi onu terk etmedi. O kaçırıldı."

"Annesi bir seçim yaptı. Riskleri biliyordu." Bir duraklama. "Ve yine de seçimini yaptı."

Duraklıyorum. Annem öldü ama beni terk etmeyi ya da ayrılma riskini göze almayı asla seçmezdi. Bu benim kendi gerçeğim ve hiç düşünmediğim bir gerçek.

Elimdeki dosyayı geri koyup başka bir dosyaya geçiyorum. "Peki, madem ikiniz bu kadar benziyorsunuz, neden sizden bu kadar nefret ediyor? Genel olarak Merlinler hakkında ne hissettiğini biliyorum ama annesi öldürüldüğünde sen daha cocuktun. Senin bununla hiçbir ilgin yok."

Sel kalın bir dosya kapıyor ve başını kaldırmadan konuşarak dosyayla birlikte Aoor'a iniyor. "Ben küçükken annem bir görev sırasında bir uchel tarafından öldürüldü. Ondan sonra insan olan babam bir içki şişesinin içine düştü ve bir daha çıkamadı."

Gözlerimi kırptırıyorum, hem hikayesinin gerçekçi tonu hem de bu tonun kulağa ne kadar tanıdık geldiği karşısında afallıyorum. Bazen korkunç bir şeyi hızlıca ve nefes almadan söylersiniz çünkü oyalanmak çok acı vericidir.

Sel'in annesini bir uchel öldürdüyse, beni öldürmekle tehdit etmesine şaşmamalı. Açıkçası, kendini tutmasına şaşırdım.

"Vekiller beni dağlarda Merlinler için bir okula gönderdiler ama Nicholas'a yemin ettiğimde babası beni yanına aldı. Kendi ailem yokken, Davis nazık ve cömertti. Ben ortaya çıktıktan kısa bir süre sonra Nicholas babasının övgü ve ilgisini sıfır toplamalı bir oyun olarak görmeye başladı. Ve ben de

itaatkâr, o şeyleri alıyordum." Omuz silkiyor. "Zamanla kıskançlık öfkeye, öfke kızgınlığa dönüştü."

Bunu bir an düşündüm. "İkiniz için de mi?" Sel nefes veriyor ve düşünerek bana bakıyor. "Ferhaps."

Devam etmeden önce bir süre sessizce oturuyoruz, sesi anılarla dolu. "Nicholas'ın harika olduğunu düşünürdüm. O benim olmadığım her şeydi: zeki, açık, popüler. Kahramandı. Her şeyi çok kolaymış gibi gösterirdi. Hâlâ da öyle. Ona yakın olmak istedim." Yumuşakça iç çekiyor. "Muhtemelen bu yüzden ona aşık oldum."

Oh.

"Fark etmemiştim. Sen- o-"

"On üç yaşıdaydım. Bunu çoktan aştım." Sel gevşek, alaycı bir kıkırdama çıkarıyor, başı hâlâ bir dolabın üzerine eğik. "Ve herkes Nicholas'a aşık oluyor, Bree - bu onun dayanılmaz cazibesinin bir parçası."

Bu konuşmanın bana yaşattığı karmaşık duygulara rağmen daha fazlasını bilmek istiyorum ve Sel daha soramadan cevap veriyor.

"Nicholas'la aramızda çok fazla yük var; başka bir şeyin büyümesi için asla yeterince yer olmayacaktı." Sel elindeki kâğıtlara kaşlarını çatarak bakıyor. "Şimdi o aşkı düşündüğümde, tacını bile istemeyen şımarık bir veledi korumak için hayatımın ne kadarını *feda* ettiğimi hatırlıyorum ve daha olgun insanlara geçtiğim için minnettar hissediyorum."

"Tor gibi mi?" Düşünmeden cevap veriyorum.

Sel bana dönüp kaşlarını kaldırdı. "Diğerlerinin yanı sıra."

Karmaşık bir kıskançlık, merak ve *mant* karışımı midemde dönüp duruyor.

Sel işine geri döner. "Başka kişisel sorunuz var mı yoksa haydut, katil bir büyücüyü aramaya geri dönelim mi?"

Başka bir karşılık vermek için ağzımı açtığımda tamamen şaşkına dönüyor. "Ne?"

"İşte bu," diye fısıldıyor, dolaptan kâğıtlarla dolu kalın, yeşil, asılı bir klasör çıkararak. "Vekillerin mührü ile mühürlenmiş. 'Kampüsteki iblis saldırılarıyla ilgili belgeler ve yeminli ifadeler. Tarihi yirmi beş yıl önce. Hadi gidelim.'"

Locaya dönüş de aynı hızla devam ediyor, ama bu kez Sel ikinci kattaki kafeslere sıçrarken ben de onun sırtındayım, sonra bir çıkıntıya tutunarak bizi açık penceresine kadar götürüyor.

İçeri girdiğimizde Aoor'a çöküyor ve dosyayı açarak kâğıt yığınlarını üst üste diziyor. Rahat oturuşu ve ellerinin kasıtlı hareketleri beni hazırlıksız yakalıyor ama sonra Sel'in bir Kral Büyücüsü olmasına rağmen hâlâ on sekiz yaşında bir üniversite öğrencisi olduğunu hatırlıyorum. O da hepimiz gibi ders çalışmak, ödev yapmak ve kâğıt yazmak zorunda.

Birisi koridorda bir kapıyı çarpıyor ve sesler duyuyorum. Neredeyse şafak söküyor.

Onun karşısında diz çöküyorum. *İşte bu, sanırım. Anneme ne olduğunu ve nedenini öğreneceğim an bu. Ve kimin sorumlu olduğunu.* Titreyen bir elle en üstteki kâğıt yığına uzanıyorum ama Sel ihtiyacımız olan şeyi çoktan bulmuş: üç sayfa uzunluğunda ve resmi bir yazıyla elle yazılmış, hafif sararmış bir yeminli ifade.

Gözlerinde bir soruyla bana bakıyor. Başımı sallıyorum ve Sel yüksek sesle okuyor:

"9 Nisan 1995 Gizli ve
Sınıflandırılmış

Şttn: +onored Lieges ve Mage Seneschals . ve +igh Konsey
Tazı Tablosu'nun hegemonlarının

Bu yeminli ifadeye hiçbir şüpheye yer bırakmadan başlayacağım. Tazı Masası'nın Güney Bölümü görevlerinde başarısız olmuştur. Talep edildiği üzere, bu kişisel rapor geçen hafta başlayıp bugüne kadar meydana gelen olayları benim bakış açımdan ve doğrusal bir şekilde detaylandırmaktadır. Bunu, buradaki gerçeklerin Order arşivlerinde kayıt altına alınacağı anlayışıyla yazıyorum.

31 Mart Cuma günü, Merlin'imiz *awain'in Scion'larını uyardı.
ve kısmen cisimleşmiş bir sarff uffern'e doğru ilerliyor. İki Scion

Kayıtlarımızda da yer aldığı gibi yılanı başarıyla bertaraf ettik ve bir başka geçitten daha kurtulacağımızı düşündük.

Dört gün sonra, bizim haberimiz olmadan, ogof y ddraig'in ağzının yakınında büyük bir *ate açıldı. Kısmen cisimleşmiş cŵn uffern ortaya çıktı. Birkaç dakika içinde Merlin'imiz bizi onların varlığından haberdar etti ve her biri iyi eğitilmiş bir yaver ve Merlin'imizle birlikte tüm si(Scion'ları gönderdik. Yaratıkları yok edebileceğimizden emindik; kibrimiz bizim hatamızdı.

Biz gelmeden önce, si(Unanedig'in içi çoktan boşaltılmıştı. Cysgodanedig - Gölge Doğan - koordine edilmişti ve bizi fark ettiklerinde üç gruba ayrılarak tamamen bedenselleşmeleri için zaman kazandılar. Bu üç grubu kovalarken sekiz Unanedig daha Pilled oldu. Her durumda, canavarları gönderdik ve gönderildi onların bedenleri için Toz, ama olabilir değil yap Yani sağduyulu bir şekilde. Ölümünün gerçek mahiyetini gizlemek için kampüs içinde ve dışında Uassal ağıyla birlikte çalıştık ve kayıpları gaz patlamasından kaynaklanan bir kaza olarak gösterdik. Tüm ailelere Üniversite hukuk departmanı aracılığıyla üniversite kasasından tazminat ödenmiştir. Hayatta kalan on beş Unanedig tanığı vardı. Merlin'imiz onlara sahte anılar aşıladı ve biz de onları burada, Loca'da tuttuk, ancak bildiğiniz gibi aşılanmış anılar orijinalleriyle eşit ağırlıkta olmalıdır. Bu saldırıların sarsıcı ve grafik doğası engellendi ve mesmer itibaren taPing Tut. ÇokGeç oldu, Biz

Hegent'ların yardımına ihtiyacımız olduğunu fark ettik.

Hâkimlerin Merlin'lere eşlik etmesinin de yardımıyla, tanıklar başarılı bir şekilde kafeslenmiş ve serbest bırakılmıştır. Her tanığın, yönetimleriyle ilgili daha fazla ayrıntı içeren ve buraya eklenmiş bir dosyası bulunmaktadır.

Bu anlatı ne kadar trajik olsa da, korkarım ki kayıtları tamamlamak için daha fazla tatsız ayrıntı eklemem gerekiyor. Hegents üyeleri ve Merlinler, bilgelikleri ve haklılıklarıyla, olay, olayın kökenleri ve olayın nasıl gerçekleştiğine dair derhal bir soruşturma başlattılar.

bölümün yanıtları. Burada açıklanan eylemlerimiz ve başarısızlıklarımız komite tarafından kayıt altına alınmıştır. +Bununla birlikte, müteakip soruşturma sırasında yeni bilgiler gün ışığına çıkmış ve şubemizi yıkıma uğratmıştır.

Merlin'imiz ve büyücümüz La-"

Sel okumayı aniden bırakır, yüzü asılır. "Ne oldu?"

Yüzündeki kan çekilirken gözleri mektubu tekrar tarıyor, bir ileri bir geri gidip geliyor.

"Sel? Selwyn?"

Kağıda uzanıyorum ve onu gevşek parmaklarının arasından kaydırduğımda direnmiyor. Yüzündeki korku ve şok karışımı ifade, o güzel, kusursuz yüz hatlarını bozuyor ve kalbime soğuk bir bıçak saplıyor.

"Oku şunu." Her zamanki gür sesi odanın sessizliğini bozuyor. "Belki-"

"Oku şunu, Bree," diye tekrarlıyor, sözlerinin arasından bir emir geçiyor. Ben de okudum. Annesinin hikâyesini okudum.

"Merlin'imiz ve büyücümüz Latasia 'ane'nin, *ates'leri gizemli bir ritüel ve özellikle gücü ve bu sise ait *ates'leri açma yeteneği nedeniyle temin ettiği Cysgodanedig kanı kullanarak kendisinin açtığı ortaya çıktı. 'Büyücü 'ane bu iğrenç davranışı için hiçbir sebep göstermemiş ve soruşturmanın bulgularını her fırsatta reddetmiştir. Geriye dönüp baktığımızda, belki de ilk *ate bulunduğu anda Latasia'nın olaya dahil olma ihtimalini göz önünde bulundurmamız gerekirdi; Merlinler ne kadar çok güce sahip olurlarsa, doğal olmayan, şeytani doğalarına o kadar çok yenik düştükleri iyi belgelenmiştir. Latasia, Merlin soyunun dikkatli bir şekilde iyileştirilmesinin ürünüdür ve bir neslin en güçlü büyücüsüdür. Fakat biz onun yeteneklerinden etkilendik ve yozlaşmasının bu kadar erken ortaya çıkacağını tahmin etmedik. Önümüzdeki haftalarda

Saldırıdan sonra Latasia, Cysgodanedig'e karşı bir saplantıya kapılmıştı. Bir goruchel'in karşı tarafa geçtiğinden o kadar emindi ki paranoyaklaştı, mantıksızlaştı, hatta kendi bölüm üyelerimizden bile şüphelenir oldu.

Bu büyüklükte bir ihanet ve ölüm(ler)le sonuçlanan kasıtlı e(pozasyon) için olağan ceza zorla ortadan kaldırmaktır. Gerçekte, Hâkimiyetçiler bile Latasia'nın aether'e olan alışılmadık derecede güçlü yakınlığı nedeniyle ortadan kaldırmanın mümkün olduğundan emin değiller. Bu nedenle, Latasia hegemonların en ağır şekilde korunan hapishanelerinden birinde tutulmaktadır.

Hâkim Hoss, onun soyunu kaybetmesinin Cysgodanedig'e karşı çabalarımıza bir darbe olacağını söyledi, bu nedenle rehabilitasyon altında istikrarının geri gelmesi durumunda, hâkimler bir varis doğurabilmesi için geçici şartlı tahliye teklif etmeyi düşünecekler. Doğuracağı her çocuğun erken doğması ve yakın gözetim altında yetiştirilmesi gerekecek.

Kişisel bir not olarak, Latasia'yı hayatımın büyük bir bölümünde tanıdığımı belirtmek isterim. Onun sorumlusu olan benim, onun niyetlerini sezmemiş olmamın ne anlama geldiğinden emin değilim. Belki de beni elinden geldiğince korumak için benden saklamıştır. Bu olasılığı ve bakış açısını, gözaltındayken kendisine adil davranılmasını destekleyeceği umuduyla sunuyorum.

Hâkimiyetçiler, Hat'taki diğer kişilere bir hatırlatma olması için bu raporu yazmamı istediler. Merlinlerin aether yetenekleri Peys'i Ordumuzun görevine bağlı tutarken, kambion kanı hastalıklarının sürekli tetikte olmayı gerektirdiğini kayıtlara geçmesi için belirtmemi istediler.

Merlin Isaac Sorenson açık olan posta görevimizi üstlenmeyi kabul etti. Egemenler, Latasia 'ane'nin tüm kayıtlarının silinmesini tavsiye ettiler. Ayrıca, ricamız üzerine, diğer bölümlerin suçludan habersiz kalmasını da kabul ettiler.

arkasında bunlar Olaylar, En azından ve
Rapor üretmek çekişme ve güvensizlik yaratıyor.

Sıra sizde,
Martin 'avis, Rthur'un Soyu

Şddendum I: Olaydan itibaren 5 yıl

Latasia 'ane birkaç yıl boyunca istikrarını korumuştur. Denetimli serbestlik ve gözetim altında serbest bırakılacaktır.

Şddendum II: Olaydan itibaren 12 yıl

Latasia 'ane'de kan semptomları nüksetti. Yüksek Hekimler Konseyi onu hizmetten almak ve koruma altına almak için harekete geçti. +Genç oğlum Şsheville, Lorth Carolina'daki Merlin akademisine kabul edilecek ve fakülte'deki Üstatlar tarafından izlenecek. Onların yakın gözetimi altında, Merlin Hattı'nın yeni büyücüsü olarak yetiştirilebileceğine dair bazı umutlar var.

ve kendi oğlum Licholas'a bağladım."

Başımı kaldırıp baktığımda Sel'in dizlerinin üzerinde duran 1. parmaklarını sıkıp açtığını görüyorum. Nefesi, karada boğulan bir adam gibi tıkırtılı, boğucu bir ses çıkarıyor.

Tüm korkunç, olası gerçekler arasında, bu asla ama asla hayal edemeyeceğim bir tanesiydi.

39

BAŞKA BİRİNİN ANNESİNİ KAYBETMESİNİN KENDİ ANNEMİ KAYBETMEKLE BU KADAR BAĞLANTILI OLACAĞINI HIÇ DÜŞÜNMEMİŞTİM. Ya da bu kaybın ölüm, yıkım ve korkunç bir kaderle el ele gideceğini. Nick'in, Sel'in, benim annem. Tarikat kaç anne aldı?

Sel'e bir *şeyler* söylemek, *bir şeyler* anlatmak istiyorum ama vücudundaki gerginlik ve görmeyen bakışlarındaki gök gürültüsü bana kaçmamı söylüyor. Bomba patlamadan, bina havaya uçmadan önce kaç.

Sel aniden ayağa kalkıyor. Odanın sonuna doğru adım atıyor, elinin tersiyle ağzına bastırıyor, sanki ağzından çıkacaklara güvenmiyormuş gibi. Dolabının kapısını tekmelediğinde ve tahta çizme şeklinde bir deliğe dönüştüğünde yerimden kıpırdamamak için kendimi zor tutuyorum.

O zaman benimkine benzer bir kederin bir anda Sel'in üzerine çöküşünü izlediğimi fark ediyorum. Ani, keskin, her şeyi tüketen kayıp acısı gözümün önünde onu parçalıyor. Bunun nasıl bir his olduğunu hatırlıyorum. Ne kadar acı verdiğini hatırlıyorum. Sayfalar elimden düşüyor.

Ayağa kalktığımı hatırlamıyorum. Ona doğru yürüdüğümü de hatırlamıyorum. Sadece kolumun ortasına dolandığını biliyorum. Tüm vücudu taş döndü.

Ona dokunuyorum, duman ve viski kokusu etrafımızda dönüyor, ağır ve yakıcı, ama bırakmıyorum. "Özür dilerim," diye fısıldıyorum omurgasına. Cevap vermiyor ama kasları küçük bir miktar gevşiyor. Birinin ona dokunmasının üzerinden ne kadar zaman geçtiğini merak ediyorum. Nefes alış veriş yavaşlayana kadar öyle kalıyoruz.

Nihayet konuştuğunda sesi alçak perdeden geliyor. "Bir keresinde bana canavar demiştin."

Kolum düşüyor ve sesim çaresizlikle renklenerek uzaklaşıyorum. "Kızgındım. I-
-Öyle demek istemedim."

Dönüyor ve kırmızı çerçeveli gözleri yüz hatlarımı tarıyor. Bir an sonra yüzüne bir gölge düşüyor ve ağzı küçük, alaycı bir gülümsemeye dönüşüyor, sanki beni uyarmak ve bana yalancı demek istiyor. Gözyaşı arıyorum ama dökmemiş. Gözleri uzak, perili bir ifade alıyor. "Belki de haklıydın. Birinden gelmişim gibi görünüyor."

Sel'in bu şekilde konuştuğunu hiç duymamıştım. O kadar şaşkın ki, sanki odada benimle birlikte değilmiş gibi. Onu teselli etmek istiyorum ama aile geçmiş karşılarında onu teselli etmek bana düşmezmiş gibi geliyor. Yine de bu geçmiş bilmesinin sebebi benim. Orada, içi boş ve parçalanmış bir şekilde durmasının sebebi benim.

Suçluluk duygusu beni boğmaya yetiyor.

"Böylece bir varis doğurabilir..." diye fısıldıyor, gözleri içe dönük. Bu soğuk dil karşılarında irkiliyorum. Annesinin Tarikat için bir çocuk -bir silah- doğuracağı umudu ve beklentisi beni mide bulandırıcı bir dehşete sürüklüyor.

Sanki karşılarında durduğumu yeni hatırlamış gibi titriyor ve kirpikleri kırışıyor. Burnundan derin bir nefes alıyor ve omzumun üzerinden arkamdaki evrak yığınının bakıyor. Nefesini verdiğinde, soğuk, hesapçı, mesafeli Sel geri döndü, analizi kısık. "Görünüşe göre muhtemelen korunmam için bana yalan söylenmiş. Bu da demek oluyor ki ortada ne bir uchel ne de bir görev vardı. Onu bir süreliğine serbest bıraktılar ve tekrar nüksettiğinde onu götürdüler. Sanırım kendini kaybettiğini göremeyecek kadar gençtim ya da yeteneklerine fazla hayranlık duyuyordum..."

Kendi yıkımı içinde Holmes'u izlemek neredeyse kaldırabileceğimden daha fazla. Ağzımı açıyorum ama sözümü kesiyor.

"Her halükarda yaşıyor." Sesi vahiy üzerine kırılır. Sonra bir nefes daha çeker. "Ama kilit altında, yıllardır öyle, yani suçlumuz o değil."

Görünüşe göre paranoyaya olan eğilimi bana da geçmiş, yani belki de köstebek diye bir şey yoktur ve hiçbir zaman da olmamıştır. Arayışınıza gelince, anneniz tanıklardan biri olabilir."

Bunu zaten düşünmüştüm elbette ama... "Sel-"

Beni geçip gidiyor. "Annene ne olduğunu öğrenmeliyiz," dedi sabırsızca. Çömeldi ve beyannameyi bir kenara iterek diğer kâğıtları karıştırmaya başladı.

Yanına diz çöküp elimi ön koluna koyuyorum, tenlerimiz arasındaki küçük cızırtıyı görmezden geliyorum. Bana bakmadan donup kalıyor, kasları parmaklarımın altında sertleşiyor. "Sel."

Sesi korkutmak ve gözdağı vermek için alçalıyor. "Yapma." Ama sesindeki ölçülü çaresizliği duyuyorum. Bir duraklama. Sonra, sessizce: "Lütfen."

Bu sesi tanıyorum. Tırnaklarınızın ucuyla bir uçuruma tutunmanın sesi. O kadar büyük bir acıyı zar zor bastırmanın sesi ki, ona bakmak, kendi Aesh'inizi kaldırıp altında ne olduğunu incelemek, asla kaçamayacağınızı bildiğiniz bir karanlığa düşme riskini almaktır.

O zaman anladım ki, bunca yolu annem ve gerçek için gelmiştim ama onsuz var olmanın acısı, göğsümdeki derin yara hiç iyileşmemiştir. Sadece şekil değiştirdi.

Sözsüzce elimi kolundan çekiyorum. Sanki ağır bir yükten kurtulmuş gibi omuzları çöküyor ve tekrar kâğıtlara uzanıyor.

"İşte." Birbirine tutturulmuş bir yığın kâğıda dokunuyor. "Bunlar vurulan tanıklar. Hepsi öğrenci. Alfabetik sıraya benziyor."

Yığınımdaki ilk birkaç tanığın hepsi beyaz. Psikoloji öğrencisi. Futbol oyuncusu. Tiyatrocu çocuk. Sonra sayfayı çevirdim ve onun yüzünü gördüğümde her şey durdu.

Sel titreyen ellerimi fark etti. "Onu öldürdün mü?"

Kelimeler gelmiyor çünkü kelimeler yok.

Öğrenci fotoğrafı kampüse yeni geldiği zamanlarda çekilmiş olmalı, çünkü yüz hatları rahat ve macera vaadiyle ıslıl ıslıl. Yanaklarında ve gözlerinin kenarlarında gülmekten ve zamandan kaynaklanan kırışıklıklar henüz oluşmamış. Keskin kahverengi gözleri, kazanacağını bildiği bir yarışmada meydan okurcasına kameraya bakıyor. Saçları düz permalı

ve uçları kıvrılmıştı. Ben on yaşımdayken benimsediği kısa, kırılmış bobinlere hiç benzemiyordu.

"Neredeyse neye benzediğini unutuyordum," diye fısıldıyorum. Sel'in sesi yumuşak. "İle ne diyor?"

Dalgalanan bir nefes bırakıyorum ve bir sayfalık özete göz atıyorum. "'Tanık Onbir. Faye Ayeola Carter, on dokuz yaşında. İkinci sınıf öğrencisi. Biyoloji ana dal, kimya yan dal.'"

Sel alçak sesle ısıklık çalıyor. "Biyoloji ana dal, kimya yan dal? Kulağa acı verici geliyor." Kendi sesimdeki sessiz gururu duyuyorum. "O bir bilim adamı."

"Başka ne yazıyor?"

Okumaya devam ediyorum. "'Owain ve Squire Harris'in soyundan gelenler Bayan Carter'ı ve diğer iki Onceborn'u (Mitchell ve Howard isimlerine bakın) ogof y... ddraig yakınlarında buldu'? Bu da ne demek oluyor?"

"*Ogou uh thvah-eeg*," diye telaffuzumu düzeltti. "Galce 'dd', 'deri'deki yumuşak 'th' harfidir. Anlamı 'ejderhanın mağarası'. Mağara, tünel ağının merkezinde yer alıyor. Okumaya devam edin."

"... ogof y ddraig yakınlarında, bir tazi tarafından köşeye sıkıştırıldı. Yaratık öldürüldükten sonra, üç Onceborn gözaltına alındı-'"

Sel hayal kırıklığı içinde iç geçiriyor. "Eminim onlar da tam teşekküllü bir cehennem köpeği görmenin şokundan sonra isteyerek gelmişlerdir. Frob muhtemelen önce onları bayıltmak zorunda kaldı." Ona ters ters bakıyorum ve o da omuz silkiyor. "Protokol böyle."

Sakinleştirici bir nefes alıyorum. "... gözaltına alındı ve Loca'ya geri getirildi. Hafızaları değiştirildikten sonra, Bayan Carter ve diğerleri, büyücünün alındığından emin olmak için bir gün boyunca bölüm gözetiminde izlendi ve serbest bırakıldı. Diğer tanıklarda olduğu gibi Bayan Carter da kampüste geçirdiği süre boyunca Tarikat üyeleri tarafından izlenecek ve mezun olduğunda 1. Merlin olarak atanacaktır."

"Gerisi ne?" Sel yazılı özetin altındaki bir tabloyu işaret eder.

Masanın ne olduğunu hemen anlıyorum. "Kontroller. Hepsi bir günlük gibi tarihlendirilmiş, tarih, saat, yer sütunları ve notlar için kısa bir bölüm var." İlk satırlardan birini gösteriyorum. "'1 Mayıs 199S. Sabah 10:31. Lisans kütüphanesi, UNC-CH. Bayan Carter ile LING 207 dersimizin son grup projesi üzerinde çalışıyoruz. Bu hafta onunla birkaç saat geçirdim. Biraz nazik olsa bile

Kampüsteki olaylar hakkında sorular sorulduğunda, geçen ayki saldırıdan bahsetmiyor ya da hatırlamıyor."

Sel mırıldanıyor. "Onu sadece izlemediler, test ettiler de. Kaç tane giriş var?"

Sayfayı Aip'leyeceğim. Ve tekrar Aip. Ve tekrar Aip. "Burada düzinelerce sayfa olmalı. İlk yıl boyunca her hafta en az bir kayıt, mezun olduktan sonra da ayda bir... *Yıllarca* onu takip etmişler."

"Tanık koruma," diye mırıldanıyor. "Sayılır." Boğazını temizliyor ve yığını benden alarak en arkaya doğru ilerliyor. "Bakalım son kayıta ne yazıyor."

Boğazımdaki yumruyu yutkunarak bastırıyorum. "Tamam."

Sel duraklıyor, başını arkadaki son kâğıda dayıyor ve başını eğip gözüme bakıyor. "Bu son sayfa," diyor ama sözcüklerin ardındaki anlamı duyuyorum. Bana gerçekten ne sorduğunu biliyorum: *Hazır mısın?*

Kalbim göğsümde çarpıyor ve kanım okyanus gibi kulaklarıma hücum ediyor. Hazır mıyım? Tüm bu göreve gerçeği öğrenmekten endişelenerek ve hiçbir şeyin bilmemekten daha kötü olamayacağına ikna olarak başlamıştım. Ama şimdi?

Sel'in gözleri sabırlı ama temkinli ve buna şaşmamalı; kendi korkunç gerçeğini yeni öğrenmişti.

"Oku."

"13 Mayıs 2020. Sabah 9:18. Bentonville İlçe Hastanesi, Bentonville, Kuzey Carolina. Bayan Carter dün gece (12 Mayıs) saat 20:67'de evinin yakınlarında bir vur-kaç sonucu hayatını kaybetti. Yerel polis departmanında çalışan bir Vassal tarafından ölümünden haberdar edildim. Bayan Carter'ın ölümünü doğrulamak için bir polis memuru kimliğine büründüm. Geride Edwin Matthews adında bir koca ve genç bir kız bıraktı. Ekteki kayıtlarda da belirtildiği üzere, Bayan Carter hafızasının geri geldiğine ya da olaylardan haberdar olduğuna dair herhangi bir kanıt göstermemiştir. Bu nedenle, geçmişte ya da şu anda, kontrol altına alma adımlarını takip etmek için bir neden vermemiştir. Bu, Tanık Onbir'in kayıtlarındaki son kayıttır."

Sel bana kâğıdı uzattı ama ben elimi salladım. Dokunamıyorum.

Nefes alamıyorum.

"Gördüğün Merlin bu mu?"

Gözlerimi tekrar mektubun arkasına iştirilmiş küçük bir fotoğrafa çeviriyorum. Bir anda, boşlukları dolduran yeni detaylarla hastaneye geri dönüyorum. İnce ağız, gür kaşlar, mavi gözler. Rozeti ışıpta parlıyor.

İçimdeki her şey sıkışıyor ve geri tepiyor, bükülüyor ve sıkılıyor, ta ki tüm vücudum kurşundan yapılmış, ağır ve zehirli bir düğümmüş gibi hissedene kadar. Boğucu bir hıçkırıkla son bulan alçak, acı dolu bir sızlanma kaçıyor benden. Cevap olarak sadece başımı sallayabiliyorum.

Sel bana uzandı ama ben gözlerimi kapattım. Ondan sonra bana bir daha dokunmaya çalışmadı. "Özür dilerim, Bree."

"İşte bu," diyorum yorgunca, garip bir uyuşukluk kaplıyor bedenimi. Mizahsız bir kahkaha beni alçak sesle terk ediyor ve gözlerimi açıyorum. "Artık biliyorum."

Gerçeği öğrendiğimde her şeyin daha iyiye gideceğini düşündüm. Her şeyin yoluna gireceğini. Ama öyle olmadı. Her şey yine aynı şekilde yanlış.

Ayağa kalktım ve kapıya doğru ilerledim.

"Bree, bekle." Sel beni takip ediyor. "Aether'ı hissedebiliyorsun, onu görebiliyorsun, hissedebiliyorsun ama aynı zamanda illüzyona da direniyorsun. Eğer mesmer sende işe yaramıyorsa, belki annende de işe yaramamıştır."

"Evet." Boğazım düğümlendi. "Bunu zaten düşünmüştüm." "Ve?"

"Ve?" Gözyaşlarımı tutmaya çalışarak arkamı döndüm. "Anlamıyor musun? En *akıllıca* şeyi yaptı. En başta yapmam gereken şeyi. Saklandı. O Scionlardan ya da Squirelardan biri onun arkadaşımış gibi davranıp onu her 'sınadığında' saklandı. Bildiklerini yirmi beş yıl boyunca *herkesten* sakladı, böylece bu ortaçağ erkekler kulübü, bu feodalist ateş rüyası, tüm bu... boktan dünyanız onu asla yenemedi!"

Sel bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyor ama sonra vazgeçiyor. Güzel. Söyleyebileceği hiçbir şey bu anı daha iyi hale getiremezdi.

Göğsüm patlayacakmış gibi hissediyorum. "Benden sakladı. Ya da saklamaya çalıştı. Ama işe yaramadı, çünkü ben kendi halinde bir kızım ve buraya gelip kazmak *zorunda kaldım*."

"Bree, sen-" diye başlıyor Sel ama bitirmesine izin vermiyorum.

Kelimeler ağızımdan öfkeli ve hıçkırıklı bir telaşla dökülüyor. "Tarikat'a katılmamı istemedi" -Sel'e dönüp hırlıyorum- "çünkü senin hedefin olmamı istemedi, ama ben yine de katıldım." İnliyor ama umurumda değil. Gömleğimi çekiştirerek köprücük kemiğimdeki bu geceden kalma ve hâlâ iyileşmekte olan mor çürüğü aşağı indiriyorum.

duruşma. "Yaralanmamı istemedi ama ben yine de yaralandım. Bir planın en ufak gölgesiyle ve ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim olmadan içeri dalmak zorunda kaldım-" Sesim kesiliyor.

Teselli ve onarım sözcüklerinin dudaklarında işe yaramaz bir şekilde asılı kaldığını görüyorum. Bana yardım etmek istiyor ama nasıl yapacağını bilmiyor.

Benim var.

Bu fikir zihnimde bir kuyuya atılmış keçeleşmiş, yıpranmış bir ip gibi açılıyor. Mantiken o ipe tırmanmanın bir hata olduğunu biliyorum ama şu anda her şey burada kalmaktan daha iyi. Herhangi bir şey.

Kelimeler ağzımdan umutsuz bir fısıltıyla dökülüyor. "Götürün onu." Sel şaşkın şaşkın bakıyor. "Kimi?"

Ona doğru bir adım attım. "Artık bunu istemiyorum." Bir tane daha alıyorum. "Artık bunu hissetmek istemiyorum."

Yüz hatlarında anlayış ve ardından acı dolu, bıkkın bir ifade belirdi. "Bree, hayır."

Ona yalvarıyorum, "Yapabilirsin. Lütfen. Büyüyü bozmayacağım. Olmasına izin vereceğim."

Ona ulaştığımda dudakları tiksinti gibi bir şeyle kıvrılıyor. "Bana bunu sorma."

"Eğer ona sahip olamayacaksam, onu hatırlamak istemiyorum." "Bunu *kastetmiyorsun*," diye tıslıyor.

"Evet, biliyorum!" Gözlerim yaşlarla doldu.

Derin bir nefes alıyor, kendini tutuyor. "İstesem bile-" Başını sallar. "Yeterince güçlü değilim. Anı ne kadar eski ya da travmatikse, yerine geçecek olanın da o kadar güçlü olması gerekir. Aynısı gibi. "Eşit ağırlıktaki anılar."

Eşit ağırlıkta anılar. Bu ağırlığa eşit olabilecek hiçbir anı yok. Ve son bir saat onları daha da ağırlaştırdı.

O zaman kırılıyorum. Aniden. Gözyaşlarım yanaklarımdan sıcak bir şekilde akıyor ve nefesim kesik kesik hıçkırıqlarla geliyor. Sel üzgün, çaresiz bir ifadeyle beni izliyor. Sanki benim için endişeleniyor, benim için üzülüyor... ama bu doğruysa, başa çıkamayacağım bir başka gerçek.

Kapıyı açıp koridora koşuyorum ve kapının arkamdan çarparak kapanmasına izin veriyorum.

Sel ilk önce gitmeme izin verdi. O yetişene kadar fuayeye ve ön kapıya kadar geldim. Bakışlarını ensemde hissedebiliyorum. "Beni yalnız bırak, Sel."

Sol omzumu kavradı. "Eve tek başına yürüyecek durumda değilsin."

Ben de karşılık veriyorum ama ikimiz de biliyoruz ki beni bırakmasının tek nedeni bunu seçmiş olması.

Orada, büyük fuayede duruyor, arayan gözleriyle bir gölge ve aniden her şey çok netleşiyor. İyi ya da kötü, o bu dünyaya doğmuştu. Ve Nick, Scionlar, Squireler ve Fage'ler... onlar Tarikat'ın efsanelerinin içinde yaşayarak büyüdüler. Birdenbire tek görebildiğim bana ait olmayan yüzlerce yıllık tarih oldu. Bana ait olmayan bir savaş.

"Buraya hiç gelmemeliydim."

"Bree-" Tam ön kapıyı açıp Nick'le yüz yüze geldiğimde bana tekrar uzandı.

40

Nick'in gözlerinin gözyaşı dolu yüzümü, Sel'in omzumdaki elini ve arkamda duran Sel'i görmesi sadece bir saniye sürüyor. Russ ve Felicity, Sel'in eli çekilirken Nick'in etrafına temkinli ifadelerle bakıyorlar.

"Burada ne haltlar dönüyor?" Nick talep ediyor.

Nick'in gözlerindeki bakış karşısında nefesim kesiliyor. Gözlerinde güçlü, keskin bir duygunun küçük başlangıcı, kumaşa değen bir bıçak gibi dışa doğru süzülüyor. "Eve gitmem gerek." Etrafından dolaşmak ister gibi yapıyorum ama iki adım atmadan beni sağlam dirseğimden yakalıyor.

"Ne-neden?" Sel'in soğukkanlı ifadesiyle benim aramda gidip geliyor ve öfkesinin kılıcını Kral Büyücüsüne yöneltiyor. "Ona ne yaptın?"

"Bunu ben yapmadım," diyor Sel bitkin bir halde. "Bana inanacağınızdan değil."

"O hiçbir şey yapmadı," diye ikna ediyorum ve Nick'in elinden kurtuluyorum. Onunla Russ'ın arasına girip merdivenlerden aşağı iniyorum.

Nick beni takip ediyor. "O zaman neden *sarmaş dolaşsın*?"

Etrafımda dönüyorum. "Eve gitmem gerek. Şu anda burada olamam." Felicity'yle göz göze geldim. "Lütfen beni eve bırakır mısın Felicity?"

"Seni eve bırakabilirim," diye ısrar ediyor Nick.

Ona bakamıyorum. "Felicity? Lütfen?"

Nick'le bana, Sel'e ve sonra Russ'a baktı. "Russy, arabamı getirebilir misin?" Russ hiç tereddüt etmedi. Koşar adımlarla taş basamaklardan inip Lodge garajına doğru ilerliyor.

"Bree!"

"Bırak onu Nick," diyor Sel kapı aralığından ve Nick'le ben donup kalıyoruz. "*Rich.*" Nicholas değil. Sel'in gözleri benimkilerle aynı. Gözlerimiz yarım kalp atışı kadar kısa bir süre için buluşuyor ama Nick bunu yakalıyor. O bir saniyede, benimle Kral Büyücüsü arasında yeni bir şey gördü. Şu anda kendime bile açıklayamadığım bir şey. Nick bana döndüğünde, gözlerindeki saf şaşkınlık ve acı kalbimi parçalıyor.

Kekeliyorum, birkaç cümle kurmaya çalışıyorum ama hiçbirini ağızımdan çıkmıyor. Kelimeler birbirine karışıyor ve nereden başlayacağımı bilemiyorum. Cevap vermeden ona bakıyorum. Sonunda, anlamasını sağlayabilecek tek şeyi söylüyorum, sesim her kelimede çatlıyor.

"Sadece bir kazaydı."

Söylenecek en yanlış şey bu.

Nick bir adım daha yaklaştı, sesi yumuşak ve acılıydı. "Sadece bir kaza mıydı, B?" Annemi kastettiğimi bilmiyor. Sel'le olan şeyi kastettiğimi sanıyor.

Aman Tanrım. Ro. Bu-

Locanın içinde bir hareketlilik var. Sel'in arkasında, ikisi de pijamalı olan Tor ve Sar'ı görüyorum. Bir kalabalık toplanıyor. Hepsi bilecek. Hepsi beni böyle görecek.

Gözlerimi ayırıp Nick'e dönüyorum, titrek bir nefes alıyorum ve tekrar deniyorum, çünkü anlaması gerekiyor. "Araba," diye fısıldıyorum, taze yaşlar gözlerimi yakıyor. "O gece. Hastanede. Kimse... sadece... bir kaza."

Anlayış içinden geçerken, yüzündeki kan çekiliyor. Orada gördüğüm yıkımın hepsi benim için, hepsi benim acım için. Ama bunu kabul edersem, bana dokunursa, paramparça olurum. Parçalanacağımı biliyorum. Bana uzanıyor ama iki avucumu da kaldırıyorum ve eli düşüyor. Bu basit hareket -onu uzaklaştırmak- beni kırdığı kadar onu da kırmış gibi görünüyor.

"Nasıl? Nasıl yaptın-" Durdu. Tekrar Sel'in bizi izlediği Loca'nın kapısına dönüyor, yüzü okunmuyor. Bu sefer Nick bana baktığında gözleri

taş gibi bir suçlamayla. "*Onunla* mı?"

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum, çimenlerin üzerinde geriye doğru yürürken.
"Bunların hepsi bir hataydı."

Lastikler çakılların üzerinde. Russ, Felicity'nin cipiyle arkamdan geliyor. Nick kafasını *hayır anlamında* sallıyordu.

Araba, fuayedeki Legendborn'un beni duyamayacağı kadar gürültülü bir şekilde rölantide çalışıyor.

Ama Nick yapabilir... ve Sel de yapabilir. "Artık burada olamam."

Hava Nick'in göğsünü kırık bir telaşla terk ediyor. Bu geceyi kastetmediğimi biliyor.

Sonsuza kadar demek istediğimi biliyor.

"Hayır, bekle!" Başını sallıyor, çaresizlik gözlerini parlatıyor. "Lütfen. Sana ihtiyacım var. Seni seçeceğimi bilmelisin. *Seni* istiyorum, Bree. Camlann geliyorsa, seni istiyorum."

Midemdeki kurşun ısınıyor, tüm uzuvlarımın içinde eriyor. Kelimeler boğazımın arkasında ağır ve kalın hissediyorum ama yine de söylüyorum.

"Hayır, yok."

Arabaya biniyorum ve onu geride bırakıyorum, uzaklaşırken çakılların arasında tek başına duruyor.

BÖLÜM FOHR

SPLINTER

4

O gün ve ertesı gün telefonum o kadar çok çaldı ki, bir süre sonra Nick'in numarasını engelledim.

Sonra Sar dener. William. Greer. Whitty. Hepsini teker teker engelliyorum. Acıtıyor, ama acı doğru hissettiriyor. Gerekli. Sanki zamanlarını boşa harcadığım için bunu hak etmişim gibi.

Eve gelir gelmez Nick'in kolyesini almış, zinciri ve bozuk parayı çekmecemdeki çorapların altına gömmüştüm.

Tarikat'la yüzleştığım için kendimi cesur sanmışım. Gerçeğin peşine düştüğüm için. Ama ne zaman gözlerimi kapatsam, tek gördüğüm, bu uğurda yalan söylediğim insanların yüzleri oluyor.

Annem Tarikat'ı ve savaşını takip etmedi.

Annem Rootcraft'ını paylaşmazdı. Ne benimle ne de başkasıyla.

Ona pek çok şekilde meydan okuduktan sonra en azından onun izinden gidebilirim.

Sonraki günler bulanık geçiyor çünkü onları buna zorluyorum. Sadece önümdekilere odaklanıyorum.

Dersler, kütüphanede ders çalışmak, Alice ile yemekler, uykusuz geceler. Tekrarla.

Sapanımı herkesin içinde çıkarıyorum, böylece kimse soru sormuyor. Alice yine de sorular soruyor. Ona kabul töreni sırasında düştüğümü söyledim.

Fatricia babamı arayıp iyi geçinemediğimizi ve benim için iyi dileklerini ileteneğine dair verdiği sözü tuttu. Son kısmı söylediğini biliyorum çünkü beni arayıp bu konu hakkında konuşmak isteyip istemediğimi sordu. Ben de hayır dedim.

Kampüste yürürken Nick'in ya da Greer'ın, hatta Sel'in bir öğrenci sırasının ya da bir ağacın arkasından bana doğru atlamasını bekliyorum. Gerçi hiç yapmadılar; sanırım kampüste birbirlerinden uzak durmak bir Legendborn kuralı. Ama isterlerse bana saldırabilirler. Bunu yapmamaları benim için çok daha kolay.

Sanırım annemin yaptığını yapabilirim. Herkesin yaptığı gibi dünyaya kayıtsız kalarak yaşayabilirim. Belki yollarımız farklıydı ama annem ve ben aynı sonuca vardık.

Onları unutmak zorundayım, çünkü hatırlamak çok tehlikeli.

"... Belki dersten sonra?"

"Mm." *DTH*'yi okurken yaban mersini reçeline bulanmış bisküvimi dalgınca çiğniyorum. Bu haftaya kadar Carolina'da bir okul gazetesi *olduğunu* bile bilmiyordum.

"Bree."

"Öyle mi?"

"Ortalığı batırıyorsun."

"Ne?"

Alice kucağımdaki üç sıcak tereyağı havuzunun genişleyerek burçlar bölümünden öğrenci seçimlerine kadar uzanan göllere dönüştüğü yeri işaret ediyor. Elimden bir bisküvi kırıntısı tereyağı gölünün ortasına düşüyor ve hemen boğuluyor. "Lanet olsun." Ben gazeteyi iterken o da kahkahasını kahve fincanının arkasına saklıyor.

Alice'in beni yataktan kesinlikle gerekli olandan daha erken kaldırmasına izin verdim, en azından kendi standartlarıma göre. "Böylece gerçekten kahvaltı yapabiliriz" gibi bir mantık ancak Alice iseniz mantıklı gelebilir. Ailesi onu sabah altı buçukta kaldıran Alice.

"Az önce söylediğim bir şeyi duydun mu?" "Hayır...?"

Fincanını yere bırakıyor ve bana uzun uzun bakıyor. Öğrencilerin kullanılmış ve boş yemek tepsilerini farklı derecelerde özenle bir taşıma bandına attığı yemekhanenin karşısından bir *clunb-clunb-c-c-clunb* sesi bize ulaşıyor. "Bütün hafta garip davrandın."

Peynirli yulaf ezmesi tabağımı dürtüklüyorum ve omuz silkiyorum. "Sadece okul derslerine odaklanıyorum. İngilizce sınavından C eksi aldım, bu yüzden açıkça garanti. Ne diyordun sen?"

"C eksi" mi? Matty, sen hayatında İngilizce'den A'nın altında bir not almadın. Neler oluyor?" Alice başını eğiyor ve bana dik dik bakıyor. Ben de ona bakıyorum. Bir süre sessiz kaldıktan sonra ağzını ve burnunu kırıştırarak iç geçiriyor. "Bu hafta sonu yapılacak gala için elbisen olmadığını biliyorum dedim. Dersten sonra alışverişe gitmeliyiz. Şehir merkezinde bir sürü butik var ve bazı indirimler gördüm."

Başka tarafa bakıyorum ve yanağımın içini kemiriyorum. "Evet, o konuda. Ben gitmiyorum."

Alice geri çekiliyor, sanki pullarım büyümüş gibi bana aval aval bakıyor. "Özür dilerim, az önce *ne* dedin sen?"

Göz kırpıyorum. "O grupla gitmemeye karar verdim. Yani, ben gitmiyorum-"

"Merhaba, evet, merhaba. Üzülerek bildirmek isterim ki, geçici bir süre için Yargılama. Böyle şeyler olur ve bu konuda kendini çok kötü hissetmemeni sağlamaya çalışacağım. Ama o galaya gideceksin."

İnledim. "Alice, gitmek istemiyorum."

"O galaya gideceksin Matty, seni Charlotte'un elbiselerinden birini giymeye zorlamak zorunda kalsam bile!" Alice, gözleri çerçevelerinin arkasındaki Ainty'ye dönmüş bir halde, "O galaya gideceksin," diyor.

İçimi çekiyorum ve yağlı gazeteyi elimden geldiğince düzgünce katlayıp tepsime atıyorum. "Anlamıyorsun."

Alice kollarını göğsünün üzerinde kavuşturur. "Anladığım kadarıyla sana hayran olan ateşli bir çocukla konuşmayı aniden kesmişsin ve nedenini açıklamıyorsun, üstelik yanlış bir şey yapmamış gibi görünüyor. Elinde çöpe atmak istediğin siyah kravatlı bir davetiye olduğunu anlıyorum. Ve sırf hazırlanmana yardım edebilmek için aileme bu hafta sonu kampüste kalmama izin vermeleri için yalvardığımı da anlıyorum ve dürüst olmak gerekirse Bree, lisede bu fırsatı çöpe atmana izin veremeyeceğim kadar inektik!"

Ona bakakaldım. "Neyin var senin?"

"Senin de benim kadar izlediğini bildiğim on altı yıllık Disney filmleri, peki burada gerçekten neler oluyor?"

"Gitmek istemiyorum!" Alice Aitches ve yanımızda oturan iki kızın kafalarını bize doğru çevirmelerine neden olacak kadar yüksek sesle söylüyorum. Masanın altından çantamı çıkarıp fermuarını çekmeye başlıyorum. "Ve derse gitmem gerekiyor."

Alice başını sallayarak beni izliyor. "Bu o değil, Matty." "Ne değil?"

"Bu." Elini bana doğru salladı. "Birkaç hafta önce bu grubun her yerindeydin, Nick denen çocukla sürekli mesajlaşıyordun, terapiye gidiyordun, geç saatlere kadar dışarıdaydın. Ve bu hafta bunların hepsi gitti mi? Odaya benden daha erken mi dönüyorsun? *Benden* daha fazla mı *çalışıyorsun*? Okul gazetesini mi okuyorsun? Ve ben senin uyumadığını düşünüyorum." Başını tekrar sallıyor. "Bu o değil."

"Okulu yeterince ciddiye almadığım için bana kızılıyorsun, şimdi de ben mi çok ciddiye alıyorum?" Ben sordum. "Birkaç hafta önce ben de eve ağlayarak geldim. İstediğin bu mu?"

"Tabii ki hayır. Ama... Bu hafta bir zombisin. Neye ihtiyacın var biliyor musun?"

Ayağa kalktım ve iç çektim. "İsa mı diyeceksin?"

"Hayır." Beni işaret ediyor. "Senin homeostaziye ihtiyacın var." "Az önce... bana biyoloji mi yaptın?"

"Elbette."

Bocalıyorum, görünürde geri dönüş yok. Sonunda pes ediyorum. "Gitmeliyim," diye mırıldanıyorum. Alice'in yüzündeki hayal kırıklığı ifadesini görmezden gelerek tepsimi alıp çıkıyorum.

O gece yatağımda uzanmış, pencereyi açmış, saçlarımı savuruyor ve aşağıdaki işlek kaldırımında bağırışları ve konuşmaları dinliyorum. Old East kuzey çeperine yakın, bu yüzden sanırım her hafta kampüs alanından çıkıp barlar ve kulüpler için ana caddeye giden lisans öğrencilerini duyabileceğiz. Bir an için Efsane Doğanlar'ı duyup duyamayacağımı merak ediyorum. Belki de Denemelerin bitişini kutlamak için biergarten'a geri döneceklerdir.

Acı verse de kendimi galayı hayal etmeye zorluyorum. Büyük bir salon, resmi giyimli yüzlerce insan. Bir sahne. Nick'i smokin ve papyon içinde hayal ettiğimde, yatağımın üzerinde sıkı bir istek yumağına dönüşüyorum. Kaybımı kendime hatırlatmak için hayale doğru eğilirim. Onu görüyorum. Uzun boylu, yakışıklı ve -kısa bir süre, hızlı bir an, bir kalp atışı için- benim.

Odanın diğer tarafında Alice'in horultuları hafif ve eşit. Haklı olduğunu biliyorum. Homeostazım yok. Uyaranlar ne olursa olsun dengede değilim. Fatricia bunu biliyordu, gördü ve hiçbir şey istemedi.

Keşfettiğim kadarıyla ıstırabımın bir açlığı var. Gerçeği istemiyor. Gerçekten istemiyor.

Sadece başka hiçbir duygu kalmayana kadar üzüntüyü beslemek ister.

Babam Cuma sabahı sekizden önce arar. Cuma günleri erken saatte dersim olmadığını biliyor ama beni nadiren öğleden önce arıyor, özellikle de dükkânının en yoğun olduğu hafta sonuna bu kadar yakınken.

"Baba?" Bir kot pantolon giyerken telefonumu kulağıma tutarak söylüyorum.

"Hey, ufaklık." Düşen bir aletin betonda çıkardığı ağır tıkırtıyı ve havalı bir anahtarın tiz vınlamasını duymayı bekliyordum ama öyle bir şey yok. "Meşgul müsün?"

"Hayır. İlk dersim saat 10'da. N'aber?" "Gel benimle kahvaltı yap. Ben ısmarlıyorum."

Kıkırdıyorum. "Keşke."

"Hayır, evlat. Benimle aşağıda buluş ve kitaplarını getir."

Donup kaldım. "Burada mısın?"

"Evet. Otoparkta oturuyorum." "... neden buradasın?"

"Oh, sadece bu bölgede."

Arabayla dört saatlik mesafede ve eğer buradaysa, bu, işi bıraktığı anlamına gelir. Bu konuda "bölgede" yok. Gözlerimi kapatıyorum ve iç çekiyorum. "Alice."

"İyi bir arkadaşır," diyerek sıcak bir kahkaha atıyor. "Şu taksimetre polislerinden biri bana ceza kesmeden önce acele etsem iyi olacak."

Babam tüm hayatı boyunca arabalarla çalıştı. On yıl önce müdürlüğe yükselmeden önce dükkânda çalışmaya başladı. Hâlâ arada bir tamir işine giriyor; kısa tırnaklarının altında her zaman var olan gri-siyah kir çizgisinden ve arabasının kapısının döşemesindeki soluk yağ izlerinden belli oluyor. Benim boyumda ve tıknazdır; eğer üzerinde mağaza polosu ve hakisi yoksa eşofman giyer ve kasket takar. Teni düşen çam iğnelerinin renginde, koyu, topraksı bir kahverengi. Yolcu tarafındaki kapıyı açtığımda gülümsüyor ve gözleri şakaklarına doğru eğilene kadar tüm yüzü yükseliyor.

"Emniyet kemeri." Arabadan inerken gözleri önce belime, sonra da yan aynasına kaydı. Bugün siyah ve mavi çizgili eşofman. Mavi Tar Heel'li beyaz şapka.

Arabası ev gibi kokuyor. Göğsümde bir sancı hissetmeyi bekliyorum ve hissediyorum da, ama onu sıcaklık takip ediyor.

WaAe House'da yoğun bir işlenmiş şurup ve bayat kahve kokusu var. Sol tarafımızdaki duvarda çoğunlukla boş kabinler sıralanıyor ve sağ tarafta alacalı gri bir tezgah uzanıyor. Sessiz mırıltılar, mutfaktaki ızgaranın cızırtısı ve kısık müzik kutusu müziği bana UNC'nin dışında da bir hayat olduğunu hatırlatıyor. İçeri girdiğimizde tezgâhın arkasındaki kadın başını kaldırıp bakmıyor bile.

Babam bizi en az yapışkan görünen boş kabine götürüyor. İçeri girdiğimizde kırmızı minder tıslayıp iç çekiyor ve gıcırdayan masanın üzerinde bir takım kırıntılar var.

Bir garson kız, bir eli siyah önlüğünün içinde, diğer eliyle de bir çift lekeli menüyü tutarak yanımıza geliyor. "Ben Sheryl. Bugün sizinle ben ilgileneceğim. İşte menü. İçecek bir şeylerle başlayabilir miyim?" Bir not defteri çıkardı ve siyah bir vizörün altından bizi izleyerek bekledi.

Babam elindeki menüyü bir kez karıştırdıktan sonra ona geri veriyor. "CoPee, lütfen. Siyah olsun. Ve ben de şehir jambonlu bir waAe alacağım ve boğulmuş ve kaplı hashbrowns, büyük."

"Peki ya sen, tatlım?"

Ben de benimkini geri veriyorum. "Büyük boy portakal suyu. Fecan waAe ile normal hashbrowns, smothered, covered, and peppered, please."

Babam arkasına yaslanıp gözlerimin içine bakmadan önce Sheryl'in tezgahın diğer tarafına geçmesini bekliyor. Sessizliğin sonu gelmiyor. Sonrasında söylenen her şeyi bin kat daha yüksek sesli yapan türden.

Gözlerini kaçırıyorum ve masanın kenarındaki çeşni koleksiyonunu inceliyorum. Olağan şüpheliler: A1, Heinz ketçap ve hardal, tuz, karabiber ve serbest ağırlık olarak kullanılabilecek kadar ağır bir cam şekerlik. Tabasco şişesine burnumu kırıstırıyorum; Texas Fete ya da hiçbir şey. Neyse ki arkada küçük bir şişe var.

"Onu senden çıkarmamı mı isteyeceksin?" Babamın sesi alçak ve ölçülü, telefonda olduğundan daha yavaş. Söylediği şey sandalyemde rahatsız bir şekilde kaymama neden olsa bile, okulda her zaman sıkı sıkıya tuttuğum o parçamı serbest bırakıyor.

"Yapmak zorunda kalmamak için bana haşhaş mı rüşvet veriyorsun?" "Evet."

"Bu doğru değil."

"Hayat adil değil." Sesi keskinleşir. "Bana tekrar sordurtacak mısın?"

Sertçe yutkunuyorum. "Hayır, efendim."

İçkilerimizi getirdiğinde Sheryl'e başıyla teşekkür ediyor. Alt dudağım titriyor. Göğsüm sıkışıyor. Tekrar yalan söylemek istemiyorum. Söyleyemem. Ama doğruyu söyleyerek onu riske atamam. Tarikat'ın elleri -ve benim hatalarım- hâlâ boynumda sımsıkı duruyor, istediklerinde sıkıyor, beni boğuyor. Telefonda onun sesini duyduğumdan beri tuttuğum gözyaşları şimdi gözlerimi dolduruyor ve onları saklamak için portakal suyuma bakıyorum.

"Bree," diyor usulca. Yıpranmış elini masanın üzerinden bana uzatıyor. Başımı sallıyorum, ona bakmayı reddediyorum. "Bana bak, ufaklık. İstersen eve gelebilirsin. Seni bugün çıkaracağım ama dekan seni korkuttuğu için olmasa iyi olur."

Sheryl yemeğimizi bırakırken ben şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Ne?"

"Alice okulla aranın iyi olmadığını, kendin gibi davranmadığını söylüyor. Seni buraya kendini yerin dibine sokasın diye göndermedim. O adamın sesinden senden daha iyi olduğunu duydum. Bütün bunları onun yüzünden yapmanı istemiyorum." Sözlerini bitirdiğinde, babam kızgın ve sert darbelerle tereyağı sürmeye başlamıştı.

Babam kendisi hiç üniversiteye gitmedi. Hiç gitme şansı olmamıştı, gerçekten. Ama şimdi, keşke olsaydı ya da deneseydi ve kendi Dean McKinnon'ıyla tanışsaydı diye merak ediyorum.

"Sorun bu değil," diye mırıldandım. "Derslerle başa çıkabilirim ve dekandan en son seni aradığı gün haber aldım."

"Peki, seni üzen ne o zaman? Terapi mi? Çünkü sana yeni birini bulabiliriz." Bir lokma waAe kesiyor ve bir parça şehir jambonuyla birleştiriyor. Ağzına atmadan önce çatalıyla tabağımı işaret ediyor. "Soğumadan yemeğini ye."

Texas Fete'i alıyorum ve düşünürken hashbrown'larımın üzerine serpiyorum. Sonra bir soru gelir. "Annem seninle hiç büyükannem hakkında konuştu mu?"

Babamın gri boyunlu gür kaşları kalkıyor ve ağır ağır iç çekerek yıpranmış kabinde arkasına yaslanıyor. "Pek bir şey yok. Büyükannen genç yaşta öldü. On sekiz yaşında falan sanırım. Yani annen ve ben tanıştığımızda o çoktan ölmüştü." Pencereden dışarı bakıyor, gözleri uzaklara dalıyor. "Annesinin ölümünün ona ağır geldiğini söyleyebilirim, biliyor musun? Gerçekten ağır."

Bu beni şaşırttı. Büyükannem hakkındaki gerçekleri biliyordum: Teksas'ta, annemin büyüdüğü yerde bir kuaförde çalışıyordu. Kendisinin hiç kardeşi yoktu. Kanserden ölmüş. Kadını tanıyordum ama annemin onu kaybetmekten duyduğu acıyı nadiren görüyordum. "Hiçbir şey söylemedi."

Texas Fete'e uzanırken sırtıyor. "Bu şekilde ortaya çıkmadı. Seni nasıl yetiştirdiği ortaya çıktı." Kıkırdıyor ve Texas Fete şişesine yarısı mücverinin üzerine boşalana kadar vuruyor. "İlk başta fark etmemiştim ama

Bu sinirler sen kaç yaşındayken başladı, on mu? On bir mi? Odanı özensiz bir şekilde temizlerdin ya da çöpü atmayı unutturdun - ne olduğu önemli değildi, o sadece bunun için sana yüklenirdi. Hatırlarsın."

"Bu sadece... ebeveynler, değil mi?"

Omuz silkiyor. "Siyah ebeveynler on yıllardır çocuklarını zorluyor. Benim ailem de yaptı. Büyükannenin de yaptığını biliyorum ama annen bunu başka bir seviyeye taşıdı. Senin yanında kontrol etmeye çalıştı ama özel hayatında?" Islık çaldı. "Endişeli, sarsılmış. Hatta bazen düpedüz korkardı. Senin yaralanman ya da kaçırılmanla ilgili kâbuslar görürdü. Birkaç yıl önce sakinleşmesi giderek daha uzun sürmeye başladı. On üç yaşındayken bir hafta sütü gece boyunca tezgahın üzerinde bırakmıştın, hatırlıyor musun? Bırakması üç gün sürmüştü. İşte o zaman ona söyledim, "Faye, o bir çocuk!" dedim. Her şeyi berbat edecek!" dedim. Sadece seni hazırlamak istediğini, biz yokken kendi başının çaresine bakabileceğinden emin olmak istediğini söylerdi."

Göğsüm sıkışıyor. *Bnom mu yaptı?*

Babam yüz ifademi okudu. "Sanırım annesinin onu terk ettiği gibi seni de erken terk etmekten korkuyordu." Keskin bir nefes alıp omuzlarını geriye çekiyor ve ikimizin de aynı şeyi düşündüğümüzü anlıyorum.

Haklı olduğunu.

Ellerim yanaklarımdan sessizce süzülen gözyaşlarımı siliyor. *Bunun yalan olduğunu söyledi.*

Pencereden dışarı bakıyor, sesi keder ve pişmanlıkla ağırlaşıyor. "Biz terapiyle falan büyütülmedik. Siyahların yaptığı ya da konuştuğu bir şey değildi. Eğer bir şey söylersen, kiliseye gönderilirdin-" İç çekiyor, başını sallıyor. "Her neyse, Carolina'ya başvurduğunda, sanki içindeki baraj yıkılmış gibiydi. Ve her şey, her sıkıntı, her endişe senin üzerine geldi."

"Çünkü buraya gelmemi hiç istemedi."

"Belki de seni bırakmaya hazır değildi ve onu zorladığın için sana kızdı. Ama o gece senin hatan değildi, Bree. Onun da değildi. Annenin sakladığı, gizlediği tüm o şeyler... Bu yüzden yakında biriyle görüşmeye başlamayı istedim. Böylece biraz huzur bulabilirsin, belki de tüm bu davaların önüne geçebilirsin."

Babam soğuk kahvesinden bir yudum alıp yüzünü buruşturduktan sonra Sheryl'e işaret ederken, ona yeni gözlerle bakıyorum. Bütün bunları *benim* için düşünmüş, planlamış ve umut etmişti, çünkü annemin acısına tanık olmuştu. Annemin ölümü onu ailemizi kurtarmak için kendi görevine göndermişti ve ben bunu hiç fark etmemiştim.

Fark etmek için hiç *zaman* ayırmamıştım.

Sheryl fincanını doldurup yoluna devam ettikten sonra, "Neden bizi buradan uzaklaştırmadı? O zaman bu okuldan haberim bile olmazdı."

"Bazı açılardan, sanırım annen Carolina'ya katlanamıyordu, ama bir o kadar da seviyordu. O okul hakkında ne hissederse hissetsin, onu asla sisteminden çıkaramadığını söyledi." Omuz silkiyor. "Eninde sonunda buradan mezun olduğunu öğrenecektin. Belki de sırf o istedi diye yine de başvurmuşsundur."

Metal dağıtıcıdan çok küçük mumlu peçetelerden birini alıyorum. "Sanırım haklıydı," diye fısıldıyorum ve burnumu siliyorum.

Pipisine üflemeden başını kaldırıp bakıyor, irkilmiş. "Şimdi ne var?" "Hazır olmadığım hakkında," diye açıklıyorum.

Gözleri keskinleşiyor ve piposunu yere vuruyor. "Yanlış anladın. Tamamen yanlış. Ben de seni akıllı sanırdım. Yanılıyorsun, çünkü o yanılıyordu. Bu asla senin hazır olmamanla ilgili değildi, evlat. Her zaman onunla ilgiliydi."

İnatla çenemi tuttum. "Beni daha iyi hissettirmeye çalışmayı bırak."

Bana sert bir bakış fırlattı. "Gerçek bu. Senin dünyayla yüzleşmene hazır değildi. Ama sen hazırdın, evlat. O bundan emin oldu."

Sandalyesinde kaykılıp ceketini karıştırıyor ve küçük, kare cepli bir İncil çıkarıyor. Yıpranmış, çatlamış kahverengi derisini ve altın yaldızlı kenarlarını hemen tanıyorum. Bu annemin. Her yere yanında taşıdığı.

"Arkaya doğru çevir." Bana uzatıyor ve ben de masada yer açmak için el değmemiş yemek tabağını kenara iterek alıyorum. "Muhtemelen kimsenin görmesini istediği bir şey değildi ama..." Omuz silkiyor. "Onu seviyorum ve özledim ve..." Gözleri yaşlarla doluyor ve onları sıkıp bir nefes veriyor. "Sanırım burnumuzu soktuğumuz için bizi affedecektir."

İncil'i parmaklarım titreyerek açıyorum. Mahrem ve özel bir şeye dokunuyormuşum gibi hissediyorum ve dokunuyorum da. Kişisel İnciller, hiç sahip olmamış olsam da, bana hep mistik gelmiştir. Sanki biri ne kadar uzun süre taşırsa, ruhu sayfalarda o kadar çok yaşarmış gibi. İnce, küçük baskılı kâğıdı karıştırırken, onun kokusu

Burnumun üzerinde dolaşıyor: mine çiçeği ve limon, biraz deri ile karışık. Son bölüm notlar için boş bırakılmış. En son sayfada, kıvrık harflerle yazılmış ve geçen yılın tarihini taşıyan küçük bir not var.

*Tanrım, o şimdiden benim olduğumdan daha
güçlü. Onun zorluklarının da aynı derecede güçlü
olacağından endişeleniyorum. Zamanım tükeniyor
diye endişeleniyorum.
Lütfen onu koru ve gitmesine izin vermem için bana güç ver.*

"Senin için başka bir şeyim daha var, evlat. Arabanın içinde. Hemen dönerim." Babam peçetesini bir kenara bırakıyor ve kabinden dışarı çıkıyor. Başımı sallayıp elimdeki İncil'e bakıyorum ve onun sözlerinin armağanının üzerimden akıp gitmesine izin veriyorum.

Annem kendi kaybından dolayı çok fazla acı çekmişti. Belki de Fatricia'nın söylediği şeylerin aynısı benim içimde de vardı: travmatik keder, FCBD kederi. Sonra, ben doğduktan sonra anksiyeteye dönüşmüş. Belki de patlayacakmış gibi hissediyordu. Belki de benim korkumu ve öfkemi yaşamıştır. Ve elinden geldiğince bunu benden sakladı.

Bu konuda ortak noktalarımız olduğunu bilmek, duygularımın onunkilerin bir yankısı olduğunu bilmek bile bir keşif. İntihar etmiş olması beni üzüyor. Keşke onunla bu konuyu konuşabilseydim diyorum. Onu anladığımı söylemek istiyorum. Uzun zamandır gizli gerçeğin peşindeydim ve şimdi onun gerçeklerinden birinin zaten içimde yaşadığını öğrendim. Bu beni bir şekilde ona daha yakın hissettiriyor ve şu anda bu bana yeterli geliyor.

Babam kabine geri döndüğünde bıyık altından gülüyordu. "Kıyafetlerini bağışlamayı düşündüm. Ne kadar çok kıyafeti olduğunu biliyorsun. Ve ayakkabıları, Tanrım."

Gülümsüyorum. "Büyük sipariş. Bağış merkezine birkaç kez gitmeniz gerekebilir."

"Evet," diyor iç çekerek. "Kendimi bunu yapmaya ikna etmek başka bir şey. Dükkândaki Rich Glover geçen yıl karısını kaybetti. Kıyafetlerinden kurtulduğunuzda, gerçekten öldüklerini anladığınızı söylüyor." Başını sallıyor. "Her neyse, geçen gün dolaptaydım ve bunu buldum. Almak istersin diye düşündüm."

Bana kare şeklinde mavi kadife bir kutu uzatıyor. Hemen tanıdım: altın tılsımlı bileziğini burada saklıyordu. Üzerinde sadece iki tılsım vardı; birinde benim, diğerinde babamın adı yazılıydı. En güzel parçalarından biri değildi ama en çok sevdiği parçaydı. Şimdi bile, kadifenin içindeki kokusu güçlü ve canlı, sanki hiç gitmemiş gibi. Beni bunaltıyor, beynimin mantıklı kısımlarını atlıyor ve doğrudan hafızama zıplıyor. Onunla alışveriş merkezinde geçirdiğimiz bir hafta sonunu aklıma getiriyor, sarılma hissini ortaya çıkarıyor, küçükken beni kucağına yatırıyor, hastayken alnıma dokunan serin ellerinin her birini tek tek geçiriyor. Açmak için hamle yapıyorum ama o beni durduruyor. "Odana döndüğünde açarsın."

Ona bakıyorum. "Yani odama geri mi dönüyorum? Bana çok çalışmamamı söylemeyecek misin?"

"Çok çalışabilirsin, ama sadece bunu nasıl yapmak istiyorsan." Bana alaycı bir gülümseme veriyor. "Ne *yaparsan* yap, hayatını yaşamalısın evlat. Dünyanın içinde olmalısın. O da böyle yapmanı isterdi." Masanın öbür ucuna uzanıp iki elimi de avuçlarının içine aldı. "Hayatını kayıplar üzerine kurma. Aşkla ilgili olsun."

42

Sabahki dersimden sonra odama döndüğümde, göğsümdeki sıkılmış 1. pişmanlık gevşemişti. Kitap çantamı yere bırakıp annemin kadife kutusunu çıkarıyorum, yatağımın üzerine koyuyorum, babamın yüzünü ve sözlerini düşünüyorum.

Loue ile ilgili olabilir.

Bunu yapabilir miyim? Gerçekten mi? Denediğim anda onu özlüyorum. Sesini ve gülümsemesini özlüyorum. Ona sarılmayı ve bütün hissetmeyi özlüyorum.

Kutuya tekrar bakıyorum ve hazır olduğumu hissedip elime alıyorum. "Aşk hakkında olsun," diye mırıldanıyorum.

Derin bir nefes alıyorum, Aip kapağı açıyor ve oda büyücü Aame ile doluyor.

Gümüş ve altın rengi duman duvarlarda dans ediyor ve tavanı ışıkla dolduruyor. Aame'nin tenime dokunduğu her yer onun ellerinin okşayışı gibi geliyor. Burnum mine çiçeği ve limon kokularıyla doluyor, parlak, keskin ve sıcak. Ne olduğunu anlamadan dizlerimin üzerine çöküyorum, ellerim titriyor.

Kutunun içinde annemin tılsımlı bileziği bir kalp atışı gibi çarpıyor. Parmak uçlarım altın halkalara dokunduğunda, zihnimde bir ses yankılanıyor.

"Bvee..."

Onu düşürdüm. Nefesim kesiliyor, boğuluyorum, hıçkırıyorum. "Anne...?"

Bileziği kaldırıp ellerimle kavradığım anda gözlerim kapanıyor. Bir anı beni ele geçiriyor.

Faivgvounds'un dışındaki lamda duruyoruz. Zıplıyorum ve sonsuz bir neşeyle doluyorum, çünkü bugün ilk kez faiv'e gidiyorum. Zuev. sevinç çılgınlıkları atıyor ve vollev coastev ve Tilt- R-Whivl ile aynı anda arka bahçeye düşüyor. Dondurulmuş Snicbevs bavs'ın kokusunu şimdiden alabiliyorum. Huni kabının yumuşak, sıcak kokusu o kadar yakın ki, neredeyse 9omdeved sugav'ın tadını alabiliyorum.

Bunu hatırlıyorum. Yedi yaşıdaydım. Her yıl düzenlenen eyalet fuarı muazzam bir deneyimdi, arkadaşlarım heyecanlı ve imrendirici fısıltılarla bahsederdi. Ama içeri girmeden önce annemin beni dışarıdaki banka yönlendirdiğini hatırlamıyorum. Hatırladığım kadarıyla, lavanta rengi bir hırkanın altına bol beyaz düğmeli bir bluz giymişti. Düz saçları arkaya toplanmış. Ortak güçlü çene hattımız gerginlikle kaplı.

Benden uzakta oturuyor ve 9 elini 9 ayağının üzerine koyuyor.

"Sadece bir dakikalığına, ben 9vomise. Sonra ben içeri gireceğim." Annemin gözleri başımın üzerinden kayıyor, arkamdaki birine bakıyor gibi. Onu takip etmek istedim ama parmaklarını çeneme geçirdi ve beni geri çekti. "Bana bak, Bvee. O zaman içeri girip bir şeyler yiyebilirim."

"Obay!" Diyorum ve tekrar zıplıyorum.

Annem hızlıca bir ses çıkarıyor ve benimkini okşuyor. "Annenin başkasına bir şey söylemesi gerekiyor, bir konuşma yap, ama önce senin yardımına ihtiyacım var. Bu uygun mu? Bana yardım eder misin? Annem çok şey söyleyecek ve senden sadece nom'u dinlemeni istiyorum, tamam mı? Sessizlik oyununu oyna." Başımı sallıyorum ve o da başımı tutup hafifçe aşağıya doğru çekiyor, böylece başımı okşayabiliyor. "İyi verdin. Teşekkür ederim."

Hatırladığımda gözleri, anlamlandıramayacağım kadar küçük olduğum duygularla parlıyordu, ama şimdi oradaki kararlılığı ve biricik gururu görebiliyorum.

"Obay, beni bırak." Bir dee9 bveath tabes. "Bvee, eğer bunu tekrar görüyorsan, seninle olmadığım içindir."

Genç benliğim onun ne demek istediğini anlamak için ağzını açmıyor, ama annem aklını kaçırıyor. "Sessiz oyun, vemembev? Sadece farkındayım. Kafa karıştırıcı olduğunu düşünüyorum."

Tekrar başımı

sallıyorum.

Sadece pratik

yapıyorum.

"Çok, çok üzgünüm, çünkü şu anda yaşadığın sıkıntı benim de sıkıntım ve buna neden olduğum için nefret ediyorum. Umarım benim eski chavm bvacelet'im seni biraz rahatlatır. Şu anda benim voom'uma gizlice girmeye ve onunla oynamaya dayanamazsın, bu yüzden babana bir gün senin olmanı istediğimi söyledim. Sana bir an önce vermesini istiyorum, ama ona ulaşmak... biraz uzun sürebilir."

Annem sevgiyle gülümsüyor ama içindeki hüznü görebiliyorum. Onun ölümünden sonra babamın neler yaşayacağını farkında. Öleceğini biliyordu.

Arkasına yaslandı ve bir başka fovtifying bveath'i sekti. "Size annemin bana söylediklerini anlatacağım. Ben bir Aootcvaftivs soyundan geliyorum. Atalarımızdan 9omev'i alıp onu iyileştirmek, ölüleri diriltmek, diğer insanları tespit etmek, geleceği görmek ve hareket etmek için kullanabilirim. 9omevimi şifa ve tıp için 9lant enerjiyi yönetmek için kullanıyorum."

Yardım edemem. Yardım edemem. "Sihir? Libe s9ells?"

"Rot s9ells." Gülen ağzından bir başparmağını çıkarıyor. "Sadece dinle, obay? Bunu annen için mi yapıyorsun? Aslında sana yardım edecek kişi ben olmalıydım, tıpkı büyükannenin benimkine yardım ettiği ve annenin de ona yardım ettiği gibi, ama işler değişti" -bir an başını salladı

-"Senin için, benim için olduğundan daha iyi bir olay. Tüm 9vactitionevs bnom gibi, eğer bir çocuğun voot bvanch'ı varsa, o bvanch -o hediye- her zaman ortaya çıkar. riue, belki altı, bazı küçük, kazara cvafting ile. Bana öyle geldi. Senin için de öyle. Altı yaşına geldiğinde, seni kontlukta yaşayan o güzel anneye götürdüm. Onu hatırlıyor musun? Bayan Ha3el? Onun da özel bir yeteneği var, birinin etrafındaki ışığı ve enerjiyi görebiliyor. İçinizdeki cevheri görüp görmediğini sordum ama görmedi."

Üzgün bir surat takıyorum ve avm'lerimi kapatıyorum. Bu s9eech suve benim için iyi görünüyor. Annem, "İnan ya da inanma, yemek yememek ailemiz için kötü bir şey değil," dedi.

gülümseyerek şöyle diyor. "Belki de kötü bir lucb mas bvoben stving düşündüm. Bunun için hala umutluyum. Senin sağlıklı ve yeni bir hayata sahip olmandan başka bir şey istemiyorum."

"Ama..." İç geçiriyor ve gözleri sımsıkı yumuluyor. "Bütün bunları size bir tedbir olarak anlatıyorum - 'tedbir' bir 9lan, B, libe 'her ihtimale karşı'- çünkü şimdiye kadar ailemizdeki anlar sadece vegulav Aootcvaftvs değildi. İçimizde sadece ailemize özgü olan başka bir şey daha var. Sadece benim bildiğim bir armağan, çünkü diğer Aootcvaft kullanıcıları benim sahip olduklarımı bilmiyorlar."

Bloodcraft. Bloodcraft demek istiyor.

Elimi tuttu ve bir çita ile beni düzeltmek için domn'a doğru eğildi. Sanki çocuk değil de bir yetişkinmişim gibi gözlerini gözlerime dikti.

"Bvee, eğer bunu ikinci kez duyuyorsan, neden bahsettiğimi zaten biliyorsun demektir. Az önce bileziğimle kullandığın gibi ince, kalıcı yetenekler: başkalarının göremediği şeyleri görmeni sağlayan gelişmiş görüş. Koku alma, dokunma, ısınma, hatta tat alma duyularınızda da artış söz konusu. Başkalarının üzerinde etkili olan büyüler sizin üzerinizde pek etkili olmaz. Bu 9assiuve yetenekleri, büyü ya da başka bir 9vactition ile karşılaştığımızda bunu tespit etmemizi ve eğer isterseniz bunu ortadan kaldırmamızı sağlar. Ve bunun dışında hiçbir şey yok, Bvee, hiçbir şey, çünkü bu harekette yapabileceğiniz en önemli şey, en gerekli şey, onu sürdürmektir. Eğer önce kendiniz için bir mağara inşa etmezseniz, başkaları için hiçbir şey yapamazsınız. Beni anlıyor musunuz?"

Küçük ben hareketsiz kaldı, ama başımı salladım.

"Güzel. Rom, ben bu yetenekleri savaşmak ve kaçmak olarak tanımlıyorum. Bu beşinci yetenek, gerektiğinde kaçmanızı sağlar, ama eğer etrafınızda durmayı seçerseniz, eğer savaşmayı seçerseniz... evet, bu yeteneğimiz de size yardımcı olur. Ama bunu konuşmadan önce, bu yeteneklerin maliyetini konuşmalıyım. Diğer Aootcvaft'lara neler yapabileceğimi söylemememin nedeni, bu 9omev'in Bloodcvaft yoluyla yapılmasıdır - 9omev'in taben foveuev, bovvomed değil. Birisi, soyumuzdan biri, tüm bu 9omev'i bedenlerimize bağladı, Bvee, ve ben kimseyi tanımıyorum. Senin büyükannen de öyle. Söyleyebileceğim en iyi şey, bu 9omevlerin geldiği son kişimiz doğum sırasında öldü, bu yüzden kızına aktaramadı, bu da beni bir sonraki 9oint'e götürüyor....

"Bloodcvaft'a kreş demelerinin nedeni, tek bir değirmenin başka bir değirmende 9 gün içinde ödenmesi için çağrıda bulunmasıdır. Ve bizim ailemiz için, bu maliyet

9omev bir seferde sadece bir kız çocuğunda kalabilir. Belki de tüm bu 9omev bizi dışarı attığı içindir, bilemiyorum, ama hiçbirimiz annelerimizle uzun süre birlikte olamıyoruz. Zach mothev'in son eylemi bu yetenekleri kızına aktarmaktır. Bu yüzden diyorum ki, eğer bu yeteneğe sahipseniz, bu yeteneğe sahip olduğunuz içindir. Ve eğer sendeyse, ben yokum. Onu incelttiğini biliyorum ama seni terk etmem senin suçun değil, tıpkı annemin beni terk etmesinin benim suçum olmadığı gibi. Bu duyguları taşıdığınızı biliyorum, ama içinizde yaşamalarına izin vermeyin. 9ain'in sizin 9avtınız olmasına izin verin, ama sahip olduğunuz tek şeyin bu olmadığını unutmayın. Ben de bunu yapmaya çalışıyorum."

Küçük bir göğüsten ağlıyor. Benimki.

Annem beni banktan kaldırdı ve kucağına aldı. "Oh, üzülme bebeğim. Bu sadece benim rol yapmam. Hâlâ hevesliyim. Kafa karıştırıcı olduğunu düşünüyorum."

"Gitmeni istemiyorum..."

"Hiçbir yere gitmiyorum. Hemen önünüzdeyim. Sana bu stadyumun yeleğini anlatırken iyi olmanı istiyorum. Bunu benim için yapabilir misin? Obay? Teşekkür ederim.

"Savaş ya da kaç dedim, tamam mı? Savaşmak sadece gerçekten ihtiyacınız olduğunda, yeterince sinirlendiğinizde ve kaçamadığınızda ortaya çıkar. Benim başıma sadece bir kez geldi. Okulda görmezden gelemeyeceğim bir şeyle karşılaştım: masum bir kızın öldürülmesiyle. Savaşmak için bir seçim yaptım bebeğim ve bu beni harekete geçirdi. Gerekirse yine yaparım. Ama bu seçimin bir sonucu olarak, o zamandan beri kim olduğumu ve neler yapabileceğimi anlamayan insanlardan kendimi saklamak zorunda kaldım. İşte bu yüzden, eğer bu yeteneklere sahip olmama ihtimalin varsa, bunu senden saklamak için elimden geleni yapacağım. Çünkü bunların hiçbirine sahip değilsen, belki seni bulamazlar. Belki de o okula gitmezsin. Ama aynı zamanda bu yüzden sana söylüyorum, yani sadece beni anlamak gerektiğinde ve anladığında ağırlaşacaksın.

"O zamanlar yaptığım şeyin bir hata olduğunu söyleyemem. Gerekirse yine yaparım. Bence hata, annemin ölümünden duyduğum öfke ve suçluluk duygusunun kemiklerime işlemesine izin vermem ve kendimden bir şeyler kaybetmemdi. Bunun üzerine gidiyorum. Çalışıyorum.

"Bana şimdiye kadar duyduğum en iyi şey olduğunu söylemeni istiyorum. Şimdiye kadar hiç olmadığım kadar büyük bir hamle yaptın. İstersen bu hareketi değiştirebileceğine tüm kalbimle inanıyorum."

Her iki elimi de avuçlarının içine aldı ve sanki dokunarak içime işlemek istercesine parmaklarını birbirine bastırdı.

"Zamanı geldiğinde, eğer gelirse, sakın korkma. Doğru. Tabe visbs. rollom youv heavt. Rnd moue fovmavd."

Annem gözlerini sıkarak kapatıyor ve açtığı anda gözleri cam gibi oluyor. Başımı tekrar çeviriyor ve hafifçe başını sallıyor. "Ve sonra... sonrasına kadar bunların hiçbirini hatırlamayacak mı?"

"Ro." Annemin sesi tam arkamdan geliyor. Tekrar tuvalete gidiyorum, ama annemin eli dışarı fırlıyor ve beni görebilmem için elimi tutuyor.

"Bvee, Bvee, loob at me, baby," diyor hızlıca. "Sadece bana bak."

Gördüğüm son şey annem, "Seni seviyorum" diye mırıldanırken beni hareketsiz tutuyor.

Dizlerimin üzerinde anılardan geri dönüyorum. Hepsi, her kelime, görüntü ve ses, şimdi orada, çekmecedeki bir tek gibi. Her zaman sahip olduğum ama açmak için anahtarım olmayan bir şey gibi. Elimdeki bileziğin üzerindeki Aame sönüyor ama mesajı etrafımdaki havada yankılanıyor. Gözlerim kapanana ve onun sözleriyle dolana kadar kelimelerin içimden ve üzerimden geçmesine izin veriyorum.

Moue fovmavd.

Annemin, duymaya en çok ihtiyaç duyacağım an için zihnime yerleştirdiği mesaj buydu.

Gözlerimi açtığımda ne yapmam gerektiğini biliyorum.

43

Mezarlıktaki hava yüklü. Tedirgin. Ağaçlardaki yapraklar bile kıpırdıyor ve titriyor, sanki her yer kök için burada olduğumu biliyor.

Son dersten sonra işaretlenmemiş mezar bölümünde bekliyorum, korkmaktan çok cesur hissediyorum.

Açık renk ceketli iki genç çakıllı patikadan yaklaşıyor. Fatricia'yı hemen tanıyorum; yaklaştıkça eşarbının koyu bakır renginde olduğunu görebiliyorum. Yanındaki Mariah kot pantolon ve kürklü botlar giymiş, şık pufu, minyon boyuna en az sekiz santim ekleyen bir bukleye yumağına dönüşüyor. Tam da istediğim gibi elinde bir sepet malzeme taşıyor.

"Bree," diye mırıldanıyor Fatricia, sinirlerimi yatıştıran sıkı bir sarılmayla beni kucaklıyor. "Araman beni korkuttu. Acil bir durum olduğunu mu söyledin? İyi misin?"

Geri çekiliyorum ve sertçe yutkunuyorum, derin bir nefes alıyorum. "Olacağım. Bugün geldiğiniz için teşekkür ederim. Her ikinize de. Ayrılma şeklimizin yanlış olduğunu biliyorum... Özür dilerim. Davranışım için özür dilerim."

Fatricia başını eğiyor ve başını sallamadan önce gözleri yüz hatlarımda geziniyor. "Özrün kabul edildi."

"Ben de öyle." Mariah sepeti diğer koluna geçiriyor. "Bana burada ne yaptığımızı söylediğin sürece? Mezarlığı önemsemediğimden değil elbette, ama öyle kolay kolay da gelmem." Etrafına bakıyor. "Dikkatli olmazsam huzursuz ruhlar beni eve kadar takip ediyor, sonra evi temizlemem gerekiyor ve bu tam bir süreç... ugh."

"Ailemden biriyle konuşmak için yardımınıza ihtiyacım var."

Fatricia ve Mariah karşılıklı bakışır. "Bree, neler oluyor?"

Onlara annemin kutusundan bahsediyorum ve hiçbirini saklamıyorum, Bloodcraft'ı bile. Bitirdikten sonraki sessizlik anında rüzgar Patricia'nın atkısını, Mariah'nın buklelerini ve benimkileri topluyor.

Fatricia beni inceliyor ve sonuçta yardım etmeyeceğinden endişeleniyorum. "Bu pazarlığın neden yapıldığını bilmeyi hak ediyorsun. Ama istesem de korkarım pek yardımcı olamayacağım. Halkımız arasında kan sanatından o kadar kaçınılır ki bunu uygulayanlar bunu gizli tutar. Yeteneklerinizin nasıl çalıştığını ya da nereden geldiğini bilmiyorum."

"Biliyorum. İşte bu yüzden bana açıklama yapabilecek bir atamla konuşmam gerekiyor. Ne olduğum ve neden olduğum hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum." Derin bir nefes alıyorum. "Geçmişte kaybolmak istemiyorum. Onu kucaklamak ve anlamak istiyorum."

Mariah omuz silkiyor. "Yardım etmeye hazırım ama kimseden haber alacağınıza dair söz veremem," diye uyarıyor. "Haber alsan bile kimin geleceği konusunda söz veremem, unuttun mu? Annen de olabilir, başka biri de."

Aceleyle, "Aslında annem olmasını istemiyorum. Daha geriye gitmem gerek."

Fatricia bunu düşünür ve yavaşça başını sallar. "Tamam, Bree."

Beş dakika sonra bir üçgene yerleştik, ellerimizi birleştirdik, dizlerimiz ortadaki yemeklerin etrafında hafifçe birbirine değiyordu. Atalarımın hangi yemekleri tercih edeceğini bilmediğim için onlardan küçük bir kase meyve, biraz şekerleme, bir bardak meyve suyu ve kuruyemiş getirmelerini istemiştım. Annemin sevdiği ve benim de sevdiğim şeyler.

Fatricia önceki talimatını alçak sesle tekrarlar. "Başlangıç olarak annenize olan sevginize odaklanın."

Hafızamdan annemin bir görüntüsünü çekiyorum ve neredeyse hiç acı yok, sadece yanmış bir kağıt parçası gibi kenarlarda küçük bir parça var. Annemi mutfakta mırıldanırken ve bir kase haşlanmış yumurta 1x'in'i karıştırırken görüyorum. O

serçe parmağını daldırıp tadına bakıyor ve beni de test etmem için çağırıyor. Sihir yapıyormuşuz gibi hissediyorum. Birlikte yemek yaptığımızda hep böyle hissederdik.

Fatricia fısıldar, "Şimdi sevginin büyükannene kadar uzandığını ve tekrar geri döndüğünü hayal et."

"Güçlü bir iplik gibi," diye mırıldanıyorum.

"Evet" dediğinde sesindeki gülümsemeyi duyuyorum.

Annemden büyükanneme uzanan kalın ve sıkı bir ipliği hayal ediyorum ve o ip duruyor. Daha ileri gidemiyorum. Tıkanıyorum.

Bir duvarın yanında.

Bu imgenin, kendi yarattığım bu içsel kurgunun hayatta kalma araç kutumun bir parçası olduğunu biliyordum. Sadece onu ortadan kaldırmak için bir neden bulamamıştım.

Ama şimdi

yapıyorum.

Artık yapmak

zorundayım.

Duvarımın her seferinde bir tuğla olmak üzere parçalara ayrıldığını hayal ediyorum. Zincirleri, metali, çeliği aşağı çekiyorum. Göğsümdeki o sert, sıkı acı düğümünü, parlak, bitmeyen öfke katmanlarıyla sarılmış olanı, After-Bree dediğim parçamı görebilene kadar hepsini soyuyorum.

Ve sonra onu çözüyorum.

Bir tel annem için. Biri

babam için.

Benim için bir tane.

Öfkeyi, bir motordaki yakıt gibi damarlarımda dolaşana kadar çözüyorum. Bir parçam olmasına izin veriyorum, ama tamamım değil. Derimin altında, dilimin altında, tırnaklarımın altında sıcak, kavurucu bir acı. Artık "Önce" ve "Sonra" kalmayana kadar içime yayılmasına izin veriyorum.

Ben oyum, o da ben.

Mariah heyecanla, "İpucunu buldum," diyor. "Onu takip ediyorum."

İçimde bir sıcaklık hissediyorum, sanki okyanusun gelgiti içimde ve Mariah'ya doğru akıyor.

"Birini duyuyorum," diye fısıldıyor Mariah. "Bir kadın."

Derin bir nefes alıyorum ve konuya odaklanıyorum. *Lütfen, lütfen. Lütfen bana yardım edin.*

"O güçlü biri. Söyleyecek çok şeyi var," diyor Mariah, sesi gergin. "Hayır, *yapacak* çok şey var. Oh wow, oh wow-" Konuşmayı aniden keser ve dudakları kıvrılır.

Pençelerini benimkilere doladı, serçe parmağımın ve ön parmağımın kemiklerini sıktı. Gözlerimi açtığımda onun başının arkaya doğru döndüğünü, hızlı hızlı nefes aldığını görüyorum.

"Mariah?" Patricia eğiliyor ama bağlantımızı koparmıyor. "Mariah?"

Ben de onun adını söylemeye başlıyorum, o sırada okyanus elimden öyle bir hızla geri geliyor ki, bileğimi ve kollarımı kavuruyor ve göğsümde sıcak bir girdap oluşturuyor. Haykırıyorum ama bırakamıyorum.

Alçak bir ses kulaklarımı ve göz kapaklarımın arkasını yakıyor. Beyaz bukleler, bronz ten, neredeyse hiç kırıksıklık yok, annemin gözleri ve benimkiler. Alaycı bir sırıtiş atıyor.

"Seni yeterince oyaladım.

Derinizin içinde bambaşka bir insanın olması tuhaf bir his. Sanki insan şeklinde bir cam lsh tankıymışım gibi hissediyorum ve her adımında büyükannemin suyu yanlarımdan yukarı akıyor, neredeyse kenardan devrilecek.

Patricia dirseğıme tutunuyor. "Bree? Konuş bizimle."

"Ben..." Ağır çekim gibi hissettiren bir şekilde birkaç kez göz kırpmıyorum. "Ben iyiyim. Sarhoş hissetmem dışında."

"*Dvunb olmanın libe olduğunu mu düşünüyorsun?* Büyükanne kaburgalarım bir şekilde vurarak söylüyor.

"Ah," diyorum ve yan tarafımı tutuyorum. "Böyle mi hissetmem gerekiyor?"

Mariah omuz silkiyor. "Bilemiyorum. Fossession çok nadir görülür. Şahsen benim başıma hiç gelmedi ama Kwame amcam *her zaman ele geçirilir*. Aile ruhları onun bedenini bir tura çıkarıyor ya da bazen onun içine oturuyorlar ve ataları gidene kadar ikisi bir süre konuşup arkadaşlık ediyorlar."

"Her Medyum ele geçirilmiyor mu?" Ağlıyorum, panik hafifçe yükseliyor.

"Hayır. Mediumcraft, kendi alt dalları olan bir kök dalıdır. Hepsi farklıdır çünkü ataların kendileri farklıdır." Mariah gözlerimin içine bakıyor. "Wowwwww. Orada *kesinlikle* büyükannenini görebiliyorum." Geri çekiliyor ve elini kaldırarak beni selamlıyor. "Medium Kulübü'ne hoş geldiniz!"

Büyükanneimin kaşlarını çatarak yaptığı hareketi hissedebiliyorum, ben de kaşlarımı çatıyorum. Tüm bunlar beni biraz sersemletiyor. "Teşekkür mü? Yine de anlamıyorum. Neden ilk önce ben çıkmadım?"

ben çocukken Medium muydu?"

"Belki de Kan Zanaatı ve bu büyüünün orijinal doğasıdır. Bilen bir atanızla konuşmalısınız ve annenizin de dediği gibi, büyükannenizden daha geriye gitmeniz gerekecek." Patricia spekülatif bir şekilde mırıldanıyor. "Annen farklı bir dal olan Wildcraft'ı uyguluyordu. Farklı bir güç. Bir Medyum olarak *senin* gücün ölümle sıkı sıkıya bağlı ve ailenin Bloodcraft'ı da ölümle tetiklendiğinden, belki de bu iki dal sende iç içe geçerek beklenmedik şekillerde birbirlerine bağlandılar. Korkarım emin değilim."

Mariah başını yana eğiyor. "Ama annen öldüğünde neden iki dalın da ortaya çıkmadı?"

Daha soruyu tamamlamadan cevap zihnimde beliriyor. "Bu benim hatam." Zihnimin gözünde bunun gerçekliğini görüyorum. "O gece hastanede... After-Bree adını verdiğim bu versiyonum doğdu. O..." Patricia'ya bakıyorum ve o da devam etmem için başını sallıyor. "Travma onu yarattı ama ben tüm enerjimi onu kontrol altında tutmak için harcadım."

Patricia başını sallar. "Bazen beyinlerimiz biz hazır olana kadar bizi korur. En önemli şey artık biliyor olmanız. Ve şu anda Bayan....'dan yardım mı alıyorsunuz?"

"Charles," dedim hemen. Bu isim ağızımdan sanki fırlatılmış gibi çıktı.

"Bayan Charles. Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum," diyor Patricia sıcak bir şekilde, aksanı pekmez gibi yavaşça akıyor. "Uzun süre kalacak mısınız?"

"Hayır," diye cevap verdim. "O sadece bir deniz feneri gibi davranmak için burada." Duraklıyorum ve bir soru sormak için görüşümü içime çevirmeye çalışıyorum. "Deniz feneri mi?" Bir cevap duyuyorum. "Oh, yaşlı bir anne için bir işaret levhası. Bana gücümü nasıl kontrol edeceğimi ve nereden geldiğini gösterebilecek ataya isteğimi iletecek. Tek yapabileceği sormak. Cevabı beklemek zorundayım. Bu biraz zaman alabilir."

Patricia başını eğiyor. "Anlıyorum. Çok cömert biri. Teşekkür ederim, Bayan Charles."

İki adım daha atıyorum ve şırıltı hissi daha da kötüleşiyor. "Tanrım, büyükanne. Biraz daha yoğun olabilir misin?"

Bir şekilde yüzüme tokat attı. Gözlerimi kırıştıyorum, çenem omzumun üzerinde dönüyor. "Ow!"

"Bu, sevgilinin adını anmaktır!"

"Vay be." Mariah'ya bakıyorum. "Kızının mezardan çağrılacağını biliyor muydun?"

"Kızım, evet." Mariah sempati ile başını sallıyor. "Bana hep olur. En kötüsü, değil mi?"

Başımı salladım. "Ben sadece..." Hafifçe tökezliyorum, ellerimi dengede tutmak için uzatıyorum. "Onun sakinleşmesine falan ihtiyacım var. Bu şekilde eve asla dönemem."

"İşte." Patricia oturduğumuz yerden aceleyle yanımıza geldi. "Bunu ye." Elime bir armut ve bir bardak meyve suyu tutuşturuyor. Yiyorum ve içiyorum ve yemin ederim benimki durduktan çok sonra büyükannemin ağzının hareket ettiğini hissediyorum. Bir süre sonra daha mutlu görünüyor. Sanki orada güzel bir sallanan sandalye bulmuş ve bir süre oturmaya karar vermiş gibi.

"Tamam." Dik duruyorum, bacaklarımı test ediyorum. Dolu hissediyorum ama dengesiz değilim. "Bu daha iyi."

"Seni bırakmamı ister misin?" Mariah soruyor.

Cesaret edebildiğim kadar vurgulu bir şekilde başımı sallıyorum. "Evet, lütfen."

Mariah, Old East'in yanındaki otoparka yanaştığında, inmeden önce beni durduruyor. "Unutma, odaklanman gerek. Onun dışarı çıkmasını engellemelisin, ama aynı zamanda senin hattından başka ataların da kapını çalmaması için gardını da düşürme," diye uyarıyor elimi sıkarak. "Medyum olmanın en zor kısmı kapılar açıldıktan sonra onları kapatmaktır. Huzursuz ruhlar, hevesli olanlar, içeri girmenin yollarını ararlar ve siz artık atalarınıza karşı çok daha açıksınız. Ve dinle, burası Güney; toprakta pek çok huzursuz Siyah insan var."

Başımı salladım. "Beni çok az tanımana rağmen yardım ettiğin için teşekkür ederim. Bunun anlamı... her şey."

"Ve öyle de oldu," diyor Mariah gülümseyerek.

Arabadan inmeden önce Patricia'nın sıcak dudakları yanağıma değiyor. "Bizi içeri aldığın için teşekkür ederim. Seninle gurur duyuyorum, Bree. Umarım cevaplarını bulursun."

44

Ertesi sabah geç saatte uyandığımda Alice çoktan gitmişti ve telefonumda ondan gelen bir mesaj bekliyordu: Kütüphanede!

Büyükannem hâlâ içimde, uyukluyor.

Bütün hafta boyunca ilk kez Nick'i özlememe izin verdim. Yüzündeki acıyı gördüm ve buna sebep olduğum için utanç duydum. Şimdi benim hakkımda ne düşünüyordur? Sanırım *onu kullandığımı. İhtiyacım olanı alır almaz onu ve birbirimizde bulduğumuz her şeyi terk ettiğimi.* Gerçekten de öyle yaptım. Onu kullandım ve diğer herkesle birlikte onun iyiliğini de kabul ettim. Ayrılmak kötüydü, ama her şeyi benim yaptığım gibi bırakmak daha kötüydü.

Kafamda bu soru varken ilerleyemem. Alice'in mesajına dokunup hızlıca bir yanıt yazıyorum.

Charlotte'un numarası sende var mı? İkinizin de yardımına ihtiyacım olacak.

Alice ve Charlotte'un gelmesini beklerken, günün geri kalanında saçlarımı yıkıyorum ve bu kendim için yapabileceğim en terapötik, en sevgi dolu şey. Saçımı kremliyorum, açıyorum, ısıyla sararak derinlemesine bakım yapıyorum, tırnaklarımı boyuyorum

ve beklerken bir film izliyorum, duruluyorum. Duştan saçlarım mikro 1ber havluya sarılmış olarak çıkıyorum ve yüzümdeki gerçek, dolu dolu gülümsemeyi görene kadar buğulu aynayı ovuyorum. Düğümler gitmiş. Saç derisi temiz. Bukleler nemlenmiş ve kabarmış. Başım ve ruhum hafiflemiş.

Aylardır olmadığım kadar kendimdeyim.

Charlotte sonunda bir düzineden fazla elbise ve bir sandık dolusu mücevher getiriyor ve bunlar sadece kendisine ait değil. Bazıları koridorun aşağısındaki ve üst katımızdaki arkadaşlarından. "Kappalar, birkaç Sigma," diyor. Bu kadar işgüzar olduğu için ona minnettarım çünkü aksi takdirde galadan iki saat önce hiçbir seçeneğim olmazdı.

Charlotte'un neden bir elbiseye ihtiyacım olduğuna dair ayrıntıları araştırmasını bekliyorum; Yunan kuruluşlarının ve gruplarının çoğunun resmi törenlerini yapmaları için sömestrde çok erken. Ama Alice zaten bunun bir topluluk galası için olduğunu açıkladı ve bu onun için yeterli bir cevap gibi görünüyordu. Charlotte, Evan'ın benzer şekilde giyindiğinden bahsetmediğinde, kız arkadaşına gece için planları hakkında ne yalan söylediğini merak ediyorum. Bira ve FlayStation mı? Erkekler gecesi mi? Her neyse, bu onu güvende tutuyor.

Daha küçük göğüslü ve kalçalı biri için tasarlandığı belli olan on elbise deniyorum ve Charlotte'u elinde telefonla başka bir arama yapmak üzere odadan koşarak gönderiyorum.

Ben on birinci elbiseye büründükten sonra Alice nefesini tutup elini ağzına kapatıyor.

Kapımızın arkasındaki boy aynasına döndüğümde, nükteli, kendini küçümseyen yanıtlım kayboluyor. Onun yerine açık ağzımdan alçak bir inançsızlık ciyaklaması dökülüyor.

"Oh, Bree. İşte bu," diye nefes alıyor Alice. Dizlerimin Aoor uzunluğundaki tül katmanlarının altında gizlendiği yere kadar iniyor ve materyali ayaklarımın etrafında dalgalanana kadar çekiyor. "Harika görünüyorsun."

Tekrar ayağa kalktığında, aynada gözlüklerinin arkasından gözlerinin parladığını görüyorum. "Alice Chen, ağlamak yok. Bu sadece bir elbise," diyorum ama bu doğru değil.

Bu sadece bir elbise değil. Bu bir saray elbisesi.

Yüzünü siliyor ve aynada bana gülümsüyor. "Sadece ona benziyorsun."

Göğsüm ve boğazım birlikte sıkışıyor, duygularım girdaplı bir kokteyle dönüşüyor.

Cevap vermem mümkün değil, bu yüzden elini tutuyorum. İç çekerek başını omzuma bırakıyor ve birbirimize bakıyoruz. Birbirimizin kollarını sıkıca kavırıyoruz, çünkü bazı anlar vardır ki kelimelerle ifade edilemeyecek kadar boş ve doludur.

Carolina Club, kampüsün merkezinde mezunlar, öğretim üyeleri ve personel tarafından kullanılan şık bir etkinlik alanıdır. Dışı modern olsa da içi antebellum şıklığında. Charlotte beni girişte bırakması için ısrar etti, böylece kampüs boyunca elbisemle yürümeyecektim ve Old East'in ikinci katındaki başka bir uzun boylu kızdan ödünç aldığım topuklu ayakkabılarla merdivenleri çıkarken, iyi bir noktaya değindiğini itiraf etmeliyim. Topuklu olsa bile elbisem o kadar uzun ki, sürüklenmemesi için yanlarını tutmam gerekiyor.

Beni siyah takım elbiseli ve beyaz eldivenli bir kapıcı karşılıyor, yüzünün paslı kahverengi düzlemlerini aydınlatan bir gülümseme. Kapıdan geçerken, "Pekâlâ kardeşim," diye mırıldanıyor ve ben de ona sırtarak karşılık veriyorum. Başımı dik tutarak zarif fuayeyi geçmek ve balo salonuna açılan geniş çift kapıdan geçmek için ihtiyacım olan küçük bir teşvikti bu.

Kulübün balo salonu, arka duvarı boyunca uzanan pencereleri, bir ucunda dans alanı ve sahnesi, diğer ucunda ise beyaz örtülerle kaplı yuvarlak yemek masalarıyla oldukça etkileyici. Sahnede, davullarının üzerindeki logoya göre "The Old North Greats" olarak adlandırılan caz grubu, popüler bir şarkının hareketli bir swing yorumunu çalıyor. Avizeler, tavandan büyük ahşap kirişler gibi geçen maun kirişlerden sarkıyor.

Burada en az üç yüz kişi olmalı. İblis saldırılarıyla ilgili haberler ve Masa'nın yakında toplanacağına dair söylentiler yayılmıştı. Nick, tüm Hatlardan, hatta bazıları Avrupa'ya kadar uzak yerlerden gelen Efsane Doğumlu ve Vasal ailelerin, saldırılarla ilgili son gelişmeleri dinlemek için katılmalarını beklediğini söylemişti

mevcut Scion ve Squires sınıfını değerlendirirken. Tablolar renklerine göre kümelenerek Vassalların hangi Hat'ta hizmet ettiklerini göstermektedir.

Uzun, çarpıcı elbiseler giymiş yaşlı kadınlar bir arada oturmuş, şaraplarını yudumlarken masalarında sohbet ediyorlar. Smokin giymiş birkaç küçük erkek grubu, odanın köşesindeki iki nakit barında toplanıyor. Resmi kıyafetleri içinde rahat görünüyorlar, sanki yeniden bir araya gelmiş gibi gülümsüyor ve gülüyorlar. Sarah'nın babasının burada olup olmadığını ve onunla tanışıp tanışamayacağını merak ediyorum. Parmaklarımın arasına sıkıştırdığım resmi davetiyeyle bile kendimi yabancı hissediyorum.

"Bree!" Odanın öbür ucundan beni ilk gören Felicity oluyor ve yarısı boş masadan kalkıp elinde bir bardakla yanıma gelirken el sallıyor. Adımı söylediğinde Tor ve Sarah'nın kafaları kalkıyor ve onu takip etmek için masalarından kalkıyorlar.

O ve diğerleri Line rengi elbiseleriyle yaklaşırken, Sel'in bakışlarının karıncalanma hissini hissediyorum ama kalabalığın içinde onu göremiyorum. Artık onun ilgisini hissedebildiğimi biliyor. Bu konuda ne hissettiğimi bilmiyorum. Ya da onu hissedebildiğimi *bilmesine* rağmen hâlâ bana bakıyor olması.

Felicity bir dizi kelimededen oluşan uzun bir çığlık atıyor. "OhmyGod, Iloveyourdress!" Ağzının biraz bozuk olması bana üçüncü kadeh şarabını içtiğini söylüyor. En azından.

"Teşekkürler," diyorum gergin ellerimi elbisemin önünden geçirirken.

Alice elbiseye iltifat ederken bunu bilemezdi ama bu elbise Tarikat'a veda etmek ve kklerimizde kendi yerimi bulmak için mkemmел. A kesim eteği sade ve zarif, şampanya tlnden katmanlar halinde belimden aşağı uzanırken, askılı korsaj kırmızı ve altından oluşan bir patlamaydı. Dantel ve aplikelerden oluşan sarmaşıklar kalçalarımın yukarı tırmanıyor, göğsüm ve kaburgalarım boyunca uzanıyor ve boğazımda bir yaka oluşturuyor. Charlotte aksesuar eksikliğim konusunda haklıydı: Kesinlikle askılı altın topuklu ayakkabılarım ya da güneşte parlayan altın kpelerim yoktu ve saçlarımı geniş altın bir bantla yüzümden uzaklaştırmayı asla düşünmezdim. Bandın arkasında, saçlarım bir ağacın gururlu tacı gibi yukarı doğru uzanan parlak siyah-kahverengi bukleler halinde uzanıyor.

Felicity hâlâ elbiseme hayran hayran bakıyor. "Nick seni gördüğünde tüm aklını kaybedecek."

Sarah şarkı sylер gibi bir sesle, "Kraldan bahset..." der.

Gözlerini omzumun üzerinden takip ettiğimde, Nick'in bize doğru adım attığını görüyorum, siyah beyaz bir görüntü. Siyah bir takım elbise tercih etmişti ama Tanrım, geniş omuzlarının ve uzun bacaklarının her santimi için biçilmiş kaftandı. Donup kalıyorum, kendimi onun öfkesine ya da haklı hayal kırıklığına hazırlıyorum ama ikisini de yaşamıyorum. İfadesi şoktan rahatlamaya çok yakın bir şeye dönüşüyor ve yanıma ulaştığında, ağzımın kurumasına neden olan o kalp durdurucu yakışıklı gülümsemeye yerleşiyor.

"Hey," diyor nefes nefese.

"Hey."

Nick alt dudağını ısıyor ve ben hem kaçmak hem de kendimi ona atmak istiyorum. "Harika görünüyorsun."

"Ve sen," diyorum, "yeni işe alınmış bir gizli ajan gibi görünüyorsun."

"Öyle mi?" Kollarını iki yana açıyor ve takımına bakıyor. "Yeşil ve hevesli, ama gerekenlere sahip?"

"İlk başta yaşlanan kıdemli ajanın gözünü korkutan, ancak daha sonra istemeyerek de olsa yeni çocuğu kanatları altına alan kişi."

"Ve sonunda, yeni çocuk veterinerin saygısını kazandı. Ve belki de yeni bir kod adı."

"Evet."

Sarah boğazını temizleyene kadar birbirimizin bakışlarını sabit bir şekilde tutuyoruz, aramızda tanıdık bir gerilim var. Ancak o zaman diğerlerinin bizi dikkatle izlediğini fark ediyorum. Yüz ifadeleri Felicity'ninkinde hayranlıktan Tor'un kinde kızgınlığa kadar değişiyor.

"Ugh," diyor sarışın kız, uzaklaşırken. "Bu iğrençti."

Nick başını eğdi ve kızarmasını gizlemek için başparmağıyla alnını kaşımaya başladı. "Scion Davis?" Dirseğinin dibinde yaşlı bir adam belirdi ve özür dilercesine başını salladı.

Bölüyorum. Sel'in bakışlarının aniden kaybolmasıyla bir nefes aldım. Buna alışmıştım ve Nick'le yaptığım tüm konuşmayı izlediğini unutmuşum. Ve bahse girerim dinliyordu da. "Babanız herkesin oturmasını istiyor." Adam arkamızdaki bir masayı işaret etti. "Oturur musunuz?"

Onu takip ediyoruz, sekiz kişilik bir masaya oturuyoruz. Biz yürürken Nick yaklaşıyor ve alaycı bir şekilde sırtıyor. "Mesaj atmıyorsun, aramıyorsun."

"Biliyorum. Seni dışladığım için özür dilerim-"

Elini bileğime doluyor, yüzü sıcak ve bağışlayıcı. "Daha sonra konuşabiliriz. Şu anda sadece burada olduğun için mutluyum."

Başımı sallıyorum, çünkü o haklı. Sonra konuşabiliriz. Son vedamız, *dana etli* vedamız, özel olmalı.

Whitty ve Greer biz geldiğimizde çoktan oturmuşlardı ve Evan ile Fitz de bizimle aynı anda geldiler. Tor ve Sarah, Nick ve benim karşıma oturdular.

Greer başını bana doğru çevirip el sallıyor. "İşte orada!" Lacivert ekoseli üç parçalı takım elbisesi ve ona uygun Lamorak kırmızı kravat ve cep mendili takımıyla şık görünüyorlar. Bu gece uzun saçları zarif bir taç örgüyle tamamen toplanmış.

Diğerleri beni gülümseyerek ve kadehlerini kaldırarak karşılıyor. Tek asık suratlı ifade Fitz'in yüzünde ama onu bile görmezden geliyorum. Arkadaşlarım burada olduğumu beni yerin dibine sokmadan kabul edebiliyorlarsa, belki ben de aynısını yapabilirim.

Nick beni odaya bakarken yakaladı. "Kimi arıyorsun?"

Gülümsüyorum, kendi masama dikkat etmediğim için kendimi kaba hissediyorum. Ve nedense Sel'i aradığım için utanıyorum. "Vaughn burada mı?" diye soruyorum.

Nick'in gözleri kararır. "Odanın karşı tarafına oturmasını rica ettim."

Masanın karşısındaki Fitz gözlerini deviriyor. "O iyi bir savaşçı, Nick."

"Kirli görünüyor." Nick masadan bez peçetesini alıp kucağına yerleştiriyor.

Fitz homurdanıyor. "Sence Gölge Doğanlar temiz mi dövüşüyor?"

"Son baktığımda, yaverimin kim olacağına ben karar veriyordum Fitz." Nick'in yüzü kibarlığın resmidir ama mavi gözlerindeki çelik, konuşmanın bittiğini söyler.

"Hey, hey." Evan öne doğru eğilip elini uzatıyor. "Yemek masasına drama getirmeyelim. Bunun yerine garsonların yirmi bir yaşın altındakilere nasıl servis yapacağını konuşalım, olur mu?" Evan kaşlarını sallıyor. "Ya da belki herkesin bu geceki kıyafetlerini birden ona kadar sıralayabiliriz? Bree, belli ki sen on numarasın." ePect'e şef öpücüğü hareketi yapıyor.

"Katılıyorum," diyor Nick ve bana doğru göz kırparak kadehini kaldırıyor.

Salata tabağı tutan beyaz eldivenli bir el görüş alanımdan geçiyor. Başımı kaldırdığımda, altın sarısı bir yüzün içinde hafifçe eğilmiş bir çift kahverengi göz görüyorum. Kadın gülümser ve bir sonraki tabağı Greer'e vermek için ilerler. Nick'in yanındaki adam

Sağ bekleme bardaklarımıza tatlı çay dolduruyor ve onun da kahverengi olduğunu görüyorum. Odadaki diğer masalardaki garsonların hepsinin siyah ve kahverengi olduğunu gördüğümde kaşlarımın çizgiye dönüştüğünü hissediyorum. Buranın benim dünyam olmadığını hatırlatan bir başka şey. *Sadece veda etmek zorundayım, iyi geceler.*

Nick'in parmak eklemının arkası elimi okşuyor. "Her şey yolunda mı?"

Gözlerimi kırıştıyorum. "Evet," diyorum ve cevaben gülümsemesi acı verecek kadar tatlı.

Akşam yemeğinin geri kalanı lezzetli, çok çeşitli bir bulanıklık içinde geçiyor: yaban havucu ile kızarmış ördek, taze fesleğen ve çam fıstığı şeritleri ile sote kabak ve kabak ve sebze risotto.

Tatlı sırasında grup tekrar çalmaya başlayana kadar Aoor'da bir dans olduğunu hatırlamıyorum. Nick dirseğimi dürttüğünde ekmek pudingimizi bitirmek üzereydik. "Dans etmek ister misin?"

Bir an duraksadım ama ciddi görünüyordu, ben de kekeleyerek evet dedim ve Evan'ın pek de belli belirsiz mırıldanmaları eşliğinde onunla birlikte dans alanına doğru yürüdüm. Neyse ki odanın öbür ucundaki hareket ve gürültü bu sesin çoğunu örtüyor.

"Bu adam hiç vazgeçmez mi?"

Mırıldanıyorum. "Gördüğüm kadarıyla hayır."

Dans salonunun boş bir köşesinde duruyoruz ama biz daha başlayamadan grup yüksek sesli bir swing ritmine geçiş yapıyor. Nick elini belime doluyor ve sırtlıyor. Burada konuşacak bir şey yok. Tek yapabileceğimiz dans etmek - ta ki uzun bir el omzuna dokunana kadar.

Nick'in arkasında duran adam resmi giyimli, sessiz bir hortlaktır. Ölmekte olan yaprakların rengindeki sarı-kırmızı gözler, şahin gibi siyah kaşların altındaki solgun bir yüzün derinliklerine yerleştirilmiş. Siyah takım elbisesinin altında koyu kırmızı bir gömlek ve ince siyah bir kravat vardır. Sert ve inkar edilemez bir güzelliği var ama bu güzellik rahatsız edici niteliklere bürünmüş; eski bir Gotik yapı gibi kemerli ve keskin, agresif yüz hatları var. İmzasının buruk, tiksindirici kokusu boğazımın arkasında safra gibi birikiyor.

Bir Merlin.

"Isaac." Nick'in sert selamıyla tüylerim diken diken oluyor.

Bu korkunç adam Isaac Sorenson.

Lord Davis'in Kral Büyücüsü.

45

"NICHOLAS."

Isaac başını eğiyor ama bu hareketinde saygılı olmak yerine alaycı bir hava var. Gözleri Nick'in omzuna kayıyor. Görünüşe göre Nick hareket ettiğinde hafifçe önüme geçtiğini fark eden tek kişi ben değilim.

"Ne istiyorsun?" Nick, sesinin normalden bir oktav daha alçak olduğunu söylüyor.

Isaac derin bir bariton sesiyle, "Baban ön odada ona katılmanı istiyor," diyor. Sahnenin yanındaki yan kapıyı işaret etmek için döndüğünde kulaklarının üstündeki hafif sivri uçları fark ediyorum.

Nick'in çenesi çoktan sert çizgilerle belirlenmişti. Isaac babasından söz edince daha da sertleşiyor. "Şu anda mı?"

"Korkarım öyle, efendim," diye mırıldanıyor Isaac, ellerini kibar bir hizmetkâr gibi önünde tutarak, gözlerindeki güç ve 1erce zekâ hiç de öyle olmadığını gösterse de.

Nick'in göğsü ve omuzları sakinleşmek için ağır bir nefesle yükseliyor. Bana dönüyor ve Isaac'in görünmesini engellemeye çalışıyor.

"Gerçekten çok üzgünüm. Gitmem gerekiyor." Hafif kaşları düşünceli bir şaşkınlıkla aşağıya doğru iniyor, sanki emin olmadığı bir karar veriyormuş gibi. "Seçimden sonra görüşürüz, tamam mı?"

Mavi gözlerindeki endişe ve umut karışımı, kalbimin kaburgalarımın çarpmasına neden oluyor. "Tamam" dediğimi duyduğumda tekrar ayağa kalkıyor.

Bir nefes daha veriyor, bu sefer sessiz bir rahatlama. Sanırım ikimiz de Isaac'ın Nick'le birlikte uzaklaşmasını bekliyoruz ama Merlin yine başını kapıya doğru sallamakla yetiniyor. Nick'in gözleri bir an ikimizin arasında geziniyor ve sonunda ihtiyacım olmayan sessiz bir uyarıyla benimkilere takılıyor. Isaac'ın tehlikeli olduğunu zaten biliyorum.

Nick kalabalığın içinde kaybolduğunda, Isaac'ın bakışlarını tüm gücüyle yüzümde hissediyorum. Sel'in ilgisi kıvılcım ya da kor gibiyse, Isaac'inki bunaltıcı bir Temmuz sıcağı. Dipsiz gözleri benimkileri delip geçiyor.

Yine de göz temasımı bozmuyorum. Buraya sinmek için gelmedim.

"Kim bu adam?"

Büyükannemin sesiyle sıçradığımda, Isaac'ın ince dudakları korkunç bir gülümsemeyle geriye çekiliyor ve şimdiye kadar gördüğüm en uzun köpek dişlerini ortaya çıkarıyor. Hayır, köpek dişleri değil. Dişler. "Sen Unanedig kızıydın."

Kötü biri, Gvandma.

"Öyleyim."

"Onun gözlerine inanmıyorum."

Tekrar ediyorum, ama herkesle birlikteyken konsantre olmam gerekiyor. O kadar hızlı ve sessiz kayboluyor ki, temelli gitmiş olabileceğinden endişeleniyorum. Kapıyı şimdilik arkasından kapattım, sıkıca mühürledim.

Isaac'ın bakışları beni bir aşağı bir yukarı takip ediyor ve bir süre inceledikten sonra küçük, eğlenmiş bir ses çıkarıyor. "Büyüleyici." Başka biri için bu kelime bir iltifat olabilir ama onun ağzından çıkınca midemi bozulmuş et gibi bulandırıyor.

"Efendi Isaac."

Sel dirseğimin dibinde beliriyor, elleri ceplerinde, sanki sıradan bir gezintiden yeni çıkmış gibi. Elbette siyah üzerine siyah giymiş; siyah takım elbise, siyah gömlek ve siyah kravat. Eğer Nick gizli bir ajansa, Sel de diğer taraf için savaşıyor bir suikastçi.

Bir suikastçi için hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

Isaac'ın gözleri Sel'e kayıyor. "En sevdiğim öğrencilerimden biri."

Mideme bir kurşun ağırlığı düştü; bu Merlin Sel'e mi öğretti?

Sel başını hafifçe eğiyor ama çenesindeki kasların çalıştığını fark etmeden önce değil. "Seni bu gece burada göreceğimi düşünmemiştim. Müsait olan tüm Üstatların Kuzey Bölümü'nde olacağını düşünmüştüm. Dün akşam bir saldırı daha yaşadıklarını duydum."

"Vekiller beni nereye yönlendirirse oraya giderim," diye cevap veriyor Isaac tarafsızca. "Tıpkı senin bu görevden mezun olup Tarikat'a hizmet etmeye devam edeceğin gibi."

"Keşke geleceği tahmin edebilseydik," diyor Sel yumuşak bir sesle. "Bu arada"- bana dönüyor, gözleri muziplikle parlıyor-"Bir zamanlar doğan ziyaretçimizle konuşmak istiyorum." Grubun temposu yavaşlarken sağ kolunu bana doğru uzatıyor. Bu Isaac'i açıkça kovmak anlamına geliyor ve ben de onu cesaretlendirmeye hevesliyim, bu yüzden dirseğini tutuyorum.

Yaşlı adamın gözlerinin etrafındaki 1ne çizgileri gülümserken bile gerginleşiyor. "İyi akşamlar." Isaac başını ikimize doğru eğiyor ve antre kapısına doğru yürümek için dönüyor.

Aoor'un en arka kısmına ulaşana kadar Sel'in bizi yavaş dans eden kalabalığın arasından ters yönde geçirmesine izin veriyorum. Sadece Isaac'in ilgisinden kaçmama yardım etmek için araya girdiğini düşünmüştüm ama elimi çekmeye kalktığımda parmakları dirseğime doğru keskin bir fermuar göndererek beni sıkıyor. İtiraz edemeden boştaki elini belime doladı ve beni kollarına çekti.

Gözleri parlıyor, sanki ten temasının bana ne yaptığını tam olarak biliyor ve bunun son derece eğlenceli olduğunu düşünüyor. Gözlerimi deviriyorum ve bizi yavaş, sallantılı bir dansa götürmesine izin veriyorum. "Küçük bir tavsiye. Merlin Usta'nın gözlerinin içine asla doğrudan bakma. Onun yaşında, Üstat Isaac'in büyüü benimkinden çok daha güçlüdür ve çok daha hızlı çalışır."

"Senin bir neslin en güçlü Merlin'i olduğunu sanıyordum."

"Ben neslimin en güçlü Merlin'iyim." Bir an beni izliyor ve ben de onun bakışları altında kıvrınmamaya çalışıyorum. "Her şeyi bırakıp gittikten sonra, bu gece gelmene şaşırdım." Bir duraklama. Kaşlarını çatıp bacaklarımıza baktı. "Neredeyse şu anda liderlik etmeme izin vermene şaşırdığım kadar şaşırdım."

Kaşlarımı çatıyorum ve bakışlarımı omzunun üstündeki bir şeye dikeyim.

"Gelmeyecektim." "Galaya gel ya da bırak ben yöneteyim?"

"İkisi de."

Gülüyor. "Gala hakkındaki fikrini ne değiştirdi?" "Disney filmleri," diye mırıldandım.

"Ah evet. Balo kıyafetlerinin ve *9vinces'in çirkin* propagandası." Sesindeki hafif küçümseme gözlerimi tekrar onunkilere çeviriyor. Yutkunuyor, yüzünde küçük, teslimiyetçi bir gülümseme beliriyor ama Nick hakkındaki duygularını saklayamıyor. Hiçbir zaman da saklayamadı. "İçeri girdiğini gördüğümde vedalaşmaya geldiğini sandım."

"Ben yaptım."

"Eğer dileğiniz buysa."

Başımı eğip yüzünde mizah olup olmadığını inceliyorum ama yok. "Mutlu olmalısın. Burada uyanık olduğun her saniyeyi gitmem için uğraşarak geçirdin."

Uzun bir süre bakışlarımı tutuyor. "Bir saniye bile değil."

Birden nefes almak zorlaştı. Başka tarafa bakıyorum. "Bir sorum var."

Sel hiç uyarmadan beni yere yatırıyor ve midem boğazıma kaçıyor. "Dinliyorum," diye mırıldanıyor, sonra beni kolaylıkla yukarı çekiyor. Ayağa kalktığımda ona ters ters bakıyorum ama o sadece sırtıyor.

"Var olan nesneleri manipüle etmek için aether kullanabilir misiniz?"

Kara kaşları saç çizgisine doğru yükseliyor. "Aether teorisine ani bir ilgi duyuyorsun, değil mi?"

"Beni şımart."

"Nazikçe sor."

Gözlerimi deviriyorum. "Lütfen."

Cevap vermeden önce beni bir kez döndürüyor, beni bekletirken ağzını buruşturuyor.

"Teorik olarak, mevcut bir maddi nesneye bir aether yapısı eklenebilir veya nesneyi ham, biçimlendirilmemiş büyücü Aame ile bir pelerin gibi kaplayabilir, ancak bu sadece geçici olarak sürecektir. Çöpçü avındaki yapılarımda olduğu gibi, büyücünün sürekli dikkat göstererek bağlantıyı sürdürmesi gerekecektir."

"Peki bir büyücü dikkatini bir nesne üzerinde ne kadar süre tutabilir?"

"On beş, bilemedin altı saatten fazlası bir Usta için bile baş ağrısına yol açıyor. Tavsiye etmem. Neden?"

Aradığım cevap altı saat değildi. Annem ölmeden önce Görme yetisine sahip değildim, bu yüzden bildiğim tek şey, bileziğine bağlı olan aether her zaman oradaydı ve ölümü bana onu Görme yetisini verene kadar benden saklanmıştı.

Sel dikkatimi tekrar ona çekmek için parmaklarımı sıkıyor. "Neden...?"

"Size anneme ait, üzerinde aether bulunan bir şeyim olduğunu ve bu aether'in en azından birkaç aydır o nesnenin üzerinde ya da içinde olduğunu söylesem ne dersiniz? Belki daha uzun. Belki de yıllar. Ve o nesneye dokunduğumda, bir anının kilidini açtı."

Sel gözlerini kırıştırır. "Bunun imkânsız olduğunu söyleyebilirim. O kadar uzun süre tek bir döküm yapan herhangi bir Merlin ePort yüzünden ölür. Bir hafızayı açmak için bir aether anahtarı gerektirecek şekilde 'kilitlemek'...? Bu daha önce hiç duymadığım hassas bir büyü çalışması." Bakışlarının sıcak iğnesi yanaklarımda, ağzımda, boğazımda dans ediyor. "Ama o zaman... seninle ilgili her şeyin doğal olarak mantığa meydan okuduğunu söyleyebilirim."

Dalgınca başımı sallıyorum. Tılsımlı bileklik onu bulduğumdan beri aklımdan çıkmıyor. Nesneleri aether ile manipüle etmek Tarikat'ın pratiği gibi hissettiriyor ve imgelem, içimde derin bir yerden yüzeye çıkan bir çeşit karışmış anı gibi hissettirmişti. Ama bilezik dokunarak aktive edilmişti, ki bu daha çok Rootcraft gibi hissettiriyor ve bunun deneyimi -şimdiki benliğim ve geçmiş benliğim olarak hafızanın içinde olmak- bir hafıza yürüyüşü gibi hissettirdi. Annemin bileziği bir Rootcraft eşyası mı yoksa bir Tarikat eşyası mı? Ve yanındaki kadın kimdi?

"O bakışı biliyorum," diyor Sel iç çekerek. "Söylesene, gizemli kız sen mi *olacaksın*?"

Gülümsüyorum. "Muhtemelen."

"Bu görevde yardımcı olabilir miyim?" Sesindeki sert ve gergin bir şey başımı kaldırmama neden oluyor. "Yoksa Nicholas yine kendini dışlanmış mı hissedecek?"

"Bu hiç adil değil."

Omuz silkiyor. "Bu sınırlı süreli bir oPer." Sonraki sözleri gergin ve sadece fısıltıyla. "Ben de burada fazla kalamayabilirim."

Ben kalem. "Gerçekten değiştirilecek misin? Bu hala masada mı?"

"Masadan *kaldırılmadı*."

"Ama sen değilsin..." Doğru kelimeyi bulmakta zorlanıyorum.

"Öfkeli, vahşi bir iblis mi?" Gülümsemesi gözlerine ulaşmıyor. "Annem hakkında öğrendiklerimizden sonra, kendime göz kulak olmamak aptallık olurdu."

Son sözlerinin bana ne kadar acı verdiğini görmemesi için ve acımdan hoşlanacağını düşünmediğim için gözlerimi kaçırıyorum. Keşke bu yükü taşımak zorunda kalmasaydı.

Annesinin yaptıklarını biliyor ve kendisinin de bunları yapabileceğinden endişe ediyor. Keşke kendinden korkmak zorunda kalmasaydı ya da başkalarının onun dönüşeceği şeyden korktuğunu bilerek yaşamasaydı. Şimdi anlıyorum ki beni avlama dürtüsü, bir seviyede, bölüme güvenilir olduğunu kanıtlamak için umutsuz bir ihtiyaçla ilgili olmalı. Artık aile geçmişini ve bunun akıl sağlığıyla ve onu ne zaman kaybedebileceğiyle ilgili ne anlama gelebileceğini biliyorum...

Sonra tekrar ona bakıyorum ve bakışlarımız kilitleniyor. Tüm inancımı gözlerimin içine koyuyorum ki onu alabilsin, tutabilsin, ben gittiğimde hatırlayabilsin. Bunu sağ elimi sol eline doğru sıkarak ve avucumu omzuna bastırarak iletiyorum. *Senden korkmuyorum*. Altın rengi gözleri açılıyor ve sanırım anlıyor. En azından öyle umuyorum.

Sel boğazını temizliyor ve tekrar bize dönüyor. Saçlarımın büyüklüğüne ve şekline hayranlıkla bakıyor; sonra gözleri şakağımdan ödünç aldığım küpelerime, boynumdan omuzlarıma kadar uzanıyor. "Bu akşam muhteşem görünüyorsun, Briana."

Elbisemin kumaşı o kadar ince ki, elinin yakıcı sıcaklığını belimde hissedebiliyorum. Parmak uçlarının tenimde kırmızı izler bıraktığını hayal ediyorum ve bu görüntü ensemdeki tüylerin diken diken olmasına neden oluyor. "Teşekkür ederim," diyorum kısık sesle.

"Gerçek bu," diyor omuz silkerek. "Biliyorsun. Perişan halde olsan bile."

"Perişan değilim."

O kadar yakın eğiliyor ki dudakları kulağıma değiyor ve "Yalancı" diye fısıldıyor.

Küçük bir gülümsemeyle ayağa kalktığında, keskin ve keskin kokulu, biraz sandal ağacı ve vetiver gibi bir şey duyuyorum. Burnumu kırıstırıyorum ve aklıma gelen ilk şeyi söylüyorum. "Büyük kolonyandan *çok* daha güzel kokuyor."

Yüzü bir an için kararıyor. "Benim... sihrim mi?"

Konuşmanın samimi bir hal aldığını ve tüm bunların benim hatam olduğunu bir saniye geç fark ediyorum. Meraklı bakışlarından kaçma isteğimi kravatındaki bir toz zerresine bakarak bastırıyorum.

"Dökümlerimin *kokusunu* alabiliyor musun?"

Bu toz parçası *rahatsız edici*. "Evet...?" Kolay ve yüksek sesle gülüyor. Kafamı kaldırdığımda başını sallıyordu. "Ne?"

Sırtışı tamamen korunaksız ve huşu gibi bir şeyle dolu. "*İnanılmazsın*."

"Teşekkürler mi?"

Beni kollarında döndürmeden önce gözleri omzumun üzerinden sahneye doğru kayıyor, sırtım ona dönük. "Ve böyle düşünen tek kişi ben değilim."

Ön tarafta grup yavaş dansı bitiriyor ve sahnenin hemen yan tarafında Nick, Fete ve William'ın da aralarında bulunduğu bir grup Legendborn duruyor. Nick'in gözleri bize, Sel'in benimkine dolanmış bedenine yapışmış durumda ve yüzündeki öfke odanın öbür ucunda bile 1rework gibi parlıyor.

Geri çekiliyorum, ama Sel'in kolları kalçama yapışıp beni yakın tutuyor. Sadece kulaklarım için alçak sesle mırıldanıyor, "Ah, yapabilseydi nasıl bir sahne yaratırdı."

Ona ters ters bakmak için dönüyorum. "Bunu sadece onu kışkırtmak için mi yapıyorsun?" Gözleri Aash'a bakıyor. "Hayır. Ama bu zevk alamayacağım anlamına gelmez."

Gitmeme izin veriyor, ama hareket edecek yer yok, bu yüzden yapabildiğim en fazla şey, o yanımda kıkırdarken göz temasından kaçınmak.

Sonunda grup şarkıyı bitiriyor ve cama vuran bir bıçağın *ting-ting-ting* sesi mırıldanan kalabalığı dağıtıyor.

Lord Davis bir stand üzerindeki mikrofona konuşmak üzere öne çıkar. "Lütfen beni dinler misiniz?" Üzerinde koyu siyah bir takım elbise ve her iki omzunu da saran ve göğsünün ortasında bir noktaya gelen koyu altın bir kıyafet kuşağı var. Sivri ucundan altın bir yıldız kolye sarkıyor ve ortasında beyaz bir elmas avize ışığında göz kırpmıyor.

Balo salonu huzursuz bir sessizliğe bürünüyor. Odanın kenarlarında, garsonların fedai gibi görünen insanlar tarafından yan kapılardan çıkarıldığını fark ediyorum. Gillian da orada, Owen da. Lieges, dışarıdan gelenlere eşlik ediyor. Grup üyeleri de çıktıktan sonra kapılar kilitleniyor.

"Güney Bölümü'nün yıllık Seçim Galası'na geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim!" Lord Davis onları el sallayarak aşağı indirene kadar kalabalık alkışlıyor. "Ne yazık ki bu yılki gala, Tarikatımız için zor bir döneme denk geliyor. Hepinizin bildiği gibi, Güney'deki bizimki de dahil olmak üzere Doğu Yakası'ndaki tüm bölümlerde artan geçişler görülüyor."

Yanımda bir kadın kocasının eline uzanıyor. Sel'in omuzları dikleşti. "İblislerin son ayaklanması iki yüz yıl önceydi." Davis elini kaldırdı. Çenesini. "Ve hiçbirimiz o dönemde yaşamamış olsak da, kayıtlardan biliyoruz ki bu"-gövdesini Aoor'a doğru itiyor, konuşurken sesi yükseliyor-"Camlann böyle başlıyor. İşte böyle başlıyor. Ve biliyoruz ki, geçmiş yüzyıllarda olduğu gibi, atalarımız bizi böyle bir zaman için hazırladı ve orduları geri püskürtmek için doğuştan gelen haklarla donattı!"

Kalabalıktan gelen alkışlar onun coşkusuyla karşılamak için yükseliyor ve Tristanlılar 1.'lerini pompalıyor. Gözümün ucuyla Fitz'in ringe çıkmak üzere olan değerli bir boksör gibi parmaklarını çıtlattığını görüyorum.

"Ve geçmiş yüzyıllarda olduğu gibi..." Davis duraksıyor, başını gökyüzüne doğru eğiyor ve elini saygıyla göğsünün üzerinde tutuyor. "Kutsal yeminimize katılarak misyonumuza ve birbirimize olan bağlılığımızı yeniden ifade edelim."

Etrafımdaki sesler hep bir ağızdan ant içiyor.

"Gölgeler kısıldığında, ışık da kısıılır, kan döküldüğünde, kan değirmeni çağırır. Ming'in Sofrası'nda, Ovdev'in kudretinde, son Yeminlerimizde, sıra bende."

Sel'in duygularla dolup taşan gözleri benimkilere takılıyor.

Davis sabit bir bakışla odayı süzdü. "Soydaşlarım, sırada olduğunu bildiğimiz şeye hazırlanmak için hiç vakit kaybetmeyelim." Nick ve diğerlerine kendisiyle birlikte öne çıkmalarını işaret eder.

Sahnenin altındaki Aoor'da kalan on beş Fage, sahneye ve üç Scion'a bakacak şekilde bir sıra halinde durmaktadır. Sydney, Greer, Blake, Vaughn ve Whitty.

Bir hafta önce ben de orada olurdum.

"Scion Sitterson, lütfen öne çıkın ve yaverlik için seçiminizi açıklayın." William mikrofona doğru adım attığında, arkadaşşıma sırtımdan kendimi alamıyorum. Smokini koyu yeşil, yakaları siyaha yakın patlıcan rengine ve mükemmel bir şekilde dikilmiş. "Ben, William JePrey Sitterson, Sör Gawain'in soyundan gelen, on ikinci rütbeli, Fage Whitlock'u yaverim olarak seçiyorum." Önünde tek bir gümüş para olan uzun yeşil bir kurdeleyi kaldırıyor ve görmeden Gawain'in mührünü taşıdığını biliyorum. Yaverinin takması için bir simge. "Onun da onayıyla, birbirimize bağlanmış olacağız. Bu savaş ve sonrası için."

Lord Davis odayı düzene sokmadan önce Fage masasında bir tezahürat yükselir. "Fage Whitlock, kabul ediyor musunuz?"

Arkadan bile Whitty'nin gergin bir şekilde kravatını çektiğini görebiliyorum. Kelimeleri çıkarması üç denemesini aldı. "Kabul ediyorum. Scion Sitterson'ın oPer'ini kabul ediyorum."

Yaşlı kalabalık - Vasallar, Efsane Doğumlu ebeveynler ve Liege'ler - alkışlarken, Efsane Doğumlu masasından ve Fage'lerin masalarından da çılgınca tezahüratlar yükseliyor. Whitty öne doğru yürüyüp William'ın renklerini ve mührünü kabul ederken ben de arkadaşım için sevinerek onların kargalarına ve çılgınlıklarına katılıyorum. Odaya garip bir el sallıyor ve olabildiğince hızlı bir şekilde yerine oturuyor.

Lord Davis salonu düzene sokar ve Fete'i öne çağırır. Fete korkudan aklını kaçırmış gibi görünüyor ama görevi onu mikrofona gönderiyor. "Ben, Feter Herbert Hood, Sör Owain'in soyundan gelen, yedinci dereceden, Fage Taylor'ı yaverim olarak seçiyorum. Onların da onayıyla, birbirimize bağlı olacağız. Bu savaş ve sonrası için."

Odada sessiz bir mırıltı dolaşır. Lord Davis Fete'in yanına eğilir. "Fage Taylor? Kabul ediyor musun?"

Greer'in arkasında kalabalık değişiyor. Odadaki bazı ebeveynlerin ve Liege'lerin dikkatli bakışlarını, tereddütlerini ve meraklarını takip ediyorum. Bazıları da açıkça alay ediyor. Rahatsız edilmek istemeyen insanlar. Uyum sağlamak istemeyenler. Greer'in dediği gibi, daha iyi olmak ya da daha fazla şey öğrenmek istemeyen insanlar.

Arkadaşım için gülümsüyorum. *Ritim tutma zamanı.*

Greer'in omuzları geri çekilir ve konuştuğunda sesi güçlü ve nettir. "Kabul ediyorum. Scion Hood'un oPer'ini kabul ediyorum."

Bu kez daha fazla alkış var, ama o kadar gürültülü ki Fete ve Greer için mi yoksa bir sonraki duyuru için mi olduğundan emin değilim.

"Beklediğimiz an geldi." Lord Davis odadakileri susturmak için iki elini birden kullanır. "Oğlum, Arthur'un soyundan gelen Nicholas Davis, yaverini açıklayacak."

Nick babasının yanında öne doğru adım atıyor, Davis onu sırtından alkışladığında neredeyse fark edilmeyecek şekilde geriniyor. Bu anın geleceğini biliyordum ama Nick'in yüzündeki ciddiyete hazırlıklı değildim. O yaklaştığında oda sessizliğe bürünüyor, sanki bu duvarların dışında bile tüm Tarikat nefesini tutmuş, müstakbel krallarının tahta giden yoldaki ilk kararını açıklamasını bekliyormuş gibi.

Yanımda Sel, kulakları antenmiş gibi başını bana doğru eğiyor. Gözleri göğsüme doğru kayıyor ve tekrar yukarı bakıyor; ağzının kenarı seğiriyor. *Oh.*

Kalbim göğsümde bir davul gibi çarpıyor, o kadar yüksek ki duyabiliyor.

Nick mikrofonu alır ve salon bir nefes alır. Kalan üç Fage'e bakıyor ve onları tek tek süzüyor. Sydney'i seçmesini bekliyorum. Sydney'i seçtiği için mutlu olmaya çalış. Vaughn ya da Blake'ten daha iyi bir seçim. Ona iyi hizmet edecektir.

Arthur'un altın kurdelesini havaya kaldırıyor ve para ışıktaki parlıyor.

"Ben, Nicholas Martin Davis, Kral Arthur Fendragon'un soyundan gelen, 1. rütbeli..."

Aman Tanrım. Arkamı dönüyorum. Bakamıyorum. Duymak istemiyorum.

"... Fage Matthews'u yaverim olarak seçiyorum. Onun da onayıyla, birbirimize bağlanacağız. Bu savaş ve sonrası için."

46

ODA PATLAR.

Sel tıslıyor, yanımda keskin bir nefes alıyor.

Yüzlerce gözün balo salonunda kralın yaveri olacak bir zamanlar doğmuş kızı aradığını hissediyorum ama hareket edemiyorum. Düşünemiyorum.

Davis kalabalığı sakinleştirmeye çalışıyor. "Kralın kararına saygı duymak" hakkında bir şeyler söylediğini duydum.

Mikrofon cızırdıyor. "Fage Matthews?" Nick seslenir ve odadaki herkes ona döner. "Kabul ediyor musunuz?" Nick'in gözleri tekrar bana döndüğünde, yeni denekleri de bakışlarını takip ediyor. Herkes bana doğru dönüyor. "Teklifimi kabul ediyor musunuz?" Nick tekrarlıyor ve sesindeki umutla karışık belirsizliği duyabiliyorum.

Birden tek düşünebildiğim, bu gecenin bir özür ve veda gecesi olması gerektiği oldu ama Nick'in yaveri olursam ve Arthur onu ararsa, asla ayrılamayacağım.

Korku elini kalbimin etrafına sarıyor.

Tarikata annemin ölümüyle ilgili cevaplar bulmak için geldim ve onları buldum. Daha sonra Tarikat'tan ayrılmanın bir yolunu bulmak her zaman bir sonraki adımdı. Bu

bizim anlaşmamızdı. Ama Nick'in oPer'i beni yeni bir yola sokacaktı: Tarikat'ın görevini kendi görevim olarak kabul etmek. Abatement riskiyle yaşamak.

Sel yanıma yaklaşıyor; omuzlarındaki gerginliği hissediyorum. "*Yapmalısın Cevap ver,*" diye fısıldıyor, kulağımdaki sert ses beni hayata döndürüyor.

"I..."

Odanın ve yüzlerce insanın, yüzyılların tarihinin, sırların ve gerçeklerin ötesinde Nick'in gözleriyle karşılaşıyorum ve aramızdaki o tanıdık çekimi hissediyorum. *Eğer sen bvaue olabiliyorsan, ben de bvaue olabilirim. Ben olabilirsem, sen de olabilirsin.* Çağrı ve cevap. Bir bakıma, Nick ve ben zaten birbirimize bağlıyız. O ilk geceden beri öyleyiz. O saniyede aynı anda iki yerdeydim: burada Nick'le ve annemden kalan gizli anılarda. Annemin gözlerinde gördüğüm nitelikleri onun gözlerinde de görüyorum: inanç, umut, gurur. Camlann geliyor ve annem gibi benim de bir seçim yapmam gerekiyor: Gece ya da gündüz.

Tabe visbs. rollom youv heavt. Rnd moue fovmavd.

Ben annemin kızıyım.

"Evet," diye sesleniyorum, yüksek sesle ve net bir şekilde. "Kabul ediyorum. Scion Davis'in oPer'liğini kabul ediyorum." Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz kalabalık tekrar patlıyor.

Balo salonu haykırıışlar, soluk soluğa kalmalar ve öfkeli haykırıışlardan oluşan bir fırtınaya dönüşür. Lord Davis mikrofona bile dokunarak düzen çağrısında bulunur. Ama nafile. Kimse dinlemiyor. Bir görevli Nick'i sahneye çıkarıyor. O protesto ediyor, onlar itiyor.

"Bunu oğlumdan *çaldın!*"

Ben Ainch. Yanımdaki kadın dudak büküyor, tiksinti yüzünü iğrenç bir maskeye dönüştürüyor. Bu Vaughn'un annesi, Rose üyesi Schaefer, daha önce bana karşı nazik davranmıştı. Bu gece, gözlerindeki hakaretler üzerime hançer gibi yağıyor.

"Bu onun geleceği, seni... seni bebek kafalı küçük-" Biri onu geri itiyor, ama ağarmış sakallı başka bir adam dişlerini göstererek onun yerini alıyor.

Bir çift güçlü kol -Sel'in kolları- ortamı sarıyor, beni kavrayan ellerin arasından geriye doğru çekiyor. Beni incelemek, kendileri için karar verebilmek için yakınıma çekmeye çalışan eller. Kollarının arasında dönüp Nick'e bakmaya çalışıyorum ama o yok.

Ben geçerken Ay'a

hakaret ediyor. "*Gold*

diggev!" "*Oncebovn*

cheat." "*Chavity case!*"

"Hadi ama! Hev kanı kutsaldır. Soyü lekeleyecek!"

Bu beni harekete geçirdi. Suçluyu bulmak için etrafımda dönüyorum. "Kim dedi bunu-"

Sel beni bir Vassal'ın elinden kurtardı. Beni dans alanından zarar görmeden çıkarmayı başardı ama Whitty, Greer, Sarah ve Evan'ın arkamızda bir duvar oluşturarak dirgenlerle peşimden gelmeye hazır yetişkin erkek ve kadınları tutması gerekti. Kalabalığın arkasında sahne boş. Sel beni yanına çekti, yarıya kadar yerden kaldırdı ve odanın uzak tarafındaki kilitli kapılara doğru fırladı. Kapıları tekmeleyerek açıp uzun koridorda koşmaya başlamadan önce iki Liege tam zamanında yolundan çekiliyor ve koşarken beni sırtına alıyor.

"Lanet olası pislikler!" Küfürleri hava akımından kulaklarıma ulaşıyor.

"Beni nereye götürüyorsun?"

"Uzaklaşın!" Çıkışa doğru gidiyoruz. "Yukarıda bahsedilen pisliklerden!" "Siktir et onları!" Kollarına vuruyorum. "Nick'i görmem gerek!"

Sel boğazından kısık sesle hırılıyor ve tekrar küfrediyor ama rotasını değiştiriyor. Bizi kısa, boş bir koridordan geçiriyor ve aniden deri ve kitap kokan, balkon pencerelerinden içeri süzülen amber ışığıyla çizgili karanlık bir odadayız. Beni Aoor'a bırakıyor ve tek topuğumun üzerine beceriksizce indiğimde bileğime bir ağrı saplanıyor ama bunu fark etmiyorum bile. Adrenalin, baş dönmesi ve gururla birlikte damarlarımda kükrüyor.

Koridorun ışığında Sel takip edilip edilmediğimizi görmek için dışarı bakıyor. Bir elini saçlarının arasından geçirdi ve gözlerinde elektrikle bana döndü. Bir zafer dalgası, bir çatışma akımı. "Burada kal. Ben onu yakalarım." Ve sonra bir anda siyah bir ışıkla kayboldu.

İki avucumu da kızarmış yanaklarıma bastırıyorum ve kendi etrafımda dönüyorum. Kalabalığın etkisiyle hâlâ sarsılmış olsam da, endorfinle beslenen neşe göğsümde kabarıyor ve ağzımdan soluksuz kahkahalar halinde kaçıyor. Işık düğmesini bulamıyorum ama önemli değil. Görmeme gerek yok. Hissetmeye ihtiyacım var. Taze panik hala göğsümde ve kaburgalarımda zıplıyor, ama beklenti de var.

Arkamda bir tıkırtı, sonra Sel ve Nick kapıda birlikte beliriyor, saçları Sel'in koşusundan eşit derecede dağılmış.

Bir an için üçümüz de birbirimize sözsüz bir anlayışla baktık. İkisinin arasına baktım; düşmüş bir melek ve bir kral.

karanlık ve aydınlık, ve yaptığım şey için derin, çalkantılı bir heyecan hissediyorum. *Benim yaptığım* şey. Artık böyle olacak. Aramızdaki yeminler. Birbirimize bağlıyız. Sonsuza dek.

Nick ilk hamleyi yaptı. İki adımda bana ulaşıyor ve saçlarıma gülerek beni kollarının arasına alıyor. Ayakkabılarım ayağımdan düşene kadar beni döndürüyor. Bir dönüşte omzunun üzerinden bakıp kapının kapandığını ve Sel'in gittiğini görüyorum ama Nick beni yere bıraktığında tek yapabildiğimiz birbirimize bakıp sırtlamak oluyor. Sonra ağzımı kendi ağzıyla kapatıyor ve *bu* öpücük... *bu* öpücük ilk öpücüğümüze hiç benzemiyor.

Bunu dudaklarının sert sıcaklığında ve boğulan bir adam gibi belimi sıkı sıkı tutuşunda hissedebiliyorum. Omurgam kapıya çarpana kadar beni geriye doğru yürütüyor, sonra elleri uyluklarıma doğru kayıyor ve kollarının gücü ve kalçalarının baskısıyla havalanıyorum. Parmaklarımı saçlarına geçiriyorum ve öpücüğü dudaklarımı birbirinden ayırıp tüm duyularımı ele geçirmeden önce iç çekiyor. Alnını göğsümdeki çiçeğe dayamak için geri çekildiğinde uzun, derin bir nefes alıyor, beni ve bizi birlikte içine çekiyor.

Başını kaldırdığında, safir siyahı gözleri ve öpücükle şişmiş dudakları beni öyle bir içine çekiyor ki, onun olduğu ve olacağımız her şeyin içine düşüyormuşum gibi hissediyorum. Dişlerini alt dudağının derinliklerine gömüyor ve şaşkınlıkla başını sallıyor. "Sen ve ben, B," diye mırıldanıyor. Sözlerinin arasında çenem boyunca hafif öpücükler bırakıyor. "Her şeyi daha iyi yapabiliriz. İyi hale getirebiliriz. Birlikte." Başımı kapıya yaslıyorum ve sonsuzluğu düşünüyorum.

Arkamdan gelen keskin bir ses ikimizi de sarsıyor. "Scion

Davis?" Nick başını kaldırdı. "Bir dakika!"

Kıkırdıyorum ve beni Aoor'a kaydırmadan önce ağzıma bir öpücük konduruyor.

Kapıyı açtığında, akşam yemeği için yerlerimizi almamızı söyleyen görevliydi. Adam kıpkırmızı oldu. Nasıl göründüğümüzü ancak hayal edebiliyorum. Nick'in kolu belime dolanmış; saçlarım kocaman, vahşi olmalı. "Yardımcı olabilir miyim?" Nick zorlukla bastırılmış bir gülümsemeyle söylüyor. Kalçamı çimdikliyor ve ben irkiliyorum.

"Babanızın size ihtiyacı var, efendim." Görevli geri çekildi, gözleri bizden başka her yerdeydi. "Derhal."

Nick yaklaşıyor. "Beş dakika. Sonra sen ve ben olacağız. Arthur çağırır çağırmaz Sel'e yemin ettireceğim," diye mırıldanıyor tenime karşı. Bu sözler kalbimi yeniden hızlandırıyor. Savaşçı Yemini ile Efsane Doğumlu olacağım. Bundan da öte, birbirimize ait olacağız. Aramızda hep var olan o his var ya? Şimdi resmiyet kazanacak.

Başparmağını tekrar yanağımda gezdiriyor ve onun da aynı şeyi düşündüğünü biliyorum. Sonra ağzımı öpüyor ve görevliyle birlikte gidiyor.

Tam ışık düğmesini bulmuş ve ayakkabılarımı aramaya başlamıştım ki kapı bir kez daha çalındı. "Hemen döndün mü?" Çıplak ayakla halının üzerinde koşturup kapıyı açıyorum. "Bu-"

Isaac odaya dalıyor, parıldayan kırmızı gözleri üzerime dikilmiş, kurtulamayacağım bir pençeyle beni kavırıyor. Yanıyor ve genişliyorlar, tek gördüğüm siyah irisleri, kızıl halkaları olana kadar beni ele geçiriyorlar. Çılgılık atmaya çalışıyorum ama burnum çoktan sıcak safra kokusuyla dolmuş, ağzım yanıyor. Artık çok geç. Siyahlık beni ele geçiriyor.

47

Kendime geldiğimde, kafatasımdaki mesmer baş ağrısı parlak ve dolu bir şekilde çiçek açıyor. Başımı dikleştirmek ve gözlerimi açmak için her şeyimi vermem gerekiyor.

Loş ışıktaki yavaş bir ses duyuyorum. "Uyanıyor."

Gözlerimin odaklanması için birkaç kez kırpmam gerekti. Loş bir ofisteyim. Hayır, bir çalışma odası.

-Lord Davis'in çalışma odası, Sel ve ben geçen hafta sonu oradaydık.

Nick'in babası karşımdaki masada oturuyor, parmak uçları kakmalı deri yazı yüzeyine değiyor. Sağ tarafımdaki pencerenin dışında çakan şimşekler elmacık kemiklerinin köşelerini ve derin bakışlı gözlerini aydınlatıyor. Bir an için Nick'e benziyor.

"Nick nerede?" Ayağa kalkacakmış gibi hareket ediyorum ama oturduğum sandalyeye sadece bir santim yaklaşabiliyorum. Aşağı baktığımda bileklerime dolanmış ipin beni kolçaklara bağladığını görüyorum. Ayak bileklerim bile elbisemin katlarının altında bir yerde sandalyeye bağlı. Dehşet beni içten dışa doğru ürpertiyor. "Bırakın beni!"

"Kısıtlamalar için özür dilerim." Güneyli cazibesi ve nazik konukseverlik ve ilgi tonları şimdi çarpık geliyor. Hesaplanmış. Başını kollarımın etrafındaki ipe doğru eğiyor. "Sohbet davetimi geri çevireceğinizi hissetmiştim."

"Kaçırılma bir davet değildir," diyorum dişlerimi sıkarak. "Nick nerede?"

Beni görmezden geliyor ve masanın etrafında dönmek için ayağa kalkıyor, yürürken kravatını çekiştiriyor. "Mirasımız hakkında ne biliyorsun, Briana?"

Ouv hevitage. Benim değil. Tarikat'ın mirası ve tarihi. Onun ve Nick'in. "On üç şövalye. Merlin. Yuvarlak Masa..." Bakışlarımı içime çeviriyorum ve Bu ipleri yakabilecek parçam olan Kan Sanatımı arıyorum ama hiçbir şey cevap vermiyor. Büyükannemi o kadar uzağa ittim ki ona ulaşamıyorum. İçim uyuşmuş pamukla doluymuş gibi hissediyorum. Neden ben-

Davis dönmeden, "Kurtulmaya çalışmakla uğraşma," der. "Isaac'ın büyüğü senin için bile oldukça yorucu."

Omzunun üzerinden bana bakıyor. "Ah evet. Mesmer'a karşı doğuştan gelen direncini biliyoruz. Isaac bu gece kafatasınızın içinde Selwyn'in izini gördü. Görünüşe göre hiç gerçekleşmeyen bir hafıza değişiminin kalıntıları. Seni içeri almak için bir neden daha."

İnkâr etme zahmetine girmiyorum. Yapabileceğimi düşündüğü tek şey buysa, benim için daha iyi.

Batı Avrupa'nın bir duvar haritasını indirmek için odayı geçiyor. "İlk başta Yuvarlak Masa'nın yüz kırk şövalyesi vardı. Masa bu noktada mecazi bir anlam taşıyor elbette." Parmak eklemiyle haritaya vuruyor. "Ve bu şövalyeler tüm Avrupa'da tanınıyordu."

"Onlar için harika," diye çıkışıyorum.

Davis mırıldanır ve haritadan uzaklaşır. Kendini masasının kenarına dayar. "Bireysel şövalyelerin kahramanlık ve şövalyelik efsaneleri bunun da ötesine, hatta Afrika'ya kadar uzanıyor."

Sesindeki rahat ton, nereye gittiğini gizlemek için hiçbir şey yapmıyor. Ne söyleyebileceğini. Korku bedenimi sarıyor.

Sesi rahat ve hafif. Masum bir sorgulama yapan bir beyefendi. "Moriaen adındaki şövalyeyi duydun mu?"

Sabırlı ve kendini beğenmiş bir gülümsemeyle cevabımı bekliyor. Aramızdaki an sonsuz ve gergin bir şekilde uzayıp gidiyor, ta ki ben cevap verene kadar, sesim hava gibi ince. "Hayır."

"Ah," diyor, sol elinde boş boş ileri geri çevirdiği gümüş bir yüzüğe bakarak. "Bu anlaşılabilir bir şey. Efsaneye göre Kral Fellinore'un oğlu ve Masa'nın diğer dört şövalyesinin kardeşi olan şövalye Aglovale

Bizim Lamorak da dahil olmak üzere, bir zamanlar o zamanlar Mağribi toprakları olarak bilinen yere seyahat etti. Orada bir Mağribi prensesine aşık olmuş ve ondan çocuk sahibi olmuş. Anlatılanlara göre, oğulları Moriaen büyüdüğünde uzun boylu, güçlü ve savaşta yetenekli, müthiş bir savaşçı olmuş. Moriaen bir kalkan ve zırh giyiyordu ve Fellinore'un torunu ve pek çok yiğit şövalyenin yeğeni olarak, onun da Masa'ya katılacağı kesin gibi görünüyordu olmalıydı."

Ani aşağılanmanın sıcak örtüsü beni boğuyor, nefes almamı imkansız hale getiriyor.

Davis bana bakıyor, alnına sahte bir endişe yerleşiyor. "Ama Moriaen Masa'ya katılmadı. Nedenini biliyor musun, Briana?"

Boğazımdaki kalın, yakıcı öfkeyi yutkunarak bastırıyorum. "Hayır."

"Çünkü o buna layık değildi." Ellerini kucağında kavuşturmuş, gözleri okunmuyor. "Tıpkı senin layık olmadığın gibi. Ne Camlann için, ne de oğlum için."

Sesim garip bir şekilde çınlıyor, sanki uzak bir odadan başka biri konuşuyormuş gibi. "Nick çoktan öyle olduğuma karar verdi."

"Nick yükselişinin büyük vizyonunu göremiyor. Kralın dönüşünün ne anlama geldiğini ve neleri geri getirebileceğini. Benim hiç sahip olmadığım Camlann fırsatını."

Ona ters ters bakıyorum, sesime taze bir öfke karışıyor. "Savaşın bir *fırsat* olduğunu mu düşünüyorsun?"

Sanki kırmızıyı maviyle karıştırmışım gibi şaşırmış görünüyor. "Tüm savaşlar fırsattır. Ve bir tanesinin daha elimden kaçmasına izin vermeyeceğim."

"Fass you..." İz sürüyorum. Ayrıntılar geri dönerken kalbim çarpıyor. "Bir Scion iken Camlann'ı istemiştin. Arthur'un seni aramasını istedin."

"Elbette yaptım." Lord Davis başını öne eğdi. "Hiç çağrılmamış bir Scion'un hayal kırıklığını anlayamazsınız ama Arthur'un bir Scion'u için? Bu kadar güce bu kadar yakın olmak ve onun size gelmesini beklemek zorunda kalmak? İktidarsızlık *kabul edilemezdi*. Ama Camlann'ı hızlandırmamın sebebi bu değil. Bunu oğlumun geleceği ve Tarikat'ın gelecekteki sağlığı için yapıyorum." Elini duvarlarındaki resimlere, eski kitaplara doğru sallıyor. "Eskiden Vassallar *bize* koruma karşılığında hizmet ederdi. Şimdi ise CEO'lar ve politikacılar *kölelerin* kaprislerine uymalarını, onlara istediklerini vermelerini bekliyorlar. Vasalların mücadelesi Hatları Hatlarla karşı karşıya getiriyor. Bir zamanlar sarayda hanımlara saygı duyulur ve onurlandırılırdı, ancak daha sonra Gül Nişanı yol kenarına düştü ve şimdi kadınlar masada oturuyor.

Malory bize 'bir şövalyenin asıl amacının bir leydi adına savaşmak olduğunu' söyler! Ve şimdi de oğlumun iki hatanın ortasında duran *seni* seçme aptallığı. Buradaki hastalığı göremiyor musun? Yozlaşmanın kökünün nasıl kazınması ve düzeltilmesi gerektiğini?"

Tmo hataları. Irkım ve cinsiyetim.

Ama bunlar kusur değildir. Onlar güçtür.

Ve ben bu adamın anlayabileceğinden çok daha fazlasıyım.

Lord Davis beni izliyor, yüzünde açık bir merakla cevap bekliyor. Gözlerindeki kopukluk, savaştan ve güçten bahsedişindeki soğukluk... Birden kayıtları, yeminli ifadeyi, altındaki imzayı hatırlıyorum ve içimi mide bulandırıcı bir korku kaplıyor.

"O sendin. Yirmi beş yıl önce Kapıları sen açtın. Gölge Doğanlar için hoş geldin paspasını serdin, onları doğrudan dünyamıza davet ettin."

İnkâr etmesini bekliyorum. Bana yalancı demesini. Ama demiyor. Onun yerine bir çenesini sallıyor. "Isaac bana hem senin hem de Selwyn'in kokusunu burada, çalışma odamda alabildiğini söyledi. Sanırım o çok uygunsuz 'köstebek' teorisinin peşinden giderken siz de arşivlerimden yararlandınız?"

"İnkâr bile etmiyorsun," diye nefes alıyorum. "İnsanları öldürttün! Benim m-" diye başlıyorum, sonra duruyorum. Gerçekte kim olduğum hakkında hiçbir fikri yok. Annemin onun açgözlülüğü yüzünden intihar ettiğini. Onun adını burada anmak istemiyorum. Ona üzerimde daha fazla güç vermek istemiyorum.

Mırıldanarak masanın üzerinden kayıyor. "Kabul ediyorum, başarısız bir deneydi. Görevimizin ilkelerinden de çıkarabileceğiniz gibi, Camlann tehdidini çok sayıda Gölge Doğanın geçmesi ve İlk Doğanların hayatını kaybetmesi yoluyla yaratmayı umuyordum. "İlk doğanları bu beladan korumak. Scionların *kendileri* ne kadar tehdit altında olursa, Çağrı'nın o kadar çok gerçekleşeceğini fark etmem için birkaç yıl daha araştırma yapmam gerekti."

"Sel haklıydı. Kampüsteki kapıları açan içeriden biri var. Sen." Anılar şimdi daha hızlı bir şekilde bir araya geliyor. "İlk Yemin gecesi ona yeteneklerinin onu başarısızlığa uğratıp uğratmadığını sormuştun; bu sadece kendini sorgulamasını sağlamak içindi. Ve onu Nick'in Kral Büyücüsü olmaktan çıkarmakla tehdit etmen de sadece onu yolundan çekmek içindi."

"Selwyn'in paranoyası için tüm övgüyü ben alamam, Briana. Kıyı boyunca her bölümde kapılar giderek artan bir hızla açılıyor. Ben sadece yapabildiğim kadarıyla işleri ilerlettim."

"Onu öldürecektin!"

Omuz silkiyor. "Kane'e tasma takılması gerekiyor."

Sel'in acısına verdiği Aippant tepkisi dişlerimi gıcırdatıyor. Yetiştirdiği çocuğu hiçe sayması.

Taş Ocağı'ndaki ilk saldırı, kampüsteki tazi, Yemin'den başlayarak son iki haftadaki tüm Gölgedoğan saldırılarını gözden geçiriyorum - "O gece Yemin'e tazıları ve uchel'i getiren sendin, değil mi?"

Lord Davis hayali bir şapka çıkarır. "Sanırım bunun için sana teşekkür etmeliyim, değil mi? Nick'in beklenmedik gelişi işleri planladığımdan biraz daha dramatik hale getirdi ama sen büyük bir amaca hizmet ettin. Senin yaralandığını gördü, benim uchel'e düştüğümü gördü." Ellerini ceplerine sokup dilini gıdıklıyor. "Güçlü bir başlangıçtı ama yine de tüm Hatların risk altında olması için diğer bölümlerdeki Kapıları açmam gerekiyordu. Ve şimdi Uyandırılacak sadece iki Hat kaldı."

"Kendi *oğlunu* riske atıyorsun," diye mırıldandım. "Ve tüm Çizgiler de. Eğer Nick düşerse-"

"Nick düşmeyecek. Onu bunun için çok iyi eğittim. O doğuştan bir lider ve masumlara zarar verilmesine tahammül edemez. O bu savaş için yaratılmış."

"Bu uydurma savaştan bahsediyorsun," diye tükürdüm.

"Dünya büyük bir varlık zinciridir ve herkesin bir yeri vardır. Sizin bile. Benim bile. Düzeni bir arada tutan hiyerarşi değerini yitirdi çünkü tehlike uzak göründü. Vassallara önlediğimiz yıkım hatırlatıldığında, onlara da olaylardaki yerleri hatırlatılacaktır. Kralın altındaki yerleri."

"Nick'i kastediyorsun," diye karşılık veriyorum. "Arthur'un Soyu olarak senin zamanın geçti."

Bu onu kızdırıyor. "Nicholas özünde bir kahramandır. Gerekirse ona Kapıları açmayı nasıl öğrendiğimi ve beni takip etmezse buna nasıl devam edeceğimi göstereceğim. Arthur tarafından çağrılacak ve *bu gece* Excalibur'u eline alacak ve kral olarak dediklerimi yapacak. O zaman tüm Tarikat ve dünyanın dört bir yanındaki Vasalları irademize boyun eğecek."

"Şey, yapmayacağım," diyorum, 1. parmaklarımı iplere karşı sıkarak.

Tam kapı alındığı sırada yüz ifadesi hoş bir eğlenceye dönüşüyor. "Tam zamanında," diyor, sanki lüks bir otelde oda servisi sipariş etmişiz gibi.

Kapı açıldığında, tüm dünyam milyonlarca dayanılmaz parçaya ayrılıyor.

Alice, uyurgezer gibi, yüzü gevşek ve gözleri yarı açık, Isaac onu yanında sıkıca tutarken, uyumlu puantiyeli pijamalarıyla odaya girer.

"Alice?" Ağlıyorum. "Alice!"

Sessizce sallanıyor ve alnı ateşten terlemiş gibi parlıyor.

"Rlice!"

Davis eğilir ve kulağına bir yumruk atarak yüzünü buruşturur. "Bağırmama gerek yok. Seni duyamaz."

Öfke, bir orman yangını gibi bedenimde hızla ilerliyor. "Ona ne yaptın?" Isaac ürpertici bir gülümsemeyle dişlerini gösteriyor. Alice'in elini iki elinin arasında tutuyor ve parmaklarının üst kısmını okşuyor. "Ona dokunma!"

"Korkarım Isaac, bu özel büyüünün devam edebilmesi için Bayan Chen'e dokunmaya devam etmek zorunda." Davis sandalyesine geri döner ve masasına yerleşir. "Biz bir anlaşmaya varana kadar da öyle olacak."

"Eğer gitmesine izin vermezsen-" Boğuldum. "Yemin ederim, seni parçalara ayıracağım!"

"Böyle 1re." Davis sırtıyor. "Bakalım söndürebilecek miyiz? Isaac?"

Isaac Alice'i kucaklarcasına önüne geçer ve ellerini yanaklarına doğru kaydırarak gözleri buluşana kadar başını sabit tutar. Gümüş grisi büyücü Aame'nin yavaş, hastalıklı ışıltısı Alice'in boynundan yukarısını çevreliyor. Bir saniye sonra Alice hızla göz kırıyor.

"Bree?" diye fısıldıyor. Gözleri bana odaklanıyor. "Elbisene ne oldu? Neden sandalyeye bağılsın? Neler oluyor?"

"Alice! Alice, beni dinle. Seni buradan çıkaracağım!" Isaac parmaklarını kaydırır ve Alice tekrar Merlin'in göğsüne doğru hafifçe eğilir.

"Ona ne yapıyorsunuz?" Isaac ve Davis arasında bir ileri bir geri bakarak talep ediyorum.

Davis diğer adama başını sallar ve o da iplerinden çekilerek uyandırılmaya çalışılan bir kukla gibi Alice'i tekrar ortaya çıkarır.

Bu sefer gözlerinin beni fark etmesi biraz zaman alıyor ve o zaman bile odaklanamıyorlar. Beni görebildiğini hiç sanmıyorum. Ona tekrar sesleniyorum, ama kaşlarını çatıyor, kafası karışmış. "Matty? Bu hafta sonu yapılacak gala için elbisen olmadığını biliyorum. Dersten sonra alışverişe gitmeliyiz..."

Bu cümleyi bana iki gün önce kahvaltıda aynen söylemişti.... Isaac'ın ne yaptığını anladığımda içimi soğuk bir korku kaplıyor.

Onun anılarını siliyor.

"Dur!" Gözyaşlarım gözlerimi yakarken iplere karşı direniyorum. "Kes şunu, lütfen!" Isaac sırtıyor ve elini kızın kafatasına daha sıkı bastırıyor.

"Bütün hafta garip davrandın." "Kes şunu!"

"Eğer sadece ikiniz varmışsınız gibi hissediyorsanız, etrafta başka kim olursa olsun, bu bir randevudur."

Bu iki hafta önceydi. Nick'in beni Lodge'un önünde öpmesinden bir gün sonra telefonda.

Isaac az önce zihninden koca iki haftayı silmişti. Derslerinde öğrendiği her şeyi, ürettiği her fikri, kahkaha ve neşe dolu her anıyı. Ailesiyle ya da kardeşiyle yaptığı her konuşma. Birbirimize söylediğimiz her şey. Gitmişti.

Ve daha fazlasını yapabilirdi. Yapabileceğini biliyorum. Onu gözlerimin önünde benden alabilirdi, tıpkı Nick'in annesinin ondan alındığı gibi.

İşte bu. Bir güç gösterisi. Ne kadar çok şey bilirim bileyim, bu dünyada hayatta kalmaya yetecek kadar şey bilmediğimi hatırlatan bir şey. Buna layık değilim.

"Lütfen," diye inliyorum, gözyaşlarım sıcak çizgiler halinde yüzümden aşağı akıyor. "Lütfen, dur. Kes şunu."

Davis, Isaac'e durmasını işaret ediyor ve Alice'le ikimiz de sarkıyoruz. Parmaklarını masasına hafifçe vuruyor ve yorgun bir iç çekiyor. "Normalde uygunsuz Onceborn'ları basitçe büyülerdik ama bu konuda biraz inatçı olduğunuzu kanıtladığınız için Isaac'i Bayan Chen'i ikna etmesi için gönderdim. Dramatizmi mazur görmelisiniz. Merlinler oldukça gösterişli varlıklar, değil mi?"

"Ne istiyorsun?" Fısıldıyorum, çünkü bilmem gereken tek şey bu.

Davis sanki doğru soruyu sormuşum gibi gülümsedi. "Carolina'dan ve programdan ayrılacaksın. Dekana, bu titizliğe ayak uydurmak için yeterli donanımına sahip olmadığını söyle."

Zavallı bir 1T. Eminim bunu sizin söylediğimize yöneticilerin inanması zor olmayacaktır."

Parmaklarım l'e doğru kıvrılıyor.

"Nicholas ya da diğer bölüm üyeleriyle bir daha asla konuşmayacaksın. Zamanı geldiğinde, tercihen eyalet dışında başka bir üniversiteye başvuracak ve Legendborn dünyasını bulduğunu unutacaksın."

Tekrar Alice'e bakıyorum, sallanıyor, gözleri artık tamamen kapalı. Sadece Isaac'ın omzundaki kolları onu dik tutuyor gibi görünüyor. Davis bakışlarımı Alice'e doğru takip ediyor.

"Peki ya yapmazsam?"

"Sen zeki bir kızsın, o yüzden eminim cevabı zaten biliyorsundur." Sandalyesine geri oturuyor ve parmaklarını masaya vuruyor. Onu sıkıyorum. O en iyi arkadaşıma ve onun aracılığıyla bana işkence ederken bile. "Ama sanırım bazı şeyleri açıklığa kavuşturmak en iyisi. Eğer itaat etmezsen, Isaac seni kurumlarımızdan birine götürecektir ve orada meslektaşları, diğer Üstatlar, kafatasının içinde ya da dışında olsun, beyninin yanılsamalarını tam olarak neden kabul etmediğini öğrenerek eğlenecekler. Ve her ne kadar siz büyülenemeyecek olsanız da, hayatınızda büyünebilecek diğer sevdiklerinizi memnuniyetle bulacağımızı ve yöneteceğimizi lütfen anlayın. Bayan Chen gibi."

Babamı hastanedeki vinil koltukta otururken, dünyası yıkılırken cesur bir yüz ifadesi takınırken görüyorum. Sesini duyuyorum, sıcak ve gülerek kulağıma geliyor. Hiç cevap vermediğim mesajlarını. Duymak istemediğim zamanlarda bile bana nasıl yardım etmeye çalıştığını.

Lord Davis öne doğru eğildi ve memnun bir gülümsemeyle beni iğneledi. "Şimdi söyleyin bana, Bayan Matthews. *Bu* oPer'i kabul ediyor musunuz?"

Tüm hayal kırıklığı, tüm korku bedenimi terk ediyor. "Yaparım."

48

ALICE uyurgezer gibi hareket ediyor ve onu üst kata çıkarıp yatağına yatırır yatırmaz uykuya dalıyor. İnce kaşları sımsıkı yukarı kalkmış, tel tel saçları boynuna ve alnına yapışmış. Kabuslarla titriyor ve uyanmadan inliyor, nemli, rutubetli çarşafları değiştirmek için onu oturur pozisyona çektiğimde bile kıpırdamıyor. Yüzündeki ve boynundaki teri siliyorum ve Isaac her ne yaptıysa vücudundan atması için dua ederek ağlıyorum.

"Bu gemi bir hapishane. Büyükanneimin sesi zihnimde yüksek. "Ben sovvy'im, bebeğim.

"Neredesin sen?" Ağlıyorum. "Nereye gittin?"

"Tüm gücümü yaşlı anneme seslenmek için kullanıyorum, seni yatağa yatırıyorum," diye mırıldanıyor. "Sana yardım edemedim ve sana yardım edemem.

"Yapabileceğim bir şey olmalı!"

Sessiz ve tekrar gitmiş olmasından endişeleniyorum.

Sonra bedenim ısınıyor ve derimin altında yeni bir varlık uzanıyor. "Kim-"

Yeni bir ses cevap verir. *'Jessie. İyileşiyor. On iki genevasyon geri döndü.'*

"Please-" Jessie ellerimi Alice'in alnına bastırırken sesim boğuk bir şekilde kesiliyor.

"Benim iyileşmem ve senin bağışıklığın... belki. Bir duraklama. "Ro bu tarafta hevb, bu yüzden yapmak zorunda kalacaksın."

"Ne yapmam gerek-"

Kızıl büyücü Aame avuçlarımdan fışkırıyor ve Alice'in yüzüne ve saçlarına yayılıyor. Jessie çekilmeme izin vermiyor. Tek yapabildiğim kökümün, aether'imın arkadaşımın bedeninden aşağı akıp derisine işlemesini dehşetle izlemek. Sonra Jessie beni serbest bırakıyor ve Aames dışarı çıkıyor.

Bayılma tehlikesi bedenimi titretiyor. Tükendim. Zayıf düştüm. Jessie otlar yerine *beni*, kendi gücümü ve enerjimi kullandı.

Alice'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bree...?"

"Alice!" Ellerim yanaklarına düşüyor ve nemli saçlarını gözlerinden uzaklaştırıyor.

Bileğimi çekiştiriyor. "Ne oldu?" diye soluk soluğa soruyor ve gözleri bir ileri bir geri gidip geliyor. "Bir adam vardı. Kırmızı gözleri ve *dişleri* olan bir adam... ve beni bir yere götürdü. Kampüste bir ev-" Yarı oturur pozisyona geçiyor, anıları geri geldikçe titriyor. "Sen oradaydın. Seni bağlamışlardı. Aman Tanrım. *Aman Tanrım. Hatıralarımı çaldı.*"

Hiperventilasyona başladı. Diz çöküyorum, bu sırada neredeyse öne düşüyordum. Kanım damarlarımda durgunlaşıyor, ağırlaşıyor ve tükeniyor.

"Sadece nefes al," diye yatıştırıyorum, kendim ve onun için. "Ben buradayım."

"Seni tanıyorlardı." Kaşları çatıldı; sonra gözleri benimkilerle buluştu. "Ve sen de onları tanıyordun."

Zamanı geldi. Bundan daha fazla kaçamam. "Açıklayabilirim."

Alice'e her şeyi anlatmayı bitirdiğimde, bir düzine sorusu hazır. O odada volta atıyor, konuşurken elleri hareket ediyor, ben ise Aoor'da diz çökmüş, her geçen dakika rezervlerimi toparlıyorum. Sonra terden sıırsıklam olmuş pijamalarını değiştirirken Hatlar ve Tarikat hakkında yeni sorular soruyor

kot pantolon ve tişört giydim. Her soruya tek tek cevap veriyorum ve Lord Davis'in planıyla bitiriyorum.

Onun da benim de yeterince iyi olduğumuzdan emin bir şekilde, seçeneklerimi değerlendirirken yeni kıyafetler aramak için ayağa kalkıyorum.

Hayır, herhangi bir seçeneğim *olup olmadığını* düşünüyorum.

Ona söylediğim gibi, kabul ettiğim gibi gidebilirdim. Alice'in Tarikat'ın hedefinde olması benim suçum ve babama ulaşırlarsa bu benim suçum olacak. Onun ya da babamın Isaac'ın eline düşmesi riskini göze alamam. Kendi iyiliğimi onlarınkinden daha az önemsiyorum.

"Peki ya Nick?" diye soruyor, ben siyah bir atlet ve tayt giyerken ayağa kalkıyor.

"Bilmiyorum," diyorum. Saçlarımı sıkı, yüksek bir puP haline getiriyorum. Savaşa hazırım. "Kimse nerede olduğumu öğrenmek için mesaj atmadı ya da aramadı, yani Lord Davis ve Isaac her ne yapıyorlarsa, ya herkesi temelli gittiğime ikna ettiler ya da bölümü başka bir şekilde meşgul ediyorlar."

"İblislerle mi?"

Spor ayakkabılarımı çekmek için eğildim. "Davis bu gece Nick'in Excalibur'u almasını planlıyorsa, Nick'i daha fazla Shadowborn'a maruz bırakmak için bir planı olmalı. Nick'i tehlikeye atmak da başta Sel olmak üzere herkesi tehlikeye atmak demektir."

Gözlerim annemin kutusuna takılıyor.

Ouv Bvaue Bvee.

"Peki," diyor Alice, saçlarını da toplayarak, "ben de seninle geliyorum."

"Hayır, gelmiyorsun," diyorum şaşkınlıkla.

Kaşlarını kaldırıyor. "Bunu tek başına yapıyorsun. Desteğe ihtiyacın var." "Hayır, senin güvende olmana ihtiyacım var. Tüm bunların arkasında Lord Davis var, Alice. O bir

Canavar. İnsanları öldürttü, annemi saklanmaya gönderdi, beni ailemin gerçeklerinden uzak tuttu. Şimdi de bir savaş başlatıp daha fazla masumu öldürmek istiyor. Sana *yakın* bir yerde olmasına izin vermeyeceğim."

Sırıttıyor. "Ben de aynı şeyi senin için söyleyebilirim."

Gözlerimi kırıştırıyorum, nutkum tutuluyor.

"Bir tür iblis avcısı olduğumu iddia etmeyeceğim ama ben senin en iyi arkadaşınımm Matty. Anneni sevdim. Seni seviyorum." Benimle sahanın ortasında buluştu.

Gözlerindeki çeliği görebileceğim kadar yakın. "Eğer bu senin 1. gününse, o zaman benim de 1. günüm."

49

Lodge'un çimenlik alanının çevresinde, çakılları hışırdatmamaya dikkat ederek GENİŞ YÜRÜYÖRÖZ. Isaac içerideyse muhtemelen fark etmeyecektir ama mümkün olduğunca uzun süre fark edilmekten kaçınmam gerekiyor. Alice hızlı ve dikkatli, sorgusuz sualsiz emirlerimi yerine getiriyor.

Bodrum katındaki yan kapıya ulaştığımızda büyükannem geri dönmüştü ama tamamen uyuyordu. Kanepede yatan yaşlı bir insan gibi uyuyor. Çenesi gevşek, hafif horlaması kafatasımda yankılanıyor ve göğsümde ağır, yavaş bir his bırakıyor.

Sanırım en iyisi bu. Mariah'nın bana öğrettiği gibi zihinsel sınırlarımı kontrol ediyorum. *Kendini bir ev gibi hisset. Her bir kıskançlık noktasını itin. Panjurları kapat. Baca bacasını kapat.*

Buraya gelirken Isaac ve Lord Davis içerideyse üst katta, ana katta olacaklarını düşünmüştüm ama şimdi buradayım ve emin değilim. Ya üst katların karanlık olmasının sebebi herkesin alt katta olmasıysa? Ya burada değillerse ve herkes dışarıda Davis'in çoktan serbest bıraktığı Shadowborn'la savaşıyorsa? Ya Nick çoktan çağrıldıysa ve Camlann buradaysa?

Emin olduğum tek Şey Şu an burada olduğum. Ve eğer Efsane Doğanlar da buradaysa, Şu anda sağduyulu olacağına gúvendiđim tek bir kişi var. Telefonumu çıkarıp hızlıca bir mesaj gúnderiyorum.

İki dakika sonra kapı açıldığında William h    g  mleği ve yeşil takım elbisesinin içinde, y    rahatlama ve Şok karışımı bir haldeydi. "Bize istifa ettiğini s  ylediler. Bir saniye bile inanmadım. O elbiseyle içeri girdiğin anda g  steriyi çalacağını biliyordum." Beni kollarına çekti.

"O zaman benden önce biliyordun." Onun parlak kokusu burnuma geliyor. Taze.

Çok taze. "Kim yaralandı?"

"İçeri girsen iyi olur." Geri ekildiğinde Alice'i fark eder. "Bu kim?"

"Alice Chen. O benimle birlikte."

"Eğer seninleyse, ona g  veniyorum demektir." G  zleri benimkilere kayıyor. "Ama eğer dışarıdan biriyle gelersen, herkes Gizlilik Yemini'ni bozduğunu öğrenecek ve benim gibi senin de h    nasıl ayakta durduğunu merak edecek."

"Uzun hikaye."

Tekrar başını sallıyor ve alnındaki teri, kıvrılmış kollarını fark ediyorum. Beni koridora çekiyor ve hemen sola d  nerek merdivenlerden aşağı iniyor. "Son iki saat içinde her Şey boka sardı. Sel, Tor ve Sar bir iblisin peşinde, Russ zar zor tek parça halinde geri d  nebildi..." Merdiven boŐluđundan çıkar çıkmaz bağırışlar duyduk ve koşmaya baŐladık.

Russ'ın bağırışları bizi daha önce hiç g  rmediğim bir odaya y  nlendiriyor. "Beklememiz gerek!" Birincisi masaya çarpmış gibi ses çıkartıyor. Bu beni kısa kesiyor; Russ'ın bir Şeye vuracak kadar sinirlendiğini hiç g  rmemiŐtim. O ve diğer Legendborn'lar haritalarla kaplı b  y  k kare bir masanın etrafında duruyorlar.

"Hayır," diyor Fitz, sesi g  rleyerek. "İki saatten kısa bir s  re içinde   saldırı oldu ve hepsi de tamamen gerçekleŐti. Her seferinde kamp  se daha da yaklaşıyorlar, ortaya doğru ilerliyorlar. Onceborns onları g  recek ve sonra ne olacak? T  m g  c  m  zle dışarı çıkmalıyız. Şimdi!"

İçeri girdiğimizi kimse fark etmedi. Scionlar ve Squirelar harita yığınının üzerine eğilmiş, birbirleriyle konuşuyor ve y  ksek sesle bağırıyorlar. Fitz, Evan, Felicity ve Russ aether zırhı giymiŐler, silahlarını sırtlarına ya da kalçalarına asmıŐlar,

Diğerleri ise hâlâ kot pantolon ve tişört giyiyor. Greer ve Whitty'yi hepsinin ortasında görüyorum.

"Felicity, sen dördüncü sıradasın," diyor Russ. Scion'u masanın uzak ucunda kollarını kavuşturmuş, başparmağıyla bir şeyler kemiriyor. "Tor burada değil. Nick burada değil. Bize ne yapacağımızı sen söyle."

Felicity cevap vermeden ben cevap veriyorum. "1. Lord Davis'e gitmeliyiz. Ve Nick."

Hepsi bana dönüyor. Russ beni gördüğüne sevinmiş gibi görünüyor, birkaçı da öyle, ama Fitz ve Fete gibi bazıları varlığımdan rahatsız olmuş gibi görünüyor. İlk olarak Greer bana doğru yürüyor ve kolunu boynuma doluyor.

"Bree, burada ne işin var?" Felicity masanın etrafından dolanıp bana da sarılıyor. Zırhı tenimde karıncalanıyor.

"Bu da kim?" Fitz öyle diyor. Alice gölgelerin arkasına saklanmış, gözleri kocaman ve parlak. Tıpkı ona söylediğim gibi sessizliğini koruyor.

"Bir Vassal," diyorum.

William devreye giriyor. "Güvenebileceğimiz biri." Bu odayı biraz sakinleştirmiş gibi görünüyor.

Fitz'in gözleri kısıldı. "Lord Davis galadan sonra Nick'in teklifini reddettiğinizi söyledi." "Sana her şeyi anlatacağım, ama önce beni yakala. Nick ve sevgilisi nerede?"

Baba?" Masaya bir adım daha yaklaşıyorum. Paletin ortasında topografik çizgiler ve renklerle kodlanmış daireler ve karelerle kaplı büyük bir kâğıt parçası duruyor. Bir kampüs haritası.

Felicity masada bana katılıyor. "Bilmiyoruz. Galadan sonra geri geldiler, fuayede tartıştılar. Davis senin gittiğini söyledi, Nick de-"

Evan, "Uçtu gitti," diyor.

Felicity başını sallıyor. "Hepimizin duyabileceği kadar gürültülüydü, odalarımızda bile. Lord Davis'in dinleyici istediğini sanmıyorum. Nick'e özel olarak konuşmaları gerektiğini söyledi ve sonra da gittiler."

"Sonra işler gerçekten tuhaflaştı," diye mırıldanıyor Fete. Birkaç çift göz ona döner. Omuz silkiyor. "Ne? Öyle oldu!"

William gergin görünüyor. Başparmağını alnına sürtüyor. "Sel bir saatten biraz fazla bir süre önce kampüsün hemen dışında bir iblis hissetti. O, Felicity ve Russ onun peşine düştüler."

Russ devralıyor. "Tam şirket cehennem köpeği. Tam yetişkin değil ama yeterince büyük. Kolayca tozunu aldık, dönüş yolundaydık ve Sel, Güney kampüste bir tane daha olduğunu hissetti, biz de o tarafa yöneldik."

"Russ yaralanmıştı," diye ekliyor Felicity. Parlayan göğüs zırhının üzerindeki kurumuş kan lekesini ilk kez fark ediyorum. Yüzündeki sarsılmış ifadeye bakılırsa Russ'ın kanı. Ağırlığının sol tarafına her zamankinden daha fazla bindiğini fark ediyorum. "Onu geri taşıdım. William tam onunla ilgilenmeye başlamıştı ki Sel başka bir iblis hissetti. Bu sefer kampüsün ortasındaydı. Hemen Sar ve Tor'la birlikte dışarı çıktı." Sonraki sözleri midemi bulandırdı. "İlk saldırıdan beri Nick'i arıyoruz ama o ve Lord Davis cevap vermiyor. Şimdi de Sel, Sar ve Tor geri dönmedi."

"Oluyor," diyor Fitz sert bir şekilde. "Lord Davis'in dediği gibi, her şey böyle başlıyor. Bir şeyler yapmak için hepimiz aynı fikirde olana kadar bekleyemeyiz. Yapmak için eğitildiğimiz şey bu. Gölgeler yükseliyor. Burası Camlann!"

"Hayır," dedim. "Öyle değil."

"Yardım edin!" Sarah'nın çılgınca çığlığı koridoru yırtar. *"Hel9!"*

William ve Whitty daha kimse kıpırdamadan kapıdan çıktılar. Geri kalanımız koridora doluşup iki çocuğun Tor'un hareketsiz bedenini Sarah'dan alıp aceleyle içeri götürdüklerini gördük.

"Çekil!" William koşarken havlıyor. Tor'un başı, Whitty'nin sabit parmaklarıyla desteklenen kollarının arasında geriye doğru yatıyor. Avoresan salonun ışığında koyu kırmızıya çalan kan, ağzının kenarından bir çizgi halinde süzülüyor ve saman rengi saçlarında birikiyor. Bir okçu için hafif ve ince ama güçlü olan zincir zırhı parçalara ayrılmış. Aether metal bağlantılarından geriye kalan parçalar Aoor'a düşüyor ve William yanından geçerken tekrar patlayarak yok oluyor.

Alice'e geride durmasını ve William'ı içeriye kadar takip etmesini söylüyorum. Felicity ve Russ bana katılıyor, ben girdikten sonra kapıları iterek açıyorlar. Sarah çoktan ikimizi de geçmişti. Hareket ettiğini bile görmedim.

Sel, Scion ve Squire'ı çoktan birbirine bağlamış olmalı, çünkü William ve Whitty okçunun masadaki bedeni üzerinde sözsüz bir uyum içinde çalışıyorlar; William ellerini Tor'un başının üzerinde gezdiriyor ve Whitty parmaklarını göğsünün ve karnının birkaç santim üzerinde piyano çalar gibi hareket ettiriyor. Birbirlerine bakmadan, kimseye bakmadan konuşuyorlar. Gözleri kapalı.

"Kırık kaburgalar, iç kanama. Sol akciğer parçalanmış. Dalak ve sol böbrek tam ortadan kesilmiş. Lanet olsun."

"Ağız boşluğundaki kanı açıklıyor. Beyninde ya da boyun omurgasında yaralanma yok."

Whitty tereddüt eder. "Nasıl yapacağımı bilmiyorum-"

"Ben yaparım." William sözsüzce Whitty'nin alanına giriyor, Tor'un gövdesini parlak bir kabuk gibi kaplayana kadar Ingers'ına aether çağırıyor. Bizden uzaklaşıp kafasının içindeki başka bir dünyaya çekiliyor gibi görünüyor. Ağzı sessizce hareket ediyor, sanırım yine Galce konuşuyor ve gözleri REM uykusundaymış gibi kapaklarının altında hızla hareket ediyor.

"Ne oldu?" Felicity, elleri ağzında titreyerek Tor'un hareketsiz bedeninin üzerinde duran Sarah'ya sorar.

"Orada olmalıydım," diyor Sarah, sesi titreyerek. "Ben olmalıydım. Bu benim işim. Bu benim işim."

"Sarah, tatlım." Felicity küçük kızın omzunu kavrar. Sarah irkilir, ama kaybolan gözleri Felicity'ye döner ve yavaşça odaklanır. "Bize neler olduğunu anlat."

Sarah kelimeleri çıkarmadan önce birkaç kez dener. "Bir... bir... tilki, sanırım? Sel'in aether'ını çalan ve zırhımızı zayıflatan bir şey. Onu köşeye sıkıştırmıştık ama sonra bir puma ortaya çıktı."

"Cehennem parısı mı?" Russ haykırıyor. "Bu da ne-"

Felicity bir bakışla onu susturur. "Sonra ne oldu?"

Sarah göz kırpmıyor. "Tor bizden önce duymuş. Bir ok çekmeye gitti ama ok çok hızlıydı. Bizim kadar hızlı. O... bir anda zıpladı ve onu tam önümde açacağını düşündüm..." Sarah hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor. Yüzü taze kar gibi bembeyaz olmuş ve omuzları kontrolsüzce titremeye başlamıştır.

"Onu masaya yatırın," diye emrediyor Whitty, odadaki diğer masaya doğru ilerlerken. Russ onu parçalanmış kâğıttan yapılmış gibi kaldırıyor ve yavaşça masanın üzerine koyuyor. Whitty onun elini tutuyor ve vücudu gevşiyor ama gözleri ve yüzü uyanık kalıyor. Sakinleştirici bir aether enjeksiyonu, doğrudan Russ'ın elinden onun sistemine.

"Sel nerede?" Russ dikkatle sorar, sesindeki gerginlik bastırılmıştır. "Beni Tor'la birlikte geri gönderdi. Onları kendi başına halledebileceğini söyledi."

Felicity yanımda soluk soluğa kalıyor ama ben nefes alamıyorum. Sel iyi. İyiden de iyi, ama Whitty ve William'ı, hatta belki Greer ve

Fete mi? Dövüşemeyecek kadar sarhoş olabilir.

"Sel dedi ki..." Sarah sessizce inliyor. Doğrulmaya çalışıyor ama Whitty hafifçe omzuna bastırıyor. Gözleri benimkilere gelene kadar odayı çılgınca tarıyor. "Lord Davis'in Arthur'u zorlamaya çalıştığını düşündüğünü söyledi."

Russ'ın kafası kalktı. "Bu da ne demek oluyor?"

"Davis, Arthur'un Nick'i aramasını istiyor," diyorum onlara. "Ama belki de işe yaramıyordur." Alice'le birlikte koridorun sonundaki odada hâlâ ayakta olan herkesi topluyorum ve onlara buraya neden geldiğimi ve bildiklerimi anlatıyorum. Sel ve benim bulduklarımız, Lord Davis'in bana yaptıkları. Ve eğer oğlu, benimle evlenmeyi reddederse ne yapacağını söyledi. onun tahtı.

Sel'le birlikte Davis'in evinde ortaya çıkardığımız hikâyenin bazı kısımlarına inanmayacaklarından endişeleniyorum, Sel'in unvanı şu anki haliyle dengede ama Efsane Doğanlar ona sandığından daha fazla güveniyor. Sarah'nın onun mesajını paylaşması ve Nick'in babasıyla tartışmasına şahit olan pek çok kişinin olması yardımcı oldu.

Ve sanırım bazıları da bana güvenmeye başladı.

İlk olarak Russ konuşuyor, sesindeki hayal kırıklığı zar zor kontrol altına alınabiliyor. "Ama Lord Davis yeminlerini nasıl bozuyor? İlk Yemini etti, Hizmet Yemini etti, kim bilir başka neler etti."

William yüzünü buruşturuyor. "Her Yemin aynı ortak taahhüde geri döner - Tarikat'ın misyonuna hizmet etmek. Eğer Lord Davis'in mantığı bu kadar çarpıksa, onun bakış açısına göre, niyetleri misyona hizmet etmek olabilir. Ya da belki de Kral Büyücüsü onu bir şekilde Yeminler'in etkilerinden korumuştur. Bir Üstat büyücü daha fazlasını bilir."

"Ama Nick nasıl çağrılır?" Felicity öyle diyor. "Lancelot'un Scion'ı Kuzey'de ve hâlâ uykuda."

"Bildiğimiz kadarıyla," diye araya giriyor Fitz. "Belki Davis de bunu 1 kez söyledi ya da müttefikleriyle birlikte çalışıyor. Belki de geçen hafta Kuzey'de yapılan Vekiller toplantısı sadece bir kılıftı."

William elini yüzünde gezdiriyor. "Ya da Kuzey'deki çocuk hâlâ uykuda ve Arthur'un Scion'unu tehdit etmek Lancelot'u bir şekilde onunkini çağırmaya zorlayacak."

"Önemli değil!" Russ ellerini havaya kaldırır. "Davis'in Çağrılarını zorlamaya çalışıp çalışmadığı önemli değil, eğer geçmesine izin verdiği iblisler *dana* ise. Arthur neden bekliyor?"

"Nick Arthur'u OP'de tutabilir mi?" Nick'in Aranmamaya çalıştığına dair itirafını ve ne pahasına olursa olsun Camlann'ı engelleme arzusunu düşünerek William'a soruyorum. "Bu mümkün mü?"

William gözlerini kırıştırır. "Hayır. Daha önce Çağrı'ya direnmek isteyen Scionlar oldu ama hepsi başarısız oldu." Başını kaşıyor. "Yani, diğer şövalyeler için bunu anlayabilirim *belki*, ama Arthur'un Çağrısı'nı durdurmak için gereken irade gücü -ve yaşam gücü-..."

Evan arka duvara yaslandığı yerden, "Eğer bu mümkünse, bunu yapacak kişi Nick olacaktır," diyor. "Özellikle de babasını Camlann'ı başlatmaktan vazgeçirebileceğini düşünüyorsa. Bu arada iblislerle başa çıkabileceğimize inanıyor. Ve yapabiliriz de, artık iki bağlanmış çiftimiz daha var. Ama burada başka bir değişken daha var." Bana bakıyor. "Nick Bree'ye aşık."

Yanaklarım kızardı. "Bu değil-"

"Evet, öyle." Evan gülümsüyor ve duvarı itiyor. "Bütün gala onun sana nasıl baktığını gördü. Davis kötü bir kumar oynadı. Nick'in senin onun Squires'liğini kabul edeceğine inanacağını ve sonra da bırakacağını düşündü. Bunun yerine, o sıkı kontrol edilen öfkesi sonunda patladı. Bahse girerim Nick çılgına *dönmüştür*. Öfkeli, kahraman ve aşık müthiş bir kombinasyon; Arthur'un Çağrısı'nı tutacaktır, tamam."

O anda herkes bana bakıyor ve ben de Aames'e dönüşecekmişim gibi hissediyorum. Biri arka kapıya sertçe vurduğunda içimdeki çılgınlıktan kurtuluyorum.

"Sel!" Felicity bağılıyor ve tekrar kapıdan dışarı koşuyor. Peşinden gitmek istiyorum ama yapamıyorum. Ayaklarım dehşet içinde Aoor'a yapışıyor, kalbim aniden o kadar hızlı atıyor ki kulaklarıma hücum eden kan okyanus sesi gibi geliyor. Mantıklı gelmiyor ama beynim bana Sel'i Tor gibi yaralı ve kırık görmezsem, bunun onun hiç yaralı olmadığı anlamına gelebileceğini söylüyor.

Ama Sel değil. Felicity, Vaughn'un asık suratla peşinden gitmesiyle odaya geri döner.

Greer scoPs. "Kuyruğunu bacaklarının arasına kıştırıp kaçmadın mı?"

"Benim sorum da bu," diyor Fitz.

Vaughn bizi dikkatle izliyor. "Lord Davis benim için bir planı olduğunu söyledi. O arayana kadar odamda beklemem gerektiğini söyledi." Gözleri benimkilere kayıyor ama onlara baktığımda az önceki kibrinin darbe aldığını görebiliyorum. O zaman anladım: Davis, Vaughn'u Nick için ayırmıştı.

Russ kaşlarını çatıyor. "Ne yani, canın sıkıldı ve buraya mı gelmeye karar verdin?"

"Yatakhane Ehringhaus'un altıncı katında. Pencereden dışarı baktım ve kampüsün ortasında bazı ışıklar gördüm. Yeşil büyücü Aame. Mavi-beyaz da."

"Sel," diye nefes alıyorum. "Bu ne zaman oldu?"

"On dakika önce," diyor ellerini iki yana açarak. "Doğruca buraya koştum, ama... sanki zaten biliyorsun gibi geliyor?"

Fitz, Fage'i içeri almak için öne çıkıyor. Umarım Sel hâlâ hayattadır. Hayatta olmayabileceği düşüncesi vücudumdaki oksijeni çalıyor.

"Fitz," diyorum çabucak. Başını kaldırıyor. "Daha önce kampüs haritası hakkında ne demiştin? İblislerin hareketi hakkında?"

"Merkezi bir konuma doğru ilerliyorlar."

"Bunu neden yapsınlar ki?" Alice sorar ve oda ona doğru döner. Çenesini kaldırıyor ve sorusuyla birlikte askerleri öne sürüyor. Göğsüm gururla kabarıyor. "Neye çekiliyorlar?"

"Bir kez doğanlar, tabii ki," diyor.

"Ve aether," diyor Greer.

Kalbim göğsümde hızla çarpıyor. "Kampüsün ortasında hangi aether kaynağı var?"

Felicity ve Fitz'in yüzleri kızarıyor. Odadaki tek kıdemli Scion'lar onlar ve aynı anda aynı şeyi fark ettiler.

"Sınıfla paylaşmak ister misiniz?" Russ huPs. "Yoksa bu bir soy sırrı mı?"

"Aslında..." Felicity Aushes. "Öyle."

Bir şekilde, ne söyleyeceğini zaten biliyorum.

"Excalibur," diyor, sesi korku ve huşu karışımı. "Dünyadaki en eski aether silahı. Merlin'in kendisi tarafından dövülmüş, o kadar çok güç içeriyor ki bizimkiler gibi asla dağılmıyor. Taşıyıcısı onu serbest bıraktığında bile. Her kral, her Arthur soyu, onu her kullandığında gücüne güç katar. Son Camlann bittiğinde ve biz kazandığımızda, o Scion onu taş a geri verdi. Gölge Doğanlar genellikle bu kadar uzağa gidecek kadar maddeleşmezler. Ya da Sel önce onları bulur, bu yüzden bunu düşünmedim, ama daha küçük bir iblis avlamak için belirli bir kişi bulamazsa, tüketmek için en yakın, en büyük aether kaynağını arayacaklardır. Ne kadar çok tüketirlerse, o kadar uzun süre kalabilirler. Ve en büyük aether kaynağı da kılıç olacaktır."

"Nerede o?" Russ soruyor.

"Ogof y ddraig," diye nefes alıyorum.

Başını sallıyor. "Evet. Çan Kulesi'nin altında. Yeraltında da kapılar var. Tonlarca var. Merlinler onları yüzlerce yıl önce mühürledi ama Lord Davis Nick'in Excalibur'u ele geçirmesini istiyorsa..."

"O halde Nick ve babası oradalar," diyorum, bu düşünce bile göğsümü geriyor. "Onlara ulaşmalı ve Davis daha fazla açılmadan onu durdurmalıyız."

Fete elini havaya kaldırır. "*Peki* ya yukarıdaki kapılar? İblisleri hızlı bir şekilde püskürtmediklerini biliyorum ama açık kalmalarına izin mi vereceğiz?"

"Ben giderim," diyor William kapı aralığından. "Onları kapatabilirim." "Nasıl?" Fete sorar.

"Bununla." William cebinden küçük bir şey çıkarır ve ileri geri oynatır. Bir şişe kan.

Sel'in kanı. Bundan eminim.

"Bir Geçidi kapatmak ya da açmak için iblis olmanıza gerek yok. Sadece iblis kanına ihtiyacınız var. Ya da bu durumda yarı iblis kanına." Odanın içine doğru bir adım öne çıkıyor. "Sel'in sahip olduğu radar bende yok ama iyileştirme yeteneklerim bana aether'ın nerede olduğunu oldukça iyi hissettiriyor. Bu da onun gibi bir şey ama daha büyük ölçekte. Russ, Felicity ve Sarah bana doğru yönü gösterebilirler." Alice'e başıyla selam veriyor. "Onceborn'ları yoldan uzak tutmak için Vassal Chen'i yanıma alacağım."

"Hayır," diyor Felicity usulca. "Sen sağlam bir dövüşçüsün ama daha gece yarısına bile yaklaşmadık, yani Gawain'in gücüne sahip değilsin. Ya yaralanırsan? Sen bizim tek şifacımızsın."

William'ın dudağı kıvrılır. "Hayır, değilim. Whitty zaten bir çırak. Şu anda revirde Tor'un işini bitiriyor. Yapacağım şey tünellere girip ogof'u bulmaktan on kat daha güvenli. Eğer birilerinin sizi iyileştirmek için hala etrafta olmasından endişeleniyorsanız, o zaman beni orada istemezsiniz. Beni burada istiyorsunuz." Sırıttırıyor. "Ve eğer Sel geri dönerse, ona nereye gittiğini söyleyeceğim ve onu lanet olası Beyaz Gandalf gibi içeri göndereceğim. Harika olacak, söz."

Russ bir elini Scion'un bileğine koyar. Felicity çenesini hafifçe ona doğru eğir. İç çekip dönmeden önce aralarında sessiz bir konuşma geçer

William'a geri döndü. "Tamam."

O ve William ayrılmadan önce Alice'i kenara çekiyorum. "Onların geldiğini göremeyeceksin. William kaç diyorsa, kaç."

Başını sallıyor, ağzı sıkı. "İyi olacak mısın?" "Evet."

"Ciddi misin?"

Onu kucaklamak için çekiyorum. "Ciddiyim."

Ayrılmadan önce kolumu tuttu. "Bunu ona ödet, Matty."

Gizli silah odasına açılan kapının kilidini kırmak için Russ'ın bileğini hızlıca çevirmesi yetiyor. En azından benim için gizli.

"Liege'ler eşyalarıyla oynamamızı sevmiyorlar, yani bir dövüşten sonra etrafta kalan gerçek silahlarla, ama asma kilit beni her zaman güldürüyor." Bizi içeri almak için kapıyı geri çekiyor. "Bu gerçekten aşağılayıcı. Kimin özelliklerini miras aldığımızı unuttular mı?"

Felicity kapıdan içeri girerken, "Lamorak *hem* öfkesi *hem de* bilgeliğiyle tanınır," diyor. "Sanırım ikincisinin üstün geleceğini umuyorlardı."

"Bunun neresi eğlenceli?" Russ diyor ki, ben geçerken göz kırpmıyor.

Scionlar ve bağlı Sincaplar -Russ ve Felicity, Fitz ve Evan, Fete ve Greer ve hatta William'ın yardımıyla Whitty- tünellerde aether silahlarını kullanacaklar. Ama Vaughn ve ben Squires olmadığımız için elimizde gerçek silahlara ihtiyacımız var.

Parlayan çelik ve ağır, cilalı ahşap rafın önünde duraksıyorum. Elbette kılıçlar var ama bazıları daha önce kullanıldığını görmediğim şekillerde. Kavisli kılıçlar, katanalar, kısa kılıçlar ve hatta kesmek için kalın bir pala. Ayrıca çeşitli uzunluklarda hançerler, çift ağızlı bir balta ve Evan'ın lochaber baltası dediği bir şey var. En uçta ise topuzlar, balyozlar ve tatar yayları var.

"Kılıcı al," diyor bir ses omzumdan homurdanarak. Beni şaşırtan Vaughn'du. Kendisi için bir kılıç seçiyor ve ağırlığını test ederek kaldırıyor. "Hançerler konusunda umutsuzsun ve staP dar alanlarda zor olacak. Sen

Kılıçla idare edebilirsin ve muhtemelen kendi kolunu da kesmezsın," diye mırıldandıktan sonra başını eğip eğitim odasına geri döndü.

Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen isteyebileceğim en iyi iltifat buydu.

50

FELICITY bize tünellere Davis'in evinden çok uzakta olmayan bir giriş olduğunu ve bunun Arthur'un soyunun aile mülkü olduğunu söyler. Nick ve Davis'in mağaraya bu şekilde girmiş olabileceklerini tahmin ediyor. O kadar uzağa gidecek vaktimiz yok ve gitmemize de gerek yok.

Tarikat kurucularının yakınlarda bir giriş isteyeceklerini bilmeliydim ama o zaman bile tünellere açılan kapının Asırlar Duvarı'nın kendisi olacağını tahmin edemezdim.

"Bu bunca zamandır burada mıydı?" Russ, Scion'unun kendisinden bir şey sakladığını düşünerek haykırır.

Felicity yüzünü buruşturur. "Özür dilerim, Russy! Tüm Scion aileleri gizlilik yemini etmiştir. Bu bir güvenlik önlemi, biri içeri girmeye çalışırsa diye."

Adam homurdanıyor ve kadın onu ortasından sıkıştırmaya çalışıyor, bunu yaparken zırları birbirine çarpıyor.

Kurucular şaka yapmıyorlardı. Girişi gizli ve kelimenin tam anlamıyla bodrumda herkesin burnunun dibinde tutmakla kalmadılar, aynı zamanda kapıyı açmak için gerçek Scion kanı - en az üç Lines anlaşması - gerekiyor.

Felicity, William ve Fitz bu şerefe nail olmak için öne çıkarken, tünellere giden grup geri çekilir.

William başparmaklarına iğne batırmak için küçük bir iğne kullanıyor. Sinirli parmaklarımı sırtıma bağlı kılıca uzatıyorum. Sağlam kabzaya ve deri kaplı kabzaya dokunmak yardımcı oluyor. Hafif, keskin ve iyi dengelenmiş bir kılıç seçmiştim. Hâlâ yanlışlıkla kendi kolumu keseceğimden korkuyorum. Bu düşünce, canlı ve şiddetli, büyükannemi uyandırmaya yetecek gibi görünüyor.

İçimde, sandalyesi gibi hissettiren yerde kıpırdanıyor. *"Sonunda bir şey mi yapıyorsun?"*

"Vay canına. Sadece vay canına," diye mırıldanıyorum. Evan bana tuhaf tuhaf bakıyor, ben de gülümseyerek önümüzdeki duvarı işaret ediyorum. "Etkileyici, değil mi?" Başıyla onaylıyor ve Scionlara odaklanıyor.

O yaşlı mothev'i buldun mu, Gvandmothev Chavles? Kafamın içinde soruyorum. *Şu alevlerden biraz kullanabilirim.*

"Genç çocuk dinlemeyecek," diye mırıldanıyor, öyle yüksek sesle alay ediyor ki kulaklarım çınlıyor. *"Onu bulmayacağım. O sana geliyor. Hayır, henüz gelmedi. Sanırım yakında gelir."*

Yanlış bir şey söyleyeceğimden ve beni tekrar tokatlamamanın bir yolunu bulacağından korktuğum için cevap vermeye bile zahmet etmiyorum.

Üç Scion hep birlikte eğilir ve başparmaklarını Duvar'ın oyulmuş Çizgileri'ndeki isimlerinin üzerine sürerler. Onlar bunu yaparken Çizgiler canlanır ve üç farklı renkte Duvar'ın tepesine doğru uzanır: Lamorak için kırmızı, Gawain için yeşil ve Bors için koyu turuncu. Tam tepedeki değerli taşlara ulaştıklarında, derin bir gıcırdama sesi odayı ve içindeki masa ve sandalyeleri sarsar.

"Kahretsin," diyor Russ, kızgınlığı yerini bastırılamayan bir neşeye bırakmış. "Oh, kahretsin!"

Yüzyıllık olmalarına rağmen hâlâ çalışan gizli dişliler kapıyı santim santim içeri doğru çekerken geri çekiliyoruz. Odaya bayat, nemli kokulu bir hava doluyor ve burnumuzu kapatıyoruz. Ötedeki geçit küf ve çürüme ile dolmuş olmalı. Boğazımın arkasında tadını alabiliyorum. O kadar güçlü ki, büyükannem bile geri çekiliyor.

Tam kapı gıcırdayarak ve yankılanarak durduğunda arkamızdaki kapı açılıyor ve Tor ile Sarah içeri giriyor. Tor şaşırtıcı derecede güçlü bir sesle, "Biz de gidiyoruz," dedi.

Ses.

"Hayır, değilsin!" William ona ve Sarah'ya birer silah doğrultur. "Whitty'ye ikinizi de bayılmasını söylemeliydim."

"Kapa çeneni Will," diyor Tor, her ne kadar hareketleri sertleşmiş ve nefesi ağzından tıkr tıkr çıkmaya başlamış olsa da. "Yakında iyileşeceğim. Ve daha fazla Irepower'a ihtiyaçları var."

"Hayır dedim!"

Tor gruba ulaşıyor ve bir dolaba yaslanarak Duvar'ın ötesindeki karanlığa bakıyor. Tünelin aydınlatması yok, bu yüzden sadece odadaki Auoresan ışıkların ortaya çıkardığı şeyi görebiliyoruz: rüzgârın dağıttığı tozdan pürüzsüz, dövülmüş kömür karası bir toprak Aoor. Yaklaşık altı metre genişliğinde bir patika, on metre içeride kayboluyor. Tavan yok, sanki Duvar Loca'nın temeli ile başka bir dünyaya geçiş arasındaki sınırı işaret ediyor. Daha eski bir dünyaya. Derin, tehlikeli ve iblislerin düzlemine çok daha yakın olan bir dünya. Duvarın ötesinde, zifiri karanlıkta, onların sahasında oluru, bizimkinde değil.

Daha da kötüsü, ışığın zayıflamasından sadece bir adım önce, altı açıklıkla sonlanan yuvarlak bir ön oda görebiliyoruz. Ağdaki ilk dal.

William elini Tor'un sırtında gezdiriyor ve yüzünde derin bir kaş çatmayla onun durumunu değerlendiriyor. "Sabırsızlık senin soyunda kalıtsal bir kişilik özelliği," diye mırıldandı. "Neyse ki senin için aether metabolizmasının hızı da öyle. Bir saatten kısa sürede iyileşeceksin, seni nankör kız."

Tor sırtıyor. "Toldja."

"Pekâlâ, herkes dinlesin." Felicity yüzlerimizi görebilmek için sırtı tünele dönük bir şekilde bizi hazırolda bekliyor.

"Hey!" Tor ona doğru topallayarak sesleniyor. "Artık buradayım ve üçüncü sıradayım.

Açıklamaları ben yapacağım!"

Felicity onu gerçekten lanetleyici bir bakışla süzer. Tor, hakkını teslim etmek gerekirse, kenara çekilmeden önce sadece bir an için duruşunu korur.

"İyi haber şu ki, babamın anlattıklarına göre, bize mağaraya giden en kestirme yolu gösterecek bir tünel ağı haritası var. Kötü haber ise, o haritanın nerede olduğunu bilmiyoruz." İniltilerimiz onun arkasındaki tünelde yankılanıyor. "Ama tüm yollar eninde sonunda oraya çıktıği için, grubu dörde bölüyoruz."

Tor ve Sarah'ya bakar. "Beş yol." William aramızda yürüyor, küçük siyah Aashlight'ları dağıtıyor.

Tek sayıdayız, bu yüzden Fitz ve Evan ile üç kişilik bir gruba alındım. Vaughn ve Whitty güçlerini birleştirmeyi kabul ettiler ve geriye kalan çiftleri birlikte çalışmaya bıraktılar.

"Aşağıda telefon çekmeyecek, bu yüzden telefonlarınız işe yaramaz. Kampüsün merkezinin solumuzda olduğunu unutmayın ve umarım hep birlikte mağaraya ulaşırız. Eğer oraya ilk siz varırsanız, lütfen Lord Davis ile konuşmayı deneyin." Silah kullanmadan önce demek istiyor. "Ama tetikte olun. Nick'i kendini savunmaya gerçekten zorlamak için bir Geçit açabilir."

Çiftler teker teker girecek. Evan, Fitz ve ben en son gireceğiz. Tam bir adım atmıştık ki, William kolumu yakaladı.

"Bunu yapmak zorunda değilsin, biliyorsun," diyor ciddiyetle, gri gözleri benimkileri arıyor. Mağaranın içine ve tekrar bana bakıyor ve oradaki endişeyi görüyorum, o kadar gerçek ki bana acı veriyor. "Bu senin savaşın değil."

Bu sen değilsin Mav. Buraya son gelişimde, Legendborn dünyasından temelli ayrılırken ben de benzer bir şey düşünmüştüm.

"Ben savaş istemiyorum," diye cevap veriyorum. "Sevdiğim insanların güvende olmasını istiyorum." "Böyle bir şey söyleyeceğini düşünmüştüm."

"Geliyor musun, Matthews?" Fitz sesleniyor. O ve Evan eşiğin hemen ötesinde duruyorlar, yüzleri ışıkla aydınlanmış, bedenleri çoktan gölgeye bürünmüş.

"Tam arkadayım" diyorum ve toprağa doğru bir adım atıyorum.

5

Çürüyen şeylerin kokusu bizi boğuyor. Burun deliklerimin içini o kadar yakıyor ki, rahatlamak için tişörtümü burnumun üzerine çekiyorum. Kollarımın ön kollarıma doğru kayması keşke bir montum olsaydı dedirtiyor; burası buz gibi.

Diğerleri tünellerini çoktan seçmişlerdi, bu yüzden küçük ön odaya ulaştığımızda, en sağdaki tünele giriyoruz.

Fenerlerimizi çoğunlukla aşağıya doğrultarak yürüyoruz, arada bir de ileriye doğru tutuyoruz, ama bunun pek faydası olmuyor. Tünel belli belirsiz sola dönüyor, sanırım. Tavan bazen Fitz'in saçlarının hemen üstüne kadar alçalırken, bazen de dik, boş sütunlar halinde hiçbir yere doğru yükselirken odaklanmak zor. Fitz'in devasa omuzları sık sık duvara değiyor ama yolun büyük kısmında tünel yaklaşık bir metre genişliğinde. Adımlarımız, ayaklarımızın altındaki çakılda çıtırdayan, tırmalayan bir ses çıkarıyor. Damlayan suyun sesi görüş alanımızın dışında bir yerden bize ulaşıyor. Muhtemelen küfün geldiği yerden. Varlığı sürekli, koyu yeşil, siyah ve kaygan. Yirmi, belki de otuz dakika boyunca çoğunlukla sessizlik içinde ve tek başımıza yürüyoruz. Fitz önde, Evan ortada, ben arkada.

Vaughn beni istasyondan uzak durmam konusunda uyardığı için içimde bir rahatlama hissettim. Tünelin bu kısmına hiç gelmemişti bile.

"Sence neredeyiz?" Sesim dar alanda yüksek ve sarsıcı yankılarla yankılanıyor.

Fitz homurdanıyor. "Emin değilim. Tüneller düz bir hat değildir. Yer üstündeki kampüsün kenarına yürümek yaklaşık on beş dakika sürer, sonra da kuleye bir on beş dakika kadar daha."

Klostrofobik değilim, ama sıkışık, karanlık alanlara girip çıkma düşüncesi - en azından, eğer doğrudan rotadaysak - bir yirmi dakika daha kalbimin kulaklarımda çarpmasına neden oluyor. Ses neredeyse damlama sesini bastırıyor.

"Gerçekten de Davis'in burada Kapıları açabileceğini düşünüyor musun?" Evan Scion'una sorar. "Eğer açarsa ve Arthur da Nick'i aramazsa, ikisi de kapana kısılmış olur."

Fitz umursamazca homurdanıyor. "Aklını kaçırmış olmalı. Bu kadar yakın bir yerde savaşmak tam bir kabus olurdu. Eminim mağara daha büyüktür ama yine de. Sınırlı çıkışları olan kapalı bir alanda tehdidi kontrol altına almanız ya da etkisiz hale getirmeniz gerekir. Taktiksel kabus."

Evan onaylayarak mırıldanıyor.

Fitz bizi başka bir sola dönüşü yönlendiriyor. Sebebini görmeden yaklaşık iki saniye önce keskin nefes alışını duyuyorum.

Tünel bir taraftan tamamen açılıyor ve dar bir geçidi solumuzda sadece bir duvarın olduğu bir patikaya dönüştürüyor. Sağımızda, korkunç bir karanlığa doğru inen, yaklaşık otuz metre genişliğinde bir uçurum var. Fitz'in Aashlight'ı bize diğer duvarı gösteriyor, keskin kenarlı dev azı dişleri gibi bize doğru uzanan bir dizi devasa pürüzlü çıkıntı. O ve Evan ışınlarını aşağı doğrulttuğunda, vadinin alçaldıkça daraldığını, görünmeyen bir Aoor'dan yükselen dikitlerin ışığımızı yutan gölgelerle dolu olduğunu görüyoruz.

Önümüzdeki patika hâlâ bir metre genişliğinde ama diğer tarafta kesin bir ölüm olduğu için her şey daha tehlikeli görünüyor.

Fitz hepimizin düşündüğü şeyi söylüyor: "Duvara sarılısanız iyi olur, millet."

Öyle yapıyoruz. O kadar çok sarılıyorum ki sol parmaklarımı engebeli, soğuk, kaygan yüzeye kıvırıyorum, ihtiyacım olduğunda küçük bir tutamağın ortaya çıkacağını umuyorum.

Sıçrama sesi başladığında yeni araziye gireli üç, belki de on beş dakika olmuştu.

Fitz'in Aashlight'ı sağa sallanıyor. "Bu ses de ne?"

"Yarasalar, belki?" Evan oPers.

Haklı gibi görünüyor; sıçrayışlar derimsi kanatların çırpınına dönüşüyor.
Yaltaklanıyorum.

Evan'ın Aashlight'ı, her ikisi de karanlığın içinde kaybolmadan önce kalın, pullu bir gövde ve perdeli bir ayak yakalamak için tam zamanında yükselir. "Bu bir yarasa değil, millet."

"Peki, ben-" Fitz sert bir şeye çarptı. Homurdanır ve patika boyunca yayılır, bu sırada Aashlight'ını vadiye düşürür.

"rit3!" diye bağıyorum ve Evan'ın bedeninin etrafından dolanarak Aashlight'ımı duvarda uzunlamasına kesiyorum. Fitz inliyor ama tekrar ayağa kalkıyor.

"O bir yarasa *değil!*" diye kükrüyor, gözlerini ışıktan korumak için elini kaldırıyor. Kalbim göğsümde güm güm atarken, Aashlight'ımı ayaklarına doğru yönlendiriyorum.

Mucizevi bir şekilde, Aashlight'ı bizden yaklaşık on metre aşağıda ve açılı bir çıkıntıya düşmüş olmalı, çünkü geniş bir ışık demeti önümüzdeki duvara ve yola çarpıyor.

"O haklı. Görmedim ama duydum!" Evan bağıyor. "O her neyse, çok güçlü!"

Tiz çığlık sesleri mağaranın içinde yankılanıyor ve bu da bizi uyaran tek şey oluyor.

Ağır kanatlardan oluşan bir bulut üzerimize iniyor. Fitz'in tekrar bağırdığını duyuyorum, yarım kalp atışı sonra da aether kılıcını kınından çekerken çıkardığı şarkı gibi vınlamayı. Pençeler omuzlarımdan çekiliyor. Çığlık atıp başımı kapatıyorum ve yere düşüyorum. Çırpınan kanatların ve küçük, keskin hançerler gibi hissettiren şeylerin altında sinerken çakıllar pantolonumdan dizlerime batıyor.

Bir tanesi sırtıma kondu. Bir dirseğimi geriye ve yukarı itiyorum. Sıcak ve ağır bir şeyle temas ediyor ve uluyarak gömleğimden çıkıyor.

Fitz çığlık atıyor. Aashlight'ımı ona bakacak şekilde bırakıyorum ve kılıcımı

çekerek ayağa fırlıyorum. Işğın açısı Fitz'e tam isabet ediyor ve sonra onları görüyorum. Kuğu büyüklüğünde dört Aying iblisi Fitz'in başını ve gövdesini sarıyor. Boyu kadar geniş olan kösele kanatları, soğanlı gövdelerini ve uzun, kırmızı, pullu uzuvlarını taşır. Arka ayakları uzun ve bir kurt gibi geriye doğru bükülmüş ama elleri insana benziyor,

Fitz'in kollarını ve yüzünü kesen siyah pençelerle biten uzun bacakları var.

"İmpler!" diye bağıyor.

Evan koşuyor, ben de koşuyorum. Ulaştığım ilk şeytana saldırıyorum, uzun, sivri kuyruğunu kesiyorum. Çığlığı beynimin derinliklerine işleyen bir demiryolu çivisi gibi, ama uçuşumun üzerinden geri dönüp bizden uzaklaşıyor. Fitz bıçağını başka bir şeytanın vücuduna saplamayı başarıyor. Sızlayan, ıslak bir ses ve bıçağın gümüş ucu sırtından fırlıyor, parlıyor ve siyah kanla kaplanıyor. Şeytan düştüğünde, neredeyse Fitz'in parlayan kılıcını da beraberinde götürüyordu.

İmplerden biri Fitz'in başının üzerinden atlıyor ve bana doğru bir hamle yapıyor. Yüksekten savuruyorum, kolunun altındaki yumuşak Aesh cebini kesiyorum. Çılgılık atıyor ve yukarı doğru kanatlanıyor.

Kafatasımın içinde büyükannem çılgılık atıyor.

Feryadı beni ellerimin ve dizlerimin üzerine, yolun tam kenarına gönderiyor. Donup kaldım, başım ve omuzlarım uçuşuma devrilmeden önce durdu.

Nefes nefese kaldım ve sırtım duvara çarpana kadar kaçmaya çalıştım.

"Çocuğuma bak, aşkım, lütfen..."

Ona elimden geldiğince yüksek sesle *Rot vight nom! diyorum* çünkü yaraladığım şeytan hâlâ vadinin etrafında dönüyor. Geri dönüyor ve bana doğru geliyor. İlk kez bir tanesini doğrudan görüyorum. Dağ keçisi gibi uzun, kıvrık boynuzları ve yeşil parlayan gözleri var. Gevşek bir duruşa geçiyorum. Bekliyorum. Bekliyorum.

'Aşk benim kızımdır...'

"Şimdi olmaz, büyükanne!" Yüksek sesle bağıriyorum ve tüm gücümle aşağıya doğru kesiyorum, şeytanı omzundan kalçasına kadar ikiye ayırıyorum. Her iki tarafı da vadiye geri düştü.

Büyükanne Charles'ı zihinsel evimde boş bir odaya itiyorum ve odaklanabilmek için kapıyı sıkıca kilitlediğimi hayal ediyorum, sonra Fitz'e geri dönüyorum.

Son şeytan pençelerini Fitz'in omuzlarının derinliklerine gömdü ve kılıcının ulaşamayacağı bir yerde arkasına geçti. Kılıcını bırakıyor ve yüzü ve göğsü oyuklarla kan içinde, ayak bileklerini tutmaya çalışmak için başının arkasına uzanıyor. Nafile. Ona yardım etmek için bir adım daha atmadan, şeytan gülüyor - tahtadaki çiviler gibi bir ses- ve Fitz'i de yanına çekerek havalanıyor.

Fitz'in ayaklarının yerden kesilmesini dehşetle izliyorum. Şeytan sola doğru eğilerek Fitz'in ağırlığını vadiye doğru sürüklüyor. Koşuyorum, ama sonunda sağda duruyorum.

durduğu yerde. Şeytan bir ayağını çıkardığında yüzündeki dehŕeti görmek için tam zamanında.

"rit3!" Evan ığlık atıyor ama faydası yok.

Fitz bağırıyor. Şeytan gitmesine izin veriyor.

Dŕyor.

Bir kalp atıŖı sessizlik, sonra ağır, ıslak, delici bir ses ve yine sessizlik.

Beynim kapandı.

Vadide gördüklerini iŖlemeye alıŖır ama yapamaz.

Fitz'in uzuvları gevŖek ve gevŖek, kalçalarından ve omuzlarından sarkıyor ama göğsü yok. Göğsü *yok*. Yerinde, vücudundan bir mızrak gibi çıkan, parlayan kırmızı bir kaya parçası var.

Kılıcımı tekrar kaldırıŖımı uzaktan izliyorum. Hâlâ havada asılı duran Şeytan, ift sıra hançer diŖleriyle gülümsüyor ve pençelerini uzatarak tekrar dalıyor.

Ayaklarım sola kayıyor. Beni ıskalıyor.

Kılıcımın ucunu sırtına saplayıp onu alt ve st olmak üzere ikiye ayırıyorum.

Kılıcım arkasındaki taŖa saplanmış halde duvara çarparak ölüyor.

Kabzayı tutuyorum, ciğerlerim göğsümde kabarıyor ve gözlerim yaŖlarla doluyor. Bırakmak istiyorum ama yapamıyorum. Henüz yapamam. Dizlerim yere çarpıyor.

Evan yavaŖa dizlerinin üzerinden ayağa kalkar, yüzü kaskatı kesilmiŖtir. "O-o gitti." Etrafımızdaki kanlı sahneye vahŖi bir bakıŖ fırlatırken gözlerinin akı parlıyor.

Beynim tekrar alıŖmaya baŖladı. Derin bir nefes alıyorum ve bıçağımı duvardan çekmek için parmaklarımın kilidini açıyorum. Şeytanın st yarısı midemi bulandıran ağır bir Ŗangırtıyla dŕyor.

İkimiz de Scion'un kılıcının parıldamasını, sonra da kılıcı kullananın yokluğunda toza dnŖmesini izliyoruz. Bir kalp atıŖı sonra, hala yerde duran Evan'ın kılıcı da yok oluyor.

Evan yaklaŖıyor, hala dŖmekte olan Aashlight'ıma karŖı arkadan aydınlatıyor ve bir el uzatıyor. Otomatik olarak tutuyorum ve beni ayağa kaldırıyor.

"O gitti," diye tekrarlıyor, sersemlemiş bir halde. Zırhı gözlerimizin önünde kayboluyor.

"Biliyorum," diye fısıldıyorum, bilmediğim halde. Scion'unun gözlerinin önünde ölmesini izlemenin nasıl bir his olduğunu bilmiyorum. Yemini onu cezalandırır mıydı? Fitz'in acısının yanı sıra korkusunu da hissetti mi?

Kınımı çözüp kılıcımı yeniden kınına sokarken, soğuk bir kesinlik zihnime kayıyor. Davis bir geçit açtı. Annemi öldürmemiş olabilir ama Fitz'i öldürdü.

Artık ölüm yok.

52

EVAN titreyen eliyle el fenerimi bana uzatıyor. "Devam etmeliyiz." Tanıdık yüzünde tereddütsüz gözleriyle buluşuyorum. Bu sefer liderliği ben alıyorum, Elimde bir el feneri var ama tutarken elim titriyor.

Birkaç dakika daha yürüdük. Nefes alışımın yavaşlamaya başlaması o kadar uzun sürüyor ama durumla ilgili hiçbir şey sakın hissettirmiyor. Gözlerim ve Aashlight Ay, uzaktaki her su damlasına, her taş gölgesine bakıyor.

"İmplerdi, değil mi? Iseller?" Sessizliği bozmayı umarak soruyorum. Konuşmanın kalbimin göğsümden fırlamasını engelleyeceğini umuyorum.

"Evet," diye yanıtlıyor Evan, sesi çatlayarak. "Neden görünmez değillerdi?"

"Yeraltındayız. Aether en çok yeryüzüne yakın yerlerde zengindir. Burada her Shadowborn yüzeyde olduğundan daha güçlüdür. Öldürmesi daha zordur."

Yaptığımı gerçekten göremese de başımı sallıyorum. "Bu mantıklı."

Elli metre ileride sola bir dönüş daha var. "İleriden dön," diye sesleniyorum Evan'a. Yolu görebilmek için Aashlight'ımı alçaltıyorum ki düz gitmeye devam edip kendimizi uçurumun kenarında bulmayalım. Bu şekilde, patikadaki küçük ve çoğunlukla Aat olan çakılların daha ağır, yuvarlak çakıllara dönüştüğünü görüyorum.

parçalar. "Yere dikkat et, bu kayalar gevşek." Yavaşça yürüyorum, ayağım yere basmadan önce her adımda Aoor'u hafifçe kaydırıyorum. Nefes almak için duraklıyorum ve arkama döndüğümde Evan'ın yaklaşık bir metre arkamda yürüdüğünü görüyorum.

Ancak devam etmek için geri döndüğümde fark ediyorum ki, benim ayaklarım kayaları kaydırıp çıkırtılatırken... Evan'ın ayakları hiç ses çıkarmıyor.

Mağara bu kadar sessiz olmasaydı, asla fark etmezdim.

Bir sonraki adımım sendeliyor ve dik durmak için duvara tutunmak zorunda kalıyorum.

Govuchel. Mükemmel

taklitçiler. "İyi misin?"

Evan soruyor.

İnsan hayatını kolaylaştırdığında.

Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki cevap verecek kelimeleri zorlukla oluşturabiliyorum. Ve cevap vermem gerektiğinden umutsuzca eminim. Duvarı itiyorum. "Evet, sadece kaydım." Sesim kulaklarıma boş ve ince geliyor ama umarım yalanı fark etmez. Yalanı anlamaması için dua ediyorum.

Koşmak istiyorum. Koşabildiğim kadar hızlı koşmak. Ama bunun yerine ilerliyorum, kendimi sabit bir tempoda kalmaya zorluyorum ve midemde büyüyen korkuyu görmezden geliyorum. Koşmamaya, bildiklerimi açığa vurmamaya o kadar odaklanmışım ki, gerçekten kayıyorum ve tek dizimin üzerine düşüyorum.

Bu kez, Evan elini bana doğru uzattığında, bedenim benim iznim olmadan harekete geçiyor. Bir içgüdü. Koyu mavi gözlerine bakıyorum ve gözlerinin ardında bir şeylerin kıpırdadığını görüyorum.

"Ben iyiyim," diyorum gülerek. Kimsenin inanmayacağı kadar sahte bir kahkaha. Ayağa kalkıyorum ve yürümeye devam ediyorum, bu sefer biraz daha hızlı.

Birkaç adım gitmeme izin

verdi. "Oh, Bree."

"Evet?" İnliyorum, hala hızlı hareket ediyorum.

Ağzı aniden kulağımın dibinde. "Biraz *fazla* zekisin," diye fısıldıyor kayaların üzerine düşen kırık rüzgâr çanları gibi bir sesle.

Sonra koşuyorum, ayaklarım her adımda kayıyor. Beni kovalayıp kovalamadığını bilmiyorum. Kovalıyorsa da duyamıyorum. Sadece dönüşe ulaştığımda yavaşlıyorum. Kenara çok yaklaşımdan başarıyorum, ama bunu yaparken sol ayak bileğim keskin bir şekilde bükülüyor. Acıyla haykırıyorum ve sol elimdeki Aashlight'ı düşürüyorum ama ilerlemeye devam ediyorum.

Aashlight olmadan, mağaranın zifiri karanlığı her taraftan bastırıyor. Karanlıkta tamamen kör oldum. Yüzümden birkaç santim ötedeki elimi göremiyorum.

Aashlight'ım sönmeden önce önümdeki patıkaya bir göz atmıştım. Düzdü, sonra bir çukur, sonra düz. Bir elimi duvara dayadım ve cesaret edebildiğim kadar hızlı hareket ederek arkamdaki sesleri duymaya çalıştım. Ama onun geldiğini asla duyamayacağım.

Kılıcımı çekmek işe yaramazdı.

Beni burada öldürebilir ve kimse onun yaptığını bilmez.

Tekrar konuştuğunda sesi hafifçe muğlaklaşır; hala dönüşten önceki yoldadır.

"Dürüst olmak gerekirse, sana teşekkür etmeliyim. Eğer bu gece ortaya çıkmasaydın ogof y ddraig'in girişini asla bulamazdım. Şey"-duraksıyor-"Eninde sonunda bulacaktım ama benim türüm pek sabırlı değildir."

Her adımda bileğimde şimşek gibi bir acı hissediyorum. Durmuyorum, ama sonunda koşum topallamaya dönüşüyor. Dişlerimi sıkıyorum ve ilerliyorum. Ayağımdaki baskıyı azaltmak için duvarı kullanıyorum.

"Davis'e de teşekkür etmeliyim, biliyorsun."

Sesi daha yüksek, daha doğrudan; köşeyi döndü.

"Kendi kapılarını açarak Kral Büyücüsü kan hainini kokumdan uzaklaştırdı. Neredeyse hiç açmak zorunda kalmadım. Sadece bir ya da iki tane, ikinci duruşma gecesi gibi. Tilkilerin Sel'in icabına bakacağını ummuştum ama sonra sen geldin. Bunu nasıl yaptın bu arada?"

Acı dişlerimi alt dudağıma öyle bir batırıyor ki kan tadı alıyorum.

Devam et. Devam et.

"Gerçek Evan Cooper'ın banjo çaldığını biliyor muydunuz? Banjo çalmayı öğrenmenin ne kadar zor olduğu hakkında bir fikrin var mı? Kabus gibi." Kahkahası bıçak gibi bir ses. Mizahtan yoksun.

Şimdi daha yakın, ama benimle oynadığını biliyorum. Beni yakalayabilecek kadar hızlı. İsterse beni öldürebilir. Bu düşünce beni tökezletecek kadar sarsıcı. Karanlıkta ellerimin ve dizlerimin üzerine düşüyorum. Sonra sürünmeye başladım. Olabildiğince hızlı bir şekilde ondan uzaklaşıp siyah hiçliğe doğru sürünüyorum.

Sıcak bir el kötü ayak bileğimin etrafını sarıyor. Çılgılık atıyorum ama o beni yüzüstü kayalıklara doğru sürüklüyor, boşta kalan elim çakılları işe yaramaz bir şekilde pençeliyor.

Homurdanarak sol elimi havaya kaldırıyorum. Garip bir geri dönüşle yumruk atıyorum, bunun geldiğini göreceğini çok iyi biliyorum; onu yaralamama gerek yok, sadece bırakmasını istiyorum. Ve bırakıyor da.

Ayağa kalkmak için çabalıyorum ama eli dışarı fırlıyor ve avuç içi açık bir şekilde omurgamın ortasına vuruyor. Kuvvet ciğerlerimdeki nefesi kesiyor ve tekrar düşünüyorum. Tanıdığım Evan Cooper sonsuza dek yok olurken onunla yüzleşmek için dönüyorum.

Aashlight'ının ışığında goruchel iblisi sırtıyor, insan dişleri ağzında bir yaban domuzunun köpek dişlerine benzeyene kadar uzuyor. Parmakları kararıyor ve kıpkırmızı pençelere dönüşüyor. Gözlerinin derisi derin oyuklara doğru çekiliyor ve mavi gözleri kanayarak kırmızıya dönüşüyor. Burnuma gelen koku, yanan Aesh'in ekşi kokusu.

Yeni bakışları tenimi kavuruyor. Sanki yüzüm cızırdayıp soyulabilir, sadece kemiklerim ve yanmış kaslarım kalana dek eriyip gidebilirmiş gibi.

"Seninle konuşan birini görmezden gelmek kabalıktır," diye tıslıyor. "Evan senin tavrını sevdi, Bree. Rhaz sevmez."

"Benim hatam," diye tükürdüm. "Katilleri dinlemekten hoşlanmıyorum!"

İblis -Rhaz- başını yana eğiyor. "Fitz'i ben öldürmedim. Sadece Fitz'i öldüren iblisleri çağırdım." Başparmağını arkasına doğru salladığında bileğinin dışından dirseğine kadar uzanan uzun, taze kesiği görüyorum. Biz yürürken bir şekilde vadiye kanamıştı. Biz farkına bile varmadan karanlıkta o iblisleri çağırmıştı. Gıdıklıyor. "Şey, hayır, haklısın. Gerçek Evan Cooper'ı öldürdüm. Hayatını aldım. Fitz'in yeni yaveri olmaktan korktum, hatta hainin burnunun dibinde o aptal Savaşçı Yemini'ni edecek kadar Evan'ın insanlığını kopyaladım. Ama çok iyiydi, Bree. Fitz'in et kafalı suratından *shin'i* çıkarmak için kaç kez hayal kurduğumu sana anlatamam-"

"Neden?" Çığlık atıyorum.

Mağaranın kendisi kadar karanlık, ışıltılı, fanatik bir neşe yanan gözlerine kayıyor. "Nick'e ulaşmak için elbette. Ve beklemek için."

Ciğerlerim göğsümde yanıyor, ama arkalarında kalbim kıvrılıyor ve atlıyor.

Tırmalayan sesi alçak ve komplocu bir hal alıyor. "Tamamen Uyanmış bir Arthur Soyu ölürse, Çizgilerin sonsuza dek sona ereceğini biliyor muydun?" Kıkırdıyor. "Kafayı öldür, vücudu öldür. Eğer tek ihtiyacım olan Arthur'un

Nick de diğlereri gibi, ama o kibirli kral bozuntusu, kılıcı ele geçirene kadar Scion'unu tam olarak uyandırmayacak."

Kılıcımı garip bir açıyla sürükleyerek yengeç adımlarıyla uzaklaşıyorum, ama o her seferinde sessiz bir adım atarak beni takip ediyor.

"Ve ben de burada, baba için gitmeyi planlıyordum! Sonra kıymetli Nickie galada *seni sordu*" -dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı ve ellerini göğsünde kavuşturdu- "*seni yaveri olarak istediğini* herkese ilan etti. İşte o zaman o aptal çocuğun sana zarar gelmemesi için *her şeyi* yapabileceğini anladım. İblis yoldaşlarımla savaş. Excalibur'u al. Arthur'u ifşa et. Seni almak zorundaydım" -sırıttıyor- "böylece Fitz et kafalı kebab oldu."

Midem bulanıyor. Boğazımda safra yükseliyor.

"Hanımım Morgaine, Arthur'un zayıflığını nasıl bulduğumu duyunca çok sevinecek." Bunu düşünüyor. "*Hoşlanmak* yanlış kelime. Aslında oldukça kıskanacak. İşkenceye *bayılır*."

Geriye doğru sendeliyorum, ama gözlerimden daha hızlı hareket ederek bu kez iki ayak bileğimi birden yakalıyor. "Kaba!" diye tıslıyor.

Parmak uçlarım arkamdaki çakılları kazıyor. Tek düşüncem onu alıp gözlerine fırlatmak ama parmak uçlarım aşağıdaki toprağa ve köklere değdiğinde içimdeki kapılar açılıyor.

"*Dava tam arkanızda. Sadece on adım ilerle, Bvee.*" Büyükannemin sesi beni ileriye doğru itiyor. Sıcak ve yumuşak ellerinin kalbimi sardığını ve avucunun içinde tuttuğunu hissediyorum.

Rhaz yüzümde bir şey fark etti. Gözleri kısıldı ve ben de korkutucu bir hızla bacaklarımı onun pençesinden kurtardım. Dizlerimi göğsüme doğru çekip iki ayağımı da yukarı doğru tekmeleyerek onu uçuşuma yuvarlıyorum.

53

Büyükannem mağara konusunda tamamen haklıydı. Topallayarak on adımda ulaştım.

Köşeyi dönüp bir çıkıntıya çıkıyorum ve aşağıya, kaosun içine bakıyorum.

Rhaz söylediklerinde ciddiydi: Kardeşlerini çağırmıştı. Ve onlar da onun emrini yerine getiriyor, benden önce mağaraya ulaşmış olan Scionlar ve Dublörlerle savaşıyorlardı.

Tor ve Sarah odanın içinde gümüş bir eter gibi dolaşıyor, cehennem köpeklerine ve tilkilere her açıdan ok atıyorlar.

Felicity ve Russ Aoor'da, her biri devasa yeşil cehennem ayılarıyla savaşıyor.

Fete ve Greer sırt sırta vermiş, dört bir yandan yaklaşan bir tazi sürüsüyle karşı karşıyadır. İki parlayan aslan bir taziye saldırıyor, çeneleri kalçalarına ve boğazına kenetlenmiş.

Vaughn kendi tilkisine saldırıyor ve onu uzak tutuyor gibi görünüyor.

Ve tüm bunların ortasında, kara sularla çevrili küçük bir adada Nick. Arthur'un Çağırısına direnmek için dizlerinin üzerine çökmüş.

Onu gördüğümde kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor, çizik içinde ve kanlar içinde ama hayatta. Nick'in yukarısında, babası etrafını saran iblislerle saldırıyor ve onları zar zor uzak tutuyor.

Burada çok fazla iblis var. Davis'in aklında her ne varsa, goruchel asla planının bir parçası olmadı.

Arkalarında, bir kayanın içinden belli bir açıyla çıkan parlak bir kılıç var. Bu mesafeden bile Arthur'un berrak elması kılıcın kabzasında parıldıyor.

Excalibur.

Kendimi çıkıntının üzerinden mağaranın kavisli duvarına fırlatıyorum ve düzgün yontulmuş kayanın üzerinde aşağıya doğru kayıyorum. Bir sarsıntıyla Aoor'a çarpıyorum ve savaş için kılıcımı çekiyorum. Bileğimi test ediyorum; belki burkulmuştur. Ama kırık değil.

Ayısına karşı Felicity'ye katılıyorum. Ben ayıyı göğsünden bıçaklarken o da ayıyı sıkıştırıyor. Russ'ın ayısının sırtına bir Aying sıçrayışı yapıyor. Ayı geri çekilip bizi yuvarlayana kadar kolunu kesiyorum. Russ onu ortasından yakalıyor ve kaya duvara öyle bir çarpıyor ki tüm mağara sallanıyor. Molozlar tavandan üzerimize yuvarlanıyor.

"Bütün lanet şeyi devirmemeye çalış!" Whitty bir köşede kendi cehennem tilkisiyle boğuştuğu yerden bağıyor. Onu hızla yok ediyor, sonra sırtarak bize doğru dönüyor-

Vücudu tek ve sert bir çizgiye oturur. İki hançer de elinden düşer. "Whitty?"

Gözleri geniş, boş. Göğsü yukarı kalkıyor. Ayak parmakları yerde sürükleniyor, sanki kaldırılıyormuş gibi-

Sırtına gömülü olan el tarafından.

"WHITTY!" Çığlık atıyorum, olduğum yerde donakalıyorum. Etrafımızdaki çatışma devam ediyor. Bunalmış durumdayız. Bir zamanlar Evan olan iblis, elini kurtarmak için Whitty'nin üst omurgasına tekme atıyor. Arkadaşım öne doğru düşüyor, ağır bir gümbürtüyle mağaranın zeminine çarpıyor, başı bana doğru dönüyor.

Kalbim durdu, ama hayatı arıyorum.

Bulamadım.

Onun yerine arkadaşımın görmeyen gözlerini görüyorum. Omzunun yanlış açısını.

En sevdiği kamuflaj ceketinde kan var. Çenesi toprağa doğru açık.

Whitty'nin öldüğünü benden başka kimse görmedi.

O düşüşün büyük bir iblisi öldürmeyeceğini tahmin etmeliydim. Bilmem gerekirdi.

Rhaz kanlı pençesiyle beni işaret ediyor. "Bu çok kabaydı, Bree!
Şu yaptığına bak!"

Göğsünden iki siyah kaburga kemiği çıkıntı yapıyor ve tişörtünden aşağı yeşil kan sızıyor.

Hiç rahatsız olmuş gibi görünmüyor.

Koşuyorum, çığlık atıyorum, nefret okuyla. Onu öldüreceğim. Onu parçalara ayıracağım- "Bu canavarlara buradaki herkesi öldürmelerini emredeceğim," diye hırlayarak beni durduruyor,

"Nick'e Arthur'un Çağrısını kabul etmesini ve kılıcı eline almasını söylemezsen."

Göğsümde savaşı, çalkalanan bir öfke ve korku dalgası üzerime geliyor. Etrafımda, aether silahlarının sert isel derileri üzerindeki çınlamaları var. Savaşların kükreme ve çığlıkları.

"Hayır."

Rhaz tısladı. "Nasıl istersen öyle olsun." İleri atıldı ve bıçağı elimden aldı. Kolumu öyle sıkı büktü ki çığlık attım ve lekeler gördüm. Sert ve anlaşılmaz bir şey bağıyor; iblislerin dili. Bir anda bütün cehennem canavarları durdu. Efsane Doğanlar da duraklıyor. Sersemlemişlerdi. Ne zaman hareket etmeye çalışsam, uchel daha da sıkıyor; ta ki nefes nefese kalana kadar.

"*Richolas!*" Rhaz bağıır.

Nick ve babası yüzlerini mağaranın arka tarafına çevirirler. Davis'in çenesi düşüktür, ama bitkin bir halde dizlerinin üzerine çökmüş olan Nick sahneyi bir anda kavrar: insan taklidi goruchel. Whitty'nin parçalanmış bedeni. İblisin kollarındaki ben. "*BAZZ!*"

"Kılıcımı al, Nicholas!"

"Hayır!" Çığlık atmaya başladım. "Çizgileri sona erdirecek!"

Nick'in elleri 1'e doğru toplanır. "Eğer onu öldürürsen," diye bağırdı, gözleri 1re gibiydi, "ben de

"Bu bıçağa *asla* dokunmayın!"

"Blöf yaptığımı düşünüyor olmalısın," dedi Rhaz ve göz açıp kapayıncaya kadar ortadan kayboldu.

Gitmedi. Russ'ı boğazından yakaladı. Onu yukarı kaldırıyor ve hızlı bir top gibi taş bir duvara fırlatıyor.

Her şey o kadar hızlı oldu ki Russ çığlık atmaya bile fırsat bulamadı. Cesedinin yirmi metreden buruşuk bir yığının içine düşmesini izliyoruz.

Felicity çığlık atarak kendini Rhaz-Tor'a doğru fırlatır ve Sar ilk önce ona ulaşır, ancak onu tutmak için ikisi, Vaughn ve Greer gerekir.

Ben daha kıpırdayamadan Rhaz beni tekrar ortasından yakaladı.

"Bırak Arthur seni arasın, Nick! Yoksa onu şutlarım-" Mavi-beyaz bir hançer boğazına saplanır.

Parmakları bıçağın sapına yapışır. Gargara gibi bir ses çıkarır ve yüzüstü suya yuvarlanır.

Delici bir çığlıkla, devasa bir puhu kuşu bir tünelden mağaraya dalar. Hızlı ve sessiz, yere düşerken eriyerek bir insan şekline dönüşüyor.

Hemen tanıdığım bir şekil: Selwyn Kane, Merlin ve Güney Bölümü'nün Kral Büyücüsü.

Bir büyücü, *sha9eshift* yeteneğine sahip.

Sel ayağa kalkıyor, gözleri parlıyor ve hendeğe doğru yürüyor. Rhaz'ı boynundan tutup yukarı çekiyor; iblisten damlayan kan suyu çürük rengine çeviriyor. Sel kıpırdamayan bedeni inceliyor, sıktığı dişlerinden alçak bir hırıltı yükseliyor ve sonra onu bırakıyor.

Cehennem yaratıkları bağırıp çağırıyor ama Rhaz onlara komuta edemediği için harekete geçmiyorlar.

Felicity kurtulur ve Russ'ın cesedine doğru koşar, gözyaşları yüzünden akmaktadır.

Hıçkırıkları mağaranın her yerinde yankılanıyor, gürültülü, acılı ve kırık.

Bu da Rhaz'ın beklediği dikkat dağıtıcı şeydi.

Canlı ve öfkeli bir şekilde hendekten dışarı fırlayıp Sel'in sırtına biner. Suyun içinde yuvarlanıp duruyorlar, homurdanıyorlar ve uzuvları birbirine çarpıyor.

Sonra iblis iki eliyle Sel'in boğazına sarılıyor. Kral Büyücüsü nefes almak için iblisin boğazını pençeleyip tekmeliyor.

Ben koşuyorum ama Tor ve Sarah hızla yanımdan geçiyorlar. Rhaz çok hızlı; onların yaklaştığını görüyor.

Sel'in dizini kırar kırmaz başını *domine eder9-bir* çatırtı, kan-Sel'in topal bedeni suya batar.

Birden Nick'in çığlığı yankılanır, her yerde acı dolu bir ses. Arthur'un çağrısının ağırlığı altında kıvranıyor. Savaşı kaybediyor.

Rhaz sırtıyor. "İşte bu, Nickie."

Hepimiz donmuş bir halde Nick'in titreyerek nefes almasını ve sonra dizlerinin üzerine çökmesini izliyoruz. Başı geriye düşüyor ve Arthur'un derin sesi boğazından çıkıyor.

"Düşsem de ölmeyeceğim, kanla yaşamaya devam edeceğim."

Nick tek bir hareketle ayağa kalkar ve Excalibur'un bulunduğu taşa doğru döner.

"O iyileşti," diye fısıldıyor büyükannem, sesi kafamın içinde o kadar yüksek ki herkesin duyabileceğinden eminim.

Nick'in omuzlarındaki kararlılık, kaderine doğru attığı her adımda daha da artıyor.

Kimi?

Sel soluk soluğa hendekten çıkar ve Nick'i arar. Ama Nick çoktan taşaya varmıştır.

"Yaşlı mothev. En yaşlısı. Feva."

Nick kılıcın kabzasına uzanıyor ve derin bir nefes alarak çekiyor.

Büyükannem kayboldu.

Kılıç hareket etmiyor.

Tor'un nefesi kesilir. Lord Davis boğulur gibi bir ses çıkarır. Goruchel'in cehennem gözleri bile büyür.

Nick iki eliyle kabzayı kavrayarak çeker ama kadim kılıç teslim olmaz.

Yüzünde şaşkınlık ve şok maskesiyle uzaklaşıyor. İçimde bir

bomba patlıyor. Evim havaya uçuyor.

Zaman yavaşlar.

Durur.

Donuyor.

Tek bir saniye, askıya alındı.

Ailemin yaşlı annesi her uzvuma bakıyor. Tam istediğim gibi geldi.

Sesi zengin ve pürüzsüz, bıçağa doğru giden sıvı çelik gibi. Üzerime örtülüyor, keskin kenarları olan sıcak bir battaniye.

"Ne istiyorsun çocuğum?"

"Her şey," diye fısıldıyorum.

"Neden?"

Şeytanlar diyebilirim. Davis. Nick. Masumlar. Dünya. Ama söylemem.

Annemi düşünüyorum. Onun zorluklarını. Zaferlerini. Acılarını. Ve şimdi nasıl da benim olduklarını. Tutmak için benim. Ve kullanmak için benim.

"Çünkü onun hayatı önemliydi. Ve ölümünün de önemli olduğundan emin olmak istiyorum." Onun değerlendirmesini ve zevkini hissediyorum.

'O zaman sana bunu yapman için 9omev veriyorum, tvuth ile sıkı bir şekilde höyük'.

Beni hafızasının içine çekiyor.
Paramparça oluyorum.

54

YÜRÜYÜŞ.

Geçmiş
yıllar. Acı
dolu yıllar.
Annemin ve onun
annesinin geçmişi
ve annesi hiç bilmiyordu.

En yaşlı anneyi gençken, büyük beyaz bir evin arkasındaki bir tarlada dururken
görüyorum.

Düz beyaz bir elbise giyiyor, ya da en azından bir zamanlar beyazdı.
Saçları bağlı. Yüzü parlayan maun gibi. Gözleri benimkiler gibi. Güneş
gökyüzünde alçakta. O yorgun. Uzun bir gündü.
Günler her zaman uzundur.
Efendinin karısının öfkeli çığlıkları araziden
duyulabiliyor.
Dövüşüyorlar, efendi ve karısı.

Çocukları hakkında konuşuyorlar ama çocukları yok.

Bir gün daha bitti.

Bir ses duyduğunda kamarasına doğru
yürümeye başlar.

Meşe palamudu renginde saçları olan solgun
bir adam bahçeye girdi.
arka kapıdan.

Onu tanıyor. Reynolds denen adam.

Aaxen saçlı bir kadın onu karşılamak için arka kapıdan çıkıyor ve
her adımda arkasına bakıyor.

Efendinin karısı.

Reynolds, dalları neredeyse toprağa değen
manolyanın arkasına saklanana kadar
efendinin karısını kendine doğru çeker.

Gün ışığı. Başka bir gün. Başka bir manolya.

Yaylarının altında dinlenmek için durdu, sadece bir anlığına. Sadece
bir an dinlenmek için.

Efendi görünür. Korkmuş. Yakalandı.

Bir elini uzatıyor. "Sana zarar vermek için burada değilim,"
diyor. Ama öyle. Yine de onu incitiyor.

Manolya ağacının dökülen tohumları yere dökülüyor. Keskin
kenarları sırtına batıyor.

Üç ay sonra.

Efendi ve eşi

meyve bahçesinden gelen sesler duyulabilir.

Atam merak ediyor

Aralarına bir çocuk girerse her şey daha iyi olur.

Olmazdı.
Ama ertesi gün
Yine de içinde bir tane büyüdüğünü hissediyor.

Gösterdiğinde,
efendinin karısı fark eder
ama umursamıyor gibi
görünür. Gösterdiğinde,
Efendi fark eder ve
önemser.
Çok önemsiyor.

Onun için geliyor. Onun yıpranmış, yumuşak yüzünü sert
parmaklarının arasında tutuyor.
Adamın mavi gözleri kadının kahverengi
gözlerine bakıyor. Alandaki diğerleri fark eder.
Başının üstünde görüyor.
"Bu gece Vera," diyor kabaca ve onu serbest bırakıyor.
Yürüyerek uzaklaşır.
Vera bu sefer ona zarar vermek istediğini biliyor.

Koşuyor.

Gidilecek yollar var. Gidilecek yolun söylentileri.
Güneş batar batmaz gider.
ve hikayeleri hatırlamasını umuyor.
Onlar için de gelmesin diye kimseye
söylemiyor. Onlar için de gelebilir.

Yanında biraz meyve ve tatlı hanımeli dışında bir şey götürmez, nektarı hala sapındadır.

Saatlerce koşuyor.

Efendi Davis'in devriyeler için parası var ama onları bu kadar çabuk duymayı beklemiyordu.

Köpekler uzaktan görünüyor.

Bir dereye sıçradı. Geri dönüyor. Eteklerini

yukarı kaldırarak akıntıya karşı çalışıyor.

Dalları aşağı sarkan bir ağaca tırmanıyor.

Kolları güçlü.

Gövdeyle çalışır, köklere dualar gönderir, yardımları için

ağaca teşekkür eder,

başladığı yerin 1,5 metre kuzeyine düşüyor. Yardım

ağacının karanlık gölgesine yerleşiyor ve meyvesini

döküyor.

ve hanımeli, ezilmiş ama hala iyi.

Serin toprağın üzerine bağdaş kurup oturuyor ve avucunun içine kırık bir bıçak çekiyor.

Kesik derin ama ayağındaki kabarcıklardan daha az acıtıyor.

Hafıza yürüyüşü yapıyor ama bu gece yürümek istemiyor. Koşmak istiyor.

Kanını meyvelere ve Aower'lara sürer, karışımı ve elini toprağın derinliklerine kadar bastırır ve ataları kendi yaptığı ritmik bir ilahiyle yardıma çağırır.

"Bizi koruyun, lütfen. Hepinizi koruyun.

Hepinizi. Beni koruyun ki ben de onu

koruyabileyim.

Saldırıya geçmeden önce tehlikeyi görmeme

yardım et. Onların tuzaklarına direnmeme

yardım et.

Bize saklanmak ve savaşmak için güç ver.

Bizi koruyun, lütfen. Hepinizi. Hepinizi. Beni koruyun ki ben de onu koruyabileyim. Saldırıya geçmeden önce tehlikeyi görmeme yardım et. Onların tuzaklarına direnmeme yardım et.

Saklanmak ve savaşmak için bize güç ver. Saklanmak ve savaşmak için ihtiyacımız olan her şeyi bize ver..."

Onu duyuyorlar. Sesleri yeryüzünden yükseliyor. Yarasından damarlarına ve doğrudan ruhuna.

"Kanınla mı bağlısın?"

Nefesi kesiliyor. Köpekler derede. Gözyaşları toprağa düşer.

"Evet, lütfen! Kanıma bağlı!"

"R 9vice. Sesler iç çeker, hüzünlü ve ağır. "Her seferinde bir kız çocuğu, her zaman. "Bizi ona bağla!" diye haykırıyor.

Vücudu bir çaresizlik dalgasıyla, bir kararlılık okyanusuyla titriyor.

O ve sesler kelimeleri birlikte söylüyorlar. *"İşte böyle."*

Kırmızı ve siyahtan oluşan erimiş bir çekirdek göğsünde hayat buluyor.

Uzuvlarına yayılıp onu içten içe yakarken bana dönüyor, beni *görüyor*.

Gözleri volkan gibi, köşelerinden kan kırmızısı akıyor. Cildinde ateş püskürüyor,

bir elini bileğime sıkıca sarıyor. "Bu senin başlangıcın."

Yaşlı annenin yürüyüşü, Fatricia'nınki gibi, sadece bir başlangıçtır.

Onun gücünün pençesinde, sekiz kuşak kadından geçtim.

Onun soyundan gelenler, benim atalarım.

Birbiri ardına gelen güçlü kahverengi yüzler beni karşıyor, birbiri ardına gelen hayatlar bulanıklaşıyor.

Kızgın ve üzgün yüzler. Korkmuş olanlar ve yalnız olanlar.
Korkmuş olanlar ve fedakârlıktan yorulmuş olanlar.
Onların yüzleri. Benim yüzlerim.
Yüzlerimizi. Bana her ölümlerini
gösteriyorlar,
Her annenin göğsündeki güç ocağı kızına
geçtiğinde.
Dirençleri benim Aesh'ime bağlı.

Dönüyorum, kıvrılıyorum, çimlere takılıyorum.
Annemin gençliğini görüyorum. Kampüste yürüyor. İçindeki ışık parlıyor
Ağır kışlık paltosunun içinden bile.
Yanında gülümseyen sarı gözlü bir kız yürüyor. Kızın
saçlarına kar serpiştiriyor;
Siyah dalgaları sırtından aşağı sarkıyor.
Birlikte tuğladan bir patikadan aşağı dönüyorlar, konuşuyor ve gülüyorlar.

Direksiyonda annemi görüyorum.
Yolcu koltuğunda oturuyorum, o beni izlerken ben de onu izliyorum, ruhlarımız
Vera'nın yürüyüşü ve benim yeni keşfettiğim yeteneğimin bir karışımında
buluşuyor.
Araba yaklaşıyor.
Kaza.
Sadece bir kaza.
Kimsenin hatası
değil.
Annem elini benimkine doluyor ve sıkıyor. "Her birimiz
için geliyor, tatlım."
Araba çarpmadan hemen önce, sevgisini kalbime bastırıyor ve kayboluyor.

Ben kendimim, hastanede oturuyorum. Göğsümdeki ışık küçük,
sadece bir Aame yanıyor.

Atalarımın gözleriyle kendi hafızamı yeniden gözden geçiriyorum.
Onun aracılığıyla, göğsümde kaynayan, hâlâ yeni olan gücümü görüyorum.
Polis memurunun vücudu sıcak yaz
asfaltı üzerindeki hava gibi parıldıyor.
Polis memuru ve hemşire beni ve babamı küçük, nane yeşili
bir odaya getirdi.
Örölmüş hafıza tam olarak geri döner.
Rozetini, kapı gibi geniş omuzlarını, çenesindeki
kirli sakalı görüyorum.
Gür kaşlar, mavi gözler.
Göz kırpıyorum ve parıltı dağılıyor. Cazibesi azalıyor. Eski
kazağını, dar omuzlarını görüyorum,
gözyaşları çenesinden aşağı akıyordu.

Kuzgun gibi siyah saçlar, siyah kaşlar, gerçek olamayacak kadar güzel bir
yüz. Hem genç hem de yaşlı özellikleri.
Sel'inki gibi iki altın göz, derin bir kederle doluydu.
Sel'inki gibi değil.
Onlar Sel'in.
Sel'in annesinin alt dudağı titriyor. Acının içinden konuşuyor.
"Bunu hatırlamayacaksın,
Ama bilmenizi isterim ki
o benim arkadaşımdı."

55

SİY AHLIK.

Vera önümde duruyor, kan ve Aame ile yıkanmış,
saçları canlı bir meşe gibi geniş ve gevşek.

"Cevaplar, ama bir son değil. Artık onlara sahip olduğuna
göre, hala savaşmak istiyor musun?"

Hiç tereddüt etmedim. "Evet."

"O halde son bir gerçek var. Verilmiş değil, zorla alınmış bir
miras. Benim taşımadığım bir yük."

Gözlerinde bir soru. Bir seçim. "Ben
hazırım."

Bunu düşünüyor. Başını sallıyor.

"O zaman onu serbest bırakacağım. Ve ona ses
vereceğim." Uzakta bir varlık yükseliyor.

Dünyalar arasındaki eşikten adımı çağırıyor. Bir anda, biz
olurum.

Yine mağaradayız.

Bir adım atıyoruz ve çoktan taşa varmış oluyoruz.

Antik kabzayı kavırıyoruz, parmaklarımızın altında
sıcacık. Excalibur'u serbest bırakıyoruz.

56

Excalibur'u kaldırdığım an, kılıç elimde şarkı söylüyor, savaşa aç.

Bıçağın eteri kolumdan yukarı fırlıyor ve bilincimi keserek beni kendime geri çekiyor.

Kabzasındaki elmasın merkezinde kırmızı kök yükselir ve taş kalp kanı gibi parlayana kadar kanar.

Gümüşün her iki yüzüne kazınmış harfler parıldıyor: *Tabe Me V9. Cast Me Rmay.*

Mavi ve kırmızı alevler tutuşup bedenimin etrafında dönüyor ve Arthur'un zırhı omuzlarımda metal gibi parlayana kadar şeritler ve katmanlar halinde yükseliyor.

İçinde

Excalibur'un tepkisi, gözlerim kıpkırmızı yanıyor.

Vera elini alnımda gezdiriyor. Bana veda etmeden önce hayalet dudaklar alnımı öpüyor.

"Durdurun onu!" Lord Davis çılglık atıyor. Öfkeden titreyen bir parmakla işaret ederek Efsane Doğanları harekete geçirir. "*Rom!*"

Mağaranın uzak ucunda Greer, Vaughn, Felicity, Tor ve Sar Davis'in emriyle irkilirler. Ama itaat etmiyorlar. Gözleri elimdeki kılıcı takip ediyor.

Sel aşağıdaki suyun içinde durduğı yerden benimle göz göze geliyor, yüzünde imkansız bir duygu karışımı var.

İçimdeki tek varlık Arthur. Ve sahip olduğı şey ne Vera'nın ne de büyükanneminkine benziyor.

Kolumu kaldırıp Excalibur'u Davis'e doğrulttu. Kelimeler ağızımdan fırladı - hem benim sesimle hem de Arthur'un gürleyen baritonuyla. *"Tvaitov! Cvomn'a karşı mavi bırakıyorsun, düşmanlarını masum kana buluyorsun ve gecelerimi bana karşı kullanıyorsun!"*

"Hayır, hayır-" Davis kekeleyerek başını tekrar tekrar sallar. İnkâr mırıldanırken tökezler ve bir sıçramayla geriye doğru suya düşer. Bir sıçan gibi ayağı kalkar ve tünellerden birine doğru koşar.

Arthur beni adanın kenarına götürüyor, Davis kaçarken haklı bir öfke ve kraliyet hiddetiyle dolu. *"Cezasız kalmayacaksın!"*

"Bree?"

Nick'in sesi ikimizi de kesiyor. Arthur, gözlerini ışığımdan korumak için elini yarı kaldırmış duran Nick'le yüzleşene kadar bedenimi döndürüyor. Gözlerimiz kırmızı ve mavi Aames'in üzerinde buluşuyor.

Ağlamak istiyorum. Çığlık atmak istiyorum. Ama Arthur sesimi ve bedenimi kontrol ediyor ve gözlerimi kullanmasına rağmen Nick'i hiç görmüyor.

"Benim bvothev lancetot'um. Sağ elim. Camlann geldi."

Nick'in gözleri dönüyor.

Hepimiz Nick'in çöktüğünü görmüş, kadim şövalyenin varlığını ilan ettiğini ve Ruhunu Uyandırdığını duymuştuk. Nick çağrılmıştı. Sadece Arthur tarafından değil.

Çünkü *ben* Arthur'un soyundanım.

Mağara tavanından cırtlak, gıcırtılı bir kahkaha yankılanıyor. Hepimiz döndük ve acil tehdidi hatırladık.

Rhaz ve iblis ordusu kıyılarda sinsice dolaşıyor. Bir cehennem ayısı, impsler, tilkiler ve tazılar onun emrini bekliyordu.

"Abomination!" Rhaz haykırıyor, yüzü hınzır bir sırıtışla bölünmüş. "Ama yine de bir Arthur!" İblisler uluyor ve yipliyor, kükrüyor ve çığlık atıyor; yeraltı dünyasından gelen bir savaş çığlığı. *"Mill hev!"* diye kükrer.

Canavarlar ileri atılır. Arthur Excalibur'u havaya kaldırır. Çift sesimizle, *"Bana, gecelerime!"* diye bağırır.

Ve sonra adaya doğru koşmaya başladım, hendeğin üzerinden havaya sıçradım. Efsane Doğanlar silahlarını kaldırmış koşuyorlar.

Sıçrayışımın ortasında çığlık atıyorum, iradem Arthur'unkine üstün geliyor. "Hayır!" Boşta kalan elimi geniş bir kavis çizerek sallıyorum, parmaklarımı açıyorum. Efsane Doğanlar'ın önünde yirmi metrelik kırmızı bir Aames duvarı patlıyor. Onlarla iblisler arasında bir bariyer. Kıyıya indiğimde Arthur'un şaşkınlığı yüzüme vuruyor. "Artık ölüm yok!" Diyorum ve kılıcı tekrar sağ elime alıyorum.

Tartışmıyor. Bunun yerine, sol ön koluma bağlı ağır, sağlam bir kalkan oluşturmak için aether çağırıyor ve işe koyuluyoruz.

Canavarlar üzerimize geliyor. Arthur Excalibur'u ayaklarımın dibindeki toprağın derinliklerine doğru itiyor ve sıcak bir eter dalgasını parlayan bir daire şeklinde dışarıya gönderiyor. Dalga hepsine çarpıp mağaranın duvarlarına çarparak geri püskürtüyor.

İmpler ilk önce toparlanıyor ve uluyarak üzerime atlıyorlar.

Üç tane var. Tek bir saldırı için çok hızlı ve çevik. Bir kılıç için çok uzakta.

Kökler kulaklarımda çıtırdıyor, canlı ve hazır.

Göğsümdeki fırını açıyorum ve çığlık atıyorum. Ağzımdan yuvarlanan bir top halinde alevler dökölüyor ve ilk şeytanın yüzünde patlıyor. ığlık atıyor, yanıyor, patlıyor. Her yer duman oldu. İkinci şeytan yukarı çekip uzaklaşıyor. Diğeri yeterince yakın. *Yakaladım seni.* Arthur'un gücünü kullanarak zıplıyorum ve onu pullu karnından mızraklıyorum. Yeşil bir eter ve görüşümü engelleyen bir duman yağmuruyla üzerimden toz oluyor.

Sisin içinde bir kükreme. Beton gibi bir pençe yüzüme çarpıp beni geriye savuruyor. Burnumu ve çenemi eziyor. Beni yere bastırıyor. SuPocating me. Kılıçla saldırıyorum, ayının etrafında imkansız bir açuya ulaşıyorum. Yapamıyorum/*Yapamam.*

"Dvo9 the smovd.

Benim var.

Arthur sol omzumu geriye itiyor, sonra kalkanın kenarını ilk önce kemik ve kaslara saplıyor. Ayı öfkeli bir ulumayla geri çekiliyor. Arthur beni de onunla birlikte yukarı gönderiyor, ayı yere çarpana kadar gömölü kalkanı takip ediyorum. şimdi tepedeyiz. Kolumu kalkanın kayışlarından kurtardım. şimdi iki elimle metali daha da gömüyorum. Ayı acı içinde kükrüyor. Metal kemiğe çarpıyor. Arthur'un gücü,

Hayal edebileceğimden daha fazla. Cehennem ayısı sağ omzuma vuruyor -derisi açılıyor- ve ben çığlık atıyorum.

Tazılar kokuyu alınca uluyor ve bize doğru gürliyorlar.

Tilkiler Aoating aether'ı emer ve duman onunla birlikte temizlenir.

"Şimdi kılıç mı?"

Arthur beni ayıdan çekip aldı. Excalibur'u almak için beni yüzüstü yere yatırıyor.

Bıçağın Aat'ını bir tazının çenesinin arasına sokmak için tam zamanında geri dönüyorum. Kolum titriyor. Köpeği zapt edemiyorum. Tükürük bıçağın üzerinde, yanağımda cızırdıyor-

Kristal bir mızrak doğrudan kafasına saplanıyor. Boynumu geriye atıp baş aşağı kaynağını arıyorum.

Sel taşla birlikte adada durur, başka bir mızrak hazırdır. Fırlatıyor. İkinci tazıyı kazığa oturtuyor. Ve kayadan başımın yanındaki kıyıya sıçırıyor, gözleri tilkilerde, her avucunda bir aether topu çoktan çiçek açmış. "Bunu bana bir daha asla yapma."

Cevap veremeden kulağımın dibinden tiz bir vızıltı geçiyor. Tor'un oku, bir tilkiyi boğazından vuruyor. Diğer Efsane Doğanlar dört tilkiye karşı silahlarını kaldırmış, ileri doğru akıyorlar. Nick havada, yere inerken bir tazı sırtına aether kılıcını indiriyor. Kök bariyerim yok oldu. Nasıl oldu bilmiyorum.

Ayağa fırlıyorum ama sağ kolum artık Excalibur'un ağırlığını taşıyamıyor. Ben-

"Smitch'ten Sinistev'e! Arthur

bağırıyor. "Ne?"

Sel'in başını bana doğru çevirdi. "Ne?"

"IZrT HRRD!

"Ben solak değilim!"

"You ave nom!

Excalibur'u soluma doğru fırlatıyorum ve oradaki aşinalığı hissediyorum. Eminlik.

Ayı bana doğru geliyor, acıdan çılgına dönmüş. Sel onunla ilk karşılaşan oldu, iki hançer uzattı.

Solumda bir hareket var. Rhaz bana doğru koşuyor, ayı dikkat dağıtmak içindi, bir tuzaktı. İblis hızlıydı ama Bloodcraft'ım kükreyerek canlandı ve bir anlığına

aynı hızda.

Rhaz'ı kırık kaburgalarından mızraklıyorum ve Arthur'un gücü kılıcı ileri doğru itmeme yardımcı oluyor. Rhaz Excalibur'a pençe atıyor ama kılıç ellerini ısıyor. İblisi kaldırıyorum, tıpkı Whitty'ye yaptığı gibi. Kendi ölümü üzerinde kıvranışını ve bükülüşünü izliyorum ve kahkaha atıyorum; odanın içinde çınlayan neşeli bir ses. Ölmekte olan kardeşlerinin çığlıklarının üzerine yükselen ve Sel ile Efsane Doğanlar'ın dönüp bizi izlemesine neden olan bir ses.

"Nesin sen?!" Rhaz mırıldanıyor.

Üç ses ona gürleyen bir koro halinde cevap verir. *"Ben bir Medyum'um, yeryüzünden geldim. Ben kanla beslendim, vezirlikten geldim. Ben Rvthuv'um, Rmabened!"*

"Ölümümün hiçbir anlamı yok. Beni öldürmek gelmekte olan şeyi durdurmayacak. Aranızda bizden başkaları da var," diye homurdanıyor ve kılıcını bırakmıyor. "Morgaine'in Soyu yükseliyor."

"Mengeneyi bırak. Ona karşı mengene kullanacağız."

Rhaz boğazının derinliklerinde homurdanır ve gözleri geri döner. İçte doğru çöküyor, kılıcın etrafında eriyor ve geriye sadece sümüksü bir akıntı kalıyor.

Orada duruyorum, kılıcım hâlâ havada, göğsüm kabarıyor ve damarlarımda kan dolaşıyor. Bütün gözler bana dönüyor. Nick. Sel. Greer. Kan revan içinde, nefes nefese, yüzlerini ve yırtık giysilerini kaplamışlar. Etraflarında isel tozu dosyaları.

Excalibur'u indiriyorum, yorgunluk beni ele geçiriyor. Tüm bu güç-Vera'nın, Arthur'un, kendimin. Bu çok fazla. Görüşüm bulanıklaşıyor ve mağara dönüyor. Nick bana doğru adım atıyor; Sel de öyle. Düşmeden önce beni yakalamak için, diye düşünüyorum.

Artık bittiğine göre, belki onlara izin veririm.

Ama Arthur'un işi bitmedi. Onun için bitmedi.

Hiçbir uyarıda bulunmadan beni bir kukla gibi yakalayıp mağaradaki Efsane Doğumlu'ya çeviriyor ve kükrüyor, *"Bu kadar uzun zaman oldu mu? Kendine gelmiyor musun?"*

Kendi sözlerimden sonraki sessizlikte nefesim kesildi. Bu savaş böyle değildi. Bu öyle bir şey değil. Ben böyle biri değilim.

Bu canavarları yok etmek zorundaydım, ona bağırdım. Ben de öyle yaptım. Ama bu iblislerle ilgili değil. Bu seninle ilgili!

Arthur'un iradesine karşı geliyorum ama o buna boyun eğmeyecek. İtaat istiyor. Hürmet. Ve hürmet. Özellikle Davis'in ihanetinden sonra.

Neyse ki kimse hareket etmiyor. Sonra biri hareket eder.

"Hayır," diye fısıldıyorum, çünkü bunu duymak istemiyorum. Ama Sel konuştuğunda sesi güçlü ve net çıkıyor.

"Y llinach yw'r ddeddf."

Çizgi Kanundur.

Tek dizinin üzerine çöker ve başını derin bir şekilde eğir. Bir saniye geçer. Başka bir ses yükselir. Sarah'nın. "Çizgi Kanun'dur."

Teker teker, o ve diğerleri eğilip krallarının önünde diz çöküyorlar. Benim önümde diz çöküyorlar. Tor hareketsiz duruyor, şok ve öfke bedenini sarsıyor, bacaklarını kilitliyor.

Arthur onun itaatsizliğine kükrüyor ama umurumda değil.

Nick'e dönüp yalvarıyorum ama yapabileceği hiçbir şey yok. Okyanus gözleri duygu kaleydoskopu gibi, o kadar hızlı dönüyor ki okuyamıyorum.

"Hayır..."

"Y llinach yw'r ddeddf." Son kelimedede sesi çatlıyor ve umutsuzluk yüz hatlarında şimşek gibi çıkıyor. Sonra bir gülümseme. Küçük, endişeli, üzgün.

"Hayır."

Ağırlığı değişir. "Sorun yok-"

"Lütfen, yapma-"

Ama Nick yine de diz çöküyor ve yüzünü göremeyinceye kadar eğiliyor.

Bu benim düşündüğüm şey değil! Arthur'a bağıyorum. *Bunu mantıklı bulmuyorum!*

"R fo ben bid bont." Arthur benim sesimden konuşuyor, böylece cevabı hem benim hem de orada bulunan tüm Efsane Doğanlar için oluyor. *"Öncü olmak isteyenler, bırakalım bvidge olsunlar."*

Ben tekrar kendim olana kadar kralın ruhu azalıyor. Yoksul, boş ve güçle uğuldayan. Excalibur'u Arthur'u orada mühürlemek istercesine taşına geri saplıyorum.

İşe yaramayacağını biliyorum. O artık benim bir parçam.

Başı dönmüş, Aoating beynimde bir farkındalık beliriyor: Efsane Doğan eğik duruyor, çünkü onları serbest bırakması gereken kişi benim.

"Kalk," diye fısıldıyorum, sonra yere yığılıyorum.

57

Perdelerin arasından parlayan güneşe uyandım. Her şey, ama her şey acıyor. O kadar güçsüzüm ki yatağımda yan dönmek için üç deneme yapmam gerekiyor. Döndüğümde alnımdan iki yapışkan not düşüyor.

Ogof'un içinde yığılıp kaldın ama
E(calibur'u taşa saplamadan önce
değil. Sel seni tünellerden geri
taşıdı.

Her şey çok dramatikti, ya da
ben öyle duydum. Sıvılar için
seni bir IU'ya yükselttim,
(devam)

ama açlıktan öleceğinizi tahmin
ediyorum. Şlice bana ocağa peynirli
irmik koymamı söyledi.

(Onu seviyorum.) Konuşacak

çok şey var. Hazır

olduğunuzda büyük odaya

gelin.

-W

Alice beni bu kadar iyi tanıdığı için minnettar bir şekilde gülümsüyorum. Sonra anılar geri geliyor ve göğsüm çökecekmiş gibi hissedene kadar nefesimi kesiyor.

Yüzümü yastığa gömdüm ve ağladım. Vera için. Atalarım için. Ailem için. Annem için. Tüm halkım için. Kanımıza zorla işlenen ölüm ve şiddet ipliği ve bundan kurtulmak için büyötmek zorunda kaldığımız direniş için.

Fitz, Whitty ve Russ için tanık olduğum ve durduramadığım ölümler için ağlıyorum.

Kendim için ağlıyorum.

Ben Nick değilim. Seçilmiş biri değilim. Ben şiddetin ürünüyüm ve Arthur'un soyundanım ve ikisi de olmak istemiyorum. Sadece annemin kızı olmak istiyorum. Ve babamın. Sadece *kendim* olmak istiyorum.

Ama bir daha asla bu kadar basit olmayacağını biliyorum. Bir daha asla o kadar basit olamayacağım.

Soyum içinden çıkılmaz, korkunç gerçeklerle birbirine bağlı ve yüzleşmeye hazır olsam da olmasam da onları kaderimden ayırmak mümkün değil.

Sel kapıdan içeri daldı, ben de ayağa fırladım. "Nerede o?" Saçları her yöne uzanıyor, sarı gözleri vahşi ve kıyafetleri kir ve yapraklarla kaplı.

"Kim nerede?" Mırıldanıyorum. Nihayet etrafıma dikkatle bakıyorum ve Nick'in boş odasında olduğumu fark ediyorum.

Sel odanın bir ucundan diğerine geçip banyo kapılarını ve dolabı açarken mideme ağır, soğuk bir his yerleşiyor. "Sel?" Önümde durduğunda, hayal kırıklığı içinde kükrüyor. "Sel-"

Gözleri bir benimkilere bakıyor, kocaman, kaybolmuş. "Onu aldılar. Nick'i aldılar."

Sarah beni durdurup kanepeye itmeden önce yarım saat boyunca telefonunu arayarak odada dolaştım. CaPeine hakkında bir şeyler mırıldanarak mutfakta kayboldu. Fanik ve gerilim tüm Efsane Doğanları'nı gerdi.

"Başka kimse onu aramayı denedi mi?" Tor beşinci kez soruyor.

"Adam kaçırılanların rehinelerinin evi aramasına izin vermezler Victoria!" Sel ısıyor. Sandalyede yanımda kayıyor ve teninden yayılan aether sıcaklığını hissediyorum.

"Lord Davis ve Isaac olduğunu nereden biliyorsun?" Boğazımda oluşan tıkanıklığın ardından soruyorum. Nick için duyduğum korkuyu bilincimden uzaklaştırmaya çalışıyorum ama ePortlar işe yaramıyor.

"Çünkü," diyor Sel, hikâyesini üçüncü kez tekrarlamaktan bıkmış bir halde ayağa kalkarak, "Isaac beni büyüledi. Mağaradan döndükten sonra geç saatlere kadar mutfakta oturdum çünkü uyuyamadım. Isaac eve girdi, arkamı döndüğümde oradaydı -görüşümü ele geçirmiş, gözleri kilitlenmiş, tamamen büyülenmişti. Sonra otuz dakika önce buradan iki mil ötedeki ormanda uyandım. Nick'i yakalayabilmek için beni görüntüden çıkardı."

"Nick tehlikede değil mi?" Tor talep ediyor.

"Hayır. Hayatı tehdit altında olsaydı hissederdim." Sel başını sallıyor. "Ama bu onun güvende olduğu anlamına gelmez."

Felicity titrek bir sesle, "Ama Nick ve Bree aynı odadaydı," diyor. Korkunç görünüyor. Elleri titremeye devam ediyor. Russ... yokken güçlü olmaya çalışan ona bakarken bile kalbim acıyor. "Isaac neden onu almadı? Arthur'un Scion'unu kontrol etmek için mi?"

Sel bunu çoktan düşündü. "Çünkü anlamadığı güçlerle kontrol edemediği Uyanmış bir Arthur Scion'u çok riskli. Bir Efendi için bile tehlikeli."

"Anlamadığı güçlerden bahsetmişken..." William elinde daha fazla kayıtle odaya girer. "Medyum mu dediniz? Ve...?"

Sel adım atarken yanıtlımı izliyor. "Ben-evet. Bir Medyum ve... bir Kan İşleyicisi. Kendi aether'ımı üretebilirim."

William ılık çalar. "Kullanışlı. Medium, Arthur'un sizi neden bu şekilde ele geçirebildiğini açıklıyor. Bazen kişilik özelliklerini miras alırız ama... onun ve

daha önce hiç duymadığım bir şey yaptınız - Fendragon doğrudan onun Scion-"

"Bunu daha önce hiç duymadınız çünkü daha önce hiç yaşanmadı." Sel iki elini saçlarında gezdiriyor. "William, bunun zamanı değil-"

"Şimdi tam zamanı, Selwyn!" William bağırır. "Nick'in tehlikede olup olmadığını hissedebileceğini kendin söyledin. Ama değil. Kendimizi *bilgiyle* donatmamız gerek. Bree hakkında, Nick hakkında, tüm bunların nasıl olduğu hakkında."

Greer başını sallar. "Nick Arthur'un soyundan gelmiyorsa onu neden aldılar?" Sabahdan beri kanepede çoğunlukla sessizdiler, Whitty ve Russ için gözleri yaşlarla dolmuştu. Kederleri seslerini çalan türdendi. Boğazınızda cam parçaları gibi yaşayan türden.

"Belli değil mi?" Sel alay eder. "Masa'nın toplanmasını engellemek için! Camlann gelmişken onu rehin tutarlarsa, Vekiller Lancelot'un Uyanmış Soyunu geri almak için ellerinden gelen her şeyi yapacaklardır. Davis'e ne istiyorsa verin. Bunu yapmazlarsa, Masa asla tam gücüne ulaşamayacak ve Gölge Doğanlar'ın eline geçecek. Ve eğer goruchel'in söyledikleri doğruysa, artık iblislerle işbirliği içinde olan Morgaine Hattı'na."

"İşte tam da bu yüzden *elimizdeki* Scion'u anlamamız gerekiyor!" William kanepeye oturarak şöyle diyor. "Bree yeni bir şey. Güçlü bir şey. Onun içinde bulunduğu durumu ve buna bağlı olarak bizim içinde bulunduğumuz durumu anlamamız gerekiyor." Bana döndü. "Şimdi, Bree, benim teorime göre Arthur daha önce hiç görmediğimiz bir şekilde senin içine girecek. Sadece yetenekleri değil, ruhu, duyguları, anıları, muhtemelen."

William'ın kederi onu işe dalmaya itti. Arthur'un sahip olduğu her şeyi araştırmaya hevesli ama benim bu konuyu yeniden ele almaya hiç niyetim yok. Onu hâlâ zihnimin bir köşesinde hissedebiliyorken olmaz. William'ın bakışlarını uzun bir süre tutuyorum, sonra başka tarafa bakıyorum.

Tor, Sarah'nın elinde bir sürahi kahve ve bir tepsi kupayla içeri girdiği sırada dışarı çıkar.

Biz konuşurken Greer, William'ın sararmış belgelerini ve ağır, deri ciltli kayıtlarını yığınlar halinde kahve masasının üzerine yayıyordu. "Hâlâ anlamıyorum. Nick nasıl Lancelot'un Scion'u ve Bree nasıl Arthur'un oluyor?"

William elini dizime koyuyor. "Bree, işte burada boşlukları doldurmanı istiyoruz. Dün gece Sel seni yukarı taşıırken Vera ve bebek hakkında bir şeyler mırıldanıyordun." Başını sallıyor. "Vera kim?"

Tüm gözler bana çevrildi, tıpkı olacağını bildiğim gibi.

"Atam," diyorum sessizce. "Arthur'un soyundan birinin çiftliğinde köleleştirilmişti."

Greer ve Sarah rahatsız bir şekilde kanepede kayarlar. Sel dişlerinin arasından bir nefes çeker.

Onlara gördüklerimi anlatıyorum, kelimeler dökülürken hepsini kendim hatırlıyorum. Hastanedeki kadın hariç her şeyi anlatıyorum. Durduğumda Sel bana dikkatle bakıyor. Bir şeyler sakladığımı biliyor. Başımı belli belirsiz sallıyorum. *Latev*. Gözlerini kısıyor ama başını sallıyor.

"İsimleri tekrar söyle," diyor William, büyük, küf kokulu kahverengi bir kitabı karıştırırken. "Erkeklerin isimlerini."

Titreyerek nefes alıyorum. "Davis. Ve Reynolds."

William bir sayfada durur, başını aşağı indirir ve "Ve işte orada" der.

"Orada ne var?" Sarah söylüyor. Hepimiz masanın üzerine doğru eğildik.

William isim, tarih ve yer sütunlarının olduğu sarı bir sayfayı işaret ediyor. "Bu Nick'in ailesi. Davis soyu. 1800'lerin başında Samuel Davis, Arthur'un veliahtıydı. Samuel" -William yüzünü buruşturuyor- "bir köle sahibiydi. Kasabadan yaklaşık yirmi beş mil uzakta bir çiftliği vardı."

Etrafımdaki oda sessizliğe gömülüyor.

"Davis, Vera onun çocuğunu doğurursa, o çocuğun bir Scion olacağını biliyordu," diyor Sel. "Onun çocuğunu taşıdığına dair en ufak bir ihtimal bile olsa, Vera'nın peşine düşerdi."

"Ama hayatta kaldığı için bir Scion doğurdu," diyor William düşünceli bir şekilde. Bana dönüyor. "Bu da demek oluyor ki sen ve tüm ailen Soy'un bir parçasısınız. Arthur'un kanı nesillerdir damarlarınızda akıyor."

"Peki ya Davis'in karısı?" Belli belirsiz sordum. "İmgelemimdeki sarışın kadın mı? Reynolds ile yatıyordu."

"Adı Lorraine'di." William aynı kitabın başka bir sayfasına geçer ve nefesini üfler. Bir dizi nota ve isme dokunuyor. "Reynolds

Lancelot soyadını taşıyor. Faul Michael Reynolds da aynı tarihlerde buraya yakın bir yerde yaşıyordu."

"Guinevere gibi," diye fısıldıyor Sarah, gözleri büyüyor. "Tıpkı efsanedeki gibi. Lancelot, Arthur'un en güvendiği şövalyesidir, ta ki kralının karısıyla yatana kadar. Lorraine, Reynolds'la yatar ve bebeği Davis'inmiş gibi gösterir. Belki o da işin içindeydi, çünkü Vera'yı ya da çocuğunu hiç bulamadı."

William başını sallıyor ve masasının üzerindeki kitaba bakıyor. "Samuel Martin Davis, Jr., aynı yıl doğmuş. Kayıtlardaki tek çocukları ve Nick'in sekiz kuşak önceki atası. Reynolds'ın ise daha sonrasına kadar çocuğu olduğu kaydedilmemiş. Üç oğlu ve bir kızı vardı. Tarikatın tüm kayıtları burada."

Sel ayağa kalkıp odada volta atmaya başladı. "Bu da Lord Davis ve Nick'in kan bağı açısından Davis olmadıkları anlamına geliyor. Onlar Reynolds. Ve şu anda Kuzey Bölümü'nde bulunan Reynolds Lancelot Soyu'ndan geliyor ama uygun bir Soy değil."

"Nick öyle," diye fısıldıyorum ve tüm gözler bana dönüyor. "Dün geceki yüzü... Onu hiç bu kadar kırılmış görmemiştim."

Kafamı kaldırdığımda William'ın endişeli ifadesini yakalıyorum. Sel ile paylaştığı endişeli bakış.

Ben de endişeliyim. Nick'le olan bağımı düşünüyorum. Güvenimizi ve sevgimizi. Şimdi bunun ne kadarının ben ve Nick, ne kadarının Arthur ve Lancelot olduğunu merak ediyorum. Çağrı ve cevap. Hem sadakat hem de ihanetin derin bağlarıyla birbirine bağlanmış bir kral ve ilk şövalyesi.

"Vekillere ne söyleyeceğiz?" Sarah soruyor.

Tor adım adım odaya geri döndü. "Emin değilim ama az önce temsilcilerini aradım.

Yoldalar."

"Ne yaptın?" Sel inanamayarak kükrer.

"Yapmak zorundaydım!" Tor bağırıyor. "Artık yetkili benim Merlin ve diyorum ki iki ölü Sincabımız, ölü bir Scion'umuz, bir Squire'ı öldüren ve *aylardır içimize sızmış* bir goruchel'imiz var! O şeyi duydun, Tarikat'ın içinde başkaları da var. Tüm bunları saklamaya çalışırsak ne olur sizce?"

"Bu kararı vermek sana düşmezdi," diyor Sel dişlerinin arasından. "Ve yetkili sen değilsin. Bree-"

"Bree ne?" Tor talep ediyor. "Kralımız mı? Kazara mı? Bu bir hata!"

"*Kaza mı?*" Homurdanıyorum. "Hata mı?!"

Alice çoktan ayağa kalkmış, 1. parmaklarını sıkımişti. "Kölelik diye buna mı diyorsun? Üç yüz yıllık *kaza* mı?"

Tor'un yüzü kızarır. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Anladığımı sanmıyorum!" Tükürdüm. Gözlerimin arkasında Vera'nın kendi kanını toprağa dökerkenki yüzü canlanıyor. Parmaklarım kıvrılıyor, tırnaklarım avucumun derinliklerini kesiyor. William'ın -ve Sel'in- gözleri 1'inci gözüme ve şimdi orada yaşayan güce bakıyor. "O adamın yaptığı şey bir kaza değildi. Ne yaptığını *çok* iyi biliyordu. Onun hayatını sahiplendi. Onun bedenine. Ve sadece o değildi. *Kız da* tek değildi." Birdenbire, kendimi Tor'a fırlatmaktan başka bir şey istemedim. *Efsane beni durdurur mu?* Merak ediyorum. *Sel beni öldürebilir mi?*

Tor artan öfkemi fark edip bir adım geri çekiliyor ama o susmuyor. "Dün gece insanlar bu uğurda canlarını verdiler ve sen ne yaptın? Son dakikada ortaya mı çıktın?"

Öne doğru bir adım atıyorum ve Sel'in kolu göğsüme çarpıyor. "Tor!" diye gürledi. "Bree senin kralın!"

"Benim kralım değil." Tor başını sallıyor ve suçlayıcı bir ifadeyle bana bakıyor. "Olmak bile istemezken olmaz."

"I-" Whitty'nin, Fitz'in ve Russ'ın cesetlerinin anısı gözümün önünde canlanıyor; kan, siyahı aratmayacak kadar kırmızı havuzlara fışkırıyor. "I..."

Alice önüme geçti, kollarını kavuşturdu. "Tristan'ın soyundan geliyorsun, değil mi? Anladığım kadarıyla Bree'nin bu konuda bir seçeneği yok." Tor'a bir aşağı bir yukarı bakıyor. "Ve senin de yok, üçüncü dereceden."

Tor o kadar hızlı atılıyor ki sadece Sarah onu belinden yakalayabiliyor. Ve sadece Sel Alice'in önüne geçebilecek kadar hızlı.

Alice Ainch bile yapmıyor. Çok hızlı öğreniyor. William'dan öğrenebileceği her şeyi öğrenmek için erkenden kalkmıştı.

Ama William'ın canına tak etmiştir. "Herkes sakın olsun!" diye bağırır. "Tor, geri çekil!"

Tor kız arkadaşının kollarında sallanıyor. Geri çekildi, bana ve Alice'e ters ters baktı ve rüzgâr gibi hızla odadan çıktı.

Ardından gelen sessizlikte William emir verir, "Hepiniz nefes alın! Sizi kendim sakinleştirmeden önce!"

Biliyorum ama bu dünyanın eğilmesini engellemiyor. Acaba tekrar doğru yöne doğru eğildiğini görebilecek miyim yoksa içinde hareket etmek için yeni bir yol mu öğrenmem gerekiyor? Nick'in olmadığı bir yol. Tüm bunlardan benim sorumlu olduğum bir yol.

Bir kral kendi şövalyesini boğmayı hayal eder mi?

Ogof'taki olaylar bana cevapları gösterdi, bu cevaplar zor ve çirkin olsa bile. Aynı olaylar Nick'e sadece sorular verdi. Ve bunlar hakkında ve bunların bizim için, Masa için, ikimizin de bildiği her şey için ne anlama geldiği hakkında konuşma şansımız olmadı.

Çok geçmeden Sarah'nın, William'ın ve Sel'in tahminleri ve planları etrafımda dönmeye başladı ve ara sıra yeni unvanıma ve rütbeme atıfta bulundular. Alice, mantıklı sorularla araya girerek ve benim adıma cevaplar talep ederek kendini tutuyor.

Sel, Vekillere karşı durmamız ve Nick'i aramaya kendimiz başlamamız konusunda kararlı ama o bile dışarıdan yardım almadan başarılı olacağımızdan pek emin görünmüyor; Tarikat'ın ağı bizden daha fazla alanı kapsayabilir ve insan avı için daha donanımlılar. Sarah Vekillerin talimatlarını beklemek istiyor ama Sel burada olanlar hakkında hepimizi, özellikle de beni sorgulamakla vakit kaybedeceklerini söylüyor. Vera'nın hikayesini tekrar paylaşmak zorunda kalacağım. Büyücü Seneschaller diğer yeteneklerimi de öğrenmek isteyecekler, hatta belki üzerimde testler bile yapacaklar. Sel buna izin vermez. Tahta geçmeden önce mümkün olduğunca çabuk bir yaver seçmem gerektiğini düşünüyor. William ise Savaşçı Yemini etmeden önce iyileşmem gerektiğini savunuyor. Bu arada Vekillerin, gücü bana devretmeden önce Arthur'un varlığını onaylamaları ve Camlann'ın geldiğini tüm Tarikat'a bildirmeleri gerekecek. Kral olarak Vekillerin benden Tarikat üyeleri arasında panik yerine sükûneti teşvik etmemi bekleyeceğini söylüyor. O zaman Masayı toplayabilir ve arama komitesinin üyelerini kendim belirleyebilirim. Tartışma uzayıp gidiyor... ve ben şu anda bunun bir parçası olmak istemiyorum.

"Ya Morgaine Hattı ve onlarla birlikte çalışan Gölgedoğanlar Nick 1'i ele geçirirse?" Kendi sesim bir göletin üzerindeki sis gibi yukarı ve etrafıma yayıldı. Kendini belli edene kadar bu soruya sahip olduğumu fark etmemiştim. Bir an için, sorunun benden gelmemiş olması beni biraz endişelendirdi. "Ona ne yapacaklar?"

Sessizlik. Endişeli bakışlar.

Artık var olduğunu bildiğimiz Morgaine-Gölgedoğan ittifakının ne anlama geldiğini kimse bilmiyor.

Alice'in elini sıkıyorum ve ayağa kalkıyorum. "Biraz hava almam lazım."

Gitmeme izin veriyor ve başka kimse beni durdurmuyor, çünkü ben onların kralyım.

Bakmadan balkonun kapısını hafifçe açıp arkasından kapatanın Sel olduğunu anlıyorum. Bakışlarının sırtıma battığını hissetmeden önce bile bana gelenin o olduğunu biliyordum. Alice dışında bana hâlâ Bree'ymişim gibi bakan tek kişi o.

"Özür dilerim." Sesi sessiz ve temkinli.

Başımı sallıyorum ve tahta parmaklığı, ayaklarımın altında protesto edercesine gıcırdayana kadar kavıyorum.

Arthur'un gücü *büyüleyici*.

"Ne için özür dilediğimi soracak mısın?" "Hayır."

Yaprak dökmeyen ağaçlar kalabalık ormanda yaşamın son umudu gibi duruyor, çamlar gökyüzüne karşı iğneler ve bıçaklar gibi. Hazır olmalarına imreniyorum. Yakında Vekiller cevaplayamayacağım ve bazılarını da cevaplamak istemediğim sorularla gelecekler.

Her zamanki gibi sessiz bir şekilde yaklaşıyor ve sonra yanıma gelip kollarını parmaklıklara dayıyor. "Ne kadar zamanımız var bilmiyorum ama Vekiller ve Büyücü Senşalleri yakında burada olacak. Onların kaynaklarına ve 1. Nick için istihbarata ihtiyacımız var."

"Biliyorum."

"Onu bulacağız, Bree. Yemin ederim." Sel bana doğru dönerek dikkatimi ağaçlardan altın rengi gözlerine çekiyor. Bakışlarım onun koyu şahin kaşlarında, burnunun ince kıvrımlarında ve kulaklarının üzerinde tüy gibi kıvrılan mürekkep siyahı saçlarında geziniyor.

Başımı salladım. "Yapacağız." Göğsüm sıkışıyor. "Annesine yaptıkları, babasının tacizleri... hepsi bir yalan içindi, Sel."

Bana ciddi gözlerle bakıyor. Kutsamaları da bir yalan üzerine kuruluydu.

"Annen..."

Keskinleşir, gerilir. "Peki ya annem?"

O zaman ona söyledim - Loca'nın içindeki küçük ihmal yalanımı. Ona annesini hafıza yürüyüşümde gördüğümü, annemle arkadaş olduklarını ve o gece hastanede yas tutarken orada olduğunu söyledim. Annemin davasına atanan Merlin kılığına girdiğini, eğer böyle bir Merlin varsa tabii. Annesi kim bilir kaç yıl boyunca Tarikat'a karşı güvende olduğumuzdan emin olmak için aileme göz kulak olmuştu. Annelerimiz arkadaştı. Müttefiktik. Nick gibi, soylarımız hiç hayal etmediğimiz şekillerde birbirine bağlı.

Konuşmamı bitirdiğimde sessiz bir şokla ağzı açık kaldı. "Sel?"

"Sana inanmadığımdan değil. Sadece-" Başını sallıyor, toparlanıyor. "Hapishanelerinden kaçmış, Merlin muhafızlarını alt etmiş ve Isaac'in bana yaptığı gibi ezmiş olsa bile... nasıl hayatta kalabilirdi? Onun yaşında ve güç seviyesinde? Tarikat'tan uzakta, yıllar önce kanına yenik düşmüş olurdu."

"Ama hastanede," diye dikkatle başlıyorum, "annenizin aklı başındaydı, odaklanmıştı.

Yas tutuyor ama yeteneklerini tamamen kontrol edebiliyor." Göz kapakları kapandı. "Bu... imkansız."

"Öyle," diye fısıldıyorum, "eğer Tarikat'ın sana söyledikleri doğruysa." Kara kaşları şok içinde yukarı doğru kanatlandı. "Bree..."

"Ya Merlinler kanlarına yenik düşmek zorunda kalmazlarsa? Sadece- sadece ne olursa?"

Uzun, yavaş bir iç çekiyor. "Bu bize güçlerimizin nasıl geliştiği, kanımızın nasıl çalıştığı, ilk etapta neden Yeminli olduğumuz, bizi neden kilitledikleri hakkında öğretilen *her şeyi* değiştirir..." Gözleri uyarıcasına kısıldı. "Eğer bu doğru olsaydı, bu sahip olunması tehlikeli bir bilgi olurdu. Ya da paylaşmak için. Senin için bile."

"Tahmin etmiştim." Başımı sallıyorum, ayak parmaklarımın altındaki tahtayı karıştırıyorum. "Bu yüzden yalnız kalana kadar bekledim."

Uzun bir süre sessizce durup dünyalarımızın ne kadar değiştiğini ve daha ne kadar değişeceğini düşünüyoruz.

Sel'in dikkatini yanaklarımda hissediyorum ve gözlerindeki kıvılcımların ne zaman rahatlatıcı bir sıcaklığa dönüştüğünü merak ediyorum.

"Ne?" Ona bakarak mırıldandım.

"Artık benim kralım sensin, Cariad." Alçak sesi bir okşayışın tüm samimiyetini taşıyor ve gözleri erimiş altın renginde. Her ikisinin de anlamından bunalmış bir halde arkamı dönüyorum.

Ona "cariad "ın ne anlama geldiğini sormuyorum, çünkü içten içe vereceği cevaptan korkuyorum. Sabahtan beri gerçekliğim yavaş yavaş paramparça olurken bir kez daha ikiye bölünmekten korkuyorum.

Sel çeneme dokunuyor, yüzümü ona doğru çeviriyor. "Camlann geldi. Savaştaız. Hem Gölge Doğanlar'a hem de Morgainler'e karşı. Göz önünde saklanabilen düşmanlara karşı." Yüz hatlarımı incelerken bir duraksama. "İhtiyacın olan-"

"Sen *Ricb*'e yeminlisin," diye kestirip attım, sesim ince çıkıyordu.

Sel beni inceliyor, bükülen kalbimi görüyor. Sessiz bir iç çekişle beni serbest bırakıyor. Söylenmemiş sözler aramızda asılı kalıyor, ama başka bir günü beklemek üzere havada dağılana kadar gitmelerine izin veriyor.

Haklı olduğunu biliyorum. Bir Kral Büyücüsüne ihtiyacım var. Şu an tahtadaki en önemli oyuncu benim. Hayatım Çizgilere bağlı ve artık Uyandığıma göre Gölge Doğanlar benim için gelecek. Ama...

"Gölgelerle yüzleşeceğiz. Biz her zaman varız." Arthur'un baritonu göğsümün içinde yankılanıyor. Çok yakından çalınan bir çan. Sel bir kaşını kaldırıyor ama tenimden sızan büyücü Aame karşısında hiçbir şey söylemiyor.

Vera içinden mırıldanıyor. Şu anda bile sahip olduğu gücü hissedebiliyorum. Arthur'u ve Çağrısını kolaylıkla geri çekmeye yetecek kadar... Ta ki ben duymayı kabul edene kadar. *"Efsane olmanın bir bedeli vardır, kızım. Ama bunu tek başına yapmayacaksın."*

Konsantre olursam, kaburgalarımın arkasında neredeyse üç kalp atışı hissedebiliyorum. Farklı ritimler. Farklı kökenler. Hepsi benim.

Ürperdim. "Buradan çıkabilir miyiz?"

Ağzı bir gülümsemeye dönüşüyor.

58

Taş Ocağının yanındaki açık arazide yan yana YAVAŞ YAVAŞ YÜRÜYÖRÖZ.

Sel'in sessizliğı Loca'daki sert seslere karşı bir merhem gibi. Elleri ceplerinde, güneşin altında duruşunun temiz çizgisi, adım atarken omuzlarının rahat duruşu - bunlar endişemin sert kenarlarını hafifletiyor, böylece nihayet nefes alabiliyorum ve nihayet düşünebiliyorum.

Bunlar gerçekler:

Nick, aramayı bildiğimden çok daha fazla gerçeğe ulaşmamda bana yardımcı oldu ve şimdi kaybeden o oldu.

Mirası gerçeklerimin ağırlığı altında parçalanmış olsa da, Isaac'in pençesinde ve Morgainler tarafından avlanma riski altında olan ben olsaydım, Nick beni eve getirmek için savaşırdı. Ben de onu kurtarmak için savaşacağım.

Miraslarımızdan mı, kan bağlarımızdan mı yoksa kendi başımıza oluşturduğumuz şeylerden mi bilmiyorum ama Nick'in yokluğunu göğsümde açık bir yara gibi *hissedebiliyorum*.

Onu seviyorum.

Nick benim kalbimde, ben de onun kalbindeyim. Nasıl, ne zaman ya da neden olduğu önemli değil, bu reddedilemez. Ve sevdiğim birini bir daha kaybetmeyeceğim. Onları kurtaracak gücüm varken olmaz.

Tarifsiz kötülük bana Arthur'u verdi, Vera'nın direnişi bana güç verdi, ama *ben* benim irademi kazandı.

İstesem de istemesem de Düzen artık benim mahkemem. Masa liderlik etmem için bana bakacak.

Korkuyorum ama Vera'nın dediği gibi yalnız değilim.

Ayakkabı bağcıklarını çözmek için eğildiğimde, yol arkadaşım bir meşe ağacına yaslanıyor ve gözlerimiz buluşuyor. Ondan bana bir lütuf gibi hafif bir ürperti geçiyor: burada son kez birlikte olduğumuzda bana gösterdiğinin tam tersi.

Sel neden burada olduğumuzu sormuyor. Spor ayakkabılarımı neden attığımı sormuyor. Çoraplarımı neden paketlediğimi ve her ayakkabının ağızına soktuğumu sormuyor. Çıplak ayakla onun yanından geçip geldiğimiz yoldan ormanın derinliklerine doğru yürümemi izlerken bakışları sırtımda sıcaklığını koruyor. Mesafeden memnun bir şekilde toprağın üzerine çömelip gökyüzüne bakıyorum. Parmaklarımı serin toprağa sokuyorum ve kollarıma doğru fısıltılar gönderiyor. Ayak parmaklarımı geçmişte kalan bedenlerin, kaçan bedenlerin ve geçip giden bedenlerin gömülü anılarına doğru itiyorum.

İşte bu yüzden buradayım. Savaşa dönmeden önce tek bir vahşi ufka, sadece bana ait olan tek bir keskin ana ihtiyacım var.

Öncesi yok artık. Sonrası yok. Sadece şimdi.

İleri atılıyorum ve orduların gücü kaslarımda şarkı söylüyor. Hayatta kal. Diren. Gelişmek. Ayaklarımın her vuruşu bir demircinin çekici gibi eklemlerimde yankılanıyor, orman yosun yeşilleri ve umber kahverengilerinden oluşan bir akıntıda bulanıklaşana kadar kemiklere, bağlara ve sinire yüksek sesle çınıyor.

Daha hızlı ve daha hızlı koşuyorum.

Sonra havalandım, toprağı ve ağaçları arkamda bıraktım.

SIRA	KAN HATTI	SIGIL	RENK	MİRAS	SİLAH(lar)
	Kral Arthur Fendragon	Ejderha kudurmuş	Altın	Kral'ın Bilgeliği ve Gücü	Uzun Kılıç
2	Sör Lancelot				
3	Sör Tristan	Üç uğursuz ok	Azure Mavi	Nişancılık ve hız	Ok ve Yay
4	Sir Lamorak	GriPon courant	Karmin Kırmızısı	Freternatural güç (dayanıklılık)	Balta
5	Sir Kay				
6					
7	Sör Owain	Aslan kanepesi	Tawny Sarı	Aether aslanı tanıdık	QuarterstaP
8					
9					
0					
	Sir Bors	Üç şeritli daire	Yanık Turuncu	Çeviklik ve El Becerisi	Uzun Kılıç
2	Sör Gawain	İki Başlı Kartal	Zümrüt Yeşili	Geliştirilmiş şifacı yetenekleri; gün ortasında ve gece yarısında doğaüstü güç	Çift Hançer
3					

YAZARIN NOTU

Bree'nin hikayesi pek çok açıdan benim hikayem. Kendi annem öldüğünde, annelerini genç yaşta kaybeden üçüncü nesil kız çocuğu olduğumu öğrendim. Bildiğimiz kadıyla. Bu farkındalık keskin, hızlı ve imkansızdı ve tam da Bree ile *legendbovn*'un şekillenmeye başladığı andı.

Ölüm tuhaf ironilerle doludur; büyürken, zaman zaman annemin yarasını görmüş ama doğasını anlamamıştım. Bu yaranın keder olduğunu anlamam için onu kaybetmem gerekti ve tabii ki onu daha iyi anlamamı sağlayan olay tam da onu benden alan olaydı. Notları karşılaştırmak istedim ama benim hikayem böyle işlemiyor. Bunun yerine kendi açıklamamı yazdım.

Bree'nin sorularına yanıt veren sihri ve mirası yaratmak için, ana soyumdaki kayıp örüntüsünü ele aldım, sonra bu örüntüyü ailemdeki kadınların uhrevi nitelikleriyle ördüm. Bree'nin hikayesi, özünde, ölümün hayatındaki rolünü anlamak isteyen birinin hikayesi. Siyahi annelik ve siyahi kızlık hakkında. Ama aynı zamanda annesini ve atalarını anlamayı ve onurlandırmayı çok isteyen birinin hikayesi.

KEDER VE TRAVMA

legendbovn çeşitli travma türlerini ele alıyor. Bree'nin yaşla ilgili travması doğrudan kendi deneyimlerimden alınmıştır. Kitapta, akut travmatik yas, TSSB ve Kalıcı Karmaşık Yas Bozukluğu'nun (FCBD) erken semptomlarından muzdariptir ve benim şu anki profesyonel olmayan anlayışımı yansıtmaktadır.

Bu koşullar; FCBD, gelişen araştırmaların ortasında *DSM-Z*'ye nispeten yeni eklenmiştir. Benim durumumda, annemin ölümünden sonra bir yas uzmanından destek almam bir yılımı, bir travma uzmanıyla odaklanmış yas tedavisine başlamam ise on yılımı aldı. Bu arada biyolojik babamı ve beni büyüten babamı da kaybettim. *legendbovn*'u yazmamın bir nedeni de, özellikle ebeveyn kaybına bağlı olarak ortaya çıkan ve/veya gençlerde görülen bu bazen komorbid durumlar hakkında farkındalık yaratmayı ummamdır. Birçok insan bu rahatsızlıklarla yaşıyor, teşhis edilmiyor ve toplumumuzun yas ve ölüme yaklaşımı nedeniyle sessizlik içinde intihar ediyor. Pek çok insan, hatta kendileri intihar edenler bile, bu tür intiharlardan uzak durmaktadır. Eğer bu sizseniz, yalnız olmadığınızı ve travmanın tedavi edilebilir olduğunu bilin.

legendbovn ayrıca köleleştirilmiş insanların torunlarının yaşadığı nesiller arası travma, travmanın ebeveynler ve çocuklar arasında nasıl ortaya çıkabileceği ve ırksal travma, baskı ve dayanıklılığın mirasları konularına da değinmektedir.

ROOTCRAFT

Rootcraft'ın 1ctional büyü sistemini yaratmak için kendi hayatımdan yararlanmanın yanı sıra, Afro-Amerikan tarihinden ve ruhani geleneklerden ilham aldım. Özellikle, hoodoo ya da conjure olarak da bilinen rootwork'e odaklandım. Rootwork, Amerikan menkul köleliği altında köleleştirilmiş Afrikalılar ve onların torunları tarafından geliştirilmiştir ve tarihi kökenlerinden günümüz Afro-Amerikan topluluklarındaki çeşitli uygulamalara kadar izlenebilir. Kök çalışması merkezi bir gelenek değildir ve farklı ailelerden, bölgelerden ve zamanlardan gelen uygulayıcıların neye benzediğine dair kendi müjdeleri vardır. Ancak, kökleri Batı Afrika'da olanlar da dahil olmak üzere, birçoğu diğer geleneklerde ve dinlerde de bulunabilen ortak yönler vardır. *Legendbovn*'daki "Rootcraft" bu ortak unsurlardan dördünü ödünç alır: atalara saygı ve komünyon, organik malzemelerin ritüel kullanımı, naturopatik tıp ve şifa ve koruma temaları.

Kök işi tarihi ve yaşayan bir halk geleneği ve ruhani uygulamadır, ancak kitabımdaki uygulama bu değildir. Bree'nin kitapta incelediği *kökbörü* büyüü 1ctional olsa da, dört nedenden dolayı *legendbovn*'da "kök" terimini kullanmayı seçtim:

- Bu tür atalardan kalma, organik büyüü Tarikat'ın büyüünden ayırmak için.
- Bu kelimenin toplumumdaki gücü nedeniyle; kökleri kullanan imgeler Siyah müziği, pop kültürü ve 11m'de var.
- Çünkü ben ve Güney'deki diğer pek çok Siyah insan için, bu ülkenin büyümesine yardımcı olan toprak, köleleştirilmiş Afrikalıların ve onların soyundan gelenlerin kabul edilmiş ve edilmemiş kan, ter ve gözyaşlarıyla ıslanmış gibi geliyor. Ve gerçekte de öyle.
- Bree'nin kitaptaki kargaşasının çözümüne işaret etmek için, ölümün yanı sıra hayatındaki aşkın yaşayan doğasını tanımak ve kökeninin gerçeğini bulmak için kelimenin tam anlamıyla yeraltına inmek.

UNC-CHAPEL HILL TARİHÇESİ

Efsanelerden bahsederken sık sık Kral Arthur'dan ve Arthur efsanelerine ilk aşık olduğum zamandan bahsederim. (Susan Cooper'ın *The Dark is Rising* dizisi, 199'larda, bu arada.) Ayrıca kederin ve tarihin yanımızda nasıl yürüdüğüyle ilgili olduğunu da söylerim. UNC-Chapel Hill pek çok şey demek: iki kez mezun olduğum okul, en sevdiğim anılarımin merkez üssü, ülkenin öğrenci kabul eden ve mezun eden en eski devlet üniversitesi, yerel ve ulusal tarihin bir mekânı, gizli topluluklarla dolu bir okul ve inkâr edilemez bir şekilde, kölelikle olan derin bağlarıyla hâlâ hesaplaşan bir kampüs ve topluluk.

legendbovn, gerçek bir tarihe sahip gerçek bir yer olan 1ction'ın çağdaş bir fantezi eseridir. Yuvarlak Masa Tarikatı ve Erken Kolej'i ben uydurdum. Mezarlık gerçek ama ben türbeler ekledim. Battle Fark ve kampüs coğrafyası ile ilgili bazı özgürlükler aldım. Unsung Founders Anıtı var ama yerini değiştirdim. Carr heykeli yok, ancak Sessiz Sam olarak bilinen Konfederasyon anıtı Carolina kampüsünde yüz yıldan fazla bir süre durdu ve 2018'de aktivistler tarafından kaldırılana kadar onlarca yıl tartışma ve protesto konusu oldu.

Kitaptaki en acı hikayelerden bazıları gerçeklerdir: işaretlenmemiş, saygısız ve ayrıştırılmış mezarlar; gerçek Julian Carr'ın açık vahşeti

Siyah öğrencilerin, bizi de köleleştirmek isteyecek olan ünlü erkekler tarafından esaret altında tutulan köleleştirilmiş insanlar tarafından inşa edilen bir kampüste yaşamaları ve eğitim görmeleri. Bu gerçeklerin ve anıtların başka mekânlarda ve başka okullarda da aynaları var ve umarım bunlara ışık tutulmaya devam edilir.

KRAL ARTHUR

Arthur'un başlangıcını araştırmak gerekirse, ben Galler'e dönerdim. Yine de, Arthur efsanesi için tüm kaynaklarımı asla listeleyemem. Nick'in dediği gibi, bin beş yüz yıl uzun bir zaman! Arthuriana özümseyicidir ve her zaman icat ve yeniden keşfedilmeyi davet etmiştir. Arthur bir anlatılar ağı içinde var olur; tek bir hikaye, kutsal bir metin, tek bir versiyon, tek bir ses yoktur. Bunun yerine birçok efsanenin birçok versiyonu, yeniden tasavvurlar ve yeniden anlatımlar vardır. *Legendbovn*'u koleksiyona bir katkı olarak düşünün.

Bana göre Arthur, Batı efsanesi kanonunun merkezini temsil ediyor. Arthuriana, koruduğumuz hikayelere yeniden yön vermemiz için bir fırsat... ve kimin efsanevi olabileceğini yeniden keşfetmemiz için.

TEŞEKKÜRLER

Bu hikaye uzun süre benimle birlikte yaşadı ve onu bir kitaba dönüştürmemde bana destek olan pek çok insana minnettarım.

Ailemin desteği olmasaydı, bırakın yazar olmayı, yazar bile olamazdım: beni bilimkurgu ve fanteziyle tanıştıran ve yazdıklarımın önemli olduğunu bilmemi sağlayan annem ve "baba" olan ve her şeyi yapabileceğime gerçekten inanan ve bunu bana söyleyen üvey babam. İkinizi de özliyorum ve biliyorum ki beni izliyor ve destekliyorsunuz.

Omuzlarında durduğum atalarım sonsuz minnettarım. Ben varım çünkü siz vardınız.

Bana ve *legendbovn*'a harika bir ev bulmamızda yardımcı olan Fenny Moore'a çok teşekkür ederim.

Editörüm Liesa Abrams'a her yönden çok teşekkür ederim. İlk olarak, 2017'de Amy Reed'e o e-postayı gönderdiği için. Sonsuza kadar, sesimi ve bu projeyi en başından beri desteklediği için. Evrenin bizi birbirimizin yollarına ittiğine gerçekten inanıyorum ve sıkı çalışmanız, ilginiz, vizyonunuz ve savunuculuğunuz için çok müteşekkirim.

İblislerin ve Scion'ların karmaşık ağına iki kolunu da sıvayarak atlayan Sarah McCabe'e sonsuz teşekkürler. *Legendbovn* dünyasını kucakladığın, onu en iyi şekline sokmaya yardım ettiğin ve onun iddialı vizyonunu sayfaya dökebilecek bir yazar olmama yardım ettiğin için teşekkür ederim.

Her gördüğümde bana hayat veren bu kapak için Laura Eckes ve Hillary Wilson'a sonsuz teşekkürler. Simon Fulse ve Simon & Schuster'daki herkese *legendbovn*'a inandıkları ve hayata geçmesine yardımcı olmak için çok çalıştıkları için sonsuz teşekkürler

ve okuyucuların eline geçecek: Mara Anastas, Chriscynethia Floyd, Katherine Devendorf, Rebecca Vitkus, Jen Strada, Kayley HoPman, Mandy Veloso, Sara Berko, Lauren HoPman, Caitlin Sweeny, Alissa Negro, Anna Jarzab, Emily Ritter, Savannah Breckenridge, Annika Voss, Christina Fecorale ve Simon & Schuster satış ekibi, Michele Leo ve eğitim ve kütüphane ekibi, Nicole Russo, Lauren Carr, Jessica Smith, Jenny Lu, Ian Reilly ve Nicole Sam.

Eleştirmen ortağım Julia'ya: Dikkatli gözlerin, alfa ve beta okuyucu coşkunu, yerinde geribildirimlerin ve yazarken zorlandığım zamanlarda bana verdiği sürekli destek olmasaydı bu kitap bu hale gelemezdi. Her şey için teşekkür ederim.

Araştırma danışmanlarıma, konu uzmanlarıma ve özgünlük okuyucularıma çok teşekkür ederim: Çalışmalarınız, desteğiniz ve anlayışınız için Dr. Hilary N. Green'e; Ortaçağ Galce bilgisi ve modern Galce çevirileri ve yaratımları için Dr. Gwilym Morus-Baird'e (*Diolch yn fawr iawn!*); Ortaçağ bilgeliğini bırakırken dünyada oynadığı için Sarah Rogers, MA; ve Dr. Cord J. Whitaker. Lillie LainoP, Brittany N. Williams ve Maya Gittelman'a. Çalışmalarınız ve araştırmalarınız için UNC- Chapel Hill ve Chapel Hill tarihçilerine, arşivcilerine, kütüphanecilerine, hafıza sahiplerine ve hakikati ortaya çıkaranlara teşekkür ederiz.

Daniel José Older'a ekstra özel bir teşekkür. Sen benim ilk yazar arkadaşımydın ve beni dinlediğin, bilgeliğin, mizahın ve desteğin için sana minnettarım. Sen çok iyi bir insansın.

Amy Reed'e: Bana her zaman kim olduğumu hatırlattığın için teşekkür ederim.

Hayatımda destekleri, tavsiyeleri ve sevgileri için teşekkür etmem gereken pek çok yazar var: Kwame Mbalia, Victoria Lee, Elise Bryant, Karen Strong, Justina Ireland,

L. L. McKinney, Dhonielle Clayton, Bethany C. Morrow, Eden Royce, Lora Beth Johnson, Susan Dennard, E. K. Johnston, Margaret Owen, Zoraida Córdova, Natalie C. Farker, Tessa Gratton, Graci Kim, Liselle Sambury, Annalee Newitz, Kiersten White, Ashley Foston, Jessica Bibi Cooper, Monica Byrne, Emily Suvada, Nicki Fau Freto, Akemi Dawn Bowman, Antwan Eady, Claire Legrand, Saraciea Fennell ve Patrice Caldwell.

Mark Vrionides, Katy Munger, Jamye Abram, Negar Mottahedeh, Kat Milby, Michael G. Williams, Tina Vasquez ve Color of Fandom'daki hanımlara özel teşekkürler.

St. Anthony Hall'a ve kardeşlerime teşekkür ederim. Bu bağlar olmasaydı, olduğum kişi, yazar ya da sanatçı olamazdım. Umarım bu LD'yi beğenirsiniz.

Annalise Ophelian ve Alyssa Bradley'e: büyüler ve projeler, kazan ve birlikte yaptığımız diğer tüm sihirler için teşekkür ederim.

İblis isimleri, büyülü yetenekler ve kan lanetleri üzerine beyin fırtınası yapmaya her an hazır olduğu için Arlette Varela'ya. İlk geri bildirimleriniz bana ihtiyacım olan desteği verdi.

Kathy Hampton'a: Sanatçı gözünüz, bereketli ruhunuz ve parlak desteğiniz için teşekkür ederim. Beni ve Bree'yi en başından beri gördünüz ve bunu çok takdir ediyorum.

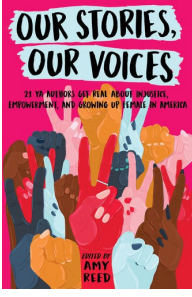
Adele Gregory-Yao'ya: Bu yolculukta bana verdiğiniz sarsılmaz destek, parlak beyin fırtınası, sorun giderme, yetenek, kara mizah ve yaratıcı vizyonunuz için sonsuz minnettarım.

Karin McAdams'a: Yirmi beş yılı aşkın bir süredir yazmamı (ve okumamı) desteklediniz. İki kayıptan sağ çıkmama yardım ettin ve sonra onlar hakkında yazarken bana destek oldun. Sen benim silah arkadaşımsın ve sanırım ikimizle de çok gurur duyardı.

Tek bir kelime bile okumadan geleceğime ve bu kitaba heyecanla yaklaşan tüm aile fertlerime sonsuz teşekkürler. Teşekkür ederim.

Walter'a, beni beslediğin ve susuz bırakmadığın, dinlenmem gerektiğini hatırlattığın ve her gün bana inandığın için teşekkür ederim. Ben inanmazken sen inandın. Sihir ve olay örgüsü anlamlı hale gelene kadar dünyamı beyaz tahtaya yazdın, çizdin ve konuştun, hayatta olduğu kadar hikaye anlatıcılığında da ortağımsın. Bunların hiçbiri sensiz mümkün olmazdı. Seni seviyorum.

Yazardan daha fazlası

[Bizim Hikayelerimiz](#), [Bizim Seslerimiz](#)

YAZAR HAKKINDA

Photo Kathleen Hampton tarafından

Tracy Deonn bir yazar ve ikinci nesil bir fangirl. Kuzey Carolina'nın merkezinde büyüdü ve burada fantastik kitapları ve Güney yemeklerini eşit ölçüde yuttu. İletişim çalışmaları alanında yüksek lisans derecesi aldıktan sonra Tracy canlı tiyatro, video oyunu prodüksiyonu ve K-12 eğitiminde çalıştı. Tracy yazmadığı zamanlarda bilimkurgu ve fantezi kongrelerinde panellerde konuşuyor, fan1c okuyor, yavru köpeklerle oyun buluşmaları ayarlıyor ve zencefil aromalı her şeye göz kulak oluyor. Tracy'ye Twitter'da [@tracydeonn](https://twitter.com/tracydeonn) ve tracydeonn.com adresinden ulaşabilirsiniz.

Bizi simonandschuster.com/teen
www.SimonandSchuster.com/Authors/Tracy-Deonn
adresinde ziyaret edin

Margaret K. McElderry Kitapları
Simon & Schuster, New York
TracyDeonn.com

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tarihi olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan atıflar hayal ürünüdür. Diğer isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve gerçek olaylar, yerler veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

MARGARET K. McELDERRY KİTAPLARI

An imprint of Simon & Schuster Children's Publishing Division

1230 Avenue of Americas, New York, New York 10020

www.SimonandSchuster.com

Metnin telif hakkı © 2020 Tracy Deonn Walker'a aittir

Ceket illüstrasyonunun telif hakkı © 2020 Hillary Wilson'a aittir

Herhangi bir biçimde tamamen veya kısmen çoğaltma hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır. MARGARET K. McELDERRY BOOKS, Simon & Schuster, Inc. şirketinin ticari markasıdır.

Toplu alımlarda özel indirimler hakkında bilgi almak için lütfen 1-866-S06-1969 veya

business@simonandschuster.com adresinden Simon & Schuster Special Sales ile iletişime geçin.

Simon & Schuster Konuşmacılar Bürosu yazarları canlı etkinliğinize getirebilir. Daha fazla bilgi veya etkinlik rezervasyonu için 1-866-268-3069 numaralı telefondan Simon & Schuster Konuşmacılar Bürosu ile iletişime geçin veya www.simonspeakers.com adresindeki web sitemizi ziyaret edin.

Kitap Laura Eckes tarafından tasarlanmıştır

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data

İsimler: Deonn, Tracy, yazar.

Başlık: Efsane doğan / yazar Tracy Deonn.

Açıklama: İlk Margaret K. McElderry Books baskısı. | New York : Margaret K. McElderry Kitapları, 2020.

| Özet: "Annesinin gizemli ölümünün ardındaki gerçeği keşfetmek isteyen genç bir kız, Kral Arthur ve şövalyelerinin soyundan geldiklerini iddia eden büyülü bir gizli topluluğun içine girer."- Yayıncı tarafından sağlanmıştır. Kimlikler: LCCN 2020000662 | ISBN 9781S36661606 (ciltli) | ISBN 9781S36661620 (eKitap)

Konular: CYAC: Gizli topluluklar-Kurgu. | Soybilim-Kurgu. | Demonoloji-Kurgu. | Afrikalı Amerikalılar-Kurgu. | Kolejler ve üniversiteler-Kurgu. | Büyü-Kurgu. | Kuzey Carolina-Kurgu. Sınıflandırma: LCC FZ7.1.D66837 Le 2020 | DDC (Fic]-dc23

LC kaydı <https://lccn.loc.gov/202000066> adresinde mevcuttur

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

